EPICTETI

Quæ ſuperſunt DISSERTATIONES

Ab ARRIANO Collectæ

Nec non

ENCHIRIDION et FRAGMENTA

Græcè et Latinè

In DUOS TOMOS diſtributa

Cum integris

JACOBI SCHEGKII et HIERONYMI WOLFII
ſelectiſque aliorum Doctorum Annotationibus.

Recenſuit, Notis & Indice illuſtravit

JOANNES UPTONUS Præbend. Roffenſis.

TOM. II.

LONDINI:

Impenſis THOMÆ WOODWARD ad Inſigne
Lunæ Creſcentis inter Templi Portas.

MDCC XLI.

MVSEVM
BRITAN
NICVM

ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

ΚΕΦ. α'.

ΤΩΝ ὄντων τὰ μέν ἐστιν ἐφ' ἡμῖν, τὰ δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν. ἐφ' ἡμῖν μέν, ὑπόληψις, ὁρμή, ὄρεξις, ἔκκλισις, καὶ ἑνὶ λόγῳ, ὅσα ἡμέτερα ἔργα· οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ, τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, δόξαι, ἀρχαὶ, καὶ ἑνὶ λόγῳ, ὅσα οὐχ ἡμέτερα ἔργα. Καὶ τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν ἐστι φύσει ἐλεύθερα, ἀκώλυτα, ἀπαρεμπόδιστα· τὰ δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀσθενῆ, δοῦλα, κωλυτὰ, ἀλλότρια. Μέμνησο οὖν ὅτι ἐὰν τὰ φύσει δοῦλα ἐλεύθερα οἰηθῇς, καὶ τὰ ἀλλότρια ἴδια, ἐμποδισθήσῃ, πενθήσεις, ταραχθήσῃ, μέμψῃ καὶ Θεοὺς καὶ ἀνθρώπους· ἐὰν δὲ τὸ σὸν, μόνον οἰηθῇς σὸν εἶναι, τὸ δὲ ἀλλότριον, ὥσπερ Κεφ. ά.

CAP. I.

RERUM aliæ quidem in noſtrâ poteſtate ſunt, aliæ verò in noſtrâ poteſtate non ſunt. in noſtrâ ſunt poteſtate, opinio, impetus, appetitio, averſatio, atque uno verbo, quæcunque noſtra ſunt opera: in noſtrâ poteſtate non ſunt, corpus, poſſeſſio, gloria, magiſtratus, atque uno verbo, quæcunque noſtra non ſunt opera. Ac ea quidem quæ in noſtrâ ſunt poteſtate, naturâ ſunt libera, quæ prohiberi et impediri nequeant: quæ verò in noſtrâ non ſunt poteſtate, imbecilla, ſerva, quæ prohiberi poſſint, aliena. Memento igitur, ſi, quæ naturâ ſerva ſunt, libera putâris; et aliena quæ ſunt, propria; fore ut impediaris, lugeas, pertuberis, Deos hominesque incuſes: ſin id quod tuum eſt, ſolùm tu-

Κεφ. ά. περ ἐστὶν, ἀλλότριον, οὐδείς σε ἀναγκάσει οὐδέποτε, οὐδείς σε κωλύσει, οὐ μέμψῃ οὐδένα, οὐκ ἐγκαλέσεις τινι, ἄκων πράξεις οὐδὲ ἕν, οὐδείς σε βλάψει, ἐχθρὸν οὐχ ἕξεις· οὐδὲ γὰρ βλαβερόν τι πείσῃ. Τηλικούτων οὖν ἐφιέμενος, μέμνησο ὅτι οὐ δεῖ οὐδὲ μετρίως κεχινημένον ἅπτεσθαι αὐτῶν· ἀλλὰ τὰ μὲν ἀφιέναι παντελῶς, τὰ δ' ὑπερτίθεσθαι πρὸς τὸ παρόν. ἐὰν δὲ καὶ ταῦτ' ἐθέλῃς, καὶ ἄρχειν καὶ πλουτεῖν, τυχὸν μὲν οὐδ' αὐτῶν τούτων τεύξῃ, διὰ τὸ καὶ τῶν προτέρων ἐφίεσθαι. πάντως γε μὴν ἐκείνων ἀποτεύξῃ, δι' ὧν μόνων εὐδαιμονία καὶ ἐλευθερία περιγίνεται. Εὐθὺς οὖν πάσῃ φαντασίᾳ τραχείᾳ μελέτα ἐπιλέγειν, ὅτι φαντασία εἶ, καὶ οὐ πάντως τὸ φαινόμενον. ἔπειτα ἐξέταζε τοῖς κανόσι τούτοις, οἷς ἔχεις· πρώτῳ δὲ τούτῳ καὶ μάλιστα, πότερον περὶ τὰ ἐφ' ἡμῖν

um esse putâris; et quod alienum, uti revera est, alienum; nemo te coget unquam, nemo prohibebit, non incusabis quenquam, nec culpabis, nihil ages invitus, nemo te lædet, inimicum non habebis; neque enim noxium quid patieris. Cum itaque tanta expetas, memento non oportere mediocriter commotum ea attingere; sed alia omnino mittere, alia in præsens differre. si autem et ista expetas, et magistratum gerere, et dives esse; fortasse neque hæc ipsa consequere, quippe qui priora ista quoque expetas. illa certe nullo modo consequeris, quibus solis felicitas ac libertas comparatur. Statim igitur omni aspero viso responsare studе, ac dicere, Visum es, ac nullo modo id quod esse videris. deinde explora illud atque examina, iis, quas habes, regulis: hac autem primâ regulâ vel maxime, utrum circa ea versetur

quæ

ἡμῖν ἐστιν, ἢ περὶ τὰ οὐκ ἐφ' ἡμῖν. καὶν περί τι Κεφ. β'.
τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν ᾖ, πρόχειρον ἔστω τὸ, διότι
οὐδὲν πρός σε.

ΚΕΦ. β'.

ΜΕμνησο ὅτι ὀρέξεως μὲν ἐπαγγελία, τὸ ἐπιτυχεῖν οὗ ὀρέγῃ· ἐκκλίσεως δὲ ἐπαγγελία, τὸ μὴ ἐμπεσεῖν ἐκείνῳ, ὃ ἐκκλίνεται· καὶ ὁ μὲν ἐν ὀρέξει ἀποτυγχάνων, ἀτυχής· ὁ δὲ ἐν ἐκκλίσει περιπίπτων, δυστυχής. ἂν μὲν οὖν μόνα ἐκκλίνῃς τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐπί σοι, οὐδενὶ ὧν ἐκκλίνῃς περιπέσῃ. νόσον δ' ἂν ἐκκλίνῃς, ἢ θάνατον, ἢ πενίαν, δυστυχήσεις. Ἆρον οὖν τὴν ἔκκλισιν ἀπὸ πάντων τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, καὶ μετάθες ἐπὶ τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐφ' ἡμῖν. τὴν ὄρεξιν δὲ παντε-

quæ in noſtrâ poteſtate ſunt, aut quæ in noſtrâ poteſtate non ſunt. quod ſi circa aliquod eorum verſetur, quæ in noſtrâ poteſtate non ſunt, promptum hoc eſto, Nihil ad te.

CAP. II.

APpetitionis eam eſſe pollicitationem memento, fore ut conſequaris quod appetas; averſationis autem pollicitationem, fore ut in id non incidas, quod averſeris; et quidem eum, quem appetitio fruſtratur, infortunatum eſſe; qui verò in id incidit quod averſetur, calamitoſum. ſi itaque ea ſola averſere, quæ eorum naturæ, quæ in tuâ poteſtate ſunt, repugnant; in eorum, quæ averſeris, nihil incides. at ſi morbum averſeris, aut mortem, aut paupertatem, eris calamitoſus. Auſer igitur averſationem ab omnibus quæ in noſtrâ poteſtate non ſunt, eamque tranſfer ad ea quæ naturæ

Κεφ. γ'. παντελῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄνελε. ἂν τε γὰρ ὀρέγῃ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν τινος, ἀτυχεῖν ἀνάγκη· τῶν δ' ἐφ' ἡμῖν, ὅσων ὀρέγεσθαι καλὸν ἂν, οὐδὲν οὔπω σοι πάρεστι. μόνῳ δὲ τῷ ὁρμᾶν καὶ ἀφορμᾶν χρῶ· κούφως μέν τοι, καὶ μετ' ὑπεξαιρέσεως, καὶ ἀνειμένως.

ΚΕΦ. γ'.

Ἐφ' ἑκάστου τῶν ψυχαγωγούντων, ἢ χρείαν παρασχόντων, ἢ στεργομένων, μέμνησο ἐπιλέγειν, ὁποῖόν ἐστιν, ἀπὸ τῶν σμικροτάτων ἀρχόμενος. ἂν χύτραν στέργῃς, ὅτι χύτραν στέργεις· κατεαγείσης γὰρ αὐτῆς, οὐ ταραχθήσῃ. ἂν παιδίον σαυτοῦ καταφιλῇς ἢ γυναῖκα, ὅτι ἄνθρωπον καταφιλεῖς· ἀποθανόντος γὰρ αὐτοῦ οὐ ταραχθήσῃ. ΚΕΦ.

turæ eorum, quæ in noſtrâ ſunt poteſtate, adverſantur. appetitionem verò prorſus in præſens tolle. nam ſi quicquam eorum, quæ in noſtrâ non ſunt poteſtate, appetas, infortunatum te eſſe neceſſe eſt: ex iis autem, quæ in noſtrâ poteſtate ſunt, nihil, quod honeſte appetas, adhuc tibi adeſt. at impetu ſolo et declinatione utere; verùm leviter, et cum exceptione, et remiſſe.

CAP. III.

SIngulis in rebus, quæ vel animum oblectant, vel uſui inſerviunt, vel diliguntur, memento verbis ſubjicere, cujuſmodi ſint; à minutiſſimis exorſus. ſi ollam diligas, dic te ollam diligere: nam eâ confractâ non perturbaberis. ſi puellum tuum oſculere, aut uxorem, ſubde, te hominem oſculari: nam eo mortuo non perturbaberis.

CAP.

Κεφ. δ'.

ΚΕΦ. δ'.

Ὅταν ἅψασθαί τινος ἔργου μέλλῃς, ὑπόμνησον σεαυτόν, ὁποῖόν ἐστι τὸ ἔργον. ἐὰν λουσόμενος ἀπίῃς, προβαλοῦ σεαυτῷ τὰ γινόμενα ἐν βαλανείῳ· τοὺς ἀποῤῥαίοντας, τοὺς ἐγχρουομένους, τοὺς λοιδοροῦντας, τοὺς κλέπτοντας· καὶ οὕτως ἀσφαλέστερον ἅψῃ τοῦ ἔργου, ἐὰν ἐπιλέγῃς, ὅτι ἐυθὺς λούσασθαι θέλω, καὶ τὴν ἐμαυτοῦ προαίρεσιν κατὰ φύσιν ἔχουσαν τηρῆσαι. καὶ ὡσαύτως ἐφ' ἑκάστου ἔργου. οὕτω γὰρ, ἄν τι πρὸς τὸ λούσασθαι γένηται ἐμποδὼν, πρόχειρον ἔσται, ὅτι οὐ τοῦτο ἤθελον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμαυτοῦ προαίρεσιν κατὰ φύσιν ἔχουσαν τηρῆσαι· οὐ τηρήσω δὲ, ἐὰν ἀγανακτῶ πρὸς τὰ γινόμενα.

ΚΕΦ.

CAP. IV.

OPUS aliquod aggreſſurus, ipſe tibi in memoriam revoca, cujuſmodi ſit illud opus. ſi lavatum abieris, ea tibi proponito quæ fiunt in balneo; alios perfundi, alios loco pelli, alios convicia facere, alios furari: atque ita tutius rem aggredieris, ſi hæc verba ſubdas, Lavare ſtatim volo, meamque voluntatem naturæ congruentem ſervare. et ſimiliter in ſingulis operibus. ſic enim, ſi quid inter lavandum impedimenti accidat, promptum erit, Non hoc volebam tantùm, ſed et voluntatem meam naturæ conſentaneam ſervare: non ſervabo autem, ſi ea quæ fiunt, ægrè tulero.

CAP.

Κεφ. ε'.

ΚΕΦ. ε'.

ΤΑράσσει τοὺς ἀνθρώπους, οὐ τὰ πράγματα, ἀλλὰ τὰ περὶ τῶν πραγμάτων δόγματα. οἷον, ὁ θάνατος οὐδὲν δεινὸν, ἐπεὶ καὶ Σωκράτει ἂν ἐφαίνετο· ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ θανάτου, ὅτι δεινὸν, ἐκεῖνο τὸ δεινόν ἐστιν. ὅταν οὖν ἐμποδιζώμεθα, ἢ ταραττώμεθα, ἢ λυπώμεθα, μηδέποτε ἄλλους αἰτιώμεθα, ἀλλ' ἑαυτούς, τουτέστι τὰ ἑαυτῶν δόγματα. Ἀπαιδεύτου ἔργον, τὸ ἄλλοις ἐγκαλεῖν, ἐφ' οἷς αὐτὸς πράσσει κακῶς· ἠρχμένου παιδεύεσθαι, τὸ ἑαυτῷ· πεπαιδευμένου, τὸ μήτ' ἄλλῳ, μήθ' ἑαυτῷ.

ΚΕΦ.

CAP. V.

PErturbant homines non res ipſæ, ſed de rebus decreta. verbi causâ, mors nihil terribile eſt, alioquin et Socrati ita viſum eſſet: ſed decretum de morte, eſſe aliquid terribile, hoc eſt illud terribile. cum itaque impedimur, aut perturbamur, aut triſtamur, nunquam alium incuſemus, ſed nos ipſos, hoc eſt, noſtra decreta. Alios incuſare, ob quæ ſibi male eſt, hominis eſt ineruditi; ejus qui erudiri cœpit, ſeipſum; eruditi, neque alios, neque ſeipſum.

CAP.

ΚΕΦ. ϛ'.

Κεφ. ζ'.

Ἐπὶ μηδενὶ ἐπαρθῇς ἀλλοτρίῳ πλεονεκτήματι. εἰ ὁ ἵππος ἐπαιρόμενος ἔλεγεν ἄν, ὅτι καλός εἰμι, οἰστὸν ἂν ἦν. σὺ δ' ὅταν λέγῃς ἐπαιρόμενος, ὅτι ἵππον καλὸν ἔχω, ἴσθι ὅτι ἐπὶ ἵππου ἀγαθῷ ἐπαίρῃ. Τί οὖν ἐστι σόν; Χρῆσις φαντασιῶν. Ὥσθ' ὅταν ἐν χρήσει φαντασιῶν κατὰ φύσιν σχῇς, τηνικαῦτα ἐπαρθήσῃ· τότε γὰρ ἐπὶ σῷ τινι ἀγαθῷ ἐπαρθήσῃ.

λ εὐλογως

ΚΕΦ. ζ'.

Καθάπερ ἐν πλῷ, τοῦ πλοίου καθορμισθέντος, ἂν ἐξέλθῃς ὑδρεύσασθαι, ὁδοῦ μὲν πάρεργόν ἐστι, καὶ κοχλίδιον ἀναλέξασθαι ἢ βολβάριον· τετάσθαι δὲ δεῖ τὴν διάνοιαν ἐπὶ τὸ πλοῖον, καὶ συνεχῶς

CAP. VI.

OB nullam alienam efferaris præſtantiam. ſi equus ſeſe efferens diceret, Pulcher ſum, ferendum id eſſet. tu verò cum dicis ſuperbiâ elatus, Pulchrum equum habeo; ſcito te ob pulchrum equum ſuperbire. Quid igitur tuum eſt? Uſus viſorum. Quapropter cum in uſu viſorum ſecundum naturam es affectus, tum verò te efferes: tum enim tuo aliquo bono ſuperbies.

CAP. VII.

QUemadmodum in navigando, ubi ſtationem navis nacta eſt, ſi aquatum exieris, fit obiter quidem ut cochleolam colligas aut bulbulum; animo autem in navigium intento

Κεφ. η'. συνεχῶς ἐπιστρέφεσθαι, μή τοι γε ὁ κυβερνήτης καλέσῃ· καὶ τότε πάντα ἐκεῖνα ἀφιέναι, ἵνα μὴ δεδεμένος ἐμβληθῇς, ὡς τὰ πρόβατα· οὕτω καὶ ἐν τῷ βίῳ, ἐὰν δίδῶται ἀντὶ βολβαρίου καὶ κοχλιδίου γυναικάριον καὶ παιδίον, οὐδὲν κωλύσει· ἐὰν δὲ ὁ κυβερνήτης καλέσῃ, τρέχε ἐπὶ τὸ πλοῖον, ἀφεὶς ἐκεῖνα ἅπαντα, μηδὲν ἐπιστρεφόμενος· ἐὰν δὲ γέρων ᾖς, μηδὲ ἀπαλλαγῇς ποτε τοῦ πλοίου μακρὰν, μήποτε καλούμενος ἐλλείπῃς.

ΚΕΦ. η'.

Μὴ ζήτει τὰ γενόμενα γίνεσθαι ὡς θέλεις, ἀλλὰ θέλε γίνεσθαι τὰ γινόμενα ὡς γίνεται, καὶ εὐροήσεις.

ΚΕΦ.

esse oportet, et continenter respicere, an gubernator vocet; et tum illa omnia relinquere oportet, ne vinctus, ad instar ovium, in navim conjiciaris. sic quoque in vitâ, si pro bulbo et cochleolâ, uxorcula et puellus detur, nihil prohibebit. cum autem gubernator vocarit, curre ad navim, relictis illis omnibus, nihil respiciendo. quod si senex sis, cave unquam longius à navi recedas, ne quando vocatus deficias.

CAP. VIII.

NE quæras ea quæ fiunt fieri ut vis; sed fieri velis quæ fiunt, ut fiunt; et tranquillo vitæ cursu uteris.

CAP.

ΚΕΦ. θ'.

ΝΟΣΟΣ, σώματός ἐστιν ἐμπόδιον· προαιρέσεως δὲ οὔ, ἐὰν μὴ αὐτὴ θέλῃ. χώλανσις, σκέλους ἐστὶν ἐμπόδιον, προαιρέσεως δὲ οὔ. καὶ τοῦτο ἐφ' ἑκάστου τῶν ἐμπιπτόντων ἐπίλεγε· εὑρήσεις γὰρ αὐτὸ ἄλλου τινος ἐμπόδιον, σοῦ δὲ οὔ.

ΚΕΦ. ι'.

Ἐφ' ἑκάστου τῶν προσπιπτόντων μέμνησο ἐπιστρέφων ἐπὶ σεαυτὸν ζητεῖν, τίνα δύναμιν ἔχεις πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτοῦ. ἐὰν καλὸν ἴδῃς παῖδα ἢ καλὴν, εὑρήσεις δύναμιν πρὸς ταῦτα ἐγκράτειαν. ἐὰν πόνος προσφέρηται, εὑρήσεις καρτερίαν· ἂν λοιδορία, εὑρήσεις ἀνεξικακίαν. καὶ οὕτως ἐθιζόμενόν σε οὐ συναρπάσουσιν αἱ φαντασίαι.

ΚΕΦ.

CAP. IX.

MORBUS, corporis eſt impedimentum; voluntatis non item, niſi ipſa velit. claudicatio, cruris eſt impedimentum; voluntatis non item. atque hoc ſingulis quæ incidunt rebus ſubjice: illas enim alterius cujuſdam impedimentum invenies; tui verò nequaquam.

CAP. X.

QUICQUID inciderit, memento ad te converſus inquirere, quam facultatem ad illius uſum habeas. ſi quem formoſum formoſamve videris, facultatem ad hæc invenies, continentiam. ſi labor objectus fuerit, tolerantiam invenies: ſi convicium, patientiam. atque ſic adſuetum non te abripient ſecum viſa.

Κεφ. ιβ'.

ΚΕΦ. ια'.

Μηδέποτε ἐπί μηδενὸς εἴπῃς, ὅτι ἀπώλεσα αὐτό, ἀλλ' ὅτι ἀπέδωκα. τὸ παιδίον ἀπέθανεν; ἀπεδόθη. ἡ γυνὴ ἀπέθανεν; ἀπεδόθη. τὸ χωρίον ἀφῃρέθη; οὔκουν καὶ τοῦτο ἀπεδόθη. Ἀλλὰ κακὸς ὁ ἀφελόμενος. Τί δέ σοι μέλει, διά τίνος σε ὁ δοὺς ἀπῄτησε; μέχρι δ' ἂν δίδῳ, ὡς ἀλλοτρίου αὐτοῦ ἐπιμελοῦ, ὡς τοῦ πανδοχείου οἱ παριόντες.

ΚΕΦ. ιβ'.

Ἐι προκόψαι θέλεις, ἄφες τοὺς τοιούτους διαλογισμούς· Ἐὰν ἀμελήσω τῶν ἐμῶν, οὐκ ἔξω διατροφάς· ἐὰν μὴ κολάσω τὸν παῖδα, πονηρὸς ἔσται. κρεῖσσον γὰρ λιμῷ ἀποθανεῖν, ἄλυπον

CAP. XI.

NUNQUAM de aliquâ re te perdidiſſe dicas, ſed reddidiſſe. filiolus obiit? redditus eſt. uxor obiit? reddita eſt. prædium eſt ereptum? ergò et hoc redditum. At improbus eſt qui eripuit. Quid id tua refert, per quem is qui dederit repetierit? quamdiu autem habere dederit, tanquam alienæ rei ipſius curam habeto; ut hoſpitii, viatores.

CAP. XII.

SI proficere velis, hujuſmodi cogitationes miſſas facito: Si mea neglexero, non erit unde vivam: niſi puerum caſtigâro, malus erit. ſatius enim eſt fame emori, mœroris

ac

πον καὶ ἄφοβον γενόμενον, ἢ ζῆν ἐν ἀφθόνοις ταραττόμενον. χρεῖττον δὲ, τὸν παῖδα κακὸν εἶναι, ἢ σὲ κακοδαίμονα. Ἄρξαι τοιγαροῦν ἀπὸ τῶν μικρῶν. ἐκχεῖται τὸ ἐλάδιον; κλέπτεται οἰνάριον; ἐπίλεγε, ὅτι τοσούτου ὠνεῖται ἀπάθεια, τοσούτου ἀταραξία· προῖκα δὲ οὐδὲν παραγίνεται. ὅταν δὲ καλῇς τὸν παῖδα, ἐνθυμοῦ ὅτι δύναται μὴ ὑπακούσαι· καὶ ὑπακούσας, μηδὲν ποιῆσαι ὧν θέλεις. ἀλλ' οὐχ οὕτως ἐστὶν αὐτῷ καλῶς· ὅλως δέ σοι καλῶς· ἵνα ἐπ' ἐκείνῳ ᾖ, τό σε μὴ ταραχθῆναι. Κεφ. ιγ'.

ΚΕΦ. ιγ'.

Ἐι προκόψαι θέλεις, ὑπόμεινον, ἕνεκα τῶν ἐκτὸς ἀνόητος δόξαι, καὶ ἠλίθιος. μηδὲν βούλου

CAP. XIII.

SI proficere vis, perfer ſi ob externas res amens ac fatuus videaris. nihil velis videri ſcire; et ſi quibus eſſe aliquis

ac metus expertem, quàm copiis omnium rerum abundantem animo vivere perturbato. ſatius quoque eſt, puerum eſſe malum, quàm te infelicem. A parvis igitur auſpicare. effunditur parum quod habes olei? villum ſurripitur? ſubjice tibi, Tanti vænit perturbationum vacuitas, tanti tranquillitas; gratis verò nihil acquiritur. cum autem puerum vocas, cogita poſſe ipſum non audire; et, ſi audierit, nihil eorum agere quæ velis. at non ei tam bene eſt, (tibi verò omnino benè,) ut ipſe efficiat, te non perturbari.

Κεφ. ιδ'. λου δοκεῖν ἐπίστασθαι. κἂν δόξῃς τισιν εἶναί τις, ἀπίστει σεαυτῷ. ἴσθι γὰρ, ὅτι οὐ ῥάδιον, καὶ τὴν προαίρεσιν τὴν σεαυτοῦ κατὰ φύσιν ἔχουσαν φυλάξαι, καὶ τὰ ἐκτός· ἀλλὰ τὸν ἕτερου ἐπιμελούμενον, τοῦ ἑτέρου ἀμελῆσαι πᾶσα ἀνάγκη.

ΚΕΦ. ιδ'.

Ἐὰν θέλῃς τὰ τέκνα σου, καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τοὺς φίλους σου πάντοτε ζῆν, ἠλίθιος εἶ· τὰ γὰρ μὴ ἐπί σοι, θέλεις ἐπί σοι εἶναι· καὶ τὰ ἀλλότρια, σὰ εἶναι. οὕτω κἂν τὸν παῖδα θέλῃς μὴ ἁμαρτάνειν, μωρὸς εἶ· θέλεις γὰρ τὴν κακίαν μὴ εἶναι κακίαν, ἀλλ' ἄλλό τι. ἐὰν δὲ θέλῃς ὀρεγόμενος μὴ ἀποτυγχάνειν, τοῦτο δύνασαι. τοῦτο οὖν ἄσκει, ὃ δύνασαι. Κύριος ἑκάστου ἐστὶν, ὁ τῶν ὑπ' ἐκείνου θελομένων, ἢ μὴ θελομένων, ἔχων

aliquis videare, ipse tibi diffidito. scito enim, non facile esse, et voluntatem suam naturæ consentaneam servare, et res externas; sed omnino necesse esse, ut, qui alterum curet, alterum negligat.

CAP. XIV.

SI velis liberos tuos et uxorem et amicos, semper vivere, stultus es. nam quæ in tuâ potestate non sunt, ea in potestate tuâ esse vis, et aliena, esse tua. sic quoque si puerum peccare non vis, fatuus es. vis enim vitium non esse vitium, sed aliud quidpiam. si autem velis appetens aliquid, eo non excidere, hoc potes. quod potes igitur, hoc exerce. Cujusque dominus is est, qui ea quæ ipse vult, aut non vult,

ἔχων τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸ περιποιῆσαι ἢ ἀφελέσθαι. ὅστις οὖν ἐλεύθερος εἶναι βούλεται, μήτε θελέτω τι, μήτε φευγέτω τι τῶν ἐπ' ἄλλοις· εἰ δὲ μή, δουλεύειν ἀνάγκη. Κεφ. ιε'.

ΚΕΦ. ιε'.

ΜΈμνησο, ὅτι ὡς ἐν συμποσίῳ, δεῖ σε ἀναστρέφεσθαι. περιφερόμενόν τί σοι γέγονέ κατά σε; ἐκτείνας τὴν χεῖρα, κοσμίως μετάλαβε. παρέρχεται; μὴ κάτεχε. οὔπω ἥκει; μὴ ἐπίβαλλε πόρρω τὴν ὄρεξιν· ἀλλὰ περίμενε, μέχρις ἂν γένηται κατά σε. οὕτω πρὸς τέκνα, οὕτω πρὸς γυναῖκα, οὕτω πρὸς ἀρχάς, οὕτω πρὸς πλοῦτον, καὶ ἔσῃ ποτὲ ἄξιος τῶν Θεῶν συμπότης. ἂν δὲ καὶ παρατεθέντων σοι μὴ λάβῃς, ἀλλὰ καὶ ὑπερίδῃς, τότε οὐ μόνον συμπότης τῶν Θεῶν ἔσῃ, ἀλλὰ

vult, poteſtatem habet vel conferendi vel auferendi. quiſquis igitur liber eſſe vult, nec velit quidquam, nec fugiat, ex iis quæ in aliorum ſunt poteſtate: alioquin, ſervire neceſſe eſt.

CAP. XV.

MEMENTO oportere te, tanquam in convivio, verſari. aliquid quod circumfertur ad te devenit? porrectâ manu modeſtè percipe. præterit? ne detineas. nondum venit? ne longè appetitionem extendito; ſed expecta, donec ad te venerit. ſic erga liberos te gere, ſic erga uxorem, ſic erga magiſtratus, ſic erga divitias; et aliquando eris dignus Deorum conviva. quod ſi etiam propoſita tibi non acceperis, ſed deſpexeris, non modo conviva Deorum,

ſed

Κεφ. ιε'. ἀλλὰ καὶ συνάρχων. οὕτω γὰρ ποιῶν Διογένης καὶ Ἡράκλειτος, καὶ οἱ ὅμοιοι, ἀξίως θεῖοί τε ἦσαν, καὶ ἐλέγοντο.

ΚΕΦ. ιϛ'.

Ὅταν κλαίοντα ἴδῃς τινα ἐν πένθει, ἢ ἀποδημοῦντος τέκνου ἢ ἀποθανόντος, ἢ ἀπολωλεκότα τὰ ἑαυτοῦ, πρόσεχε μὴ σε ἡ φαντασία συναρπάσῃ, ὡς ἐν κακοῖς ὄντος αὐτοῦ τοῖς ἐκτός· ἀλλ' εὐθὺς διαίρει παρὰ σεαυτῷ, καὶ λέγειν ἔστω πρόχειρον, ὅτι τοῦτον θλίβει οὐ τὸ συμβεβηκός· ἄλλον γὰρ οὐ θλίβει· ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ τούτου. μέχρι μέν τοι λόγου μὴ ὄκνει συμπεριφέρεσθαι αὐτῷ, κἂν οὕτω τύχῃ, καὶ συνεπιστενάξαι. πρόσεχε μέν τοι, μὴ καὶ ἔσωθεν στενάξῃς.

ΚΕΦ.

sed et collega eris. sic enim cum facerent Diogenes et Heraclitus, atque his similes, meritò et divini erant, et dicebantur.

CAP. XVI.

CUM ejulantem aliquem videris in luctu, sive peregrè profecto filio sive mortuo, seu rebus amissis, cave ne te visum unà abripiat, cùm in malis ille sit externis: sed statim apud te distingue, et in promptu esto dicere; Non hunc torquet id quod accidit; quippe alium non torquet; sed quod de eo est decretum. ne tamen pigeat sermone tenus illi teipsum accommodare, atque adeo, si res ita tulerit, simul ingemiscere. cave verò, ne etiam intrinsecus gemas.

CAP.

ΚΕΦ. ιζ'.

ΜΕ'μνησο, ὅτι ὑποκριτὴς εἶ δράματος, οἷον ἂν θέλῃ ὁ διδάσκαλος· ἂν βραχύ, βραχέος· ἂν μακρόν, μακροῦ· ἂν πτωχόν ὑποκρίνεσθαί σε θέλῃ, ἵνα καὶ τοῦτον εὐφυῶς ὑποκρίνῃ· ἂν χωλόν, ἂν ἄρχοντα, ἂν ἰδιώτην. σὸν γὰρ τοῦτ' ἐστὶ, τὸ δοθὲν ὑποκρίνασθαι πρόσωπον καλῶς· ἐκλέξασθαι δ' αὐτὸ, ἄλλου.

ΚΕΦ. ιη'.

ΚΟ'ραξ ὅταν μὴ αἴσιον κεκράγῃ, μὴ συναρπαζέτω σε ἡ φαντασία· ἀλλ' εὐθὺς διαίρει παρὰ σεαυτῷ, καὶ λέγε, ὅτι τούτων ἐμοὶ οὐδὲν ἐπισημαίνεται, ἀλλ' ἢ τῷ σωματίῳ μου, ἢ τῷ κτησιδίῳ μου, ἢ τῷ δοξαρίῳ, ἢ τοῖς τέκνοις, ἢ τῇ γυναικί·

CAP. XVII.

MEMENTO te actorem esse, cujuscunque magister velit, fabulæ; si brevis, brevis; si longa, longæ: si pauperem agere te velit, ut et hanc personam ingeniosè agas; si claudum, si magistratum, si plebeium. hoc enim tuum est, datam personam bene agere; eam autem eligere alterius.

CAP. XVIII.

CORVUS cum inauspicatum crocitarit, ne te visum unà abripiat; sed statim apud te distingue, et dic, Nihil mihi istorum portenditur, sed aut corpusculo meo, aut reculæ meæ, aut gloriolæ meæ, aut liberis, aut uxori: mi-

Κεφ. ιθ'. ναικί· ἐμοὶ δὲ πάντα ἄϊσια σημαίνεται, ἐὰν ἐγὼ θέλω. ὅ, τι γὰρ ἂν τούτων ἀποβαίνῃ, ἐπ' ἐμοί ἐστιν ὠφεληθῆναι ἀπ' αὐτοῦ.

ΚΕΦ. ιθ'.

Ἄνικητος εἶναι δύνασαι, ἐὰν εἰς μηδένα ἀγῶνα καταβαίνῃς, ὃν οὐκ ἔστιν ἐπί σοι νικῆσαι. Ὅρα οὖν μήποτε ἰδών τινα προτιμώμενον, ἢ μέγα δυνάμενον, ἢ ἄλλως εὐδοκιμοῦντα, μακαρίσῃς, ὑπὸ τῆς φαντασίας συναρπασθείς. ἐὰν γὰρ ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν ἡ οὐσία τοῦ ἀγαθοῦ ᾖ, οὔτε φθόνος, οὔτε ζηλοτυπία χώραν ἕξει. σὺ δὲ αὐτὸς οὐ στρατηγός, οὐ πρύτανις ἢ ὕπατος εἶναι θελήσῃς, ἀλλ' ἐλεύθερος· μία δὲ ὁδὸς πρὸς τοῦτο, καταφρόνησις τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν.

ΚΕΦ.

hi autem fausta omnia portenduntur, si ego voluero. quicquid enim istorum evenerit, in meâ est potestate, ut ex iis fructum capiam.

CAP. XIX.

INVICTUS esse potes, si in nullum certamen descendas, quo in tuâ potestate non est vincere. Vide igitur, ne, si quem honore, aut potentiâ evectum, aut alioqui florentem videris, illum beatum prædices, à viso unà abreptus. si enim in iis, quæ in nostrâ potestate sunt, substantia boni est; nec invidia, nec æmulatio locum habebit. tu verò ipse non imperator, non præfectus, aut consul esse vóles, sed liber. unica autem via eò ducit, contemptus eorum quæ in nostrâ potestate non sunt.

CAP.

ΚΕΦ. κ'.

Κεφ. κα'.

ΜΈμνησο, ὅτι οὐχ ὁ λοιδορῶν ἢ τύπτων ὑβρίζει, ἀλλά τὸ δόγμα τὸ περὶ τούτων, ὡς ὑβριζόντων. ὅταν οὖν ἐρεθίσῃ σέ τις, ἴσθι ὅτι ἡ σή σε ὑπόληψις ἠρέθισε. τοιγαροῦν ἐν πρώτοις πειρῶ, ὑπὸ τῆς φαντασίας μὴ συναρπασθῆναι. ἂν γὰρ ἅπαξ χρόνου καὶ διατριβῆς τύχῃς, ῥᾷον κρατήσεις σεαυτοῦ.

ΚΕΦ. κα'.

ΘΆνατος, καὶ φυγή, καὶ πάντα τὰ ἄλλα τὰ δεινὰ φαινόμενα, πρὸ ὀφθαλμῶν ἔστω σοι καθ' ἡμέραν· μάλιστα δὲ πάντων ὁ θάνατος. καὶ οὐδὲν οὐδέποτε ταπεινὸν ἐνθυμήσῃ, οὔτε ἄγαν ἐπιθυμήσεις τινος.

ΚΕΦ.

CAP. XX.

MEMENTO, non eum qui convicietur aut verberet, injuriam facere; sed quod de his est decretum, tanquam injuriam facientibus. cum igitur te aliquis irritârit, ab opinione tua te irritatum esse scito. quapropter in primis tenta, ne à viso unà abripiaris. nam si semel tempus et moram nactus fueris, facilius ipse tibi imperabis.

CAP. XXI.

MORS, et exilium, et omnia quæ terribilia videantur, ob oculos tibi quotidie versentur: maximè verò omnium mors. neque quidquam unquam humile cogitabis, neque quidquam nimis cupies.

Κεφ. κβ'.

ΚΕΦ. κβ'.

ΕΙ' φιλοσοφίας ἐπιθυμεῖς, παρασκευάζου αὐτόθεν, ὡς καταγελασθησόμενος, ὡς καταμωκησομένων σου πολλῶν, ὡς ἐρούντων, ὅτι ἄφνω φιλόσοφος ἡμῖν ἐπανελήλυθε, καὶ πόθεν ἡμῖν αὕτη ἡ ὀφρύς; σὺ δὲ ὀφρὺν μὲν μὴ σχῇς· τῶν δὲ βελτίστων σοι φαινομένων οὕτως ἔχου, ὡς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμένος εἰς ταύτην τὴν τάξιν. μέμνησο δὲ, ὅτι ἐὰν μὲν ἐμμείνῃς τοῖς αὐτοῖς, οἱ καταγελῶντές σου πρότερον, οὗτοί σε ὕστερον θαυμάσονται· ἐὰν δὲ ἡττηθῇς αὐτῶν, διπλοῦν προσλήψῃ καταγέλωτα.

ΚΕΦ.

CAP. XXII.

SI philosophiæ te amor tenet, statim accingere tanquam ridiculus futurus, tanquam multi te naso suspensuri sint, ac dicturi, Repente philosophus nobis rediit: et, Unde hoc nobis supercilium? tu verò supercilium ne habeto; sed quæ tibi optima videntur, ita retine, tanquam qui à Deo in hunc ordinem sis collocatus. memento autem si in iisdem permanseris, eos qui te antea deridebant, postea te admiraturos; at duplo majori risu te exceptum iri, si illis vincaris.

CAP.

ΚΕΦ. κγ'.

Κεφ. κδ'.

Ἐὰν ποτέ σοι γένηται ἔξω στραφῆναι, πρὸς τὸ βούλεσθαι ἀρέσαι τινί, ἴσθι ὅτι ἀπώλεσας τὴν ἔνστασιν. ἀρκοῦ οὖν ἐν παντὶ, τῷ εἶναι φιλόσοφος· εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει τῳ εἶναι, σαυτῷ φάνου, καὶ ἱκανὸς ἔσῃ.

ΚΕΦ. κδ'.

Οὗτοί σε οἱ διαλογισμοὶ μὴ θλιβέτωσαν, Ἄτιμος ἐγὼ βιώσομαι, καὶ οὐδεὶς οὐδαμοῦ. εἰ γὰρ ἀτιμία ἐστὶ κακὸν, οὐ δύνασαι ἐν κακῷ εἶναι δι' ἄλλον, οὐ μᾶλλον ἢ ἐν αἰσχρῷ. Μήτι οὖν τὸ σὸν ἔργον ἐστὶν, τὸ ἀρχῆς τυχεῖν; ἢ παραληφθῆναι ἐφ' ἑστιάσιν; Οὐδαμῶς. Πῶς οὖν ἔτι τοῦτ' ἐστὶν ἀτιμία; πῶς δὲ οὐδεὶς οὐδαμοῦ ἔσῃ,

CAP. XXIII.

SI quando ad externa te converti acciderit, ut alicui placere velis, ſcito te vitæ inſtitutum perdidiſſe. quare in omnibus rebus illud tibi ſatis ſit, te eſſe philoſophum: quod ſi etiam alicui philoſophus eſſe videri velis, tibiipſi videre, et ſatis erit.

CAP. XXIV.

HÆ te cogitationes ne adfligant, Ignobilis ego vivam, et nullius exiſtimationis uſquam. ſi enim ignobilitas malum eſt, non potes in malo eſſe per alium, non magis quàm in turpi. Nunquid ergo tuum eſt opus magiſtratum conſequi? aut, convivio accipi? Minime. Quomodo ergo etiam ignobilitas hoc cenſeri poteſt? quomodo etiam

nullius

Κεφ. κδ'. ἔσῃ, ὃν ἐν μόνοις εἶναί τινα δεῖ τοῖς ἐπί σοι, ἐν οἷς ἔξεστί σοι εἶναι πλείστου ἀξίῳ; Ἀλλά σοι οἱ φίλοι ἀβοήθητοι ἔσονται; Τί λέγεις τὸ ἀβοήθητοι; οὐχ ἕξουσι παρά σου ἀργύριον, οὐδὲ πολίτας Ῥωμαίων αὐτοὺς ποιήσεις. τίς οὖν σοι εἶπεν, ὅτι ταῦτα τῶν ἐφ' ἡμῖν ἐστίν, οὐχὶ δὲ ἀλλότρια ἔργα; τίς δὲ δοῦναι δύναται ἑτέρῳ, ἃ μὴ ἔχει αὐτός; Κτῆσαι οὖν, φασίν, ἵνα καὶ ἡμεῖς ἔχωμεν. Εἰ δύναμαι κτήσασθαι, τηρῶν ἐμαυτὸν αἰδήμονα, καὶ πιστὸν, καὶ μεγαλόφρονα, δείκνυετε τὴν ὁδὸν, καὶ κτήσομαι. εἰ δ' ἐμὲ ἀξιοῦτε τἀγαθὰ τὰ ἐμαυτοῦ ἀπολέσαι, ἵν' ὑμεῖς τὰ μὴ ἀγαθὰ περιποίησησθε, ὁρᾶτε ὑμεῖς, πῶς ἄνισοί ἐστε καὶ ἀγνώμονες. τί δὲ καὶ βούλεσθε μᾶλλον; ἀργύριον, ἢ φίλον πιστὸν καὶ αἰδήμονα; εἰς τοῦτο οὖν μοι μᾶλλον συλλαμβάνετε, καὶ μὴ δι' ὧν ἀπο-

βαλῶ

nullius exiſtimationis eris uſquam, quem in iis ſolis, quæ in tuâ poteſtate ſunt, aliquem eſſe oportet, in quibus tibi quantivis eſſe pretii licet? At amici ſine auxilio mihi relinquentur. Quid vocas, ſine auxilio? non argentum abs te habituri ſunt; nec eos in Romanam civitatem adſcribes. et quis tibi dixit, hæc ex iis eſſe quæ in noſtrâ ſunt poteſtate, ac non potius aliena opera? quis autem alii dare poteſt, quæ ipſe non habet? Compara igitur, ajunt, ut et nos habeamus. Si poſſim comparare, conſervatâ verecundiâ, fide, et magnanimitate, monſtrate viam, et comparabo. ſin id à me poſtuletis, ut meamet ego bona perdam, quò vos, quæ bona non ſunt, acquiratis, videte vos ipſi, quomodo iniqui ſitis et deſipientes. utrum autem mavultis? pecuniamve, an amicum fidum et verecundum? in hoc ergo

ζαλῶ αὐτὸ, ταῦτά με πράσσειν ἀξιοῦτε. Ἀλλ' Κεφ. κδ'.
ἡ πατρὶς, φησιν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, ἀβοήθητος ἔσται. Πάλιν, ποίαν ταύτην βοήθειαν; στοὰς οὐχ ἕξει διά σε, οὔτε βαλανεῖα; καὶ τί τοῦτο; οὐδὲ γὰρ ὑποδήματα ἔχει διὰ τὸν χαλκέα, οὐδ' ὅπλα διὰ τὸν σκυτέα. ἱκανὸν δὲ, ἐὰν ἕκαστος ἐκπληρώσῃ τὸ ἑαυτοῦ ἔργον. εἰ δὲ ἄλλον τινα αὐτῇ κατεσκεύαζες πολίτην πιστὸν καὶ αἰδήμονα, οὐδὲν ἂν αὐτὴν ὠφελεῖς; Ναί. Οὐκοῦν οὐδὲ σὺ αὐτὸς ἀνωφελὴς ἂν εἴῃς αὐτῇ. Τίνα οὖν ἔξω, φησὶ, χώραν ἐν τῇ πόλει; Ἣν ἂν δύνῃ φυλάττων ἅμα τὸν πιστὸν καὶ αἰδήμονα. εἰ δ' ἐκείνην ὠφελεῖν βουλόμενος, ἀποβαλεῖς ταῦτα, τί ὄφελος ἂν αὐτῇ γένοιο, ἀναιδὴς καὶ ἄπιστος ἀποτελεσθείς;

ΚΕΦ.

go potius mihi opitulamini; non autem ea, quibus perdam istud, me agere postulate. At patria, inquit, quantum in meâ potestate situm est, auxilio carebit. Rursus, quod tu istud vocas auxilium? porticus per te non habebit, nec balnea? et quid hoc ad te? neque enim calceos habet per fabrum ferrarium, neque arma per sutorem. satis verò fuerit, suo quemque fungi munere. at si quem alium ei civem parares, fidum et verecundum, nihilne illam juvares? Ita vero. Proinde ne tu quidem patriæ fueris inutilis. Quem locum igitur, inquit, in civitate tenebo? Quemcunque possis, simul fidum te, ac verecundum servans: quod si, dum illi prodesse vis, hæc perdas, quam illi utilitatem afferes, qui impudens et infidus evaseris?

CAP.

Κεφ. κε'

ΚΕΦ. κε'.

ΠΡοεστιμήθη σου τὶς ἐν ἑστιάσει, ἢ ἐν προσαγορεύσει, ἢ ἐν τῷ παραληφθῆναι εἰς συμβουλίαν; εἰ μὲν ἀγαθὰ ταῦτά ἐστι, χαίρειν σε δεῖ, ὅτι ἔτυχεν αὐτῶν ἐκεῖνος· εἰ δὲ κακά, μὴ ἄχθου, ὅτι σὺ αὐτῶν οὐκ ἔτυχες. μέμνησο δὲ, ὅτι οὐ δύνασαι, μὴ ταὐτὰ ποιῶν, πρὸς τὸ τυγχάνειν τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, τῶν ἴσων ἀξιοῦσθαι. πῶς γὰρ ἴσον ἔχειν δύναται, ὁ μὴ φοιτῶν ἐπὶ θύρας τινος, τῷ φοιτῶντι; ὁ μὴ παραπέμπων, τῷ παραπέμποντι; ὁ μὴ ἐπαινῶν, τῷ ἐπαινοῦντι; ἄδικος οὖν ἔσῃ, καὶ ἄπληστος, εἰ μὴ προϊέμενος ταῦτα, ἀνθ' ὧν ἐκεῖνα πιπράσκεται, προῖκα αὐτὰ βουλήσῃ λαμβάνειν. Ἀλλὰ πόσου πιπράσκονται θρίδακες; Ὀβολοῦ, ἂν οὕτω τύχῃ. Ἂν οὖν τὶς

CAP. XXV.

EST tibi prælatus aliquis in convivio, aut ſalutatione, aut in adſumtione ad conſilium? ſi quidem hæc bona ſunt, gratulari debes illi, cui ea contigerint: ſin mala, ne doleas, te illa non adeptum. memento autem, haud poſſe te, non eadem facientem ad conſequenda illa quæ in noſtrâ poteſtate non ſunt, æqualia mereri. quomodo verò tantundem habere poteſt, qui fores alicujus non frequentat, quantum qui frequentat? qui non deducit, quantum qui deducit? qui non laudat, quantum qui laudat? injuſtus igitur eris et inexplebilis, ſi non numerato eo pretio quo illa væneunt, gratis illa accipere velis. At quanti væneunt lactucæ? Obolo fortaſſe. Si quis igitur dato obolo, lactucas

acce-

τις προϊέμενος τὸν ὀβολὸν, λάβῃ θρίδακας, σὺ δὲ μὴ προϊέμενος, μὴ λάβῃς, μὴ οἷον ἔλαττον ἔχειν τοῦ λαβόντος· ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἔχει θρίδακας, οὕτω σὺ τὸν ὀβολὸν, ὃν οὐκ ἔδωκας. τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ἐνταῦθα. οὐ παρεκλήθης ἐφ' ἑστιάσιν τινος; οὐ γὰρ ἔδωκας τῷ καλοῦντι, ὅσου πωλεῖται τὸ δεῖπνον· ἐπαίνου δ' αὐτὸ πωλεῖ, θεραπείας πωλεῖ. δὸς οὖν τὸ διαφέρον, εἴ σοι λυσιτελεῖ, ὅσου πωλεῖται. εἰ δὲ κἀκεῖνα θέλεις μὴ προΐεσθαι, καὶ ταῦτα λαμβάνειν, ἄπληστος εἶ καὶ ἀβέλτερος. οὐδὲν οὖν ἔχεις ἀντὶ τοῦ δείπνου; ἔχεις μέν οὖν, τὸ μὴ ἐπαινέσαι τοῦτον, ὃν οὐκ ἤθελες· τὸ μὴ ἀνασχέσθαι αὐτοῦ ἐπὶ τῆς εἰσόδου. Κεφ. κ'. λ' ΤΩΝ

ΚΕΦ.

acceperit; tu autem pretio non numerato, non acceperis, haud minus eo qui accepit te habere putes: ut enim ille lactucas habet, sic tu obolum quem non dedisti. ad eundem modum et hìc se res habet. ad convivium alicujus non es vocatus? neque enim dedisti quanti cœna vænit: atqui laude eam vendit, ministerio vendit. da igitur pretium, si è re tuâ est, quanti vænit. quod si nec illa vis præstare, et hæc accipere, inexplebilis es et stolidus. nihil igitur cœnæ vice habes? imò habes; quòd non laudâris quem nolebas; quòd in ingressu ejus insolentiam non tolerâris.

Κεφ. κς'.

ΚΕΦ. κς'.

Τὸ βούλημα τῆς φύσεως καταμαθεῖν ἔστιν, ἐξ ὧν οὐ διαφερόμεθα πρὸς ἀλλήλους. οἷον, ὅταν τοῦ γείτονος παιδάριον κατεάξῃ τὸ ποτήριον, ἢ ἄλλό τι, πρόχειρόν ἐστιν εὐθὺς λέγειν, ὅτι τῶν γινομένων ἐστίν. ἴσθι οὖν, ὅτι ὅταν καὶ τὸ σὸν κατεαγῇ, τοιοῦτον εἶναί σε δεῖ, οἷόν ὅτε καὶ τὸ τοῦ ἄλλου κατεάγη. οὕτω μετατίθει καὶ ἐπὶ τὰ μείζονα. τέκνον ἄλλου τέθνηκεν, ἢ γυνή; οὐδείς ἐστιν ὃς οὐκ ἂν εἴποι, ὅτι ἀνθρώπινον. ἀλλ' ὅταν τὸ αὐτοῦ τινος ἀποθάνῃ, εὐθύς, Οἴμοι, τάλας ἐγώ! ἐχρῆν δὲ μεμνῆσθαι, τί πάσχομεν, περὶ ἄλλων αὐτὰ ἀκούσαντες.

ΚΕΦ.

CAP. XXVI.

NATURÆ conſilium ex iis rebus, de quibus nulla inter nos controverſia eſt, cognoſci poteſt: exempli gratia; ſi vicini puer poculum aut aliud quid fregerit, promptum ſtatim eſt dicere, Ex iis hoc eſt quæ fiunt. ſcito igitur, cùm et tuum fractum fuerit, talem te eſſe oportere, qualis eras cum alterius frangeretur. ſic illa ad majora transfer. alterius obiit filius, aut uxor? nemo eſt, quin dicat, Humanum eſt. at cum ſuus cujuſque obiit, ſtatim, Hei mihi, me miſerum! meminiſſe autem oportebat, quomodo affecti ſimus, cùm de aliis idem audimus.

CAP.

Κεφ. κθ.

ΚΕΦ. κζ'.

Ὥσπερ σκοπὸς πρὸς τὸ ἀποτυγχάνειν οὐ τίθεται, οὕτως οὐδὲ κακοῦ φύσις ἐν κόσμῳ γίνεται.

ΚΕΦ. κη'.

Εἰ μὲν τὸ σῶμα σοῦ ἐπέτρεπέ τις τῷ ἀπαντήσαντι, ἠγανάκτεις ἄν· ὅτι δὲ σὺ τὴν γνώμην τὴν σεαυτοῦ ἐπιτρέπεις τῷ τυχόντι, ἵνα, ἐὰν λοιδορήσηταί σοι, ταραχθῇ ἐκείνη, καὶ συγχυθῇ, οὐκ αἰσχύνῃ τούτου ἕνεκα;

ΚΕΦ. κθ'.

Ἑκάστου ἔργου σκόπει τὰ καθηγούμενα, καὶ τὰ ἀκόλουθα αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἔρχου ἐπ' αὐτό.

εἰ

CAP. XXVII.

QUEMADMODUM aberrandi causâ ſcopus non ponitur; ſic nec mali natura in mundo exiſtit.

CAP. XXVIII.

SIQUIDEM corpus tuum aliquis obvio cuique concederet, indignareris: at quòd mentem tuam cuivis concedis, ut, cum convitiatur tibi, hæc turbetur, ac confundatur, non te hâc de causâ pudet?

CAP. XXIX.

CUJUSQUE operis antecedentia ſpecta et conſequentia, et ſic illud aggredere. alioqui alacriter primum accedes,

Κεφ. κθ'. εἰ δὲ μή, τὴν μὲν πρώτην προθύμως ἄξεις, μηδὲν τῶν ἑξῆς ἐντεθυμημένος· ὕστερον δὲ, ἀναφανέντων τινῶν αἰσχρῶν, αἰσχυνθήσῃ. Θέλεις Ὀλύμπια νικῆσαι; Κἀγώ, νὴ τοὺς Θεούς· καλὸν γάρ ἐστιν. Ἀλλὰ σκόπει καὶ τὰ καθηγούμενα, καὶ τὰ ἀκόλουθα· καὶ οὕτως ἅπτου τοῦ ἔργου. δεῖ σ' εὐτακτεῖν, ἀναγκοφαγεῖν, ἀπέχεσθαι πεμμάτων, γυμνάζεσθαι πρὸς ἀνάγκην, ἐν ὥρᾳ τεταγμένῃ, ἐν καύματι, ἐν ψύχει, μὴ ψυχρὸν πίνειν, μὴ οἶνον, ὡς ἔτυχεν· ἁπλῶς, ὡς ἰατρῷ παραδεδωκέναι σεαυτὸν τῷ ἐπιστάτῃ, εἶτα εἰς τὸν ἀγῶνα παρέρχεσθαι· ἔστι δὲ ὅτε χεῖρα ἐκβαλεῖν, σφυρὸν στρέψαι, πολλὴν ἀφὴν καταπιεῖν· ἔσθ' ὅτε μαστιγωθῆναι, καὶ μετὰ ταῦτα πάντα νικηθῆναι. ταῦτα πάντα ἐπισκεψάμενος, ἐὰν ἔτι θέλῃς, ἔρχου ἐπὶ τὸ ἀθλεῖν· εἰ δὲ μή, ὡς τὰ παιδία ἀναστραφήσῃ,

cedes, nihil de iis cogitans quæ conſequentur: poſtea verò, ubi turpia quædam apparuerint, deſiſtes. Vis Olympia vincere? Et ego, per Deos: quippe præclarum eſt. Sed conſidera antecedentia et conſequentia; et ſic opus aggredere. oportet te ordine omnia agere, coactum edere, abſtinere cupediis, ex neceſſitate exerceri, conſtitutâ horâ, in æſtu, in frigore; frigidam non bibere, non vinum ut libuerit; ad ſummam, magiſtro, tanquam medico, teipſum tradere oportet; deinde in certamen prodire; aliquando verò manum laxare, diſtorquere malleolum, multum pulveris deglutire; aliquando flagris cædi, et poſt hæc omnia vinci. his omnibus conſideratis, ſi adhuc velis, ad athletas te conſer; ſin minus, puerorum inſtar circumagêris, qui nunc luctato-

res

τραφήσῃ· ἃ νῦν μὲν παλαιστὰς ποιεῖ, νῦν δὲ αὐ- Κεφ. κθ'.
λητάς, νῦν δὲ μονομάχους, εἶτα σαλπίζει, εἶτα τραγῳδεῖ. Οὕτω καὶ σὺ νῦν ἀθλητής, νῦν δὲ μονομάχος, εἶτα ῥήτωρ, εἶτα φιλόσοφος, τὰδε τῇ ψυχῇ οὐδέν· ἀλλ' ὡς πίθηκος, πᾶσαν θέαν, ἐὰν ἴδῃς, μιμῇ, καὶ ἄλλο ἐξ ἄλλου σοι ἀρέσκει. οὐ γὰρ μετὰ σκέψεως ἦλθες ἐπί τι, οὐδὲ περιώδευσας· ἀλλ' εἰκῇ καὶ κατὰ ψυχρὰν ἐπιθυμίαν. οὕτω θεασάμενοί τινες φιλόσοφον, καὶ ἀκούσαντες οὕτω τινὸς λέγοντος, ὡς Εὐφράτης λέγει· καί τοι τίς οὕτω δύναται εἰπεῖν ὡς ἐκεῖνος; θέλουσι καὶ αὐτοὶ φιλοσοφεῖν. Ἄνθρωπε, πρῶτον ἐπίσκεψαι, ὁποῖόν ἐστι τὸ πρᾶγμα· εἶτα καὶ τὴν σεαυτοῦ φύσιν κατάμαθε, εἰ δύνασαι βαστάσαι. πένταθλος εἶναι βούλει, ἢ παλαιστής; ἴδε σεαυτοῦ τοὺς βραχίονας, τοὺς μηροὺς, τὴν ὀσφῦν κατάμαθε.

res ludunt, nunc tibicines, nunc gladiatores; deinde tubâ canunt, mox trágœdiam agunt: sic quoque tu, nunc athleta es, mox gladiator; nunc orator; deinde philosophus; toto autem animo nihil; sed tanquam simius, quodcunque videris, imitaris, aliudque ex alio tibi placet. nec enim cum consideratione ad aliquid venisti, nec ut qui animo id perlustrârit; sed temere et ex frigidâ cupiditate. sic quidam, cum philosophum viderunt, et aliquem ita differentem audiverunt, ut Euphrates differit; enimvero quis ita differere potest ut ille? volunt et ipsi philosophari. Homo, primùm considera, cujusmodi sit res: deinde et naturam tuam inspice, num ferre possis. quinquertio esse vis, aut luctator? aspice brachia tua et femora; lumbos considera. alius enim ad aliud naturâ comparatus est. putasne, te hæc faci-

Κεφ. κθ'. τάμαθε. ἄλλος γὰρ πρὸς ἄλλο πέφυκε. δοκεῖς, ὅτι ταῦτα ποιῶν, ὡσαύτως δύνασαι ἐσθίειν, ὡσαύτως πίνειν, ὁμοίως δυσαρεστεῖν; ἀγρυπνῆσαι δεῖ, πονῆσαι, ἀπὸ τῶν οἰκείων ἀπελθεῖν, ὑπὸ παιδαρίου καταφρονηθῆναι, ἐν παντὶ ἧττον ἔχειν, ἐν τιμῇ, ἐν ἀρχῇ, ἐν δίκῃ, ἐν πραγματίῳ παντί. ταῦτα ἐπίσκεψαι, εἰ καὶ θέλεις ἀντικαταλλάξασθαι τούτων ἀπάθειαν, ἐλευθερίαν, ἀταραξίαν. εἰ δὲ μή, πρόσεχε μὴ ὡς τὰ παιδία, νῦν φιλόσοφος, ὕστερον δὲ τελώνης, εἶτα ῥήτωρ, εἶτα ἐπίτροπος Καίσαρος γένῃ. ταῦτα οὐ συμφωνεῖ. ἕνα σε δεῖ ἄνθρωπον, ἢ ἀγαθὸν ἢ κακὸν εἶναι. ἢ τὸ ἡγεμονικόν σε δεῖ ἐξεργάζεσθαι τὸ σαυτοῦ, ἢ τὰ ἐκτός· ἢ περὶ τὰ ἔσω φιλοτεχνεῖν, ἢ περὶ τὰ ἔξω· τουτέστιν, ἢ φιλοσόφου τάξιν ἐπέχειν, ἢ ἰδιώτου.

ΚΕΦ.

facientem eodem modo posse edere, eodem modo bibere, similiter fastidire? vigilare oportet, laborare, à familiaribus discedere, à servulo contemni; ubique inferiorem esse; in honore, in magistratu, in judicio, in omni negotiolo. hæc considera, num etiam pro his perturbationum vacuitatem, libertatem, tranquillitatem, permutare velis. quod si nolis, vide, ne puerorum instar, nunc philosophus, deinde publicanus, postea orator, denique Cæsaris procurator fias. hæc inter se non consonant: unum te hominem, aut bonum, aut malum, esse oportet; aut principalem tui partem te excolere oportet, aut externa; aut circa interiora occupari, aut circa exteriora; hoc est, aut philosophi locum tueri, aut plebeii.

CAP.

ΚΕΦ. λ'.

Τὰ καθήκοντα, ὡς ἐπίπαν ταῖς σχέσεσι παραμετρεῖται. πατήρ ἐστιν; ὑπαγορεύεται, ἐπιμελεῖσθαι, παραχωρεῖν ἁπάντων, ἀνέχεσθαι λοιδορουῦντος, παίοντος. Ἀλλὰ πατὴρ κακός ἐστι; Μήτι οὖν πρὸς ἀγαθὸν πατέρα φύσει οἰκειώθης; οὐ' ἀλλὰ πρὸς πατέρα. ὁ ἀδελφὸς ἀδικεῖ; τήρει τοιγαροῦν τὴν τάξιν τὴν σεαυτοῦ πρὸς αὐτὸν, μηδὲ σκόπει τί ἐκεῖνος ποιεῖ, ἀλλὰ τί σοι ποιήσαντι, κατὰ φύσιν ἡ σὴ ἕξει προαίρεσις. σὲ γὰρ ἄλλος οὐ βλάψει, ἂν μὴ σὺ θέλῃς. τότε δὲ ἔσῃ βεβλαμμένος, ὅταν ὑπολάβῃς βλάπτεσθαι. οὕτως οὖν ἀπὸ τοῦ γείτονος, ἀπὸ τοῦ πολίτου, ἀπὸ τοῦ στρατηγοῦ, τὸ καθῆκον εὑρήσεις, ἐὰν τὰς σχέσεις ἐθίζῃς θεωρεῖν.

ΚΕΦ.

CAP. XXX.

OFFICIA in universum relationibus mensurantur. pater est? dictatur, curam ipsius esse agendam, cedendum ei in omnibus, ferendum esse si convitietur, aut verberet. At pater malus est. Nunquid igitur bonum patrem Natura tibi proprium dicavit? non; sed patrem. frater injurius est? serva igitur quam relationem ad ipsum obtines, nec specta quid ille faciat, sed quid tibi facturo propositum tuum secundum naturam adfectum erit. te quippe alius non lædet, nisi tu velis. tunc autem læsus eris, cum te lædi putâris. sic igitur à vicino, à cive, ab imperatore, officium invenies, si relationes considerare adsueveris.

CAP.

Κεφ. λά.

ΚΕΦ. λα'.

ΤΗΣ περὶ τοὺς Θεοὺς εὐσεβείας, ἴσθι ὅτι τὸ κυριώτατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὀρθὰς ὑπολήψεις περὶ αὐτῶν ἔχειν, ὡς ὄντων, καὶ διοικούντων τὰ Ὅλα καλῶς καὶ δικαίως· καὶ σαυτὸν εἰς τοῦτο κατατεταχέναι, τὸ πείθεσθαι αὐτοῖς, καὶ εἴκειν ἐν πᾶσι τοῖς γινομένοις, καὶ ἀκολουθεῖν ἑκόντα ὡς ὑπὸ τῆς ἀρίστης γνώμης ἐπιτελουμένοις. οὕτω γὰρ οὔτε μέμψῃ ποτὲ τοῖς Θεοῖς, οὔτε ἐγκαλέσεις ὡς ἀμελούμενος. ἄλλως τε οὐχ οἷόν τε τοῦτο γίνεσθαι, ἐὰν μὴ ἀποστῇς τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, καὶ ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν μόνοις θῇς τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν. ὡς ἄν γε τι ἐκείνων ὑπολάβῃς ἀγαθὸν ἢ κακὸν, πᾶσα ἀνάγκη, ὅταν ἀποτυγχάνῃς ὧν θέλεις, καὶ περιπίπτῃς οἷς μὴ θέλεις, μέμψασθαί σε,

CAP. XXXI.

PIETATIS erga Deos id præcipuum esse scito, rectas de illis opiniones habere, tanquam qui existant, et universa benè ac justè administrent; et ad hoc te ordinatum esse, ut illis pareas, et cedas in omnibus quæ fiant, eaque voluntarius sequaris, ut quæ optimo consilio perficiantur. sic enim nec culpabis unquam Deos, nec incusabis, quasi neglectus. quod quidem aliter fieri nequit, quàm si ab iis desistas quæ in nostrâ potestate non sunt, et in iis solis quæ sunt in nostrâ potestate bonum ac malum ponas: adeo ut, si quid illorum bonum aut malum opineris, omnino necesse sit, cum iis excideris quæ velis, et in ea quæ nolis incideris, te culpare et odisse auctores. ad hoc enim naturâ com-

τε, καὶ μισεῖν τοὺς αἰτίους. πέφυκε γὰρ πρὸς Κεφ. λά.
τοῦτο πᾶν ζῶον, τὰ μὲν βλαβερὰ φαινόμενα, καὶ τὰ αἴτια αὐτῶν, φεύγειν καὶ ἐκτρέπεσθαι· τὰ δὲ ὠφέλιμα, καὶ τὰ αἴτια αὐτῶν, μετιέναι καὶ τεθηπέναι. ἀμήχανον οὖν, βλάπτεσθαί τινα οἰόμενον, χαίρειν τῷ δοκοῦντι βλάπτειν· ὥσπερ καὶ τὸ αὐτῇ τῇ βλάβῃ χαίρειν ἀδύνατον. ἔνθεν καὶ πατὴρ ὑπὸ υἱοῦ λοιδορεῖται, ὅταν τῶν δοκούντων ἀγαθῶν εἶναι, τῷ παιδὶ μὴ μεταδιδῷ. καὶ Πολυνείκην καὶ Ἐτεοκλέα τοῦτο πολεμίους ἀλλήλοις ἐποίησε, τὸ ἀγαθὸν οἴεσθαι τὴν τυραννίδα. διὰ τοῦτο ὁ γεωργὸς λοιδορεῖ τοὺς Θεούς, διὰ τοῦτο ὁ ναύτης, διὰ τοῦτο ἔμπορος, διὰ τοῦτο οἱ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα ἀπολλύντες. ὅπου γὰρ τὸ συμφέρον, ἐκεῖ καὶ τὸ εὐσεβές. ὥστε ὅστις ἐπιμελεῖται τοῦ ὀρέγεσθαι ὡς δεῖ, καὶ ἐκκλίνειν, ἐν τῷ

comparatum eſt omne animal, ut quæ nocentia videantur, eorumque cauſas, fugiat et averſetur; illa autem quæ proſunt, eorumque cauſas perſequatur et admiretur. quare fieri nequit, ut, qui ſe lædi putet, eo, quod lædere videtur, gaudeat: ſicut nec ipſo detrimento gaudere ullo modo poſſumus. hinc quoque patri filius convitietur, cùm his, quæ bona eſſe videntur, filium non impertit. et Polynicen atque Eteoclem hoſtili animo hoc inter ſe diſſidere fecit, quod tyrannidem bonum eſſe putarent. propter hoc agricola Deos execratur, propter hoc nauta, propter hoc mercator, propter hoc qui uxores et liberos amiſerunt. ubi enim utilitas, ibi et pietas. quamobrem qui id dat operam, ut ſic et appetat et averſetur, quemadmodum decet; is eâdem operâ

Κεφ. λβ'. τῷ αὐτῷ καὶ εὐσεβείας ἐπιμελεῖται. σπένδειν δὲ καὶ θύειν, καὶ ἀπάρχεσθαι κατὰ τὰ πάτρια, ἑκάστοις προσήκει, καθαρῶς, καὶ μὴ ἐπισεσυρμένως, μηδὲ ἀμελῶς, μηδὲ γλίσχρως, μηδὲ ὑπὲρ δύναμιν.

ΚΕΦ. λβ'.

Ὅταν μαντικῇ προσίῃς, μέμνησο ὅτι μέν, ὡς ἀποβήσεται, οὐκ οἶδας, ἀλλὰ ἧκεις ὡς ἀπὸ τοῦ μάντεως ἀποπευσόμενος. ὁποῖον δέ τί ἐστιν, ἐλήλυθας εἰδώς, εἴ περ εἶ φιλόσοφος. εἰ γὰρ ἔστι τι τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, πᾶσα ἀνάγκη μήτε ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι, μήτε κακόν. μὴ φέρε οὖν προὸς τὸν μάντιν ὄρεξιν, ἢ ἔκκλισιν· εἰ δὲ μή, τρέμων αὐτὸν προσει. ἀλλὰ διεγνωκὼς, ὅτι πᾶν τὸ ἀποβησόμενον, ἀδιάφορον, καὶ οὐδέν προὸς σε, ὁποῖον

et pietati dat operam. libare autem, et ſacrificare et primitias offerre, ſecundum patrios ritus, omnibus convenit, purè et non ſordidè, nec negligenter, nec parcè, nec ſupra facultates.

CAP. XXXII.

CUM ad vatem accedis, memento ignorare te, quem eventum res habitura ſit; venire autem, ut ex vate hoc audias. quale verò id eſſet, utique, cum venires, ſciebas, ſiquidem philoſophus fueris. ſi enim aliquid ex iis ſit, quæ in noſtrâ poteſtate non ſunt, neceſſe omnino eſt neque bonum id eſſe neque malum. ad vatem igitur appetitionem aut averſationem ne adferas; alioqui tremens eum accedes: ſed

ὁποῖον δ' ἂν ᾖ. ἔσται γὰρ αὐτῷ χρήσασθαι καλῶς, καὶ τοῦτο οὐδεὶς κωλύσει. θαῤῥῶν οὖν, ὡς ἐπὶ συμβούλους ἔρχου τοὺς Θεούς. καὶ λοιπὸν, ὅταν τί συμβουλευθῇς, μέμνησο τίνας συμβούλους παρέλαβες, καὶ τίνων παρακούσῃς ἀπειθήσας. ἔρχου δὲ ἐπὶ τὸ μαντεύεσθαι, καθάπερ ἠξίου Σωκράτης, ἐφ' ὧν ἡ πᾶσα σκέψις τὴν ἀναφορὰν εἰς τὴν ἔκβασιν ἔχει, καὶ οὔτε ἐκ λόγου, οὔτε ἐκ τέχνης τινὸς ἄλλης ἀφορμαὶ δίδονται πρὸς τὸ συνιδεῖν τὸ προκείμενον. ὥστε ὅταν δέῃ συγκινδυνεῦσαι φίλῳ, ἢ πατρίδι, μὴ μαντεύεσθαι, εἰ συγκινδυνευτέον. καὶ γὰρ ἂν προείπῃ σοι ὁ μάντις, φαῦλα γεγονέναι τὰ ἱερὰ, δῆλον ὅτι ὁ θάνατος σημαίνεται, ἢ πήρωσις μέρους σώματος, ἢ φυγή. ἀλλ' ἔνι λόγος, καὶ Κεφ. λβ'.

sed cùm certò nôris, quicquid eventurum indifferens esse, et nihil ad te attinere; eo enim bene uti licebit, neque hoc quisquam prohibebit; idcirco confidens ad Deos, tanquam consiliarios, adi. cæterùm ubi aliquid consultum fuerit, memento quos consiliarios adsumseris, et quibus inobediens futurus sis, si non parueris. sic autem vatem consulturus accedito, quemadmodum voluit Socrates; iis scilicet de rebus, quarum tota consideratio ad eventum refertur, et in quibus nec ex ratione, nec ex arte suppetunt occasiones, ad id quod propositum est considerandum. quare, quando unà cum amico, aut patriâ, periculum subeundum, vates non est consulendus, num periculum unà subeundum. nam si tibi vates dixerit, infausta fuisse sacra, constat aut mortem significari, aut membri alicujus truncationem, aut exilium. sed tamen ratio eligit, etiamsi et hæc eventura

Κεφ. λγ'. καὶ σὺν τούτοις παρίσταται τῷ φίλῳ καὶ πατρίδι συγκινδυνεύειν. τοιγαροῦν τῷ μείζονι μάντει προσέχε, τῷ Πυθίῳ, ὃς ἐξέβαλε τοῦ ναοῦ, τὸν οὐ βοηθήσαντα ἀναιρουμένῳ τῷ φίλῳ.

ΚΕΦ. λγ'.

ΤΑΞΟΝ τινὰ ἤδη χαρακτῆρα σαυτῷ, καὶ τύπον, ὃν φυλάξῃς ἐπί τε σεαυτοῦ ὢν, καὶ ἀνθρώποις ἐντυγχάνων.

Καὶ σιωπὴ τὸ πολὺ ἔστω, ἢ λαλείσθω τὰ ἀναγκαῖα, καὶ δι' ὀλίγων. σπανίως δέ ποτε καιροῦ παρακαλοῦντος ἐπὶ τὸ λέγειν τι ἥξομεν, ἀλλὰ περὶ οὐδενὸς τῶν τυχόντων, μὴ περὶ μονομάχων, μηδὲ ἱπποδρομιῶν, μὴ περὶ ἀθλητῶν, μὴ περὶ βρωμάτων ἢ πομάτων τῶν ἑκασταχοῦ λεγομένων.

sint, amico opitulari, et cum patriâ discrimen adire. quamobrem majori attendito vati, Pythio, qui eum è templo ejecit, qui amico, cùm interficeretur, opem non tulerat.

CAP. XXXIII.

PRÆSCRIBE jam tibi figuram aliquam, et formam, quam et ipse tecum solus, et in congressibus hominum observes.

Et quidem silentium tene plurimùm; aut necessaria loquere, et paucis. rarò autem, occasione quandoque advocante, ad dicendum aliquid veniemus; sed non de quibusvis rebus, non de gladiatoribus, non de ludis Circensibus, non de athletis, non de cibis aut potionibus; quæ vulgò in sermonem

μένων. μάλιστα δὲ, μὴ περὶ ἀνθρώπων ψέγοντες, Κεφ. λγ'.
ἢ ἐπαινοῦντες, ἢ συγκρίνοντες. Ἂν μὲν οὖν οἷός τε ᾖς, μέταγε τοῖς σοῖς λόγοις τοὺς τῶν συνόντων ἐπὶ τὸ πρέπον· εἰ δὲ ἐν ἀλλοφύλοις ἀποληφθεὶς τύχοις, σιώπα.

Γέλως μὴ πολὺς ἔστω, μηδὲ ἐπὶ πολλοῖς, μηδὲ ἀνειμένος.

Ὅρκον παραίτησαι, εἰ μὲν οἷόν τε, εἰς ἅπαν· εἰ δὲ μὴ, ἐκ τῶν ἐνόντων.

Ἑστιάσεις τὰς ἔξω καὶ ἰδιωτικὰς, διακρούου. ἐὰν δέ ποτε γένηται καιρὸς, ἐντεταάσθω σοι ἡ προσοχὴ, μήποτε ἄρα ὑπορρυῇς εἰς ἰδιωτισμόν. ἴσθι γὰρ, ὅτι ἐὰν ὁ ἑταῖρος ᾖ μεμολυσμένος, καὶ τὸν συνανατριβόμενον αὐτῷ μολύνεσθαι ἀνάγκη, κἂν αὐτὸς ὢν τύχῃ καθαρός.

Τὰ περὶ τὸ σῶμα, μέχρι τῆς χρείας ψιλῆς παραλάμβανε·

sermonem veniunt: maximè autem nihil de hominibus vituperemus aut laudemus, aut inter se comparemus. Si igitur possis, familiarium tuorum sermones tuis sermonibus eo, quo decet, traducito. quod si ab extraneis circumventus fueris, taceto.

Risus nec sit multus, nec ob multa, nec effusus.

Jusjurandum recusa, si fieri potest, omnino: sin minus, quantum res ferant.

Convivia extranea et vulgaria respue. quod si quando tempus incidat, attentio tibi excitetur, ne in vulgarem statum prolabaris. scias enim, si socius pollutus fuerit, etiam conversantem cum eo pollui necesse esse, quamvis hic purus fuerit.

Ea quæ ad corpus attinent, ad nudum usum adsume: ut,

Κεφ. λγ'. ραλάμβανε· οἷον τροφὰς, πόμα, ἀμπεχόνην, οἰκίαν, οἰκετίαν. τὸ δὲ πρὸς δόξαν, ἢ τρυφὴν, ἅπαν περίγραφε.

Περὶ ἀφροδίσια, εἰς δύναμιν, πρὸ γάμου καθαρευτέον· ἁπτομένῳ δὲ, ὡς νόμιμόν ἐστι, μεταληπτέον. μὴ μέντοι ἐπαχθὴς γίνου τοῖς χρωμένοις, μηδὲ ἐλεγκτικός· μηδὲ πολλαχοῦ τὸ, ὅτι αὐτῷ οὐ χρῇ, παράφερε.

Ἐάν τίς σοι ἀπαγγείλῃ, ὅτι ὁ δεῖνά σε κακῶς λέγει, μὴ ἀπολογοῦ πρὸς τὰ λεχθέντα· ἀλλ' ἀποκρίνου, ὅτι ἠγνόει γὰρ τὰ ἄλλα προσόντα μοι κακὰ, ἐπεὶ οὐκ ἂν ταῦτα μόνα ἔλεγεν.

Εἰς τὰ θέατρα τὸ πολὺ παριέναι, οὐκ ἀναγκαῖον· εἰ δέ ποτε καιρὸς εἴη, μηδενὶ σπουδάζων φαίνου ἢ σεαυτῷ· τοῦτ' ἔστι, θέλε γίνεσθαι μόνα τὰ γινόμενα, καὶ νικᾷν μόνον τὸν νικῶντα, οὕτω γὰρ οὐκ ἐμποδισθήσῃ. βοῆς δὲ καὶ τοῦ ἐπιγελᾶν

ut, cibos, potum, veſtitum, domum, familiam. id autem omne, quod ad oſtentationem aut delicias pertinet, circumſcribe.

A re venerea, quantum fieri poteſt, ante nuptias purus eſto: ſin attigeris, eâ legitimè utendum. ne tamen iniquus ſis iis, qui illâ utuntur, neque eos redarguas: nec paſſim jactes, te eâ non uti.

Si quis tibi nunciet, Hic tibi maledicit; ne refuta quæ dicta ſunt, ſed reſponde, Ignorabat enim cætera quæ mihi adſunt vitia, alioqui non ſola hæc dixiſſet.

In theatra ſæpe prodire, non neceſſe eſt. quod ſi quando incidat tempus, nulli favere videaris præterquam tibi ipſi; hoc eſt, velis fieri ſola ea quæ fiunt, et vincere ſolum qui vincit. ſic enim non impedieris. adclamatione autem et riſu

λεῖν τινι, ἢ ἐπιπολὺ ἐπικωλύεσθαι, παντελῶς ἀπέ- Κεφ. λγ΄.
χου. καὶ μετὰ τὸ ἀπαλλαγῆναι, μὴ πολλὰ περὶ τῶν γενομένων διαλέγου, ὅσα μὴ φέρει πρὸς τὴν σὴν ἐπανόρθωσιν. ἐμφαίνεται γὰρ ἐκ τοῦ τοιούτου, ὅτι ἐθαύμασας τὴν θέαν.

Εἰς ἀκροάσεις τινῶν μὴ ἴηε, μηδὲ ῥαδίως πάρειθι. σπουδὴν δὲ, τὸ σεμνὸν, καὶ εὐσταθὲς, καὶ ἅμα ἀπερίσπαστον φύλασσε.

Ὅταν τινὶ μέλλῃς συμβάλλειν, καὶ μάλιστα τῶν ἐν ὑπεροχῇ δοκούντων, πρόβαλε σαυτῷ, τί ἂν ἐποίησεν ἐν τούτῳ Σωκράτης ἢ Ζήνων· καὶ οὐκ ἀπορήσεις, τοῦ χρήσασθαι προσηκόντως τῷ ἐμπεσόντι.

Ὅταν φοιτᾷς πρός τινας τῶν μέγα δυναμένων, πρόβαλε, ὅτι οὐκ εὑρήσεις αὐτὸν ἔνδον, ὅτι ἀποκλεισθήσῃ, ὅτι οὐκ ἀνοιχθήσονταί σοι αἱ θύραι, ὅτι

οὐ

ſu ſuper aliquâ re, aut diuturniore commotione, penitus abſtineto. et poſtquam diſceſſiſti, multa de iis quæ facta ſunt ne differas, quæ ad tui correctionem non conducunt. ex eo enim adparet, admirationi tibi fuiſſe ſpectaculum.

Ad recitationes aliquorum ne accede, nec facilè prodi. quod ſi prodeas, gravitatem ac conſtantiam ſerva; ac ſimul vide, ne cui ſis moleſtus.

Conventurus aliquem, eorum maximè qui eminere videntur, ipſe tibi proponito, quid in hoc feciſſet Socrates, aut Zeno: nec incertus hærebis, quomodo convenienter eo quod inciderit utaris.

Cum aliquem magnatum adieris, propone tibi, fieri poſſe ut intus eum non invenias, ut excludaris, ut fores tibi non aperiantur, ut nullam tui rationem habeat. quod ſi cum

his

Κεφ. λγ'. οὐ φροντιεῖ σου. κἂν σὺν τούτοις ἐλθεῖν καθήκῃ, φέρε τὰ γινόμενα, καὶ μηδέποτε εἴπῃς αὐτὸς πρὸς σεαυτὸν, ὅτι οὐκ ἦν τοσούτου. ἰδιωτικὸν γάρ, καὶ διαβεβλημένου πρὸς τὰ ἐκτός.

Ἐν ταῖς ὁμιλίαις ἀπέστω, τὸ τινὰ τῶν ἑαυτοῦ ἔργων ἢ κινδύνων ἐπὶ πολὺ καὶ ἀμέτρως μεμνῆσθαι. οὐ γὰρ ὡς σοὶ ἡδύ ἐστι τὸ τῶν σῶν κινδύνων μεμνῆσθαι, οὕτω καὶ τοῖς ἄλλοις ἡδύ ἐστι τὸ τῶν σοι συμβεβηκότων ἀκούειν. Ἀπέστω δὲ καὶ τὸ γέλωτα κινεῖν· ὀλισθηρὸς γὰρ ὁ τρόπος εἰς ἰδιωτισμὸν, καὶ ἅμα ἱκανὸς τὴν αἰδῶ τὴν πρός σε τῶν πλησίον ἀνιέναι. Ἐπισφαλὲς δὲ καὶ τὸ εἰς αἰσχρολογίαν προελθεῖν. ὅταν οὖν τι συμβῇ τοιοῦτον, ἂν μὲν εὔκαιρον ᾖ, ἐπίπληξον τῷ προελθόντι· εἰ δὲ μή, τῷ γε ἀποσιωπῆσαι, καὶ ἐρυθριᾶσαι, καὶ σκυθρωπῆσαι, δῆλος γίνου δυσχεραίνων τῷ λόγῳ. ΚΕΦ.

his venire tui ſit officii, fer ea quæ fiunt, neque ipſe unquam tecum dicas, non fuiſſe tanti. hoc quippe plebeium eſt, et hominis ad externa abjecti.

In congreſſibus abſit, ut quædam tuorum operum aut periculorum frequenter et immodicè memineris. non enim, quemadmodum tibi periculorum tuorum meminiſſe jucundum eſt; ita et aliis jucundum eſt, ea quæ tibi acciderint audire. Abſit illud etiam, ut riſum moveas. lubricus enim modus eſt, quo in plebeiam conſuetudinem labaris, et ſimul poteſt proximorum erga te verecundiam remittere. Periculoſum quoque eſt, ad ſermonis obſcœnitatem progredi. cum igitur hujuſmodi aliquid acciderit, ſi quidem tempeſtivum ſit, increpa eum qui in obſcœnitatem progreſſus eſt: quod ſi non poſſis, at conticendo, et erubeſcendo, et ſupercilium contrahendo, manifeſtum ſit, te ſermonem iſtum moleſtè ferre. CAP.

ΚΕΦ. λδ'. Κεφλδ'.

ΕΑΝ ἡδονῆς τινος φαντασίαν λάβῃς, φύλαττε σαυτὸν, μὴ συναρπασθῇς ὑπ' αὐτῆς· ἀλλ' ἐκδεξάσθω σε τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀναβολήν τινα παρὰ σεαυτοῦ λάβε. ἔπειτα μνήσθητι ἀμφοτέρων τῶν χρόνων, καθ' ὃν τε ἀπολαύσεις τῆς ἡδονῆς, καὶ καθ' ὃν ἀπολαύσας ὕστερον μετανοήσεις, καὶ αὐτὸς σεαυτῷ λοιδορήσεις. καὶ τούτοις ἀντίθες, ὅπως ἀποσχόμενος χαιρήσεις, καὶ ἐπαινέσεις αὐτὸς σεαυτόν. ἂν δέ σοι καιρὸς φανῇ ἅψασθαι τοῦ ἔργου, πράσσειν μή σε ἡττήσῃ τὸ προσηνὲς αὐτοῦ, καὶ ἡδύ, καὶ ἐπαγωγόν· ἀλλ' ἀντιτίθει, πόσῳ ἄμεινον τὸ συνειδέναι σαυτῷ ταύτην τὴν νίκην νενικηκότι.

ΚΕΦ.

CAP. XXXIV.

SI voluptatis alicujus imaginem animo concipias, ſerva te-ipſum, ne ab ipsâ unà abripiaris: ſed expectet te res iſta, et moram aliquam à te cape. deinde utriuſque temporis memento, tum illius quo voluptate fruêris, tum alterius, quo poſtquam fructus es, pœnitentiâ deinde ducêris, et ipſe-te increpabis, atque his oppone, quomodo, ſi abſtinueris, gaviſurus ſis, et ipſe te laudaturus. ſi verò tempus tibi viſum fuerit opus adgrediendi, vide ne te vincant ejus blanditiæ, et ſuavitates, et illecebræ. ſed oppone, quanto ſatius ſit conſcire tibi hanc victoriam adepto.

Κεφ. λε'.

ΚΕΦ. λε'.

Ὅταν τι, διαγνοὺς ὅτι ποιητέον ἐστὶ, ποιῇς, μηδέποτε φύγῃς ὀφθῆναι πράσσων αὐτό, κἂν ἀλλοῖόν τι οἱ πολλοὶ μέλλωσι περὶ αὐτοῦ ὑπολαμβάνειν. εἰ μὲν γὰρ οὐκ ὀρθῶς ποιεῖς, αὐτὸ τὸ ἔργον φεύγε· εἰ δὲ ὀρθῶς, τί φοβῇ τοὺς ἐπιπλήξοντας οὐκ ὀρθῶς;

ΚΕΦ. λϛ'.

Ὡς τὸ, ἢ ἡμέρα ἐστὶν, ἤτοι νύξ ἐστι, πρὸς μὲν τὸ διεζευγμένον μεγάλην ἔχει ἀξίαν· πρὸς δὲ τὸ συμπεπλεγμένον ἀπαξίαν· οὕτω καὶ ἐν συμποσίῳ, τὴν μείζονα μερίδα ἐκλέξασθαι πρὸς μὲν τὸ σῶμα μεγάλην ἔχει ἀξίαν, πρὸς δὲ τὸ φυλάξαι τὸ κοινωνικὸν ἐν ἑστιάσει ἀπαξίαν ἔχει.

CAP. XXXV.

CUM facis aliquid, quod faciendum judicasti, nunquam fugias conspici id faciens; etiamsi futurum est ut de eo secus vulgus judicet. nam si non rectè id facis, ipsum opus fuge: sin rectè, quid eos metuis qui non rectè reprehendunt?

CAP. XXXVI.

QUemadmodum hoc, Aut dies est, aut nox est: in sejunctione magnam habet vim; in conjunctione autem prorsus nullam: sic etiam in convivio majorem eligere partem, respectu corporis, magnopere valet: ad servandam autem in convivio communitatem, perperam valet. cùm igitur

ἔχει. ὅταν οὖν συνεσθίῃς ἑτέρῳ, μέμνησο, οὐ μόνον τὴν πρὸς τὸ σῶμα ἀξίαν τῶν παρακειμένων ὁρᾶν, ἀλλὰ καὶ τὴν πρὸς τὸν ἑστιάτορα οἵαν δεῖ φυλαχθῆναι. Κεφ. λη'.

ΚΕΦ. λζ'.

Ἐὰν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἠσχημόνησας· καὶ ὃ ἠδύνασο ἐκπληρῶσαι, παρέλιπες.

ΚΕΦ. λη'.

Ἐν τῷ περιπατεῖν καθάπερ προσέχεις, μὴ ἐπιβῇς ἤλῳ, ἢ στρέψῃς τὸν πόδα σου· οὕτω πρόσεχε, μὴ καὶ τὸ ἡγεμονικὸν βλάψῃς τὸ σεαυτοῦ. καὶ τοῦτ' ἂν ἐφ' ἑκάστου ἔργου παραφυλάσσωμεν, ἀσφαλέστερον ἁψώμεθα τοῦ ἔργου.

ΚΕΦ.

tur alicujus conviva es, memento, non modò appositorum erga corpus dignitatem spectare; sed etiam, qualem oporteat dignitatem erga convivatorem servari.

CAP. XXXVII.

SI quâ personâ supra vires susceptâ, indecorè te in ea gessisti; etiam quam personam sustinere potuisses, omisisti.

CAP. XXXVIII.

QUemadmodum in ambulando caves, ne clavum calces, pedemve distorqueas: sic cave, ne quoque principalem tui partem lædas. et hoc si in quovis opere observaverimus, cautiùs opus adgrediemur.

Κεφ. μ'.

ΚΕΦ. λθ'.

ΜΕΤΡΟΝ κτήσεως τὸ σῶμα ἑκάστῳ, ὡς ὁ πους ὑποδήματος· ἂν μὲν οὖν ἐπὶ τούτου στῇς, φυλάξεις τὸ μέτρον· ἐὰν δὲ ὑπερβῇς, ὡς κατὰ κρημνοῦ λοιπὸν ἀνάγκη σε φέρεσθαι, καθάπερ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑποδήματος, ἐὰν ὑπὲρ τὸν πόδα ὑπερβῇς, γίνεται κατάχρυσον ὑπόδημα, εἶτα πορφυροῦν, εἶτα κεντητόν. τοῦ γὰρ ἅπαξ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὅρος οὐδείς ἐστιν.

ΚΕΦ. μ'.

ΑΙ γυναῖκες εὐθὺς ἀπὸ τεσσαρεσκαίδεκα ἐτῶν ὑπο τῶν ἀνδρῶν κυρίαι καλοῦνται. τοιγαροῦν ὁρῶσαι, ὅτι ἄλλο μὲν οὐδὲν αὐταῖς πρόσεστι, μόνον δὲ συγκοιμᾶσθαι τοῖς ἀνδράσιν, ἄρχονται

CAP. XXXIX.

MODUS poſſeſſionis unicuique eſt corpus, ſicut pes calcei. ſi igitur in eo inſtiteris, modum ſervabis; ſin tranſieris, veluti per præceps poſtea te ferri neceſſe eſt quemadmodum et circa calceum uſu venit; ſi pedis modum tranſieris, fit deauratus calceus, poſtea purpureus, deinde interpunctus. illius enim, quod ſemel tranſierit modum, nullus eſt terminus.

CAP. XL.

MULIERES ſtatim à quartodecimo anno à viris dominæ vocantur. proinde cùm vident, nihil aliud ſibi adeſſe, niſi ut cum viris concumbant, ornare ſeſe incipiunt,

et

χονται καλλωπίζεσθαι, καὶ ἐν τούτῳ πάσας ἔ- Κεφ. μβ'.
χειν τὰς ἐλπίδας. προσέχειν οὖν ἄξιον, ἵνα αἰσθῶνται, διότι ἐπ' οὐδενὶ ἄλλῳ τιμῶνται, ἢ τῷ κόσμιαι φαίνεσθαι, καὶ αἰδήμονες ἐν σωφροσύνῃ.

ΚΕΦ. μα'.

Ἀφυΐας σημεῖον, τὸ ἐνδιατρίβειν τοῖς περὶ τὸ σῶμα· οἷον ἐπὶ πολὺ γυμνάζεσθαι, ἐπὶ πολὺ ἐσθίειν, ἐπὶ πολὺ πίνειν, ἐπὶ πολὺ ἀποπατεῖν, ὀχεύειν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐν παρέργῳ ποιητέον· περὶ δὲ τὴν γνώμην ἡ πᾶσα ἔστω ἐπιστροφή.

CAP. XLI.

HEBETIS ingenii ſignum eſt, corporis ſtudio immorari; ut exerceri diu, edere diu, potare diu, cacare diu, coire. ſed hæc obiter facienda; circa mentem autem omnis tua ſit animadverſio.

ΚΕΦ. μβ'.

Ὅταν τὶς σὲ κακῶς τι ποιῇ, ἢ κακῶς σε λέγῃ, μέμνησο ὅτι καθήκειν αὐτῷ οἰόμενος ποιεῖ,

et in hoc ſpes habere omnes. operæ ergo pretium eſt ſtudere, ut ſentiant, non ob aliud quidquam honorem ſibi haberi, quàm quod decoræ videantur et verecundæ in pudicitiâ.

CAP. XLII.

CUM tibi quiſpiam malefecerit, aut maledixerit, memento, illum ſuo ſe officio fungi opinantem, facere aut dicere.

Κεφ. μγ'. ποιεῖ, ἢ λέγει. οὐχ οἷόν τε οὖν ἀκολουθεῖν αὐτὸν τῷ σοι φαινομένῳ, ἀλλὰ τῷ ἑαυτῷ. ὥστε εἰ κακῶς αὐτῷ φαίνεται, ἐκεῖνος βλάπτεται, ὅς τις καὶ ἐξαπάτηται. καὶ γὰρ τὸ ἀληθὲς συμπεπλεγμένον ἄν τις ὑπολάβῃ ψεῦδος, οὐ τὸ συμπεπλεγμένον βλάπτεται, ἀλλ' ὁ ἐξαπατηθείς. ἀπὸ τούτων οὖν ὁρμώμενος, πρᾴως ἕξεις πρὸς τὸν λοιδοροῦντα. ἐπιφθέγγου γὰρ ἐφ' ἑκάστῳ, ὅτι ἔδοξεν αὐτῷ.

ΚΕΦ. μγ'.

ΠΑΝ πρᾶγμα δύο ἔχει λαβάς, τὴν μὲν φορητήν, τὴν δὲ ἀφόρητον. ὁ ἀδελφός ἐὰν ἀδικῇ, ἐντεῦθεν αὐτὸ μὴ λάμβανε, ὅτι ἀδικεῖ· αὕτη γὰρ λαβὴ ἐστιν αὐτοῦ οὐ φορητή· ἀλλὰ ἐκεῖθεν μᾶλλον, ὅτι ἀδελφός, ὅτι σύντροφος· καὶ λήψῃ αὐτό, καθ' ὃ φορητόν ἐστιν.

ΚΕΦ.

dicere. non ergo fieri poteſt, ut id ſequatur ille, quod tibi videtur, ſed id quod ſibi. quare ſi malè hoc ipſi videtur, ipſe læditur, qui et deceptus eſt. nam verum conjunctum ſi quiſquam falſum opinetur, non conjunctum læditur, ſed qui eſt deceptus. ſi igitur ab his impetus tuus feratur, æquo animo conviciatorem feres. quare cuique rei verbis ſubjice, Viſum eſt ipſi.

CAP. XLIII.

UNaquæque res duas habet anſas; unam, quâ ferri poteſt; alteram, quâ ferri non poteſt. frater ſi injuriam fecerit; inde hanc rem ne prende, quod injuriam facit; hæc enim ipſius anſa eſt, quâ ferri nequit: ſed inde potiùs, quod frater eſt, quod tecum educatus. et prendes eam quâ parte ferri poſſit.

CAP.

Κεφ. με'.

ΚΕΦ. μδ'.

Οὗτοι οἱ λόγοι ἀσύναχτοι, Ἐγώ σου πλουσιώτερός εἰμι, ἐγώ σου ἄρα κρείσσων· Ἐγώ σου λογιώτερος, ἐγώ σου ἄρα κρείσσων. ἐκεῖνοι δὲ μᾶλλον συναχτοί, Ἐγώ σου πλουσιώτερός εἰμι, ἡ ἐμὴ ἄρα κτῆσις τῆς σῆς κρείσσων· Ἐγώ σου λογιώτερος, ἡ ἐμὴ ἄρα λέξις τῆς σῆς κρείσσων· σὺ δέ γε οὔτε κτῆσις εἶ, οὔτε λέξις.

ΚΕΦ. με'.

Λούεταί τις ταχέως; μὴ εἴπῃς, ὅτι κακῶς, ἀλλ' ὅτι ταχέως. πίνει τις πολὺν οἶνον; μὴ εἴπῃς, ὅτι κακῶς, ἀλλ' ὅτι πολύν. πρὶν γὰρ διαγνῶναι τὸ δόγμα, πόθεν οἶσθα εἰ κακῶς; οὕτως οὐ συμβήσεταί σοι, ἄλλας μὲν φαντασίας

CAP. XLIV.

HÆ ratiocinationes non cohærent, Ego ſum te ditior, ergo ſum te melior: Ego ſum facundior te, ergo ſum te melior. at illæ magis cohærent, Ego ſum ditior te, mea igitur poſſeſſio, quàm tua, melior eſt: Ego te facundior, mea igitur dictio, quàm tua, melior. tu verò nec poſſeſſio es, nec dictio.

CAP. XLV.

LAVAT quis cito? ne dicas, malè; ſed cito. bibit quis multum vini? ne dicas, malè; ſed, multum. priuſquam enim id decretum dijudicaris, unde nôſti, num malè?

Κεφ. μς'. σίας καταληπτικὰς καταλαμβάνειν, ἄλλαις δὲ συγκατατίθεσθαι.

ΚΕΦ. μς'.

Μηδαμοῦ σαυτὸν εἴπῃς φιλόσοφον, μηδὲ λάλει τὸ πολὺ ἐν ἰδιώταις περὶ τῶν θεωρημάτων· ἀλλὰ ποίει τὸ ἀπὸ τῶν θεωρημάτων. οἷον ἐν συμποσίῳ μὴ λέγε πῶς δεῖ ἐσθίειν, ἀλλὰ ἔσθιε ὡς δεῖ. μέμνησο γὰρ, ὅτι οὕτω καὶ Σωκράτης πανταχόθεν ἀφῃρήκει τὸ ἐπιδεικτικόν· ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν, βουλόμενοι φιλοσόφοις ὑπ' αὐτοῦ συσταθῆναι, καὶκεῖνος ἀπῆγεν αὐτούς· οὕτως ἀνείχετο παρορώμενος. Ὥστε κἂν περὶ θεωρήματός τινος ἐμπέσῃ λόγος ἐν ἰδιώταις, σιώπα τὸ πολύ. μέγας γὰρ ὁ κίνδυνος, εὐθὺς ἐξεμέσαι, ἃ οὐκ ἔπεψας. καὶ ὅταν εἴπῃ σοί τις, ὅτι οὐδὲν οἶσθα, καὶ σὺ

lè? sic tibi non accidet, ut alia quidem visa, quæ comprehendi possint, comprehendas, aliis autem adsentias.

CAP. XLVI.

NUsquam teipsum dic philosophum, nec loquere multum inter rudes de præceptis; sed fac quod præcepta docent. velut, in convivio ne dic, quomodo edere oporteat; sed ede, sicut oportet. memento enim, sic quoque Socratem undecunque sustulisse ostentationem. veniebant ad ipsum, qui philosophis ab ipso commendari vellent; atque ipse illos adduxit. sic contemni sustinebat. Quare si apud rudes de præcepto aliquo sermo inciderit, maximâ ex parte taceto. magnum quippe periculum, ne statim, quæ non concoxeris,

σὺ μὴ δηχθῇς, τότ' ἴσθι, ὅτι ἤρξω τοῦ ἔργου. ἐπεὶ καὶ τὰ πρόβατα, οὐ τὸν χόρτον ἐξεμέσαντα, τοῖς ποιμέσιν ἐπιδεικνύει, πόσον ἔφαγεν· ἀλλὰ τὴν νομὴν ἔσω πέψαντα, ἔριον ἔξω φέρει καὶ γάλα. καὶ σὺ τοίνυν μὴ τὰ θεωρήματα τοῖς ἰδιώταις ἐπιδείκνυε, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν πεφθέντων τὰ ἔργα. Κεφ. μζ'.

ΚΕΦ. μζ'.

ΟΤΑΝ εὐτελῶς ἡρμοσμένος ᾖς κατὰ τὸ σῶμα, μὴ καλλωπίζου ἐπὶ τούτῳ· μηδ', ἂν ὕδωρ πίνῃς, ἐκ πάσης ἀφορμῆς λέγε, ὅτι ὕδωρ πίνω. ἀλλ' ἐννόει πρῶτον πόσῳ λιτότεροι ἡμῶν εἰσιν οἱ πτωχοὶ, καὶ πόσῳ καρτερικώτεροι. κἂν ἀσκῆσαί ποτε πρὸς πόνον καὶ καρτερίαν θέλεις σεαυτῷ, καὶ μὴ τοῖς ἔξω· μὴ τοὺς ἀνδριάντας περιλάμβανε.

ris, evomas. et ſi quis tibi dixerit, nihil te ſcire, nec tamen tu mordearis; tunc ſcito te opus inchoâſſe. quandoquidem et oves, non fœnum evomentes, paſtoribus monſtrant, quantum comederint; ſed pabulo intus concocto, lanas et lac proferunt. et tu igitur, ne rudibus præcepta oſtendito; ſed ab his concoctis, opera.

CAP. XLVII.

CUM frugaliter corpus curare didiciſti, ne ob id tibi placeas: nec, ſi aquam bibas, ex quavis occaſione dic, Aquam bibo. ſed primùm conſidera quanto nobis frugaliores ſunt pauperes, quantoque laborum tolerantiores. quod ſi quando ad laborem et tolerantiam te exercere velis tibiipſi,

Κεφ. μή. ριλάμβανε. ἀλλὰ διψῶν ποτε σφοδρῶς, ἐπίσπασαι ψυχροῦ ὕδατος, καὶ ἔκπτυσον, καὶ μηδενὶ εἰπῇς.

ΚΕΦ. μή.

Ἰδιώτου στάσις καὶ χαρακτήρ· οὐδέποτε ἐξ ἑαυτοῦ προσδοκᾷ ὠφέλειαν ἢ βλάβην, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἔξω. φιλοσόφου στάσις καὶ χαρακτήρ· πᾶσαν ὠφέλειαν καὶ βλάβην ἐξ ἑαυτοῦ προσδοκᾷ. Σημεῖα προκοπτοντος· οὐδένα ψέγει, οὐδένα ἐπαινεῖ, οὐδένα μέμφεται, οὐδενὶ ἐγκαλεῖ, οὐδὲν περὶ ἑαυτοῦ λέγει, ὡς ὄντος τινὸς, ἢ εἰδότος τι· ὅταν ἐμποδισθῇ τι, ἢ κωλυθῇ, ἑαυτῷ ἐγκαλεῖ· κἂν τις αὐτὸν ἐπαινῇ, καταγελᾷ τοῦ ἐπαινοῦντος αὐτὸς παρ' ἑαυτῷ· κἂν ψέγῃ, οὐκ ἀπολογεῖται· περίεισι

et non externis; ne ſtatuas amplectere. ſed ſi quando vehementer ſitieris, frigidam hauſtam exſpuito, ac nemini dicito.

CAP. XLVIII.

PLEBEII ſtatus et nota eſt: Nunquam à ſeipſo utilitatem vel damnum expectat, ſed à rebus externis. philoſophi ſtatus et nota eſt: Omnem utilitatem et damnum à ſeipſo expectat. Signa proficientis ſunt: Neminem vituperat, neminem laudat, de nemine queritur, neminem incuſat; nihil de ſeipſo dicit, ut qui aliquis ſit, et aliquid ſciat: cùm in re quapiam impeditur, aut prohibetur, ſeipſum incuſat: et ſi quis ipſum laudet, ridet laudantem ipſe ſecum; et ſi vituperet, non ſe purgat: circumit autem infirmorum inſtar, metuens ne quid eorum, quæ conſiſtunt, moveat,

τι δὲ καθάπερ οἱ ἄῤῥωστοι, εὐλαβούμενός τι κινῆσαι τῶν καθισταμένων, πρὶν πῆξιν λαβεῖν· ὄρεξιν ἅπασαν ἧρκεν ἀφ' ἑαυτοῦ· τὴν δ' ἔκκλισιν εἰς μόνα τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐφ' ἡμῖν μετατέθεικεν· ὁρμῇ πρὸς ἅπαντα ἀνειμένῃ χρῆται· ἂν ἠλίθιος ἢ ἀμαθὴς δοκῇ, οὐ πεφρόντικεν· ἑνί τε λόγῳ, ὡς ἐχθρὸν ἑαυτὸν παραφυλάσσει, καὶ ἐπίβουλον. Κεφ. μθ'.

ΚΕΦ. μθ'.

Ὅταν τις ἐπὶ τῷ νοεῖν καὶ ἐξηγεῖσθαι δύνασθαι τὰ Χρυσίππου σεμνύνηται, λέγε αὐτὸς πρὸς σαυτόν, Ὅτι εἰ μὴ Χρύσιππος ἀσαφῶς ἐγεγράφει, οὐδὲν ἂν εἶχεν οὗτος ἐφ' ᾧ σεμνύνηται. ἐγὼ δὲ τί βούλομαι; καταμαθεῖν τὴν Φύσιν, καὶ ταύτῃ ἕπεσθαι. ζητῶ οὖν, τίς ἐστιν ὁ ἐξηγούμενος; καὶ ἀκούσας ὅτι Χρύσιππος, ἔρχομαι πρὸς αὐτόν. ἀλλ'

moveat, priuſquam ſolidetur: appetitionem omnem à ſeipſo ſuſtulit; averſationem autem ad ea ſola tranſtulit, quæ, contra naturam exiſtentia, in noſtrâ ſunt poteſtate: impetu ad omnia remiſſo utitur: num fatuus, aut indoctus videatur, non curat: et ut uno dicam verbo, tanquam hoſtem, ſeipſum obſervat, et tanquam inſidiatorem.

CAP. XLIX.

SI quis eo quod intelligat, et explicare poſſit Chryſippi libros glorietur, ipſe tibi dic, Niſi obſcurè ſcripſiſſet Chryſippus, nihil haberet ille quo gloriaretur. ego verò quid volo? Naturam cognoſcere, et hanc ſequi. quæro itaque, quis ſit ejus interpres. et cum audiero Chryſippum eſſe,

Κεφ. ν'. ἀλλ' οὐ νοῶ τὰ γεγραμμένα. ζητῶ οὖν τὸν ἐξηγούμενον. καὶ μέχρι τούτων οὔπω σεμνὸν οὐδέν. ὅταν δὲ εὕρω τὸν ἐξηγούμενον, ἀπολείπεται χρῆσθαι τοῖς παρηγγελμένοις· τοῦτο αὐτὸ μόνον σεμνόν ἐστιν. ἂν δὲ αὐτὸ τοῦτο ἐξηγεῖσθαι θαυμάσω, τί ἄλλο ἢ γραμματικὸς ἀπετελέσθην ἀντὶ φιλοσόφου; πλήν γε δή, ὅτι ἀντὶ Ὁμήρου Χρύσιππον ἐξηγούμενος. μᾶλλον οὖν, ὅταν τις εἴπῃ μοι, ἐπανάγνωθί μοι Χρύσιππον, ἐρυθριῶ, ὅταν μὴ δύνωμαι ὅμοια τὰ ἔργα καὶ σύμφωνα ἐπιδεικνύειν τοῖς λόγοις.

ΚΕΦ. ν'.

Ὅσα προτίθεται, τούτοις, ὡς νόμοις, ὡς ἀσεβήσων ἂν παραβῇς τι τούτων, ἔμμενε. ἅ, τι δ' ἂν ἐρῇ τις περὶ σοῦ, μὴ ἐπιστρέφου. τοῦτο γὰρ οὐκ ἔτ' ἔστι σόν. Εἰς ποῖον οὖν ἔτι χρόνον ἀναβάλῃ,

eum convenio. at ſcripta non intelligo. quæro igitur enarratorem. atque hactenusquidem præclari nihil. cùm autem enarratorem invenero, reliquum eſt, uti præceptis: id quod ſolum præclarum eſt. ſin ipſam enarrationem admiratus fuero, quid aliud niſi grammaticus philoſophi loco evaſi? eo duntaxat excepto, quod pro Homero Chryſippum enarro. potius igitur, cùm quis mihi dixerit, Prælege mihi Chryſippum; erubeſco; cum facta nequeo ſimilia verbis et conſona oſtendere.

CAP. L.

QUæcunque proponuntur, in his, velut legibus obſervandis, perſevera; tanquam impius futurus, ſi quid horum tranſgrediaris. quodcunque autem de te quis dixerit, id ne cures: hoc enim non ampliùs tuum eſt. Quouſque igitur differes,

ναβάλῃ, τὸ τῶν βελτίστων ἀξιοῦν σεαυτὸν, καὶ ἐν μηδενὶ παραβαίνειν τὸν διαιροῦντα λόγον; παρείληφας τὰ θεωρήματα, οἷς ἔδει σε συμβάλλειν καὶ συμβέβληκας; ποῖον οὖν ἔτι διδάσκαλον προσδοκᾷς, ἵνα εἰς ἐκεῖνον ὑπερθῇς τὴν ἐπανόρθωσιν ποιῆσαι τὴν σεαυτοῦ; οὐκ ἔτι εἶ μειράκιον, ἀλλὰ ἀνὴρ ἤδη τέλειος. ἂν τοίνυν ἀμελήσῃς, καὶ ῥαθυμήσῃς, καὶ ἀεὶ ὑπερθέσεις ἐξ ὑπερθέσεων ποιῇς, προθέσεις ἐκ προθέσεων, καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ὁρίζῃς, μεθ' ἃς προσέξεις σεαυτῷ, λήσεις σεαυτὸν οὐ προκόψας, ἀλλ' ἰδιώτης διατελέσεις καὶ ζῶν καὶ ἀποθνήσκων. ἤδη οὖν ἀξίωσον σεαυτὸν βιοῦν ὡς τέλειον, καὶ προκόπτοντα· καὶ πᾶν τὸ βέλτιστον φαινόμενον ἔστω σοι νόμος ἀπαράβατος. κἂν ἐπίπονόν τι ἢ ἡδύ, ἢ ἔνδοξον ἢ ἄδοξον προσάγηται, μέμνησο ὅτι νῦν ὁ ἀγὼν, καὶ ἤδη πάρεστι Κεφ. ν'.

differes, optimis teipsum dignari, et nullatenus rationem distinguentem violare? accepisti theoremata, ad quæ te applicare debebas: iisne te applicuisti? qualem igitur adhuc doctorem expectas, ut in ejus adventum tui correctionem instituere differas? non ampliùs es adolescens, sed vir jam perfectus. si itaque neglexeris et cessaris, ac subinde moræ moram, proposito propositum adjunxeris, et dies alios post alios constitueris, post quos tibi ipse attenderis; non animadvertes nihil te profeciisse, sed hominem plebeium fore tam viventem quàm morientem. jam igitur hoc te dignare, ut vivas tanquam perfectus, et proficiens: et quodcunque tibi optimum videtur, pro lege tibi sit, quam transgredi non liceat. ac si laborioſum quid aut jucundum, glorioſum aut inglorium offeratur, memento, nunc certamen obveniſſe, et jam

Κεφ. να'. ἔστι τὰ Ὀλύμπια, καὶ οὐκ ἔστιν ἀναβάλλεσθαι· καὶ ὅτι παρὰ μίαν ἥτταν καὶ ἔνδοσιν ἡ ἀπόλλυται προκοπὴ, ἢ σώζεται. Σωκράτης οὕτως ἀπετελέσθη, ἐπὶ πάντων προάγων ἑαυτὸν, μηδενὶ ἄλλῳ προσέχων ἢ τῷ λόγῳ. σὺ δὲ εἰ καὶ μήπω εἶ Σωκράτης, ὡς Σωκράτης γε εἶναι βουλόμενος, ὀφείλεις βιοῦν.

ΚΕΦ. να'.

Ὁ Πρῶτος καὶ ἀναγκαιότατος τόπος ἐστὶν ἐν φιλοσοφίᾳ, ὁ τῆς χρήσεως τῶν θεωρημάτων· οἷον, ὁ τοῦ μὴ ψεύδεσθαι. ὁ δεύτερος, ὁ τῶν ἀποδείξεων· οἷον, πόθεν ὅτι οὐ δεῖ ψεύδεσθαι. τρίτος, ὁ αὐτῶν τούτων βεβαιωτικὸς, καὶ διαρθρωτικός· οἷον, πόθεν ὅτι τοῦτο ἀπόδειξις. τί γάρ ἐστιν ἀπόδειξις; τί ἀκολουθία; τί μάχη; τί ἀληθές;

jam adesse Olympia, nec differre licere: ac profectum unâ clade ac remissione vel perire vel servari. ita Socrates perfectus evasit, cùm in omnibus se promoveret, cùm nulli alii rei nisi rationi auscultaret. tu verò etsi nondum es Socrates, sic tamen ut qui Socrates esse velis debes vivere.

CAP. LI.

PRIMUS et maximè necessarius in philosophiâ locus est, de usu theorematum: ut, Non esse mentiendum. alter, demonstrationum: ut, Unde hoc, quod non sit mentiendum. tertius locus, qui hos ipsos confirmat, et distinguit: ut, Unde fiat, ut hoc sit demonstratio. quidnam sit demonstratio? quid consequentia? quid pugna? quid verum? quid

ληθές; τί ψεῦδος; οὐκοῦν ὁ μὲν τρίτος τόπος ἀ- Κεφ. νβ'.
ναγκαῖος διὰ τὸν δεύτερον, ὁ δὲ δεύτερος διὰ τὸν
πρῶτον· ὁ δὲ ἀναγκαιότατος, καὶ ὅπου ἀναπαύ-
εσθαι δεῖ, ὁ πρῶτος. ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν ποιοῦ-
μεν. ἐν γὰρ τῷ τρίτῳ τόπῳ διατρίβομεν, καὶ
περὶ ἐκεῖνόν ἐστιν ἡμῖν ἡ πᾶσα σπουδή· τοῦ δὲ
πρώτου παντελῶς ἀμελοῦμεν. τοιγαροῦν ψευδό-
μεθα μέν· πῶς δὲ ἀποδείκνυται, ὅτι οὐ δεῖ ψεύ-
δεσθαι, πρόχειρον ἔχομεν.

ΚΕΦ. νβ'.

Ἐπὶ παντὸς πρόχειρα ἐκτέον ταῦτα·

Ἄγου δέ μ', ὦ Ζεῦ, καὶ σύ γ' ἡ Πεπρωμένη,
Ὁποι ποθ' ὑμῖν εἰμι διατεταγμένος·
Ὡς ἕψομαί γ' ἄοκνος. ἢν δὲ μὴ θέλω,
Κακὸς γενόμενος, οὐδὲν ἧττον ἕψομαι.

Ὅστις

quid falsum? quare tertius quidem locus necessarius est ob secundum; secundus autem ob primum. maxime verò necessarius, et in quo adquiescere oportet, est primus. at nos contrà facimus. in tertio enim loco immoramur, et circa illum omne studium nostrum occupatur: primum autem prorsus negligimus. idcirco nos quidem mentimur: at quomodo demonstretur, non esse mentiendum, in promptu habemus.

CAP. LII.

IN quovis negotio hæc in promptu sunt habenda:

Duc me, O Jupiter, et tu Fatum,
Quocunque à vobis sum destinatus;
Quippe qui impiger sequar. quod si noluero,
Improbus factus, nihilominus sequar.

Quis-

Κεφ. νβ'.

Ὅστις δ' ἀνάγκῃ συγκεχώρηκεν καλῶς,
Σοφὸς παρ' ἡμῖν, καὶ τὰ θεῖ' ἐπίσταται.

Ἀλλὰ καὶ τὸ τρίτον· Ὦ Κρίτων, εἰ ταύτῃ τοῖς Θεοῖς φίλον, ταύτῃ γινέσθω· ἐμὲ δὲ Ἄνυτος καὶ Μέλιτος ἀποκτεῖναι μὲν δύνανται, βλάψαι δὲ οὔ.

Quisquis autem necessitati probe se accommodat,
Sapiens apud nos habetur, et divina cognoscit.

Sed et tertium: *O Crito, si Diis ita visum fuerit, ita fiat: me verò Anytus et Melitus occidere quidem possunt, at lædere nequaquam.*

Ἐπικτήτου Ἐγχειριδίου
ΤΕΛΟΣ.

EPICTETI FRAGMENTA

EX

Joanne Stobæo, Antonio, et Maximo.

EPICTETI FRAGMENTA

EX

Joanne Stobæo, Antonio, et Maximo.

Ὁ Τύχῃ βίος συμπεπλεγμένος, ἔοικε χειμάῤῥῳ ποταμῷ. καὶ γὰρ ταραχώδης, καὶ ἰλύος ἀνάμεστος, καὶ δυσέμβατος, καὶ τυραννικός, καὶ πολύηχος, καὶ ὀλιγοχρόνιος.

Ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ, ἔοικεν ἀενάῳ πηγῇ· καὶ γὰρ καθαρόν, καὶ ἀτάραχον, καὶ πότιμον, καὶ νόστιμον, καὶ κοινωνικόν, καὶ πλούσιον, καὶ ἀβλαβές, καὶ ἀνώλεθρον.

Εἰ βούλει ἀγαθὸς εἶναι, πρῶτον πίστευσον ὅτι κακὸς εἶ.

Βέλ-

FOrtunæ vita implicata, ſimilis eſt torrenti flumini: quippe quæ turbulenta eſt, et limo repleta, et ingreſſu difficilis, et tyrannica, et obſtrepera, et momentanea.

ANima quæ cum virtute verſatur, ſimilis eſt perenni fonti: nam et purum quid eſt, et imperturbatum, et potabile, et dulce, et ad communicationem natum, et dives, et innoxium, et minimè pernicioſum.

SI vis bonus eſſe, primùm crede te eſſe malum.

Βέλτιον ὀλιγάκις πλημμελεῖν ὁμολογοῦντα, σωφρονεῖν πλεονάκις· ἢ ὀλιγάκις ἁμαρτεῖν λέγοντα, πλημμελεῖν πολλάκις.

Κόλαζε τὰ πάθη, ἵνα μὴ ὑπ' αὐτῶν τιμωρῇ.

Μὴ οὕτω τὸ ἐκτὸς δόξης αἰσχύνου, ὡς τὸ ἐκτὸς ἀληθείας ἀπόφευγε.

Εἰ βούλει καλῶς ἀκούειν, μάθε καλῶς λέγειν· μαθὼν δὲ καλῶς λέγειν, πείρω καλῶς πράττειν, καὶ οὕτω καρπώσῃ τὸ καλῶς ἀκούειν.

Ἐλευθερία καὶ δουλεία, τὸ μὲν ἀρετῆς ὄνομα, τὸ δὲ κακίας· ἄμφω δὲ προαιρέσεως ἔργα.

οἷς

SAtius est, peccare quandoque fassum, rectè plerumque te gerere; quàm raro peccare te agnoscentem, sæpius delinquere.

COerce animi perturbationes, ne ab ipsis puniaris.

NE tam ejus, quod extra gloriam est, te pudeat; quàm id, quod extra veritatem est, fugias.

SI vis bene audire, disce bene dicere: ubi autem didiceris bene dicere, conare recte agere; atque sic hunc fructum capies, ut bene audias.

LIbertas et servitus nomina sunt, illud virtutis, hoc vitii: utraque autem voluntatis opera: at qui voluntate nullam

οἷς δὲ προαίρεσις οὐ κοινωνεῖ, τούτων φαύει μὲν οὐδέτερον. ψυχὴ δὲ δεσπάζειν εἴωθε σώματος, καὶ ὅσα τῶν ἀμφὶ σῶμα προαιρέσεως ἀκοινώτητα. οὐδεὶς γὰρ δοῦλος τὴν προαίρεσιν ὑπάρχων ἐλεύθερος.

Κακὸς δεσμός, σώματος μὲν τύχη, ψυχῆς δὲ κακία. ὁ μὲν γὰρ τὸ σῶμα λελυμένος, τὴν δὲ ψυχὴν δεδεμένος, δοῦλος· ὁ δ' αὖ τὸ σῶμα δεδεμένος, τὴν δὲ ψυχὴν λελυμένος, ἐλεύθερος.

Τὸν μὲν τοῦ σώματος δεσμὸν λύει καὶ φύσις διὰ θανάτου, καὶ ἡ κακία διὰ χρημάτων· τὸν δὲ τῆς ψυχῆς, ἀρετὴ διὰ μαθήσεως καὶ ἐμπειρίας καὶ ἀσκήσεως.

Εἰ

lam cum his communionem habent, illos neutrum horum tangit. anima autem corporis domina esse solet, eorumque quæ circa corpus sunt, et nullam cum voluntate communionem habent. nemo enim servus, qui voluntate est liber.

MAlum vinculum est, corporis quidem fortuna, animæ autem vitium. qui enim corpore solutus, animâ autem vinctus, servus est: at rursus, qui corpore vinctus, animâ autem solutus, liber.

COrporis quidem vinculum, solvit et natura per mortem, et vitiositas per pecuniam: animæ autem, virtus per doctrinam, et experientiam, et exercitationem.

Si

Εἰ βούλει ἀταράχως καὶ εὐαρέστως ζῆν, πείρω τοὺς συνοικοῦντάς σοι σύμπαντας ἀγαθοὺς ἔχειν. ἕξεις δὲ ἀγαθούς, εἰ τοὺς μὲν ἑκόντας παιδεύεις, τοὺς δὲ ἄκοντας, ἔπειτα κεχειρωμένους, ἀπολύεις. συμφεύξεται γὰρ τοῖς φυγοῦσιν ἡ μοχθηρία ἅμα καὶ ἡ δούλεια· συνυπολειφθήσεται δὲ τοῖς συμμένουσί σοι ἡ χρηστότης καὶ ἡ ἐλευθερία.

Αἰσχρὸν τοῖς τῶν μελιττῶν δωρήμασι γλυκάζοντα τὴν κατάποσιν, τὸ τῶν Θεῶν δῶρον, τὸν λόγον, πικράζειν τῇ κακίᾳ.

Οὐδεὶς φιλοχρήματος, καὶ φιλήδονος, καὶ φιλόδοξος, καὶ φιλάνθρωπος· ἀλλὰ μόνος ὁ φιλόκαλος.

Ωσπερ

SI vis imperturbate et jucunde vivere, da operam ut omnes, qui tecum habitant, bonos habeas: habebis autem bonos, si eos, qui lubenter tibi adsunt, erudias; invitos verò, ubi edomueris, dimittas. nam cum fugientibus malitia simul et servitus aufugient; cum iis autem qui tecum manent, probitas simul et libertas relinquentur.

TUrpe est, eum, qui apum muneribus dulcem facit potionem, Deorum munus, rationem, amaram reddere vitio.

NEmo pecuniæ amans et voluptatis et gloriæ, simul homines amat: sed solus honesti amans.

Quem-

Ὥσπερ οὐκ ἂν ἐβούλου ἐν νηῒ μεγάλῃ, καὶ γλαφυρᾷ, καὶ πολυχρύσῳ, πλέων βαπτίζεσθαι· οὕτω μηδὲ ἐν οἰκίᾳ αἰροῦ ὑπερμεγέθει, καὶ πολυτελεῖ καθήμενος χειμάζεσθαι.

Εἰ'Σ συμπόσιον μὲν οὖν παρακληθέντες, τῷ παρόντι χρώμεθα. εἰ δέ τις κελεύοι τὸν ὑποδεχόμενον ἰχθῦς αὐτῷ παρατιθέναι, ἢ πλακοῦντας, ἄτοπος ἂν δόξειεν. ἐν δὲ τῷ κόσμῳ αἰτοῦμεν τοὺς Θεοὺς ἃ μὴ διδόασι, καὶ ταῦτα πολλῶν ὄντων, ἃ γε ἡμῖν δεδώκασι.

Χαρίεντες, ἔφη, εἰσὶν οἱ μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τοῖς οὐκ ἐφ' ἡμῖν. Ἐγώ σου, φησὶ, κρείττων εἰμί· ἀγροὺς γὰρ ἔχω πολλούς, σὺ δὲ λίμῳ παρατείνῃ. ἄλλος λέγει, Ἐγὼ ὑπατικός εἰμι. ἄλλος,

QUemadmodum nolles in magnâ navi, et ornatâ, et auro onuſtâ navigans ſubmergi; ſic neque cupias in domo nimis magnâ et ſumtuosâ ſedens curis obrui.

AD convivium quidem invitati, præſenti utimur. quod ſi quis juberet hoſpitem apponere ſibi piſces, aut placentas, abſurdus videretur. at nos in mundo à Diis petimus, quæ non dant; cum multa interim ſint, quæ nobis dederunt.

LEpidi, inquiebat, ſunt, qui magnifice ſe efferunt ob ea quæ in noſtrâ poteſtate non ſunt. Ego te, inquit, melior ſum: agros enim multos habeo, tu autem fame conficeris. alius ait, Ego conſularis ſum: alius, Ego procurator: alius,

λος, Ἐπίτροπος ἐγώ. ἄλλος, Ἐγὼ οὐλὰς τρίχας ἔχω. ἵππος δ' ἵππῳ οὐ λέγει, ὅτι κρείττων εἰμί σου· πολὺν γὰρ κέκτημαι χιλὸν, καὶ κριθὰς πολλάς· καὶ χαλινοί μοι εἰσὶ χρυσοῖ, καὶ ἐφίππια ποικίλα· ἀλλ' ὅτι ὠκύτερός σου εἰμί. καὶ πᾶν ζῶον κρεῖττον, καὶ χεῖρόν ἐστιν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἀρετῆς καὶ κακίας. ἆρ' οὖν ἀνθρώπου μόνου ἀρετὴ οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ δεῖ ἡμᾶς εἰς τρίχας ἀφορᾶν, καὶ τὰ ἱμάτια, καὶ τοὺς πάππους; τῷ μὲν ἰατρῷ μηδὲν συμβουλεύοντι ἄχθονται οἱ κάμνοντες, καὶ ἡγοῦνται ἀπεγνῶσθαι ὑπ' αὐτοῦ· πρὸς δὲ τὸν φιλόσοφον διατί οὐκ ἄν τις οὕτω διατεθείη, ὥστε οἰηθῆναι ἀπεγνῶσθαι ὑπ' αὐτοῦ σωφρονήσειν, εἰ μηδὲν λέγοιτο πρὸς αὐτὸν τῶν χρησίμων;

Οἱ τὸ σῶμα εὖ διακείμενοι, καὶ καύματα καὶ ψύχη ὑπομένουσιν· οὕτω δὲ καὶ οἱ τὴν ψυχὴν καλῶς

alius, Crispos ego crines habeo. at equus non dicit equo; Ego te sum melior, quia multum pabuli habeo, et hordei abunde: insuper frena mihi sunt aurea, et ephippia varia: sed inde, quod te sum velocior. adeoque omne animal melius, et deterius est, ex sua virtute et vitio. soliusne igitur hominis virtus nulla est, sed oportet nos ad crines respicere et vestes, et avos? medico nihil consilii danti succensent ægri, eumque jam de se desperasse censent: erga philosophum cur non ita quis adfectus fuerit, ut opinetur de se ipsum desperasse, an unquam mentis compos futurus sit, si nullas ipsi utiles admonitiones protulerit?

QUI corpore sunt bene compositi, et æstus et frigora tolerant: sic quoque qui animâ bene compositi sunt, et iram,

καλῶν διακείμενοι, καὶ ὀργὴν, καὶ λύπην, καὶ περιχάρειαν, καὶ τ' ἄλλα πάθη φέρουσιν.

ΕΞέταζε σαυτὸν, πότερον πλουτεῖν θέλεις, ἢ εὐδαιμονεῖν. καὶ εἰ μὲν πλουτεῖν, ἴσθι ὅτι οὔτε ἀγαθὸν, οὔτε ἐπί σοι πάντη· εἰ δὲ εὐδαιμονεῖν, ὅτι καὶ ἀγαθὸν, καὶ ἐπί σοι· ἐπεὶ τὸ μὲν τύχης ἐπίκαιρον δάνειον· τὸ δὲ τῆς εὐδαιμονίας, προαιρέσεως.

ΚΑθάπερ ἔχιν, ἢ ἀσπίδα, ἢ σκορπίον, ἐν ἐλεφαντίνῃ, ἢ χρυσῇ θεώμενος κίστῃ, οὐ διὰ τὸ πολυτελὲς τῆς ὕλης ἀγαπᾷς καὶ εὐδαιμονίζεις, ἀλλ' ὅτι λυμαντικὴ ἡ φύσις, ἐκτρέπῃ καὶ μυσάττῃ. οὕτω καὶ ἐπειδὰν ἐν πλούτῳ καὶ ὄγκῳ τύχης θεάσῃ κακίαν ἐνοῦσαν, μὴ καταπλαγῇς τὸ περιλαμπὲς

iram, et triſtitiam, et effuſam lætitiam, alioſque turbatos animi motus ferunt.

EXamina teipſum, utrum velis, diteſcere, an beatè vivere. et ſi quidem diteſcere velis, ſcito nec bonum id eſſe, nec ſemper in tuâ poteſtate; at ſi beatè vivere, et bonum hoc eſſe et in tuâ poteſtate: quoniam divitiæ ſunt ad tempus à fortunâ datum mutuum; beata autem vita eſt à voluntate.

QUemadmodum viperam, aut aſpidem, aut ſcorpium in eburneâ, aureâve ciſtulâ videns, non propter materiæ pretium diligis, et beata prædicas animalia; ſed quia nocens illorum natura, averſaris atque exhorreſcis: ſic quoque ubi in divitiis, et fortunæ amplitudine malitiam ineſſe videris,

λαμπὲς τῆς ὕλης, ἀλλὰ καταφρόνει τῆς ἐν τῷ τρόπῳ κιβδηλίας.

Ο Πλοῦτος, οὐ τῶν ἀγαθῶν· ἡ πολυτέλεια, τῶν κακῶν· ἡ σωφροσύνη, τῶν ἀγαθῶν. καλεῖ δὲ ἡ μὲν σωφροσύνη ἐπὶ τὴν εὐτέλειαν, καὶ τὴν κτῆσιν τῶν ἀγαθῶν· ὁ δὲ πλοῦτος, ἐπὶ τὴν πολυτέλειαν, καὶ ἀφέλκει τῆς σωφροσύνης. δυσχερὲς ἄρα πλουτοῦντα σωφρονεῖν, ἢ σωφρονοῦντα πλουτεῖν.

Ωσπερ εἰ ἐν νηὶ ἐσπάρης ἢ ἐτέχθης, οὐκ ἂν ἐσπευδες αὐτῆς κυβερνήτης ὑπάρχειν. οὔτε γὰρ ἐκεῖ σοι φύσει ἡ ναῦς σύνεσται, οὔτε ἐνταῦθα ὁ πλοῦτος· ἀλλὰ πάντη ὁ λόγος. ὅπερ οὖν σοι φυσικὸν καὶ συγγενὲς, ὁ λόγος, τοῦτο καὶ οἰκεῖον ἡγησάμενος, τούτου ἐπιμελοῦ.

EN

deris, ſplendorem materiæ ne ſtupeas, ſed illam in moribus pravitatem ſperne.

DIvitiæ non ſunt de numero bonorum: magnus ſumtus, de numero malorum: temperantia, de numero bonorum. vocat autem temperantia ad frugalitatem, et poſſeſſionem bonorum; divitiæ verò ad nimium ſumtum, et abſtrahunt à temperantiâ. difficile igitur eſt, divitem eſſe temperantem; aut temperantem divitiis adfluere.

QUemadmodum ſi genitus, aut natus eſſes in navi, non propterea ejus gubernator eſſe cuperes: neque enim iſthîc naturâ tibi navis aderit; neque hîc divitiæ: ſed ubique ratio. id igitur quod tibi naturale et cognatum eſt, nempe rationem, tibi proprium cenſens, ejus curam ſuſcipe.

SI

Ἐν Πέρσαις μὲν γενηθεὶς, οὐκ ἔσπευδες οἰκεῖν τὴν Ἑλλάδα, ἀλλ' ἐνταῦθα διάγων εὐτυχεῖν· ἐν πενίᾳ δὲ γενηθεὶς, τί σπεύδεις πλουτεῖν, ἀλλ' οὐκ αὐτόθι μένων εὐτυχεῖν;

Ὥσπερ ἐπὶ σμικροῦ στίμποδος κλιθέντα ὑγιαίνειν ἄμεινον, ἢ ἐπὶ πλατείας κλίνης κυλινδούμενον νοσεῖν· οὕτω καὶ ἐν μικρᾷ περιουσίᾳ βέλτιον συστελλόμενον εὐδαιμονεῖν, ἢ ἐν μεγάλῃ τυγχάνοντα δυστυχεῖν.

Οὐ πενία λύπην ἐργάζεται, ἀλλὰ ἐπιθυμία· οὐδὲ πλοῦτος φόβου ἀπαλλάττει, ἀλλὰ λογισμός. κτησάμενος τοίνυν τὸν λογισμὸν, οὔτε πλούτου ἐπιθυμήσεις, οὔτε πενίαν μέμψῃ.

Οὔτε

SI quidem genitus esses inter Persas, non desiderares in Græciâ habitare, sed illic vitam feliciter transigere. quid igitur, in paupertate natus, ditescere studes, non autem ibi manens vitam feliciter transigere?

QUemadmodum in parvo humilique grabato anguste cubantem, sanum esse satius est, quàm in amplo lecto se volutantem, ægrotare: sic et in exiguâ fortunâ melius est sese contrahentem, beate vivere; quàm in magnâ fortunâ, vitam infelicem transigere.

NON paupertas molestiam facit, sed cupiditas. neque divitiæ à metu liberant, sed ratio. si igitur rationem tibi comparaveris, neque divitias concupisces, neque paupertatem incusabis.

Οὔτε ἵππος ἐπὶ φάτνῃ καὶ φαλάροις καὶ ταπησίοις, οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκῃ καὶ καλιᾷ ὑφοῦται καὶ γαυριᾷ· ἀλλ' ἄμφω ἐπὶ ὠκύτητι· ὁ μὲν ποδῶν, ὁ δὲ πτερῶν. καὶ σὺ τοιγαροῦν μὴ ἐπὶ τροφῇ, καὶ σκέπῃ, καὶ ἁπλῶς τῇ ἔξωθεν περιουσίᾳ μέγα ὀγκύλλου, ἀλλ' ἐπὶ χρηστότητι καὶ εὐποιΐᾳ.

Τὸ καλῶς ζῆν τοῦ πολυτελῶς διαφέρει· τὸ μὲν γὰρ, ἐκ σωφροσύνης καὶ αὐταρκείας καὶ εὐταξίας καὶ κοσμιότητος καὶ εὐτελείας παραγίνεται· τὸ δὲ, ἐξ ἀκολασίας καὶ τρυφῆς καὶ ἀταξίας καὶ ἀκοσμίας. τέλος δὲ, τοῦ μὲν, ἔπαινος ἀληθής· τοῦ δὲ, ψόγος. εἰ τοίνυν βούλει καλῶς ζῆν, μὴ ζήτει μετὰ πολυτελείας ἐπαινεῖσθαι.

Μέτρον

NEC equus ob præsepe et phaleras et tapetes, nec avis ob floccos ac nidum effertur, iisque gloriatur: sed utraque animalia ob celeritatem; illud quidem, pedum; hoc verò, alarum. quare tu quoque ob alimenta, et vestes, et prorsus ob externas res ne magnifice te efferas; sed ob probitatem, et beneficentiam.

BEne vivere et sumtuosè differunt: illud enim ex temperantiâ et sufficientiâ, et bono ordine, et decore, et frugalitate provenit; hoc verò, ex intemperantiâ et luxu, ac ordinis omnis et decori neglectu. quorum illud, vera laus consequitur; hoc verò, vituperium. si igitur velis bene vivere, ne quæras ob nimios sumtus laudari.

Modus

Μέτρον ἔστω σοι παντὸς σίτου καὶ ποτοῦ, ἡ πρώτη τῆς ὀρέξεως ἔμπλησις· ὄψον δὲ καὶ ἡδονή, αὐτὴ ἡ ὄρεξις. καὶ οὔτε πλείονα τῶν δεόντων προσοίσῃ, οὔτε ὀψοποιῶν δεήσῃ, ποτῷ τε τῷ παραπεσόντι ἀρκεσθήσῃ.

Τὰς σιτήσεις ποιοῦ, μὴ ἀνειμένας, καὶ σκυθρωπάς· ἀλλὰ λαμπρὰς καὶ εὐτελεῖς· ἵνα μήτε διὰ τὰ σωματικὰ αἱ ψυχαὶ ταράττωνται φενακιζόμεναι, καὶ τῶν ἡδονῶν σωματικῶν ὀλιγωρῶσιν, ἔπειτα βλάπτωνται, τρυφῶντα μὲν παραυτίκα πλοῦτον, νοσοῦντα δὲ εἰσαῦθις τὰ σώματα.

Φρόντιζε ὅπως σε μὴ τὰ ἐν τῇ γαστρὶ σιτία ποιάνῃ, ἀλλ' ἡ ἐν τῇ ψυχῇ εὐφρασία. ἐπεὶ τὰ

Modus tibi ſit omnis cibi ac potionis, prima adpetitionis repletio: obſonium autem, et voluptas, ipſa ſit adpetitio. atque ita nec plura quàm opus eſt ingeres, nec obſoniorum inſtructoribus egebis, et potu quovis contentus eris.

Cibi adſumendi rationes inſtituito, non remiſſas et triſtes; ſed ſplendidas, et frugales. ut nec ob corporis neceſſitates animæ deceptæ perturbentur, et corporis voluptates contemnant: deinde etiam, ut ne corpora lædantur, ſi divitiis ad præſens luxurientur; in poſterum verò morbis adfligantur.

Operam da ut quæ ventri dederis te non pinguem reddant, ſed, quam in animo habes, lætitia. quoniam illa

τὰ μὲν ἀποσκυβαλίζεται καὶ συνεκρεῖ, ὡς ὁρᾷς· ἡ δὲ, κἂν ἡ ψυχὴ χωρισθῇ, διαπαντὸς ἀκήρατος μένει.

ΕΝ ταῖς ἑστιάσεσι μέμνησο ὅτι δύο ὑποδέχονται, τό,τε σῶμα καὶ ἡ ψυχή· καὶ ὅ, τι μὲν τῷ σώματι δῷς, τοῦτο εὐθὺς ἐξέχεας· ὅ τι δὲ ἂν τῇ ψυχῇ, διαπαντὸς τηρεῖς.

ΜΗ συγκεράσας ἅμα ὀργὴν πολυτελείᾳ προσένεγκαι. πολυτέλεια μὲν γὰρ ἐνδύσασα τῷ σώματι μετ' οὐ πολὺ οἴχεται· ἡ δὲ ὀργὴ ἐνδῦσα τῇ ψυχῇ ἐπὶ τὸ μᾶλλον μένει. σκόπει τοίνυν, ὅπως μὴ ὑπ' ὀργῆς ἐξαχθεὶς τοὺς δαιτυμόνας πολυτελῶς ὑβρίσῃς· ἀλλὰ μᾶλλον μεθ' ἡμερότητος εὐτελῶς εὐφρανῇς.

Με-

la excernuntur, et ſimul, uti vides, effluunt: hæc autem, quamvis anima ſeparetur, perpetuò incorrupta manet.

INnter epulandum memento duos excipiendos convivas, corpus et animam: tum quodcunque corpori dederis, illud ſtatim te effundere; at quodcunque animæ, ſemper illud te ſervare.

NOli iram cum luxu miſcens adponere. luxus enim ubi in corpus tranſierit, paulo poſt abit: at ira cum animum ſubierit, diutiſſime immoratur. vide ſis igitur, ne ira concitatus convivas luxuriose injuriâ adficias; ſed potius cum manſuetudine frugaliter exhilares.

Curæ

Μελέτω σοι ἐν τοῖς σιτίοις, ὅπως σοι οἱ ὑπουργοῦντες μὴ πλείους τῶν ὑπουργουμένων ὑπάρχωσιν. ἄτοπον γὰρ, ὀλίγαις στιβάσι πολλὰς δουλεύειν ψυχάς.

Ἄριστον μὲν εἰ καὶ ταῖς παρασκευαῖς χειρουργῶν, καὶ ταῖς τροφαῖς ἑστιώμενος κυβερνᾷς τοῖς θεραπεύουσι τῶν παρόντων. εἰ δὲ τὸ τοιόνδε δυσχερὲς τῷ καιρῷ ὑπάρχοι, μέμνησο ὅτι μὴ κάμνων ὑπ' ὀκνούντων ὑπουργῇ, ἐσθίων ὑπὸ μὴ ἐσθιόντων, πίνων ὑπὸ μὴ πινόντων, λαλῶν ὑπὸ σιωπώντων, ἀνειμένος ὑπὸ συνεσταλμένων· καὶ οὔτε αὐτὸς φλεγμήνας ἄτοπον πάσῃ, οὐδ' ἕτερον ἀγριάνας χαλεπὸν ἐργάσῃ.

Eri-

CUræ tibi sit ne in cibo capiendo plures miniſtri ſint, quàm quibus miniſtratur. abſurdum enim, paucis toris multas inſervire animas.

OPtimum quidem fuerit, ſi tum in conviviorum adparationibus manibus laborans; tum inter epulas, convivio exceptus, præſentium famulos gubernes. quod ſi hujuſmodi negotium difficile eo tempore fuerit, memento, laboranti tibi ab otioſis miniſtrari, edenti à non edentibus, bibenti à non bibentibus, loquenti à tacentibus, remiſſo ab intentis: nec ipſe inflammatus abſurdi quidquam patieris, nec alio efferato mali quid facies.

Litigare

Ἐρίζειν καὶ φιλονεικεῖν, πάντη μὲν ἄτοπον, μάλιστα δὲ ἐν ταῖς παρὰ πότον ὁμιλίαις ἀπρεπές. οὔτε γὰρ ἂν μεθύων νήφοντα διδάξει τις, οὐτ' αὖ μεθύων πρὸς νήφοντος πεισθείη. ἔνθα δὲ ἂν μὴ παρῇ νῆψις, τέλος εἰκῇ σε παρέχει διατείνεσθαι.

Οἱ τέττιγες μουσικοί· οἱ δὲ κοχλίαι, ἄφωνοι· χαίρουσι δὲ οἱ μὲν ὑγραινόμενοι, οἱ δὲ ἀλεαινόμενοι· ἔπειτα προκαλεῖται τοὺς μὲν ἡ δρόσος, καὶ ἐπὶ ταύτῃ ἐκδύνουσι· τοὺς δ' αὖ διεγείρει ἀκμάζων ὁ ἥλιος, καὶ ἐν αὐτῷ ᾄδουσι. τοιγαροῦν εἰ βούλει μουσικὸς καὶ εὐάρμοστος ὑπάρχειν ἀνήρ, κἂν μὲν ἐν τοῖς πότοις ὑπὸ τοῦ οἴνου δροσισθῇ ἡ ψυχή, τότε αὐτὴν μὴ ἔα προϊοῦσαν μολύνεσθαι· ἀλλ' κἂν ἂν ἐν τοῖς συνεδρίοις ὑπὸ τοῦ λόγου διά-

LItigare et contendere, cum ubique abſurdum eſt, tum in ſermonibus, qui inter pocula feruntur, vel maximè indecorum. neque enim ebrius quis ſobrium docuerit; nec rurſus ebrius à ſobrio fuerit perſuaſus. quare ſi ſobrietas non adfuerit, tandem nequicquam te contendiſſe adparebit.

CIcadæ animal ſunt muſicum; cochleæ verò mutæ: atque hæ quidem, humectari gaudent, illæ verò, caleſcere: deinde has provocat ros, et ejus causâ caput exerunt: illas autem ſervens ſol excitat, et in ipſo cantillant. quamobrem ſi vis muſicus eſſe vir et concinnus, quando inter pocula à vino animâ irrorata fuerit, tunc ipſam ne ſinas egreſſam inquinari; ſed cum in conſeſſibus à ratione anima accenſa

διαπυρωθῇ, τότε θεσπίζειν, καὶ ᾄδειν τὰ τῆς δικαιοσύνης κέλευε λόγια.

ΤΟΝ προσομιλοῦντα τριχῇ διασκοποῦ, ὡς ἀμείνονα, ἢ ὡς ἧττονα, ἢ ὡς ἴσον· καὶ εἰ μὲν ἀμείνονα, ἀκούειν χρὴ, καὶ πείθεσθαι αὐτῷ· εἰ δὲ ἧττονα, ἀπειθεῖν· εἰ δὲ ἴσον, συμφωνεῖν· καὶ οὔποτε ἁλῶσῃ φιλονεικείας.

ΑΜεινον τῇ ἀληθείᾳ συγχωρήσαντα, τὴν δόξαν νικᾷν· ἢ τῇ δόξῃ συγχωρήσαντα, πρὸς τῆς ἀληθείας ἡττᾶσθαι.

ΖΗτῶν τὴν ἀλήθειαν, οὐ ζητήσεις τὸ ἐκ παντὸς τρόπου νικᾷν· καὶ εὑρὼν τὴν ἀλήθειαν, ἕξεις τὸ μὴ νικᾶσθαι.

Η ἀλή-

accensa fuerit, tunc vaticinari eam, et canere justititiæ oracula jube.

COnversantem tecum tripliciter considera; aut ut præstantiorem, aut ut deteriorem, aut ut æqualem: quod si præstantiorem deprehenderis, audire convenit, eique obtemperare; quod si deteriorem, non obtemperare; at si æqualem, ei consonare: et nunquam contentionis studio abripieris.

SAtius est, veritati concedentem, opinionem vincere; quàm opinioni concedentem à veritate superari.

VEritatem inquirens, non omnibus modis vincere quæres; et inventâ veritate illud habebis, ne vincaris.

Ἡ ἀλήθεια παρ' αὐτῇ νικᾷ, ἡ δὲ δόξα παρὰ τοῖς ἔξω.

Βέλτιον μετὰ ἑνὸς ἐλευθέρου ζῶντα, ἄφοβον καὶ ἐλεύθερον ὑπάρχειν· ἢ μετὰ πολλῶν δουλεύειν.

Ὃ φεύγεις παθεῖν, τοῦτο μὴ ἐπιχείρει διατιθέναι. φεύγεις δὲ δουλείαν, φυλάσσου τὸ δουλεύεσθαι. ὑπομένων γὰρ δουλεύεσθαι, αὐτὸς ὑπάρχειν πρότερον ἔοικας δοῦλος. οὔτε γὰρ κακίᾳ ἀρετῇ κοινωνεῖ, οὔτε ἐλευθερία δουλείᾳ.

Ὥσπερ ὁ ὑγιαίνων οὐκ ἂν ὑπὸ νοσούντων βούλοιτο θεραπεύεσθαι, οὔτε τοὺς συνοικοῦντας ἑαυτῷ, νοσεῖν· οὕτως οὔτε ἐλεύθερος ἀνάσχοιτ' ἂν ὑπὸ δούλων ὑπηρετεῖσθαι, ἢ τοὺς συμβιοῦντας ἑαυτῷ, δουλεύειν. Ὅστις

VEritas apud ſeſe vincit; opinio autem apud exteros.

MElius eſt cum uno libero degentem, intrepidum et liberum eſſe; quàm cum multis ſervire.

QUod pati fugis, hoc diſponere ne ſuſcipias. fugis autem ſervitutem; cave igitur ne tibi ſerviatur. ſi enim ut tibi ſerviatur toleres, ipſe ſervus antea fuiſſe videris. neque enim cum virtute vitium communionem habet, neque cum libertate ſervitus.

QUemadmodum ſanus ab ægris ſibi miniſtrari nollet, nec ſecum habitantes, ægrotare: ita neque liber à ſervis ſibi miniſtrari ſuſtinuerit; aut qui ſecum vivunt, ſervire.

Quiſ-

Ὅστις θέλεις δούλων ἐκτὸς ὑπάρχειν, αὐτὸς ἀπολύθητι δουλείας. ἔσῃ δ' ἐλεύθερος, ἂν ἀπολυθῇς ἐπιθυμίας. οὔτε γὰρ Ἀριστείδης, οὔτε Ἐπαμινώνδας, οὔτε Λυκοῦργος πλουτοῦντες καὶ δουλευόμενοι, ὁ μὲν δίκαιος, ὁ δὲ θεὸς, ὁ δὲ σωτὴρ προσηγορεύθησαν· ἀλλ' ὅτι πενόμενοι τὴν Ἑλλάδα δουλείας ἀπέλυον.

Εἰ θέλεις τὴν οἰκίαν εὖ οἰκεῖσθαι, μιμοῦ τὸν Σπαρτιάτην Λυκοῦργον· ὃν γὰρ τρόπον οὗτος, οὐ τείχεσι τὴν πόλιν ἔφραξεν, ἀλλ' ἀρετῇ τοὺς ἐνοικοῦντας ὠχύρωσε, καὶ διαπαντὸς ἐτήρησεν ἐλευθέραν τὴν πόλιν. οὕτω καὶ σὺ μὴ μεγάλην αὐλὴν περίβαλλε, καὶ πύργους ὑψηλοὺς ἀνίστα· ἀλλὰ τοὺς ἐνοικοῦντας εὐνοίᾳ, καὶ πίστει, καὶ φιλίᾳ στήριζε· καὶ οὐδὲν εἰς αὐτὴν εἰσελεύσεται βλαβερόν, οὐδ' ἂν τὸ σύμπαν τῆς κακίας παραταξηται στίφος. Μὴ

QUiſquis volueris ſejunctus à ſervis eſſe, ipſe à ſervitute te libera. eris autem liber, ſi ſolutus fueris à cupiditate. neque enim Ariſtides, neque Epaminondas, neque Lycurgus, quod divites eſſent, et famulitio inſignes, ille juſtus, ille deus, ille ſervator, adpellati ſunt; ſed quod pauperes Græciam à ſervitute liberaverint.

SI domum bene habitari vis, Spartanum Lycurgum imitare. quemadmodum enim ille, non muris urbem circumdedit, ſed virtute inhabitantes munivit, et liberam perpetuò urbem conſervavit; ita quoque tu, ne magnam aulam rebus tuis circumda, et turres altas erige; ſed inhabitantes benevolentiâ ac fide, et amicitiâ confirma, nec quidquam quod noceat in eam ingredietur; ne quidem ſi univerſa vitiorum caterva inſtructâ acie eam oppugnaret.

Μὴ πίναξι καὶ γραφαῖς τὴν οἰκίαν σου περίβαλλε· ἀλλὰ σωφροσύνῃ κατάγραφε. τὸ μὲν γὰρ ἀλλοῖον, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐστιν ἐπίπροσθεν ἡδονή· τὸ δὲ, σύμφυτος, καὶ ἀνεξάλειπτος, καὶ ἀίδιος οἰκίας κόσμος.

Ἀντὶ βοῶν ἀγέλης, πείρω φίλων ἀγέλας ἐναγελάζεσθαί σου τῇ οἰκίᾳ.

Ὥσπερ λύκος ὅμοιον κυνὶ, οὕτω καὶ κόλαξ καὶ μοιχὸς καὶ παράσιτος ὅμοιος φίλῳ. πρόσεχε τοιγαροῦν, μὴ ἀντὶ κυνῶν φυλάκων, λάθῃς λυμεῶνας εἰσδεχόμενος λύκους.

Τῷ μὲν γύψῳ λευκανθίζουσαν σπουδάζειν θαυμάζεσθαι τὴν οἰκίαν, ἀπειροκάλου· τὸ δὲ ἤθος

NE tabulis ac picturis domum tuam circumcirca orna; ſed temperantiâ ipſam depinge. illud enim alienum eſt, et oculorum gratæ præſtigiæ: hoc verò congenitus, et indelebilis, ac æternus domui ornatus exiſtit.

PRO boum grege, amicorum greges in domum tuam congregare ſtude.

VEluti lupus cani ſimilis eſt; ita et adulator et adulter et paraſitus ſimilis amico. cave igitur, ne canum cuſtodum loco pernicioſos lupos neſcius recipias.

OPeram quidem dare, ut gypſo albeſcens domus alios in admirationem trahat, hominis eſt nimio ornandi ſtudio

dio

θος χρηστότητι κοινωνίας λαμπρύνειν, φιλοκάλου τε ἅμα καὶ φιλανθρώπου.

ΕΑ'Ν θαυμάζῃς τὰ μικρὰ πρῶτον, μεγάλων οὐκ ἀξιωθήσῃ· ἐὰν δὲ καταφρονήσῃς τῶν μικρῶν, μεγάλως θαυμασθήσῃ.

ΟΥ'δὲν μικρότερον φιληδονίας, καὶ φιλοκερδίας, καὶ ἀλαζονείας· οὐδὲν κρεῖσσον μεγαλοψυχίας, καὶ πραότητος καὶ φιλανθρωπίας.

ΤΟὺς δυσχερεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς οὐ δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι, ἀλλ' ἐπιγίγνεσθαι τοῖς κατὰ φύσιν, δικαιοσύνῃ, σωφροσύνῃ, ἐλευθερίᾳ. τί ποτ' οὖν ἡ ψυχὴ, ἐπὶ μὲν τοῖς τοῦ σώματος ἀγαθοῖς μικροτέροις οὖσι χαίρει καὶ γαλνιᾷ,

dio detenti: mores autem communicationis ſuavitate ſplendidos reddere, illius eſt, qui ſimul honeſtum amet et homines.

SI parva primùm admirere, magnis indignus judicabere: at ſi parva ſpreveris, admirationi eris magnæ.

NIhil abjectius eſt luxuriâ et avaritiâ et arrogantiâ: nihil præſtantius magnanimitate et manſuetudine et humanitate.

MOleſtos autem philoſophos in medium producamus, quibus non videtur ſecundum naturam voluptas eſſe, ſed iis quæ ſecundum naturam ſunt, juſtitiæ, temperantiæ, libertati, ſuccedere. quid ergo anima corporis quidem bonis

quæ

λησιᾷ, ὡς φησιν Ἐπίκουρος· ἐπὶ δὲ τοῖς αὐτῆς ἀγαθοῖς μεγίστοις οὖσιν, οὐχ ἥδεται; καί τοι καὶ δέδωκέ μοι ἡ φύσις αἰδῶ, καὶ πολλὰ ὑπερυθριῶ, ὅταν τι ὑπολάβω αἰσχρὸν λέγειν. τοῦτό με τὸ κίνημα οὐκ ἐᾷ τὴν ἡδονὴν θέσθαι ἀγαθὸν, καὶ τέλος τοῦ βίου.

ΕΝ Ρώμῃ αἱ γυναῖκες μετὰ χεῖρας ἔχουσι τὴν Πλάτωνος πολιτείαν, ὅτι κοινὰς ἀξιοῖ εἶναι τὰς γυναῖκας. τοῖς γὰρ ῥήμασι προσέχουσι τὸν νοῦν, οὐ τῇ διανοίᾳ τ' ἀνδρός. ὅτι οὐ γαμεῖν κελεύων καὶ συνοικεῖν ἕνα μιᾷ, εἶτα κοινὰς εἶναι βούλεται τὰς γυναῖκας· ἀλλ' ἐξαιρῶν τὸν τοιοῦτον γάμον, καὶ ἄλλό τι εἶδος γάμου εἰσφέρων. καὶ τὸ ὅλον οἱ ἄνθρωποι χαίρουσιν, ἀπολογίας τοῖς ἑαυτῶν ἁμαρτήμασι πορίζοντες. ἐπείτοι φιλοσοφία φησὶν, ὅτι οὐδὲ τὸν δάκτυλον ἐκτείνειν εἰκῇ πρόσηκει.

ΤΩΝ

quæ minora ſunt gaudet, et tranquillatur, ut Epicurus inquit; ſuis autem bonis, quæ maxima ſunt, non delectatur? attamen et pudorem mihi Natura tribuit, et admodum erubeſco, cum turpe quid me dicere autumo. iſte me motus non ſinit voluptatem ſtatuere bonum, et finem vitæ.

ROmæ mulieres Platonis de Republicâ libros in manibus habent, quod communes velit eſſe mulieres. ad verba enim, non ad ſententiam viri, animum advertunt. neque enim dum uxorem ducere non jubet, et unum uni cohabitare, inde communes vult eſſe mulieres; ſed hujuſmodi nuptias tollit, aliudque nuptiarum genus introducit. in ſummâ, homines gaudent, quando peccatis ſuis patrocinia inveniunt. at verò philoſophia dicit, ne digitum quidem temere eſſe extendendum.

Jucun-

ΤΩΝ ἡδέων τὰ σπανιώτατα γιγνόμενα, μάλιστα τέρπει.

ΕΙ' τις ὑπερβάλλοι τὸ μέτριον, τὰ ἐπιτερπέστατα ἀτερπέστατα ἂν γίγνοιτο.

ΔΙΑ' τοῦτο ἐπαινεῖν Ἀγριππῖνον δίκαιον, ὅτι πλείστου ἄξιος ἀνὴρ γενόμενος, οὐδεπώποτε ἐπήνεσεν ἑαυτόν· ἀλλ' εἴ καὶ ἄλλός τις αὐτὸν ἐπήνει, ἠρυθρία. οὗτος δ', ἔφη, ὁ ἀνὴρ τοιοῦτος ἦν, ὥστε τοῦ συμβαίνοντος ἀεὶ ἑαυτῷ δυσκόλου, ἔπαινον γράφειν· εἰ μὲν πυρέττοι, πυρετοῦ, εἰ δὲ ἀδοξοῖ, ἀδοξίας, εἰ δὲ φύγοι, φυγῆς. καί ποτε μέλλοντι, ἔφη, αὐτῷ ἀριστήσειν, ἐπέστη ὁ λέγων, ὅτι φεύγειν αὐτὸν κελεύει Νέρων· καὶ ὅς, ἔφη, οὐκοῦν, εἶπεν, ἐν Αριχίᾳ ἀριστήσομεν.

Δια-

JUcundorum ea quæ rariſſimè fiunt maxime oblectant.

SI quis modum excedat, quæ ſuaviſſima ſunt quàm maxime inſuavia fieri poſſunt.

PRopterea meritò laudandus Agrippinus, quod cùm vir eſſet maximi faciendus, nunquam ſeipſum laudaret; ſed et, ſi quis alius ipſum laudaret, erubeſceret. hic autem, inquiebat, vir talis erat, ut ejus quod illi accidiſſet mali laudationem ſcriberet: ſi quidem febricitaret, febris; ſi dedecore adficeretur, dedecoris; ſi exularet, exilii. et aliquando, inquiebat, pranſuro ipſi adſtitit, qui diceret, jubere Neronem ut in exilium abiret; hic autem, Primum ergo, inquit, in Aricia prandebimus.

Dio-

Διογένης οὐδένα καλὸν ἔφησεν εἶναι πόνον, οὗ μὴ τέλος εἴη εὐψυχία, καὶ τόνος ψυχῆς, ἀλλ' οὐχὶ σώματος.

Ὥσπερ ἀληθὴς ζυγὸς οὔτε πρὸς ἀληθοῦς εὐθύνεται ζυγοῦ, οὔθ' ὑπὸ ψευδοῦς κρίνεται· οὕτω καὶ ὁ δίκαιος κριτὴς, οὔθ' ὑπὸ δικαίων εὐθύνεται, οὔτε παρ' ἀδίκοις δικάζεται.

Ὥσπερ τὸ εὐθὺ εὐθέως οὐ δεῖται, οὕτως οὐδὲ τὸ δίκαιον δικαίου.

Μὴ πρότερον ἑτέρῳ δικαστηρίῳ δικάσῃς, πρὶν αὐτὸς παρὰ τῇ δίκῃ κριθῇς.

Εἰ βούλει τὰς κρίσεις δικαίας ποιεῖσθαι, μηδένα τῶν δικαζομένων καὶ δικαιολογούντων ἐπιγίγνωσκε, ἀλλ' αὐτὴν τὴν δίκην.

Ηκιστα

DIogenes nullum inquiebat bonum esse laborem, cujus finis non esset æquitas animi, ejusdemque intentio; non autem intentio corporis.

SIcut vera trutina, neque à verâ trutinâ corrigitur, neque à falsâ judicatur: ita quoque justus judex, neque à justis corrigitur, neque apud injustos judicatur.

UTI rectum non eget recto, ita nec justum justo.

NE prius in alio tribunali judicaveris, quam ipse coram justitiâ judicatus fueris.

SI judicia justa proferre velis, nullam contendentium et causam dicentium, sed ipsam causam cognoscas.

Mi-

Ηκιστα ψαίσεις ἐν ταῖς κρίσεσιν, ἐὰν αὐτὸς ἐν τῷ βίῳ ἄψαυστος διατελῇς.

Αμεινον δικαίως κρίνοντα ψρὸς τοῦ καταδικασθέντος ἀξίως μεμφθῆναι· ἢ ἀδίκως κρίνοντα ψαρὰ τῇ φύσει δικαίως φέγεσθαι.

Καθάπερ ἡ τὸν χρυσὸν δοκιμάζουσα λίθος, οὐκέτι καὐτὴ ψρὸς τοῦ χρυσοῦ δοκιμάζεται· οὕτω καὶ ὁ τὸ κριτήριον ἔχων.

Αἰσχρὸν τὸν δικαστὴν ψρὸς ἑτέρων δικάζεσθαι.

Καθάπερ ὀρθοῦ οὐδὲν ὀρθότερον, οὕτως οὐδὲ δικαίου οὐδὲν δικαιότερον.

Τὸ

MInime in judiciis peccaveris, ſi ipſe irreprehenſibilis vitam traduxeris.

SAtius eſt, eum qui juſte judicaverit, ab eo, qui meritò condemnatus eſt, reprehendi; quàm eum qui injuſtè judicaverit, à naturâ juſte vituperari.

QUemadmodum qui aurum probat lapis, non contrà et ipſe ab auro probatur; ſic et qui judicandi facultatem habet.

TUrpe eſt judicem ab aliis judicari.

QUemadmodum recto nihil rectius, ſic neque juſto quidquam juſtius.

Τὸ δὲ Λυκούργου τοῦ Λακεδαιμονίου τίς ἡμῶν οὐ θαυμάζει; πηρωθεὶς γὰρ ὑπό τινος τῶν πολιτῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἕτερον, καὶ παραλαβὼν τὸν νεανίσκον παρὰ τοῦ δήμου, ἵνα τιμωρήσαιτο ὅπως αὐτὸς βούληται, τούτου μὲν ἀπέσχετο· παιδεύσας δὲ αὐτὸν, καὶ ἀποφήνας ἄνδρα ἀγαθὸν, παρήγαγεν εἰς τὸ θεάτρον. θαυμαζόντων δὲ τῶν Λακεδαιμονίων, Τοῦτον μέντοι λαβὼν, ἔφη, παρ' ὑμῶν ὑβριστὴν καὶ βίαιον, ἀποδίδωμι ὑμῖν ἐπιεικῆ καὶ δημοτικόν.

Πιττακὸς ἀδικηθεὶς ὑπό τινος, καὶ ἔχων ἐξουσίαν αὐτὸν κολάσαι, ἀφῆκεν, εἰπών, Συγγνώμη τιμωρίας ἀμείνων· τὸ μὲν γὰρ ἡμέρου φύσεως ἔστι, τὸ δὲ, θηριώδους.

Ἀλλὰ

LYcurgi Lacedæmonii factum quis noſtrûm non admiratur? nam à cive quopiam oculorum altero orbatus, cum juvenem à populo accepiſſet, ut quo vellet ipſe modo puniret, ab hoc abſtinuit. cum autem illum inſtituiſſet, bonumque virum effeciſſet, in theatrum eum adduxit. admirantibus autem Lacedæmoniis, Hunc, inquiebat, quem à vobis injurium ac violentum acceperam, modeſtum ac popularem reddo.

PIttacus, injuriâ à quodam affectus, cum poteſtatem haberet puniendi ipſum dimiſit, dicens, Venia ultione melior; illud enim mitis ingenii eſt, hoc autem ferini.

Hoc

Ἀλλὰ παντὸς μᾶλλον τῆς μὲν φύσεως ἐκεῖνο τὸ ἔργον, συνδῆσαι καὶ συναρμόσαι τὴν ὁρμὴν τῆς τοῦ προσήκοντος καὶ ὠφελίμου φαντασίας.

Τὸ δὲ οἴεσθαι εὐκαταφρονήτους ταῖς ἄλλοις ἔσεσθαι, ἐὰν μὴ τοὺς πρώτους ἐχθροὺς παντὶ τρόπῳ βλάψωμεν, σφόδρα ἀγεννῶν καὶ ἀνοήτων ἀνθρώπων. φαμὲν γὰρ τὸν εὐκαταφρόνητον, νοεῖσθαι μὲν καὶ κατὰ τὸ δυνατὸν εἶναι βλάψαι· ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον νοεῖται κατὰ τὸ δυνατὸν εἶναι ὠφελεῖν.

Ὅταν μετὰ ἀναταίσεως καὶ ἀπειλῆς ἐπιχειρεῖς, μέμνησο προλέγειν, ὅτι ἥμερος εἶ· καὶ οὐδὲν ἄγριον δράσας, ἀμετανόητος καὶ ἀνεύθυνος διαγενήσῃ.

Εἰδέναι

HOC in primis eſt naturæ opus, colligare et coaptare impetum, tum illius viſi quod conveniens, tum quod utile occurrit.

PUtare ſe contemnendos aliis, niſi primos hoſtes omni modo lædant, valde degenerum ac inſipientium eſt hominum. dicimus enim illum minime contemnendum qui intelligat, quando nocere poſſit; ſed multo magis qui intelligat, quando poſſit prodeſſe.

SI quem cum animi acerbitate et minis aggredi velis, memento prædicere, te eſſe mantuetum: adeoque cum nihil immane commiſeris, ſine poenitentia innocens vitam traduces.

Εἰδέναι χρὴ ὅτι οὐ ῥᾴδιον δόγμα παραγενέσθαι ἀνθρώπῳ, εἰ μὴ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὰ αὐτὰ καὶ λέγῃ τις, καὶ ἀκούῃ, καὶ ἅμα χρῷτο πρὸς τὸν βίον.

Νικίας οὕτως ἦν φιλόπονος, ὥστε πολλάκις ἐρωτᾶν τοὺς οἰκέτας, εἰ λέλουκε, καὶ εἰ ἠρίστηκεν.

Ἀρχιμήδην δὲ τῇ σανίδι προσκείμενον, ἀποσπῶντες βίᾳ οἱ θεράποντες ἤλειφον. ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ σώματος ἀληλιμμένου διέγραφε τὰ σχήματα.

Λάμπις ὁ ναύκληρος ἐρωτηθεὶς πῶς ἐκτήσατο τὸν πλοῦτον· οὐ χαλεπῶς, ἔφη, τὸν μέγαν· τὸν δὲ βραχύν, ἐπιπόνως.

Σόλων

SCiendum, non facile ullum ſibi dogma hominem comparaturum, niſi quotidie eadem et dicat, et audiat, et ſimul ad vitam iiſdem utatur.

NIcias adeo erat aſſiduus, ut famulos ſæpe rogaret, an laviſſet aut pranſus eſſet.

ARchimedem incumbentem abaco, et figuras quaſdam ducentem, famuli per vim abſtractum ungebant: ille verò figuras in corpore uncto ducebat.

LAmpis nauclerus interrogatus, quomodo nactus eſſet divitias: magnas quidem reſpondit non difficulter; exiguas verò laboriosè.

Solon

Σόλων ἐρωτηθεὶς ὑπὸ Περιάνδρου παρὰ πότον, ἐπεὶ σιωπῶν ἐτύγχανε, πότερα διὰ λόγων σπάνιν, ἢ διὰ μωρίαν σιωπᾷ· ἀλλ' οὐδεὶς ἂν εἶπε μωρὸς σιωπῶν ἐν συμποσίῳ δύναται.

Μηδενὸς οὕτως ἐν παντὶ προνόει, ὡς τοῦ ἀσφαλοῦς. ἀσφαλέστερον γὰρ τοῦ λέγειν τὸ σιγᾶν. ἐᾶν δὲ τὸ λέγειν, ὅσα δίχα ἔσται νοῦ καὶ λόγου.

Ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν λιμένων πυρσοὶ, δι' ὀλίγων φρυγάνων πολλὴν ἀνάψαντες φλόγα, ταῖς ἀλωμέναις ἀνὰ τὸ πέλαγος ναυσὶν ἱκανὴν ἐργάζονται βοήθειαν· οὕτω καὶ ἀνὴρ λαμπρὸς ἐν πόλει χειμαζομένῃ, αὐτὸς ὀλίγοις ἀρκούμενος, μεγάλα τοὺς πολίτας εὐεργετεῖ.

Ωσπερ

SOlon inter pocula tacitus, interroganti Periandro, an propter verborum inopiam, an ob ſtultitiam taceret, reſpondit; Atqui nullus ſtultorum in convivio ſilentium præſtare poteſt.

IN omni negotio nihil adeo proſpicere debes, quàm ut tutum ſecurumque ſit quod agis. eſt autem tutius tacere, quàm loqui. cæterùm iis dicendis, quæ mente et ratione carent ſuperſedebis.

QUemadmodum faces in portu ſublatæ, paucis ſarmentis magnam flammam excitantes, navibus per mare errabundis multum ferunt auxilii; ſic et vir clarus in urbe difficilibus temporibus jactatâ, paucis ipſe contentus, magnis beneficiis cives afficit.

Veluti

Ὥσπερ εἰ ναῦν κυβερνᾶν ἐπεχείρεις, πάντως ἂν τὴν κυβερνητικὴν ἐξεμάνθανες τέχνην. ἔξεσται γάρ σοι ὥσπερ ἐκεῖσε πᾶσαν τὴν ναῦν, οὕτω καὶνθάδε πᾶσαν κυβερνᾶν πόλιν.

Εἰ προκειταί σοι τὴν πόλιν ἀναθήμασι κοσμεῖν, σεαυτῷ πρῶτον ἀνάθες τὸ κάλλιστον ἡμερότητος καὶ δικαιοσύνης καὶ εὐποΐας ἀνάθημα.

Εὐποιήσεις σὺ τὰ μέγιστα τὴν πόλιν, εἰ μὴ τοὺς ὀρόφους ὑψώσῃς, ἀλλὰ τὰς ψυχὰς αὐξήσῃς. ἄμεινον γὰρ ἐν μικροῖς οἰκήμασι μεγάλας οἰκεῖν ψυχάς· ἢ ἐν μεγάλαις οἰκίαις ταπεινὰ φωλεύειν ἀνδράποδα.

Μὴ τοῖς τῆς ἐξ Εὐβοίας καὶ Σπάρτης λίθοις τοὺς τοίχους τῇ κατασκευῇ ποικίλλε· ἀλλὰ γὰρ

VEluti si navim gubernare susciperes, gubernandi artem omnino perdisceres: tibi enim licebit, quemadmodum ibi totam navim, ita hìc totam gubernare urbem.

SI propositum tibi fuerit, donariis urbem ornare; teipsum primùm, ut optimum mansuetudinis et justitiæ et beneficentiæ donarium consecra.

SUmmis beneficiis urbem tu afficies, si non tam ædificiorum fastigia in altum evexeris, quàm civium animos virtutibus auxeris. præstat quippe, in parvis domunculis magnos habitare animos; quàm in magnis ædibus, tanquam in latibulis, humilia latitare mancipia.

NE lapidibus ex Eubœâ et Spartâ advectis, parietum structuram variato; sed potiùs ex Græciâ accersitâ disciplinâ

γὰρ τῇ ἐκ τῆς Ἑλλάδος παιδείᾳ τὰ στέρνα τῶν πολιτῶν καὶ τῶν πολιτευομένων διακόσμει. γνώμαις γὰρ ἀνδρῶν εὖ οἰκοῦνται πόλεις, ἀλλ' οὐ λίθοις καὶ ξύλοις.

ΩΣπερ εἰ λέοντας ἐβούλου τρέφειν, οὐκ ἄν σοι τῆς πολυτελείας τῶν ζωγρίων ἔμελεν, ἀλλὰ τῆς πράξεως τῶν ζώων· οὕτως εἰ πολιτῶν πειρᾷ προΐστασθαι, μὴ τοσοῦτον τῆς πολυτελείας τῶν ἀναστημάτων φρόντιζε, ὁπόσον τῆς ἀνδρείας τῶν ἐνδιατριβόντων ἐπιμελοῦ.

ΚΑθάπερ ἀγαθὸς πωλοδάμνης, οὐ τῶν πώλων τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τρέφει, τοὺς δὲ δυσκίους λιμώττειν ἐᾷ· ἀλλὰ τρέφει μὲν ἐπίσης ἄμφω, κολάζει δὲ μᾶλλον θάτερον, ἐξισοῦν θατέρῳ βιαζόμενος μέρει. οὕτω καὶ κηδεμονικὸς ἀνὴρ καὶ πολιτικῆς

disciplinâ civium et remp. gerentium animos exornato, quippe virorum sententiis, non vero lapidibus et lignis urbes exornantur.

QUemadmodum leones nutriturus, non de cavearum magnificentiâ curam susciperes, sed de actione animalium: ita si civibus præesse coneris, ne tantum ædificiorum magnificentiam cures, quantum inhabitantium fortitudinem.

VEluti bonus equorum domitor, non bonos pullos alit, feroces autem famelicos relinquit; sed ambos ex æquo nutrit, magis verò alterum castigat, et meliori similem fieri cogit: sic etiam vir providus, et civilis facultatis peritus,

λιτικῆς ἐπιστήμων δυνάμεως τῶν πολιτῶν τοὺς μὲν εὐγνώμονας ποιεῖν ἐπιχειρεῖ· τοὺς δὲ ἔμπαλιν, οὐ καθάπαξ διαφθείρεσθαι· ἀλλὰ τροφῆς μὲν ἀμφοῖν ἥκιστα φθονεῖ, παιδεύει δὲ, καὶ σφοδρότερον ἐπισπέρχει τὸν ἀντιβαίνοντα τῷ λόγῳ καὶ τῷ νόμῳ.

ΚΑθάπερ οὔτε κλαγγὴ χὴν, οὔτε βληχὴ καταπλήσσεται πρόβατον· οὕτως οὐδὲ πλήθους ἀνοήτου σε δεδιττέσθω φωνή.

Ὡσπερ πλῆθος αἰτοῦν τί σε τῶν ἰδίων οὐ δυσωπεῖ· οὕτω μηδὲ ὄχλον ἀδίκως σε δυσωποῦντα διατραπῇς.

Ὅπερ ἐπιβάλλει τῇ πόλει, τοῦτο εἴσφερε φθάνων· καὶ οὐδέποτε αἰτηθήσῃ τὰ μὴ ἐπιβάλλοντα.

Ωσχερ

tus, civibus probis bene facere, malos verò non continuò perdere conatur: ſed alimentum quidem utriſque minime invidet; inſtituit autem et urget vehementiùs illum qui rationi et legi obſtiterit.

UT nec anſer clangore, nec ovis balatu terretur: ita neque te ſtolidæ multitudinis vox terrefaciat.

SIcut vulgus abſque judicio rerum tuarum aliquid petens, te non exorat: ita neque populo injuſtè aliquid à te expetente, commovearis.

QUod urbi debetur, hoc vel antequam exigatur, pende: et nunquam à te petetur, quod ad ipſam non pertinet.

UTI

Ὥσπερ ὁ ἥλιος οὐ περιμένει λιτὰς καὶ γοητείας, ἵνα ἀνατείλῃ· ἀλλ' εὐθὺς λάμπει, καὶ πρὸς ἅπαντων ἀσπάζεται· οὕτω μηδὲ σὺ περίμενε κρότους καὶ ψόφους καὶ ἐπαίνους, ἵν' εὖ ποιήσῃς, ἀλλ' ἐκοντὶς εὐεργέτει, καὶ ἴσα τῷ ἡλίῳ φιλη-θήσῃ.

Οὔτε ναῦν ἐκ μιᾶς ἀγκύρας, οὔτε βίον ἐκ μιᾶς ἐλπίδος ὁρμιστέον.

Καὶ τοῖς σκέλεσι καὶ ταῖς ἐλπίσι τὰ δυνατὰ οὐ δεῖ διαβαίνειν.

Θαλῆς ἐρωτηθεὶς τί κοινότατον· ἀπεκρίθη, ἐλπίς· καὶ γὰρ οἷς ἄλλο μηδέν, αὐτὴ παρέστη.

Ψυχήν

UTI ſol non expectat preces ac blandimenta, ut oriatur; ſed illico ſplendet, et ab omnibus ſalutatur: ſic neque tu plauſus expecta et ſtrepitus ac laudes, ut beneſacias; ſed ſponte tuâ confer beneficia, et æque ac ſol amaberis.

NEque navi ex unâ anchorâ, neque vitæ ex unâ ſpe ſtatio promittenda.

ET crura et ſpes ad ea extendere oportet, quæ tranſire poſſis.

THales interrogatus, quid maxime commune eſſet: Spes; reſpondit: Hanc enim etiam illi habent, qui aliud nihil.

ψυχὴν σώματος ἀναγκαιότερον ἰᾶσθαι· τοῦ γὰρ ζῆν κακῶς, τὸ τεθνάναι κρεῖσσον.

Πύρρων ἔλεγεν μηδὲν διαφέρειν ζῆν ἢ τεθνάναι. καί τις ἔφη πρὸς αὐτόν· τί οὖν σὺ οὐκ ἀποθνήσκεις; ὁ δὲ, ὅτι, εἶπεν, οὐδὲν διαφέρει.

Θαυμαστὴ ἡ φύσις, καὶ ὡς φησι Ξενοφῶν, φιλόζωος. τὸ γοῦν σῶμα, τὸ πάντων ἀηδέστατον καὶ ῥυπαρώτατον, στέργομεν καὶ θεραπεύομεν. εἰ γὰρ ἔδει πέντε μόνας ἡμέρας θεραπεῦσαι τὸ τοῦ γείτονος σῶμα, οὐκ ἂν ὑπεμείναμεν. ὅρα γὰρ οἷόν ἐστιν, ἕωθεν ἀναστάντα, τρίβειν τοὺς ὀδόντας τοὺς ἀλλοτρίους, καί τι τῶν ἀναγκαίων ποιήσαντα, ἀπονίζειν ἐκεῖνα τὰ μέρη. τῷ ὄντι θαυμαστόν ἐστι, φιλεῖν πρᾶγμα, ᾧ τοσαῦτα λειτουργοῦμεν καθ' ἑκάστην ἡμέραν. νάττω τουτο-

νὶ

MAgis neceſſarium eſt mederi animæ quam corpori; mori quippe præſtat, quàm malè vivere.

PYrrho aiebat, nihil intereſſe inter vitam ac mortem: et cum quidam ad eum diceret, Cur igitur tu non moreris? Quia, reſpondit, nihil intereſt.

MIrabilis eſt natura, et ut Xenophon ait, vitæ cupida. corpus igitur iſtud omnium injucundiſſimum et ſordidiſſimum amamus et colimus. ſi enim quinque ſolùm dies vicini corpus curandum eſſet, id non ſuſtineremus. vide enim, cujuſmodi negotium ſit; diluculo ſurgentem, alienos dentes fricare; et poſt opus aliquod neceſſarium, partes illas abluere. revera mirum eſt, amari rem, cui tot indies

mini-

νὴ τὸ Δύλακον· εἶτα κενῶ· τί τούτου βαρύτερον; ἀλλὰ Θεῷ δεῖ με ὑπηρετεῖν. διὰ τοῦτο μένω, καὶ ἀνέχομαι λούων τὸ δύστηνον τοῦτο σωμάτιον, χορτάζων, σκέπων. ὅτε δὲ νεώτερος ἦν, καὶ ἄλλό τι προσέταττέ μοι, καὶ ἠνειχόμην αὐτοῦ. διατί οὖν οὐκ ἀνέχεσθε, ὅταν ἡ δοῦσα ἡμῖν φύσις τὸ σῶμα ἀφαιρῆται; Φιλῶ, φησιν, αὐτό. Οὐκοῦν, ὃ νῦν δὴ ἔλεγον, καὶ αὐτὸ τὸ φιλεῖν ἡ φύσις σοι δέδωκεν· ἡ δ' αὐτὴ λέγει, Ἄφες αὐτὸ ἤδη, καὶ μηκέτι πρᾶγμα ἔχε.

ΕΑΝ νέος τελευτᾷ τὸν βίον, ἐγκαλεῖ τοῖς Θεοῖς, ὅτι δέον αὐτὸν ἤδη ἀναπεπαῦσθαι, πρᾶγμα ἔχει. καὶ οὐδὲν ὅταν προσίῃ ὁ θάνατος, ζῆν βούλεται, καὶ πέμπει παρὰ τὸν ἰατρόν· καὶ δεῖται αὐτοῦ μηδὲν ἀπολιπεῖν προθυμίας καὶ ἐπιμελείας.

miniſteria exhibemus. hanc peram ſarcio, et rurſus evacuo: quid hoc moleſtius? ſed Deo me inſervire oportet; ideoque maneo, et ſuſtineo miſerum hoc corpuſculum lavare, paſcere, tegere. cum verò junior eſſem, etiam aliud quidpiam mihi imperabat, quod tamen ipſum ſuſtinebam. quare igitur non ſuſtinetis, cum natura corpus, quod nobis dederat, auſert? Amo, inquit, ipſum. Quare etiam, quod nunc dicebam, ipſum amorem tibi natura dedit. ſed eadem dicit, Dimitte jam iſtud, nec amplius occupator.

SI quis ſenex non moriatur, Deos incuſat, quod negotium ei faceſſant, hoc tempore, quo ipſum jam quieſcere conveniret. et nihilominus cum mors acceſſerit, vitam deſiderat, medicum accerſit, et orat nequid in meden-

λείας. Θαυμαστοὶ, ἔφη, ἄνθρωποι μήτε ζῆν θέλοντες μήτε ἀποθνήσκειν.

ΤΟΥ̃ πλείονος βίου, φαυλοτέρου δὲ, τὸν ἐλάσσω ἀμείνονα ὄντα, παντὶ πάντως προαιρετέον.

ΠΑῖδας μὲν ὄντας ἡμᾶς οἱ γονεῖς παιδαγωγῷ̃ παρέδοσαν, ἐπιβλέποντι πανταχοῦ πρὸς τὸ μὴ βλάπτεσθαι· ἄνδρας δὲ γενομένους ὁ Θεὸς παραδίδωσι τῇ ἐμφύτῳ συνειδήσει φυλάττειν. ταύτης οὖν τῆς φυλακῆς μηδαμῶς καταφρονητέον. ἐπεὶ καὶ τῷ Θεῷ̃ ἀπάρεστον, καὶ τῷ ἰδίῳ συνειδότι ἐχθροὶ ἐσόμεθα.

ΠΛούτῳ μὲν δὴ χρηστέον ὡς ὕλῃ τινος, οὐκ ἐπὶ παντὸς ὁμοίως.

Ἀρε-

do promptitudinis ac diligentiæ prætermittat. O mirabiles homines, dixit, qui nec vivere neque mori volunt.

LOngiori vitæ, sed pejori, breviorem cum melior fuerit, quisque præferre omnino debet.

PArentes pueros nos pædagogo tradiderant, qui ubique observaret, ne quid læderemur: Deus autem jam viros insitæ scientiæ custodiendos tradit. hæc igitur custodia nequaquam contemnenda est: quoniam et Deo hoc displiceret, et conscientiæ propriæ hostes essemus.

DIvitiis utendum est tanquam alicujus materiâ, non ubique similiter.

Vir-

Ἀρετὴν οὖν πᾶσι μᾶλλον εὐκτέον, ἢ πλοῦτον ἀνοήτοις σφαλερόν. ὑπὸ γὰρ χρημάτων αὔξεται κακία. καὶ ὅσῳ τις ἂν ἄφρων ᾖ, τοσούτῳ πλέον ἐξυβρίζει, τὸ λυσσῶδες αὐτοῦ τῶν ἡδονῶν ἐκπληροῦν ἔχων.

Ἃ μὴ δεῖ ποιεῖν, μηδὲ ὑπονοοῦ ποιεῖν.

Βουλεύου πολλὰ πρὸ τοῦ λέγειν τι ἢ πράττειν· οὐ γὰρ ἔξεις ἄδειαν ἀνακαλέσασθαι τὰ λεχθέντα ἢ πραχθέντα.

Ἀσφαλὴς πᾶς τόπος τῷ ζῶντι μετὰ δικαιοσύνης.

Oi

VIrtus igitur omnibus optanda potius, quàm divitiæ, quæ ſtolidis ſunt periculoſæ. vitium quippe pecuniis augetur. et quo quis ſtultior fuerit, eo luxurioſior; quod, quo voluptatum ſuarum rabiem explere poſſit, habeat.

QUÆ facere non oportet, ea ne cogitato quidem facere.

MUltum deliberato priuſquam quid dicas aut agas; non enim integrum erit dicta vel facta revocare.

OMnis locus homini cum juſtitiâ viventi tutûs eſt.

Corvi

Οἱ μὲν κόρακες τῶν τετελευτηκότων τοὺς ὀφθαλμοὺς λυμαίνονται, ὅταν οὐδὲν αὐτῶν ἐστι χρεία· οἱ δὲ κόλακες τῶν ζώντων τὰς ψυχὰς διαφθείρουσι, καὶ ταύτης ὄμματα τυφλώττουσιν.

Πληκτικοῦ ὀργὴν, καὶ κόλακος ἀπειλὴν ἐν ἴσῳ θετέον.

Ἀποδέχου τοὺς τὰ χρηστὰ συμβουλεύειν ἐθέλοντας, ἀλλὰ μὴ τοὺς κολακεύειν ἑκάστοτε σπεύδοντας· οἱ μὲν γὰρ τὸ συμφέρον ἐν ἀληθείᾳ ὁρῶσιν, οἱ δὲ πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς κρατοῦσιν ἀφορῶσι, καὶ τῶν σωμάτων τὰς σκιὰς μιμούμενοι, τοῖς παρ' αὐτῶν λεγομένοις συννεύουσι.

TO'N

COrvi mortuorum oculos corrumpunt, quum jam eorum nullus eſt uſus: at adulatores vivorum animos perdunt, et animæ oculos excæcant.

SImii iram, et minas adulatoris, eodem loco ponas.

SUſcipe illos, qui utilia conſulere volunt; non autem eos qui ubique adulari ſtudent: illi enim, quod utile, revera vident; hi verò ad ea, quæ potentibus placent, reſpiciunt, corporumque umbras imitantes, omnibus illorum dictis adſentiuntur.

Monitor

Τὸν νουθετοῦντα δεῖ πρῶτον τῆς τῶν νουθετουμένων αἰδοῦς τε καὶ φήμης ἐπιμελεῖσθαι. οἱ γὰρ ἀπερυθριάσαντες ἀδιόρθωτοι.

Κρεῖττον τὸ νουθετεῖν τοῦ ὀνειδίζειν· τὸ μὲν γὰρ ἥπιόν τε καὶ φίλον, τὸ δὲ σκληρόν τε καὶ ὑβριστικόν· καὶ τὸ μὲν, διορθοῖ τοὺς ἁμαρτάνοντας· τὸ δὲ, μόνον ἐξελέγχει.

Ξένοις μεταδίδου, καὶ τοῖς δεομένοις ἐκ τῶν ἐνόντων· ὁ γὰρ μὴ διδοὺς δεομένοις, οὐδὲ αὐτὸς λήψεται δεόμενος.

Πειρατῇ τινι ἐμπεσόντι εἰς τὴν γῆν, καὶ διαφθειρομένῳ χειμῶνος, περιβόλαιόν τις ἄρας δέδωκε, καὶ εἰς τὴν οἰκίαν εἰσαγαγὼν τὰ ἔξῆς πάντα παρ-

MOnitor illud in primis curare debet, ut eorum, qui monendi sunt, pudori et famæ consulat, qui enim pudore non afficiuntur, corrigi nequeunt.

MElius est monere quàm convitium facere; illud enim lenitatis et amicitiæ plenum, hoc verò acerbum et contumeliosum: illud item peccantes corrigit, hoc verò solum redarguit.

PEregrinis impertire et egentibus, quantum facultates sinant: qui enim egentibus non impertierit, nec ipse quidem accipiet, cum eguerit.

CUM piratæ cuidam in terram appulso, et tempestate afflictato, vestitum quispiam attulisset, et in domum adducto

παρέσχεν· ὀνειδισθεὶς δὲ ὑπό τινος ὅτι τοὺς πονηροὺς εὐεργετεῖ· οὐ τὸν ἄνθρωπον, ἔφη, ἀλλὰ τὸ ἀνθρώπινον τετίμηκα.

ΗΔονὴν οὐ πᾶσαν, ἀλλὰ τὴν ἐπὶ τὸ καλὸν αἱρεῖσθαι δεῖ.

ΦΡονίμου μέν ἐστιν, ἀντιτάσσειν ταῖς ἡδοναῖς, ἄφρονος δὲ δουλεύειν.

ΠΆσης ὄντως κακίας οἷον δελεαὲρ ἡδονὴ προβληθεῖσα, εὐκόλως τὰς λιχνοτέρας ψυχὰς ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον τῆς ἀπωλείας ἐφέλκεται.

ΑΙροῦ πρότερον τὰς ἐπιθυμίας κολάζειν, ἢ διὰ τὰς ἐπιθυμίας κολάζεσθαι.

Οὐδεὶς

ducto deinceps omnia neceſſaria præbuiſſet, à nonnullis vituperatus, quod ſceleratos beneficiis afficeret: Non Homini, inquit, ſed Humanitati hunc honorem habui.

VOluptas non quælibet, ſed quæ finem honeſtum proponat eligenda.

SApientis eſt voluptatibus obſiſtere; ſtulti autem ſervire.

VOluptas veluti quædam eſca ad omnem malitiam delicatioribus animis objecta, facile ad hamum perditionis eas allicit.

ELige potius caſtigare affectus, quàm propter ipſos caſtigari.

Liber

Οὐδεὶς ἐλεύθερος, ἑαυτοῦ μὴ κρατῶν.

Ἡ ἄμπελος τρεῖς βότρυας φέρει· τὸν μὲν πρῶτον ἡδονῆς, τὸν δὲ δεύτερον μέθης, τὸν δὲ τρίτον ὕβρεως.

Ἐν οἴνῳ μὴ πολυλόγει, ἐπιδεικνύμενος παίδειαν· χολερὰ γὰρ ἀποφθέγξῃ.

Μέθυσός ἐστιν ὁ τριῶν πίνων πλέον· κἂν μὴ μεθύσῃ, ὑπερέβη τὸ μέτρον.

Ἀνανεούσθω ὁ περὶ Θεοῦ λόγος καθ' ἡμέραν, μᾶλλον ἢ τὰ σιτία.

Συν-

LIber non eſt, qui ſe ipſe non continet.

VItis tres producit uvas, primam voluptatis, alteram ebrietatis, tertiam contumeliæ.

INter pocula noli multum verborum fundere, eruditionis oſtentandæ causâ: bilis enim hunc habet loquendi locum.

EBrius eſt qui plus quam tria ebibit pocula; etſi non ebrius fiat, modum tamen tranſit.

SErmo de Deo quotidie magis renovetur, quàm ipſi cibi.

Συνεχέστερον νόει τὸν Θεὸν, ἢ ἀναπνεῖς.

Ἐὰν ἀεὶ μνημονεύῃς, ὅτι ᾧ ἐργάζῃ κατὰ ψυχὴν ἢ σῶμα, Θεὸς ἐφέστηκεν ἔφορος, ἐν πάσαις σου ταῖς προσευχαῖς καὶ ταῖς πράξεσιν, οὐ μὴ ἁμάρτῃς· ἕξεις δὲ τὸν Θεὸν σύνοικον.

Ὡς ἡδὺ τὴν θάλασσαν ἀπὸ γῆς ὁρᾶν· οὕτως ἥδυ τῷ σωθέντι μεμνῆσθαι τῶν πόνων.

Νόμος βούλεται μὲν εὐεργετεῖν βίον ἀνθρώπων· οὐ δύναται δὲ, ὅταν αὐτοὶ βούλωνται πάσχειν. ἐν γὰρ τοῖς πειθομένοις ἐνδείκνυται τὴν ἰδίαν ἀρετήν.

Ὥσπερ

CRebrius Deum cogitato, quàm reſpirato.

SI perpetuo memineris Deum ſpectatorem tibi adeſſe, quicquid agas, ſive id ad animum ſive ad corpus pertineat, in omnibus tuis precationibus et actionibus non peccabis; et Deum cohabitatorem habebis.

UTI jucundum eſt è terrâ mare ſpectare: ſic à periculis liberato jucundum, meminiſſe laborum.

LEgis ſcopus eſt, bene mereri de vitâ hominum: non poteſt autem, cum ipſi malis affligi volunt. ſolis enim obedientibus virtutem ſuam oſtendit.

Uti

Ὥσπερ τοῖς νοσοῦσιν ἰατροὶ σωτῆρες, οὕτω καὶ τοῖς ἀδικουμένοις οἱ νόμοι.

Νόμοι ἀληθέστατοι οἱ δικαιότατοι.

Νόμῳ καὶ ἄρχοντι καὶ τῷ σοφωτέρῳ εἴκειν κόσμιον.

Τὰ παρὰ νόμον γινόμενα, ἀντὶ μὴ γινομένων ἐστίν.

Ἐν εὐτυχίᾳ φίλον εὑρεῖν εὐπορώτατον· ἐν δὲ δυστυχίᾳ, πάντων ἀπορώτατον.

Τοὺς ἄφρονας ὁ χρόνος, τοὺς δὲ φρονίμους ὁ λόγος τῆς λύπης ἀπαλλάττει.

Eu-

UTI ægrotantibus ſervatores ſunt medici; ſic injuriam paſſis, leges.

LEges veriſſimæ ſunt, quæ juſtiſſimæ.

LEgi, et principi, et ſapientiori cedere, decorum eſt.

QUÆ præter legem fiunt, pro infectis habentur.

IN rebus ſecundis amicum nanſciſci facillimum eſt, in adverſis autem omnium difficillimum.

INſipientes tempus; ſapientes autem ratio mœrore liberat.

Εὐγνώμων ὁ μὴ λυπούμενος ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, ἀλλὰ χαίρων ἐφ' οἷς ἔχει.

Ἐπίκτητος ἐρωτηθείς, πῶς ἄν τις τὸν ἐχθρὸν λυπήσῃ· ἔφη, ἑαυτὸν παρασκευάζων βέλτιστα πράττειν.

Μηδεὶς φρονίμων τοῦ ἄρχειν ἀλλοτριούσθω. καὶ γὰρ ἀσεβὲς τὸ ἀποσπᾶν ἑαυτὸν τῆς τῶν δεομένων εὐχρηστίας, καὶ ἀγεννὲς τοῖς φίλοις παραχωρεῖν. ἀνόητον γὰρ τὸ αἱρεῖσθαι κακῶς ἄρχεσθαι μᾶλλον ἢ καλῶς ἄρχειν.

Οὐδὲν ἄλλο ἡγεμόνι πρέπει, ἢ τὸ μηδένα ὑπερηφανεῖν, μηδὲ ἀθρύνεσθαι, ἀλλ' ἐξ ἴσου πάντων προϊστασθαι.

Ἐν

SApit qui non triſtatur ob ea quæ non habet; ſed gaudet iis quæ habet.

EPictetus interrogatus, quomodo quis hoſti dolorem excitare poſſit; Si quis, inquit, ſe ita comparet, ut quam optimè vivat.

NEmo prudens refugiat magiſtratu fungi: eſt enim impium, abſtrahere ſeſe à bono uſu eorum, quæ fieri oportet; et ignobile, improbis concedere. ſtultum enim eſt, velle potius gubernari, quàm bene gubernare.

NIhil aliud magis eum qui præeſt decet, quàm deſpicere neminem, nec inſoleſcere, ſed omnibus ex æquo præeſſe.

IN

Ἐν πενίᾳ μέν τις διετέλεσεν εὐδαίμων, ὡς ἥκιστα δὲ πλούτῳ καὶ ἀρχαῖς. τοσοῦτον ὑπεραίρει πενίας ἀγαθὸν, ὥστ' αἰσχροῦ πλούτου νόμιμος ἀνὴρ οὐδεὶς ἀλλάξαιτ' ἂν πενίαν· εἰ γε μὴ τῶν ποτε Ἀθηναίων ὁ πλουσιώτατος, ἀμείνων ἦν Ἀριστείδου καὶ Σωκράτους, Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους, ἐν πενίᾳ τῆς ἀρετῆς. ὁ δὲ πλοῦτος ἐκείνου αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ἐξίτηλός τε καὶ ἀνώνυμος. φαύλῳ γὰρ ἅμα τῷ θανάτῳ πάντα συνοίχεται· τὸ δὲ καλὸν, αἰώνιον.

Ὅτι τοιαύτη ἡ τοῦ κόσμου φύσις καὶ ἦν, καὶ ἔστι, καὶ ἔσται· καὶ οὐχ οἷόν τε ἄλλως γίγνεσθαι τὰ γιγνόμενα, ἢ ὡς νῦν ἔχει· καὶ ὅτι ταύτης τῆς τροπῆς καὶ μεταβολῆς οὐ μόνον οἱ ἄνθρωποι μετειλήφασιν, καὶ τἄλλα ζῶα τὰ ἐπὶ γῆς, ἀλλὰ

IN paupertate quiſpiam felix ætatem agit; rariſſime verò in divitiis et magiſtratibus. tantum excellit paupertatis bonum, ut nemo vir juſtus paupertatem cum turpibus divitiis commutatam velit: niſi forte olim Athenienſium ditiſſimus, Themiſtocles Neoclis filius, in egeſtate virtutis, melior fuit Ariſtide et Socrate. opulentia verò ejus et ipſa evanuit, et celebrari deſiit. improbo enim viro unà cum morte omnia aufugiunt, honeſtum autem eſt æternum.

TAlis natura mundi fuit, et eſt, et erit. nec aliter quæ fiunt, fieri poſſunt, quàm ut nunc ſe habent. et hujus converſionis, mutationiſque, non ſolùm homines, aliæque in terrâ animantes, ſed et ipſa divina participant. enimvero ipſa

ἀλλὰ καὶ τὰ θεῖα. καὶ νὴ Δία αὐτὰ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα ἄνω καὶ κάτω τρέπεται καὶ μεταβάλλει, καὶ γῆ τε ὕδωρ γίνεται, καὶ ὕδωρ, ἀήρ· οὗτος δὲ πάλιν εἰς ἕτερα μεταβάλλει. καὶ ὁ αὐτὸς τρόπος τῆς μεταβολῆς ἄνωθεν κάτω. ἐὰν πρὸς ταῦτά τις ἐπιχειρῇ τρέπειν τὸν νοῦν, καὶ πείθειν ἑαυτὸν ἑκόντα δέχεσθαι τὰ ἀναγκαῖα, πάνυ μετρίως καὶ μουσικῶς διαβιώσεται τὸν βίον.

Ὁ τοῖς παροῦσι καὶ δεδομένοις ὑπὸ τῆς τύχης δυσχεραίνων, ἰδιώτης ἐν βίῳ· ὁ δὲ ταῦτα γενναίως φέρων, καὶ εὐλογίστως τὰ ἀπ' αὐτῶν, ἀνὴρ ἀγαθὸς ἄξιος νομίζεσθαι.

Πάντα ὑπακούει τῷ κόσμῳ καὶ ὑπηρετεῖ, γῆ καὶ θάλασσα καὶ ἥλιος καὶ τὰ λοιπὰ ἄστρα.

sa quatuor elementa ſurſum ac deorſum aguntur, et commutantur, et terra in aquam mutatur, aqua in aerem, hic autem rurſus vertitur in alia. atque idem mutationis modus ſuperne fit deorſum. ſi quis ad iſta animum adpellere conetur, ac ſibi perſuadere, ut, quæ neceſſaria ſunt, ſponte ſuſcipiat, prorſus moderate concinneque hic vitam tranſiget.

RUdis et imperitus ille eſt in vitâ, qui res præſentes, et à fortunâ datas indignanter fert: qui verò eaſdem generoſe fert, et bonâ cum ratione iis, quæ ab ipſa dantur, utitur, vir bonus haberi meretur.

OMnia obediunt mundo et inſerviunt; terra et mare et ſol et reliqua ſidera et terræ ſtirpes et animalia: ſed et

τρα καὶ τὰ γῆς φυτὰ καὶ ζῶα· ὑπακούει δὲ αὐτῷ καὶ τὸ ἡμέτερον σῶμα καὶ νοσοῦν καὶ ὑγιαῖνον, ὅταν ἐκεῖνος θέλῃ, καὶ νεάζον καὶ γηρῶν, καὶ τὰς ἄλλας διερχόμενον μεταβολάς. οὐκοῦν ἔυλογον, καὶ ὃ ἐφ' ἡμῖν ἐστι, τουτέστι, τὴν κρίσιν, μὴ ἀντιτείνειν μόνην πρὸς αὐτόν. καὶ γὰρ ἰσχυρός ἐστι καὶ κρείσσων, καὶ ἄμεινον ὑπὲρ ἡμῶν βεβούλευται μετὰ τῶν ὅλων, καὶ ἡμᾶς συνδιοικῶν. πρὸς δὲ τούτοις καὶ ἡ ἀντίπραξις μετὰ τοῦ ἀλόγου, καὶ πλέον οὐδὲν ποιοῦσα, πλὴν τὸ διακενῆς σπᾶσθαι, καὶ περιπίπτειν ὀδύναις καὶ λύπαις ποιεῖ.

Quæ

et noſtrum corpus ei obedit, et ægrotum et ſanum, cum ille voluerit, juvenile item et ſenile, aliaſque mutationes tranſiens. quamobrem rationi conſentaneum, ut id quoque quod in noſtrâ eſt poteſtate, hoc eſt, judicium, non ſolum ei refragetur. etenim validus eſt, et præſtantior, et melius nobis conſulit, cum univerſitate rerum nos quoque ſimul gubernans. ad hæc repugnatio quæ abſque ratione fit, præterquam quod nihil aliud efficit, quàm ut in vanum torqueamur, in dolores etiam et mœrores incidere facit.

Mens

Quæ ſequuntur, partim Epicteto, partim aliis attribuuntur.

Αὐτάρκεια, καθάπερ ὁδὸς βραχεῖα καὶ ἐπιτερπὴς, χάριν μὲν ἔχει μεγάλην, πόνον δὲ μικρόν.

Ὄχυρωσον σαυτὸν τῇ αὐταρκείᾳ· τοῦτο γὰρ δυσάλωτόν ἐστι χωρίον.

Μηδὲν τῆς ἀληθείας τιμιώτερον ἔστω. μηδὲ φιλίας ἐκλογὴ ἔντος παθῶν διακειμένη, οἷς τὸ δίκαιον καὶ συγχέεται καὶ σκοτίζεται.

Ἀθάνατον χρῆμα ἡ ἀλήθεια, καὶ ἀΐδιον, παρέχει δὲ ἡμῖν οὐ κάλλος χρόνῳ μαραινόμενον,

MEns ſuâ ſorte contenta, ſicut via brevis et delectabilis, gratiam quidem habet magnam, laborem verò exiguum.

OBvalla teipſum virtute, quæ ſeipſa contenta eſt, hæc enim arx difficilis eſt expugnatu.

NIhil veritate pretioſius eſto: neque amicitiæ delectus affectibus obnoxius, qui quod juſtum eſt turbant et obumbrant.

IMmortalis et æterna res eſt veritas: non dat enim nobis pulchritudinem paulatim tabeſcentem, neque dicendi fiduciam

νον, οὔτε παῤῥησίαν ἀφαιρεῖ τὴν ὑπὸ δίκης· ἀλλὰ τὰ δίκαια καὶ τὰ νόμιμα, διακρίνουσα ἀπ' αὐτῶν τὰ ἄδικα καὶ ἀπελέγχουσα.

Οὔτε μάχαιραν ἀμβλείαν, οὔτε παῤῥησίαν ἄτακτον ἔχειν δεῖ.

Γλῶσσαν μίαν τοῖς ἀνθρώποις ἡ φύσις δέδωκε, δύο δὲ ὦτα· ἵνα δίπλασίονα ὧν λέγομεν παρ' ἑτέρων ἀκούωμεν.

Οὐδὲν ὄντως ἡδὺ ἢ ἀηδὲς τῇ φύσει ὑφέστηκεν· πάντα δὲ τῇ συνηθείᾳ γίνεται.

Βίον αἱροῦ τὸν ἄριστον· τοῦτον γὰρ ἡδὺν ἡ συνήθεια ποιήσει.

Τοὺς

fiduciam è juſtitia prodeuntem aufert: ſed, quæ juſta et legitima ſunt, exhibet, diſcernens ab eis injuſta et redarguens.

NEque gladio obtuſo, neque immoderata libertate uti decet.

LInguam unam hominibus natura dedit, et aures duas, ut duplum eorum quæ dicimus, ab aliis audiamus.

NIhil revera dulce aut injucundum naturâ: ſed omnia conſuetudine fiunt.

VItam elige optimam: hanc enim jucundam conſuetudo efficiet.

Τοὺς υἱοὺς σπουδάζε πεπαιδευμένους μᾶλλον ἢ πλουσίους καταλιπεῖν· κρείττους γάρ εἰσιν αἱ τῶν πεπαιδευμένων ἐλπίδες, ἢ ὁ τῶν ἀμαθῶν πλοῦτος.

Θυγάτηρ ἀλλότριον κτῆμα ὑπάρχει τῷ πατρί.

Ὁ αὐτὸς τοῖς παισὶ συνεβούλευσεν, αἰδῶ δεῖ καταλιπεῖν ἢ χρυσόν.

Πατρὸς ὄβρις, ἁδὺ φάρμακον· πλέον γὰρ ἔχει τὸ ὠφελοῦν τοῦ δάκνοντος.

Γαμβροῦ ὁ μὲν ἐπιτυχὼν εὗρεν υἱόν· ὁ δὲ ἀποτυχὼν, ἀπώλεσε καὶ θυγατέρα.

ΤΗΣ

CUra ut filios tuos eruditos magis quàm opulentos relinquas: præstant enim eruditorum expectationes, quàm indoctorum opes.

FIlia aliena quædam possessio est patri.

IDem liberis pudorem magis quàm aurum relinquendum esse consulebat.

PAtris convitium, suave est remedium: plus enim juvat quàm mordet.

GEnerum nactus, filium invenit; nactus autem malum generum, filiam etiam perdidit.

Erudi-

ΤΗΣ παιδείας, ὥσπερ χρυσοῦ, τὸ καλὸν ἐν παντὶ τόπῳ τίμιον.

ΣΟφίαν ἀσκῶν, ἐπιστήμην τὴν περὶ θεοῦ ἀσκεῖ.

ΟΥδὲν ἐν ζώοις κάλλιστόν ἐστιν, εἰς ἄνθρωπος παιδείᾳ κεκοσμημένος.

ΦΕύγειν δεῖ κακῶν φιλίαν καὶ ἀγαθῶν ἔχθραν.

ΗΤῶν περιστάσεων ἀνάγκη, τοὺς μὲν φίλους δοκιμάζει, τοὺς δὲ ἐχθροὺς ἐλέγχει.

ΠΑρόντας μὲν τοὺς φίλους δεῖ εὖ ποιεῖν, ἀπόντας δὲ εὐλογεῖν.

ΑΠ

ERuditionis, ſicut auri, magna ubique æſtimatio.

SApientiam exercens, ſcientiam de rebus divinis exercet.

NUllum eſt animal homine ornato eruditione pulchrius.

MAlorum amicitia, et bonorum inimicitia fugienda.

CAlamitates amicos probant et inimicos arguunt.

PRæſentibus amicis benefaciendum, de abſentibus bene loquendum.

Ἀπ' οὐδενὸς φιλεῖσθαι θέλειτω τις μηδένα φιλῶν.

Καὶ ἰατρὸν καὶ φίλον, οὐ τὸν ἡδίω, ἀλλὰ τὸν ὠφελιμώτατον ἐκλέγεσθαι χρή.

Εἰ βούλει ἄλυπον βίον ζῆν, τὰ μέλλοντα συμβαίνειν, ὡς ἤδη συμβεβηκότα, λογίζου.

Ἄλυπος ἴσθι μὴ τὴν ἀπάθειαν ὡς τὰ ἄλογα τῶν ζώων· μηδὲ τὴν ἀλογίαν ὡς οἱ ἄφρονες· ἀλλ' ὡς ἐνάρετος τὸν λόγον τῆς λύπης ἔχων παραμύθιον.

Ὅσαι τινες πρὸς τὰς συμφορὰς γνώμῃ μὲν ἥκιστα λυποῦνται, ἔργῳ δὲ μάλιστα ἀντέχουσιν, οὗτοι τῶν πόλεων καὶ ἰδιώτων κράτιστοί εἰσιν.

Oi

A nemine amari ſe cogitet, qui neminem amat.

ET medicus et amicus non jucundior, ſed utilior eligendus.

SI vis triſtitiâ vacare, quæ futura ſunt, ſic æſtima, veluti jam accidiſſent.

FAC dolore vaces, non ut omnino affectionibus careas, brutorum more; nec ut rationis expers, velut inſipientes: ſed tanquam virtutis cultor rationem pro doloris remedio habe.

QUI ob calamitates tum animo minime ſunt triſti, tum reipſa maxime reſiſtunt, ii et civitatum et privatorum præſtantiſſimi ſunt habendi.

Eruditi,

Οἱ πεπαιδευμένοι καθάπερ οἱ ἐκ παλαίστρας, κἂν πέσωσι, ταχέως καὶ ἐπιδεξίως ἐκ τῆς ἀτυχίας ἐξανίστανται.

Τὸν λογισμὸν, ὥσπερ ἰατρὸν ἀγαθὸν, ἐπικαλεῖσθαι δεῖ ἐν ἀτυχίᾳ βοηθόν.

Ἐκ τυχίας ὥσπερ μέθης ἄφρων ἐπὶ πλεῖον ἀπολαύσας, ἀνοητότερος γίνεται.

Τῶν εὐτυχούντων ἀνταγωνίστης ὁ φθόνος.

Ὁ μεμνημένος τί ἐστιν ἄνθρωπος, ἐπ' οὐδενὶ τῶν συμβαινόντων δυσχεραίνει.

ΕΙΣ

ERuditi, quemadmodum qui luctâ valent, quanquam cadant, subito et dextre ex infortunio resurgunt.

RAtionis opem ceu boni medici in calamitate invocare oportet.

STultus bonæ fortunæ tanquam ebrietatis voluptate nimium fruens, stultior evadit.

FOrtunatorum antagonista est invidia.

QUI meminerit quid sit homo, nullam rem, quæcunque acciderit, ægre fert.

AD

ΕΙΣ μὲν τὸ εὐπλοῆσαι κυβερνήτου καὶ πνεύματος· εἰς δὲ τὸ εὐδαιμονῆσαι λογισμοῦ δεῖ καὶ τέχνης.

ΤΗΣ εὐτυχίας, ὥσπερ ὀπώρας, παρούσης ἀπολαύειν δεῖ.

Ἀλόγιστός ἐστιν ὁ ἐν τοῖς συμβαίνουσι κατὰ φυσικὴν ἀνάγκην ἀχθόμενος.

AD prosperè navigandum gubernatore opus est et aurâ, ad felicitatem verò ratione et arte.

PRosperitate, tanquam fructibus autumni, dum adest, frui debemus.

RAtione caret, qui quæ naturali necessitate accidunt, indignanter ferre solet.

TELOS.

ERRATA.

Pag.	Lin.	pro	leg.
3	14	ἀλλὰ	ἀλλ'
4	6	ἀλλὰ	ἀλλ'
7	5	Τἄυτα	ταῦτα

Hæc & si qua alia in punctulis forsan occurrant errata facillime lector corrigere potest.

30	1	παρατεταμένος	παρατεταγμένος
40	26	neutram	neutrum
44	9	τὰ	τὸ
66	14	ἐπεὶ δὴ	ἐπειδὴ
91	12	ἐξεργαρόμενος	ἐξεργαζόμενος
140	13	νῦν.	νῦν;
154	15	ἔπραξαν	ἔπραξα
237	18	post stridorem, adde	neque ob aliud
274	3	προστίθεσθε	προτίθεσθε
400	4	ἔπεις	ἔχεις
403	2	σικρῶς	σικχῶς
403	3	δυνάμεθα	δυνάμεθα
481	2	δυσυχής.	δυστυχής.
516	8	ἐτυχίας	ἐυτυχίας
541	29	nudas illas	nuda illa
597	3	ἐσπισεσυρμένον	ἐπισεσυρμένον
666	14	συστοφῆς	συστροφῆς
685	9	παραπίπτων	περιπίπτων

ERRATA.

Pag.	Lin.	pro	lege
3	18	[illegible]	[illegible]
4	6	[illegible]	[illegible]
7	5	Tabere	tabere

Hæc & si qua alia in punctulis forsan occurrant errata Lectiosus lector corrigere potest.

IN DISSERTATIONES EPICTETI AB ARRIANO COLLECTAS NOTÆ ET EMENDATIONES *JOANNIS UPTONI*;

CUM INTEGRIS

ANNOTATIONIBUS

Jacobi Schegkii, Hieronymi Wolfii,

Selectisque aliorum Virorum doctorum NOTIS.

IN DISSERTATIONES TRICETII

AURELIANO COLLECTAS

NOTÆ ET EMENDATIONES

TOMINIANÆ

CUM INTEGRIS

ANNOTATIONIBUS

NOTÆ IN EPISTOLAM ARRIANI AD L. GELLIUM.

Ἀρριανὸς Λυκίῳ Γελλίῳ εὖ πράττειν.] Plures paſſim ſub Gelliorum nomine occurrunt: ſed quiſnam fuerit hic Lucius Gellius, Arriani æqualis atque amicus, nihil pro comperto habeo. Quod attinet ad inſcriptionem hujus epiſtolæ, alia eſt ab eâ quæ in editis libris exhibetur; nam εὖ πράττειν repoſui pro χαίρειν, idque ex auctoritate noſtri codicis: (ſic deinceps vocabo editionem Ven. cum MSS collatam, quam mihi vir amiciſſimus dono dedit.) De inſcriptionibus autem εὖ πράττειν, χαίρειν, earumque diſcrimine, vide Diogenem Laert. in vitâ Platonis, L. III, 61. atque ibi Menagium.

L. 3. τῆ Ἐπικτήτου λόγες.] Malim τοὺς Ἐπικ. atque ita diligentius inſpiciens in noſtro codice inveni.

L. 8. ὑπομνήματα.] Sunt propriè ὑπομνήματα, quæ causâ memoriæ ſublevandæ ſcriptis demandantur. Strabo L. IV. p. 177. vocat Cæſaris *Commentarios* ὑπομνήματα. Hunc autem locum reſpexiſſe videtur M. Anton. L. I. ſ. 7. καὶ τὸ ἐντυχεῖν τοῖς Ἐπικτητείοις ΤΠΟΜΝΗΜΑΣΙΝ ἃν εἶχεθεν μετέδωκεν. *huic* [Ruſtico] *denique debeo quod Epicteti commentarios legerim, quorum is è domo ſuâ copiam mihi fecit.*

L. 10. ἐποῖα ἄν τις αὐτόθεν ὁρμηθεὶς εἴποι πρὸς ἕτερον.] Αὐτόθεν ὁρμηθεὶς, id eſt, ἐκ τῦ παραχρῆμα, ex tempore, non ſuſceptâ cogitatione diligentiore, prout tempus tulit, atque occaſio ſe dedit. Significat ex tempore habitos fuiſſe hos ſermones, non de induſtriâ elucubratos. *Wolfius.*

Ibid. αὐτόθεν ὁρμηθείς.] Suo animi impulſu ductus: à ſeipſo ſcilicet, nec aliunde animi ſenſa petens. M. Anton. L. II. ſ. 10. ὃ δὲ ΑΥΤΟΘΕΝ πρὸς τὸ δέκνυσθαι ΩΡΜΗΤΑΙ. *is ſponte ſuâ ad ſe oſtendum ſtratur.* Nec aliter Thucydides L. II. ſ. 69. ſed in aliâ re. καὶ τὸ λοιπὸν τῶν Πελοποννησίων μὴ ἐῶσιν ΑΥΤΟΘΕΝ ΟΡΜΩΜΕΝΟΝ βλάπτειν τὸν πλῶν. *neque navigia infeſtari ſinerent à Peloponneſiis latronibus, qui ex ipsâ Peloponneſo veniebant.* Eandem locutionem reſtitue Hierocli p. 208. edit. Needh. οὐκ ἄρα πᾶσι δέκνυσιν, ἀλλὰ μόνοις ἐκείνοις τοῖς πρὸς ἀπόλυσιν τῶν κακῶν ΟΙΚΟΘΕΝ [lego ΑΥΤΟΘΕΝ] ΩΡΜΗΜΕΝΟΙΣ. *non igitur omnibus oſtendit, ſed iis tantum qui per ſe et ſponte ſuâ ad malorum liberationem feruntur.*

L. 12. Ἐπὶ τῷ ὕστερον ἐντυγχάνειν τινὰς αὐτοῖς.] *Ut poſt aliqui in eas orationes incidant:* hoc eſt, ut legantur ab aliis. *Wolfius.* Sic mox οἱ ἐντυγχάνοντες, *lectores.* apud Herodian: ἐντυγχάνειν ἐπιγράμμασι.

L. 14. ἐξέπεσεν εἰς ἀνθρώπους.] Plato. ἐυλαβοῦ μέντοι μήποτε ΕΚΠΕΣΗ ΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΣ ἀπαιδεύτους.

L. 16. ὐδ' ὀλίγος.] Verte, *ne parum quidem.*

P. 4. l. 2. ὅτι μὴ κινῆσαι τὰς γνώμας τῶν ἀκουόντων πρὸς τὰ βέλτιςα.] Simplic. in procem. Πολὺ δὲ τὸ δραςήριον καὶ ΚΙΝΗΤΙΚΟΝ ἔχυσιν οἱ λόγοι· ὡς τὰς μὴ πάνυ γεγυμνασμένας νύττεσθαι ἐξ αὐτῶν, καὶ συναισθάνεσθαι τῶν οἰκείων παθῶν, καὶ πρὸς διόρθωσιν αὐτῶν ἐπιχειρεῖσθαι, τὰς μὲν μᾶλλον, τὰς δὲ ἧττον. καὶ εἴ τις ὑπὸ τύτων μὴ πάσχοι τῶν λόγων, ὑπὸ μόνων ἂν τῶν ἐν ᾅδε διακεκριμένων

ρίων ὑπάρχουσιν. *Genus orationis eſt nervoſum & acre; ut qui omnino mortui non ſunt eo veluti ſtimulo quodam pungantur, & ſuas affectiones tum intelligant, tum ad eas corrigendas excitentur, alii plus, alii minus. Qui verò his diſputationibus non afficitur, is non niſi apud inferorum tribunalia corrigetur.*

L. 5. ἔχοι ἂν οἶμαι.] Legendum ἔχοιεν, ſcilicet οἱ λόγοι. *Wolfius.* Ἔχοιεν ἄν. Sic noſter codex. Ms. Par. & Cod. Salmant. cæteri perperam ἔχοι ἄν. Mox autem τὸν ἀκροώμενον αὐτῷ, repoſui pro αὐτῶν, præeunte noſtro codice.

L. 9. οἱ λόγοι αὐτῶν ἐφ' αὑτῶν.] *Sermones ipſius per ſeſe*, hoc eſt, ſententiæ mandatæ literis, vivâ voce, cujus major vis eſſe dicitur, deſtitutæ: non accedente vultu, geſtu & actione, cui primæ, ſecundæ & tertiæ in eloquentiâ tribuuntur à Demoſthene *Wolfius.*

Ibid. αὐτῶν ἐφ' αὑτῶν.] Ego ſcribo αὐτῶν ἀφ' αὑτῶν. Ita ſcribendum quia verſ. [7] dicit ὁπότε ἔλιγεν αὐτὰς, ſcil. λόγους. *Per ſe*, ſcil. *non effecerint. Salmaſius.* Nihil muto. Ἐφ' αὑτῶν *per ſe*: recte ſic exponi docebit H. Steph. in Lexico, & exempla ibi allata.

L. 10. τυχὸν μὲν ἐγὼ αἴτιος.] *Fortaſſis ego in culpâ ſum*: qui ſcilicet memoriâ lapſus, non optimâ fide, quæ audivi, conſcripſerim. Τυχὸν δὲ &c. *Fortaſſe neceſſe eſt rem ita ſe habere*: quia ſcilicet mutæ literæ non poſſunt ita permovere animos, ut viva vox, & actio oratoria. *Wolfius.*

Cætera ſphalmata typographica ſic corrige, p. 3. l. 14. ἀλλ' ἐμοί p. 4. l. 4. τοῦτό γε l. 5. ὅπερ l. 6. ἀλλ' ἐκεῖνο

NOTÆ IN EPICTETI DISSERTATIONES.

LIB. I. CAP. I.

Ἀρριάνου τῶν Ἐπικτήτου διατριβῶν.] Hoc modo inſcriptio ſeſe habere debet, quam quidem mutavi non ſolum noſtri codicis, ſed Simplicii, Photii, atque A. Gellii auctoritate. In editis hactenus libris titulus eſt, Ἀρριάνου Ἐπικτήτου. Photius de Arriano, Ἔγραψε δὲ βιβλία ἃ ἕτερα· τῶν μὲν διατριβῶν Ἐπικτήτου τὰ διδασκάλου, ὅσα ἴσμεν βιβλία ἐκλώ· τῶν δὲ ὁμιλιῶν τὰ αὐτοῦ Ἐπικτήτου βιβλία δώδεκα. Simplicius in initio commentariorum, Περὶ μὲν τοῦ βίου τοῦ Ἐπικτήτου καὶ τῆς αὐτοῦ τελευτῆς Ἀρρίανος ἔγραψεν, ὁ τὰς Ἐπικτήτου διατριβὰς εἰς πεντεκαίδεκα συνταξας βιβλίοις. Et mox eidem auctori attribuit τὸ Ἐπικτήτου ἐγχειρίδιον: quod Meſſalino inſcripſit Arrianus, delectis iis, quæ maxime opportuna atque neceſſaria in philoſophiâ videbantur, ἐκ τῶν Ἐπικτήτου λόγων. Marcus Antoninus Lib. I. ſect. 7. memorat ſe à Ruſtico dono accepiſſe Ἐπικτήτου ὑπομνήματα. Atque A. Gellius L. XIX. c. 1. citat quintum Διαλέξεων Ἐπικτήτου librum.

Ex hiſce locis credas primâ facie plurimos olim extitiſſe libros, quos de Epicteto compoſuit Arrianus.

I. Περὶ τῶν Ἐπικτήτου διατριβῶν. Βιβ. ή.

II Περὶ

II. Περὶ τῶν Ἐπικτήτου ὁμιλιῶν. Βιβ. ιϛ'.
III. Περὶ τοῦ βίου Ἐπικτήτου καὶ τῆς αὐτοῦ τελευτῆς.
IV. Ἐπικτήτου λόγοι.
V. Ἐπικτήτου Ἐγχειρίδιον.
VI. Ἐπικτήτου ὑπομνήματα.
VII. Περὶ τῶν Ἐπικτήτου διαλέξεων.

De hiſce libris quid ſentiam, palam profiteri nullus dubito, licet in aliam à doctis viris iverim ſententiam; nempe eſſe à manu Arriani duo tantùm inter tot memorata volumina, viz. Περὶ τῶν Ἐπικτήτου διατριβῶν: cujus operis nonnulli interciderunt libri: &, Ἐπικτήτου Ἐγχειρίδιον: cujus quoque ad Meſſalinum præfatio ſeu dedicatio deperiit.

Nam ſi diligenter rem attenderis, non poſſis non videre, Ἐπικτήτου διατριβὰς, διαλέξεις, ὁμιλίας, λόγους, ὑπομνήματα, eadem fere ſonare. Ipſe etiam Arrianus in præfat. vocat, Λόγους Ἐπικτήτου & ὑπομνήματα: forſan ad Xenophontis imitationem, qui Σωκράτους ἀπομνημονεύματα ſcripſit. Imo credo, quemadmodum Xenophon Socratis apologiam ſcripſit, & nonnulla hinc inde de vitâ atque obitu viri ſapientiſſimi interſperſit, ſic Arrianum hiſce diſſertationibus nonnulla attexuiſſe de Epicteti vitâ atque obitu, quæ temporis injuriâ vetuſtate abſumpta deſiderantur.

Διατριβὴ, non modo eſt locus in quo διατρίβουσι ſe *exercent*; ut Σχολὴ locus ἐν ᾧ σχολάζουσι: (A. Gellius L. 1. c. 26. *Interrogavi in* diatriba *Taurum an ſapiens iraſceretur.* Meminit J. Pollux L. IX. c. 5. legis Atticæ, μὴ ἐξεῖναι μηδενὶ τῶν σοφιστῶν διατριβὴν καταστήσασθαι. Ælian. L. IV. c. 9. de Ariſtotele locutus, qui ſe Platoni ſubduxerat, ait, ἀπῳκοδόμησεν αὐτῷ διατριβήν:) ſed etiam philoſophorum congreſſus, diſſertationes, diſputationes, dicuntur διατριβαί. Suidas, Διατριβὴ, τόπος ἐν ᾧ τινες μανθάνουσιν· ἢ καιρὸς καθ' ὃν ἀναστρεφόμεθά περί τι· ἢ διάλεξις φιλόσοφος. In Plat. Charmid. Socrates inquit, ἀσμένως ἦα ἐπὶ τὰς συνήθεις διατριβὰς, *libenter me ad conſuetas diſputationes* (*ſeu congreſſus*) *contuli.* Ælian. L. 10. c. 16. ubi Diogenes Antiſthenem alloquitur, οὐκ ἂν ἔτως ἐξεύροις βαλανείαν σκληράν, ὥστε με ἀπελάσαι τῶν διατριβῶν τῶν σῶν. Dio Pruſ. ſcripta ſua vocat διατριβὰς, & φιλοσόφους διατριβάς· & ſæpe λόγους, & λόγους φιλοσόφους, uti obſervabat Caſaubonus. Nec diſſimili ſenſu ſunt vocabula iſta διαλέξεως, ὁμιλίαι. Suidas, Διατριβὴ, διάλεξις φιλόσοφος. Heſychius, Διαλέξεις, ὁμιλία. & Ὁμιλέομεν, διαλεγόμεθα. Sunt autem ὁμιλίαι non modo conſuetudines; ſed pecul. illæ conſuetudines quæ ſunt præceptori cum diſcipulo. Apud Xen. ἀπομ. L. IV. c. 5. Ἔφη δὲ καὶ τὸ διαλέγεσθαι, ὀνομαζόμενον ἐν τῷ συνόδους κοινῇ βουλεύεσθαι, διαλέγουσας καλὰ γένη τὰ πράγματα. Cum itaque A. Gellius L. XIX. c. 1. hæc habet verba, *Ex ſarcinulâ ſuâ librum protulit Epicteti philoſophi quintum* Διαλέξεων, *quas ab Arriano digeſtas congruere ſcriptis Zenonis & Chryſippi:* Nullus dubito quin διαλέξεων ſit gloſſema vocis διατριβῶν: aut uſurpatas eſſe quaſi voces ejuſdem ſignificationis. Ipſe Gellius L. I. c. 2. *Diſſertationum Epicteti digeſtarum ab Arriano ſecundum librum.* & L. XVII. c. 19. *Arrianus in libris quos de diſſertationibus ejus compoſuit.*

Si qua fides interea Photii teſtimonio adhibenda, quippe qui adeo particulariter numerat τῶν διατριβῶν Ἐπικτήτου ὅσα ἴσμεν βιβλία ὀκτὼ τῶν δὲ ὁμιλιῶν τοῦ αὐτοῦ Ἐπικτήτου βιβλία δώδεκα: Tres libros extitiſſe olim credamus quos de Epicteto compoſuit Arrianus.

I. Περὶ

I. Περὶ τῶν Ἐπικτήτου διαλεκτῶν. Βιβ. ἡ.

II. Περὶ τῶν Ἐπικτήτου ὁμιλιῶν. Βιβ. ιβ'.

III. Ἐπικτήτου ἐγχειρίδιον.

Verumenimvero non adeo me movet Photii teſtimonium, ut priorem mutem ſententiam. Sed ſuo lector fruatur judicio.

Τῶν ἄλλων δυνάμεων.] Quicquid in natura eſt, id opus exercere & ἐνεργεῖν, reſpectu alicujus quod extra ſe ſit, dicitur. Atque id contagione corporum, naturalium præſertim, perſpicuum eſt; itémque actionibus animæ, quas ipſa non intra ſe, ſed in corpore animato præſtare ſoleat. Necnon mens quoque ipſa intendens ſe in aliud ἐνεργάσατο, opus ſuum exercet, ut eſt apud Ariſtotelem in tertio de Anima ſcriptum, itémque in duodecimo primæ Philoſophiæ libro, ubi ſic ſcribit, νῦς γίνεται νοητὸς, θιγὼν καὶ νοῶν. Veruntamen proprium illud eſt facultatis mentis, ut non modò percipiendis aliis energeam præſtet ſuam, ſed ipſa quoque ſemetipſam contemplari poſſit. Nam ut ibidem inquit Ariſtoteles, αὐτὸν δὲ νοεῖ ὁ νοῦς κατὰ μετάληψιν τοῦ νοητοῦ, ita ut omnino idem ſit hac in ſe quaſi reflexa & retorta energeia, id quod intelligit, & quod intelligitur. Nemo autem ſperet ſe intelligendis his parem, ſi non accuratè tertium de Anima librum Ariſtotelis perdidicerit. Quare non rudibus illa, ſed in philoſophia exercitatis, breviter commemoranda duximus. Perfectiſſima hæc eſt & præſtantiſſima mentis energeia, quâ ipſa ſemetipſam cognoſcit. Quum enim melius nihil, aut divinius ſit mente, cuinam dubium, quin notitiæ quoque iſti præferendum ſit nihil, quâ ipſa ſeipſam agnoſcens apprehendit mens, ipſíque ſua energeia intra ſe vertitur? Eminentia cognitionis hæc ſapientia dicitur. Quòd ſi foràs eminens, regendæ vitæ atque actionum noſtrarum gubernacula arripiat, intra ſe contemplans quod externis applicet rebus, proxima nimirum hæc erit à perfectiſſima energeia ſapientiæ & cognitionis; prudentiæ & actionis ſcilicet energeia, de quâ hoc loco Arrianus loquitur. Penes hanc magiſterium eſt judicandi & diſcernendi omnia quæ in vita facimus, aut omittimus officiosè & laudabiliter: quod ipſum in rebus agendis virtutem eſſe dicimus, in judicandis prudentiam, in applicatione rerum extra nos poſitarum juſtitiam. *Schegkius.*

Ibid. Τῶν ἄλλων δυνάμεων.] *Aliarum facultatum:* δυνάμεις, vires ſeu facultates appellat, non tantum naturales animi corporiſve potentias, ſed etiam artes & ſcientias, ut exempla quibus utitur declarant. *Wolfius.*

Ibid. Docet Epictetus logicam ſeu rationalem facultatem cæteris omnibus tum animi tum corporis facultatibus, non modo ſuperiorem eſſe, ſed etiam imperium habere; utpote quæ uſum earum facultatum & pretium dijudicet, *quo modo, quando, & quatenus* utendum doceat; ſeſe interea contempletur, ſeſe formet, fingatque ut lubet. Confer autem hujus libri C. XVII, & XX in initio: & p. 321. l. 13. Vide etiam Plat. Alcib. 1. vol. 2. p. 131. Edit. H. Stephani. Sic M. Anton. L. II, 1. Τὰ ἴδια τῆς λογικῆς ψυχῆς. ἑαυτὴν ὁρᾷ, ἑαυτὴν διαρθροῖ, ἑαυτῇ ὁποίαν ἂν βούληται ποιεῖ, τὸν καρπὸν ὃν φέρει αὐτὴ καρπᾶται. *Hæ ſunt animæ ratione præditæ proprietates. ſe cernit, fingit, artatque ut lubet, qualemque vult ipſa facit: fructum, quem profert, ipſa carpit.* & L. III, 1. Mens dicitur vis ea quæ ſe uti novit, τὸ ἑαυτῷ χρῆσθαι. & L. V, 21. de universâ Mente, τὸ πᾶσι χρώμενον καὶ πάντα δίκτυον. mox Mentem humanam vocat, τὸ ἐκείνῳ ὁμογενές. καὶ γὰρ ἐπὶ σὺ τὸ τοῖς ἄλλοις χρώμενον

χρώμενον φησὶ δεῖ, ἢ ὁ ἐκ βίου ὑπὸ τέχνης διοικεῖσθαι. & L. VII. s. 55. ἡ γοῦν ἐδόκει πραγματεύων ἢ μὴ καταπραγεῖσθαι ὑπ' ἐκείνων. [viz. τῶν αἰσθητικῶν ἢ ὁρμητικῶν κινήσεων.] δικαίως γε. πέφυκε γὰρ χρηστικὴ πᾶσιν ἐκείνοις.

l. 12. ὅταν μὲν ἂν τι γένηται.] Cod. Ven. Basil. & Salmant. pro ἂν τι γένηται habent ἀπαγγείλαι: & in versione *Schegkii & Wolfii, Rescribere.*

p. 6. l. 8. ὅτι χρύσιον.] Ita noster codex, edit. Salmant. & Ms. Par. Cæteri libri perperam χρυσίῳ.

l. 16. τὴν χρῆσιν τὴν ὀρθὴν ταῖς φαντασίαις.] Notanda est structura τὴν χρῆσιν ταῖς φαντασίαις: cum alibi dicit τὴν χρῆσιν τῶν φαντασιῶν; sic p. 204, 11. 291, 5. 317, 9. 447, 14. sed nihil temere mutare velim: nam nomina verbalia eundem casum ac ipsa verba regunt. Cic. de leg. L. 1. s. 15. *Justitiæ est obtemperatio scriptis legibus, institutisque populorum.* Cæsar L. I. *Domum reditionis spe sublata.* Eadem quoque constructio apud Stobæum Ecl. Eth. p. 171. eaque ab ipsis Stoicis: Εὐστοχία χρῆσις τέχνοις, &c. Εὐγνεία χρῆσις σπυδαίᾳ γῆρᾳ, &c.

p. 7. l. 2. Ἐγὼ μὲν δοκῶ, ὅτι εἰ δυνατὸς, καὶ ἐκεῖνα ἐν ἡμῖν ἐπέτρεψαν.] *Artifex* [inquit Seneca de Prov. c. 5.] *materiam mutare non potuit.* Περιεῖσι δὲ τὸ ἀναγκαῖον, ἢ τὸ τοῦ Ὅλου Κόσμου συμφέρον ἢ μέρος εἶ. M. Anton. L. II. s. 3.

l. 4. κοινωνοῖς τοιούτοις.] Quorum postea mentionem facit: scil. ἀδελφῷ, φίλῳ, τέκνῳ. vide quoque infra p. 74. l. 15. Quod ideo monendum duxi, ne quis cum Salmasio κοινωνὸς velit, accusandi casu. Confer. p. 193. l. 1.

l. 8. σωμάτιον - κλεινίδιον.] Notandum est, Epictetum & M. Antoninum, id quod Stoicis familiare esse videbatur, ut rerum indifferentium [τῶν μέσων. τῶν ἀδιαφόρων. quas οἱ Πολλοὶ magni faciunt] contemptum indicarent, eas vilioribus adpellationibus extenuasse; hinc illa diminutiva vocabula σωμάτιον, κλεινίδιον, ἀγείδιον, δοξάριον, ψυχάριον, &c id genus plurima. Quod quidem semel monuisse satis esto.

l. 9. ἐποίησα ἐλεύθερον.] Vulgo ἐποίησα ἄνθρωπον. sed abest hæc particula à nostro codice: quam quidem geminatam habes frequenter apud Platonem, Euripidem & Atticos scriptores.

l. 10. σπλὸς καμψῶς περιεχόμενος.] Respicere videtur ad Promethei fabulam. sic p. 665. l. 10. τὸ σωμάτιον δὲ φύσει σπλὸς ἐστι. & p. 549. l. 13. Scribit Suetonius, *Thrasyllum subinde in objurganda adpellare solitum Tiberium,* σπλὸν κρέας περιεχόμενον.

l. 11. ἐπεὶ δὲ ταῦτα οὐ δύναμαι.] Seneca de Prov. c. 6. *At multa incidunt tristia, horrenda, dura tolleratu. Quia non patiamur nos istis subducere, animos vestros adversus omnia armavi.*

l. 12. μέρος τι ὑμέτερον.] Legit Salmasius τὸ ὑμέτερον, quia infra [p. 39. l. 7.] ταῦτα ἔχοντες ὑμέτερα καὶ ἐλεύθερα ὁ Ζεὺς αὐτοῖς: Sed frustra est: Jupiter dicit se Epicteto tribuisse *sui quandam partem: divinæ scilicet particulam auræ.*

l. 10. παρακύπτομεν.] Παρακύπτειν est *capite inclinato & prono collo solliciti adspicere:* inde metaph. *de eo qui accuratius rem intuetur.* Legit tamen Meibomius παρακύπτωμεν.

l. 13. ταμίαν τῶν ἀνέμων.] Respicit Homeri versus Od. κ'. 21.

Κεῖνον γὰρ ΤΑΜΙΑΝ ΑΝΕΜΩΝ πουήσατ' Κεγγίνον,
Ἣ μὲν πνείμεναι, ἠδ' ὀρνύμεν, ὅν κ' ἐθέλησι.

l. 15. τί οὖν ἐστὶν τὸ ἐφ' ἡμῖν.] Distinguit Salmasius, τί οὖν; ἐστὶ &c.

Sed

ſed hæc diſtinctio hoc in loco non placet.

p. 9. l. 1. Ἐμὲ ἔν γε νῦν τραχηλοκοπεῖσθαι μόνον;] Cum indignatione quadam. Supple χρὴ, δεῖ, καλόν ἐστιν, aut ſimile aliquid. ſic p. 76. l. 12. σκέλος ἔν μοι γενέσθαι πεπηρωμένον;

l. 3. παραμυθίαν.] Nota πάθος, in calamitate ſocius, adeo ſocietatis amans animal eſt homo, ut etiam in calamitatibus ſocio gaudeat. *Meibomius.* Verſus notiſſimus,

Solamen miſeris ſocios habuiſſe doloris.

l. 4. Λαῖτερανος.] De Plautio Laterano ſic ſcribit Cornelius Tacitus Libro 15. Auguſtæ hiſtoriæ: *Proximam necem Plautii Laterani, conſulis deſignati, Nero adjungit, adeo properè, ut non complecti liberos, non illud breve mortis arbitrium permitteret. raptus in locum ſervilibus pœnis ſepoſitum, manu Statii tribuni trucidatur; plenus conſtantis ſilentii, nec tribuno objiciens eandem conſcientiam.* Schegkius.

Ibid. Λαῖτερανος [τις ἐν τῇ Ῥώμῃ.] Plautius Lateranus, conſul deſignatus, juſſu Neronis interfectus eſt: conjurationis Piſonianæ conſcius, ei ſociatus *nullâ* (ut ait Tacitus Annal. L. XXV, 49.) propriâ *injuria ſed amore reip.*

Uncis autem hæc verba τις ἐν τῇ Ῥώμῃ incluſimus. Neque dubitabit lector, quin è margine, ut ſolet, in contextum irrepſerint: cùm recenti adhuc hominum memoriâ Laterani cædes contigiſſet.

l. 9. Ἐπαφροδίτῳ τῷ ἀπελευθέρῳ τοῦ Νέρωνος.] Epaphroditus, libertus Neronis & à libellis, Epicteti dominus. de quo Suetonius in vitâ Neronis, c. 49. & Domit. c. 14. Tacitus Annal. L. XV, 55. Suidas in voce Ἐπίκτητος. Alius videtur ab illo quem Joſephus laudat. Neque adeo credendum eſt has voces τῷ ἀπελευθέρῳ τοῦ Νέρωνος è margine deſumptas eſſe: uti iſtas ſupra τις ἐν τῇ Ῥώμῃ: ſed cùm ea ætate plures eſſent ejuſdem nominis, ad diſtinctionem, ut puto adhibentur.

l. 11. ὑπὲρ τοῦ συγκρυσθῆναι.] Scheg. & Wolf. *De conjuratione.* Forſan, *De læsâ majeſtate.* vide H. Stephan. in voce συγκρύσεις.

l. 16. μή τι ἔν καλύεις;] Fortaſſe melius cum ed. Ven. & Baſil. μή τις.

p. 10. l. 3. Ἀλλὰ δήσω σε.] Confer p. 101. l. 2. p. 151, 3. Hæc autem deſumpta ſunt ex Euripidis Bacch. v. 492, &c. Unde Horatius L. I. Ep. 16.

Vir bonus & ſapiens audebit dicere, Pentheu
Rector Thebarum, quid me perferre patique
Indignum coges? Adimam bona. Nempe pecus, rem,
Lectos, argentum. Tollas licet. In manicis &
Compedibus ſævo te ſub cuſtode tenebo.
Ipſe Deus, ſimul atque volam me ſolvet.

l. 3. Ἄνθρωπε τί λέγεις; ἐμέ;] Cum Salmaſio potius diſtinguendum, Ἄνθρωπε, τί λέγεις ἐμέ; ſic p. 131. l. 15. Mox autem lege cum noſtro codice, Εἰς φυλακήν σε βαλῶ. Τὸ σωμάτιον. Ἀποκεφαλίσω σε. Πίθι ἔν, &c.

l. 10. Θρασέας.] De Thraſea Pæto ſcribit Tacitus L. 14. & Plinius junior in Epiſt. L. 3. ad nepotem ſuum: cujus uxor Arria, non minore virtutis & fortitudinis celebratur fama, ut ex illo apud Martialem epigrammate liquet:

Caſta ſuo gladium cum traderet Arria Pæto,
Quem de viſceribus traxerat illa ſuis:
Si qua fides, vulnus quod feci, non dolet, inquit;

Sed

Sed quod tu facies, hoc mihi, Pæte, dolet. Schegkius.

Ibid. Thraſea Pætus, philoſophus Stoicus, vixit temporibus Neronis. Tacitus Annal. XVI, 21. *Trucidatis tot inſignibus viris ad poſtremum Nero virtutem ipſam exſcindere concupivit, interfecto Thraſea Pæto, & Barea Sorano.* Mart. L. I. Ep. 8. *Magni Thraſeæ.* & Lib. IV. Ep. 54. *Thraſeâ conſtantior ipſo.* Plinius L. VIII. Ep. 22. *Mandemus memoriæ quod vir mitiſſimus & ob hoc quoque maximus, Thraſea, crebro dicere ſolebat, Qui vitia odit, homines odit.* Vide etiam Xiphilin. in vitâ Neronis, ubi inter alia hæc ſunt, τοιοῦτος μὲν ὁ Θρασέας ἐγένετο, καὶ τοῦτο ἀεὶ πρὸς ἑαυτὸν ἔλεγεν, Ὅ ἐμὲ [lege ὅτι ἐμὲ] Νέρων ἀποκτεῖναι μὲν δύναται, βλάψαι δὲ, ἕ. Quæ verba ſunt Socratis apud Platonem, ab Epicteto laudata.

l. 12. Ῥῦφος.] C. Muſonius Rufus, *Thuſci generis, equeſtris ordinis, ſtudium philoſophiæ & placita Stoicorum æmulatus eſt:* Verba ſunt Taciti Hiſt. L. IH, 81. vide Annal. XIV, 59. Annal. L. XV, 11. Scribit Xiphilinus Veſpaſianum philoſophos omnes, excepto Muſonio, Româ expuliſſe. Vide A. Gell. L. 16. c. 1. Extant ejus plurimæ apud Stobæum ſententiæ.

l. 16. Ἀγριππῖνος τί ἔλεγεν;] Noſter codex, Διὰ τοῦτο γὰρ Ἀγριππῖνος ἔλεγεν, ὅτι ἐγὼ ἐμαυτῷ ἐμπόδιον οὐ γίνομαι. neque diſplicet hæc lectio. Cæterum de Paconio Agrippino (cujus pater læſæ majeſtatis reus, ſub Tiberio periit. Sueton. in Tiberio c. 61.) conſule Tacit. Annal. L. 16. ſ. 28, 29. & ibi Lipſium.

p. 11. l. 2. Ἀγαθῇ τύχῃ.] Hæc verba Ἀγαθῇ τύχῃ ſolemnia, in pſephiſmatis præſertim occurrunt: eâque loquendi formulâ veteres utebantur, quoties ſucceſſum precati ſunt lætum aut magiſtratum ineuntibus, aut provinciam aliquam ſuſcipientibus: vel etiam boni ominis causâ. Sic Plato in Symp. Ἀλλ' ἀγαθῇ τύχῃ καλλιεπεῖν ἄρχετο Φαῖδρος. & in Critone, Ἀλλ' ὦ Κείτων τύχῃ ἀγαθῇ, &c. Eodem modo Romani, *Quod felix, faſtumque ſit.*

l. 3. Ἦλθεν ἡ πέμπτη.] Quintam diei horam intellige, non quintum diem, ut interpretes. Horâ quintâ lavatum ivit Agrippinus: Hoc credo Romanis fuiſſe ſolemne circiter id tempus.

l. 3. Γυμνασάμενος ψυχεσθαι ἠρεῖν.] Petron. c. 28. *Itaque intravimus balneum, & ſudore calefacti, momento temporis ad frigidam eximus.* Ubi Gloſſ. *Antiqui, poſtquam ſe exercuiſſent, ad balnea, à balneis ad cænam, ibant.*

l. 5. Λέγει τις αὐτῷ ἐλθών.] Hanc optimam lectionem noſtro codici debemus. Editi omnes, λέγει τις αὐτῷ, ἔλθ' ὅτι.

l. 7. Ἀείκειαν.] Hodie *La Riccia* dicitur. Strabo. Ἐπὶ τῇ ὁδῷ τῇ Ἀππίᾳ, σάδιοι δ' εἰσὶν ἐκ τῆς Ῥώμης ρξ'. *in viâ* Appiâ 160 ſtadiis à Româ. Horat. L. 1. ſ. 5.

Egreſſum magnâ me excepit Aricia Româ.

l. 8. Ἀειςήσωμεν.] Edit. Salmant. ἀειςήσομεν, quæ lectio præponi videtur, cùm celeritatem exprimit majorem. Confer p. 761.

l. 12. Νῦν ἀειςῶ· τῆς ὥρας.] Diſtingue potius cum Schegkio, νῦν ἀειςῶ τῆς ὥρας· ἐλθούσης· εἶτα, &c. *Nunc prandeo, horâ adventante: ac deinde moriar.*

l. 13. Τὰ ἀλλότρια ἀποδιδόμενα.] Qui vitam reſtituit ut naturæ debitum. Sic Phædrus,

Et mors vicina flagitabit debitum.

Cic. Tuſc. Q. L. 1. c. 39. *Pellantur ergo iſtæ ineptiæ pæne aniles, ante tempus mori miſerum eſſe. Quod tandem tempus? naturæne? at ea quidem dedit uſuram vitæ tanquam*

pecuniæ, nulla præfituta die. In Elegiâ de morte Druſi,

Vita data eſt utenda, data eſt ſine fœnore nobis

Mutua, nec certa perſolvenda die. Enchirid. Cap. XI. p. 692. Μὴ δὲ πόλις ἐστὶ μηδενὸς εἶπῃς, ὅτι ἀπώλεσα αὐτὸ, ἀλλ' ὅτι ΑΠΕΔΩΚΑ. τὸ παιδίον ἀπέθανεν; ΑΠΕΔΟΘΗ. ἡ γύνη, &c. Ex quo loco emendandi ſunt Hieroclis codices, qui huc reſpexit p. 84. Edit. Needhami.

Leviora quædam corrigenda ſunt in hoc capite p. 5. l. 6. εὑρήσεις p. 6. l. 4. ἐσὶ τίς; p. 7. l. 1. Ἄρα l. 4. τοιούτῳ l. 5. εἰς ταῦτα l. 11. ου l. 15. ης p. 8. l. 11. ᾗ p. 9. l. 1. Ὡς p. 10. l. 14. μελετᾶν ἀρχεῖσθαι p. 11. l. 5. ἐλθεῖν l. 9. Τοῦτ' ἐσι μεμ.

CAP. II.

P. 12. l. 3. Τῷ λογικῷ ζώῳ κ. τ. λ.] Hoc idem fere eſt quod legas in Enchirid. p. 728. ubi docet, *Singulis rebus duas ineſſe anſas,* τὴν μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφόρητον. ſcil. τὸ ἄλογον καὶ εὔλογον. Vide etiam M. Ant. L. VIII. ſ. 46.

l. 6. Ὅρα πῶς Λακεδαιμόνιοι μαστιγοῦνται.] De Spartanorum patientiâ, & de more pueros ad aram Dianæ Orthiæ flagris cædendi, multi multa dixere. Unde Horat. L. I. Od. 7. *Patiens Lacedæmon.* Cicer. Tuſc. L. II, 13. *Spartæ vero pueri ad aram ſic verberibus accipiuntur, ut multus è viſceribus ſanguis exeat: nonnunquam etiam, ut cum ibi eſſem, audiebam ad necem: quorum non modo nemo exclamavit unquam, ſed ne ingemuit quidem.* & L. V, 28. *Pueri Spartiatæ non ingemiſcunt verberum dolore laniati: adoleſcentium greges Lacedæmone vidimus ipſi, incredibili contentione certantes pugnis, calcibus, unguibus, morſu denique; cum exanimarentur priuſquam victos ſe faterentur.* Vide quoque Senec. de Prov. c. IV. p. 139. Edit. Lipſ. & Simplic. in Epict. c. X.

l. 7. Τὸ ἀπάγξασθαι.] Libri cæteri, τὰ δ' ἀ. Sequimur noſtrum codicem, ut in verſu ſequenti, ubi πάθη repoſuimus, pro μάθη. Recte πάθη, ut p. 97. l. 8, &c. p. 143. l. 2. 145, 12. & alibi. Τὸ παθεῖν eſt, *levi quadam opinione affici,* ſi ita loquar. *Si animo ita affectus ſum ab opinionibus hoc ipſo tempore rationi eſſe conſentaneum ſuſpendio vitam finire, nec mora abeo, ſuſpendio vitam finiturus.* Male itaque μαθὴ: nemo enim ex doctrinâ; ſed merâ ab opinione ita agit. Confer autem p. 324. l. 12.

l. 8. Ἀπελθὼν ἀπήγξαλο.] Eadem occurrunt verba apud Matt. c. 27. 5.

l. 11. Ἑλκόμενον.] Ducunt volentem fata, nolentem trahunt. Sic p. 295. l. 17. de Epicuro, τὸ πάντων τῶν ἐν ἀνθρώποις ἰσχυρόταλον ἡ φύσις ΕΛΚΟΤΣΑ ἐπὶ τὸ αὐτῆς βούλημα, ἄκουσα καὶ σένουσα.

l. 13. Ἄλλῳ δ' ἄλλο πρόσπίπλει τὸ εὔλογον.] *Fit ut aliis alia vel probabilia.* Quod ſuapte natura verum, honeſtum, bonum, probabile eſt, in genere omnibus eſt tale: ſed ſpeciatim aliquod diſcrimen admittit, ob varias animorum, corporum, fortunarum conditiones: ut vinum febricitanti, mel bilioſo adverſatur, cæteris non item. Vide Ciceron. 1. de Offic. ubi de cujuſque perſonæ decoro diſputat. *Wolfius.*

p. 13. l. 2. Ὥστε μαθὼν τὴν τῶ εὐλ.] Hunc locum emendavimus autoritate noſtri codicis. Cæteri libri;

ὡς μαθὼν τὸ εὐλόγως καὶ ἀλόγως κεῖσθαι ταῖς ἐπὶ μέρους οὐσίαις. Ubi duo occurrunt errores, κεῖσθαι contra ſenſum, & μέρους contra conſtructionem: male quoque omittitur τόν. Conſule indicem in voce Πρόληψις.

l. 3. Ταῖς ἐπὶ μέρους οὐσίαις.] *Particularibus ſubſtantiis*, hoc eſt, τῇ φυσικῇ ἑκάστου ἀνθρώπου ἰδιοτροπίᾳ, *privatæ cujuſque naturæ*. De hominum variis affectionibus loquitur: non etiam de rebus animatis aut beſtiis, ut opinor. *Wolfius*.

l. 8. Ἀμίδα παραχρῆσθαι.] Ita ex noſtro codice pro περιχρῆσθαι. & mox παραχρήσασθαι pro περιχρήσασθαι, quæ lectio priores occupavit editiones. Monente etiam Meibomio. Cæterùm vide Eraſm. Adag. *Indignus qui illi matellam porrigat*. Erat autem inter ſordidiſſima, micturienti matulam ſupponere. Unde illud Martialis, L. X. Ep. 11.

Diſperiam, ſi tu Pyladi præſtare matellam
Dignus es, aut porcos paſcere Pirithoi.

Hi dicebantur *Laſanophori*. Horat. L. 1. ſ. 6. 109.

——— *Quinque ſequuntur*
Te pueri Laſanum portantes.

Sic p. 107. l. 2. ὅταν Καίσαρ αὐτὸν ἐπὶ τῷ λασάνῳ ποιήσῃ.

l. 11. ἄλλῳ δέ τινι.] Plutarchus in Apoptheg. Laconicis refert, *Puerum quendam Spartanum ab Antigono captum ac venditum, paruiſſe quidem emptori in omnibus quæ non eſſent indecora ingenuis. Cæterùm juſſus afferre matulam, detrectavit obſequium, addens, Non ſerviam*. Surgente domino, puer, *Senties*, inquit, *quem emeris: ſimulque conſcenſo tecto, ſe præcipitem dedit*. Schegkius.

l. 12. Τὸ αὐλὸν παραχρῆσαι.] Uſitatiſſimum eſt αὐτῷ pro αὑτῷ, ſeu ἑαυτῷ uſurpari: idque præſertim apud ſcriptores ſequioris ævi. Quare non temere mutandum.

l. 13. Ἂν ἔν μοι πυνθάνῃ.] *Quod ſi me percontaris*. Ea quæ ſequuntur, docent, ſi quis talia roget, eum à vulgò non differre, ac vivere populariter ei licere: ſecus ac viro honeſto, erudito & gravi. *Wolfius*.

lin. ult. Τὸ μὴ δαρῆναι.] Abſunt hæc verba τὸ μὴ δαρῆναι à cæteris codicibus, quæ huc ex noſtro codice ad locum ſuum revocavimus.

p. 14. l. 2. Ἀλλ' οὐκ ἂν καθ' ἐμέ.] *But this is not agreeable to my Rank or Character*. Monent Lexicographi καθὸ *convenientiam* ſignificare. Demoſth. περὶ στεφ. p. 189. Edit. Par. 1570. τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀνθρώπων. Ubi Schol. τῶν καθὰ τὴν ἐμὴν τάξιν.

l. 7. Ἀγρίππινος.] De Paconio Agrippino vide ſupra ad p. 10. l. 16.

Ib. Φλώρῳ.] Quærenti mihi de Floro nihil memoratu dignum occurrebat.

l. 8. Εἰς Νέρωνος θεωρίας.] Quàm deditus fuit ſcenicis ſpectaculis Nero, ſatis notum. Conſule Taciti Annal. L. 14. ſ. 14, 15. & Suetonium in vitâ Neronis, c. 21. Quod autem Epictetus dicit de Floro, id patet ex Xiphilino & Tacito, *Neronem* nempe *nobilium familiarium poſteros egeſtate venales, in ſcenam deduxiſſe, ratum dedecus amoliri, ſi plures fœdaſſet*.

p. 15. l. 8. Ἐγὼ δὲ πορφύρα εἶναι βούλομαι.] Prorſus πορφύρα hic quod in Senecæ verbis *prætextum*, pro purpura quæ prætexitur: uti obſervabat Caſaubon: in notis ad Sueton. Jul. Cæſ. c. 30. Locus Senecæ eſt Epiſt. LXXI. *Sed Cn. Pompeius amittit exercitum: ſed illud pulcherrimum* Reip. PRÆTEXTUM, *optimates, uno prælio profligabuntur*. Vocat *optimates* honeſtâ tranſlatione, *prætextum reip*. Confer p. 351. l. 14.

l. 10. Ὅτι ἐξομοιοῦμαι.] Notanda eſt ſtructura, ὅτι cum verbo modi imperativi; uti p. 36. l. 10. ἀλλ' εἰ-

μαι, ὅτι ταῦτα πάσχω —— φέρεις. p. 41. l. 9. ἀρκεῖ τοῦτο ἀκοῦσαι, ὅτι —— παρακάθηται. Sic Xiphilin. p. 352. Εἶπε τῷ Ἀδριάνῳ παραλαλήσαντί τι, ὅτι ἀπελθὼν καὶ τὰς κολοκύνθας γράφε. & p. 389. Εἰπὼν ὅτι λέγεις τοῖς οἴκοι Περσίνακα ἄρχειν. & p. 430. Ἀπεκείνατο τὸ ξίφος δείξας, ὅτι θάρσει μᾶλλον.

l. 13. Πείσκος Ἑλβίδιος.] Innocentiâ & ſanctitate vitæ facile omnibus ætatis ſuæ ſuperiorem fuiſſe Helvidium produnt hiſtoriæ. Hunc à Veſpaſiano occiſum, miſſis percuſſoribus, ſcribit Suetonius. Plura de ipſius moribus ac ingenio reperies apud Tacitum, L. 20. Hiſt. Aug. ubi ſic ſcribit: *Ingenium illuſtre altioribus ſtudiis, juvenis admodum dedit; non ut plerique, ut nomine magnifico ſegne otium velaret, ſed quo firmior adverſus fortuita remp. capeſſeret: doctores ſapientiæ ſecutus eſt, qui ſola bona quæ honeſta, mala tantum quæ turpia, potentiam, nobilitatem, cæteraque extra animum, neque bonis neque malis annumerant.* Plura apud Tacitum, & ſparſim quædam reperies apud Plinium in Epiſtolis. *Schegkius.*

Ibid. Helvidii meminit inter alios reip. & libertatis amatores, M. Ant. L. 1. ſ. 14. Conſule autem Suetonium in Veſpaſ. c. 15. qui has ipſas altercationes ab Epicteto memoratas reſpexiſſe videtur. Et Tacit. Hiſt. L. IV. c. 4. *Ubi ad Helvidium Priſcum, prætorem deſignatum ventum, prompſit ſententiam, ut honorificam in bonum principem; falſa aberant: & ſtudiis ſenatûs attollebatur. Iſque præcipuus illi dies, magnæ offenſæ initium, & magnæ gloriæ fuit.* His adde Juvenal. Sat. V, 36. & ibid. vet. Scholiaſtem.

l. 16. Μέχει δ' ἂν ᾖ, δεῖ με εἰσέρχεσθαι.] *Quoad autem,* ſcilicet ἐάσεις με συγκλητικὸν εἶναι, *me ſenatu non moveris: eſt mihi frequentanda curia.* Interrogatio delenda eſt. Malè diſtinctus eſt hic libellus, ut Græci plerique. Ego verò in convertendo, ſententiæ autoris ſervire ſoleo, non erratis & negligentiæ librariorum. *Wolfius.*

Ibid. Μέχει δ' ἂν ᾖ.] Ita ex noſtro codice, monente etiam Meibomio, repoſui. Cæteri libri perperam μέχει δ' ἂν ᾖ, &c.

p. 16. l. 8. Τί γὰρ ἄλλο ἢ διαπρέπει ἐν αὐτῷ ὡς πορφύρα.] Lego ἐν ἑαυτῷ, vel αὐτῷ cum aſpiratione: *excellit in ſeſe, ut prætexta purpura in veſte.* Wolfius.

l. 11. Εἰσελθεῖν εἰς σύγκλητον.] Hæc lectio eſt noſtræ codicis, aliorum ἐλθεῖν: Mox autem ex Ms. Par. habes ἃ οἶδεν ὅ, τι, pro εἶδεν.

p. 17. l. 1. Εἰ μὴ ἀπεκόπη τὸ αἰδοῖον.] Ad marginem noſtri codicis adſcripta ſunt hæc verba, Ἤτοι διὰ τὸ μὴ ἀποκοπῆναι τὸ αἰδοῖον, ἐσήπη γάρ. Fortaſſe cauſa erat ob vulnus in arenâ acceptum, & male poſtea à medicis tractatum. Sed iſtiuſmodi exempla Epicteti temporibus notiſſima, & vulgari jactata ſermone, hodiernis lectoribus difficiliora non poſſunt non videri.

l. 2. Ἦν δ' ἐκεῖνος φιλόσοφος.] *Erat autem ille Philoſophus.* Ambiguum, pugilne, an frater pugilis. *Wolfius.* Certe frater pugilis, ſic enim conſtructio poſtulat: ſed Ironicè accipio; frater pugilis, ſi diis placet, philoſophiam profitebatur.

l. 3. Ἀποκόπτωμεν.] Noſter codex ἀποκόπτομεν, & ἀπερχόμεθα. Schegkius interrogative, *Præcidemuſne partem illam, ut iterum deinde in palæſtrâ verſari poſſimus?*

l. 7. Ὡς ἀνήρ.] Iſtud ὡς eſt ex noſtro codice: deeſt in aliis: & mox ἄλλος δ' ἄν, cum cæteri ἄλλος δέ, ſine particula ἄν exhibent. Nota interea, ἀνὴρ, *vir*, i. e. *Athleta.* Sic apud Gruter. p. CCCXVI. ἀνδρῶν, *Athletarum.*

ΟΛΥΜ-

ΟΛΥΜΠΙΑ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΑΝΔΡΩΝ
ΠΑΛΗΝ

Et Marm. Græc. apud Sponium p. 363. Ἀνδρῶν παγκράτιον *virorum* i. e. *Athletarum Pancratiam.* Sic interpretare apud Diog. Laert. VI, 43. Νικᾷ Διώξιππος ἄνδρας. Senſu ferè Homerico, Ὦ φίλοι, ΑΝΕΡΕΣ ἐστέ. Iliad. ε. 529.

l. 10. Οὐχὶ παρὰ τῷ Βάτῳ ἀλειφόμενος.] *Non apud Batum ungi ſolitus.* Num Βάτος hìc λήκυθον ſignificet, an verò ſit laniſtæ alicujus proprium, equidem dubito. Illud non dubito, ſignificari non umbratilem fuiſſe pugilem, ſed germanum, & probe exercitatum. *Wolfius.*

Ibid. Τῷ Βάτωνι.] Certiſſima eſt emendatio Βάτωνι pro Βάτῳ, monente Scaligero in Euſeb. p. 179. cujus hæc ſunt verba: "Fuerunt verò & alii "Batones, in quibus Βάτων ὁ ἀλείπλης, qui florebat ſub Marco Aurelio Antonino & Severo: cujus præclara commendatio extat in vetuſtiſſima ſtela [apud Gruterum p. CCCXXVII] Ἔδοξε τοῖς ἀλειφομένοις. Ἐπειδὴ Βάτων Φίλωνος περίτερον μὲν ἐπ' ἔτη δύο περιελειθεὶς γυμνασίαρχος περιεδίπσεν ἐυδόξως καὶ καλαξίως αὐτῷ τε καὶ τῆς τῶν ἀλειφομένων περιαιρέσεως, &c. Arrianus in Epicteto, παρὰ τῷ βάτῳ ἀλειφόμενος; ubi ſine ullâ dubitatione legendum, παρὰ τῷ Βάτωνι: Qui eſt iſte Βάτων Φίλωνος, σύγχρονος Ἐπικτήτῳ. nam Epictetus vixit uſque ad tempora Marci Aurelii: hoc eſt, eo imperante floruit; Auctor Suidas."

l. 14. Ἄγε δή, Ἐπίκτητε, διαξύρησόν.] Hæc refert Caſaubonus in notis Mſs. "ad Domitiani tempora, "qui juſſit in exilium ire Philoſophos: tum ii qui diſſimulare voluerant profeſſionem ſuam, ſoliti ſunt "radere barbam, quod negat faciendum philoſopho Epictetus. Non "obſtat huic expoſ. locus ille Appiani p. 616. ſi rectè accipiatur." Hæc Caſaubonus. Adde quod, faciem muliebri modo tractare & barbam tondere, indignum viro, Stoici putabant. Vide p. 89. Finge aliquem Epicteto hæc diſſerenti de eo *quod deceat, quod cuique perſonæ conveniat,* ſubjicere, aut ipſum Epictetum, interrogatione ſuppoſitâ, dicere, Ἄγε δή, &c. Cui Epictetus, *Si ſim Philoſophus, ſi reverà quod videar, nego me raſurum; nego me profeſſionem diſſimulaturum; conſervaturum paratiſſimus decorum illud in omnibus factis & dictis, in corporis denique motu & ſtatu.*

l. 15. Ἂν ᾖ.] Ita noſter codex & ms. Par. Editi omnes ἂν ἦ.

p. 18. l. 2. Πόθεν δ' ὁ ταῦρος.] Idem exemplum vide infra p. 351. l. 7. p. 444. l. 13. & p. 643. l. 13. Homer. Iliad. β'. 480.

Ἠΰτε βοῦς ἀγέλῃφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων
Ταῦρος· ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένῃσι.

M. Anton. L. XI, 18. Περιπεσόμενος αὐλῶν γέγονα [ſcribe γέγονας] ὡς κεἰὸς ποίμνης, ἢ ταῦρος ἀγέλης. Cic. de fin. III, 20. *Atque ut Tauris naturâ datum eſt, ut pro vitulis contra leones ſummâ vi impetuque contendant: ſic ii,* &c. Dio Pruſæ: Orat. II. p. 33. Ὁ δὲ ταῦρος σαφῶς (ἐμοὶ δοκεῖν) πρὸς βασιλέα καὶ βασιλέως εἰκόνα πεποίηται.——Βασιλεύει δὲ καὶ ἄρχει τῶν ὁμοφύλων μετ' εὐνοίας, ὡς ἂν εἴποι τις, καὶ κηδεμονίας· τοῦτο μὲν ἐξηγούμενος νομῆς, τοῦτο δὲ δηλῶν φανερὸς ὢν φεύγων, ἀλλὰ πάσης τῆς ἀγέλης περμαχόμενος, καὶ τοῖς ἀσθενέσι ξυνθῶν,

θῶν, ἢ περιμηθέμενος σάζειν τὸ πλῆθος ἀπὸ τῶν χαλεπῶν ἢ ἀγελείων. ubi ſupple ϑηρίων, nam præceſſit ϑηρία. Mox ὑπὲρ τῆς ἀγέλης πάσης, ubi πάσης inſerui ex noſtro codice: & paulo poſt ἂν ἔχῃ habet ms. Par. pro ἂν ἔχοι.

l. 12. πόσου φωλεῦς τὴν σεαυτοῦ περαίρεσιν.] *Quanti vendas tuum inſtitutum*; hoc eſt, quanti facias atque æſtimes tuam vitæ rationem. *Wolfius.*

l. 16. Εἰ μὲν τοιοῦτοι πεφύκαμεν.] *Siquidem tales naturâ ſumus*: ſcilicet, qualis Socrates fuit. Proponit quæſtionem neque ſolvit, ſed videtur innuere, quemvis, ſi in eo ſedulo elaboret, ad ſimilem animi conſtantiam poſſe pervenire. *Wolfius.*

Ibid. Εἰ μέν τοιοῦτοι.] Hoc loco variæ ſunt lectiones ad marginem noſtri codicis, εἰ μὲν τοῦτο πεφύκαμεν ἅπαν πολλοί. ἄλλως, εἰ ὑπὲρ τοῦτο. & εἰ μὲν πρὸς τοῦτο. Ms. quoque Par. εἰ μὲν τοῦτο πεφύκαμεν, ἅπαν πολλοὶ γίνεσθαι τοιοῦτοι. Veriſſima interea lectio videtur eſſe, quam dedimus. Objectio eſt ab auditore, *Si verum eſt, Epictete, quod de naturâ diſſeruiſti humanâ, cur non tales hodie apparent homines?* Cui Epictetus, *Anne*, inquit, *equi omnes celeres naſcuntur? anne canes omnes ad indagandum ſagaces?*

p. 19. l. 2. Τί οὖν ἐπειδὴ ἀφυής εἰμι.] *Quid ergo cum ſim hebes*: hoc eſt, deteriore ingenio quàm Socrates: ſicut etiam canes alii aliis ſagaciores & equi velociores ſunt. *Wolfius.*

l. 4. Ἐπίκτητος χρείαν Σωκράτη.] Locus corruptus. Veram tamen ejus ſententiam expreſſiſſe videtur Seneca, in lib. de vitâ beatâ, c. 17. p. 242. *Exigo itaque à me non ut optimis par ſim, ſed ut malis melior: hoc mihi ſatis eſt.*

l. 5. Εἰ δὲ μὴ, ἧττον χείρων.] *Sin minùs, non deterior.* Lego ſine diſtinctione, ut geminata negatio acriùs neget. Ex hoc dicto apparet, magno animo fuiſſe Epictetum, ut qui nè Socrati quidem cedendum ſibi exiſtimârit. *Wolfius.*

Ibid. Εἰ δὲ μὴ. ἧττον χείρων.] Caſaubonus in notis Mſs. " Suo exemplo docet non deſiſtendum à ſtudio " virtutis, etiamſi non ſit ſpes perveniendi ad ſummum culmen. *Ego*, " inquit, *non propterea ſtudeo philoſophiam, quod ſperem me aſſecuturum* " Βίον τέλειον, *& ſapientem fore; nam* " *ne Socrates id quidem, quem nos* " *miramur: ille tamen ſemper negavit ſe eſſe ſapientem: atqui ego illi* " *non præſto; ſufficiat mihi, ſi illo* " *non ſum deterior, & tamen non deſinam tendere ad virtutem.* Hanc " interpretationem ferri poſſe non puto; quia video Socratis nomen " paullo ante, & alibi perferre philoſophum primi loci; & quod ſubjicit mox de Milone & Crœſo, aliam ſententiam & lectionem ſuggerit; niſi ita accipias, *Nemo me*, " *qui ſapientiam ſtudeo, ita putet inſipientem, ut ſperem poſſe à me ſuperari Socratem, & perveniri ad perfectam ſapientiam: mihi verò ſatis* " *fuerit, ſi eo pervenero ut Socrate ſim* " *non deterior: & tamen non propterea deſino exercere me in ſtudiis* " *ſapientiæ; non ſecus ac non propterea* " *curam corporis negligo, qui Milonem* " *me fore deſpero.* Quod ait εἰ δὲ " μὴ ἧττον χ. non ſic accipio quaſi talem ſe eſſe diceret; ſed ut ſummam " voti ſui indicet. Si velit aliquis " exigere hanc ſententiam ad eum " modum, quem ſequentia ſuadent " & dictant: ſic ſcribendum eſſet, " Ἐπίκτητος Σωκράτης ἂν ἦσαν· εἰ " δὲ μὴ . . . χείρων, τοῦτ. in lacunâ deeſt aliquid, puta vox ὁδὶ ὁ; " vel τῶν νῦν ὁδενὸς, vel nomen " alicujus philoſophi, qui fuerit ce-

" lebri

" lebri ſapientiâ, ſed infra Socratem " tamen." Hæc Caſaubonus.

Judicet lector an hanc interpretationem, an illam admiſerit, deletâ nempe diſtinctione poſt μὴ, *Epictetus Socrate melior non eſt, ſi non deterior hoc mihi ſatis eſt.* Sciat interea virtutem & rationem, ſi Stoicos audimus, non ſuſcipere (ut cum ſcholis loquar) magis aut minus. Vid. p. 77. l. 4. Ὡς καλὸν γε τὸν λόγον, ἢ δὲ χείρων τῶν θεῶν, ἢ δὲ μικρόψυχος· λόγῳ γὰρ μέγεθος ἢ μήκει, ἢ δ' ὑψει κεινῆσαι, ἀλλὰ δόγμασιν. Recurrendum itaque ad ea quæ præceſſerint, Ἐπειδὴ ἀφυὴς εἰμι, inquit Epictetus, *Quanquam ingenio & animi dotibus non æque valeam ac Socrates, non ideo omnem ingenii abjicio curam; at virtute tamen non ſum deterior; hoc mihi ſatis eſt.* Neque hanc interpretationem impediunt quæ ſequuntur.

l. 6. Οὐδὲ γὰρ Μίλων.] Ex eodem, quo Horatius, fonte hæc videtur hauſiſſe: vel forſan ab ipſo Horatio.

Non poſſis oculo quantum contendere Lynceus;
Non tamen idcirco contemnas lippus inungi:
Nec, quia deſperes invicti membra Glyconis,
Nodoſâ corpus nolis prohibere chiragra.
Eſt quadam prodire tenus, ſi non datur ultra.

Alia quædam reſtant in hoc capite corrigenda, p. 14. l. 3. τοῦτό σε l. 12. σεαυτὸν p. 15. l. 18. Μὴ μ' ἐξέλαζε, ἢ p. 16. l. 14. ἐρεῖ δ' εἶδον ὅτι p. 17. l. 7. ἐποίησεν, ὡς ἀθλητὴς ἢ ὡς φιλόσοφος;

CAP. III.

Εἴ τις τῷ δόγματι τούτῳ συμπαθήσει.] *Decreto hoc afficî:* hoc eſt, ex animo ita ſentire. *Wolfius.*

l. 15. Ἀπὸ τοῦ θεοῦ.] Ἀπὸ τοῦ θεοῦ. Γεγόναμεν, ἀπὸ τοῦ θεοῦ idem eſt ac ἐγεννήθημεν. *Salmaſius.* Sic p. 58. l. 2. ὑπὸ τοῦ δεσπότου.

p. 20. l. 1. Ὁ θεὸς πατήρ.] Vide p. 106. l. 2. Sic Homer.

——Πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Virg.——*Divûm pater atque hominum rex.*

Ennius apud Cic. Nat. Deor. II, 2. *Patrem divûmque hominumque.* Plato in Timæo, τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ Παντός. Diog. Laert. in vitâ Zenonis ſ. 147. Θεὸν δὲ—— δημιουργὸν τῶν ὅλων, καὶ οἷονεὶ πατέρα πάντων.

p. 20. l. 5. Διὸς υἱός εἰ.] Vide p. 105. l. 9.

l. 9. Πολλοὶ μέν.] Ita noſter codex: alii libri, ἄλλοι, parum recte, monente etiam Salmaſio; cum ſequitur mox ὀλίγοι δέ.

l. 13. Ὡς ἂν περὶ ἀνῆ.] *Ut de eo:* ſine aſpiratione, non de ſeſe: ſed περὶ αὐτοῦ τοῦ πράγματος: prout quamque rem vel magni vel parvi æſtimamus, ità eâ uti ſolemus. *Wolfius.*

l. 15. Πρὸς ἀσφάλειαν τῆς χρήσεως τῶν φαντασιῶν.] Hanc formulam loquendi interpreteris πρὸς ἀσφαλῆ τὴν χρῆσιν. Sic Lucret. L. IV, 334.

——*Quia cum propior caliginis aër*
Ater init oculos prior.

pro *aëre caliginoſo.* & Plaut. Mil. Glor. *Formam amœnitatis,* pro *formâ amœnâ.*

p. 21. l. 4. Πεφσέτηκας.] Ita cod. Ven. & Salmant. pro quo Edit. Basil. cum aliis πεφσέθηκας. Vide H. Steph. in Πεφσήκω. M. Anton. L. X, 24. Μήτι πεφσε[πικὸς [ἡγεμονικὸν] ἢ ἀναπεπαμμένον τῇ σαρκιδίῳ, ὥστε τούτῳ συν[έπεσθαι; *nunquid* [mens mea] *carunculæ ita agglutinata & permixta, ut cum illâ mutetur unâ.*

l. 5. Διὰ ταύτην τὴν συν[γένειαν.] Ob hanc cognationem cui nimium adſtricti ſumus, declinatâ naturæ melioris viâ, quidam è nobis lupis ſimiles efficimur. Vertit Schegkius, *Ob hujus* [carnis] *ſocietatem declinantes à meliore naturâ, quidam lupis ſimiles efficimur.* Wolfius, *Ob hanc deflectionem fit, ut alii lupis ſimiles ſimus.* Legit Meibomius, Διὸ, ταύτην τὴν συν[γένειαν οἱ μὲν ἀποκλίναν[ες. Quod ſi harum explicationum nulla placeat (neque enim credo abſque ope meliorum codicum locum reſtitui poſſe) forſan hoc modo excudendum oportebat, Διὰ ταύτην τὴν συν[γένειαν * * * οἱ μὲν ἀποκλίναν[ες κ. τ. λ. Explico & lacunam aliquo modo ſuppleo ex Virg. Æn. 6.

Igneus eſt ollis vigor, &c.

Διὰ ταύτην τ. σ. *Metuimus, cupimus, dolemus, gaudemus: propter cæleſtem verò illam originem,* ὅτι γεγόναμεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ πάν[ες π. *Generoſum quiddam atque altum ſpiramus: at quidam ab eâ cæleſti origine declinantes*, &c.

l. 8. Οἱ πλείους δ' ἡμῶν ἀλώπηκες.] Forſ. ἀλώπηξι, ut λέουσι, λύκοις. Cic. de off. L. 1. c. 13. *Cum autem duobus modis, id eſt, aut vi aut fraude fiat injuria; fraus quaſi* vulpeculæ, *vis* leonis *videtur: utrumque alieniſſimum ab homine: ſed fraus odio digna majore.* Confer p. 211. l. 9. Homines quoque doloſi, ſimulatâ virtute, vulpem ſub pectore geſtare dicuntur. Perſius Sat. V, 116.——*Et fronte politâ* [ſic Heinſius legit]

Aſtutam vapido ſervas ſub pectore vulpem.

l. 9. Καὶ ὡς ἐν ζώοις ἀλυχήμα[α.] *Ut inter beſtias infortunia ſeu monſtra quædam.* Quaſi dicat; tantum abeſt, ut lupini, leonini & vulpini iſti mores hominem deceant, ut & inter beſtias monſtroſi & errata quædam naturæ eſſe videantur; ἀτύχημα enim dicit opinor, cùm natura & ratio propoſitum ſibi ſcopum non aſſequitur, efferato animali, quod cicur & manſuetum eſſe debebat, & innoxium. *Wolfius.*

Ibid. Καὶ ὡς ἐν ζώοις.] Potius cum noſtro codice legendum καὶ ὅσ' ἐν ζ. *Et ſi quid aliud vel inter animalia magis monſtroſum.* Ἀλυχὲς, quicquid finem ſuum minime conſequitur; qualia ſunt monſtra. Cicero de Fin. L. I, 18. *Ecce autem alii——aut malevoli——maledici, monſtroſi.*

l. 11. Ὁρᾶτε οὖν καὶ πεφσέχε[ε.] Quod obſervatione dignum, multa in hiſce libris non ita longe à ſtilo Evangelii abludunt: eodem autem ſeculo ſcripta ſunt Evangelia, quo hæc ab Epicteto diſſerebantur. Ὁρᾶτε οὖν καὶ πεφσέχε[ε. Matt. 16, 6.

LIB. I. CAP. IV.

In. 6. Ἔυροκν καὶ ἀπαθές.] *Proſperitatem & animi tranquillitatem.* Τὸ εὔρουν, ἡ εὐροία, τὸ εὐροῦν, crebrò in hoc opuſculo occurrunt. Deducuntur autem ἀπὸ τοῦ εὖ ῥεῖν, à bene fluendo, cùm res ad voluntatem noſtram fluunt, cùm ſecundo flumine & ſecundo vento provehimur. Ego proſperitatem verto, aut felicem ſucceſſum rerum. *Wolfius.*

l. 8.

l. 8. Τὴν μὲν ὄρεξιν ἦρκεν ἐξ ἑαυτῆς εἰς ἅπαν καὶ ὑπερλέθεσθαι.] *Appetitum à ſeſe omnino ſuſtulit & diſtulit.* Significat opinor id, quod & in Enchiridio dictum eſt: philoſophiæ tironem non nimium ſibi tribuere, ſed quaſi addubitantem exſpectare dum judicium confirmetur. *Wolfius.*

Ibid. Τὴν μὲν ὄρεξιν.] Omnino confer p. 685. lin. ult. & p. 406. 414. 588. 593. Qui adhuc in philoſophiâ inter proficientes verſatur, appetitionem in præſentiâ omnino amovere oportet, & in longum differre: (ſic ὑπερλεθεῖται interpretandum:) imprimis averſatione utendum, non appetitione. Hinc præceptum illud tyronibus, μηδὲν θαυμάζειν, *nil admirari.*

l. 12. Τὴν αὑτῆς.] Αὑτῆς pro αὐτῆς ſeu ἑαυτῆς.

Ibid. Εἰ δ' ἡ ἀρετὴ ταύτῃ ἔχει τὴν ἐπαγγελίαν.] *Si virtus hanc habet pollicitationem*, hoc eſt, ſi virtus hoc fine colitur. Si virtutis hoc munus eſt, hic fructus & effectus, ut ſui cultores beet. *Wolfius.*

p. 23. l. 8. Πολλὰς Χρυσίππου φωλάξεις.] Πολλὰς dicit, quippe ſeptingenta quinque volumina ſcripſit Chryſippus; auctore Laertio in ejus vitâ L. VII, 180. Vide p. 274. l. 17. Πάσας τὰς συναγωγὰς καὶ τὰς σωλάξεις, τὰς Χρυσίππου. Vide etiam p. 505. l. 12. Memoratur adeo apud Laertium, L. VII, 190. Σωτάξις πρώτη. Σωτάξις δευτέρα. Cæterùm confer Enchir. c. XLIX. Mox pro ἀνεγνωκέναι noſter codex & Ms. Par. γεγονέναι.

l. 14. Οὗτός φησιν ἤδη καὶ δι' αὐτῆς δύνασθαι Χρύσιππον ἀναγινώσκειν.] Puto legendum δύνασθαι infinitivo modo. *Hic profitetur, ſe jam ſuo Marte Chryſippum poſſe legere.* Quod ad ſententiam attinet: præcepta philoſophorum intelligere, parvum quiddam cenſet Epictetus, & Grammatici potiùs quàm Philoſophi id eſſe munus. Sed philoſophorum præceptis parere, hoc eſt, naturæ congruenter vivere, id demum eſſe philoſophi. Poteſt hoc, & fortaſſe debet ad Theologiam quoque transferri. Eos enim audit Deus, & inter ſuos numerat, qui adorant ſpiritu & veré: eámque fidem probat, quæ per charitatem eſt efficax: & eam laudat arborem, quæ bonorum fructuum proventu ſuam bonitatem teſtatur. Dolendum profectò eſt, & religioni Chriſtianæ (ut de philoſophia taceam) pernitioſum, eos officio minimè fungi, qui officium rectiſſimè intelligunt. *Wolfius.*

Ibid. Φησὶ, indefinite ſumitur in hoc loco & centies alibi in hiſce diſſertationibus. Perpetua eſt loquendi formula quum ſibi quidquam opponi fingunt. Livius XXXIV, 3. *Ut auro & purpura fulgeamus, inquit.* Vide ibi Gronovium. Horat. Serm. I, 4. verſ. 78.

——— *Lædere gaudes,*
Inquit.

Ubi Bentleius. "*Inquit.* Rectiſſime. "Quippe *inquit* perpetua formula eſt, "ubi aliquid ex adverſo nobis objici "& opponi fingimus; ſive id ab "uno, ſeu pluribus; ſive ab abſente, "ſeu præſente fiat. —— Ita centies "ſexcentieſque apud Senecas & Quin"tilianum. Et eodem modo φησὶ "*inquit* uſurpat Arrianus in Epicte"tis." Phædrus l. 3. Prol. *Verum, inquit, tanti non eſt ingenium tuum.* Vide ibi Burmannum. Retinuit, *inquis*, Bentleius. Cicero Tuſ. Diſp. I, 39. *Nondum guſtaverat, inquit, vitæ ſuavitatem.* Hanc loquendi formulam Daviſius ibi notavit.

p. 24. l. 1. Τί ἐμπαίζεις αὐτῷ.] *Quid illudis ipſi?* Hæc quæ tertiâ perſonâ proferuntur, omnia puto ſecundâ eſſe proferenda, ut & ſententia poſtulat, & ipſa verba patiuntur. Uſitata corruptela & proclivis eſt αὐτὸν

pro ἀυτὸν, & usitata enallage (si modò enallage, ac non corruptela potiùs) ἀυτὸν pro σαυτὸν vel ἐμαυτὸν scribere. Sed non impedio, si quis tertiam personam mavult. Nam & Scriptura sic habet, & sententia non admodum adversatur. Proclives tamen sunt hujusmodi lapsus. Sed desino,

Ἀεὶδων ξανθοῖσι, θύρας δ' ἐπίθεσθε ἑέθλοι. *Wolfius.*

l. 4. Ζητῶ.] Ζητῇ, ita scribendum videtur.

l. 8. Ἐν προσθέσει καὶ ἐποχῇ.] *In assensu, & sustinendo assensu,* Πρόσθεσιν intelligo τὴν συγκατάθεσιν, assensum. Πρόθεσις propositum est. Ἐπέχειν καὶ διασκέπτεσθαι sustinere assensionem, & ampliùs deliberare, fuisse moris Academici, non est ignotum: idque in tyrone philosophiæ Epicteto non improbari, suprà est à nobis indicatum. *Wolfius.*

l. 9. Πρῶτοι δ' εἰσὶν οἱ πρῶτοι τόποι.] *Principes autem sunt primi loci.* Obscurum est quid velit. Sed ego principem locum intelligo, divisionem illam rerum nostrarum & alienarum, unde reliqui loci pendent. *Wolfius.*

Ibid. Πρῶτοι δ' εἰσίν.] Nihil hìc ad rem *Wolfius.* Vide omnino L. III. c. 11. in initio, & quæ ibi annotavimus.

l. 11. Ἆρα πῶς προκόπτεις;] Hæc lectio est nostri codicis; alii ἆρα ἔτω προκόπτεις.

l. 15. Ὄψει σὺ καὶ οἱ ἁλτῆρες.] *Tu videbis & halteres tui,* ἁλτῆρες παρὰ τὸ ἅλλεσθαι dicuntur, plumbeæ pilæ, quibus in saltando rectius sese librabant. Martialis,

Halteres agili rotant lacerto. Wolf.

Ibid. *Videris tu, & viderint tui halteres.* Nota interea hanc loquendi formulam sæpius ab Epicteto usurpatam, ὄψει σύ, ὄψεται ἐκεῖνος, ὄψονται οἱ ἄλλοι. quasi dicat, Quid hoc ad me? Sic Cicero de Nat. Deor. I, 7. *Quid didicerimus, Cottæ viderit.* Ovid. de Remed. Amor. *Viderit Atrides.* Et sæpissime M. Anton. ut L. V, 25. Ἄλλος ἁμαρτάνει· τί εἰς ἐμέ. ὄψεται. Certissima est correctio: Ἄλλος ἁμαρτάνει. Τί εἰς ἐμέ; ὄψεται. *Alius peccat. Quid hoc ad me? viderit ipse.*

p. 25. l. 4. Πῶς ἐπιβάλλεις καὶ προσίθεσαι.] *Quomodo res aggrediaris, quomodo assentiaris,* τὸ ἐπιβάλλειν refero ad doctrinæ methodum, quam assensio sequitur: assensionem præparatio diligens gerendæ rei. Sunt hæc brevia, arguta, non pervulgata, nec sine animi attentione intelliguntur. *Wolfius.*

Ibid. Προσίθεσαι sic ex nostro codice, monente quoque Salmasio, reposuimus pro προσίθεσαι. De hisce autem vocibus consule indicem. Mox πότερον, non πότερα habet noster codex.

l. 11. Δοκεῖ.] Δοκῶ legendum putat Salmasius.

l. 14. Πᾶν ὃν ἡ π.] Articulum ἡ habes ex nostro codice.

l. 15. Ἐπέρχεται.] Vide p. 477. l. 1. 483. l. 9. 511. l. 15.

p. 26. l. 5. Μεθαειτίζεσθαι.] Basilienses codex, μεθαειτίζεσθαι, παρὰ τὴν ῥιπὴν, unde ῥιπίζω. Sed quid si μεθαρυθμίζεσθαι legatur? nisi forte τὸ μεθαειτίζεσθαι sit vehementius μεθαρπαγίζεσθαι, παρὰ τὴν ἁρπαγὴν. Haud scio quàm sit usitatum. Utcunque sit, de sententiâ constat. *Wolfius.*

Ibid. μεθαῤῥιπίζεσθαι.] Sic noster codex. At Edit. Ven. & Salmant. μεθαειτίζεσθαι. Basil. μεθαῤῥιπίζεσθαι, vertente Schegkio, *modo bis modo aliis affectibus agitatum exardescere.* Wolfius, *transferri.* Videtur interea vera lectio μεθαῤῥιπίζεσθαι, à ῥιπίζω, eodem sensu ac apud Jacob. c. 1. 6. ἀνεμιζομένῳ καὶ ῥιπιζομένῳ. Tamen Lexica

Lexica non agnoſcunt μεταῤῥιπίζεσθαι.

l. 7. Ἡ χωλύειν δυνάμενος. ἢ λοιπὸν ἔνδον.] Videtur deeſſe prius membrum, quo deſcribatur ejus animus, cui in ſeipſo poſita ſint omnia. *Wolfius.*

l. 8. Καὶ λοιπόν.] Refer ad εἴ τις quod præceſſerit. Εἴ τις ὑμῶν ἀποσὰς —— μεμάθηκέ τε —— ἢ λοιπὸν —— ἔτος ἐστὶν κ. τ. λ. Hæc eſt conſtructio.

l. 9. Ὡς αἰδήμων ἐσθίει.] Vide hujus libri cap. 13. in initio.

l. 10. Ἐπὶ τῆς ἀεὶ παραπιπτούσης ὕλης τὰ προηγούμενα ἐκπονῶν.] Τὰ προηγούμενα intelligo, τὸ τὴν προαίρεσιν κατὰ φύσιν τηρῆσαι, ut habet Enchiridion, hoc eſt, ut omnia dicta & facta cum naturâ congruant: Philoſophus naturam, curſor curriculum, phonaſcus vocem curat. *Wolfius.*

l. 13. Ὁ μὴ οἰκεῖ ἀποδεδημηκάς.] Peregrinatio in uſu olim apud philoſophos. Tangit hunc morem Epictetus, p. 420. lin. ult. p. 424. l. 12. p. 438. l. 13. p. 482. l. 2. & p. 505. l. 2. Refert Socrates in Platonis Critone tanquam rem inuſitatam, ſe nunquam, niſi militandi gratiâ, ex Atticâ deceſſiſſe.

l. 14. Εἰ δ' ἐπὶ τὴν ἐν τοῖς βιβλίοις ἕξιν τέτραπται.] *Si quis verò lectitandorum librorum exercitationi eſt intentus.* Non reprehendit lectionem diligentem: ſed eam ſequi vult vitam præceptis conſentaneam. Fieri autem vix poteſt, quin is qui optima quæque ſcripta non ad oſtentationem aut guſtum legit, mores etiam atque opiniones emendet. *Wolfius.*

p. 27. l. 2. Τῷ αὐτῷ Βίῳ.] Αὐτῷ pro ἑαυτῷ, ſeu ἑαυτῷ.

l. 5. Τί καίνειον.] Cæteri τί τὸ κ. Articulum verò ejicimus auctoritate noſtri codicis: ita melius cum ſequentibus quadrat, τί θάνατος, τί φυγὴ, ſic dici debet τί καίνειον. Hæc quanquam leviora, tamen omittenda non duco. Sequenti verſu, inſerendum forſ. καὶ, καὶ ἐν τῇ φ. *ut etiam in carcere.* Quæ ſequuntur verba ſunt Socratis apud Platonem in Critone, alibi ab Epicteto laudata. p. 153. 589.

l. 8. Ἐπὶ ταῦτά μοι τὰς πολιὰς ἐτήρησα;] Apertiſſima Tragicorum ejulatio. Haud abſimile illud apud Virg. Æn. XI, 159.

Felix morte tuâ, neque in hunc ſervata dolorem.

l. 10. Πρίαμος δὲ τὰ λέγει, ἀλλ' ὁπόσοι βασιλεῖς λέγουσι.] Dubium an hæc cum interrogatione legenda ſint. Etſi intelligi ſic quoque poteſt: Quamvis Priamus in aliqua tragœdia hæc non dicat, tamen tyrannicam vitam talium querelarum haud fere eſſe expertem. Quod ſi falſo talia tribuantur regibus: tamen id tragicorum mendacium lectoribus eſſe utile, &c. *Wolfius.*

l. 11. Οἰδίπους τὰ λέγει;] Hæc verba Οἰδίπους τὰ λέγει noſtro codici debemus: in aliis deſunt. Alio autem modo conſtrui poſſunt, deleta interrogatione: *Non ſolùm Priamus hæc dicit, non Oedipus ſolùm, ſed etiam reges eadem dicunt.* In hujuſmodi locutionibus μόνον, idque eleganter, ſupprimitur. Sic Theoc. Id. X, 19.

——Τύφλος δ' ΟΥΚ αὐτὸς ὁ πλοῦτος,
Ἀλλὰ καὶ ὁ φεύγων ἔρως.

ΟΥΚ, id eſt, οὐ μόνον: *Non modo ipſe Plutus cæcus eſt,* verùm *etiam,* &c. Longinus, Τῶν θεῶν δ' ΟΥ τὴν φύσιν, ἀλλὰ τὴν ἀτυχίαν ἐποίησεν ἀϊδιον. *Homerus non ſolum deorum naturam, ſed & miſeriam æternam fecit.* Atque ita Latini.

l. 12. Τί γὰρ ἄλλο ἐστὶ τραγῳδία.] Vide p. 124. l. 9. p. 149. l. 12. & Ariſtot. Poet. cap. VI. L. 1. & M. Anton. L. XI, 6.

l. 15. Τῶν ἐπὶ ὀς ἀπεραιρέτων.] Τῶν ἀπεραιρέτων, id est, τῶν ἐπὶ ὀς. Quæri potest an hoc loco deleatur ἐπὶ ὀς, tanquam glossema: an legendum potius, τῶν ἐπὶ ὀς καὶ ἀπεραιρέτων.

l. 16. Τὴν ἀπαλὴν ταύτην.] Ita à naturâ comparatum est, ut aliqua saltem species Recti, Pulcri, Decori, in animis nostris necessariò inhæreat, & ad sese rapiat. Finge exempli gratiâ, in istiusmodi rebus, ubi fortuna dominatur, ut illud Pulcrum quæratur: nonne hoc est, *cum ratione insanire, cùm quis mobilia & cæcâ fluitantia sorte laboret reddere certa sibi?* At Pulcrum illud, & Rectum ab externis ad vitam & mores, ut par est, transferatur; hinc proprium aliquid, quod alios penes non est, exoritur. Quod si hinc decipimur, ἐγὼ μὲν ἤθελον τὴν ἀπαλὴν ταύτην κ. τ. λ. Equidem errorem hunc (si error sit) extorqueri mihi nolim, ex quo vitam jucundissimam, imperturbatamque ducturus sim.

p. 28. l. 3. Τί ἔν ἡμῖν;] Hæc est objectio auditoris: cui respondet Epictetus, Ἵνα γνῶς. Haud recte; itaque ad oram cod. Basil. scribitur ὑμῖν.

l. 5. Λάβε μοῦ τὰ βιβλία.] Hæc dicuntur ab Epicteto quasi ex Chrysippi personâ. Aliter pro μοῦ, μοὶ reponendum videtur. Mox versu sequente pro ὡς ἀληθῶς scribitur ad oram nostri codicis: ὥστε, ἄλλως ὅτι.

l. 8. Τὴν ὁδόν.] Ὁδὸς est, *certa ratio atque methodus.* Vide infra ad p. 90. l. 15. Sic usurpat Theognis vers. 381.

Οὐδέ τι κεκευθμόν πως Δαίμονός ἔστι βεβῶσιν,
Οὐδ' ΟΔΟΣ, ἥντιν' ἰὼν ἀθανάτοισιν ἄδοι.

Ubi pro ἄδοι legendum ἄδοις *placeas*, id est, *aliquis placeat.*

Neque quicquam decretum est ex numine mortalibus,
Neque via (id est, vitæ ratio) *quam ingressus Diis placeas.*

l. 8. Εἶτα.] Indignabundus loquitur; quod patet ex voce Εἶτα in initio sententiæ posita. Sic enim εἶτα usurpatur; præcipue apud Atticos. Vide Schol. ad Aristoph. Plut. vers. 79.

l. 10. Ἀνεσάκασιν.] Ita omnes codices, non ἀνεσήκασιν.

Ibid. Ἡμέρας τροφάς.] Ovid. Met. V, 655. Triptolemus loquitur,

Dona fero Cereris, latos quæ sparsa per agros
Frugiferas messes, alimentaque mitia *reddant.*

l. 11. Τὴν ἀλήθειαν εὑρόντι.] Similiter à suis Epicurus dicitur, *Pater veri, veri inventor.* Petron. c. 132.

Ipse Pater veri *doctis Epicurus in hortis.*

Cic. de fin. L. I, 10. *Eaque ipsa, quæ ab illo* inventore veritatis, *& quasi Architecto beatæ vitæ dicta sunt explicabo.* Atque ita Lucretius, emendante Davisio:

Tu pater & veri inventor, tu patria nobis
Suppeditas præcepta.

non ut vulgo *rerum inventor.*

l. 12. Ἐξενέγκαντι.] Codex noster & Ms. Par. ἐξενεγκόντι.

l. 13. Τίς ἡμῶν.] Ita pro ὑμῶν reposui. Modo dixit ἡμῖν ἔδωκε, & paulo post ἐπιθύομεν & εὐχαειτήσομεν. Hoc vidit & Wolfius, nam vertit, *Quis nostrûm.* Sed Lucretium audiamus eadem fere de Epicuro loquentem.

Hæc igitur qui cuncta subegerit, ex animoque
Expulerit dictis, non armis: nonne decebit
Hunc hominem numero divûm dignarier esse?

l. 16.

l. 16. Ἔδωκεν.] Ita ex noſtro codice repoſui; alii omnes ἔδωκεν: cum mox ſequitur ἐξήνεγκεν & ἤμελλον. Notanda interea eſt numerorum mutatio; nam θεὸς præceſſit. Ita apud Cicer. de Nat. Deor. p. 93. *Hoc idem fieri in* Deo ——— *ex quo eſſe* beati *atque* æterni *intelligantur.* Vide ibi Daviſium, & Terent. Eunuc. Act. 2. Sc. 1.

Dii boni quid hoc morbi eſt? adeone homines *immutarier ex amore, ut non cognoſcas* eundem *eſſe?*

Ubi Donatus, More ſuo à plurali numero ad ſingularem ſe convertit.

Reliqua ſic corrige, pag. 23. lin. 7. προκόπτει; l. 14. Οὗτος, φησὶν, ἤδη p. 25. l. 9. τοιαῦτα· p. 26. l. 12. φωνασκικῶς· ὅτός ἐστιν p. 28. l. 12. ἐξενέγκαντι· l. 14. ἐπὶ τούτῳ

CAP. V.

PAg. 29. lin. 6. Πρὸς τὰς Ακαδημαϊκάς.] Confer L. II. c. 20.

l. 7. Ἂν τις, φησίν.] Academici nihil ſciri, aut certa notitia comprehendi poſſe cenſent: quare ab omni aſſenſu ſe cohibent: nec pro certo quicquam defendunt, ſed pro & contra quamque rem afferunt rationes, quas principiis rationum & demonſtrationum ſi opponant, hoc loco Epictetus oſtendit ſignum non eſſe aut infirmitatis ingenii illorum quibus contradicitur, aut ſolertiæ eorum qui contrà diſputant: ſed ipſorum potius ſtuporis, qui animadvertant, ſe & ſibi & aliis intelligentiæ ſenſum eripere, ſublatis his principiis, per quæ reliqua percipi & cognoſci ſoleant. Quare talem affectionem animi in contradicendo hoc loco appellat ἀπολίθωσιν, Ariſtoteles in octavo Phyſixῶν nominat ἀῤῥωσίαν τῆς διανοίας. *Schegkius.*

l. 11. Ἀλλ' ὅταν ἀπαχθεὶς ἀπολιθωθῇ.] Ἀπολιθοῦσθαι, *in lapidem tranſire.* Utitur Ariſtot. in problem. monente Gatakero ad M. Anton. L. VI, 30. Ἀπολιθωθέντα Virgilius depingit Æn. VI, 470:

Nec magis incepto vultum ſermone movetur,
Quàm ſi dura ſilex, aut ſtet Marpeſia cautes.

Sed quiſnam horum verborum ſenſus, ἀλλ' ὅταν ἀπαχθεὶς ἀπολιθωθῇ? nullus ſane. Equidem credo verba quædam librariorum incuriâ excidiſſe; quæ quidem ſupplenda ſunt ex p. 45. l. 5. ἐπ' ἀδύνατον ἀπαχθῆναι. vel ex p. 362. l. 14. εἰς ἄδηλον ἄτοπον ἀπαχθήσεται. Ex alterutro horum locorum legendum arbitror, aut ἀλλ' ὅταν ἐπ' ἀδύνατον [aut εἰς ἄτοπον] ἀπαχθεὶς ἀπολιθωθῇ. *cum verò ad impoſſibile* [vel *ad abſurdum*] *adductus, in lapidem quaſi converſus fuerit.*

l. 14. Τῷ ἐπιρεπτικῷ.] Articulum τῷ habes ex noſtro codice & Ms. Par. qui male in cæteris deeſt.

Ibid. Παραλλαγμῷ.] Ita legi oportebat, non παραλλαμῷ, quæ lectio eſt codicis Baſil. Παραλάττεσθαι, inquit Budæus, eſt *opponere ſe ut repugnaturum.* M. Ant. L. VIII, 48. Κἂν ἀλόγως παραλάξῃ. *Tametſi non ratione ſed obſtinatione merâ inſtructa ſit.* Conſulendus Gatackerus ad M. Anton. L. XI, 3. Μὴ καλὰ φιλὴν παράταξιν, ὡς οἱ χειστιανοί. *Non ab obſtinatione merâ pro Chriſtianorum more.*

p. 30. l. 4. Παντ' ἂν μηχανησαίμεθα.] Ita noſter codex: alius verborum ordo in cæteris, πάντα μηχανησαίμεθ' ἄν.

l. 7.

l. 7. Διακείμεθα.] Διακεισθόη, ſcil. ἡ ψυχὴ, aut τις διακείμεθα. Meibomius.

Ibid. Μηδὲν παρακολουθῶν.] Potius μηδένι cum Salmaſio legendum. Seneca Epiſt. 88. *Audi quantum mali faciat nimia ſubtilitas, & quàm infeſta veritati ſit. Protagoras ait de omni re in utramque partem diſputari poſſe ex æquo. ——— Parmenides ait, ex his quæ videntur, nihil eſſe in univerſum.* [lego, *nihil eſſe præter unum.* Ita eſſe legendum patet ex iis quæ mox ſequuntur, *ſi Parmenidæ, nihil eſt præter unum.*] *Zeno Eleates omnia negotia de negotio dejecit; ait nihil eſſe. Circa eadem ferè Pyrrhonii verſantur, & Megarici, & Eretrici, & Academici, qui novam induxerunt ſcientiam,* Nihil Scire. Cicer. de Nat. Deor. L. I, 7. *Ambo enim, inquit arridens, ab eodem Philone* Nihil Scire *didiciſtis.*

l. 10. Τοῦτο ἔτι οὐ δύναμιν καλοῦμεν.] Hæc εἰρωνικῶς, Epictetus. aut cum interrogatione ſcribendum.

l. 11. Καταλαμβάνεις ὅτι ἐγρήγορας;] Verba Epicteti ad Academicum. Καταλαμβάνεις, id eſt, ἔχεις καταληπτικὴν δύναμιν. Notat Academicorum ἀκαταληψίαν: quâ veri & falſi, atque adeo decori atque indecori, boni & mali, diſtinctionem tollebant.

l. 13. Οὐδὲν ἂν διαφέρει.] Interrogationem pono poſt ἐκείνης; deinde diſtinctionem poſt οὐδέν· & pro ἔτι lego τί hoc modo, Οὐδὲν ἂν διαφέρει αὕτη ἡ φαντασία ἐκείνης; οὐδέν· τί τοῦτο διαλέγομαι; vel τί ἔτι τοῦτο διαλέγομαι. *Salmaſius.* Nihil certe hìc ad rem Salmaſius; fracta eſt ſententia, cum indignatione quadam prolata. Negat Epictetus amplius cum iis diſputaturum: οὐδὲν ἔτι τούτῳ διαλέγομαι. Idque ex nonnullorum Stoicorum more. Cic. Academ. L. I, 6. *Sed quod nos facere nunc aggredimur ut contra Academicos diſſeramus, id quidam è philoſophis & ii quidem non mediocres, faciendum omnino non putabant; nec verum eſſe ullâ ratione diſputare cum iis, qui nihil probarent: Antipatrumque Stoicum, qui multus in eo fuiſſet, reprehendebant.* Confer p. 302. l. 9.

l. 16. Αἰσθανόμενός ἀ προσποιεῖται.] Forſan legendum, ἃ αἰσθανόμενός, εἰ γ' ἔτι προσποιεῖται, χείρων. vel τοῦτο αἰσθανόμενός, εἰ ἔτι προσποιεῖται, χείρων.

p. 31. l. 1. Μάχην ἔτ' ἀ συνορᾷ.] Pugnam, non exercituum, ſed rationum & propoſitionum intelligo. *Wolfius.*

l. 2. Κακῶς ἔχει συνορῶν.] Ita noſter codex & ms. Par. cæteri ἀ συνορῶν. Quid vero ſi ita diſtinguas, ἀ συνορᾷ; ——— οὐδὲ προκόπτει; ſed adhuc hæreo.

l. 3. Ἐκλέτμηται.] Haud diſplicet Salmaſii diſtinctio; ἐκλέτμηται τὸ α. α. κ. ε. κ. τ. λογικόν; οὐκ α.

l. 7. Τὴν τῶν κιναίδων.] Confer p. 302. l. 12.

Leviora errata ſic emenda p. 29. l. 7. Ἄν τις, φησὶν, p. 30. l. 6. ψυχῆς, l. 9. ἀπονενεῳθῇ.

Cap. VI.

Pag. 31. lin. ult. Τὴν εὐχαειστίαν.] *Gratum animum.* Lego εὐχρηστίαν, *uſum & commoditatem.* Sic etiam ſub finem capitis εὔχρηστα ἦν πρὸς τὸ δεῖξαι, non εὐχάειστα. *Wolfius.*

Ibid. Τὴν εὐχρηστίαν.] Ita optime noſter codex, nullo ſenſu alii libri τὴν εὐχαειστίαν exhibent. Apud Stobæum corrupte ſcribitur ἀχρηστίαν Ecl. Phyſ. L. 1. Occurrit hæc vox

infra

infra p. 320. l. 11. Apud Porphyrium quoque de Abſtin. L. 3. c. 20. ubi Carneadis ſententia citatur. Ἕκαστον τῶν φύσει γεγονότων, ὅταν τὸ πρὸς ὃ πέφυκε καὶ γέγονε, τυγχάνῃ τέλους, ὠφελεῖται. —— Κοινότερον δὲ τῆς ὠφελείας, ἣν ΕΥΧΡΗΣΤΙΑΝ ἔνιοι λέγουσιν, ἀκουστέον.

p. 32. l. 1. Εἰ χρώμεθα.] Ms. Par. Ἐπ' αὐτοῖς. ἐὰν ἂν χρώμεθα. Noſter codex εἰ δὲ χρώμεθα. & mox θεωρητὴν αὐτοῖς.

l. 2, Πεποιήκει.] Legit Salmaſius ἐπεποιήκει vel πεποίηκοι. Eundem cum Salmaſio errant errorem plurimi viri docti, qui non notaverunt augmentum ε apud proſaicos ſcriptores ſæpe in hoc tempore abjici. Sic p. 583. l. 6. & p. 107. l. 13. πεπρᾶχει. p. 160. l. 10. ἐπικεκείκει. Apud Marc. 14, 44. δεδώκει. 15, 7. πεποιήκεσαν. 16, 9. ἐκβεβλήκει. Joann. 11, 57. δεδώκεσαν. Act. 14, 23. πεπιστεύκεσαν. & alibi. Apud Joſephum verò in hoc tempore ε adeo frequenter aufertur, ut mirer Hudſonum ab emendationibus hac in parte non abſtinuiſſe.

l. 5. Τὰ ὄντα.] Res ſenſiles, non intellectuales, quo ſenſu τὰ ὄντα utuntur Platonici. Hinc adeo locus emendandus apud Max. Tyrium cap. 1. in ipſo ſtatim initio, ὁ εὐφυὴς καὶ τῶν ΟΝΤΩΝ Πλάτων. pro ΟΝΤΩΝ lego ΑΝΩΝ, i. e. ἀνθρώπων.

l. 5. Οἷα ὑποπίπτειν.] Fortaſſe οἷα δ' ὑποπίπτειν.

p. 33. l. 1. Τὸ δ' ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ.] Cauſam finientem in natura eſſe, ratione cujus τοῦ καλῶς καὶ θείου particeps ſit natura rerum, multis in locis oſtendit Ariſtoteles præſertim in ſecundo Φυσικῶν, & in quinto de Procreatione animalium, & in primo de partibus animalium. Cæterùm in ſecundo de Procreatione animalium volumine, cauſam ſexus differentiæ non tantùm ad neceſſitatem refert materiæ, ſed etiam ad providentiam divinam, ex qua dependeat finiens cauſa, καὶ τὸ καλὸν naturæ rerum. Sic enim ſcribit: Τὸ δὲ θῆλυ καὶ ἄρρεν, ὅτι μέν εἰσιν ἀρχαὶ γενέσεως, εἴρηται πρότερον, καὶ τίς ἡ δύναμις, καὶ ὁ λόγος τῆς οὐσίας αὐτῶν. διὰ τί δὲ γίνεται καὶ ἔστι τὸ μὲν θῆλυ, τὸ δὲ ἄρρεν, ὡς μὲν ἐξ ἀνάγκης καὶ τῷ πρώτῳ κινεῖσθαι, καὶ ὁποίας ὕλης προϋπάρχειν δεῖ φέρειν τὸν λόγον, ὡς δὲ διὰ τὸ βέλτιον καὶ τὴν αἰτίαν, τὴν ἕνεκα τινὸς ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ παντὸς ἔχει τὴν ἀρχήν. Et hoc quid aliud eſt quàm divinitus ſexus differentiam in naturam eſſe introductam? quod ipſum in Oeconomicis his quoque expreſſit verbis: Οὕτω προνοεῖσθαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἐκλέξαι ἡ φύσις, τῷ τε ἀνδρὶ καὶ τῆς γυναικὸς, πρὸς τὴν κοινωνίαν. *Schegkius.*

l. 4. Ἀλλὰ ταῦτα μέν.] Subaudi ἐμφαίνει. Salmaſius.

l. 4. Ἡ δὲ τοιαύτη τῆς διανοίας κατασκευή.] A mente rationes & notitiæ quæ applicantur, Græcè appellantur καθόλου, ſcholæ nominant univerſalia: quæ ut formari ſoleant opificio mentis, rerum ſingularum ſenſibus ſubminiſtrantibus, ex Ariſtotele diſcendum. Hac enim brevi admonitiuncula res tanta explicari non poteſt. *Schegkius.*

Ibid. Ἡ δὲ τοιαύτη.] *Talis autem mentis fabrica.* Quia Epicteti verba obſcuriora ſunt: clariora fient Ciceronianis adhibitis è lib. 1. de officiis. *Sed inter hominem*, inquit, *& beluam hoc maxime intereſt, quod hæc tantum, quantum ſenſu movetur, ad id ſolum quod adeſt, quodque præſens eſt, ſe accommodat, paululum admodum ſentiens præteritum aut futurum: homo autem qui rationis eſt particeps, per quam conſequentia cernit, principia*

& cau-

& causas rerum videt, earumque progressus & quasi antecessiones non ignorat, similitudines comparat, rebusque præsentibus adjungit, atque annectit futuras: facile totius vitæ cursum videt, ad eamque degendam præparat res necessarias. Wolfius.

l. 9. Οὕτω πῶς.] Scribe πως, enclitice.

l. 15. Ἐφ' ἡμῶν μόνων.] Recte μόνων habent codices Ven. & Salmant. male Basil. μόνον.

p. 34. l. 3. Ἄλλο γάρ ἐστι χρῆσις, καὶ ἄλλο παρακολούθησις.] Vide p. 204. l. 11. p. 244. l. 11.

l. 4. Ἐκείνων χρείαν εἶχεν ὁ θεὸς χρωμένων ταῖς φαντασίαις.] *Deo fuit opus illis utentibus visis.* Τὸ χρείαν ἔχειν improprie de Deo dicitur, qui est ἀνενδεὴς, nec ullâ re eget, Quare verbis omissis sententiam expressi. *Wolfius.*

Ibid. Ἐκείνων χρείαν εἶχεν ὁ θεός.] Hæc improprie dici existimat Wolfius: at ita tamen loquitur p. 155. lin. ult. χρείαν δὲ ἔχει κόσμος τοιοῦτος. & p. 171. l. 3. χρείαν δὲ ἔχει, &c. *Cogita jugiter* (inquit M. Ant. L. IV, 40.) *Mundum esse animalis unius instar.* Vide reliqua. Ipse Mundus, ut cum Stoicis loquar, quodammodo Deus est, uno corpore, unâ animâ constans. Ἓν καὶ πολλά:

——— *Cum Spiritus unus*
Per cunctas habitet partes, atque irriget orbem,
Omnia pervolitans.

Manilius L. 2. Confer Virg. Æn. VI. 726.

l. 6. Καὶ ἀναπαύεσθαι.] Noster codex, cum articulo, τὸ ἀν. Quem articulum sequente versu, τῶν αὐτῶν, fide ejusdem codicis & Ms. Par. reposui.

l. 12. Περίτομεν.] Scribendum περίτωμεν. Sic codices Ven. Salmant. & Basil.

p. 35. l. 7. Τὸν δ' ἄνθρωπον θεατὴν.] Zeno apud Laertium VII, 130. Τεγονέναι γὰρ ὑπὸ τῆς φύσεως ἐπίτηδες τὸ λογικὸν ζῶον πρὸς θεωρίαν καὶ πρᾶξιν. Sic p. 557. ἐκεῖνός τε εἰσήγαγεν ——— ΘΕΑΣΟΜΕΝΟΝ τὴν διοίκησιν αὐτῷ, καὶ συμπομπεύσοντα αὐτῷ; vide ad p. 246. l. 11. ubi vita cum publicâ celebritate comparatur.

l. 10. Ἄρχεσθαι.] Male noster codex & Ms. Par. ἀρκεῖσθαι: mox enim ἔνθεν μὲν ἄρχεσθαι.

l. 11. Ἔνθεν μὲν ἄρχεσθαι.] *Inde quidem auspicandum,* scilicet, unde beluæ auspicantur: hoc est, à sensibus, & in contemplatione resistendum. *Wolfius.*

l. 16. Τὸ ἔργον τὸ Φειδίου.] De Phidiâ vide p. 207. Plin. L. 34. c. 19. p. 648. Edit. Par. *Ante omnes tamen Phidias Athenienſis, Jove Olympiæ facto, ex ebore quidem & auro.* ——— *Floruit autem Olympiade* LXXXIV. *circiter* CCC. *nostræ urbis anno.* Quinct. L. XII. c. 10. *Phidias tamen diis quàm hominibus efficiendis melior artifex traditur. In ebore verò longè citra æmulum, vel si nihil nisi Minervam Athenis, aut Olympium in Elide Jovem feciſſet: cujus pulcritudo adjeciſſe aliquid etiam receptæ religioni videtur, adeo majestas operis deum æquavit.* Vide autem Pausan. L. V. p. 303, &c. ubi templum atque augustissima imago describitur. Valerius Max. & Eustath. ad Il. ά. 529. ad exemplar Jovis Homerici, Olympicum Jovem tradunt Phidiam finxisse.

p. 36. l. 1. Ἀλλ' ἔστιν ἤδη καὶ πάρεστι τοῖς ἔργοις.] Corruptus videtur hic locus, nec satis occurrit quomodo corrigendus: nisi fortè significet, non tantùm præclarum opus adesse, sed & ipsum mundi opificem præsto esse.

D. Joannes Moibanus, Augustanus physicus, in Græcis literis & philosophia

phia non minùs quàm in re medica verſatus, ἀλλ' ἔστιν ἥδη, ad quemlibet privatum hominem refert, tanquam ad μικρόκοσμον: quod quiſque non ob oculos modò conſtituta habeat Dei opera, ſed & ipſemet eorum pars atque exemplum ſit. *Wolfius.*

Ibid. Ἀλλ' ἔστιν ἥδη, καὶ πάρεστι τοῖς ἔργοις.] Vertit *Wolfius, Quæ jam adſunt, quæque præſto atque in promptu ſunt.* Elegans ſane interpretatio eſt Moibani illius de quo ſupra *Wolfius* meminit. Verumenimvero corrupta mihi verba videntur, ſic emendanda, ἀλλ' ἃ ἔστιν ἥδη καὶ πάρεστι τοῖς ἀεργοῖς, otioſis nempe, quibus nullo peregrinandi labore opus eſt, ut talem comparent notitiam. Præſto eſt opus optimum maximum, præſto eſt opifex idem optimus maximus: magnus ille Phidias. Confer p. 207. l. 12. Mox ταῦτα δὴ pro δὲ legendum cenſeo.

p. 36. l. 3. Οὔτε τίνες ἐσέ.] Perſius, Sat. V.

Quid ſumus & quorſum victuri gignimur?

l. 4. Οὔτε τί τοῦτό ἐστιν.] Sic noſter codex: additur etiam alia lectio, ἔτ' ἐπὶ τί τοῦτό ἐστιν ἐφ' ᾧ. Atque ita Ms. Par. At cod. Baſil. ἔτ' ἔτι τί τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅ.

l. 5. Ἀλλὰ γίνεσθαι τινα ἀνδρῶν καὶ καλεπὰ ἐν τῷ βίῳ.] Confer M. Anton. L. VIII. ſ. 50. & L. VI, 36. ubi ea, quæ in mundo noxia & minus decora videantur, vocat ἐκείνων ἐπιγεννήματα τῶν σεμνῶν καὶ καλῶν.

l. 6. Ἐν Ὀλυμπίᾳ δ' ἢ γίνεσθαι;] Vide L. IV. cap. IV. Ubi etiam de ſtrepitu, clamore, ac tumultu in Olympicis agonibus. In eandem rem Dio in ſermone XXXII. p. 375. Καὶ γὰρ ὑμεῖς ὅταν συνέλθητε, θυμεῖσθε, βοᾶτε, ῥιπτεῖτε, ὀρχεῖσθαι, ποίῳ χρησάμενοι [χεισάμενοι, legit Faber Agoniſt. L. II. c. XXX, ut intunctos oleo vel medicamento ſignificet.] φαρμάκῳ, δηλονότι τῷ τῆς ἀνοίας. Et p. 384. ἀλλ' ὅταν εἰς τὸ θέατρον ἔλθητε, τίς ἂν εἰπεῖν δύναιτο τὰς ἐκεῖ κραυγὰς καὶ θόρυβον, καὶ ἀγωνίαν. κ. τ. λ.

l. 9. Καλεπῶν οὐκ ἀπολαύεσε.] Obſerva, in malam partem ἀπολαύειν uſurpari.

l. 10. Ὅτι ταῦτα πάντα.] Videtur τὰ ὅτι παρέλκειν. *Salmaſius.* Male. Vide ad p. 15. l. 10. ubi eadem ſtructura.

l. 14. Εἰλήφασε;] Poſt ἀνδρείαν οὐκ εἰλήφασε; in editis codicibus, adduntur, καθ' ἃς οἴσεσε πᾶν τὸ συμβαῖνον; quæ cùm ex oſcitantiâ librariorum præcedentia inaniter repetant, fidem ſecutus noſtri codicis ejicere non dubitavi.

l. 16. Τί μ' ἐκπήσει ἢ ταράξει.] *Quid me percellet aut perturbabit?* Ego Ciceronis verbis converti liberius. *Wolfius.* Qui vertit, *Quid me quaſi tumultuantem de gradu dejiciet? aut quid dolore plenum exſiſtet?* M. Ant. L. IX, 37. Τί σε ἐξέπησι; *quid te percellit?* ſive *de mentis ſtatu dimovet?*

p. 37. l. 2. Αἱ μύξαι μυ ῥέουσι.] Vide p. 256. l. 1. &c. p. 660. l. 12. Confer M. Ant. L. VIII, 50. Forte ad Heſiodi verſum reſpexit, Scut. Herc. verſ. 267.

Τῆς ὲκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον.

Hujus quidem ex naribus mucus manabat.

l. 4. Τοῦτο οὖν ἔυλογον μύξας γίνεσθαι.] *Eſtne conſentaneum mucores exſiſtere?* Objicitur hoc ad negandam providentiam: à qua videatur alienum, res condere moleſtas & noxias. Quod querelæ genus Plinio familiare eſt. *Wolfius.*

l. 14. Εἰ δ' ἄρα ἢ ἐγίνετο.] Illud ἄρα est ex nostro codice: in aliis deest.

p. 38. l. 2. Τί οὖν; Αὐτῷ ταῦτά σε δεῖ.] Alio modo hæc interpretanda sunt. αὐτῷ pro ἑαυτῷ, & mox αὑτὸν pro ἑαυτόν. Nota autem ἑαυτὸν in omnibus personis usurpari. *Quid ergo? hæc tibi ipsi parare oportet, ac quærere, unde in tuam ipsius regionem leonem, &c.*

l. 5. Εὐχρηστα.] Ita noster codex pro εὐχάριστα, quæ vox omnes inquinârat libros.

l. 9. Φέρε νῦν, ὦ Ζεῦ, ἣν θέλεις πεπρωμένην.] Vide L. 1. c. 24.

l. 10. Ἀφορμάς.] Aliud hoc in loco vult vox ἀφορμὴ, aliud cum opponitur τῇ ὁρμῇ. Consule indicem. Hîc significat *subsidia & adminicula à naturâ accepta*, uti rectè *Gataker.* interpretari videtur ad M. Anton. L. IX, 1. ἀφορμὰς γὰρ περιλήψει παρὰ τῆς φύσεως.

l. 11. Πρὸς τὸ ΚΟΣΜΗΣΑΙ διὰ τῶν ἀποδεικνύντων ἑαυτόν.] Sic p. 439. l. 1. ἀφ' ἃ ὁρμώμενοι φέρειν δυνήσονται τὰ συμπίπτοντα κακῶς, καὶ ΚΟΣΜΕΙΣΘΑΙ ἀπὸ αὐτῶν. Et p. 435. l. 7. τί γὰρ ἄλλο ἢ ἵνα σε ΚΟΣΜΗΣΗ.

l. 14. Εἶτα τοῖς θεοῖς ἐγκαλεῖτε.] Hom. Od. δ. 32. & Plato in Alcib. 2. p. 142. edit. Steph. ἐγὼ μὲν οὖν ἔτι ἀπορῶ μὴ ὡς ἀληθῶς μᾶλλον θεοὺς ἄνθρωποι αἰτιῶνται, ἐξ ὧν κακῶν φάσκοντες κακὰ σφίσιν εἶναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῇσιν ἄτε ἀτασθαλίῃσιν, [lege cum Homero ἀτασθαλίῃσιν, vel communi linguâ ἀτασθαλίαις] εἴτε ἀφροσύναις χρὴ εἰπεῖν,

——Ὑπερ μόρον ἄλγε' ἔχουσι.

l. 5. Καὶ ὅλον.] Καὶ ex Stobæo hunc locum citante inserui. Mox ἐν' αὐτῷ pro αὑτῷ.

l. 16. Σύ μοι δείκνυε.] Alii σὺ δέ μοι δείκνυε. Autoritate nostri codicis δὲ ex contextu ejecimus, ut cursu celeriori procederet sententia, nec minus venusta.

Alia quædam restant, quæ sic corrige: p. 33. l. 2. χρηστικὴ p. 34. l. 16. χρήσει p. 37. l. 13. τοιαύτῃ l. 14. ὀφελῶ p. 38. l. 1. ὕλας l. 16. ἀγεννείᾳ p. 39. l. 11. οἰδ'

CAP. VII.

Περὶ τῶν μεταπιπτόντων.] *Doctrina præceptorum illorum quibus de nostra sententia depellimur.* Syllogismos μεταπιπτόντας interpretati sumus, quibus aliquis sentire aliud, quàm antea senserit, adducitur, ac de priore opinione redarguitur, quam posuerit. Id ut artificiosè possit præstare quispiam, docent Dialectici: ut Aristoteles in octavo Topicorum. Epistemonicus enim, ut inquit Aristoteles, ἀμεταπτωτός καὶ ἀμεταπειστός est. In hoc genere ac studio Dialecticæ, multum elaborarunt Stoici. In differentiis ἀξιωμάτων secundum Stoicos numerat inter alias μεταπτώσιν quoque Laertius in vita Zenonis, his verbis: καὶ ἄλλας δέ φασιν διαφορὰς ἀξιωμάτων, καὶ μεταπτώσεις αὐτῷ ἐξ ἀληθῶν εἰς ψεύδη καὶ ἀνίστασθαι. Cæterùm quoad sustinere, & quemadmodum propositum suum debeat aliquis in disputatione Dialectica, docet Aristoteles in eo quo dixi libro Topicorum, & recentiores: sed horridiores atque incultiores in loquendo Dialectici, accommodatè ad Stoicorum rationem tractant hanc methodum in libellis quos inscribunt de Obligationibus: sic enim appellant, ἔστι πᾶσα ἡ τοιαύτη πραγματεία περὶς

πρὸς ἕτερον δεῖν. De his pauncula quædam apud Gellium quoque reperies, & μεταπιπτόντων Dialecticarum quædam exempla. *Schegkius.*

Ibid. Τὰς μεταπιπτούσας.] Μεταπίπτειν eſt μεταβάλλεσθαι, *mutari, decedere de ſententia & conſuetudine ſua.* Hinc μετάπτωσις, *mutatio & inconſtantia.* Μεταπίπτουσας λόγοι fortaſſe *inconſtans oratio* dici poteſt, cùm dati pœnitet, cùm reperimus id quod adverſario per imprudentiam conceſſeramus. Ἀμετάπτωτος λόγος, *oratio conſtans*, cùm dictis & conventis ſtamus. Προθετικοὶ λόγοι hoc loco dicuntur, ea quæ ab adverſario conceſſa, diſputando perſequimur: quæ ſi adverſentur ei qui conceſſit, is μεταβάλλεται καὶ μεταπίπτει, non ſtat promiſſis, mutat ſententiam, quod dederat eripit; quod eſt imperitiæ ſignum. Sic apud Platonem, Socrates pleroſque ad ea neganda adigit, quæ ipſi parùm cautè affirmârant. Sequitur in hoc capite, ἀναγκαῖον δέειν ὅτε αἰτῆσαί τινα ὑπόθεσιν, ὥσπερ ἐπέθεντο τῇ ἐξῆς λόγῳ· quod rectiùs intelligent ii qui αἰτήματα γεωμετρικὰ apud Euclidem didicerunt. *Wolfius.*

l. 5. Τῶν ἐρωτᾶσθαι περαίνοντας.] *Quæ concludunt interrogando:* hoc eſt, eo quod adverſarius interrogatus fuerit, ex ejuſque reſponſionibus concluſio petatur. *Wolfius.*

Ibid. Ἔτι δ' ἐν τῷ ἐρωτᾶν περαίνοντας.] Ita noſter codex: alii ἔτι δὲ πρὸ τ. π. Scripſit autem Chryſippus Περὶ τῶν περαινόντων λόγων. Laertius L. VII, 195.

L. 8. Πῶς ἂν ἐμοιῶ τῷ διέξοδον καὶ ἀναστρόφῳ.] Pro, καὶ τῷ διέξοδον. D. Moibanus ἀναστρόφῳ hîc intelligit τῷ ἐπιτεινῷ καὶ συνθετικῷ μέθοδον, quòd ea quæ per ἀνάλυσιν inventa ſunt, καθ' διέξοδον capiosè, καθ' σύνθεσιν verò in definitionum metas contracta, ſuccinctè explicentur, atque inverſo ἀναλύσεως ordine procedatur. *Wolfius.*

Ibid. Ἐμοιοῖ.] Durum videtur ἐμοιοῦν τῷ διέξοδον, niſi ſubaudias καθ'. Non inepte legetur ἐμοῖ. *Salmaſius.* Habent codices Ven. Baſil. & Salmant. ἐμοιοῖ, noſter codex ἐμοῖ. Mihi certiſſima emendatio videtur ἐμῇ.

l. 11. Οὐ συγκαθήσει.] Sic legendum à συγκαθίημι, unde συγκαθεὶς ἀόρ. β'. participii: *qui ſe demiſit, qui deſcendit in arenam. Wolfius.* Noſter codex συγκαθήσει. corrupte alii συγκαθήκει.

p. 41. l. 1. Μὴ τοῦτον δέ.] Lego τοῖς δὲ τούτων μηδέτερον. Sententia eſt: Eſſe bono viro diſputandum, idque non temere & obiter, requiri ergo meditationem & artem. *Wolfius.*

Ibid. Μὴ τούτων δὲ μηδέτερον.] Ita noſter codex: & Baſil. codex Ven. μὴ τοῦτον. Ms. Par. μὴ τοῦτον δὲ μηδ' ἕτερον. Pro μὴ τούτων; Meibomius delet μὴ, aut ſcribit καὶ. Nihil muto: μὴ δὲ μηδέτερον τούτων προσδεχομένοις, *qui neutrum horum admiſerint.* Acrius negat gemina negatio.

l. 4. Τί γὰρ ἐπαγγέλλεται; ἐν λόγῳ τἀληθῆ τιθέναι.] *Sed quid de ſe promittit ſtudioſus? Nimirum ſe rationibus ſuis adhibere vera.* Nam in obligationibus diſputationum Dialecticarum quod ponitur, aut affirmari, tanquam verum, aut negari, ut falſum, aut dubiè poni, ut incertum conſuevit. *Schegkius.*

Ibid. Τί γὰρ ἐπαγγέλλεται ἐν λόγῳ;] *Quid enim in Logicâ promittitur?* Sic mox, τί παραγγέλλεται ἐν λόγῳ; *quid in Logicâ præcipitur? Te admiſſurum id, quod conſequens eſt propoſitionibus rectè à te conceſſis.* Ita vertendum.

l. 6. Τὰ ἄδηλα.] Cum Meibomio πρὸς inserendum, πρὸς τὰ ἄδηλα. Sic certe p. 143. l. 1. πρὸς δὲ τὰ ἄδηλα ἐπέχειν. p. 363. l. 12. πρὸς τὸ ἄδηλον ἐπέχειν. Vide & p. 337, 13. Cicero Academ. II, 17. ἐπέχειν, vertit, *sustinere adsensionem*. Et l. 18. *Ex his necessario nata est* ἐποχὴ, *id est adsensionis retentio*. Sext. Emp. L. II. c. 22. Οἱ περὶ Χρύσιππον δογματικοὶ ἐν τῇ συνεραιήσει τῶ σωρείτῃ περιόντῳ τῶ λόγῳ, φασὶ δεῖν ἴσασι καὶ ΤΗΝ ΕΠΕΧΕΙΝ ἵνα μὴ ἐκπέσωσιν εἰς ἀτοπίαν. Hinc quoque M. Ant. L. X, 12. ἐπέχειν. Qui quidem locus perperam sollicitatus est ab interpretibus: τίς ὑπονοίας χρεία, παρὸν σκοπεῖν τι δεῖ περαχθῆναι; κἂν μὲν συνορᾷς, εὐμενῶς, ἀμεταστρεπτὶ τούτῳ χωρεῖν· ἐὰν δὲ μὴ συνορᾷς, ἐπέχειν, καὶ συμβούλοις τοῖς δεῖσοις χρῆσθαι. *Quid suspicione est opus, cum præsto sit* [vel, *cum liceat*, παρὸν] *considerare quid fieri oporteat? & si perspexeris, placide, constanter eâ fac progrediaris*: [omissâ copulativâ, quod usitatissimum:] *Si non verò perspexeris, sustineas adsensionem, & optimos quosque in consilium adhibeas.*

l. 9. Ὅτι — παρεδέχου.] De constructione vide supra ad p. 15. l. 10. Reposui autem ὅτι autoritate nostri codicis, διότι habent Editi.

p. 42. l. 5. Τὸν μέλλοντα ἐν λόγῳ συνεῶς ἀναστρέφεσθαι, καὶ αὐτόν τε κατ' ἀπόδειξιν ἕκαστα ἀποδόντα.] Sic legendum puto pro καὶ αὐτὸν τ' ἀποδείξειν. *Wolfius.*

l. 6. Καὶ αὐτὸν ἀποδείξειν.] Ita noster codex. Legit Cod. Ven. καὶ αὐτόν τ' ἀπόδειξιν. Omnino autem lege cum Salmant. edit. καὶ αὐτὴν κατ' ἀπόδειξιν ἕκαστα ἀποδόντα.

l. 7. Ἀποδόντα καὶ παρακολουθήσειν.] Cum demonstratione singula explicârit, etiam intellecturum de monstrationes.' Observentur hæc participia, & particula καί. *Wolfius.*

l. 9. Ὡς ἀποδεικνυόντων.] Dele interrogationem.

l. 9. Οὐκοῦν ἐλήλυθεν ἡμῖν.] *Ergo venit nobis.* Intelligi potest ergo deprehendimus vel ostendimus. Sed quid si legas, οὐκοῦν ἐλελήθει ἡμᾶς; *Ergo latuit nos? non animadvertimus?* Wolfius.

l. 11. Καὶ γυμνάσια, καὶ ἀναγκαῖα.] Potest intelligi κατ' ἀπόφασιν, non modo non supervacanea, sed etiam necessaria. Quid verò si legatur χρησιμὰ καὶ ἀναγκαῖα; *utilis & necessaria.* Wolfius.

Ibid. Οὐκοῦν ἐλήλυθεν ἡμῖν ἃ πρεὶ, &c.] Ita noster codex cum Ms. Par. Sed ista lectio non placet. Repone itaque cum aliis codicibus ὡς ἃ πρεὶ, & καὶ ἀναγκαῖα verte *etiam necessaria.* Οὐκοῦν ἐλήλυθεν ἡμῖν ὡς ἃ πρεὶ, &c. *Ergo venit nobis* (vel, quod magis latinum, *Ergo res huc recidit*) *ut concludentium propositionum ac modorum tractatio & exercitatio,* etiam necessaria *videatur.* Sic p. 258. l. 10. οὐκ ἐπέρχεταί μοι, *mihi in mentem non venit.* Apud Laertium L. VII, 21. ἃ ἐπέρχεταί μοι. *Quæ occurrunt mihi.*

l. 13. Καὶ συμβαίνει τι ἐξ αὐτῶν.] Vertit Schegkius, *At interdum accidit, ut concessis propositis veris existentibus, falsum sit quod concluditur.* Legit noster codex συμβαίνει τοῦτο ἐξ αὐτῶν. Ms. Par. τοῦτ' ἐξ αὐτῶν. Ante συμβαίνει supple ἐφ' ὧν, sic omnia plana.

l. 16. Ἀλλὰ, ὅτι οὐχ ὑγιῶς παρέχωρησα τὰ ὡμολογημένα;] *An potius parum considerate me concessisse aliquid fatebor?* Ex concessis disputatio concluditur. Quæ verò adhibentur ad disputandum, aut pro veris conceduntur, aut pro falsis negantur, aut pro incertis & dubiis ponuntur. Cæterùm qui respondet in disputatione

ne Dialectica, & obligat ſeſe interroganti, cautus & circumſpectus ſit oportet, ne quid committat quo redargui poſſit: quod nimirum artis eſt, & exercitationis, & attentionis. Moleſtè qui ferunt ſe capi diſputando, ac redargui, appellantur Græcè δύσκολοι, de quibus Ariſtoteles ſic ſcribit: Δύσκολοι τὰ πρῶτα μάλιστα συγχωροῦσιν, ἐὰν μὴ παρέλῃς φανερὸν ᾖ τὸ συμβησόμενον· ὅτι τελευτῆς δὲ δύσκολαινοῦσιν. ὁμοίως δὲ καὶ ὅσοι οἴονται δεινοὶς εἶναι ἐν τῷ ἀποκρίνεσθαι· δένδρες γὰρ τὰ πλεῖστα, ὅτι τίλας τερθρεύονται, ὡς ὁ συμβαίνοντα ἐκ τῶν κειμένων. τιθέασι δὲ περιχαίρως πιστεύοντες τῇ ἕξει, καὶ ὑπολαμβάνοντες ἁδὲν πείσεσθαι. Hanc Dialecticam in diſputando garrulitatem Plato in Parmenide ἀδολεσχίαν appellat. Laertius verò ſic definit Dialecticos, ut hi ſint, ὅσοι περὶ τὸν τῶν λόγων τερθρείαν καταγίνονται. *Schegkius.*

p. 43. l. 1. Καὶ μὴν ἁδὲ τοῦτο δίδοται.] *Atqui ne hoc quidem datur*, ſcilicet ab adverſario, qui ſibi ſemel conceſſa mordicus retinet. *Wolfius.*

l. 2. Οὐ συμβαίνει διὰ τῶν παραχεχωρημένων.] *Quum id non ſit in conceſſis.* Ad data & conceſſa ante concluſionem caute reſpondenti eſt reſpiciendum. Illud enim artis eſt, ut pœnitentiæ non ſit locus: ſed occurrendum omnibus ante concluſionem, ne redarguamur. Præcepta ſunt apud Ariſtotelem in octavo Topicorum. *Schegkius.*

l. 3. Ἀλλ' ἁδὲ τοῦτο δίδοται.] *At ne hoc quidem datur*, hoc eſt, adverſarius & ea quæ data ſunt, ſibi extorqueri non ſinit: & concluſionem ex iis factam defendit acriter. *Wolfius.*

l. 3. Τί οὖν ὅτι τούτων ποιητέον; ἢ μή ποτε ὡς οὐκ ἀρκεῖ.] *Quid in his ergo faciendum? Annon ut non ſatis eſt?* Monuit eum qui deceptus eſt, agnitum errorem eſſe corrigendum, depoſitâ verecundiâ: etſi innuit, præſtare non decipi (id quod ars & exercitatio differendi præſtet) quàm paulò poſt negare, quod modò conceſſeris. Nunc ſophiſtam etiam monet, nè alterius imperitiâ ad evertendam veritatem & ſtabiliendum mendacium abutatur, æris alieni adhibitâ ſimilitudine: quaſi vero negare quod conceſſeris, ſit æs alienum diſſolviſſe & abſolviſſe creditorem: cum perinde ſit, ac ſi quis depoſitum inficietur. Peccat uterque, & qui temere largitur: & qui quod fraude & dolo impetrat, pertinaciter urget: cum illum acutiorem eſſe deceret, & errantem comiter monere & erudire. *Wolfius.*

l. 4. Ἢ μήποτε ὡς.] Vide Grot. de jure belli, c. I. ſ. X. 6.

l. 8. Τὸ ἐπιφερόμενον.] Articulum repoſui ex noſtro codice: mox quoque ejuſdem codicis autoritate tres integras reſtituimus lineas, quæ in aliis deſunt libris: *viz.* à lin. 13. μὴ μενόντων ad προσδέχεσθαι ultimâ lineâ.

p. 44. l. 2. Δεῖ οὖν καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν λημμάτων ἰσορῆσαι, καὶ τὴν τοιαύτην μεταλαβὴν καὶ μετάπτωσιν αὐτῶν, καθ' ἣν ἐν αὐτῇ τῇ ἐρωτήσει ἢ τῇ ἀποκρίσει, ἢ τῷ συλλογίζεσθαι, ἢ τινι ἄλλῳ τοιούτῳ, λαμβάνοντα τὰς μεταπτώσεις, ἀφορμὴν παρέχει τοῖς ἀνοήτοις τῆς ταράττεσθαι, μὴ βλέπουσι τὸ ἀλόλυθον.] Sententiam auctoris operam dedi ut appenderem: ſed & verba ipſa viſum eſt aſcribere, ut ſi quis aliquid melius deprehenderit, eo utatur; pro λαμβάνοντα lego ὁ λαμβάνων: niſi forte duriſſima ſit ἀντίπτωσις, ac potius ἀνακόλυθον, aut ſcriptura depravata. *Wolfius.*

l. 6. Λαμβάνοντα.] Sententia eſt

σολοικοφανὲς seu ἀναόλεθρον, ut Grammatici amant loqui: quod locutionis genus percrebro etiam apud probatiſſimos occurrit authores. Apud Homer. Il. β'. 350.

Φημὶ γὰρ οὐ νηλεὲς ἔσσεσθαι ὑπερμενέι Κρονίωνι, &c.

Ἀσχέτως ἐπιδέξει, ἐναίσιμα σύμβολα φαίνων.

Terent. Eunu. act. 5.

Nos omnes, *quibus eſt alicunde objectus labor,*

Omne quod eſt interea tempus, priuſquam id reſcitum eſt, lucro eſt.

Objicit autem Stoicis Plutarchus c. 25. καὶ σολοικισμὸν, ἂν οἷς ἄλλοι ἂν αἰσχυνθείησαν ἐκ ἐλέγχει.

l. 9. Ἵν' ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ.] Dialecticam imprimis coluerunt Stoici. Ideoque Cicer. de Divin. *hoc eſt,* Dialectici, *non facitis*; atque ita alibi. Adi Laert. L. VII, 83. atque ibi vide Menagium. Perperam autem vir doctus, *Nonnulli tamen inter Stoicos Dialecticam contempſere, ut Seneca, Epictetus, Marcus Imperator.* Minime *contempſere dialecticam* Epictetus & Marcus Imperator: nam Senecam nihil moror: ſed ad ſuos revocavere uſus. Vide infra cap. XVII.

l. 12. Ὅτε αἰτῆσαι.] Ὅτε δ' αἰτῆσαι, vel ἐπεὶ δ' αἰτήσε. Meibomius.

l. 15. Περὶ τίνος ἡ συνέλευσις; περὶ καθήκοντος.] Videntur hæc verba aliunde irrepſiſſe neſcio quomodo. *Wolfius.*

p. 45. l. 1. Μενεῖσθαι ἐπὶ τῆς τηρήσεως.] *Permanendum in conſervatione.* Fortaſſe τήρησιν appellat, id quod conceſſum ſemel fuit. Sed quid ſi legatur ἐπὶ τῆς ῥήσεως; *eſtne in ea perſeverandum quod dixeris?* Wolfius.

Ibid. Ἐπὶ τῆς τηρήσεως.] *In ſuppoſitione.* Vide Petavium ad Synefium p. 23.

l. 7. Δόγμα χρυσικὸς.] Noſter codex λόγων.

l. 8. Δεινὸς ἀραῖσθαι.] Deſiderantur ἐν, ut ſit δεινὸς ἐν ἀραῖσθαι. *Salmaſius.*

l. 10. Τῷ μὲν εἰκῇ καὶ φιλόσοφον.] Fortaſſis ἀφιλοσόφως, *inerudite.* Wolfius.

Ibid. Τῷ μὲν εἰκῇ καὶ φιλόσοφον καὶ ὡς ἔτυχεν.] Dele καὶ φιλόσοφον. Vide ſupra [p. 40. lin. ult.] τῷ μὴ εἰκῇ, μηδ' ὡς ἔτυχεν ἐν ἀραῖσθαι καὶ ἀποκείσει ἀναιρέσεως. *Salmaſius.* Confirmat noſter codex emendationem Salmaſii, omiſſis vocibus καὶ φιλόσοφον poſt εἰκῇ, quæ conſtructionem & ſenſum perturbant.

l. 12. Πῶς ἔτι ἐσί.] Noſter codex ἔσται.

l. 16. Τοῦτο δεικνύτωσαν, καὶ παρέλκει τὰ θεωρήματα ταῦτα πάντα, ἄτοπα ἦν καὶ ἀνακόλυθα τῇ προλήψει τῆς σπουδαίας.] In codice Baſ. *ἦν ita notatur, & ad oram ſcribitur εἶναι. Meibomius pro καὶ παρέλκει ——ἄτοπα legit ὅτι παρέλκει—— καὶ ἄτοπα. Quid ſi legamus, τοῦτο δεικνύτωσαν, παρέλκειν τὰ θεωρήματα ταῦτα πάντα, καὶ ἄτοπα εἶναι, καὶ ἀνακόλυθα τῇ προλήψει τῆς σπουδαίας.

p. 46. l. 3. Ἐξεργαζόμενοι τὸν αὐτὸν λόγον.] Fortaſſe τὸν ἑαυτῶν λόγον. *Non lucubrabimus expoliendæ noſtræ orationis causâ?* ut participium τελικῶς exponatur, ἀγρυπνήσομεν ἐξεργαζόμενοι, pro ἵνα ἐξεργαζώμεθα. Si quis convertere maluerit, *Eadem oratione expoliendâ ignaviam noſtram defendimus: non impedio.* Ut ſententia ſit: In ea diſputatione ignavos eſſe occupatos, ut perſuadeant, Dialecticâ non eſſe opus. *Wolfius.* Probat τὸν αὐτῶν Salmaſius.

l. 4. Μήτε τὸν παλαίοντα ἀποκλεισ-

ναι;] Proverbialiter dicitur de re maxime flagitiosâ. Sic Horat.

Parentis olim si quis impiâ manu,
Senile guttur fregerit.

l. 6. Τί ἒν ἐποίησας;] *Quid ergo fecisti, rogas?* potius τί ἂν ἐποίησα; *Quid ergo feci?* Mox ἐπεὶ τοι pro ἐπεὶ noster codex & Ms. Par.

l. 9. Ῥόφ.] De Musonio Rufo vide supra ad p. 10. l. 12.

l. 10. Μὴ γὰρ, ἔφην, τὸ Καπιτώλιον ἐνέπρησα;] Ita optime restituit noster codex: pro quo alii ἐχ οἷον μέν, φημι, τὸ Καπιτώλιον καῖσκαλφα. Cæterum Capitolium incendere pro atrociſſimo facinore à Romanis vulgò dicebatur: Cicero de Amicit. *Etiamne si te in Capitolium faces ferre velit.*

l. 16. Ταῖς αὐτῦ.] pro αὐτοῦ.

p. 47. l. 2. Τὸ καθ' αὑτὸν ἢ ἃ καθ' αὑτὸν.] Nescio an non legendum sit, τὸ κατ' αὐτὸν ἢ ἃ κατ' αὑτὸν, scilicet λόγον, *ipsam logicam.* Sed suo fruatur lector judicio.

Restant alia quædam leviora sic corrigenda, p. 43. l. 9. αὐτῶν p. 44. l. 9. τὸ καθῆκον 46. l. 1. νωθροὶ ἐσμεν l. 3. ποιήσομεν 47. l. 2. ἁπλῶς

CAP. VIII.

PAg. 47. l. 6. Ὅτι αἱ δυνάμεις.] *Facultates*, artem differendi & dicendi potissimum intelligo: quæ ut hominis studiosi egregia & ornamenta & instrumenta sunt, ità sine solidâ eruditione & virtute arrogantes & negligentes efficiunt. ἡ γὰρ οἴησις ἐγκοπὴ τῆς προκοπῆς ἐστιν, ut dicebat Bion. Cùm enim se tenere omnia falsò persuasum habeant, addiscendi plura voluntatem abjiciunt: ut à plerisque novitiis magistellis & doctorculis fieri videmus. *Wolfius.*

l. 9. Τὰ ἰσοδυναμοῦντα.] *Æquipollentia* vulgo dicunt, vel è libello De Copiâ, vel è Dialecticis satis nota. *Wolfius.*

l. 11. Ἐνθυμημάτων τῶν ἐν τοῖς λόγοις ἕξεσι μεταλαμβάνειν.] Noster codex & Ms. Par. ἐνθυμημάτων ἐν τοῖς λόγοις ἐπιτοιῦ μεταλαμβάνειν.

l. 14. Οὐκοῦν.] Restituitur ἐκοῦν ex nostro codice.

p. 48. l. 2. Ἀτελὴς συλλογισμός] Enthymema imperfectus est syllogismus, quippe pars aliqua deest, facile supplenda. Aristot. in prior. Analyt. ἐνθύμημα μέν ἐστι συλλογισμὸς ἀτελὴς ἐξ εἰκότων ἢ σημείων. Et in Rhet. L. 1. c. 2. Enthymema vocat ῥητορικὸν συλλογισμόν. Hinc apud Juvenal. L. VI. 449. *Curtum Enthymema.* Sic Mss. vulgò non ita rectè, *curvum.*

l. 6. Αὐτούς τε ἢ ἀλλήλους.] *Et nos ipsos, & alii alios*, fortassis ἀλλους. Videtur Epictetus ab aliquibus reprehensus, quòd suos auditores in Dialecticis minùs exerceret. Respondet igitur, se ob auditorum ignaviam, omissis minùs necessariis, ea urgere potissimùm, quæ non tam ad decus & ornamentum faciant, quàm ea quæ ad verum judicium de rebus, & animi tranquillitatem requirantur. *Wolfius.*

Ibid. Ἄλλους.] Ità reposui stipante *Wolfio*, & sensu postulante.

l. 9. Τί οὖν χρὴ προσδοκᾶν.] Pendet oratio usque ad p. 49. l. 2. ἐπ' αὐτῇ; Nota, ἢ μᾶλλον θ' ὅτι, &c. ὅτι ἢ ἐν τῷ, &c. Hæc autem inclusive (μεγάλη, &c. usque ad προσλάβοι·) Paulo supra ἐχ ἡ τυχοῦσαι exstemmatice. Et pro αὐτῇ

προσ-

προσγένοιτ' ἂν malim ταύτῃ hoc pacto.

p. 49. l. 3. Πεῖναι.] Modo potentiali.

l. 4. Ὅτι δὲ προσθήκην.] *Non oportere additamentum.* Sensus est, Hominem non oportere proram & puppim (quod aiunt) excellentiæ suæ in dicendi artibus collocare, sed acceſſionis & additamenti vice habere. Sic Cicero: *Ornanda*, inquit, *eſt dignitas domo, non tota dignitas è domo petenda.* Wolfius.

l. 9. Τίνος ἀπολελειμμένος, τοῦ ἀποκέκλικε.] *Quo deſtitutus, quo declinârit?* Caret utique vero judicio, & animi tranquillitate. *Wolfius.*

l. 10. Τί οὖν; Πλάτων φιλόσοφος οὐκ ἦν;] *Quid ergo? Plato philoſophus non fuit?* quaſi dicat, cùm diſſerendi ac dicendi peritiſſimus fuerit, ut & Hippocrates. Adverſarius Epictetum urget exemplo Platonis, ad quod ità reſpondet Epictetus, ut ſibi neceſſe eſſe neget imitari Platonis omnia. Sic Cicero quodam loco: *Eloquentiam ſi attulerit philoſophus, non aſpernabor: ſi non attulerit, non requiram.* Wolfius.

l. 11. Ἀλλ' ὁρᾷς πῶς φέρεται Ἱπποκράτης.] Celſus de Hippocrate. *Primus quidem ex omnibus memoria dignis vir & arte & facundia inſignis.*

l. 14. Ἄλλως.] *Fortuito.* ut p. 520. l. 14.

l. 15. Καλὸς ἦν Πλάτων καὶ ἰσχυρός.] Seneca Ep. LVIII. *Erat quidem* [Plato] *corpus validum & forte fortitus, & illi nomen latitudo pectoris fecerat.* Ælian. Var. Hiſt. L. II. c. X. de Platone, σεμνὸν μὲν ἰδεῖν τὸ πλάτος, ἴλεων δὲ τῷ προσώπῳ. Vide etiam Apuleium de Habit. doctr. in initio. Laertium in ejus vitâ. Suidam in Πλάτων. Servium ad Virg. Æn. VI, 667.

l. 16. Κἀμέ.] *Me*, ſenem claudum, & deformem. Vide mox p. 50. l. 4. & p. 91. l. 3. Sic Epigramma, Δῦλος Ἐπίκητος γενόμην καὶ σῶμα ἀνάπηρος.

p. 50. l. 3. Ἄγε δή' ἐγώ.] Fortaſſe εἰ δὴ ἐγώ. *Wolfius.* Noſter codex ἀγ' εἰ δ' ἐγώ.

l. 5. Ἀναιρῶ τὰς δυνάμεις ταύτας;] Noſter codex ἀναιρεῖς. Objectio. cui Epictetus, Μὴ γ. Confer autem L. 2. c. 23. in fine.

l. 8. Ποιὰ προαίρεσις φαντασιῶν.] *Certum viſorum inſtitutum* aliàs τῶν χρῆσιν τῶν φαντασιῶν appellat, *uſum viſorum:* ut quamque rem talem judicemus, qualis ipſa eſt. Faciliùs hoc intelligeretur, ſi verum judicium & æquanimitatem dixiſſet. *Wolfius.*

CAP. IX.

PAg. 51. l. 4. Ὅτι κόσμιος.] Cicero Tuſc. L. V. *Socrates cum rogaretur, cujatem ſe eſſe diceret; MUNDANUM, inquit. Totius enim mundi ſe incolam & civem arbitrabatur.* Vide & de Leg. I, 23. Plutarc. Περὶ φυγῆς p. 600. Ὁ δὲ Σωκράτης βέλτιον, οὐκ Ἀθηναῖος οὐδὲ Ἕλλην, ἀλλὰ ΚΟΣΜΙΟΣ εἶναι φήσας. Sic de ſe *Diogenes:* Vide ad p. 501. l. 12. Vide quoque ad p. 192. l. 10.

p. 51. l. 14. Σύστημα τὸ ἐξ ἀνθρώπων καὶ θεῶν.] Sic excudi oportebat. Laertius in Zen. L. VII, 138. Κόσμος ——σύστημα ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ τῶν ἐν τούτοις φύσεων· ἢ σύστημα ἐκ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, καὶ τῶν ἕνεκα τούτων γεγονότων. Auctor de libro περὶ κόσμου, in initio.

Κόσ-

Κόσμῳ δεῖ σύσημα ἐξ ἀρρενῶς καὶ γῆς καὶ τῶν ἐν τέτοις φερομένων φύσεων.——ἢ τῶν ὅλων τάξις τε καὶ διακόσμησις, ὑπὸ θεῦ τε καὶ διὰ θεὸν φυλαττομένη.

p. 52. l. 3. Μόνον ταῦτα.] Malim μόνα. *Wolfius.* Mox pro τῆς συναναστροφῆς legit Salmaſius τῇ συναναστροφῇ.

l. 5. Κατὰ τὸν λόγον ἐπιπεπλεγμένα.] *Ratione implexa, ſive implicita,* ſcilicet τῷ θεῷ· hoc eſt, Mens & ratio ſocietatem conciliat inter deos & homines. Nam & Deus & homo à quibuſdam ζῶον λογικὸν, hoc eſt, anima rationis capax definitur: & mundus, civitas atque communio Deorum & hominum. *Wolfius.*

l. 10. Διάγονται εἶναι καὶ ἀκαταφρονήτως.] Sic noſter codex: Cæteri διάγονται καὶ ἀκαταφρονήτως.

l. 14. Καὶ πόθεν φάγω, φησί.] *At unde edam? inquit,* τὸ φησὶ referatur ad perſonam adverſarii, qui præceptis Epicteti refragatur, aut certe non plane acquieſcit. *Wolfius.*

Ibid. Φησί.] Vide ad p. 23. l. 14.

l. 15. Πῶς οἱ δῆλοι, πῶς οἱ δεσπόται;] Confer L. III, c. 26. in initio.

p. 53. l. 1. Αὐτός.] Noſter codex αὐτοῖς.

l. 7. Ἐγὼ μὲν οἶμαι.] Ego quidem cenſeo, ſi doctrinam hanc de cognatione, quæ vobis cum Deo communis eſt, perſuaſam habuiſſetis, &c.

l. 8. Καθῆσθαι τὸν πρεσβύτερον.] *Sedere ſeniorem.* Sic ſeipſum appellat, modeſte præceptoris nomen diſſimulans. *Wolfius.*

l. 9. Ταπεινοφρονήσηλε.] Sic cod. Ven. Baſ. & Sal. poſteriores editiones ταπεινοφρονήσεσθε quod rectius videatur, uti mox διαλογιεῖσθε.

l. 13. Δεσμά τινα ταῦτα περιπλήμεθα.] Concinnior ſententia videatur, ſi ταῦτα transferatur ad ὡς βάρη. Hoc modo δεσμά τινα περιπλήμεθα, &c. ταῦτα ὡς βάρη, &c.

l. 14. Τὸ σῶμα καὶ τὴν κῆσιν αὐτῆς, καὶ ὅσα τούτων ἕνεκα ἀναγκαῖα.] *Corpus & poſſeſſionem ejus, & quæ nobis ob hæc neceſſaria ſunt.* Poſſeſſionem corporis appellat res quibus corpus indiget: ut domicilium, veſtes, cibum & potum, jumenta, ſervos, operas artificum, &c. *Wolfius.*

l. 16. Εἰς οἰκονομίαν.] Vide ad p. 416. l. 13.

p. 54. l. 1. Ἄχρησα.] Noſter codex ἄσαχλα.

l. 6. Μετὰ τῆς σωμαλίου τούτου δεδεμένοι.] Ita Socrates apud Platonem in Phœdone, & alibi.

l. 8. Συμπεριφερόμενοι τοῖσδε καὶ τοῖσδε.] *His & illis obſequentes ſeu morem gerentes.* Significat, ob neceſſitates corporis potentiorum gratiam obſequiis moleſtis, & philoſopho parum dignis eſſe emerendam. *Wolfius.* Vide ad p. 416. l. 13. τὰ δὲ καλὰ συμπεριφοράν.

l. 9. Οὐκ ἀδιάφορα ταῦτα.] *An non indifferentia iſta ſunt?* hoc eſt, μέσα, & per ſe neque bona, neque mala, ſed pro animo & prudentia utentis. Vide Tabulam Cebetis. *Wolfius.*

l. 10. Θάνατος.] Videtur deeſſe ἀκὶ, ut ſit θάνατος ἀκὶ ὁ κακός; *Salmaſius.*

l. 15. Δοκοῦντες ἔχειν τινὰ ἐφ' ἡμῖν ἐξουσίαν.] *Qui videntur aliquam in nos habere poteſtatem.* Fortaſſis ἐπ' ἡμᾶς vel εἰς ἡμᾶς. *Wolfius.* Nihil ſine codicibus muto; exempla ſunt ubi ἐπὶ uſurpatur cum dativo pro κατὰ, vide apud H. Steph.

p. 55. l. 2. Ἐμὲ δὲ ἐν τῷ λέγειν.] *Me vero in dicendo,* verba ἐν τῷ nihil ad ſenſum faciunt. Fortaſſe αὐτοῖς *eis,* diſcipulis ſcilicet,

ego respondere deberem. *Wolfius.* Αὐτοῖς λέγειν. Wolf. non ut alias scœliciter: quia supra ὑμῖν: & ὑμᾶς μὲν ἔρχεσθαι λέγουσας. Ἐπίλοιπε, &c. *Com: Shaftesburiensis.*

Ibid. Ἐν τῷδε λέγειν.] *Interea dicendum.* Ita noster codex: dubitavi olim an non vox exciderit & legendum ἐν τῷ μέσῳ, *vicissim.* Hæc autem respondent iis quæ præcedunt, ὑμᾶς μὲν ἔρχεσθαι, &c.

l. 3. Ἀνθρωπται, ἐκδέξασθε τὸν θεὸν· ὅταν ἐκεῖνος σημήνῃ.] Cicero Tusc. Q. I. 30. *Vetat dominans ille in nobis Deus, injussu hinc nos suo discedere.* In Cat. Maj. *Vetat Pythagoras injussu imperatoris, id est Dei, de præsidio & statione discedere.* Idem de repub. *Quid moror in terris? quin huc ad vos venire propero? Non est ita. Nisi enim, cum Deus hic, cujus templum est omne quod conspicis, istis te corporis custodiis liberavit, huc tibi aditus patere non potest.* Hoc autem in loco ὅταν ἐκεῖνος σημήνῃ, idem est ac dicit in p. 156. l. 2. ἐὰν δὲ σημήνῃ τὸ ἀναχωρητικὸν, *si receptui caneretur.* Confer & p. 412. l. 15. 510. 17. & 526. 10. Sic Marc. Ant. III. 5. Ἀναλήψεσθαι ἑαυτὸν, οἷος ἂν εἴη τις ἀπελεύθερος. τὸ ἀναχωρητικὸν ἐν τῷ βίῳ. Ubi vide Gatakerum. Idem quoque l. II. 17. δεῖ πᾶσι δὲ τὸν θάνατον ἴσον τῇ γνώμῃ παρεμένοντα, ὡς οὐδὲν ἄλλο ἢ λύσιν τῶν στοιχείων, ἐξ ὧν ἕκαστον ζῴων συγκεκρίται. Et l. V. 33. τί οὖν ἐστὶ παρεμένειν ἴσον τῷ ἔτι σβέσαι, ἔτε μέλλουσιν; *quid ergo non placidus expectare vel extinctionem tui, vel demigrationem?* Sic locus iste legendus videtur. Sed hæc ex Platone desumpta sunt. Vide Phædonem p. 62. edit. H. Steph.

l. 9. Ποῖος γὰρ ἔτι τύραννος.] *Quis enim jam tyrannus?* Ut vitæ jacturam contemnere non adeo difficile sit (etsi difficile est) tamen per exquisitos cruciatus necari horribilius esse videtur, quàm ut ab ulla philosophia contemni & æquo animo ferri possit, præterquam à Christiana, cujus martyres admirabili & plus quàm humanâ constantiâ tyrannorum sævitiam vicerunt. Non dissimile est Anaxarchi exemplum, qui cùm in mortario contunderetur, dixisse tyranno fertur: Anaxarchi saccum contundito: Anaxarchum enim non contundis: ac demum nè conscios nominaret, linguam præmorsam in os tyranni exspuisse. *Wolfius.*

l. 15. Ὅταν χορτασθῆτε.] Auctoritate nostri codicis reposui ὅταν pro ὅτε. Eodem modo χορτασθήσεσθε usurpatur apud Lucam, c. VI. 21.

p. 56. l. 2. Ἐξελεύσῃ· ἤνοικται ἡ θύρα.] *Exibis,* scilicet è vitâ. *Aperta enim est janua,* ab ἀναίρω. *Wolfius.* Eandem allusionem vide p. 125. l. 6. τὸ δὲ νεοδίδακτον μέμνησο, ὅτι ἡ θύρα ἤνοικται. p. 129. l. 14. κακὸν παραίτιον ἐν τῷ οἰκήματι; ἂν μένειον, μενῶ· ἂν λιὰν πολύν, ἐξέρχομαι. τότε γὰρ δεῖ μεμνῆσθαι καὶ παρεῖναι, ὅτι ἡ θύρα ἤνοικται. p. 171. l. 7. ἂν σοι μὴ λυσιτελῇ ἡ θύρα ἤνοικται. 390. l. 9. σοὶ τὸν θύραν ἤνοιξεν ὁ Ζεύς. 412. l. 15. τὸ ἀναληπτικὸν σημαίνει. τὴν θύραν ἤνοιξε. 452. l. 6. ἡ θύρα κέκλεισται; ἀπέξεισιν ἀπεθανεῖται; Ad eandem rem Seneca de Prov. c. 6. *Ante omnia cavi, ne quis vos teneret invitos. Patet exitus. Sed si necessitates ultimæ inciderint, jamdudum exibit è vitâ, & molestus sibi esse desinet.* Epist. 24. *Vir fortis ac sapiens non fugere debet è vitâ, sed exire.* Epist. 91. *In eum mundum intravimus, in quo his legibus vivitur. Placet? pare. non placet? quacunque vis, exi.*

Nec

Nec abſimile iſtud Virgilianum,

Noctes atque dies patet *atri* janua *Ditis.*

Plenius apud Laertium VII, 130. Εὐλόγως τέ φασι ἐξαίρειν ἑαυτὸν τοῦ βίου τὸν σοφὸν, ἢ ὑπὲρ πατρίδος καὶ ὑπὲρ φίλων, κἂν ἐν σκληροτέρᾳ γίνηται αἰτίᾳ δόξῃ, ἢ πηρώσεσιν, ἢ νόσοις ἀνιάτοις. Marc. Ant. III, 1. Καὶ περὶ αὐτῆς τῆς εἰ ἤδη ἐξαιρεῖσθαι αὐτὸν ἐφιστάνειν. Ubi conſule Gatakerum. Cato apud Ciceronem de Fin. III. *Sed cùm ab his (quæ ſecundum naturam ſunt) omnia proficiſcantur officia: non ſine causâ dicitur, ad ea referri omnes noſtras cogitationes, in his exceſſum è vitâ & in vitâ manſionem. in quo enim plura ſunt, quæ ſecundum naturam ſunt, hujus officium eſt in vitâ manere; in quo autem ſunt plura contraria, aut fore videntur, hujus officium eſt è vitâ excedere; ex quo apparet, & ſapientis aliquando eſſe officium excedere è vitâ, cùm beatus ſit; & ſtulti manere in vitâ, cùm ſit miſer.*

p. 56. l. 3. Δακρύων;] Sic noſter codex, alii δάκρυσι, utrolibet modo recte.

l. 7. Ἐπιστρεφόμεθα.] Fort. ἐπιστρεφόμεθα ſicut infra [p. 129. l. 9.] *Com: Shaftesburienſis.* Confirmat hanc lectionem noſter codex. Verte autem, *Quæ poſſunt, hæc non curabimus: quæ nobis curæ ſunt, in ea nihil poſſunt.* Deletâ interrogatione.

l. 11. Ἂν μοι λέγῃς.] Verba ſunt Socratis ex Platonis Apologia. Eadem repetit, p. 350. l. 10.

p. 57. l. 4. Δεῖ ἡμᾶς.] Noſter codex, interrogative δεῖ ἡμᾶς; ſed potius cum ironiâ quadam legendum. Hunc locum autem examinat Gatakerus in notis ad M. Anton. L. 7. ſ. 45. ubi vult, aut δεῖ illud inducendum, ut τὸ ἐγκαλλωπίζειν ad ἀξιοῦτε referatur: vel poſterius membrum ἐφωτικῶς enunciandum: quanquam etiam ſic (inquit) ſuſpenſa manebit ſententia.

l. 6. Ἡμεῖς ἂν ὡς πολλὰ.] Nos ſcilicet qui adeo ſumus ſolliciti de victu, & de rebus corpori inſervientibus. Vide ſupra p. 52. πόθεν φάγω, &c. p. 55. πόθεν φάγῃς, &c. Mox cum Meibomio forſan legendum ἕτω φοβ, Nota interea φοβούμεθα, ἐπιθυμοῦμεν conjungi, uti apud Virgil. Æn. VI. *Hinc cupiunt, metuuntque.* Quid verò ſi pro ὅτι legas ἔτι, & paulo infra colloces? hoc modo, ἕτω φοβούμεθα, ἐπιθυμοῦμεν· ἔτι τοὺς, &c. Ubi conjunctivæ quidem particulæ deſiderantur: ſed id non ſine elegantiâ quadam, præſertim in familiari colloquio.

l. 10. Ἐμέ τις ἠδίκηκεν.] Hæc videntur ad alium pertinere locum: neque enim cohærent cum præcedentibus.

p. 58. l. 2. Συμβήσεται.] *accidet tibi hoc & illud à domino.* Ex iis quæ ſequuntur colligo, τὸ συμβήσεται in bonam accipi partem: quaſi Rufus Epicteto ſpem feciſſet, impetrandi alicujus beneficii ab Epaphrodito hero ipſius. *Wolfius.*

l. 3. Ὅτι ἀνθρώπινα.] *Eſſe humana:* hoc eſt res externas, & non noſtri, ſed alieni juris, caducas & mutabiles, ſive bonæ, ſive malæ eſſe videantur. Significavit Epictetus, ſe heri ſui liberalitatem erga ſe parvi facere, eaque carere poſſe. *Wolfius.*

l. 4. Παρακαλῶ.] Παρακαλῶ forſan, *quid itaque ipſum deprecaris?* ſi τὸ παρακαλῶ ad Rufum referatur, etiam ſequens δυνάμενος erit primæ perſonæ participium. *Salmaſius.* Quid ſi, τί οὖν, ἔφη, ἄμεινον παρακαλῶ, σὲ παρὰ σαυτοῦ αὐτὰ λαβεῖν δυναμένου;

l. 8. Ἄγρον παρὰ σοῦ λάβω.] *Agrum à te accipiam?* Non intelligo

istam magnitudinem animi, non accipientis ea quæ offeruntur, nisi forte jam ante iis abundes, & nemini quicquam debere videri velis. Ego certe panem acciperem esuriens, & sitiens potum, & nudus vestem, & pauper prædium, si nulla turpitudo, nulla fraus cum ea liberalitate conjungeretur. Idem Epicteto non invideo laudem constantiæ, si emori fame, quàm alieno beneficio vivere maluit. *Wolfius.*

l. 16. Ὅτι ἄλλος ὑπ' ἄλλου ἐ δυτυχεῖ.] *Alium per alium non esse in calamitate.* Intelligitur, Deprecatore igitur nihil esse opus. *Wolfius.*

Sic reliqua corrige, p. 50. l. 10. εἶναι 51. l. 9. ὄθεν 54. l. 4. ὑμᾶς 56. 16. ἐστι, 57. 16. ὑπὸ σῦ

CAP. X.

PAg. 59. l. 4. Συνελελάγμεθα.] *Instructi essemus.* Malim συνελελάμεθα, à συνλεινόμεθα potius unde σύνλον Θ, quàm à συνλάτλομαι. *Wolfius.* Recte συνελελάμεθα, noster codex & Ms. Par.

l. 6. Οἶδα ἐγὼ πρεσβύτερον, &c. οἷα ἔπέ μοι.] Potest sine admiratione & interrogatione verti, hoc modo: *Novi quæ mihi quidam me natu major, &c. dixerit.* Wolfius.

l. 7. Τὸν νῦν ὀπὶ τῦ σίτυ ὄνλα ἐν τῇ Ῥώμῃ.] Sic noster codex, alii χὴ νῦν ἐπὶ τῦ σίτυ ὄνλα ἐν Ῥώμῃ. Cæterùm *Annonæ Præfectus* magistratus Romæ satis notus.

l. 12. Σπυδάσειν.] Lege σπυδάσει vel σπυδάσειε. *Wolfius.* Noster codex habet σπυδάσει, alii σπυδάσειν.

p. 60. l. 2. Ἔσεῖαι.] Ἔσῃ dubio procul scripsit Arrianus. *Salmasius.* Verumenimvero frequens est hæc personarum mutatio, præsertim in familiari colloquio. Nota autem εὐχαειςῶν ἔσεῖαι pro εὐχαειςήσει. Phrasis est usitatissima apud Græcos, quam & Latini imitati sunt. Manil. V, 391. *erit capiens*, pro *capiet. Quisquis* erit *tali* capiens *pro tempore vitam.*

l. 4. Ὁ βέλε.] Ita noster codex & Ms. Par. Cæteri codices βέλοι exhibent.

l. 5. Εἰς τῷ Πόλιν.] Sic *Urbs* pro Roma. Sed Πόλιν est lectio nostri codicis, nam alii Ῥώμην habent, quæ marginalis explicatio videtur.

l. 6. Ὁ δὲ λαβὼν πάνλων ἐκείνων ἐξελάθελο.] Idem fere exemplum humanæ inconstantiæ, nec minore cum festivitate, videas licet apud Horatium, ubi post longum sermonem de ruris otio, *Fœnerator ille — amnem relegit Idibus pecuniam, quæsit calendis ponere.*

l. 10. Πόσῳ σε ἐγώ.] Sic noster codex; Ms. Par. πόσε σε ἐγὼ, alii πόσε ἐγώ.

l. 12. Τί οὖν ἐγὼ λέγω, ὅτι ἀπραχλόν ὄζι τὸ ζῶον;] *Quid ergò ego dico? animal esse otiosum?* Occupatio est, in hanc sententiam: Occupationes & negotia non improbo: sed illud improbo, quòd ventrem ità curamus, animum verò prorsus negligimus. *Wolfius.*

Ibid. Ἀπραχλόν ὄζι τὸ ζῶον;] Minime ζῶον ἀπραχλον, sed *in actu*, ut verbis Senecæ utar, debet esse Homo. Ita Stoici; quibus contraria Epicurei docebant. Cicero de Fin. L. V. *Apparet nos ad agendum esse natos, itaque appetit animus semper aliquid agere.* Marc. Ant. V, 1. Ὄρθρε ὅταν δυσόκνως ἐξεγείρῃ, πρόχειρον ἔσω, ὅτι ὀπὶ ἀνθρώπε ἔργον ἐγείρομαι. Τί οὖν; [sic lego pro

pro ἔτι ἂν] ἀναπαλαίνω εἰ σπεύδομαι ἐπὶ τὸ ποιεῖν, ὧν ἕνεκεν γέγονα, καὶ ὧν χάριν παρῆγμαι εἰς τὸν κόσμον; mox Epicurea objectio, Ἀλλὰ τοῦτο ἥδιον. cui Antoninus, Πρὸς τὸ ἥδεσθαι ἦν γέγονας; ὅλως δὲ ἀπὸ σπουδῆς ποιεῖν; ἀ [ſic mallem pro ἢ] πρὸς ἐνέργειαν; ἀ βλέπεις τὰ φυλάεια, &c. Καὶ σὺ ἀ θέλεις τὰ ἀνθρωπικὰ ποιεῖν; *Et tu nolis facere, quæ hominis ſunt?* Καὶ σὺ, ſic reſpondendum videtur. Idem VIII, 19. Ἕκαστον πρός τι γέγονεν, ἵππος ἄμπελος. Τί θαυμάζεις; καὶ ὁ ἥλιος ἐρεῖ, πρὸς τὶ ἔργον γέγονα, καὶ οἱ λοιποὶ θεοί. σὺ ἓν πρός τί; τὸ ἥδεσθαι; ἴδε εἰ ἀνέχεται ἡ ἔννοια. Qui locus non tantum corruptus, ſed è loco ſuo quædam verba moventur: ſic autem corrige: Ἕκαστον πρός τι γέγονεν· ἵππος, ἄμπελος. Τί θαυμάζεις; καὶ ὁ ἥλιος, καὶ οἱ λοιποὶ θεοί. Σὺ ἓν πρὸς τί γέγονας; πρὸς τὸ ἥδεσθαι; ἴδε εἰ ἀνέχεται ἡ ἔννοια. *Ad opus aliquod natum eſt unumquodque: puta, equus, vitis Quid miraris? ſol etiamipſe, & dii cæteri.* [*viz.* ſidera.] *Tu itaque ad quid natus es? ad voluptatem? vide an ſenſus communis id ferat.*

l. 14. Εὐθὺς ἐγὼ πρῶτος.] *Statim ego primus:* ſed quia hic Græciſmus durior eſt, à verbis nonnihil receſſi. Se nominat pro exemplo ignavi ſtudentis. Nam hac voce Fabius noſtro more utitur. Studioſus autem, ignavus eſſe nequit. *Wolfius.*

l. 15. Μικρὰ ὑπομιμνήσκομαι, τίνα ἐπαναγνῶναί με δεῖ.] *Nonnihil recordor quæ relegenda mihi ſint.* τὸ ἐπαναγνῶναι ad repetitionem auditæ lectionis referri videtur: ut ἀναγῶ præteriti, & non futuri temporis ſignificationem habeat. *Quid meâ refert, quemadmodum ille legerit?* Si quis verò τὸ ἐπαναγνῶναι de præmeditatione audiendæ lectionis, quæ non minùs & utilis & neceſſaria eſt, quàm repetitio, intelligere maluerit, non impedio. *Wolfius.*

p. 61. l. 2. Καί τοι τί ὅμοια τὰ ἐκείνων.] *Quid autem res noſtræ atque illorum?* Sententia eſt, philoſophiam ſordido quæſtu longè præſtantiorem eſſe. Majore igitur ſtudio colendam eſſe. Majore igitur ſtudio colendam eſſe. Reprehenditur autem ignavia ſcholaſticorum, qui avarorum hominum induſtriâ longè vincantur. Sic Demoſthenes noſter doluiſſe fertur, ſi quando antelucanâ opificum operâ vinceretur, cùm longè majora quàm illi ſuorum laborum præmia propoſita haberet. Ingens autem præmium eſt, non aura popularis, ſed patriæ conſervatio. *Wolfius.*

l. 11. Ἐν αὐτῷ.] Sc. ἐν κόσμῳ. Sic repoſui, monente noſtro codice. Editi omnes ἐν αὐτῇ, ſtructurâ adverſante.

l. 13. Ταῦτα ἐκείνοις ὅμοιά ἐστι; ἀλλ' ὁμοίας σπουδῆς.] *Hæccine illis ſimilia ſunt? An ſimili ſtudio?* Negativè hæc accipienda ſunt. Nequaquam tanto ſtudio dignus eſt quæſtus, quanto ſapientia, &c. Multò turpius eſt negligere animum, quàm quæſtum. *Wolfius.*

Ibid. Ταῦτα ἐκείνοις.] Deeſſe ἔστι ante ἀλλὰ videtur, hoc modo: ταῦτα ἐκείνοις ὅμοιά ἐστιν; οὐ· ἀλλ' ὁμοίας σπουδῆς χρείαν ἔχοντα. *Hæccine illis ſimilia ſunt? Non: ſed ſimile ſtudium requirunt.*

p. 62. l. 4. Προθυμήμαλω.] Abeſt hæc vox προθυμήμαλω ab editis codicibus, quam ope noſtri codicis & Ms. Par. reſtitui. Sed tamen adhuc male ſe habet hic locus, qui parva mutatione ita legendus, εἰ ε. δ. καὶ προθυμουμένους, προθυμήμαλω, &c.

CAP.

CAP. XI.

PAg. 62. l. 12. Πῶς τι ἔν χρῇ τῷ παράγματι;] Fortaſſe Πῶς σὺ ἔν χ. vel τί ἔν; πῶς χρῇ.

p. 63. l. 7. Σὺ, ὅτι φυσικῶς.] Lege cum noſtro codice & Ms. Par. σὺ, ſιότι φ.

l. 8. Πᾶν τὸ παρὰ φύσιν γινόμενον, ὀρθῶς γίνεται.] Juvenal. XIV, 322.

Nunquam aliud Natura, aliud ſapientia ſuadet.

p. 64. l. 5. Ὄρεξιν.] Ita noſter codex & Ms. Par. perperam nonnulli libri ὄρεξιν.

l. 8. Τῶν παρὰ φύσιν.] Addendum ἢ παρὰ φύσιν. uti mox, ἢ τῶν παρὰ φύσιν ἢ παρὰ φύσιν.

l. 9. Ποῖον θέλεις κεφάλαιον.] Κεφάλαια φησὶ [*viz.* Chryſippus] εἶναι παίδωσιν ἢ παίλαψιν. Laertius VII, 54. & mox ἄλλοι δέ τινες τῶν ἀρχαιοτέρων Στωϊκῶν τὸν ὀρθὸν λόγον κεφάλαιον ἀπολείπουσιν.

p. 65. l. 2. Σύριοις——ἀεὶ τεφῆς.] Syri à piſcibus abſtinuere. Vide Porphyr. de Abſtin. L. IV. ſ. 15. & L. II. ſ. 61. Et Lucian. de Deâ Syriâ. Xen. ἀνάβ. ά. Ovid. 2. Faſt. 474.

Inde nefas ducunt genus hoc imponere menſis,
Ne violent timidi piſcibus ora Syri.

Cic. de Nat. Deor. III, 15. *Piſcem Syri venerantur.* Totus ibi locus ita ſe habet. *Nec verò vulgi atque imperitorum inſcitiam deſpicere poſſum, cum ea conſidero, quæ dicuntur à Stoicis.* Sunt enim illa imperitorum. *Piſcem Syri venerantur:* &c. Verba iſta, *ſunt enim illa imperitorum,* ab aliis pro ſpuriis, ab aliis pro corruptis habentur: mihi autem è loco mota videntur, & elegantiam quandam præ ſe ferunt, ſi ad ordinem ſuum redigantur: *Nec verò vulgi atque imperitorum* (ſunt enim illa imperitorum) *inſcitiam deſpicere poſſum, cum ea conſidero, quæ dicuntur à Stoicis. Piſcem Syri venerantur:* &c. Cæterùm ex noſtro codice repoſui ἢ νῦν pro ἢ μήν.

l. 9. Ἔφλυ.] Wolfius in verſione, *inquit,* ἔφη. Recte ut videtur.

l. 11. Οὐδ' ἐπ' ἄλλῳ.] Noſter codex ad hunc modum, οὐδὲ κατ' ἄλλο τι τιμῶ γνώμιμον ἕξεις, ἢ ὅπως τὸ κεφάλαιον ἐκεῖνο καλαμάθῃς ᾧ πρόσχ.

l. 16. Τὸ φιλόσοργον δοκεῖ σοι παρὰ φύσιν.] Ita Stoici. Diog. Laert. VII, 120. Φασὶ δὲ καὶ πρὸς τὰ τέκνα φιλοσοργίαν φυσικὴν εἶναι αὐτοῖς, καὶ ἐν φώλοις μὴ εἶναι. Cic. de Fin. L. III. *Pertinere autem ad rem arbitrantur intelligi natura fieri, ut liberi à parentibus amentur.* M. Ant. I, 9. ἀλλὰ ἅμα μὲν ἀπαθέσαλον εἶναι, ἅμα δὲ φιλοσοργόσαλον. & alibi.

p. 66. l. 3. Εὐλόγιστον ἔχ;] Οὐ καλόν; ita exhibet noſter codex & Ms. Par.

p. 67. l. 2. Τί δ' ἡ τίτθη σέρξει αὐτό;] Supra ἡ μήτηρ δ' ἀ φιλοσέρξει τὸ παιδίον; ſic hic legendum videtur, τί δέ; ἡ τίτθη ἀ σέργει αὐτό; vel τί δ' ἡ τίτθη, ἀ σέρξει αὐτό; ut mox τί δ' ὁ παιδαγωγὸς, ἀ σέργει αὐτό;

p. 68. l. 8. Οὐδὲν ἦν.] Sic emendavimus ex noſtro codice & Ms. Par. pro οὐδὲν ἦ.

l. 11. Ὡς ἐγκαλύπλοιτο τὸ ἵππῳ τρέχοντι.] *Ut ſe obtegeret, equo currente.* Præ pudore ſcilicet, ſi victus eſſet. ὡς ἐπιδάκει pro epiphonemate accipio: quaſi dicat, tantillâ re tantopere commovebatur. Quid enim? ipſene deterior fuit, ſi alterius equus antevertit? *Wolfius.*

Ibid.

Ibid. Ὡς ἐγκαλύπτεσθαι.] Notus est mos se velandi & caput operiendi in luctu, aut re aliquâ atrociore ohortâ. Horat. II, 3. vers. 37.

Nam male re gesta, cum vellem mittere operto
Me capite *in flumen.*

Plaut. Most: Act. II, s. 1.

Capite obvoluto *ut fugeret cum summo metu.*

Sic Petrus, cùm Dominum prodidisset apud Marc. c. XIV, 72. ἐπιβαλὼν ἔκλαιε, *injectâ capiti veste,* vel, *capite operto flebat.* Vide Salmas. de Fœner. Trapæs. p. 272. Ulysses apud Homerum Od. Θ'. 85. & 92. faciem velat in luctu. Hunc autem morem hìc respexisse videtur Epictetus.

Ibid. Ἵππος τρέχοντος ἐσπουδάκει.] Ὡς ἐσπουδάκει Wolfius & edit. Bas. sed fortasse legendum ᾧ ἐσπ. *cui equo favebat. Com. Shaftesburiensis in notis Mss.* Optime vir nobilis, atque ita noster codex: cæteri perperam ὡς ἐσπ. Loquitur autem de favore certantium, & factionibus in Circo. de quibus alibi.

l. 13. Λειποψυχῆσαι.] *Cum animo linqueretur.* Ob insperatam utique victoriam, præ repentino gaudio, quo nonnullos etiam extinctos esse legimus. *Wolfius.*

p. 69. l. 4. Τῆ ἐπαίρεσθαι ἢ συστέλλεσθαι.] Hæc vocabula ex Porticu sunt. ἐπαίρεσθαι *efferri:* & ἔπαρσις *animi elatio,* vertente Cicerone. Laertius in vitâ Zenonis s. 114. ἡδονή ἐστιν ἄλογος ἔπαρσις. & mox χαρὰν —— εὔλογον ἔπαρσιν. Cicero Tusc. Disp. IV, 6. *Cum inaniter & effuse animus exultat, tum illa lætitia gestiens vel nimia dici potest: quam ita definiunt, Sine ratione, animi elationem.* Et mox, *Lætitia, opinio recens boni præsentis, in quo efferri rectum esse videatur.* Contra συστέλλεσθαι *contrahi:* συστολὴν, *contractio.* Laertius in vita Zen. s. III. καὶ τὸν μὲν λύπην εἶναι συστολὴν ἄλογον. Cic. T. D. IV, 6. *Ægritudo, animi adversante ratione contractio.* Et mox, *Est ergo ægritudo opinio recens mali præsentis, in quo demitti contrahique animo rectum esse videatur.* Apud Marc. Ant. II, 10. ὁ γὰρ συμπάσχων μετὰ τινος λύπης καὶ ταπεινώσεως ΣΥΣΤΟΛΗΣ φαίνεται τὸν λόγον ἀποστρεφόμενος. *qui enim trascitur, cum dolore quodam & contractione animi occultâ à rationis tramite declinare videtur.*

l. 9. Οὐδέν.] Inseritur οὐδὲν autoritate nostri codicis, ut & l. 14. τῦ, ante φεύγειν.

l. 15. Καὶ νῦν ἐν Ῥώμη ἀνέρχη.] Hinc patet Epictetum non Romæ hunc sermonem habuisse. Vide præfationem nostram in initio.

l. 16. Μεταδόξη.] Noster codex μεταξὺ δόξη.

p. 70. l. 2. Αἴτιόν ἐστι τῶν περιπλεῖν τι, ἢ μὴ πράττειν ἡμᾶς, ἀλλ' ὑπολήψεις καὶ δόγματα.] Non ex perturbationibus, sed ex opinionibus oriri actiones humanas, existimabant Stoici. Id quod patet ex hisce dissertationibus passim, & ex Marc. Ant. VIII, 1. ἐπειὰν δόγματα ἔχῃ, ἀφ' ὧν αἱ ὁρμαὶ καὶ αἱ πράξεις. Hinc apud eundem crebro ista occurrunt, Πᾶν ὑπόληψις. & Πάντα ὑπόληψις. & ἀβίος ὑπόληψις. Seneca Epist. 78. *Omnia ex opinione suspensa sunt.*

l. 4. Πάθους, ἔφη.] Deest ἔφη in aliis: restitui autem ex nostro codice. Mox Οἷα δὴ τὰ αἴτια. axioma in scholis, *Qualis causa, talis est effectus.*

l. 16. Ἡμεῖς κύριοι.] Ἐφ' ἡμῖν.

p. 71. l. 6. Σχολαστικόν σε δεῖ γενέσθαι.] Scholasticus est is qui in pulvere literario vitam tantùm agit, non ad forum accedens. Vita autem Stoici in actione, non in otio versari debet.

debet. ideoque vituperio vertitur σχολαστικός. sic p. 567. l. 4. ἄλογον ἐκεῖνα τὰ τῶν σχολαστικῶν καὶ τῶν μωρῶν. Author de cauſ. corrupt. eloquent. *At nunc adoleſcentuli noſtri deducuntur in ſcenas* Scholaſticorum, *qui Rhetores vocantur*, &c. Petronius in Satyr. *Ideo ego adoleſcentulos exiſtimo in* Scholis *ſtultiſſimos fieri, quia nihil ex eis quæ in uſu habemus aut audiunt, aut vident.* Hinc M. Anton. I, 16. μήτε ὅτι σχολαστικός. Ubi videas Gatakerum. Vide etiam Hieroclis Facet. edit. Needh. p. 460. & Caſaub. Not. ad Hiſtor. Aug. p. 188.

Alia quædam in hoc capite ſic corrige. p. 62 l. 11. ἔφη. p. 63. l. 3. ιοσθένη. l. 11. γινέσθαι. p. 65. l. 4. Καὶ πῶς οἷόν τε; Ἀλλ' οἶμαι, &c. ut diſtinguantur perſonæ interloquentes: ſic mox, Πῶς γὰρ ἔφη; Ὅτι, &c. p. 66. l. 1. Πῶς γὰρ ἔφη; Τί δέ; l. 13. Ἆρ' οὖν σὺ μὲν ἐπείθου, &c. p. 70. l. 4. Ὅτα l. 7. ἀφ' ἕ

CAP. XII.

VArias philoſophorum de Diis ſententias refert Epictetus.

I. Eorum, qui dixerunt nullos eſſe Deos: μηδ' εἶναι τὸ Θεῖον: quorum in numero Diagoras Melius, Theodorus Cyrenaicus. Vide Cic. de Nat. Deor. I, 1. Democritus, cum aliis.

II. Eorum, qui Deos eſſe dixerunt, ſed qui omnino nullam habere cenſerent rerum humanarum procurationem Deos. εἶναι μὲν, μὴ προνοεῖν δὲ μηδενός. Quales Epicurei; infra p. 294. l. 7. Sic autem Epicurus: *Quod beatum & immortale eſt, id nec habet, nec exhibet cuiquam negotium.* Cicero de Nat. Deor. I, 30. Laertius X, 139. Velleius apud Ciceronem I, 8. vocat Πρόνοιαν, *Providentiam, anum fatidicam Stoicorum.* Lucretius de divinâ Naturâ,

Nam privata dolore omni, ſejuncta periclis,
Ipſa ſuis pollens opibus, nihil indiga noſtrî,
Nec bene promeritis capitur, nec tangitur irâ.

Ennius apud Cicer. de Divinat. II, 50. de Nat. Deor. III, 12.

Ego Deûm genus eſſe ſemper dixi, & dicam cælitum:
Sed eos non curare opinor, quid agat humanum genus.
Nam ſi curent, bene bonis ſit, male malis: quod nunc abeſt.

III. Eorum, qui Deos eſſe dixerunt, & rerum procurationem habere, ſed magnarum ſolummodo & cœleſtium, non item terreſtrium, εἶναι καὶ προνοεῖν, ἀλλὰ τῶν μεγάλων καὶ ἐφανίων, τῶν δ' ἐπὶ γῆς μηδενός.

IV. Eorum, qui Deos eſſe dixerunt, & rerum procurationem habere, tùm cœleſtium, tùm terreſtrium, ſed in univerſum tantùm, non particulariter: εἶναι καὶ προνοεῖν, ἀλλὰ τῶν μεγάλων καὶ ΟΥΡΑΝΙΩΝ, καὶ τῶν ἐπὶ γῆς καὶ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ, εἰς κοινὸν δὲ μόνον, καὶ οὐχὶ δὲ κατ' ἰδίαν ἑκάστου. Ubi ἀνθρωπίνων pro ἐφανίων repoſui ex Stobæo Ecl. Phyſ. L. 1. p. 8. cui etiam aſtipulatur noſter codex. Cæterùm hæc fuit nonnullorum Stoicorum

ſententia: Balbus apud Ciceronem de Nat. Deor. II, 66. *Magna Dii curant, parva negligunt. Magnis autem viris proſpere eveniunt ſemper omnes res.* Vide quæ ibi Davisius. Ad hanc ſententiam autem reſpexit M. Anton. VI, 44. Εἰ δὲ μὴ ἐζυλεύσαντο ΚΑΤ' ΙΔΙΑΝ περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' γε τῶν κοινῶν πάντως ἐβουλεύσαντο. *Quod ſi de me ſpeciatim nihil dii conſuluerint, at de rebus univerſis ſaltem omnino conſuluerunt.* Apud Juſtinum in Dial. cum Tryphone p. 183 quidam philoſophi memorantur qui divinam providentiam ad particularia non extendere perſuadere moliti ſunt: Ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς ἐπιχειροῦσι πείθειν, ὡς τὰ μὲν σύμπαντα καὶ αὐτῶν τῶν γενῶν καὶ εἰδῶν ἐπιμελεῖται Θεὸς, ἐμοῦ δὲ καὶ σοῦ οὐκ ἔτι, καὶ τοῦ καθέκαστα· ἐπεὶ οὐδ' (ſcribe οὐδ' ἐπεὶ) ἂν ἠυχόμεθα αὐτῷ δι' ὅλης νυκτὸς καὶ ἡμέρας. *Quin etiam nobis perſuadere moliuntur univerſitatis quidem hujus ac generum ſpecierumque ipſarum curam gerere Deum, mei autem & tui & uniuſcujuſque ſingillatim non itidem: non quanquam imploraremus eum totis noctibus atque diebus.*

V. Eorum, qui etiam ad particularia extendere divinam providentiam cenſerent. Inter quos Ulyſſes Homericus, ſic enim Minervam alloquitur, Il. κ'. 278.

——Ἦ τέ μοι αἰεὶ
Ἐν πάντεσι πόνοισι παρίστασαι· ἠδέ σε λήθω
Κινύμενος.

Quæ mihi ſemper in nullis non laboribus ades: neque te lateo cùm moveor.

Noſter codex etiam habet κινύμενος: cum cæteri κινούμενος exhibent. Socrates autem apud Xen. in Memor. L. 1. Σωκράτης δὲ πάντα μὲν ἡγεῖτο θεοὺς εἰδέναι, τά τε λεγόμενα καὶ πραττόμενα, καὶ τὰ σιγῇ βουλόμενα· πανταχοῦ δὲ παρεῖναι, καὶ σημαίνειν τοῖς ἀνθρώποις περὶ τῶν ἀνθρωπείων πάντων. & apud Platonem in Phædo. p. 62. edit. Steph. ὃ μέντοι ἀλλὰ τόδε γέ μοι δοκεῖ, ὦ Κέβης, εὖ λέγεσθαι, τὸ θεοὺς εἶναι ἡμῶν τοὺς ἐπιμελουμένους, καὶ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἓν τῶν κτημάτων τοῖς θεοῖς εἶναι. Propſius accedit ad Homerica verba Hermogenes apud Xen. in Sympoſ. p. 887. edit. Francof. ἔτοι τοίνυν οἱ πάντα μὲν εἰδότες, πάντα δὲ δυνάμενοι θεοὶ, ἕτω μοὶ φίλοι εἰσὶν, ὥστε διὰ τὸ ἐπιμελεῖσθαί μου, ἐπότε ΛΗΘΩ αὐτοὺς ἔτε νυκτὸς, ἔθ' ἡμέρας, ἔθ' ὅποι ἂν ΟΡΜΩΜΑΙ, ἔθ' ὅ, τι ἂν μέλλω πράττειν. Cicer. de Nat. Deor. I, 2. *Sunt autem alii philoſophi, & hi quidem magni atque nobiles, qui deorum mente atque ratione omnem mundum adminiſtrari & regi cenſeant: neque verò id ſolum, ſed etiam ab iiſdem vitæ hominum conſuli & provideri.* Ipſe Zeno apud Laert. VII, 147. Θεὸν δὲ —— πρωτογενῆ κόσμου τε καὶ τῶν ἐν κόσμῳ. Confer p. 243. l. 10. p. 514. l. 6. p. 526. l. 6.

p. 72. l. 9. Ἢ οὐχ ὑγιῶς.] Deſunt hæc verba ἢ οὐχ ὑγιῶς, ut & l. 13. δή: ἀλλὰ δὴ καὶ ὄντων: in aliis libris: nos authoritate noſtri codicis adducti reſtituimus.

l. 11. Τέλος ἔπεσθαι θεοῖς;] Vide ad p. 112. l. 4.

l. 17. Τὴν αὐτὸ γνώμην.] αὐτῷ, pro ἑαυτῷ.

Ibid. Εἰ δέ εἰσι μὲν, μηδενὸς δ' ἐπιμελούμενοι.] Nemeſius de Nat. hom. p. 306. Εἰ γὰρ μὴ προνοεῖ θεὸς—τίς ἂν ἦν ἔτι προσκυνήσεως θεὸν μηδὲν εἰς ἡμῖν [l. ἡμᾶς] συλλαμβανόμενον;

p. 73. l. 1. Καθάπερ οἱ ἀγαθοὶ πολῖται πρὸς νόμῳ τῆς πόλεως.]

Ex præcepto Apollinis. Xen. ἀπομ. L. IV. c. 3. Ὁρᾷς ὅτι ὁ ἐν Δελφοῖς θεὸς, ὅταν τὶς αὐτὸν ἐπερωτᾷ πῶς ἂν τοῖς θεοῖς χαρίζοιτο, ἀποκρίνεται ΝΟΜΩ ΠΟΛΕΩΣ.

Præcepit etiam Pythagoras, Νόμοις πείθεσθαι, item, Νόμῳ βοηθεῖν, καὶ ἀνομίᾳ πολεμεῖν, uti ſcribit Laertius: & Jamblicus in vitâ; apud quem hæc etiam verba ſunt p. 148. edit. Kuſt. Τὸ μένειν ἐν τοῖς πατρίοις ἔθεσί τε καὶ νομίμοις, εὐδοκίμαζον οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, κἂν ἦ μικρῷ χείρω ἑτέρων. Τὸ γὰρ ῥᾳδίως ἀποπηδᾶν ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων νόμων, καὶ οἰκείους εἶναι καινοτομίας, ἐδαμῶς εἶναι σύμφορον καὶ σωτήριον. ubi legendum videtur τὸ γ. ρ. α. α. τ. υ. νόμων καὶ οἰκείων, εἶναι καινοτομίας, ἐδαμῶς τ' εἶναι σ. κ. σ. id eſt, *nam leviter deſcedere à legibus latis & propriis, eſſe eorum qui rebus novis ſtudent, & nequaquam conducere ad publicam utilitatem & ſalutem.*

Porphyr. de Abſtin. L. III. p. 179. Ἐπεὶ καὶ Δράκοντος νόμος μνημονεύεται τοιοῦτος. Θεσμὸς αἰώνιος τοῖς Ἀτθίδα νεμομένοις, κύριος τὸν ἅπαντα χρόνον· Θεοὺς τιμᾶν καὶ Ἥρωας ἐγχωρίους ἐν κοινῷ, * ἐμπολίτοις [l. ἐπομένους] νόμοις πατρίοις, ἰδίᾳ καθ' δύναμιν, σὺν εὐφημίᾳ καὶ ἀπαρχαῖς καρπῶν, * πελάνους ἐπετείους. [l. καὶ πελάνοις ἐπετείοις. nam ſic mox.] *Quin etiam Draconis lex memoratur hujuſmodi: Lex perpetua Atticam incolentibus, ſemper rata: Deos colere, & Heroas indigenas publicè ſecundum patrias leges, privatim pro facultate, cum fauſtâ acclamatione & fructuum primitiis, & libis annuis.* Vide Cicer. de Divinat. II, 16.

l. 6. Ἐλεύθερος γὰρ ὄζις.] Vide L. IV. c. 1. in initio.

p. 74. l. 1. Δίωνος ὄνομα;] Nomen Dionis Θεϊκῶς uſurpatur: idque ex more Stoicorum: vide ad p. 180. l. 9.

l. 6. Περισπμόζεσθε.] Nempe τὸ ἐπίσασθαί τι.

l. 8. Τὸ παιδεύεσθαι.] Nempe ἐρωτᾶται, *erudiri permiſſum eſt.*

l. 9. Μανθάνειν ἔκασα ὕτω δίκαιον, ὡς γίνεσθαι.] Omnino confer Ench. c. VIII. p. 690. Vide etiam p. 263. l. 9. p. 270. l. 12. p. 553. l. 14. In eandem mentem M. Ant. IV, 23. Πᾶν μοι συναρμόζει, ὃ σοὶ εὐάρμοστόν ὄζις, ὦ Κόσμε. *quicquid tibi convenit, ô Munde, convenit & mihi.* Ibid. ſ. 34. & ejuſdem Libri ſ. 26. συμβέβηκέ σοί τι κακῶς; [lege καλῶς;] ἐκ τῶν Ὅλων ἀπ' ἀρχῆς σοι συγκαθείμαρτο καὶ συνεκλώθετο πᾶν τὸ σύμβαινον. *Obvenit tibi mali aliquid? ab initio tibi quicquid contingit, ab Univerſo deſtinatum, & fato certo aſſignatum eſt.*

l. 12. Ἀρετὴν καὶ κακίαν.] Pulchre hac de re Chryſippus in libro Περὶ Προνοίας. Extant autem apud A. Gellium: at emendatiora, & auctiora apud Lactantium in Epitom. p. 75. edit. Davis. *Nihil prorſus,* inquit, *iſtis inſulſius, qui opinantur bona eſſe potuiſſe, ſi non eſſent ibidem mala. nam cum bona malis contraria ſint, utraque neceſſe eſt oppoſita eſſe inter ſe, & quaſi mutuo, adverſoque fulta niſu conſiſtere. nullum adeo contrarium eſt ſine contrario altero. quo enim pacto juſtitiæ ſenſus eſſe poſſet, niſi eſſent injuriæ? aut quid aliud juſtitia eſt, quàm injuſtitiæ privatio? quid item fortitudo, non intelligi poteſt, niſi ex ignaviæ adpoſitione; quid continentia, niſi ex intemperantiæ? quo item modo prudentia eſſet, niſi foret contrariæ imprudentia? Proinde,* inquit, *homines ſtulti cur non hoc etiam deſiderant, ut veritas ſit, & non ſit mendacium? namque itidem ſunt bona*

na & mala, felicitas & importunitas, voluptas & dolor. Alterum enim ex altero, ſicut Plato ait, verticibus inter ſe contrariis deligatum; ſi tuleris unum, abſtuleris utrumque. Idem apud Plut. de Stoic. repug. p. 1050. F. Ἡ καπία πεὸς τὰ λοιπὰ συμπλώματα ἔχει ὅδον. γίγνεσθαι γὰ αὐτή πως καὶ τὸν τῆς φύσεως λόγον. καὶ ἵν' ἔτως εἶπω, ἐκ ἀχρήσως γίνεσθαι πεὸς τὰ ὅλα. ἔτε γὰ τἀγαθὰ ἦν. Socrates apud Plat. in Theætet. p. 176. ed. Step. Ἀλλ' ἔτ' ἀπολέσαι τὰ κακὰ δυνατὸν, ὦ Θεόδωρε (ὑπεναντίον γάρ τι τῷ ἀγαθῷ αἰεὶ εἶναι ἀνάγκη·) ἔτ' ἐν θεοῖς αὐτὰ ἱδρύσαι. τὸν δὲ θνητὸν φύσιν καὶ τόνδε τὸν τόπον πεειπολεῖ ἐξ ἀνάγκης. *At fieri non poteſt, Theodore, ut ex hominum ſocietate mala funditus expellantur: (contrarium enim aliquid bono ſemper eſſe neceſſe eſt:) malum tamen inter deos locum habere minime putandum eſt; mortalem autem naturam, & hæc noſtra loca neceſſario ambit & circumvagatur.*

l. 13. Καὶ πάσας τὰς τοιαύτας ἐναντιότητας ὑπὲρ συμφωνίας τῶν ὅλων.] Author de Mundo c. VI. Ἴσως δὲ καὶ τῶν ΕΝΑΝΤΙΩΝ ἡ φύσις γλίχεσθαι, καὶ ἐκ τούτων ἀποτελεῖν τὸ ΣΥΜΦΩΝΟΝ, οὐκ ἐκ τῶν ὁμοίων. M. Anton. VII, 48. τὸ ἐκ τῶν ΕΝΑΝΤΙΩΝ συγκοσμούμενον. Heraclitus apud Ariſtot. in Ethic. L. VIII. c. 1. τὸ ἀνθίξαν σύμφεεον· καὶ, ἐκ τῶν ΔΙΑΦΕΡΟΝΤΩΝ καλλίσην ΑΡΜΟΝΙΑΝ· καὶ, πάντα κατ' ἔειν γίνεσθαι. Vide Diſſertat. Max. Tyr. Τῷ Θεῷ τὰ ἀγαθὰ ποιητέον, πόθεν τὰ κακά. ubi hæc ait inter alia hunc ad locum pertinentia: ἃ δὲ ἡμεῖς καλοῦμεν κακὰ καὶ φθοεὰς, καὶ ἐφ' οἷς ὀδυεόμεθα, ταῦτα ὁ τεχνίτης καλεῖ ΣΩΤΗΡΙΑΝ τοῦ ΟΛΟΥ. μέλει γὰ αὐτῷ τοῦ ὅλου, τὸ δὲ μέεος ἀνάγκη κακοῦσθαι ὑπὲρ τοῦ ὅλου. Vide infra ad p. 80. l. 13.

p. 75. l. 1. Οὐχ' ἵν' ἀλλάξωμεν τὰς ὑποθέσεις.] Vide p. 158. l. 8.

l. 4. Αὐτοὶ τῳ̃ γνώμην.] Sic noſter codex: alii corrupte πέφυκεν αὐτὸ, τῳ̃, &c.

l. 1. Τί ἂν ἀπολείπεσθαι;] Eodem ſenſu p. 68. l. 6. ὑπολείπεσθαι, rectius forſan. Mox τῳ̃ χρῆσιν αὐτῶν τοιαύτη. ubi Cod. Ven. habet τοιαύτῃ: *quæ ars excogitari poteſt ut cum iis verſemur tali modo, ut,* &c.

l. 12. Κἂν μὲν μόνον ᾖς, ἐρημίαν καλεῖς τοῦτο.] Vide L. III. c. 13. & p. 591. l. 17.

p. 76. l. 3. Παρήγγειν.] Vide ad p. 246. l. 11.

l. 4. Τίς οὖν ἡ κόλασις;] *Quæ igitur pœna eſt eorum, qui ita homines ſeſe habere nolunt, quemadmodum ſeſe habent.* Τὸ [τοὺς ἀνθρώπους] ἔτως ἔχειν ὡς ἔχουσι. Vel forſan, Τίς οὖν ἡ κόλασις τοῖς ἐ πεοσδεχομένοις; Τὸ ἔτως ἔχειν ὡς ἔχουσι. *Quæ igitur pœna eſt eorum qui non admittunt? Ipſum iſtud non admittere.*

l. 9. Ποίαν φυλακήν;] Hæ voces, ποίαν φυλακὴν, cum huc uſque abfuerint, fide noſtri codicis, & ſenſu poſtulante non dubitavi reſtituere.

l. 12. Σκέλος ἔν μοι] Seipſum innuit.

l. 15. Οὐκ ἀποσήσεις;] Editi ἀποσήσῃ. at codex noſter ἀποσήσεις. Sed quiſnam hujus loci ſenſus? Vertit Schegkius, *atque ab eâ* [univerſitate rerum] *te non removebis?* Wolfius, *non cedes?* Equidem credo hìc aliquid librarium omiſiſſe, & legendum, οὐκ ἀποσήσεις τῶν ἐκτός; *non à rebus externis te abduces?* Hanc emendationem firmant quæ legas p. 25. l. 14. εἴ τις ὑμῶν ἀποσὰς

σὰς τῶν ἐκλὸς. & Euch. p. 714. ἐὰν μὴ ἀποσῆς τῶν ὐκ ἐφ' ἡμῖν. Aliter tamen contextus reformari poteſt: ἆρ' ἂν ἀποσήσῃ; *te à rerum univerſitate, cujus pars es, ſejunges, & deſertorem te reddes?* firmat M. Ant. II, 16. ὑβείζει ἑαυτὼ ἡ τῦ ἀνθρώπυ ψυχὴ, μάλιςα μὲν ὅταν ΑΠΟΣΤΗΜΑ, κὴ οἷον φῦμα τῦ κόσμυ ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ γένηται. τὸ γὰρ δυσχεραίνειν τινὶ τῶν γενομένων, ΑΠΟΣΤΑΣΙΣ ὅτι τῆς φύσεως, ἧς ἐν μέρει ἑκάςυ τῶν λοιπῶν φύσεις πεπλέχονται. & L. IV, 23. Ἀπόσημα κόσμυ, ὁ ἀφιςάμενος κὴ χωρίζων ἑαυτὸν τῦ τῆς κοινῆς φύσεως λόγυ. Utro accipias modo, ſenſus orietur Stoico accommodatiſſimus.

p. 77. l. 1. Ἃ ἐκεῖνος, μελὰ τῶν μοιρῶν παρυσῶν κὴ ἐπικλωθυσῶν.] Ex Homero forſan, apud quem Telemachus Od. γ'. 208.

Ἀλλ' ἔ μοι τοιῦτον ἘΠΕΚΛΩΣΑΝ θεοὶ ὄλβον.

Od. π'. 64.

——ὡς γὰρ οἱ ἐπέκλωσεν τάδε δαίμων.

& alibi ſæpius. Eodem modo M. Ant. III, 4. κὴ τὰ ἑαυτῷ ἐκ τῶν ὅλων συγκλωθόμενα διηνεκῶς ἐννοεῖ. *ſibique ab univerſo deſtinata cogitat aſſidue.* L. II, 3. ὐκ ἄνευ φύσεως κὴ συγκλώσεως. & aliis in locis. Tacitus Annal. L. VI, 22. *Contrà alii,* [nempe Stoici] *fatum quidem congruere rebus putant; ſed non è vagis ſtellis, verùm apud principia, & nexus naturalium cauſarum.*

l. 3. Ἤλίκον μέρος πρὸς τὰ ὅλα;] Lucret. L. VI.

Et quota pars HOMO ſit terrai totius unus.

Sic autem p. 188. l. 14. p. 192. l. 10. τί γάρ ἐςιν ἄνθρωπος; Μέρος πόλεως. p. 216. l. 5. & ſæpius alibi. Nec aliter M. Anton. II, 4. δεῖ δὲ ἤδη ποτὲ αἰδεῖσθαι, τὶ τῦ κόσμυ μέρος ἐῖ. quod quidem paſſim inculcat: juxta illud Perſii III, 71.

——*quem te Deus eſſe*
Juſſit, & humana qua parte locatus es in re.

Hinc illud apud Stoicos præceptum nullo modo noſmetipſos disjunctos & ſeorſim ab Univerſo conſiderare: nam membra ſumus corporis magni: Homo quanquam per ſe non perfectus, eſt tamen quædam particula perfecti: referamus nos itaque πρὸς τὸ ὅλον. Ex hac Stoicorum doctrinâ locus apud M. Anton. XII, 17. illuſtrari atque emendari poteſt: qui nunc hoc modo ſeſe habet.

Εἰ μὴ καθήκει, μὴ πράξῃς. εἰ μὴ ἀληθές ὅτι μὴ εἴπῃς. ἡ γὰρ ὁρμή σε ἕξω.*

§. 18. Εἰς τὸ πᾶν ἀεὶ ὁρᾶν, τί ὄςιν αὐτὸ, &c.

Ita diſtingue,

Εἰ μὴ καθήκει, μὴ πράξῃς. εἰ μὴ ἀληθές ὅτι, μὴ εἴπῃς. ἡ γὰρ ὁρμή σε ἕξω εἰς τὸ Πᾶν ἀεὶ ὁρᾶν. id eſt, *eo te tuus impetus ferat, ut in omnibus actionibus obſerves* τὸ Πᾶν, ἕ μέρος ἐῖ. Mox nova periocha incipit, τί ὄςιν αὐτὸ, &c.

l. 4. Καλὰ τὸν λόγον ὑπὲ χείρων τῶν θεῶν.] Ratio, quatenus eſt ratio, non ſuſcipit magis aut minus. Vide ad p. 263. l. 8.

l. 11. Τῇ δᾶνι.] Excepto noſtro codice, cum edit. Salmant. alii exhibent τῇ δᾶνα. male.

l. 12. Οὐκ ἐδίδοτο.] Seneca de Brevit. vit. c. XV. *Solemus dicere, non fuiſſe in noſtra poteſtate quos ſortiremur parentes:* [*ſorte nobis datos.*] *nobis verò ad noſtrum arbitrium naſci licet.* Quas voces uncis incluſimus, è gloſsâ natas arbitror.

l. 13. Γεννηθῆναι.] Repone γενηθῆναί σε, uti noſter codex docet.

p. 78.

p. 78. l. 1. Περσαγόντων.] Περσαγομένων. *Meibom.* Passivè accipi potest.

l. 5. Περσάγεταί σοι τὰ καλάλλαλα τῇ δυνάμει ἣν ἔχεις.] Confer Ench. C. X.

Alia quædam sic corrige: p. 71. l. 14. οἰδ', p. 72. l. 9. μη εἰσι θεοὶ, l. 10. δέ εἰσι p. 78. l. 7. ἔδει. l. 8. ὅτι

CAP. XIII.

PAg. 79. l. 3. Πῶς ὄζιν ἐσθίειν ἀρεσῶς θεοῖς;] Magna apud veteres *reverentia mensæ*, uti loquitur Juvenalis Sat. II. 110. Synesius Ep. LVII. Τράπεζα μὲν ἱερὸν χρῆμα, δι' ἧς ὁ θεὸς τιμᾶται Φιλίός τε καὶ Ξένιος. Hac de re occurrunt passim præcepta: p. 26. l. 9. p. 586. l. 9. Ench. Cap. XV. Confer autem Xenoph. ἀπομ. L. III. cap. ult. & L. I. c. III. s. 5.

l. 4. Εἰ δικαίως ὄζιν.] Εἰ δικαίως ἐσθίει. Et mox, οὐκ ἔστι legitur pro οὐκ ἐσθίει. *Meibomius.*

l. 5. Κοσμίως.] Sic in Ench. c. XV. p. 695. κοσμίως μελάλαβε.

l. 7. Χλιαρώτερον ἐνέγκη.] Eadem de re Seneca de Irâ L. II. c. 25. *Parum agilis est puer, aut tepidior aqua potui* ——— *ad ista concitari, insania est.* Et supra L. I. c. 12. *Idem faciunt, si calida non bene præbeatur.*

l. 9. Μηδὲ ῥήγνυσο.] Ῥήγνυσο, ut *rumpi* apud Latinos. Horat. I. Serm. III. vers. 136.

——— *miserque*
Rumperis, & *latras.*

Mart. L. VIII. Ep. 61.

Livet Carinus, rumpitur, *furit*, *plorat.*

M. Ant. VIII, 4. κἂν σὺ διαῤῥαγῇς, *licet tu rumparis.*

l. 13. Τῆς αὐτῆς ἄνωθεν καλαβολῆς;] Synesius p. 48. Εἰ μή τις εὐγένεια τύχοι ψυχῆς ΑΝΩΘΕΝ ἔλκουσα τῷ πρώτῳ ΚΑΤΑΒΟΛΗΝ.

p. 80. l. 2. Τί εἰ.] Potius τίς ἄ, cum nostro codice, & edit. Salmant.

l. 7. Οὐ βλέπεις.] Male ἴν.

CAP. XIV.

LIn. 13. Οὐ δοκεῖ σοι, ἔφη, ἡνῶσθαι τὰ πάντα;] Cicero de Oratore, L. III. *Ac mihi quidem Veteres illi majus quiddam animo complexi, multo plus etiam vidisse videntur, quàm quantum nostrorum ingeniorum acies intueri potest: qui omnia hæc, quæ supra & subter, UNUM esse, & una vi, atque una consensione naturæ constricta esse dixerunt. Nullum est enim genus rerum, quod aut avulsum à cæteris per seipsum constare, aut quo cætera si careant, vim suam, atque æternitatem conservare possint.* Seneca Ep. 92. *Totum hoc quo continemur & UNUM est, & Deus; & socii ejus sumus & membra.* & Ep. 95. *Omne hoc quod vides, quo divina atque humana conclusa sunt UNUM est: membra sumus corporis magni.* Apud Laertium in vitâ Zenonis, VII, 140. Ἐν δὲ τῷ κόσμῳ μηδὲν εἶναι κενὸν, ἀλλ' ΗΝΩΣΘΑΙ αὐτὸν, τοῦτο γὰρ ἀναγκάζειν τὸν τῶν ὅλων νοῦν τῇ τῶν ὅλων πρὸς τὰ ἐπίγεια σύμπνοιαν καὶ συνέχειαν. M. Ant. VI, 10. Ἢ τοι κυκεὼν ——— ἢ ΕΝΩΣΙΣ καὶ τάξις καὶ πρόνοια. & VII, 9. Πάντα

Πάντα ἀλλήλοις ἐπιπλέκεται καὶ ἡ σύνδεσις ἱερὰ καὶ σχεδόν τι οὐδὲν ἀλλότριον ἄλλο ἄλλῳ. & IV, 40. Ὡς ΕΝ ζῶον τὸν κόσμον, μίαν οὐσίαν, καὶ ψυχὴν μίαν ἐπέχον, συνεχῶς ἐπινοεῖν. quem locum respicere videtur Julianus Orat. 4. Ὁ σύμπας κόσμος ΕΝ ὄντι ζῶον, ὅλον δι' ὅλου ψυχῆς καὶ νοῦ πλῆρες, τέλειον ἐκ μερῶν τελείων. Adde illud Heracliti citante Authore de Mundo, C. 6. ἐκ πάντων ἓν καὶ ἐξ ἑνὸς πάντα. Huc respexit Socrates apud Xenoph. ἀπομ. L. I. C. I. s. 14. τῶν τε ἀεὶ τῆς τῶν πάντων φύσεως μεμιμνήσκων τοῖς μὲν δοκεῖν ΕΝ μόνον τὸ ὂν εἶναι, τοῖς δ' ἄπειρα τὸ πλῆθος. Hinc capta occasione duobus in locis Ciceronem de Nat. Deor. corrigere & illustrare in promptu est: L. II, 7. *Hæc ita fieri omnibus inter se concinentibus mundi partibus profecto non possent, nisi ea UNO, divino, & continuato spiritu continerentur.* ita locum distingue. Ibid. s. 32. *Sed nos cum dicimus naturâ constare, administrarique mundum, non ita dicimus ut glebam, aut fragmentum lapidis, aut aliquid ejusmodi, nullâ cohærendi naturâ, sed ut arborem, ut animal, in quibus nulla temeritas, sed ordo apparet, & artis quædam similitudo.* Qui quidem locus male ab interpretibus accipitur: τὸ Πᾶν naturâ constat, singulis inter se concinentibus partibus, non ut lapidum fragmenta, quæ arte, non naturâ, constare possint; neque in iis eadem est partium relatio & conspiratio, ac in arbore aut in animalibus. Cæterùm confer Lockium nostratem de humano intellectu L. IV. C. 6. s. 11.

l. 14. Συμπαθῆν τὰ ἐπίγεια τοῖς ἐφανίοις.] Laert. VII, 140. Ἓν δὲ τὸ κόσμῳ μηδὲν εἶναι κενὸν, ἀλλ' ἡνῶσθαι αὐτὸν, τοῦτο δὲ ἀναγκάζειν τὴν τῶν ἐφανίων πρὸς τὰ ἐπίγεια σύμπνοιαν καὶ συνῳδίαν. vide Sext. Empir. adv. Phys. p. 569, 570. edit. Lipsi.

p. 81. l. 12. Τὰ φύλλα.] Repone φυλὰ, ex Stobæi autoritate Ecl. Phys. L. I. p. 7. Et sic supra l. 3. τοῖς φυλοῖς ἀνθεῖν.

l. 16. Ἅτε αὐτὸ μόρια ὄντα καὶ ἀποσπάσματα.] Ἀποσπάσματα, non *avulsæ*, sed potius, *haustæ*, *delibatæ*, *decerptæ*. atque ita Cicero Tusc. Disp. V, 13. *Humanus autem animus*, decerptus ex mente divinâ, *cum alio nullo nisi cum ipso Deo (si hoc fas est dictu) comparari potest.* Idem de Senectute c. 21. *Audiebam Pythagoram, Pythagoræosque——nunquam dubitasse, quin ex universâ mente divinâ* delibatos *animos haberemus.* Idem de Divinat. I, 49. *A quâ* [naturâ deorum] *ut doctissimis, sapientissimisque placuit*, haustos *animos*, & libatos [potius, delibatos] *habemus.* Vide M. Anton. V, 27. & ibi Gatakerum. Hinc Jupiter ad Epictetum p. 7. l. 12. μέρος τι ἀπ' ἐμέτεσον. & sic p. 205. l. 12. Σὺ δὲ περιγράμμενον εἶ, σὺ ἀπόσπασμα εἶ τοῦ θεοῦ, ἔχεις τι ἐν σεαυτῷ μέρος ἐκεῖνο. vide & p. 96. l. 11. Horat. Serm. L. II. 2. vers. 79.

Atque adfligit humo divinæ particulam auræ.

vide Lipsi. Phys. Stoic. L. III. dissert. 8. Hinc obiter explicandus Xenoph. ἀπομν. L. I. c. 4. s. 8. νῦν δὲ μόνον ἄλλα ἐδαμῶς ὅτι σε εὐτυχῶς πως [scribe πως enclitice] δοκεῖς συνευπράττειν; Huc respexit Cicero de Nat. Deor. II, 6. III, 11. non verbum verbo reddit. neque adeo πόθεν cum Davisio legendum.

p. 82. l. 1. Ἀλλὰ σύ μὲν ἀεὶ τῆς θείας διοικήσεως.] Confer Xenoph. ἀπομν. L. I. c. IV. s. 17.

l. 4. Ἅμα μὲν αἰσθητικῶς κινεῖσθαι.] *Simul sensu moveri*: hoc est αἰσθάνεσθαι, sentire, videre, audire, con-

contrectare, &c. κινεῖσθαι διανοητικῶς, pro διανοεῖσθαι. Sic & reliqua adverbia declarentur: συγκαθεστικῶς, id est συγκαταλήθεσθαι: ἀναπνευστικῶς, id est ἀναπνεύειν: ἐφεκτικῶς, id est ἐπέχειν. *Wolfius.*

l. 7. Τύπους δὲ τοσούτους.] Formas rerum quas animus à sensibus abstrahit, intelligo: ut formam domûs, navis, equi, &c. *Wolfius.*

l. 9. Καὶ ἀπ' αὐτῶν κινούμενον, εἰς ὁμοιότητας ὁμοειδεῖς ἐμπίπτοντας τοῖς πρώτως τυπωθεῖσι.] *Et formis illis impellentibus, in cogitationes conformes iis quæ primùm animo impressæ fuerunt, incidis.* Sententia est, opinor, ut res exemplo fiat clarior: Cùm equi imago semel oculorum ministerio impressa menti fuerit, ea imagine unius excitari cogitationem multorum equorum: & effici, ut ubicunque visi fuerint, ex illa imagine agnoscantur. Τύποι hic idem esse, quod apud dialecticos τὰ εἴδη καὶ αἱ ἰδέαι videntur. *Wolfius.*

l. 14. Καὶ ἀπὸ πάντων τινὰ ἴσχειν διάδοσιν;] *Et ab omnibus aliquam habere distributionem:* hoc est, sensum seu intelligentiam rei pervenire ad Deum posse: sentire & intelligere Deum singula. *Wolfius.* Vertit Schegkius, *Et quandam penes ipsum omnium rerum dispensationem habere?* διάδοσις, est traditio quæ fit per manus: & διάδοσις θεοῦ, citante Steph. ex Dion. Areop. *impertitio providentiæ.* Hoc loco sensus est, Deum aliquam tenere partem sibi traditam: vel, Ab omnibus rebus aliquam habere impertitionem: quippe qui omnia sentit. Male autem apud Stobæum, τινὰ ἰσχὺν δίδωσιν.

p. 83. l. 1. Μέρος ὄντ' αὐτοῦ μικρόν.] Lego αὐτῷ, scilicet τῷ θεῷ: qui sol parva Dei pars est, si cum universitate rerum comparetur. Mundum & Deum hic confundere videtur Epictetus. Sed rectius (τὸ αὐτοῦ) omitti videtur, aut subintelligi ποιημάτων, parvam suorum operum partem. *Wolfius.* Probo αὐτοῦ, *sui ipsius*, viz. Dei. Mundus est Deus: sol itaque pars Dei. Vide Ciceronem de Nat. Deor.

l. 3. Φύσιν.] Vide ad p. 23. l. 14.

l. 6. Ἀλλ' ἓν οὐδὲν ἧττον.] Forsan, Οὐδ' ἀλλ' οὐδὲν, &c. quæ loquendi formula Epicteto familiaris, ubi aliquid cum ironiâ quadam negatur. Nisi hoc modo scribas, pendere videtur oratio: *Anne aliquis istud tibi dicit, &c. Non: sed nihilo minus,* &c. Supra autem variant codices in lectionibus, Cod. Basil. τοῦτο δέ σοι μὴ λέγει τίς, ὅτι: atque ita noster codex. Edit. Ven. τοῦτο δέ σοι μὴ λέγειε τίς ὅτι: Edit. Salmant. τοῦτο δέ σοι μὴ λέγεις, τίς εἶ; ὅτι.

l. 7. Τὸν ἑκάστου δαίμονα.] *Cujusque genium.* Nota opinio de genio cujusque, bono & malo. Minantur & Magi nescio quam Genii excantationem, si cujus veram genesin nôrint. Sed per Genium videtur hîc intelligenda cujusque conscientia, præsertim si τίνι γὰρ ἄλλῳ interrogativè legas: *cui enim potentiori & diligentiori custodi quenque commendâsset?* Sed τινὶ γὰρ cùm gravi: *Cuidam enim,* &c. ut ad sententiam Platonis alludat, quâ homines pecudibus, hominibus genios præesse dicit. *Wolfius.*

Ibid. Ἐπίτροπον ἑκάστῳ παρέστησε τὸν ἑκάστου Δαίμονα.] Menander:

Ἄπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαρίσταται
Εὐθὺς γενομένῳ, μυσταγωγὸς τοῦ βίου.

M. Anton. V, 27. ποιῆσαν ὅσα βούλεται ὁ Δαίμων, ὃν ἑκάστῳ παρέδηκεν ἡγεμόνα ὁ Ζεὺς ἔδωκεν,

σπόασμα ἑαυτῦ· ὅτ☉ δέ ἐστιν ὁ ἑκάστ☉ νῦς κ) λόγ☉. atque ita paſſim. Cebes in Tab. Ὁ δὲ γέρων, ὁ ἄνω ἑστηκὼς, ἔχων χάρτην τινὰ ἐν τῇ χειρὶ, κ) τῇ ἑτέρᾳ, ὥσπερ δεικνύων τὶ, ὅτ☉ Δαίμων καλεῖται. προσάπτει δὲ τοῖς εἰσπορευομένοις, τί δεῖ αὐτὺς ποιεῖν, ὡς ἂν εἰσέλθωσιν εἰς τὸν βίον. Cæterum vide, ſi lubet, Lipſ. Phyſ. Stoic. L. 1. diſſert. 19. & Laert. VII, 151. atque ibi Menagium.

l. 11. Παραδέδωκεν ἡμῶν.] Videtur deeſſe ἄν, παραδέδωκεν ἄν.

l. 13. Ἀλλ' ὁ θεὸς ἔνδον ὅτι.] *Dominans ille in nobis Deus:* uti loquitur Cicero Tuſc. Diſp. I, 30. Seneca Ep. 41. *Prope eſt à te Deus, tecum eſt, intus eſt. Ita dico, Lucili, ſacer intra nos ſpiritus ſedet, malorum bonorumque noſtrorum obſervator & cuſtos: hic prout à nobis tractatus eſt, ita nos ipſe tractat.* M. Ant. III, 5. ὁ ἔν σοι θεός. *qui in te reſidet deus.* & ita paſſim. Laertius VII, 119. Θείους τε εἶναι· ἔχειν γὰ ἐν ἑαυτοῖς οἱονεὶ θεόν. τὸν δὲ φαῦλον, ἄθεον. Ovid. Faſt. L. 6.

Eſt Deus in nobis, agitante caleſcimus ipſo:
Impetus hic ſacræ ſemina mentis habet.

Confer autem p. 206. l. 3. p. 261. l. 8.

l. 15. Τί ποιεῖτε; τύτῳ τῷ θεῷ.] Sic legendum, non τῷ τύτῳ θεῷ. *Wolfius.* Edit. Ven. Baſil: Salmant. τί ποιεῖτε τῷ. τύτῳ θεῷ. Noſter autem codex exhibet eodem modo ac Wolfius legendum voluit.

p. 84. l. 3. Ὀμνύουσι πάντων περιμήσειν τιὼ τῦ καίσαρ☉ σωτηρίαν.] Reſpexit plane Epictetus non modo ad ſacramentum militare, ſed ad novam iſtam formulam, quam omnibus ſacramentis adjecit Caligula: NEQUE ME LIBEROSQUE MEOS CHARIORES HABEBO, QUAM CAIUM HABEO ET SORORES EJUS. Sueton. in Calig. c. 15. & Dio p. 742. Περὶ δὲ δὴ τῦ Αυγύστ☉ τότε Γαΐῳ τά τε ἄλλα ὥσπερ εἴθιστο, κ) ὅτι σφῶν αὐτῶν, κ) τῶν τέκνων, κ) ἐκείνου, κ) τὰς ἀδελφὰς αὐτῦ ΠΡΟΤΙΜΗΣΟΥΣΙΝ ὤμοσαν: *De Auguſto & Caio reliqua pro more facta, juratumque ab omnibus, Caium ſe ejuſque Sorores ſeipſis & liberis ſuis antehabituros.*

l. 3. Ὑμεῖς δὲ δέον τοσύτων κ) τηλικύτων ἠξιωμένοι.] Δέον nihil ad ſententiam facit. Quare legendum ſuſpicor θεόθεν, divinitus, vel à Deo. *Wolfius.* Recte noſter codex, ὑμεῖς δὲ οἱ τ.

l. 8. Ὁμοιός γε.] Interrogative legendum. Significat enim diſſimillimum, & plane contrarium eſſe jusjurandum. *Wolfius.* Recte. nam & eodem modo loquitur ſupra cap. 10. Καί τοι τί ὅμοια, &c. *Com. Shaftesburienſis.*

l. 10. ἐπὶ αὐτῦς ἁπάντων.] Scilicet περιμήσειν ὀμνύουσι. *Hic jurant, ſe pluris facturos eſſe ſeſe, quàm cæteros omnes;* ceſſuros eſſe nemini: hoc eſt, ſe forte ſuâ fore contentos, & optime ſecum agi teſtaturos eſſe. *Wolfius.*

CAP. XV.

PAg. 85. l. 3. Πείσῃ.] Ita noſter codex: alii πείσει.

l. 7. Ἡ γὰ τέχνη ὕλη.] Noſter codex ὡς γάρ.

l. 8. Τῆς περὶ βίον τέχνης.] Cic. de Fin. III, 1. *ARS eſt enim philoſophia VITÆ.* & §. 21. *Recte igitur*

igitur ſi omnibus in rebus temeritas ignoratioque vitioſa eſt, ARS ea, quæ tollit hæc virtus nominata eſt. Ubi male nonnulli codices pro *ARS ea*, habent, *ab his ea*. Idem Tuſc. Diſp. II, 4. *Philoſophus in vitæ ratione peccans, hoc turpior eſt; quod in officio cujus magiſter eſſe vult labitur, ARTEMque VITÆ profeſſus, delinquit in vitâ.* Seneca Ep. XCV. *Omnes iſtæ artes circa inſtrumenta vitæ occupatæ ſunt, non circa totam vitam.* ——— *At hæc quæ ARTEM VITÆ profeſſa eſt*, &c. Idem Ep. I. *ARS eſt bonum fieri.* Hanc μεγίστην τέχνην vocat Epictetus p. 111. lin. ult. & alibi τὴν ἐπιστήμην τοῦ βίου. M. Ant. XI, 5. τίς σοῦ ἡ τέχνη; Ἀγαθὸν εἶναι. Τοῦτο δὲ πῶς καλῶς [f. ἄλλως] γίνεται, ἢ ἐκ θεωρημάτων, τῶν μὲν περὶ τῆς τοῦ Ὅλου φύσεως, τῶν δὲ περὶ τῆς ἰδίας τοῦ ἀνθρώπου κατασκευῆς; *Quænam tua eſt ars? Bonum fieri. Hoc verò quo modo aliter fit, quàm documentorum ope, quorum alia de Univerſi naturâ, alia de hominis propriâ conſtitutione?*

p. 86. l. 2. Ὀργίζηται.] Sic noſter codex. & l. 4. ὅτι τοῦτο. & l. 10. περιβαλῇ: cum alii codices dant, ὀργίζεται, ἔτι τοῦτο, περιβαλεῖ. Fortaſſe autem rectius ἔτι τοῦτο.

l. 5. Πῶς ἄν, ἐκεῖνε.] Confer p. 599. l. 1.

l. 7. Ἄφνω γίνεσθαι.] Vide p. 18. l. 8. p. 642. l. 6. mox pinge, σῦκον, male σύκον.

l. 12. Γνώμης δ' ἀνθρώπου καρπόν.] Hunc ad locum reſpexiſſe videtur M. Anton. L. IX. ſ. 10. & L. XI. ſ. 1.

l. 10. Εἶτα.] Vide ad p. 28. l. 8.

l. 13. Μήδ' ἂν ἐγώ σοι λέγω, περισσόκα.] Etſi ego tibi dixero, virtutem brevi parari poſſe, noli credere. Hunc ſenſum eſſe puto. Sed ſi quis ita diſtinguere maluerit, μήδ' ἂν ἐγώ σοι λέγω, περισσόκα: Equidem confirmo tibi, id ne expectandum quidem eſſe. *Wolfius.* Vertit Schegkius, *id verò moneo ego, ne expectes*: incluſive, ἐγώ σοι λέγω. *Ne vero tu (id ego tibi dico) expectes.* Neque diſplicet Wolfii interpretatio, *Etſi ego tibi dixero,* [virtutem brevi parari poſſe] *ne expectes.*

CAP. XVI.

PAg. 87. l. 5. Πόμαλα.] Sic noſter codex: alii πόμα. Ex eodem codice, mox l. 12. ἐνδύσηλαι, ἀποδύσηλαι: repoſui, pro ἐνδύσελαι, ἀποδύσελαι.

p. 88. l. 4. Οὕτως ἂν παιδίον.] Fortaſſe Sophocleum illud reſpexit in Ajace, verſ. 1270.

Ἀλλ' οἱ φρονοῦντες εὖ, κρατοῦσι πανταχοῦ.
Μέγας δὲ πλευρὰν βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως
Μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται.

Sed qui recta ſapiunt ubique vincunt.
Bos autem magno-latere ab exiguo tamen
Flagello rectus in via incedit.

Ubi verſu ſecundo πλευρὰν pro πλευρᾷς reposui ex Ms. Oxon. ut κακοφωνία vitetur.

l. 5. Νῦν δ' ἡμεῖς ἀφέντες ἐπὶ τούτοις εὐχαριστεῖν, ὅτι μὴ κἀ αὐτῶν τιὰ ἴσην ἐπιμέλειαν ἐπιμελούμεθα ἐφ' αὑτοῖς ἐγκαλοῦμεν τῷ θεῷ.] Obſcurus & dubius locus. Sed hanc ejus ſententiam eſſe rebr:

gratias esse agendas Deo, quod pecudes nostris usibus serviant, quamvis eis non magnam curam impendamus; tantam certe nequaquam, quantam nobismetipsis. nos verò propter nosmetipsos succensere Deo: hoc est, molestè ferre occupationem quærendi victûs, parandique cultûs, &c. Vulgo sic dicunt: Cur non æque expeditum nobis victum & cultum esse voluit, ac pecudibus? Respondet Epictetus, Imo gratias agite Deo, quod non bestias etiam vobis utiles, æque atque vosmetipsos curare necesse habetis. Est inversio quædam: Doleo me non altero etiam onere levatum esse. Imo gaude, alterum etiam tibi non esse impositum. Quod si cum Deo expostulas; quid proficis, nisi ut & impius sis, & majori calamitate dignus? *Wolfius.*

Ibid. Νῦν δ' ἡμεῖς ἀφύλες.] Verte, *Nunc verò propter hæc* animantia *nosmet gratos exhibere negligentes, quoniam non eodem & pari modo curamur, quo illa curantur, propter nosmetipsos Deum incusamus.*

l. 8. Νὴ τὸν Δία καὶ τὰς θεάς.] Vide Aristoph. Plut. vers. 1. atque ibi Scholiast.

p. 89. l. 1. Τῶν ὑπὸ γενέσεως.] Ita noster codex: alii τῆ ἐπ.

l. 11. Ἀνήρ εἰμι.] Dele interrogationem.

l. 11. Πῶς δὲ ἐ καλὸν τὸ σύμβολον.] Vide supra ad p. 17. l. 14. Pulcritudinis simul & virilitatis signum barbam putabant. Vide Musonium apud Stobæum p. 83. Cynicus in Lucian. *Idem esse*, dixit, *Leoni jubam ac barbam viro tondere.* Athenæus L. 13. p. 565.

Τί γὰρ αἱ τείχες λυτῆσιν ὑμᾶς [l. ἡμᾶς] πρὸς θεῶν,
Δι' ἃς ἀνὴρ ἕκαστος ἡμῶν φαίνεται;
Εἰ μή τι ταύταις ἐνιτρέχεσθ' ὑπ' ἀπονοείς.

Διογένης δὲ ἰδών τινα ὕστατα ἐρχόμενα τὸ γένειον, ἐφησεν, Μή τι ἔχεις ἐγκαλεῖν τῇ φύσει, ὅτι ἄνδρα σὲ ἐποίησε καὶ ἐ γυναῖκα;

p. 90. l. 1. Ταῦτα μόνα δεῖν ἔργα ἐφ' ἡμῶν τῶν Προνοίας; καὶ τίς.] Hæc omnia authoritate nostri codicis in contextum revocavi, quæ cum in aliis desiderantur, nihil miror hunc locum interpretes vexâsse, cum tantam haberet lacunam. Mox quoque l. 9. eadem authoritate τοιαῦτα emendavimus, cum ταῦτα prius legeretur.

l. 3. Ὁμοίως.] Ὁμοιοθ. *Salmasius.*

l. 4. Ἄλλο τί.] Sic pinge.

l. 5. Ἢ ὑμνεῖν τὸ θεῖον καὶ εὐφημεῖν, καὶ ἐπεξέρχεσθαι τὰς χάριτας;] *Quàm numen celebrare & laudare, & ordine illius beneficia percurrere?* vide p. 526. l. 12. M. Ant. V, 33. τί οὖν ἐ [sic lege] πεπεισμένοις ἵλεως τοῖς ὅσιόν ἐστι μεμάσασιν; ἕως δὲ ἐπαινῶν ὁ καιρὸς ἐφίσταται, τί ἀρνεῖ; τί δ' ἄλλο θεὸς μὲν σέβειν καὶ εὐφημεῖν, &c. *Quid igitur non propitio animo mortem expectas, sive ea destructio est sive demigratio? donec verò istius tempus obvenerit, quid suffecerit? quid aliud, nisi ut Deos colas celebresque,* &c.

l. 14. Τούτων.] Noster codex τοῦτο.

l. 15. Ὁδῷ χρηστικήν.] Ὁδὸς est *certa ratio atque methodus.* vide ad p. 28. l. 8. sic usurpatur p. 174. l. 7. M. Ant. III, 11. ὁδῷ καὶ ἀληθείᾳ ἐλέγχειν. *certa ratione modoque,* [ut verbis utar Horatii] *discutere.* & I, 9. ὁδῷ ἐξευρετικόν τε καὶ ταμιευτικόν. ubi Gatakerus, "Formula Marco admodum familiaris, "quâ certa ratione methodoque aliquid institutum designatur." Utitur quoque Plato in Lib. IV. de leg. ἀλλ', ἔφη, καθ' ὁδόν τε λέγεις. *recte atque certo ordine dicis.* καθ' ὁδὸν est etiam

etiam proverbialis formula. Dionyſ. de Struct. Orat. ſ. XI. ἵνα μοι καθ' ὁδὸν, ὡς φασὶ, χωρῇ ὁ λόγος. *Arte & viâ dicere*, apud Cic. de Cl. Orat. 46. Idem de Nat. Deor. II, 22. *Zeno igitur ita naturam definit, ut eam dicat, ignem eſſe artificioſum ad gignendum progredientem VIA.* Πῦρ τεχνικὸν ΟΔΩ βάδιζον εἰς γένεσιν. apud Laert. VII, 156. ſic Virg. Georg. L. II. verſ. 22.

Sunt alii quos ipſe VIA ſibi repperit uſus.

Ubi Servius, *via*, i. e. ratione. Apud Paul. Apoſt. ad Roman. II, 33. Ἀνεξιχνίαστοι αἱ ΟΔΟΙ τοῦ θεοῦ. *Viæ Dei imperveſtigabiles.* Ubi ὁδοὶ ſunt *rationes iſtæ atque via quâ divina providentia omnia dirigit.* Idem III, 17. ὁδὸν εἰρήνης οὐκ ἔγνωσαν. Optime Heſych. ὁδὸν εἰρήνης, τὴν καλὴ θεὸν πολίτειαν.

p. 91. l. 2. Διαδιδόντα.] Noſter codex, διδοντα.

l. 3. Γέρων χωλός.] Vide ſupra ad p. 50. l. 3.

l. 7. Οὐδ' ἐγκαταλείπω τὴν τάξιν.] Vide p. 57. l. 4. atque ibi quid hanc ad rem Socrates.

CAP. XVII.

Ὅτι ἀναγκαῖα τὰ λογικά.] Laertius in vita Zenonis VII, 46. αὐτὴν δὲ τὴν διαλεκτικὴν ἀναγκαίαν εἶναι, καὶ ἀρετὴν ἐν ἕξει τοῦ μὴ παράγεσθαι ἀρετάς. Cicero de Fin. L. III. *Dialecticam etiam adjungunt, & Phyſicam, eaſque ambas virtutum nomine appellant.* Vide ad p. 44. l. 9. Vide etiam L. II. c. XXV.

Τὰ λογικά.] Rationem diſſerendi intellige. λόγος & ratio & oratio eſt, unde τὰ λογικὰ dicuntur, quam utranque cùm uno verbo complecti non poſſimus, minus perſpicua hæc ſunt. Sententia eſt, unam eſſe diſſerendi artem, quæ doceat ambigua primùm videre, deinde diſtinguere: rationemque habeat ne cui falſò aſſentiamur, neve unquam captioſa probabilitate fallamur: eaque quæ de bonis & malis dicimus, ut tenere tuerique poſſimus. Nam ſine hac arte, quemvis arbitramur à vero abduci fallique poſſe. Cicero de Finibus. *Wolfius.*

l. 13. Διαρθρωθῇ.] Forſan, διαρθρωθῆσθαι: ut in verſione: mox διαρθρώσει. Legit Salmaſius, διαρθρώσῃ.

l. 14. Ἤτοι ἐν λόγῳ ἐστίν.] *Aut igitur ratio eſt.* Supra capite 2. expoſuit, mentem ac rationem, tum alia omnia, tum ſemetipſam quoque contemplari. Idem fere hîc dicit: ubi à ratione diſceſſeris, & quæ à ratione profluit oratione, nihil eſſe reliquum, quo res explicari dijudicarique poſſint. Quæ rerum explicatio & dijudicatio, cùm in Logicis tradatur aut diſcendam eſſe diſſerendi artem: aut fieri non poſſe quin ejus ignarus, malè affectato compendio, in maximum diſpendium incidat. *Wolfius.*

p. 92. l. 2. Ὅπερ ἀδύνατον.] *Quod fieri nequit.* Nam mente & ratione ipſum quoque Jovem negat quicquam habere præſtantius: etſi humana mens divinæ menti collata, quid eſt aliud quàm extinctus carbunculus, ſoli meridiano ſi conferatur? Non negat rationem ſui eſſe judicem & explanatricem. Id enim ſupra, ut dixi, affirmavit cap. 1. & poſt 20. affirmabit. Sed poſterius tantum membrum eſſe quicquam ratione præſtantius negat. *Wolfius.*

l. 2. Εἰ λόγ☉, ἐκεῖνον πάλιν τίς διαρθώσει; εἰ γὰρ αὐτὸς ἑαυτὸν δύναται καὶ ἔτοι, ἢ ἄλλα δεησόμεθα, ἄπειρόν ἐστι τοῦτο, καὶ ἀκαλάληκτον εἶναι.] Locus obſcurus, & ut exiſtimo, malè diſtinctus, & nonnihil corruptus. Quem, uti certam ſententiam ſequi liceret, ſic emendandum exiſtimavi, donec liber correctior nobis contigerit, εἰ λόγ☉· ἐκεῖνον πάλιν τίς διαρθώσει; *Si ratio: quis eam tandem explanabit?* ἢ γὰρ αὐτὸς ἑαυτὸν δύναται καὶ ἔτ☉, ἢ ἄλλα δεησόμεθα· ἄπειρον δ' ἔσται τοῦτο, καὶ ἀκαλάληκτον. *Aut enim ea quoque ratio ipſa ſeſe explanabit, aut aliâ nobis erit opus; atque ità nullus terminus, nullus finis reperietur.*

Hæc mea ſententia eſt: quam ſequatur qui volet, ac nihil meliùs habebit. Quanquam autem (in hoc quidem opere) Stoici ſumus: tamen ab Academia in obſcuris locis non recedimus. Nam Moibanus noſter hunc locum aliter accepit, cujus verba ſubjicere viſum eſt.

ὁ λόγ☉ διαρθωθήσε☉, ἢ { ὑπ' ἄλλα, ὧν τῷ λόγῳ χρεῖαν· ὅπερ ἀδύνατον. ὑφ' ἑαυτῷ, εἰ αὐτὸς ἑαυτὸν δύναται. καὶ ἕτως ἄλλου δεηθησόμεθα. ἄπειρον δὲ ἔσται τοῦτο, καὶ ἀκαλάληκτον.

Quæcunque explicationem requirunt, pro incertis habentur: ſunt autem explicanda per ea, quæ illis ſunt certiora. Nunc ſi ratio ſeipſam explicet, incertum incerto explicari dicetur: quod eſt abſurdum. Videtur ità etiam hac dilemmatum parte negata, innuere τὸν λόγον non indigere διαρθρώσει, quatenus διάρθρωσις accipitur pro explicatione vel probatione: ſed ſatis eſſe eam περιλάσεσθαι ὥσπερ μέτρον, ζυγὸν, κανόνα, γνώμονα ἢ καὶ βάσανον τῶν ἄλλων διακριθησομένων. Nec videtur hæc ſententia pugnare cum illis quæ 10. cap. dixit, ἡ καὶ αὐτῷ θεωρητὰ καὶ τἄλλα πάντα, δύναμις λογικὴ. cùm aliud videatur eſſe θεωρεῖν quàm διαρθροῦν, quorum hoc ad probationes & conſequentias rationum referendum: illud ad genuinum hominique innatum lumen, quo per ſe ſibi, atque eo ipſo aliis etiam lucet. *Wolfius.*

l. 2. Εἰ δὲ λόγ☉.] Sic noſter codex. ut & mox εἰ δ' ἄλλα. ut in verſione expreſſimus.

l. 5. Ἀκαλάληκτον εἶναι. Ἀλλ' ἐπείγει μᾶλλον θεραπεύειν καὶ τὰ ὅμοια.] Hìc plane deſiderantur quædam, non ſupplenda niſi ope codicum meliorum. ἀκαλάληκτον. Ναί· ἀλλ' ἐπείγει μᾶλλον θεραπεύειν * * * καὶ τὰ ὅμοια. Verba ſunt diſcipuli Ναι· ἀλλ' ἐπ. cujus verba quidem partim ſunt omiſſa à feſtinante librario; haud male ab Wolfio ſuppleta.

l. 5. Ἀλλ' ἐπείγει μᾶλλον θεραπεῦσαι καὶ τὰ ὅμοια.] Eſt & hic locus ſuſpectus, niſi fortè θεραπεῦσαι abſolutè ponatur, pro mederi animo. Sed videntur accuſativi prætermiſſi, τὰς ὑπολήψεις, καὶ τὰ πάθη, καὶ τὰ ὅμοια. *Magìs opus eſt mederi opinionibus, & appetitionibus, & affectionibus, & ſi qua ſunt alia ejus generis.* Adverſarius Dialecticam elevat, ut ſine qua viri boni eſſe poſſimus: eíque doctrinam morum anteponit. Sed Epictetus monet, qui Dialecticus non ſit, eum nec doctrinam morum ſatìs percepturum eſſe. *Wolfius.*

l. 10. Ἀλλ' ἐρῶ σοι, ἀλλ' ἐπείγει μᾶλλον.] *Sed dicam tibi: At magìs urget, vel neceſſarium eſt.* Quidnam? ars diſſerendi. Concedit plus eſſe momenti in moribus, quàm in diſputationibus: ſed ità, ſi in diſſerendo nec hæſites, nec fallaris. Qua

facultate

facultate ſive naturæ beneficio, ſive arte & uſu parta ſi careas: magis eſſe neceſſariam Dialecticam, & doctrinæ morum prævertendam. Comparat autem doctrinam morum frumento, Dialecticam modio & libræ. Qua ſimilitudine ſignificat, Dialecticam non per ſe expeti, ſed ut inſtrumentum & regulam aliarum diſciplinarum. Verbum ἐπείγειν ſignificat incitare, accelerare, moram ferre non poſſe. Unde ἐπείγομαι, feſtino. Iſocrates Areopagitico, εἰ παρελείφθη τι τῶν τέλῳ ἔχειν καλεπεγόντων: Nunquid præteritum ſit, quod primo quoque tempore confici oporteat. *Wolf.*

Ibid. Ἀλλ' ἐρῶ σοι, Ἀλλ' ἐπείγει μᾶλλον.] Repetit Diſcipuli verba præcedentia, Ναι' ἀλλ' ἐπείγει μᾶλλον θεραπεύειν.

p. 93. l. 1. Καλαμανθάνεται.] Ita edit. Salmant. alii καλαμανθάνετε. Mox pro ἀκειβῶσαι καὶ καλαμαθεῖν, exhibet noſter codex ἀκειβῶς καλαμαθεῖν.

l. 4. Ναί· ἀλλ' ὁ.] Ab adverſario hæc urgentur. Cui Epictetus Ἀλλὰ, &c. diſtingue itaque. Ναι· ἀλλ' ὁ μ. ξ. ε. κ. ἄκαρπον. Ἀλλὰ μ. σίτυ. Καὶ τ. λ. α. ὅζ. Καὶ π. &c. A. *Eſto: ſed modius lignum eſt & ſterile.* E. *Ejuſmodi tamen, quo frumentum metiri queas.* A. *Eſt & Logica ſterilis.* E. *De eo quidem videbimus*, &c.

l. 9. Σταλικά.] Ita noſter codex, & Ms. Par. alii ταχλικὰ, minus recte ut è præcedentibus liquet.

l. 10. Μῶν ὡς χρύσιππ@.] Leg: μόν@ χρ· καὶ Ζην· καὶ κλ; erotematice. *Com: Shaftesburienſis.* Recte. confirmat noſter codex.

l. 14. Ἤρχετο ἀπὸ τῆς τῶν ὀνομάτων ἐπισκέψεως. τί σημαίνει ἕκαστον;] Vide Xen. ἀπομ. L. IV. c. 6. ὧν ἕνεκα σκοπῶν σὺν τοῖς συνοῦσιν, ΤΙ ΕΚΑΣΤΟΝ ΕΙΗ τῶν ὄντων, ἐπεπώπτε ἕλκυε. & ſupra ejuſd. Libri c. V. ſ. 12. ἔστι δὲ καὶ τὸ, Διαλέγεσθαι, ὀνομάζειν ἐν τῇ συνόδῳ κοινῇ βουλεύεσθαι, Διαλέγονται καλὰ γένη τὰ πράγματα. δεῖ οὖν περὶ ἕκαστα σπουδάζειν πρὸς τοῦτο ἑαυτὸν ἕτοιμον παρασκευάζειν, καὶ τούτῳ μάλιστα ἐπιμελεῖσθαι· ἐν τούτῳ γὰρ γίνεσθαι ἄνδρας ἀξίους τε καὶ ἡγεμονικωτάτους καὶ διαλεκτικωτάτους. Ex hoc loco lege ſupra c. III. in initio. Τὸ μὲν ἓν διαλεκτικοὺς, pro λεκτικούς. Vide etiam L. I. c. 1. ſ. 16. & L. III. cap. ult. ſ. ult. ubi agit de Etymologia vocis εὐωχεῖσθαι. Extat hac de re Platonis dialogus qui inſcribitur Cratylus. Audi Dionyſ. de Struct. Orat. ſ. XVI. Τὰ κράτιστα δὲ νέμω ὡς πρώτῳ τὸν περὶ ἐτυμολογίας εἰσάγοντι λόγον, Πλάτωνι τῷ Σωκρατικῷ, πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλοθι, μάλιστα δὲ ἐν τῷ Κρατύλῳ. *Laudem verò præcipuam Platoni Socratico, ut primo nominum ad origines ſuas reductori, equidem aſſigno, qui hac de re cùm ſæpe alias, tum potiſſimum in Cratylo diſputat.* Imprimis Stoici Etymologiæ ſtuduerunt. Cicero de Off. L. I. *Audeamus imitari Stoicos, qui ſtudioſe exquirunt unde verba ſunt ducta.* & de Nat. Deor. III, 24. *Magnam moleſtiam ſuſcepit & minime neceſſariam primus Zeno, poſt Cleanthes, deinde Chryſippus, commentitiarum fabularum reddere rationem: vocabulorum, cur quique ita appellati ſint, cauſas explicare.* Vide Balbum apud eundem L. II, 25, 26, &c. Scripſit Chryſippus περὶ Ἐτυμολογικῶν, teſte Laertio in ejus vitâ. Ipſe Epictetus infra p. 244. l. 5. Πόθεν οὖν ἀρξάσθαι δεῖ; Ἂν συγκαθῇς ἐρῶ σοι, ὅτι πρῶτον δεῖ σε τοῖς ὀνόμασι παρακολουθεῖν. Conſer L. II. c. X. & M. Anton. III, 11.

l. 15. Ἆρ' ἓν τοῦτό ἐστι τὸ μέγα—— νοῆσαι χρύσιππον.] Vide ſupra p. 23. l. 8. & conſer Enchir. cap. XLIX. ubi notatur Chryſippus ἀσαφῶς,

ἀσαφῶς, obscurè scripsisse. & Seneca Benef. L. 1. c. 3. *Chrysippus quoque, penes quem subtile illud acumen est, & in imam penetrans veritatem, qui rei agendæ causâ loquitur, & verbis non ultra, quàm ad intellectum satis est, utitur.*

p. 94. l. 2. Τὸ βέλτιμα τῆς φύσεως.] Vide Enchirid. c. XXVI. M. Ant. IV, 49. Ἀπότευγμα δὲ τῆς φύσεως τῷ ἀνθρώπῳ εἶναί σοι δοκεῖ, ὃ μὴ οἶδε τὸ βέλτιμα τῆς φύσεως αὐτῷ ὅτι; τί οὖν; [sic distingue.] τὸ βέλτιμα μεμάθηκας; *Frustratio verò naturæ hominis tibi esse videtur, quæ non sit contra voluntatem naturæ illius? quid igitur? voluntatem didicisti?*

l. 5. Πάντας ἀνοήτους ἁμαρτάνειν.] Vide ad p. 143. l. 7.

l. 10. Ἐξηγητὴς τῆς φύσεως.] Horat. Carm. L. 1. Od. 28.

——— *Non sordidus auctor*
Naturæ verique.

Id est, *Naturæ, verique explicandi.* Sed, ut obiter moneam, alia sunt in hoc carmine Horatii, quæ interpretatione egeant. Nauta loquitur, *Te maris & terræ*, &c. MORITURO. Archy. *Occidit*, &c. *admissus.* Naut. *Habentque*, &c. [cùm ironiâ quadam] *atræ.* Archy. *Judice te*, &c. Sed hæc obiter.

l. 13. Ποία οὖν ἐνθάδ' ὀφρῦς.] *Quale igitur hìc supercilium?* hoc est, is solus merito multum sibi tribuit, qui naturam sequitur. Qui verò naturam declarat, si naturam non sequitur, Grammaticus est, potius quàm Philosophus, nec habet quo glorietur. Quanto ergo minus eum superbire decet, qui obscuriora illius Grammatici verba declarat? Egregia est hæc extenuatio eorum qui stylo & lingua plus valent, quàm vitâ & moribus. *Wolfius.*

l. 13. Οὐδ' αὐτῷ.] Οἷα δ' αὐτῷ, ita ferib. *Salmasius.*

l. 15. Πόσῳ πλέον τῷ ἐπαίνου ἐξηγεμόνι.] Scilicet ἐπ' ἴσην ὀφρῦς δικαίως. Si Chrysippus ob sua scripta causam efferendi sese non habet: quanto minus commentator Chrysippi? Addere licet, Quanto minus interpres Græcæ orationis? Cur igitur Wolfi te fatigas, in re adeo tenui? Cur non Historicum potius aut Poetam legis? Respondeo simpliciter & verè; Volo hæc præcepta mihi ipsi inculcare: cupio eadem plurimis esse nota. Atqui jam ista nota sunt. Innotescent pluribus. Hactenus enim fragmenta Epicteti sunt edita, non totus Epictetus. At tu Wolfi nullam ex ista conversione laudem consequeris; ὃ φεύγεις ἱπποκλείδην. Ast etiam posthumus sit fœtus: quid enim refert? neque vivus neque mortuus curabo, quid de me dicant aut sentiant vitilitigatores. *Wolfius.*

p. 95. l. 6. Τὸν σημαίνοντα.] Habes articulum τὸν ex nostro codice. Supra autem σημαίνεται, impersonaliter: nisi legas ἀλλ' ὅτι τι σημ.

l. 8. Ὅτι ἐπίστευται.] Vide ad p. 15. l. 10.

l. 13. Ἐπὶ τῶν συγκαταθετικῶν τόπων, καὶ τῶν ὀρεκτικῶν.] *In loco assensionis & appetitionis.* Locos appellat, opinor, quod peculiariter & seorsim de his agere soleant Stoici. *Wolfius.* De tribus locis in philosophiâ, vide L. III. c. 11.

p. 96. l. 3. Νικῶσαι δύνανται.] Ad oram ed. Salmant. scribitur κινῶσαι.

l. 5. Ἀλλ' ἐμοί, φησὶ, προσάγει θανάτου φόβον, ἀναγκάζεις με.] Noster codex ἀναγκάζεις με, alii dant ἀναγκάζει με. Nota φησὶ, formulam objiciendi: quod semel atque iterum monuisse satis. Vide ad p. 23. l. 14. Ita M. Ant. V, 28. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος λόγον ἔχει, φησί. & Dio in Orat. XLVIII. p. 532. l. 6. Sed latuit

latoit interpretes. Conſer autem p. 152. l. 6.

l. 10. Εἰ γὰρ τὸ ἴδιον μέρος, ὃ ἡμῖν ἐδωκεν ἀποσπάσας ὁ θεὸς.] *Nam ſi eam ſui partem, quam nobis impertiit avulſam Deus.* Τὸ ἴδιον μέρος ad Deum referri poteſt, ut in verbo ἀποσπάσας intelligatur ἑαυτοῦ, ſicut Horatius:

Atque affigit humo divinæ particulam auræ.

Eſt & hæc hyperbole ardore diſputationis expreſſa. Neque enim ita eſt ὁ νοῦς ἀπόσπασμα τοῦ θεοῦ, ὥσπερ τὸ σπέρμα ὅλου τοῦ σώματος, ut ait Hippocrates: neque cum Deo injuriarum agi poſſet, etiamſi aliam humanæ mentis conditionem eſſe voluiſſet. Poteſt inquam ſic intelligi τὸ ἴδιον μέρος, ut referatur ad Deum. Nam ſupra quoque capite 14. ſcripſit, ἀλλ' αἱ ψυχαὶ μέν ἔτως εἰσὶν ἐνδεδεμέναι, καὶ συναφεῖς τῷ θεῷ, ἅτε αὐτοῦ μόρια ὄσαι καὶ ἀποσπάσματα. Sed ſimplicius eſſe puto, ut τὸ ἴδιον μέρος peculiaris & propria hominis pars intelligatur: & participium ἀποσπάσας, pro ἐὰν ἀποσπάσῃ τοῦ ἀνθρώπου, *ſi Deus eam partem, quam homini propriam dedit, ei eriperet, talemque faceret*, &c. *Wolfius.* Male Wolfius, vide ſupra ad p. 81. l. 16.

CAP. XVIII.

PAg. 97. l. 8. Τὸ παθεῖν ὅτι ὑπάρχει.] *Affectione quòd ita ſit:* & paulo poſt ἔτω καὶ τῷ ὁρμῆσαι ἐπί τί τὸ παθεῖν, ὅτι ἐμοὶ συμφέρει.] *Sic etiam ad expetendum aliquid, affectione quod mihi expediat, commoveri.* τὸ παθεῖν animi affectionem ſignificat, ut & τὸ πάθος. Hîc verò ad opinionem refertur, idémque valet quod δόξα, ὑπόληψις, φαντασία: quæ vocabula primo tomo declarata ſunt. Quia verò locus hic perobſcurus fore videbatur, ſi verba annumerâſſem: ſententiam appendendam eſſe judicavi. Quòd ſi cui hæc libertas diſplicuerit, perſpicuitati ſuperſtitionem præferenti, is penè ad verbum ſic habeat: *Si verum eſt quod à philoſophis dicitur, unum eſſe omnibus hominibus principium, ut aſſenſionis affectionem, quâ ità eſſe aliquid ſtatuitur: & improbationis affectionem, quâ aliquid non ità eſſe ſtatuitur: itémque cohibendi aſſenſus affectionem, quâ incertum aliquid eſſe ſtatuitur: ſic etiam ad expetendum aliquid, affectionem quâ mihi aliquid conducere ſtatuo (neque verò fieri poteſt ut aliud conducibile iudicem, aliud appetam; aliud conveniens cenſeam, ad aliud impetu ferar) quid vulgo adhuc ſuccenſemus?* τὸ παθεῖν nominativo, quàm τῷ παθεῖν dativo caſu, rectiùs legi videtur: etſi utraque conſtructio locum habet. Ἀρχὴ τοῦ συγκαλεῖσθαι γίνεσθαι τὸ παθεῖν, hoc eſt, ἡ ὑπόληψις, vel τὸ παθεῖν, id eſt, ὅτι ἔπαθον, vel διὰ τὴν ὑπόληψιν συγκαλέσθενσο οἱ ἄνθρωποι. Paulò poſt, pro ἔτω καὶ τῷ ὁρμῆσαι ἐπὶ τὸ παθεῖν, ὅτι: legendum omnino cenſeo, τῷ ὁρμῆσαι ἐπί τι, τὸ παθεῖν ὅτι ἐμοὶ συμφέρει. Hîc protaſis periodi finitur. Sequitur parentheſis, ἀμήχανον δ' ἄλλο, &c. apodoſis eſt, τί ἔτι τοῖς πολλοῖς χαλεπαίνομεν; Dia me torſit hic locus, ob diſtinctionum confuſionem, & omiſſam particulam τι. ſed an ſcopum attigerim, candidè judicent eruditi. *Wolfius.* Optimè, ô Wolfi. *Com: Shaft.* Confirmat noſter codex Wolfii lectionem. Nota autem ſtructuram, Εἰ ἀληθὲς ἔξι τὸ — τί ἔτι τοῖς πολλοῖς χαλεπαίνομεν; p. 98. l. 4. Ἢ ἐλεεῖν αὐτούς;] Minimè. Vide p. 271. l. 6. εἰ δὲ φθονεῖς, ταλαίπωρε, καὶ ἐλεεῖς. & p. 531. l. 1. φοξούμενος, φθονῶν, ἐλεῶν.

Ubi

Ubi vides *miſericordiam* inter animi perturbationes indignas ſapiente poni, & jungi cum *invidiâ*. nec temere. nam miris modis inter ſe conveniunt, & in unâ ſede morantur. Sic Virg. Georg. II, 499.

Aut doluit miſerans *inopem*, *aut* invidit *habenti*.

Confer Cic. Tuſc. Diſp. III, 9. Laert. in vitâ Zen. VII, 111. Ἔλεον μὲν οὖν εἶναι λύπην, ὡς ὂπ ἀναξίως κακοπαθοῦντι. Hanc definitionem exprimit Cic. Tuſ. Diſp. L. IV. *Miſericordia eſt ægritudo ex miſeriâ alterius injuriâ laborantis.* Non cadit autem ægritudo, λύπη, ἄλογος συστολὴ, in ſapientem; ergo neque miſericordia. Sed audiamus Senecam de Clem. L. II. c. V. p. 477. ed. var. *Scio male audire apud imperitos ſectam Stoicorum, tanquam nimis duram, & minime principibus regibuſque bonum daturam conſilium. Objicitur enim illi, quod ſapientem negat miſereri, negat ignoſcere. Hæc ſi per ſe ponantur, inviſa ſunt. videntur enim nullam ſpem relinquere humanis erroribus, ſed omnia delicta ad pœnam deducere. Quod ſi eſt, quidni hæc ſecta,* [Ipſa codicum variatio ſatis indicat hunc locum eſſe corruptum, lego itaque nonnullorum codicum veſtigia ſecutus, *Quod ſi*, (viz. nullam ſpem relinquunt, &c.) *quid eſt hæc ſcientia,*] *quæ dediſcere humanitatem jubet, portumque adverſus fortunam certiſſimum mutuo auxilio cludit? ſed nulla ſecta benignior leniorque eſt, nulla amantior hominum, & communibus bonis attentior.* Et paulo poſt: *Ergo non miſeretur, quia & ſine miſeriâ animi non ſit. Cetera omnia, quæ qui miſerentur, ſolent facere, hic libens & alius animo faciet.* Quin & hæc verba corrupta, namque & otioſum eſt, revoco itaque in ſuum locum; & aliorum librorum ope lego, *quia ſine m. n. ſit; & cetera o. q. q. m. s. f. hic libens & alacri animo faciet.* Quanquam autem in ſapientem, in perfectum non cadit miſericordia; at proficientem non dedecorat. Itaque mox Epictetus addit, ἐλεεῖ αὐτὸν μᾶλλον. namque ad proficientem, non perfectum ſermo eſt. Eodem modo M. Ant. II, 13. ἔστι δὲ ὅτε καὶ τρόπον τινὰ ἐλεεινὰ, δι' ἄγνοιαν ἀγαθῶν καὶ κακῶν. ubi notandum illud τρόπον τινὰ: atque ita interpretandum VII, 26. Ὅταν τις ἁμαρτῇ τι εἰς σὲ ἐνθὺς ἐνθυμοῦ τί ἀγαθὸν ἢ κακὸν ὑπολαβὼν ἥμαρτε. τοῦτο γὰρ ἰδὼν, ΕΛΕΗΣΕΙΣ αὐτὸν, καὶ οὔτε θαυμάσεις, οὔτε ὀργισθήσῃ.

l. 4. Δεῖξον τῷ πλάνην, καὶ ὄψει πᾶς ἀφίσανται τῶν ἁμαρτημάτων.] Hypotheticè accipiendum puto pro ἐὰν δείξῃς, ὄψει ὅτι ἀποστήσονται. *ſi oſtenderis errorem.* Sic paulo poſt: μὴ θαύμαζε τὸ κάλλος τῆς γυναικὸς καὶ τῷ μοιχῷ· ἐὰν καλὸν παιδίον (non καλὸν παίνεις.) *ſi formam uxoris tuæ non magnifeceris, adultero non iraſcêris.* Frequens Epicteto eſt hic loquendi modus. *Wolfius.*

Ibid. Ἀλλὰ δεῖξον.] Omittitur Οὐ ante ἀλλὰ, qui error frequens eſt in hoc libro. Χαλεπαίνειν οὖν δεῖ αὐτοῖς, ἢ ἐλεεῖν αὐτούς; cui Epictetus, Οὐ ἀλλὰ &c. *Minime aliquid horum faciendum, inquit,* viz. iraſci aut miſereri: *ſed errorem oſtendito, nec mora ab erroribus deſiſtent.* danda venia eſt errantibus, per ignorantiam à veritate abhorrent. πᾶσα ψυχὴ ἄκουσα στερεῖται τῆς ἀληθείας. vide ad p 143. l. 7. Perſ. Sat. III, 33.

——*Caret culpâ, neſcit quid perdat.*

l. 6. Ἂν δὲ μὴ βλέπωσιν.] Alii libri ἐὰν δὲ, noſter codex ἂν δὲ, quod eodem redit. Cæterùm confer p. 70. l. 15.

l. 9.

l. 9. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἐκεῖνον μᾶλλον τοῦτον τὸν πεπλανημένον, &c. μὴ ἀπολλύσθαι.] verba obscura sunt, & aut depravata, aut ἐλλειπτικά. sic fortè restituenda & complenda, μηδαμῶς τοῦτο λέγε, ἀλλ' ἐκεῖνο μᾶλλον τοῦτο, τὸν πεπλανημένον. Sequitur enim, κἂν οὕτω λέγεις, γνώσῃ πῶς ἀπανθρωπόν ἐστιν ὃ λέγεις. *Si sic dixeris, cognosces quàm inhumana sit tua oratio:* prior scilicet illa, de interficiendo fure atque adultero. Significat, nomen furis atque adulteri seponendum esse, & illius loco reponendum nomen errantis, decepti, occæcati animi. Repete ea quæ primo Tomo de duabus cujusque rei ansis dicta sunt. Ad rem ipsam quòd attinet: neque Platonem neque Epictetum sensisse existimo, homines peccare invitos, & scelera impunita esse oportere: (quid enim eâ opinione stultius, aut pernitiosius?) sed cùm pravæ pleræque cupiditates, & quæ eas sequuntur facinora, ab opinionis errore proficiscantur: dandam esse operam, ut homines verè de rebus omnibus judicent, quò peccata honestæ disciplinæ veræque doctrinæ subsidiis præcaveantur potiùs, quàm puniantur. Quam Persicæ institutionis rationem fuisse testatur Xenophon, quám. que apud nos quoque aliquando exsistere optare possumus, sperare vix possumus, ac nè vix quidem. Plato quidem impunita esse scelera adeò non vult, ut disputet è re facinorosorum esse, ut è medio tollantur, quod per supplicium maximis malis erroris & improbitatis liberentur. Potest vir bonus punire nocentes, & dolere vicem eorum, ut pater filii quem invitus ille quidem & dolens, sed necessariò castigat. Hoc puto velle Epictetum. Sin aliud spectavit, valeat. Non ignorat fur, se & legi naturæ, & juri civili fraudem facere, si rapiat alienum: sed cupiditate vincitur. Scit deprehenso pœnam fore luendam. Sed aut clàm fore sperat, aut pluris cupiditatem suam quàm vitam facit. Qui si Stoicè disputet, fatale sibi esse furari: respondebit Zeno, illud etiam fatale esse, ut flagris cædatur, aut suspendatur. *Wolfius.*

Ibid. Ἀλλ' ἐκεῖνον, &c.] Legendum puto ἀλλ' ἐκεῖνον μᾶλλον (subaudi λέγε) deinde τοῦτον τὸν πεπλανημένον, & ut postea per Epanalepsin resumatur κἂν οὕτω λέγῃς. *Salmasius.*

Ibid. Μηδαμῶς· ἀλλ' ἐκεῖνον, &c.] Nullus in his verbis mihi error videtur. Τοῦτον οὖν τὸν λῃστὴν, &c. Hæc adversarius. cui respondet Epictetus. Μηδαμῶς· ἀλλ', &c. non ita dicendum, omitte ista nomina furis & adulteri, ista inhumana nomina; illorum loco potius repone nomen errantis, decepti, occæcati: ὃ τλῶ ὄψιν, &c. hæc inclusive. Sed recte Wolfius interpretatur. & recte sese habet contextus.

p. 99. l. 1. Ὅτι δ' ἐν ἑκάστῳ ἡ προαίρεσις οἵα δεῖ ᾖ τοῦτο.] Fortasse ὅτε: & post δεῖ, τὸ μέγιστόν ἐστι. & paulo post κακοῖς διαλίθειδς, videtur addendum οὕτω διαλίθειδς. *Wolfius.*

Ibid. Ὅτι δ' ἐν ἑκάστῳ.] W. ὅτε: & post δεῖ, τὸ μέγιστόν ἐστι. Recte. sed simul legendum paulo ante ἡ γὰρ μεγίστη βλάβη, pro εἰ γὰρ μεγίστη. sicut in editione Basilienst. *Com: Shaft.*

Ibid. Ὅτι δ' ἐν ἑκάστῳ.] Si pro ὅτι legi posset τοῦτο, plana sententia est, ut sit, τοῦτο δὲ (subaudi ἐστὶ μέγιστον) ἐν ἑκάστῳ ἡ προαίρεσις; οἵα δεῖ. *Salmasius.*

Ibid. Ὅτι δ' ἐν ἑκάστῳ.] Ipsa codicum diversitas hunc locum minime sanum esse ostendit. Cod. Ven. εἰ γὰρ μεγίστη βλάβη ἡ τῶν μεγίστων, ὅτι δ' ἐν ἑκ. Cod. Bas. ἡ γὰρ μεγ. Noster codex auctior, εἰ γ. μ. βλάβη ἡ στέρησις τῶν μεγίστων, ὅτι δ' ἐν

ἐν. Unde ita locum posse emendari me eodem tempore, inter alia, monuerunt, Episcop. Oxonienſis, quem honoris causâ nomino; & Marcklandus, vir sane (si quis alius) optime de literis meritus: Εἰ γὰρ μεγίστη βλάβη, ἡ στέρησις τῶν μεγίστων· μέγιστον δ' ἐστὶν ἐν ἑκ. Hæc emendatio mihi valde placet: ipsa series argumentationis postulare videtur. præterea μέγιστον facile omitti posset propter præcedens μεγίστων. imo hæc origo & fons mendarum multarum quibus hi libri scatent. neque unum verbum solùm, sed & verba plurima, imo integræ sententiæ sæpe omittuntur, cùm festinans librarius verba intervenientia oculo negligentiore pervideat. Ecce harum omissionum exempla: ex nostro codice optime restituta. p. 13. lin. ult. καὶ μείζονα ἀπαξίαν τὸ ΔΑΡΗΝΑΙ [τῷ μὴ ΔΑΡΗΝΑΙ.] ὡς', &c. p. 27. l. 11. Πείσομαι αὐτὰ ἃ ΛΕΓΕΙ; [οἷς ἅττως ἃ ΛΕΓΕΙ;] ἀλλ', &c. p. 43. l. 12. καὶ τὸ ἀπόλυθον αὐτοῖς ΠΡΟΣΔΕΧΕΣΘΑΙ· [μὴ μενόντων δὲ αὐτῶν ὁποῖα παρεχωρήθη, καὶ ἡμᾶς πᾶσα ἀνάγκη τῆς παραχωρήσεως ἀφίστασθαι, καὶ τὸ ἀνακόλυθον αὐτοῖς λόγοις ΠΡΟΣΔΕΧΕΣΘΑΙ.] εἰδὲ, &c. p. 72. l. 9. πότερα ΤΙΩΣ [ἢ οὐχ ΤΙΩΣ] λεγόμενον, &c. p. 76. l. 9. βάλλε αὐτὸν εἰς ΦΥΛΑΚΗΝ [ποίαν ΦΥΛΑΚΗΝ;] Ὅπου, &c. p. 99. l. 4. Ista corrupta ex eodem fonte oriuntur. Item: p. 117. l. 7. p. 127. l. 1. Τὸ ποιὸν. ΣΟΝ. [τὸ αἴδημον, ΣΟΝ.] τίς, &c. p. 170. Ἔδει ἓν ΠΡΟΣ ΜΕΝ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ [τὸ θάρσος ἐσφάλθαι, πρὸς δὲ τὸν φόβον τοῦ θανάτου τὴν εὐλάβειαν· τῶν δὲ τὸ ἐναντίον, ΠΡΟΣ ΜΕΝ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ,] τοῦ φυγὼν, &c. p. 227. l. 2. ἐφ' ᾧ ΘΑΡΡΕΙΝ ΑΞΙΟΝ; [Ναὶ, καὶ ᾧ πεποιθέναι δεῖ. ἀδεέστερον τινὶ ΘΑΡΡΕΙΝ ΑΞΙΟΝ;] Οὐ, &c. p. 256. l. 11. ἀλλὰ τῆς ἐνεργείας ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ; [τίς πειρᾶται τῆς ἐνεργείας ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ] ἐπιτρέψει, &c. p. 276. l. 1. ἐκεῖνον. ΠΟΙΕΙ ΑΥΤΟ· [εἴ τι μὴ ποιεῖν ἐθέλοις, μὴ ΠΟΙΕΙ ΑΥΤΟ.] ἀλλ', &c. p. 291. l. 7. Διατί οὖν οὐκ [ΑΝΤΕΤΕ; ἐπαίτιός μοι τοῦ αὐτίκα; ἢ γὰρ παρ' ἐμὲ] ΑΝΤΕΤΑΙ, ἢ, &c. p. 338. l. 11. ἢ ΠΟΛΗΜΗΣΩΝ; [ΠΟΛΗΜΗΣΩΝ.] τίσι, &c. p. 564. l. 12. τὰ μέρη αὐτῆς ΑΛΛΟΤΡΙΑ, [ἡ κλῆσις ΑΛΛΟΤΡΙΑ.] ἀν, &c. p. 571. l. 7. ΕΙ ΤΟΥ ΣΚΕΛΟΥΣ, [ΤΟ ΣΚΕΛΟΣ· ΕΙ] ὅλω, &c. p. 625. l. 1. ΤΙ ΟΥΝ ΠΡΟΣ ΕΜΕ; [οὐχὶ τῇ κλησευθείσῃ; ΤΙ ΟΥΝ ΠΡΟΣ ΕΜΕ;] οὐχὶ, &c. p. 630. l. 1. διδάσκουσιν ΕΞΙΣΤΑΣΘΑΙ, [δεῖ τὴν κλῆσιν ΕΞΙΣΤΑΣΘΑΙ,] δεῖ, &c. p. 669. l. 11. Ὁ τείχων ΜΗ ΠΡΟΣΕΧΩΝ [τειχαίνει ἀκριβέστερον; ὁ κυβερνήτης ΜΗ ΠΡΟΣΕΧΩΝ] κυβερνᾷ, &c. p. 676. l. 3. ἐμαυτὸν ΠΕΠΟΝΘΑ [ἃ ΠΕΠΟΝΘΑ] Ναὶ, &c. Vides, Lector, harum omissionum causam; quæ profectæ sunt ex librariorum negligentiâ, voces istas, quas uncinis inclusimus, omittentium: nec mirum est, oculos illorum parum ad rem attentos, & ex earundem vocum repetitione deceptos, quæ in medio, transiluisse. Vides præterea præstantiam nostri codicis, qui feliciter hos locos inter alios quamplurimos, restituit. Sed ad rem redeamus.

l. 9. Ἐλεεῖ αὐτὸν μᾶλλον.] In editis omnibus hoc modo, omissis interjectis, legitur: ἐλεεῖ αὐτὸν μᾶλλον. ἢ μὴ θαύμαζε τὸ κάλλος τῆς γ. &c. At noster codex eodem modo habet ac edendum curavi. Hiatus sunt supplendi ex merâ conjecturâ, quos quidem supplere tentavimus aliquo modo in versione: ἐλεεῖ αὐτὸν μᾶλλον, μὴ χαλέπαινε, *miserere illius potius, ne succenseas.* Eatenus tuto

tuto proceditur: nam ſic ſcribitur ad oram noſtri codicis. Cætera ſunt in incerto. Sed audi Socratem in Plat. Rep. L. 1. Ὦ Θρασύμαχε, μὴ χάλεπῶ ἡμῖν ἴδῃ· εἰ γὰ [lege ex Ms. Oxon. εἰ γάρ τι] ἐξαμαρτάνομεν ἐν τῇ τῶν λόγων σκέψει ἐγώ τε καὶ ὅδε, εὖ ἴσθι ὅτι ἀκουσίως ἁμαρτάνομεν· μὴ γὰ δή οἶα, εἰ μὲν χρυσίον ἐζητοῦμεν, οὐκ ἂν ποτε ἡμᾶς ἑκόντας ἅναι ὑποκαθαιρίνεσθαι, ἀλλήλοις ἐν τῇ ζητήσει, καὶ διαφθείρειν τὴν εὕρεσιν αὐτοῦ· δικαιοσύνην δὲ ζητοῦντες, πρᾶγμα πολλῶν χρυσίων τιμιώτερον, ἔπειθ' ὕτως ἀνοήτως ὑπείκειν ἀλλήλοις, καὶ οὐ παραδέχεσθαι ὀτιμάλιτα φανῆναι αὐτὸ οἷόν γε [Ms. οἷόν τε] ὂν, ὦ φίλε· ἀλλ οἶμαι, οὐ δυνάμεθα· ἐλεεῖσθαι ἂν ἡμᾶς πολὺ μᾶλλον εἰκὸς ἢ πρὸ ὑμῶν τῶν δεινῶν, ἢ καλεπαίνεσθαι.

l. 11. Οὐ καλεπαίνεις.] Lege cum Wolfio καλεπαινεῖς, uti mox legendum.

Ibid. Ἢ μὴ θαύμαζε τὸ κάλλος τῆς γυναικός.] *Aut ne mirare formam uxoris.* Contemtus formæ zelotypiam quidem minuit, ſed infamiam non tollit. Epictetus verò negat uxoris impudicitiam marito imputandam eſſe, qui nihil habeat ſuum præter animum: cætera fortunæ & aliorum eſſe. Quantum autem conjugii legitimi fœdus vulgo valeat, videmus: & repudia tuta non ſunt. Nota verò mala tutiora plerunque. *Wolfius.*

l. 13. Γνῶθι, ὅτι κλεπτης, &c.] Confer p. 471. l. 13.

p. 100. l. 3. Θέλεις αὐτὰ ψύξαι.] *Vis ea refrigerare.* Non ſatis placet, ut nec ψῆξαι, à ψήχω. quid ſi σμῆξαι? à σμήχω, *vis ea purgare.* Moibanus ψύχειν τὰ ῥεύματα τῷ ἵππῳ, inquit. Pollux pro agitatione quadam ventilare, & à ſitus atque incluſi aeris vindicare incommodo. *Wolfius.* Nihil muto, vide mox l. 10. Vis ea veſtimenta ad aerem & ſolem æſtivum pandere, ut ſicca fiant, nec male oleant.

l. 11. Ἔχων παρὰ τοῖς θεοῖς.] De larario ſeu veſtibulo intelligo, ubi veteres ſuos deos collocarunt. ſed dii iſti negligenter cuſtodierunt pretioſiſſ. fortaſſe cultoris ſui ſupellectilem. *Wolfius.*

l. 12. Καλὸν δεσμον, εὖ ἴσον.] Copulâ omiſſa: eleganter. ſic verba ſæpe ἀσυνδέτως junguntur, idque præcipue cum motum & celeritatem ſententia poſtulat.

l. 13. Ὅτι ἔπαθέ τι ἄρας οὐκ ἀπίθανον.] Innuit, candelabri elegantia invitatum eſſe furem. *Wolfius.*

l. 14. Αὔριον, φημὶ, ὀρεφάνιον εὑρήσεις.] Fuit quidam Luciani temporibus, qui hunc Epicteti lychnum fictilem ter mille drachmis emit. Vide Lucian. adv. Indoct. p. 386. Confer autem p. 154. l. 5.

l. 17. Μή τι κεφαλὴν ἀλγεῖς;] Alludit Epictetus ad interrogationem iſtam quæ Κεφαλίνη, ſeu Κεφαλὶς, vocabatur. Vide Laertium II, 108; VII, 187. Εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτο ἔχεις, κεφαλὴν δ' οὐκ ἀπέβαλες· Κεφαλὴν ἄρα ἔχεις. Vide A. Gell. XVI. 2. Seneca Ep. 45. p. 151. edit. var.

p. 101. l. 1. Τί οὖν ἀγανακτεῖς;] *Quid ergo ſtomacharis?* Reſpondeat aliquis, Hoc ipſum, quia caput mihi dolet. Epictetus verò monet, aut caput abjiciendum: aut ejus dolorem ſanari ſi nequeat. æquo animo ferendum, quod naturæ ita viſum ſit. *Wolfius.*

l. 1. Τούτων οἱ πόνοι, ὧν αἱ κλήσεις.] *Earum rerum dolores ſunt, quarum acquiſitiones.* Vide in Simplicio diſtinctionem inter κτήσις & κλῆσις ad Cap. Ench. 46. in initio. *Com: Shaft.*

l. 2. Ἀλλ' ὁ τυφεννῶ δήσει.] Vide ad p. 10. l. 3.

l. 5. Παρήγγελλον οἱ παλαιοὶ, τὸ Γνῶθι σαυτόν.] Plurimis veterum hoc ἀπόφθεγμα adſcriptum fuiſſe monuit Menag: ad Laert. I, 40. Apollini quoque attribuitur Cic. Tuſ. Diſp. I, 22. de Leg. I, 22. Xen. ἀπομ. L. IV. c. 2. s. 24. Infra p. 350. l. 3.

l. 6. Τί οὖν ἔδει; Νὴ τοὺς θεούς, &c.] Hæc lectio non placet; neque iſta, τί οὖν; ἔδει νὴ τ. At omnino placet lectio quam noſter codex exhibet: Οὐκοῦν ἔδει, νὴ τοὺς θεούς, μ. *Itaque oportebat, per deos, in rebus parvis meditari.* à parvis initiis ad majora progrediendum. Confer Ench. p. 693. l. 3. & p. 559. l. 12.

l. 10. Ὅτι δ' ἐδόθαι σενάξαι.] Gemitus concedunt Stoici ad animi confirmationem. ſed eum qui gemat, ſine animi aliqua affectione gemere, vix credo: niſi forte ex conſuetudine fiat, ut de Virgilio proditum eſt, & ipſe nonnullos novi. Æneæ quidem ſuo tribuit hoc Poeta:

Mens immota manet, lacrymæ volvuntur inanes.

Wolfius.

Vide Cic. Tuſc. Diſp. II, 22. *Ingemiſcere nonnunquam viro conceſſum eſt, idque raro.* & mox: *Nec vero unquam ne ingemiſcit quidem vir fortis ac patiens.* Ubi repone veram & veterem lectionem, *Vir fortis & ſapiens.* Recte *ſapiens*, patet ex hoc Arriani loco: conceſſum eſt *ſapienti*, ingemiſcere, ut ſe intendat ad firmitatem. ergo addit, ἀλλὰ ἔσωθέν τοι μὴ σενάξῃς. Confer p. 696. lin. ult.

l. 15. Ὀρθὸς σκιπάτει.] Vulgg. ὀρθῶς. male. ὀρθὸς autem, qui per ſe rectus eſt, alienâ non indigens ope: ductâ metaphorâ ab humano corpore, & ad mentem tranſlatâ. hinc explicatur Perſ. V, 104.

——*Tibi* recto *vivere* talo
Ars dedit.

Ars, i. e. philoſophia, βίᾳ τέχνη, βίᾳ ἐπιστήμη. uti p. 85. l. 8. Hor. Ep. L. 1. §. 1. verſ. 68.

An qui, fortunæ te reſponſare ſuperbæ
Liberum & erectum, *præſens hortatur & aptat?*

M. Ant. III, 5. ὀρθὸν εἶναι χρὴ, οὐκ ὀρθούμενον. *Ipſe rectus ſis, minime alienæ opis indigus, ut qui erigaris.* Hinc patet legendum eſſe L. VII, 12. Ὀρθὸς, μὴ ὀρθούμενος.

l. 17. Οὐ γὰρ ὡς ὄνον ἀήτητον εἶναι χρή.] *Neque enim ut aſinum invictum eſſe oportet.* Pugilem comparat aſinis, qui λακτίζει, id eſt calcibus valeant: pugiles enim πυκτεύουσι, pugnis. *Wolfius.*

l. 17. Ὡς ὄνον ἀήτητον εἶναι δεῖ.] Reſtituimus δεῖ, authoritate noſtri codici, quæ vox male ab aliis deeſt. Sed quid iſta ſibi verba velint ὡς ὄνον? Credo reſpexiſſe Epictetum ad ἄγκον illum & πολυσαρκίαν athletarum. de quo vide Pet. Fab. Agon. L. 2. c. 3. Achelous de ſe: Ovid. Met. IX, 39.

Me mea defendit gravitas; fruſtraque petebar:
Haud ſecus ac moles, quam magno murmure fluctus
Oppugnat, manet illa, ſuoque eſt pondere tuta.

Vide Galen. Exhort. ad Med. & Art. c. 7. p. 22. edit. Goulſt. ubi hac de re poetæ neſcio cujus verſus citantur.

Αὐτὰρ ἐν ἰσοείῃ πολυπείρῳ γεγάφθαι——
Ὅτι ὄνῳ
Παγκράτιον νίκησέ ποτ' ἀνδρας——
Εἰκοστὴ κὴ πρώτη Ὀλυμπιὰς ἦν, ὅτ' ἐνίκα
Ὀγκησής.

Ita

Ita locus iſte ſcribendus. Athletas autem carpit (uti Faber docet) in Ὀγκηςῷ vocabulo, alludens ad aſininum & carneum humani corporis pondus, ex homonymiâ vocabuli elegantiam captans. Mox addit, "Iſtud τῷ Ὀγ- "κηςῷ epitheton eſſe aſino conve- "nientiſſimum ex eo intelligas, quod "ita ſcriptum alicubi ab Arriano in "L. 2. c. 24. videre eſt: in quo τὸ "συνογκᾶσθαι uſurpatum licet ad- "vertere, quod Lexicographi ne- "quaquam adferunt." Hæc Faber. Cæterùm, Heros invictus, Ajax, apud Homerum Il. λ'. 557. aſino comparatur.

p. 102. l. 1. Τίς ἂν ἀήτητός;] Quod notandum, percrebro phraſibus, verbiſque utitur Epictetus à re agoniſticâ petitis. Et vir bonus & ſapiens cum robuſto Athletâ comparatur. Magnificæ autem erant appellationes quibus ſeſe ornabant Athletæ. Hinc in inſcriptionibus, Ἀήτητος, Ἀνίκητος, Παγκρατιάστης, Περιοδονείκης, Παραδόξος, Ἄλειπτος, Ἀπλῶτος, Ἀσυνέξωστος. & alia id genus.

l. 3. Καταμανθάνω ὡς ἐπὶ τῶν Ἀθλητῶν.] *Eas* [difficultates] *perpendo, ſicut in Athleta mos eſt perpendere.*

l. 4. Ἐξεβίασε.] Forſ. ἐξεβίβασε. Meibomius.

l. 7. Τί ἂν ἐν σκότῳ;] Cic. de Leg. I, 14. *Nam quid faciet is homo in tenebris, qui nihil timet niſi teſtem & judicem? quid in deſerto quo loco nactus quem multo auro ſpoliare poſſit imbecillum atque ſolum? noſter quidem hic naturâ juſtus vir ac bonus, etiam conloquetur, juvabit, in viam deducet: is verò qui nihil alterius cauſâ faciet, & metietur ſuis commodis omnia, videtis credo, quid ſit acturus.* Idem de Fin. II, 18. *Cur juſtitia laudatur? aut unde eſt hoc contritum vetuſtate proverbium? Quicum in tenebris.* Idem de Off. III, 19. *Itaque talis vir non modo facere, ſed nec cogitare quidem quidquam audebit, quod non audeat prædicare. hæc nonne eſt turpe dubitare philoſophos, quæ ne ruſtici quidem dubitent? à quibus natum eſt id, quod jam tritum eſt vetuſtate proverbium: cùm enim fidem alicujus bonitatemque laudant, dignum eſſe dicunt, quicum in tenebris mices.* Hinc obiter Cicer. de Fin. III, 21. emendemus. *Alienumque eſſe à ſapiente, non modo injuriam cui facere, verùm etiam nocere.* Non hæc ſunt Ciceronis verba, *injuriam cui facere, verùm etiam nocere.* Sed ex lib. de Off. III, 19. verba quædam reponenda cenſeo, quæ omiſit librarius, *Itaque talis vir non modo facere, ſed nec cogitare quidem*, &c. Sic hoc in loco, *Alienumque eſſe à ſapiente, non modo injuriam cui facere & nocere, verum etiam* * deeſt, *male velle*, aut *male cogitare de quopiam:* aut aliquid ſimile.

l. 10. Νικῆσαι.] Rectius forſan νικῆσαι; cum interrogatione.

Ibid. Τί ἂν καῦμα ᾖ τοῦτο;] Quæ ſupra de Athletâ dixit, nunc ad ſapientem accommodat. Tantus erat æſtus in Olympicis certaminibus, ut ſæpe mortem intulerit. ſed hoc in loco καῦμα tranſlatitio ſenſu accipio, Τί ἂν καῦμα ᾖ τοῦτο, *Quid ſi febre laborat?* Poſt τοῦτο Editi omnes interſerunt ἢ, unde ſententia turbatur. removi ipſe monente noſtro codice.

l. 11. Τί ἂν ὑόμῳ ᾖ.] Scheg. & Wolf. *Quid ſi compluatur?* Ego verò corruptum eſſe locum omnino arbitror; ſed facile corrigitur ex p. 273. l. 6. & p. 359. l. 11. Confer, Lector, & lege: Τί ἂν οἰνωμένος ᾖ; τί ἂν μ. *Quid ſi febre is laborat? quid ſi potus largior æquo? quid ſi atrâ bile laborat?* Hæc omnia cadere poſſe in ſapientem Stoici putabant. De febre, nemo dubitat. De largiore potu, modo mera ebrietas

tas vitetur: vide apud Laert. in vitâ Zenonis VII, 118. Καὶ ΟΙΝΩΘΗΣΕΣΘΑΙ μὲν, ὑ μεθυσθήσεδς δέ. ubi conſule Menagium. Vide etiam quid de Socrate Plato in Conviv. De atrâ bile mox videbimus. Sed prius audi Wolfium aut nihil aut parum ad rem differentem.

l. 11. Τί ἂν μελαγχολᾶν.] *Quid ſi triſtetur animo?* τὸ μελαγχολᾶν plerunque pro errore mentis atque inſania uſurpant veteres: ut Ariſtophanes, μελαγχολᾶντ' ἀπόπεμψόν με τὸν ἑταῖρον. Quare ſuſpicor, hanc vocem à deriſore aliquo Stoicæ magniloquentiæ inſertam eſſe: ut & Horatius ſapientem Stoicum facit. *Præcipuè ſanum, niſi cum pituita moleſta eſt:* εἰρωνικῶς utique. *Wolfius.*

Ibid. Τί ἂν μελαγχολᾶν;] Stoici dixerunt Μανίαν, *inſaniam* in ſapientem cadere non poſſe, poſſe autem Μελαγχολίαν, *furorem:* ut vertit Cic. Tuſc. Diſp. III, 5. Laert. in vit. Zen. VII, 118. Οὐδὲ μανήσεδς· σφαιρωδεῖς μέντοι πόδε αὐτῷ φαντασίας ἀλλοκότους διὰ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑΝ ἢ λήρησιν, ὑ κατὰ τὸν τῶν αἱρέσεων λόγον, ἀλλὰ παρὰ φύσιν. Sed tamen hanc rem in controverſiam Stoicorum nonnulli vocabant: alii perpetuam virtutis, bonique poſſeſſionem fuiſſe dicebant, nullo caſu amittendam; alii negabant. Apud Laert. in Zen. Καὶ μὲν τῷ αἱρεσιώτῃ Χρυσίππῳ ἀποβλητήν· Κλεάνθης δὲ, ἀναπόβλητον. ὁ μὲν, ἀποβλητὴν, διὰ μέθην καὶ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑΝ. ὁ δὲ, ἀναπόβλητον, διὰ βεβαίους καταλήψεις.

l. 11. Τί ἐν ὕπνοις;] Confer p. 273. l. 5. p. 359. l. 10. Conſule Ariſt. Ethic. L. I. c. 13. Βελτίω γίνεσθαι τὰ φαντάσματα τῶν ἐπιεικῶν, ἢ τῶν τυχόντων. Zeno apud Plut. Περὶ Προϊ. ait, *ex inſomniis ſuum quemque proceſſum poſſe ſentire.*

CAP. XIX.

PAg. 103. l. 3. Ὅτι ἂν τινι.] Legendum videtur Ὅταν τινὶ π. Mox, Δοκῇ pro Δόκει reposui ex noſtro codice, unde & temporum & modorum ſit congruentia.

l. 6. Εὐθύς.] *Exempli gratiâ.* Quo ſenſu αὐτίκα uſurpatur. Vide Indic. Attic. ad Lyſiam in elegantî nuperâ editione. Apud Dion. p. 39. D. Αὐτίκα, ὁ τὸν πένητα μακαρίζων. *Verbi gratiâ, qui,* &c. p. 47. E. Αὐτίκα ὁ πατὴρ, &c. & alibi.

p. 104. l. 5. Τὸν ὄνον ὑ θεραπεύω;] Confer p. 318. l. 2.

l. 7. Σὲ δ' ἅττως ὡς τὸν ὄνον.] *Te verò ita ut aſinum;* hoc eſt, non amore & admiratione tuî, ſed ſpe id ſibi utile futurum. *Wolfius.*

l. 9. Τίς σε ζηλωτής.] Vide p. 387. l. 16.

l. 13. Ἐν Ῥώμῃ Πυρετῷ βωμός ἐστι.] Febris divino honore apud Romanos habita: vide infra. p. 118. l. 2. Ei erat templum & ara in Palatino monte. Cic. de Nat. Deor. II. 2. Idem L. III, 25. Idem de Leg. II, 11. Val. Max. L. II. c. 5. Plin. L. II. c. 5. Ælian. L. 12. c. 11. Inſcriptio apud Gruter. p. XCVII.

FEBRI. DIVÆ. FEBRI SANCTÆ. FEBRI. MAGNÆ CAMILLA. AMATA. PRO. FILIO. MALE. AFFECTO. P.

Lactant. edit. Oxon. p. 86. *Hæc enim ſemper excuſatio eſt eorum, qui mala ſua pro diis habent; ut Romani Rubiginem* [ſcrib. *Rebiginem:* vide Heinſ.

Heinſ. ad Ov. Faſt. L. IV, 907.] *ac Febrem.*

l. 16. Πόθεν; μὴ γένοιτο.] Πόθεν; *Nequaquam.* Vide Suid. in V. Sic Latini. *Undenam?* negative. Corrige obiter Dion. p. 312. B. & p. 324. C. τοῖς καθ' ἕκαστα; πόθεν; *erga ſingulos? nequaquam.* Deeſt autem μὴ γένοιτο, in noſtro codice, & abeſſe poteſt; nam Gloſſema eſſe videtur.

p. 105. l. 1. Ὑπ' ἄλλου.] Sic noſter codex pro ἀπ' ἄλλου, uti cæteri habent.

l. 2. Ἀλλὰ τὰ δόγματα.] Confer Ench. c. V.

l. 5. Μή' ἐλέησον.] F. Κύειε ἐλέησον. ſicut infra L. 2. c. 7. nam ſtatim infra ὅτι Κύειος. *Com: Shaſt.*

l. 8. Ἐγώ σοι δείξω.] Verba ſunt Tyranni.

l. 13. Λέγω σοί.] *Tibi dico me culturum,* &c. vel potius Σὲ, μιμηλικῶς.

l. 14. Τοῦτο οὐκ ὄζει φίλαυτον.] *Hoc non eſt ſe amare.* Φιλαυτία in vitio ponitur, cùm quis ſe pluris facit quàm quanti eſt. Sed Epictetus, malle ſibi eſſe melius quàm alteri, negat eſſe vitioſum, quod natura quodvis animal ſibiipſi primum conciliet. *Wolfius.* Confer p. 117. l. 7. p. 140. l. 4. & paſſim. Vide autem A. Gell. L. 12. c. 5. & Ariſtot. Ethic. L. IX. c. VIII.

l. 15. Ὥστε αὐτῷ.] Cum hanc particulam ὥστε authoritate noſtri codicis reſtituimus, ſententia ſatis perſpicua eſt, quæ aliis in libris confuſa & turbata occurrit.

p. 106. l. 1. Καὶ τὸ λυπηρὸν, αὐλὸς ὁ Ζεύς.] *Et quod moleſtum eſt, ipſe Jupiter.* τὸ λυπηρὸν accipio κατὰ παρένθεσιν, ſicut dicunt, τὸ δεινὸν, τὸ μέγιστον. Innuit opinor, iniquis auribus vulgo accipi, ſi Deus ſuapte, non noſtrâ causâ facere dicatur omnia. Deo cultu hominum non eſſe opus, conſtat. ſed Deum coli ab hominibus, quod ejus beneficia exſpectent. Quod ſi æterna illa mens atque omnipotens majeſtas gratuito non colitur: quæ vecordia tyrannorum eſt, ea de cauſa coli ſe & obſervari putantium, quia ſunt tyranni: non autem ideo, ut & maleficiis abſtineant, & bene mereantur? *Wolfius.*

Ibid. Καὶ τὸ λοιπὸν αὐτὸς ὁ Ζεύς.] Καὶ τὸ λοιπὸν, *& denique.* Sic noſter codex.

l. 2. Ὑέτιος, ἢ Ἐπικάρπιος.] Jupiter *Pluvius,* cultus eſt à Romanis. Tibull. I. 8. 26.

Arida nec Pluvio *ſupplicat herba Jovi.*

Ζεὺς ὑέτιος, ὄμβριος à Græcis. Vide Auth. de Mund. p. 869. Virg. G. L. II. verſ. 326.

Tum Pater omnipotens fœcundis imbribus Æther
Conjugis in gremium lætæ deſcendit, & omnes
Magnus alit, magno commixtus corpore, fœtus.

ac propterea Ἐπικάρπιος dictus.

l. 2. Πάτηρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.] Vide ad p. 20. l. 1.

l. 6. Ἵνα μηδενὸς τῶν ἰδίων ἀγαθῶν.] *Ut nullum ſuum bonum.* Pene in Epicuri ſententiam inclinat, qui (ut Ciceronis verbis utar) ſummum bonum ſic inſtituit, ut nihil habeat cum virtute conjunctum; idque ſuis commodis, non honeſtate metitur: ideoque his, quibus congregamur, uti moderate & prudenter oportere cenſet, ut eorum ſtudiis ea quæ natura deſiderat, expleta cumulataque habeamus: per eoſdemque, ſi quid importetur nobis incommodi, propulſemus, &c. *Wolfius.*

l. 8. Οὕτως ἐκέτι ἀκοινώνητον γίνεσθαι, τὸ πάντα αὑτῆ ἕνεκα ποιεῖν.] *Sic non amplius à communitate recedit, qui omnia ſua cauſa facit.* Si ſic intelligatur, ſua cauſa facere omnia, ut officio quiſque ſuo fungatur, & naturæ congruenter vivat: ferri poteſt. Si verò ideo bene merendum de aliis exiſtimat, ut viciſſim alii de ipſo bene mereantur: vulgarem potius conſuetudinem, quam boni viri officium deſcribere videtur: qui honeſtatem propter ſeſe expetens, præmia non aſpernatur, ille quidem, ſi contingant, ſed non præcipue ſpectat. Sic homo dives, & quæſtûs ſimul honoriſque contemtor, inſervit reip. gratis, labores & moleſtias capit, adit pericula, de ſuo largitur iis, à quibus nihil ſperat, æquo animo fert invidorum & imperitorum obtrectationes. Cur? Loquor hic non de Chriſtiano, cui divinum præmium propoſitum eſt: ſed de philoſopho. Quia perſuaſum habet, ſe non eſſe oportere telluris inutile pondus: humanitatem id poſtulare, ut proſit plurimis. Si gratiam init, ſi laudatur, ſi honore afficitur, πάρεργα hæc non aſpernatur: ſed maximum officii fructum judicat ipſum officium. *Wolfius.*

l. 11. Καὶ πῶς ἔτι μία καὶ ἡ αὐτὴ ἀρχή.] *Quomodo jam unum & idem principium erit?* Animal natura ſibiipſi primum conciliat. Sed in eo non ita inſiſtit, ut non ad aliud quoque progrediatur. Vulgo quidem ſuapte cauſa pleraque faciunt. *Wolfius.*

l. 12. Οἰκείωσις.] Laert. VII, 85. τὸν δὲ πρώτην ὁρμὴν φασι τὸ ζῶον ἴσχειν ἐπὶ τὸ τηρεῖν ἑαυτό, ΟΙΚΕΙΟΤΣΗΣ αὐτὸ τῆς φύσεως ἀπ' ἀρχῆς. Cic. de Fin. III, 5. *Placet his, quorum ratio mihi probatur, ſimul atque natum ſit animal (hinc enim eſt ordiendum) ipſum ſibi conciliari, & commendari ad ſe conſervandum.* Vide Cic. de Off. L. 1. c. 4. & Alex. Aphrod. περὶ ψυχ. p. 154. ed. Ven. οἱ μὲν ἓν Στωϊκοὶ (ἅ πάντες δὲ) λέγουσι πρῶτον ΟΙΚΕΙΟΝ εἶναι τὸ ζῶον αὐτῷ· ἕκαστον γὰρ ζῶον εὐθὺς γινόμενον πρός τε αὐτὸ οἰκειοῦσθαι, καὶ δὴ καὶ τὸν ἄνθρωπον. οἱ δὲ χαλεπώτερον δοκοῦντες λέγειν αὐτῶν, καὶ μᾶλλον διαρθροῦντες περὶ τούτου, φασὶ, πρὸς τὴν σύστασιν καὶ τήρησιν ΩΚΕΙΩΣΘΑΙ εὐθὺς ἡμᾶς τὴν ὑμῶν (l. ἡμῶν) αὐτῶν.

l. 13. Ὅταν ὑπῇ.] *Cùm ſubſint.* quaſi quæ intus & nulli viſa lateant.

l. 14. Πῶς ὄνλων ἀγαθῶν.] Lego ὡς. *Wolfius.* Recte, ut videtur.

l. 16. Τὰς κοιλωνίτας.] Κοιλωνῖται, *cubicularii principis.* οἱ ἐπὶ τῶ κοιλῶνος. qui erant à cubiculis, & interioribus admiſſionibus. Seneca de Conſt. c. 14. *Nomenclatoris ſuperbiam, cubicularii ſupercilium.* Vide Cang. Gloſſ. Inſcriptio Florent. in aulâ Magni Ducis:

ΘΕΟΙΣ. ΚΑΤΑΧ
ΕΙΔΟΜΕΝΕΙ
ΚΟΙΤΩΝΙΤΗ
ΚΑΙΣΑΡΟΣ. ΕΤΩΝ
ΚΕ. &c.

p. 107. l. 2. Ἐπὶ τῶ λασάνου.] Hi dicebantur Laſanophori. Hor. L. I. s. 6. verſ. 109.

——*Quinque ſequuntur*
Te pueri Laſanum portantes.

Vide ad p. 13. l. 8.

l. 3. Φιλικίων;] Idem nomen occurrit p. 570. l. 6. & apud Petron. Sat. c. 60. c. 67. ſic vocabatur Senecæ Oſtiarius. Ep. XII. *Ego ſum Felicio, cui ſolebas ſigillaria aſſerre.*

l. 4. Τῶ κοιλῶνος.] Sic repoſui ex noſtro codice, cum cæteri dant τῶ κοπρῶνος.

l. 8.

l. 8. Καισαριανῶν.] *Cæsariani*, officiales procuratores Cæsaris, qui & *Catholiciani* dicuntur. Ii rationes fiscales tractabant, & bona ad principem devoluta veluti vacantia occupabant. Du Fresn. Gloss.

l. 9. Καίσαρ' σκύλευς ἐγένετο.] Hiccine ille Vatinius? de quo Tacit. Annal. L. XV. s. 34. Si ita, tum Felicio ei nomen ex re datum.

Ibid. Εἶδες ἄν, &c.] Optime hæc nostro idiomate exprimuntur: *Wou'd you but see, how Epaphroditus honoured him! How does that good Man Felicio, I pray you?* Nota interea latinum idioma, Τί ποιεῖ Φηλικίων ὁ ἀγαθὸς, φιλῶ σε. *Quid agit Felicio vir bonus, amabo te.*

l. 12. Τί ποιεῖ Αὐτός;] *Quid* IPSE, id est, Dominus, *ageret?* Sic honoris causâ à servo herus vocatur. Aristophanes Nub. vers. 218.

ΣΤ. Φέρε, τίς γὰρ ἔστ' οὐπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνήρ;

ΜΑ. ΑΥΤΟΣ. ΣΤ. Τίς ΑΥΤΟΣ;

ΜΑ. Σωκράτης.

Ubi Schol. Αὐτός.] Τιμῶν τὸν διδάσκαλον οὐκ εἶπε πρῶτον τὸ ὄνομα. Plaut. Casin. A. 4. S. 2.

St. *Quid tu hìc agis?* An. *Ego eo quo me* IPSA *misit: Ipsa*, id est, Hera mea. Theophr. c. 2. ἕως ἂν ΑΥΤΟΣ παρέλθῃ. *donec* IPSE, id est Dominus, *transierit*. Ubi consule Casaub.

p. 108. l. 1. Ἠξίωσαι δημαρχίας;] Quis? anne Felicio? Ita forsan.

l. 2. Ἀλλ' τὰς ὀφθαλμὰς καταφιλεῖ.] Mos notissimus. Eumæus apud Homerum, Οδ. π'. 15.

Κύων δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ,
Χεῖράς τ' ἀμφοτέρας.

sed propriè servorum & hominum viliorum manus osculari.

l. 4. Εὐείσηει λύχνος ἀπλουθύων.] Ecce aliud lætitiæ signum: secundum morem. Virg. Æn. 1. 729.

Fit strepitus tectis vocemque per ampla volutant
Atria: dependent lychni laquearibus aureis.

l. 8. Οἷ τοῦτο ἀγαθόν.] Fortasse ἢ τὸ ἀγαθόν. *Wolfius.* Fortasse ὅπου, sicut in Ench. [p. 715. l. 14.] ὅπου γὰρ τὸ συμφέρον ἐκεῖ. &c. pro ὅπου facile legitur οἵτου. sic infra [p. 304. l. 10.] fortasse pro τὶ ἄ, legendum πᾶ. *Com. Shaft.* Noster codex pro οἷ τοῦτο habet οἷ τὸ, sed magis placet viri nobilis lectio.

l. 9. Ὑπὲρ ἱερωσύνης ἐλάλει μοι τοῦ Αὐγούστου.] Tacit. Annal. L. I. c. 15. *Inter quæ Tribuni plebei petivere, ut proprio sumptu ederent ludos, quī de nomine Augusti fastis additi* Augustales *vocarentur.* Lipsius in Excurs. ad locum. "Puto ad hæc "sacerdotia, quæ cum ambitu & "sumptu adfectabant in provinciis "passim, pertinere Arriani locum "elegantem, de sermonibus Epicteti, L. I. cap. XIX. Lepidus & "ad philosophum dialogismus: *Hodie*, inquit, *locutus mecum quidam "super sacerdotio Augusti. Dico ei, "Mi homo mitte rem, sumptum multum facies frustra. At scribæ publici, inquit,* (corrupta hac parte "Græca) *nomen meum adnotabunt. "Num tu igitur legentibus omnibus "coram dices, Me inscripserunt? & "ut tunc possis adesse omnibus legentibus, mortuus quid facies? Manebit "meum nomen, inscribe ipsum lapidi, "& manebit. Age, extra Nicopolim "autem quæ memoria tui? At coronam auream gestabo.* (qua scilicet "ornati sacerdotes, dum faciunt, ex "Livio, Plutarcho, aliis.) *Si prorsum appetis coronam, roseam indutus circumi; aspectu enim id jucun-*

" *dius?*" Ipſa Livia *Sacerdos Divi Auguſti* à Senatu declarata. ad quod ſacerdotium reſpexit Ovidius de Pont. IV. 9. 105.

Stant pariter natuſque pius, conjunxque ſacerdos,
Numina jam facto non leviora Deo.

Natus pius, Tiberius, *conjunx ſacerdos*, Livia.

l. 11. Δαπανήσεις πολλὰ εἰς ἀδήν.] Qui Auguſti ſacerdotium ambiebant (haud levem tum temporis honorem) maximo ſumptu id faciebant. Sueton. in Tiber. c. 9. *Seſtertium octogies pro introitu novi ſacerdotii coactus impendere.* Ubi Caſaubonus, " Poſtquam cœpere Imperatoribus tanquam diis templa exſtrui, " redempta ſtatim ſunt ab improbiſſimis adulatoribus ſacerdotia iſta vi " magnâ pecuniæ, non in urbe ſolùm, quod teſtatur hæc hiſtoria: " ſed etiam per provincias. declarat " Arriani locus, quem tractavimus " Lib. ſecundo ad cap. XVIII. & " vetus ille lapis, quem Capuæ deſcripſiſſe aiunt viri docti, poſitus à " quodam, qui gratis eum honorem " eſſet conſecutus: quod hæc verba " indicant: HUIC. ORDO. DECURIONUM. OB. MERITA. EJUS. HONOREM. AUGUSTALITATIS. GRATUITO. DECREVIT." Tacitus Annal. L. XIV. c. 31. *Ad hæc templum divo Claudio conſtitutum, delectique ſacerdotes ſpecie religionis omnes fortunas effundebant.* Ubi Lipſius, " Legebantur enim Pontifices, flamineſque Claudio, ex provincialibus ipſis: quibus in ſacra victimaſque ejus divi multi faciendi ſumptus."

l. 11. Ἀλλ' οἱ τὰς φωνὰς, φησὶ, γεάφοντες.] *Ii qui voces ſcribunt*, Nomenclatores verti. Puto eos intelligi, qui ultro ſua nomina ad ſuppeditandos ſumptus profitebantur, ad ſacrificium Nicopolitanum, ob Actiacam Auguſti victoriam. Qui aliquid habet certius, candide impertiat. *Wolf.*

Ibid. Ἀλλ' οἱ τὰς φωνὰς, φησὶ, γεάφοντες.] Petrus Faber Agoniſt. L. I. c. XIX. " Agonothetas coronis ornatos fuiſſe probant quæ Dio " Chryſ. ſcribit in Diog. ſive Iſthmico. Οὐ γὰ νικήσαντες ἀδένα ἀγῶνα περιέρχονται Στεφάνους ἔχοντες. Quo etiam referendum exiſtimo quod apud Arrianum legitur " de quopiam Neapolitani agonis ſacerdotium affectante, ſermoneſque " cædente cum Epicteto: ubi nomen " ſuum in acta redactum iri à ſcribis " publicis dixiſſet, ſicut ex iis quæ " L. III. ad finem proferemus verbis intelligetur. Quæſiſſe namque philoſophum, quamvis dum " viveret notus eſſe omnibus ea ratione quiret, quid hujus, ipſo denique mortuo fieret; Reſpondiſſe " manſurum ſuum nomen & coronam auream à ſe geſtatum iri: " jure illo ſcilicet ſacerdotis provincialis, immo etiam urbani agonothetico. nam & apud Romanos " ſacerdotum quoque ac pontificum " hoc jus fuiſſe ludos curandi & ipſis " præſidendi ex Herodiano apparet." Idem L. III. cap. XXIII. " Pertinet etiam ad illam in publicis " agonum commentariis inſcriptionem agonothetarum nominis, de " quâ loquimur, quod de agnothetæ " ſacerdotio (ſic enim accipio, non " ignorans quemadmodum alii explicant) relato in acta nomine à " commentarienſibus loquentium ſermones perſcribentibus apud Nicopolim."

Ibid. Ἀλλ' οἱ τὰς φωνὰς, φησὶ, γεάφοντες.] Caſaubonus ad Sueton. Aug. c. XVIII. *Quoque Actiacæ victoriæ memoria celebrior & in poſterum*

rum esset, urbem Nicopolin apud Actium condidit. " Sinum Ambro-
" sium ingredientibus ad dextram est
" Actium, vetustissimum Apollinis
" templum ab Augusto instauratum,
" & magnis reditibus ditatum: ad
" sinistram Nicopolis, libera civitas,
" Augusti opus & κτίσμα. Itaque
" ut κτίστῃ divini honores illi Nico-
" poli habebantur, eratque ibi apex
" honorum omnium, Augusti sacer-
" dotium. Quare etiam anno no-
" men dabat sacerdos Augustalis, &
" in scribendis publicis aut privato-
" rum contractuum instrumentis, ad
" tempus notandum nomen ejus ad-
" scribebant: quo modo fieri solitum
" in plerisque Græcis urbibus satis
" constat. Hæc nos ita esse colligi-
" mus ex eo loco Arriani dissertatio-
" num Epicteti Lib. I. cap. XIX.
" quem ante nos attigerunt magis,
" quàm explicaverunt, Justus Lip-
" sius, & πολυμαθὴς ille Pe-
" trus Faber. —— Dixerat aliquis in
" sermonibus Epicteto, velle se fieri
" sacerdotem Augusti: Epictetus ea
" ratione dissuasit, quod magnos sum-
" ptus esset facturus nulli bono. Sum-
" ptus intellige, vel ludorum, qui
" in honorem Augusti Nicopoli cele-
" brabantur, maximis eorum impen-
" sis, qui præditi essent sacerdotio.
" neque assentior iis, qui ad curam
" ludorum Actiacorum hoc referunt:
" quia non Augusto illi sacri, sed A-
" pollini. Neque putandum est lu-
" dis Apollinis præfuisse alium po-
" tius, quàm sacerdotem ejus dei, in
" cujus honorem edebantur. Dein-
" de Actiacus ἀγὼν ἱερὸς fuit, &
" habuit σίτησιν, quod observat
" Dio: Augustalis, ut videtur, non
" item. Vel potius intellige sum-
" ptus, quos facere conveniebat iis,
" qui hunc honorem ambiebant: eos
" enim fuisse maximos constat. Vide
" Lib. V. ad cap. IX. Quæ sequun-
" tur in narratione Arriani sunt cor-
" rupta: quid enim est οἱ τὰς φω-
" νὰς γεφυρίζειν? nam doctis viris,
" qui conantur ea verba interpretari
" quasi sana, oleum & opera, me
" judice, perit. Nos autem legimus,
" οἱ τὰ σύμφωνα γεφυρίζειν: &
" eam sententiam eruimus, quam
" initio retulimus. Est verò illustris
" hic locus, ex quo attentus lector
" discat, non pauca vulgo haud ita
" nota: ut quod de anno in instru-
" mentis notari solito diximus. Mul-
" tæ enim civitates sub Imperio Ro-
" mano proprios annorum characte-
" res habuerunt, & neque COSS.
" Romanos indices cujusque anni
" scripserunt, neque Juliani rationem
" sunt secutæ. Infra cap. LIX. *Quæ-*
" *dam Italiæ civitates diem, quo pri-*
" *mum ad se venisset, initium anni*
" *fecerunt.* Sic igitur Nicopolitani
" annos numerarunt ab Augustali
" suo. quod & Alexandriæ factum.
" fuisse enim illis quoque Augustalem
" suum anni indicem, & τὸ ἐνιαυτοῦ
" ἄρχοντα, ut loquitur Theodoretus,
" Cujacio ex non editis ejus urbis
" Chronicis notatum est. Habeo
" etiam in antiquissimis ψῆφον πα-
" σχαλίων, id est, Canonem paschā-
" lem, scriptum Græce, ubi anni
" caput est non Januarius, sed Se-
" ptember: quod in Alexandrina
" Ecclesia, aliisque scimus obtinuisse.
" Exstat tamen Novella, qua juben-
" tur omnes omnium partium Impe-
" rii Rom. συμβολαιογράφοι in
" scribendis instrumentis annum Im-
" peratoris & Cos. annotare: qua
" constitutione videntur æræ civitā-
" tum propriæ ab usu omni summo-
" tæ. Præterea observandum, inter
" alios honores fuisse hunc deferri so-
" litum summis sacerdotibus, ut de
" illorum nomine contractus insigni-
" rentur. Auctor Maccabæorum L.
" I. cap. XIV. Καὶ ἐυδόκησαν οἱ

" Ἰωσαῖοι γὰ οἱ ἱερεῖς, τὸ εἶναι αὐ-
" τῶν Σίμωνα ἡγεμόνον καὶ ἀρχιε-
" ρέα. Deinde: Καὶ ὅπως γεά-
" φωνται ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτῶν πᾶ-
" σαι συγχωρεῖ τῇ χώρᾳ. Ne-
" mo verò dubitare poteſt recte à
" nobis eum locum eſſe conſtitutum:
" nam σύμφωνα Græcis Ictis aliiſ-
" que ſcriptoribus τὰ συμβόλαια
" dicuntur. Gloſſarium Græco-Lat.
" Σύμφωνον, συνθήκη, *pactum, com-*
" *pactum, conventum, conventiculum,*
" *pactio.* & σύμφωνα ποιεῖν apud
" mediæ ætatis Græcos, pro contra-
" here & pactum facere. Obſerva-
" tione etiam dignum eſt, quod ait
" paulo poſt, de coronâ aureâ iſto-
" rum Auguſtalium: nam tales erant
" provincialium ſacerdotum. Ter-
" tullianus de Idololatriâ, c. XVIII.
" *Igitur purpuræ illa & aurum cer-*
" *vicis ornamentum eodem more apud*
" *Ægyptios & Babylonios inſignia*
" *erant dignitatis, quo more nunc præ-*
" *textæ vel trabeæ, vel palmatæ,*
" *& coronæ aureæ ſacerdotum provin-*
" *cialium.* ejus coronæ meminit &
" Dio Chryſoſtomus. In fine ſuperio-
" ri loci, illa ῥόδινον λαβὼν στέφος,
" cave vertas cum viro magnæ famæ
" *roſeam indutus circumi.* quod ex-
" cuſari non poteſt: ſed *roſeam ſu-*
" *me, & capiti circumda.*" Hæc
Caſaubonus: ſanè erudite. Conſule
præterea Salm. de modo Uſura. p.
517. *de pactis conventis.*

l. 16. Ἄγε, ἔξω δὲ Νικοπόλεως.] *Age verò ſi extra Nicopolim ſis.* De urbe hâc, ubi ſit, & à quo, & propter quam condita, ſic ſcribit Suetonius: *Quoque Actiacæ victoriæ memoria celebratior & in poſterum eſſet, urbem Nicopolim apud Actium condidit Auguſtus, ludoſque illic quinquennales conſtituit.* Schegkius.

p. 109. l. 1. χρυσῆν στέφανον φορήσω.] De coronâ aureâ ſacerdotum Prudentius periſtep. verſ. 1011.

Summus Sacerdos nempe ſub terram ſcrobe
Actâ in profundum conſecrandus mergitur,
Mire infulatus, feſta vittis tempora
Nectens, coronâ tum repexus aureâ,
Cinctus Gabino ſericam fultus togam.

De aurea ſacerdotum provincialium coronâ meminit Tertull. de Idol.

l. 2. Ὄψει γὰ κομψότερον.] *Videbis enim elegantiùs.* Puto pro ὀφθήσῃ poſitum, videberis. Vernaculo quidem noſtro ſermoni hic loquendi modus congruit, **du wurdeſt feiner ſehen.** *Wolfius.* Verte, *Roſeam ſume coronam, & capiti circumda; nam viſu eſt magis elegans.* ὄψει, nomen eſt, non verbum. per ſupinum, *viſu*, reddo: ut apud Virgil. *Mirabile viſu.* id eſt, ὄψει θαυμαστόν.

CAP. XX.

Πᾶσα τέχνη.] Vide Cap. I. in initio, & quæ ibi notata.

l. 6. Πρωτογενῶν τινῶν ὄντι θεωρητική.] Τὰ πρωτογενῆ ſunt vel *primogenia*, vel *principalia, maximique momenti*, vel *antecedentia.* Fortaſſe πρωτογενῶς, *præcipue*, adverbialiter: ut ſignificet, cuique arti certam quandam materiam eſſe propoſitam, in quâ verſetur potiſſimum. Ut ſutoris materia præcipua eſt corium. Fieri tamen poteſt, ut è lino & lanâ etiam calcei conficiantur. *Wolfius.*

l. 7. Ὅταν μὲν οὖν ἡ ὁμοειδὴς.] *Quod ſi ipſa quoque ſcientia ſeu ars eju ſdem*

ejuſdem ſpeciei eſt. Res univerſæ dupliciter dicuntur eſſe. Aut enim ſunt extra intelligentiam, aut ſunt intra ipſam. Quoad ſunt extra, aliud eſt quod intelligit, & aliud quod intelligitur: nec ſunt idem ſpecie, ſed genere, quoad nimirum ambo ſunt νοητὰ, & materia facultateque quadam participant, unde communitas generis formari conſuevit. In his verò quæ actu intelliguntur, quum idem ſint intelligens & quod intelligitur, ὁμοειδῆ ſint oportet. nam lapis qui intelligitur, nihil aliud eſt quàm mens intelligens lapidem: propterea quod in vacantibus materiâ rebus idem eſt τὸ νοεῖν καὶ νοούμενον, ut inquit Ariſtoteles. At in his quæ ſic ſunt comparata, ipſum ſeſe quidpiam poteſt apprehendere, contemplarique: eaque mentis ſimpliciſſima eſt energeia, qua ipſa ſeipſam contemplans agnoſcit, qua contemplatione perfecta deſcribitur ſapientia. De his qui plura volet, legat Ariſtot. in tertio de Animâ volumine. *Schegkius.*

Ibid. Ὅταν μὲν οὖν ᾖ ὁμοειδής.] *Cùm conformis, ejuſdem formæ ſeu ſpeciei fuerit.* Si primum caput cum hoc vigeſimo contuleris: pleráque rectiùs intelliges. *Wolfius.*

l. 9. Ὅταν δ' ἂν ὁμογενής.] *Cùm autem ejuſdem generis.* εἶδος καὶ γένος quid differant apud Dialecticos, vel pueris notum eſt. Hîc exiſtimo codicis eſſe mendum, legendúmque ἀνομοιογενὴς una voce. Cùm verò diſſimilis generis: ut ſit perinde ac ſi dixiſſet ἀνομοιοειδής. Quid velit, exempla declarant. Φαντασία & λόγος ſunt ὁμοειδῆ, quia & vis ea quæ imaginem rei mente concipit, vel factæ, vel talis ut fieri poſſit, in anima eſt, & ipſa ratio eſt in anima. Sunt ergò ejuſdem ſive generis, ſive formæ. Sed corium eſt res extra animum: litera ſive picta ſive ficta, eſt extra animum. Animus igitur & corium, itémque litera, ſunt res diverſi generis, diverſæque formæ. Hanc ſimpliciſſimam eſſe puto ſententiam, nec requiri ſubtilem generis & formæ ſeu ſpeciei diſtinctionem. Nec tamen obſto, quò minùs Ariſtotelica ἀκρίβεια hîc locum habeat. Sed tum legendum videtur, ὅταν δ' ᾖ ὁμογενής. Quis verò hujus diſtinctionis uſus, quis finis eſt? Neque enim Epictetus in eo eſt, ut vel artem diſſerendi, vel naturæ obſcuritatem, aut ullam aliam artem explicet: ſed id tantùm agit, ut aliarum artium exempla ad morum doctrinam applicet. Is nimirum, ut animadverſio excitetur, nè ratio ſuo muneri deſit, ſed viſa dijudicet, non temere aſſentiatur, non temere concupiſcat, non temere averſetur quicquam. Id enim in tam cognata materia, atque adeo cohærente, multò fore turpius, quàm ſi ſutor aut ſcriptor in materia extra ſe poſita falleretur, aut negligentiùs munus adminiſtraret ſuum. Turpius enim eſt, ea non perſpicere quæ ante pedes ſunt, quàm in diſcernendis remotiſſimis hallucinari. Tu lector,

——Si quid noviſti rectius iſtis,
Candidus imperti. Si non, his utere mecum.

Si qui verò argutiora hæc minùs aſſequuntur: illud teneant, ſummo cavendum eſſe ſtudio, nè in judicio rerum expetendarum & fugiendarum errent, labantur, decipiantur. Logica & Phyſica Stoicorum ſpinoſiora ſunt, nec ſatis nota nobis: quòd fragmenta quædam & exempla tantùm hinc inde occurrunt, integræ verò artes eorum interciderunt. Quare ſi in his erravimus, nos veniâ dignos arbitramur. *Wolfius.*

Ibid. Ὅταν δ' ἂν ὁμογενής.] Noſter codex, ἀνομοιογενής.

p. 110. l. 4. Σύνημα ἐκ ποιῶν φαντασιῶν.] *Collectio ex aliquo modo*

ſe

ſe habentibus viſis. Colligi τὸ καθόλου per ἐμπειρίαν καὶ μνήμην, docet Ariſtoteles in poſterioribus Analyticis. Ut autem notiones communes rebus ſingulis accommodare ritè poſſit homo, prudentia aſſequitur: quæ licet circa ſingularia verſetur, non tamen prout ſentit illa, ſed quoad intelligenter obſervat, in his adminiſtrandis occupatur. Hac enim ratione nexa ſunt ſingularia non à ſenſu, ſed à collectione τοῦ καθόλου: hac enim acie res ſingulas aſpicit oculus prudentiæ. Non enim tantum colligit à ſingulis rebus ſuas notiones mens noſtra, ſed etiam eas applicat per prudentiam. & hoc ipſum eſt quod dicit Ariſt. in Ethicis, ipſum νοῦν eſſe τῶν πρώτων καὶ ἐσχάτων ὅρων. Proinde Plato in Phædro, modum quo colligatur τὸ καθόλου in anima hominis, ſic expreſſit: δεῖ γὰρ ἄνθρωπον ξυνιέναι κατ' εἶδος λεγόμενον ἐκ πολλῶν ἰὸν αἰσθήσεων, εἰς ἓν λογισμῷ ξυναιρούμενον. *Scheghius.*

Ibid. Συστήματα ἐκ τοιῶν φαντασιῶν.] *Ordo, multitudo, compages è viſis quibuſdam.* Utrum ratio ita confletur è viſis, ut corpus humanum è capite, brachiis, thorace, ventre, pedibus, & reliquis; diſputare non eſt hujus loci. ſed rationis munus eſſe dijudicationem rerum, quæ à ſenſibus animo offeruntur, ſatis nobis eſt. *Wolfius.*

l. 10. Καὶ τῆς ἐναντίας ἐπιστήμης ἐπιστητική.] Quippe eadem ſcientia contrariorum.

l. 14. Ὁρᾷτε καὶ ἐπὶ τοῦ νομίσματος.] Iſtud καὶ eſt ex noſtro codice. Sed vide p. 41. l. 8. p. 182. l. 4. Mox pro καλὰ δοκιμασίαν, idem codex περὶς δ.

l. 17. Τῇ ἀσφαλείᾳ.] *Olfactu.* Metallici æs & recentem monetam etiam olfactu ſe dignoſcere perhibent. *Wolfius.* Vide Caſaub. ad Sueton. in Veſpaſ. c. 23.

p. 111. l. 1. Ῥίξας τὸ δηνάριον.] Legendum ῥίψας, *projecta denaria. Wolfius.* Omnes Edit. ῥύξας, ſed ad oram Cod. Baſ. & Salmant. ῥίψας. Recte.

l. 7. Ἐπὶ δὲ τοῦ ταλαιπώρου ἡγεμονικοῦ.] *In miſero verò hegemonico.* Mens ſeu ratio, ὁ νοῦς ἢ λόγος à Platone τὸ ἡγεμονικὸν ἢ ἡγεμονοῦν dictum eſt, quod interiores animi partes τὸ ἐπιθυμητικὸν καὶ θυμοειδὲς τὰ πάθη καὶ αἱ ὁρμαὶ, vis appetendi & iraſcendi, rationis veluti ductum & auſpicia ſequi, neque latius evagari debeant. *Wolfius.* Cæterum legit noſter codex ἐπὶ δὲ τοῦ τ.π. χάσκοντος καὶ καθεύδοντος.

l. 9. Ἡ γὰρ ζημία οὐ περιπίπτει.] *Damnum non incidit.* h. e. non ſtatim cernitur, non expenditur. *Wolfius.*

l. 11. Περὶ τ' ἀδιάφορα δ' ἐστὶ συμπέσῃς.] Sic legendum: non ut codex habet, περὶ τὰ διάφορα. *Wolfius.* Noſter codex uti edendum curavimus.

l. 12. Πρὸς τὸ ἐκλυφλωθῆναι.] Scilicet τῷ γνώμην, de cæcitate mentis. *Wolfius.*

l. 17. Τὴν μεγίστην τέχνην.] Vide ad p. 85. l. 8.

p. 112. l. 1. Αὐτὸς ὁ περιγράμμων λόγος.] Præcipua ratio, caput & ſumma doctrinæ philoſophicæ. Sententia eſt: τὸ ὅτι, hoc eſt nuda præcepta eſſe facilia. ſed τὸ διότι, hoc eſt rationes, quibus ea & intelligantur, & vera eſſe perſuadeatur, argumentaque contraria diluantur: id verò eſſe difficilius. *Wolfius.*

l. 4. Ὅτι τέλος ἐστὶ τὸ ἕπεσθαι θεοῖς.] Vide ſupra p. 72. l. 11. & conſule Gatak. ad M. Ant. VII, 31. Daviſ. ad Cicer. de Fin. III, 22. Lipſ. Manu. ad Stoic. L. 2. diſſ. 16.

l. 5. Οὐσία δ' ἀγαθός.] Vide p. 50. l. 7. p. 99. l. 1. p. 167. l. 5.

l. 7. Τί ὅτι φύσις ἢ ἐπὶ μέρους καὶ τί ὅτι φύσις ἢ τῶν ὅλων;] Nota hanc

hanc distinctionem: ad quam crebro respicit Epictetus. Laertius VII, 89. Φύσιν δὲ χρύσιππος μὲν ἐξαπύει, ἢ ἀκολούθως δεῖ ζῆν, τἰ τε κοινὴν καὶ ἰδίως τἰ ἀνθρωπίνιν. ὁ δὲ Κλεάνθης τἰ κοινὴν μίνην ἐνδέχεσθαι φύσιν, ἢ ἀκολυθεῖν δεῖ, ἐκέτι δὲ καὶ τἰ ἐπὶ μέρυς. Chrysippi sententiam sequitur Epictetus: eadem utrisque ratio. nunquam enim aliud *Natura*, aliud *Sapientia* suadet. Sic M. Anton. II, 9. Τύτων ἀεὶ δεῖ μεμνῆσθαι, τίς ἡ τῶν ὅλων φύσις, καὶ τίς ἡ ἐμὴ, &c. Idem V, 3. Εὐθεῖαν πόρευε, ἀκολυθῶν τῇ φύσει τῇ ἰδίᾳ καὶ τῇ κοινῇ· μία δὲ ἀμφοτέρων τύτων ἡ ὁδός. & s. 25. Ἐγὼ νῦν ἔχω ὅ με θέλει νῦν ἔχειν ἡ κοινὴ φύσις; καὶ ποήσω ὅ με νῦν ποήσειν θέλει ἡ ἐμὴ φύσις. Vide & L. XI. s. 5.

l. 11. Τί τὸ προηγύμενόν ἐστιν ἐφ' ἡμῶν;] *Quid sit in naturâ nostrâ præcipuum?* hoc est, Corpusne pluris sit, an animus? *Wolfius.*

Ibid. Τί τὸ ὑποσατικὸν καὶ οὐσιῶδες;] *Quid substantiale & essentiale?* Propria vocabula nobis non suppetunt. Hoc vult opinor, ratione & mente hominem præstare bestiis: hoc est, si Porphyriano modo loquamur, ὅτι ὁ λόγος καὶ ὁ νῦς, ἡ διαιρετική τε τῶν ἄλλων ζώων, καὶ συνεκτικὴ τῦ ἀνθρώπυ διαφορά ἐστι: mente & ratione distingui hominem à bestiis, mente proprie absolvi hominem. *Wolfius.*

l. 13. Οὐκ εἰκὸς εἶναι τῷ κελύφει.] Malim ἐν τῷ κελύφει, ut ἐν σαρκὶ. Sententia est, cochleam ipsam, hoc est, vivum animalculum, præstare testæ cui includitur. Sic animum, qui corpore non secus ac cochlea testa sua contineatur, præstantiorem esse corpore: & hominis bonum æstimandum non è corpore, sed ex animo. *Wolfius.* Noster codex ἐν τῷ κ. Vide cap. XXIII. in initio. Sic autem interpretare, Ἂν ἔν ἐλθὼν Ἐπίκυρος, &c. *Quod si Epicurus advenions dixerit* (noster codex εἶπεν) *In carne bonum esse oportere,* (vide p. 380. l. 15. & quæ ibi notata.) *rursus longum fit;* [propter τὸ διότι] *ac necesse est audire, Quid sit in naturâ nostrâ præcipuum, Quid sit loco subjecti & materiæ:* necesse est, inquam, audire, *cochleæ bonum in testa positum non probabile esse; num itaque hominis bonum? Immo verò, Epicure, tu ipse aliquid præstantius habes. quid est quod in te deliberet? quod res singulas perpendat? quod de hac ipsâ carne judicet, eam esse id, quod in Homine præcipuum?*

p. 113. l. 1. Τί δὲ καὶ λύχνον ἅπτεις;] Confer p. 294. l. 4. Vide etiam Com. Shaft. Vol. 1. p. 92.

l. 2. Τηλικαῦτα βιβλία γράφεις;] De scriptis Epicuri sic Laert. X, 26. Γέγονε δὲ πολυγραφώτατος ὁ Ἐπίκυρος, πάντας ὑπερβαλλόμενος πλήθει βιβλίων. κύλινδροί μὲν γὰρ πρὸς τριακοσίους εἰσί.——ἐζήλωκε δὲ αὐτὸν Χρύσιππος ἐν πολυγραφίᾳ.——εἰ γάρ τι γράψαιτο Ἐπίκυρος, ἐφιλονείκει τοσαῦτα γράψαι ὁ Χρύσιππος καὶ διὰ τῦτο καὶ πολλάκις ταὐτὰ γέγραφε, τῷ μὴ ἐπελθεῖν καὶ διόρθωσα ἔλιπε, τῷ ἐπείγεσθαι. [sic hunc locum legendum censeo.] καὶ τὰ συγγράμματα μὲν Ἐπικύρῳ τοσαῦτα καὶ τηλικαῦτα, ὧν τὰ βέλτιστά ἐστι τάδε. κ. τ. λ. *Scripsit autem Epicurus infinita volumina, adeo ut illorum multitudine cunctos superarit. namque ad trecenta volumina sunt.——Æmulatus est illum Chrysippus in scribendo multa.——nam si quid Epicurus scriberet, tantundem scribere & Chrysippus contendebat: atque ideo sæpius eadem scripsit, eo quod non relegeret; & non emendata reliquit, eo quod festinaret.—Sunt igitur Epicuri volumina*

tot

tot numero & magnitudine, ex quibus iſta vel optima ſunt, &c. Hanc ob cauſam credo Epicurum *Doctum* nominari à Propertio: III. XX. 25. ubi nullo modo contextus eſt ſollicitandus.

——*aut hortis* docte *Epicure tuis.*

& apud Petronium.

Ipſe pater veri doctis Epicurus in hortis.

CAP. XXI.

L. In. 9. Ἂν ὀρέγωμαι.] Alludit ad tres in philoſophiâ locos. Vide L. III. c. 2.

l. 12. Ὀβελίσκον καʃαπιών.] Legendum ὡς ὀβελίσκον. Intelligenda autem eſt ſtatua trium laterum in acutum deſinens, à ſimilitudine veru, pyramidi non adeò abſimilis. Hoc autem vero deridet hominum inflatum, & ſeſe efferentem oſtentatorem. *Wolfius.* Iſtud ὡς abeſſe poſſit. Idque eleganter. ſic apud Sophoclem. Oed. Col. 138.

Μή μ' ἱκεʃεύω πϱοσίʃητ' ἄνομον.

Ne me, quæſo, adſpicite tanquam *improbum.*

Ubi Schol. λείπει τὸ ὡς, ἵν' ᾖ, ὡς ἄνομον.

Hom. Il. ω. 258.

Ὅς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδϱάσιν.

Qui tanquam *Deus erat inter homines.*

Horat. L. I. Ep. 2.

Ruſticus expectans, dum defluat amnis.

Id eſt, ad inſtar ruſtici exſpectantis. Cæterùm Epictetus iſtos elato vertice & corpore erecto depingit, de quibus & Perſius, l. 129.

Seque aliquem credens, Italo quod honore SUPINUS.

Seneca de Benef. II, 13. *Quid te tantopere reſupinet?* Sophocles Aj. 1247.

Τʃηλ' ἐκόμπεις, κἀπ' ἄκϱων ὠʃοιπόϱεις.

Quàm magnifica jactares? ſummiſque digitulis incederes?

Dicunt noſtrates, **He walks as if he ſwallowed a Spit.**

CAP. XXII.

PAg. 114. l. 6. Πεϱὶ πϱολήψεων.] Πϱολήψεις καὶ ἐννοίας Cicero anticipationes, id eſt anteceptas animo rerum quaſdam informationes, prænotiones, notiones, præſumptiones, & notitias rerum convertit. *Wolfius.*

l. 7. Αἱ πϱολήψεις.] Articulum *αἱ* reſtitui, monente noſtro codice. & verſ. 14. ὅτι ante καλῶς. & ſequenti pag. l. 1. ὁ δὲ ante ὄν. & l. 15. articulum τῆς. omnia ex noſtro codice.

l. 9. Τίς γὰϱ ἡμῶν ἀντίθησιν, ὅτι τὸ ἀγαθὸν συμφέϱον.] Diog. Laert. in vitâ Zenonis, VII, 98. Πᾶν δὲ ἀγαθὸν συμφέϱον εἶναι, καὶ δέον, καὶ λυσιτελὲς, καὶ χϱήσιμον, καὶ εὔχϱηστον, καὶ καλὸν, καὶ ὠφέλιμον, καὶ αἱϱετὸν, καὶ δίκαιον. Et Socrates apud Plat. in Alcib. 1. Τὰ μὲν δίκαια, καλά· τὰ δὲ καλὰ, ἀγαθά· τὰ δὲ ἀγαθὰ συμφέϱει· τὰ δίκαια ἄϱα συμφέϱοντά ἐϛι. Cicer. de Off. III, 3. *Nunquam poſſit utilitas cum honeſtate*

ſtatò contendere. Itaque accepimus, Socratem exſtaſiaſi ſolitum eos, qui primum hæc naturâ cohærentia, opinione diſtraxiſſent. Cui quidem ita ſunt Stoici aſſenſi, ut quidquid honeſtum eſſet, id utile eſſe cenſerent: nec utile quidquam, quod non honeſtum.

l. 13. Περὶ τὴν ἐφαρμογήν.] Confer p. 13. l. 3. p. 223. l. 6. p. 266. l. 15. & ſæpius alibi.

p. 115. l. 2. Ἀποφαινόμενος.] Repone cum Edit. Ven. ἀποφαινόμενος: ſuccinente noſtro codice, & Salmant. *Alius dicit, pulcrè fecit, fortis eſt: alius verò, non pulcrè fecit, vaſanus eſt.*

l. 3. Αὕτη ἐστὶν ἡ Ἰουδαίων.] Vide p. 65. 225.

l. 7. Ταύτην τὴν μάχην εὑρήσεις.] Vide p. 338. l. 2. & confer Platon. Alcib. 1. p. 112. Ed. Steph. Vide etiam Horat. Ep. 2. L. 1. *Trojani belli ſcriptorem.* Ubi pari modo de Homero diſſerit, cum plenius nempe & melius ipſo Chryſippo & Crantore dixiſſe, quid pulcrum, quid non, quid turpe, quid utile, &c. Vide etiam p. 658. l. 1.

p. 116. l. 2. Καλῶς.] Hanc lectionem habes ex noſtro codice, ſenſu poſtulante. alii καλῶς.

l. 6. Ἐγὼ ἂν μόνος; ἀλλ'.] Lego, Ἐγὼ ἄν μόνος ἀγέραστος: ut ἀ. ἰλιάδ.

——Ὄφρα μὴ οἱ
Ἀργείων ἀγέραστος ἔω, ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε. *Wolfius.*

Ibid. Ἐγὼ ἂν μόνος;] Recte, cùm pueris eſſet Homerus notiſſimus. ἀλλ' ἐγὼ μόνος μὴ ἔχω. hæc ex margine forſan ſcioli explicatio cujuſdam.

l. 9. Ταῖς ὅπῃ μέρεσι οὐσίας.] *Particularibus ſeu ſingulis eſſentiis.* οὐσίας idem hic valere cenſeo, quod παράγματα. ſicut Iſocrati ἰδέας. *Wolfius.*

l. 10. Καὶ κοινὸν συλλέγειν, ὅτι τῶν ὅλων.] Vide Ench. cap. 1.

l. 15. Οἱ κοινωνοί.] *Socii.* Non homines tantum intelligo, ſed deos etiam. Siquidem mundus Stoicis eſt una quædam magna civitas, communis deorum atque hominum. *Wolfius.*

l. 17. Εἶτα οὐκ ἔστιν ἀγαθὸν ὑγίεια;] *Itáne ſanitas bonum non eſt?* Adverſarius objicit. Si bonum hominis in animo poſitum eſt: ea in bonis non erunt, quæ ab omnibus bona judicantur. Concedit Epictetus, ea non eſſe bona. Nam bona ſi eſſent, nullam neque cum diis neque cum hominibus ſanctam eſſe poſſe ſocietatem. Deos enim accuſari, quòd bona non largiantur: homines, quòd ea vel palam rapiant, vel clam ſurripiant. Sed quæri poſſit, rectène accuſet Jovem Irus, quod ſibi divitias non dederit? Ideone Penelope formoſa non fuerit, quòd à procis expetita? Procine rectè fecerint, quòd eam invitam rapere voluerint? Annon inverti argumentum poteſt? Imò quoniam Irus ſibi negatas eſſe divitias queritur, divitiæ ſunt in bonis. Nihil enim niſi bonum aut ſit, aut eſſe videatur, expetitur. Sed quia mortales omnes, divitias (tantas intelligo rei familiaris copias, unde honeſtè poſſis vivere) bonas judicant: eos non falli eſt probabile. Non quia Helenam Alexander rapuit, formoſa non fuit: ſed quia formoſa fuit, ideo rapuit. Ad Iri verò querelam quod attinet, argillæ non eſt cum figulo expoſtulare. Diſcant & Paris & proci, appetitum rationi obedientem præbere. Sic & ſua ſorte contenti erunt, & nemini facient injuriam: neque negabunt tamen, & divitias eſſe bonas, & Helenam ac Penelopen formoſas. *Wolfius.*

p. 117. l. 7. Ἐγὼ μὲν γὰρ πέφυκα πρὸς τὸ ἐμὸν συμφέρον.] *Na-*

turâ feror ad id quod mihi expedit. Quid ni? Expedit verò cum Jove expoſtulare? expeditne fraudare, furari, latrocinari? Non: quia juſtitiæ repugnat, & honeſtati. Nihil ergo utile, niſi & honeſtum idem fuerit. Sed ideone ager meus malus eſt, ſi à vicino per vim occupatur? Imo vicinus malus, ager verò bonus. Nihilo minus enim frumentum bonum gignit, etiamſi à latrone fuerit excultus. *Wolfius.* Pro ἐμὸν male in textu ἐμοί.

l. 8. Συμφέρει μοι ἀγεὸν ἔχειν.] *Conducit mihi agrum habere.* Videtur omiſſum conſequens, cujuſmodi fuerit, συμφέρει μοι καὶ ἀφελέσθαι τὸν γείτονα: ergo etiam vicino eam eripere mihi conducit. Sic quidem fures & latrones argumentantur: ſecus verò boni viri. Et hac ipſa de cauſa nos Epictetus monet, bonum hominis in animo, non in rebus externis eſſe collocandum, ne furum & latronum ſimiles fiamus, & ingrati adverſus Deum. *Wolfius.*

Ibid. Εἰ συμφέρει μοι ἀγεὸν ἔχειν, συμφέρει μοι ἱμάτιον ἔχειν.] Ita Vulgg. at noſter codex ſupplet ea, quæ propter earundem aut ſimilium vocum repetitionem omiſerunt librarii. Vide ſupra ad p. 98. l. 17. Supple obiter Plat. de rep. l. 2. p. 128. Edit. Cantab. ἐν δὲ ταύτῃ, καὶ τούτῳ προσδεήσει δὲ καὶ τῶν ἄλλων βοσκημάτων: ope Ms. Oxon. ἐν δὲ ταύτῃ καὶ τούτῳ προσδεήσει· δεήσει δὲ καὶ τ. α. β. Et ſupple ex conjecturâ Xenoph. Oeconom. cap. 2. ſ. 13. οἱ δὲ δήπου τὸ πρῶτον μανθάνοντες κιθαρίζειν, καὶ τὰς λύρας λυμαίνονται. Cithara & lyra ſunt diverſa. omiſerunt autem librarii propter repetitionem, καὶ λυρίζειν κιθάρας. Reſtitue itaque: οἱ δὲ δήπου τὸ πρῶτον μανθάνοντες κιθαρίζειν καὶ λυρίζειν, κιθάρας καὶ τὰς λύρας λυμαίνονται.

l. 10. Συμφέρει μοι καὶ κλέψαι αὐτὸ ἐκ βαλανείου.] *Quinetiam proderit ſurripere ac ſuffurari è balneo.* Pro flagitioſiſſimis olim furtis ſunt habita, quæ committebantur publicis in locis: ut balneis, foro, gymnaſiis. Cauſa apud Ariſtotelem eſt in Problem. Sectio XXIX. Problem. 14. *Schegkius.*

l. 11. Πῶς δ' ἔτι ξυνήσομαι.] Videtur deeſſe διαφυλάττειν. *Wolfius.* Vel τηρεῖν, vel aliquid ſimile. Corrupte autem in aliis, noſtro codice excepto, ſcribitur πῶς δέ τι. Idem mendum Platonis codices occupavit: uti in Alcib. 2. p. 251. l. 5. Edit. Cantab. εἰ ἔν σοί γέ τι καὶ νῦν, &c. pro σοί γ' ἔτι. de rep. l. 1. p. 6. Edit. Cantab. ἀλλὰ τοῖς δέ τε τοῖς νεανίαις. pro τοῖς δ' ἔτι. & alibi.

p. 118. l. 2. Ὡς κακοῖς δαίμοσιν.] *Nonne cultus iſti exhibentur ut Vejovibus.* Vel arcendis ſeu averruncandis malis, vel impetrandis bonis, deos ſuos gentes coluerunt: pro eo, ut hodie quoque fit apud quoſdam, dum ſanctos, (ut vocant) pro avertenda peſte, aut febre, aut alia quapiam re mala precibus interpellant. Græci averruncatores ἀποτροπαίους, ſalutem autem conferentes Σωτῆρας appellant, ut apud Xenophontem libro tertio Ἑλληνικῶν: ἐκ δὲ τούτου θύουσιν καὶ τοῖς ἀποτροπαίοις καὶ τοῖς Σωτῆρσι. Virgilius libro quarto Georg. ——— *Si quem numina læva ſinunt.* Schegkius.

Ibid. Ὡς Πυρετῷ.] Vide ſupra ad p. 104. l. 13.

l. 3. Πῶς ἔτι Σωτήρ;] Cujus mentio fit apud Ariſtoph. in Plut. & alibi. Inſcript. apud Gruter. p. XIX. JOVI CUSTODI QUIRINO SALVATORI PRO SALUTE CAESARIS. Sed vide p. 106. l. 2.

l. 7.

l. 7. Καὶ ὠδίνουσι.] Parturire dicit eum, qui ſtudeat veritatem proferre in lucem, ut gravida mulier fœtum. Socrates apud Platonem multa diſputat de partu ingeniorum, ſeque obſtetricis loco eſſe ait adoleſcentibus. *Wolfius.* Confer p. 157. l. 9. Socrates in Theæteto Platonis, ſe parturienti animo obſtetricem agere profitetur. p. 150. Edit. Steph. Μέγιστον δὲ τοῦτο ἔνι τῇ ἡμετέρᾳ τέχνῃ, βασανίζειν δυνατὸν εἶναι παντὶ τρόπῳ πότερον εἴδωλον καὶ ψεῦδος ΑΠΟΤΙΚΤΕΙ τῷ νέῳ ἡ διάνοια, ἢ γόνιμόν τι καὶ ἀληθές. & p. 151. Πάσχουσι δὲ δὴ οἱ ἐμοὶ συγγιγνόμενοι καὶ τοῦτο ταὐτὸν ταῖς τικτούσαις· ΩΔΙΝΟΥΣΙ γὰρ καὶ ἀπορίας ἐμπίπλανται νύκτας τε καὶ ἡμέρας πολὺ μᾶλλον ἢ ἐκεῖναι. ταύτην δὲ τὴν ΩΔΙΝΑ ἐγείρειν τε καὶ ἀποπαύειν ἡ ἐμὴ τέχνη δύναται. Plut. Quæſt. Plat. p. 1000. Σωκράτης ἐνδιδοὺς ἀρχὰς ἀπορίων, ὥσπερ ΩΔΙΝΩΝ, τοῖς νέοις ἐπήγειρε καὶ ἀνεκίνει τὰς ἐμφύτους νοήσεις. καὶ τοῦτο μαιευτικὴν τέχνην ὠνόμαζεν. Pulcre Boëtius Conſ. Phil. L. III.

Hæret profectò ſemen introrſum veri
Quod excitatur ventilante doctrinâ.

Vide Max. Tyr. in Diſſ. *Utrum diſciplinæ ſint reminiſcentiæ.* Hinc multi Platonis dialogi μαιευτικοὶ dicuntur: in quibus Socrates non elato ſupercilio (ut moris eſt) in vitia declamat, ſed à vitiis ipſis ſubſidia petit. Quanti interea lepores in ſermone! quàm urbana diſſimulatio! dum in ſeſe animum deſcendere docet, & deſiderio magis virtutis accendit, quàm erudiendo ſatiat. Hæc illa μαιευτικὴ τέχνη, noſtratibus ignota, quæ animo laboranti ſuccurrit, quæ ſcientiam non confert, ſed educit; quæ novas rerum ſpecies non procreat, ſed inſitas & quaſi conſignatas in animis notiones in lucem profert. Quod ſi hæc falſa, actum eſt non modo de Socraticâ, ſed & de Stoicâ philoſophiâ.

l. 9. Ἀλλ' ἐπὶ ταῦθά πως θῶ τὸ ἀγαθόν.] *Sed hic alicubi ponam bonum.* Lego, ἀλλ' ἐπὶ ταῦθ' ὅπως θῶ τὸ ἀγαθόν. *ſed hîc: ubi collocem bonum?* Sententia eſt. Ignorationem rerum bonarum & malarum eſſe vitioſam, conſtare inter omnes. Sed illud non item: Bonum hominis, in animo eſſe ſitum. περιαιρετικοῖς perperam ſcriptum videtur, & legendum περιαιρετοῖς. *Wolfius.*

l. 10. Ἐν τοῖς περιαιρετικοῖς.] Περιαιρετοῖς. W. Sed vide quid infra ipſe Wolfius in Not. 2. Lib. 2. c. 1. *Com. Shaftesburienſis.*

Ibid. Πάντες με καταγελάσονται.] *Omnes me deridebunt.* Fortaſſe non immeritò, quòd Deus eſſe ſtudes, cùm ſis homo: quòd immodicè & exaggeras & extenuas omnia: quòd ea verbis contemnis, quibus re ipsâ carere nequis. Nonne ſuprà confeſſus es, te ferreo candelabro ſublato, parâſſe argillaceum? Itáne candelabro carere non poteras? Re igitur indifferente carere non poteras. Erat ſcilicet candelabrum habere, περιγμένον, non ἀγαθόν· candelabro carere, non quidem κακὸν, ſed tamen ἀποπεριγμένον. Quid ergò? Finge candelabri tui furem fuiſſe Stoicum (nondum illum planè ſapientem: is enim nihil tale commiſerit: ſed ex eorum numero, quibus adhuc pituita moleſta eſt.) Is igitur qui candelabrum περιγμένον judicat, nonne περιγμένῳ æquè ad furtum impellitur, ut plebeius fur τῷ ἀγαθῷ? Sed temperandum eſt calamo, nè me iratus Epictetus mancipium appellet, ſéque præ indignatione inſanire fateatur. *Wolfius.*

l. 11. Χρυσᾶς δακτυλίους ἔχων φλαύρους.] Festive depingit senem mollem Epicteta. nam plures simul aureos annulos gestare, eorum erat qui luxu & mollitie diffluebant. Hujusmodi hominem χρυσοχείρα appellat Lucianus in Timone. Seneca Nat. Q. VII. 31. *Exornamur annulis digitos, & in omni articulo gemma dispanitur.* Perstringit hunc morem passim Juvenalis.

l. 13. Ἀκούειν με τεῖχον.] Patris filium, aut alterius senis adolescentem aliquem castigantis, oratio esse videtur. Philosophandum est, inquit homo politicus, sed paucis. Differendi & dicendi artificium petendum à philosophis, judicium bonarum & malarum rerum à teipso. Quis enim nescit, quid bonum, quid malum sit? Soli philosophi de re notissima disputant, absurdisque opinionibus & semetipsos & alios decipiunt. *Wolfius.*

Ibid. Δεῖ δὲ καὶ ἐγκέφαλον ἔχειν.] *Etiam cerebrum habere oportet*: hoc est, consulere rei familiari, honoribus inservire, gratiam principum aucupari, non odiosè adversari opinionibus omnium, non aspernari voluptates. Hæc est politica & popularis sapientia, refutatu difficilior, si modum servârit. *Wolfius.*

Ibid. Δεῖ μὲν καὶ φιλοσοφεῖν, δεῖ δὲ καὶ ἐγκέφαλον ἔχειν.] At pace tuâ, ô sapiens senex, difficile est ei vel pauca esse nota in philosophiâ, cui non sint aut pleraque aut omnia. Tibi tamen præivit Callicles apud Platonem in Gorgiâ. p. 484. Edit. Steph. Φιλοσοφία γάρ τοι δεῖν, ὦ Σωκρατίδιον, χαρίεν, ἂν τις αὐτῇ μετρίως ἄπτηται ἐν τῇ ἡλικίᾳ· ἐὰν δὲ περισσότερον τοῦ δέοντος ἐνδιατρίβῃ, διαφθορὰ τῶν ἀνθρώπων, ἐὰν καὶ πάνυ εὐφυὴς ᾖ, καὶ πόρρω τῆς ἡλικίας φιλοσοφῇ. ἀνάγκη παντὸς ἀπειρον γίγνεσθαι ὧν χρὴ ἔμπειρον εἶναι τὸν μέλλοντα καλὸν κἀγαθὸν καὶ εὐδόκιμον ἔσεσθαι ἀνδρα. & apud Cicer. Tusc. Disp. II. in initio: *Neoptolemus quidem apud Ennium philosophari sibi ait necesse esse: sed paucis; nam omnino haud placere.* Citatur Ennii versus apud A. Gell. V, 15. monente Davisio ad locum.

Philosophandum est paucis, nam
[scribe *namque* ob metrum]
omninò haud placet.

Cicer. de Fin. in initio. *Quidam autem non id* [philosophari] *tantum reprehendunt, si remissius agatur: sed tantum studium, tamque multam operam in eo ponendam non arbitrantur.*

l. 15. Μανθάνεις.] Textus non sollicitandus. Μανθάνεις, recte. *Tu discis syllogismos*: hæc dicit senex, ἐπαφείσας τὴν κεφαλήν.

l. 15. Τί δέ σοι ποιῶ;] Moirhanus: Quid si sic legatur? τί δέ σοι ποιῶ δῆτα, σὺ καίπερ εἰδὼς ἢ οἱ φιλόσοφοι, ἄνθρωπε. τί μὲ ἐπιλαμβάνῃ, εἰ οἶδα: (ad senem dictum) τούτῳ τῷ ἀνδρὶ τί εἴπω; ἂν σιωπῶ, ῥᾳδίως. πῶς ἐκεῖνον δεῖ λέγειν; ὅτι σύγγνωθί μοι, ὡς τοῖς ἐρῶσιν· οὐκ εἰμὶ ἐμαυτῷ, μαίνομαι. Ad alios dictum de sene, quem verisimile est ab ipso ἀνδρεῖσμον vocari, quòd vulgi more de rebus eum judicare enuntiârit ferè ironicâ mimesi; & annotatione ornamentorum corporis ipsum notet, ut eum qui falsam persuasionem etiam externis indiciis testetur, tali opinione & fastu: cùm sit non mirum, si (ubi philosophum in sua sententia perstitere viderit) eundem sit proclamaturus, ut non compotem suiipsius atque insanum. *Wolfius.*

l. 17. Ἄνθρωπε τί ἂν μοι ἐπιτιμᾷς; εἰ οἶδα τοῦτον τῷ ἀνδρεικέλῳ τί εἴπω.] *Homo quid me objurgas, si scio istic manticipio quid dicam?* Obscurum

ſcurum eſt, quid velit. Mancipium fortaſſis appellat adoleſcentem, quem ſenex melius ſcire ait, quid bonum, quid malum ſit, quàm philoſophos. Videtur ergò ſignificare, eum id minimè ſcire, philoſophum verò ſcire: eum ergò audiendum eſſe adoleſcenti: philoſopho verò diſſerendum eſſe de rebus bonis & malis. *Wolfius.* Melius Meibanus ſupra. *Com. Shaft.*

p. 119. l. 1. Ἂν σιωπῶ ῥήγνυται.] *Si taceo, diſrumpitur.* Sententia eſt: Opinor eam eſſe moroſitatem divitum, ut nec ſilentium ferre poſſint, nec diſputationes philoſophorum. *Wolfius.*

l. 2. Ὅτι σύγνωθι.] *Ignoſce mihi.* Videtur ſignificare, philoſophum rectiùs cedere, quàm refragari hominibus imperitis & importunis, quòd diſputando nihil proficiat, cùm tanta res, quæ eſt de finibus bonorum & malorum, nec paucis expediri, nec à rudibus ſubitò intelligi poſſit. *Wolfius.*

l. 2. Ἐκείνῳ δὲ δεῖ λέγειν.] Πῶς. Meib. in W. ſed geminata interrogatio non placet fortaſſe ἔτα. *Com. Shaft.* At noſter codex ἐκείνῳ δὲ λ. recte, ut opinor. Conjiciebam olim, ῥήγνυται ἐκεῖνῳ δεῖ λέγειν, ὅτι, &c. interrogative.

l. 3. Οὐκ εἰμὶ ἐμαυτοῦ.] *Non ſum mei compos.* Puto hæc imitatione vulgi dici, quod exiſtimet philoſophos errore mentis affici, magiſtrorum ſuorum ſermonibus depravatos. Eſt certè ἀποδίωξις: præciditur enim irrita diſputatio. *Wolfius.*

CAP. XXIII.

PAg. 119. l. 6. Ἐπινοεῖ καὶ ἐπιχαρῶ.] *Excogitat.* Lege καταγνοῦ, *intelligit*: & paulo poſt ἀπεσπασμένον οὐδέν, *nihil avulſum.* Wolfius. Nihil mutandum: *Epicurus ipſe quoque intelligit*: vel, *Imo ipſe Epicurus.* Sic ſup. c. 11. in fine: ἐπινοεῖς καὶ αὐτὸς. *tute ipſe etiam intelligis.* Com. Shaft.

l. 7. Ἐν τῷ κελύφει.] Supra p. 112. l. 13.

l. 9. Ἀπεσπασμένον οὐδέν.] Sic monente Wolfio, ſuffragante etiam noſtro codice, repoſui: alii ἀπεσπασμένον, οὐδέ.

l. 10. Οὔτε θαυμάζειν.] *Nil admirari.* Hor. Ep. L. I. VI. 1. Dogma Epicuri. imo verò & Stoicorum. Vide ad p. 150. l. 10.

l. 12. Πῶς ἂν κοινωνικοί ἐσμεν.] *Quo pacto ergo ſuſpicioſi ſumus.* Hæc lectio nihil ad ſententiam facit: ſive ἔτι κοινωνικοὶ *adhuc rationis capaces*, ſive κοινωνικοὶ *tolerantes*: non placet. Legendum ſuſpicor, ἔτι κοινωνικοὶ *adhuc ſociabiles.* Epicurus, inquit, intelligit nos ad ſocietatem eſſe natos: ſed id diſſimulat, ne ſecum ipſe pugnare videtur. Collocat bonum hominis in voluptate corporis (ſic enim teſtam appellat, alludens ad id quod ſupra de cochleæ bono dixit. Ut enim cochlea in teſta, ſic animus in corpore incluſus eſt) ea voluptas ne turbetur: neque ſuſcipiendos eſſe liberos, neque capeſſendam remp. cenſet. Pugnant autem inter ſeſe hominem eſſe ſociabilem, & ad ſuum commodum referre omnia. Exagitat Epicurum, ut qui tum aliud ſcribat, aliud ſentiat, tum parum ſibi conſtet, tum ridiculis argumentis naturæ humanæ jus pervertere conetur. *Wolfius.* Κοινωνικοί. Wolf: non bene. nam nihil mutandum erat. *Com. Shaft.* Πῶς ἂν σημοεῖς ὅτι κοινωνικοὶ ἐσμεν, οἷς μὴ, &c. Ita omnino ſcribendum. *Salmaſius.* Recte Vir nobilis,

nobilis, nil mutandum. Argumentum eſt ad ipſum Epicurum: ὅτι φύσει ἐσμὲν κοινωνικοὶ, non Epicuri erat dogma: ſed tamen ipſa naturæ ſuæ bonitas cogit fateri ita ſe rem habere: ipſa facta loquuntur. Quo pacto, inquit Epictetus, ſuſpicio nobis oriatur naturâ nos eſſe ſociabiles, ſi nullus eſſet erga ſobolem amor inſitus? Cur tu, Epicure, diſſuades ſapienti ne alat liberos? Novit ſane quantum valet natura, omni arte ſuperior.

l. 14. Διατί ἀπσυμβουλεύεις τῷ Σοφῷ τεκνοτροφεῖν;] Μηδὲ γαμήσειν, μηδὲ τεκνοποιήσειν. Hæc Epicuri ſententia, apud Laert. X, 119. uti Caſaub. reſtituit locum. Infra L. II. cap. XX. Ἐπίκυρος τὰ μὲν ἀνδρὸς πάντ' ἀπεκόψατο, καὶ τὰ οἰκοδεσπότου, καὶ πολίτου. & L. III. c. VII. ubi Epicuream depingit civitatem. Ἐγὼ δὲ γαμῶ, διὰ ἐγώ· ὁ δὲ γαμητέον, ἀλλ' διὰ τοῦτο παιδοποιητέον. Vide Com. Shaftesburienſis Vol. I. p. 117.

l. 15. Τί φοβῇ. *Quid times?* malim ὅτι φοβῇ, *quod times ſcilicet.* Sed cauſa mutandæ ſcripturæ non eſt. *Wolfius.*

p. 120. l. 1. Διὰ γὰρ τὸν μῦν.] *Nam propter murem.* Ambiguum eſt, ſitne interrogative legendum, ut neget ita molles eſſe oportere, ut propter muſculum perturbentur. An verò ſine interrogatione: ut ſentiat, ſi tamen mollibus ſint animis, ut ab infante vagiente (hunc enim muſculo comparat) perturbentur, nunquam defuturas eis eſſe moleſtias. *Wolfius.* Interrogative certe legendum.

l. 3. Καταπλαίῃ αὑτῆς;] *Seipſum deploret?*

l. 6. Οὐδὲ πολιτεύσασθαι τὸν νοῦν ἔχοντα.] Sapientem non acceſſurum ad remp. dixit Epicurus: διὰ πολιτεύσεις. apud Laertium X, 119. Uti hic legendum, πολιτεύσεις. Cicero Epiſt. ad Trebat. VII, 12. *Indicavit mihi Panſa meus, Epicureum te eſſe factum. O caſtra præclara!* ——*ſed quomodo jus civile defendes, cùm omnia tuâ cauſâ facies, non civium?* ——*Quid porro fiet populo Ulubrano, ſi tu ſtatueris* πολιτεύσεσθαι [ſcribe πολιτεύσεσθαι] *non oportere?* Decantatiſſimum eſt Epicuri effatum λάθε βιώσας. ad quod reſpexit Horat. Epiſt. L. I. 17. 10.

Nec vixit male, qui natus moriensque fefellit.

Unde inter miſerias vitæ numerat Lucretius L. II. 13.

Ad ſummas emergere opes, rerumque potiri.

Idem L. III. 1008.

Siſyphus in vita quoque nobis ante oculos eſt,
Qui petere à populo faſces, ſævaſque ſecures
Imbibit; & ſemper victus, triſtiſque recedit.
Nam petere imperium, quod inane eſt, nec datur unquam,
Atque in eo ſemper durum ſufferre laborem,
Hoc eſt adverſo nixantem trudere monte
Saxum, quod tamen à ſummo jam vertice rurſum
Volvitur, & plani raptim petit æquora campi.

l. 8. Ἐπεί τοι εἰ ὡς ἐν μυίαις.] *Nam ſi velut inter muſcas.* μιμητικῶς ſub Epicuri perſona hæc dicuntur, populi obturbationes muſcis comparantis. *Wolfius.* Noſter codex ἐν μύσαις habet: potius legendum ἐν μυϊδίοις, uti ſupra. Niſi forſan Epictetus ad Domitiani notum illud dictum alludit: *Ne muſca quidem.*

l. 9. Ἀλλ' ὁ μὴ εἰδὼς ταῦτα, τολμᾷ λέγειν, ὅτι μὴ ἀναιρώμεθα τέκνα.] Non ſatis aſſequor, quid ſibi velit. *Qui ignorat hæc.* Quænam? ea quæ præcedunt, an quæ ſequuntur

quuntur? An verò aliquid eſt omiſſum aut depravatum? ἀναιρεῖσθαι τέκνα, non eſt tollere è medio, ſed tollere ad educandum, ut Terentius: *Quicquid peperiſſet, decreverunt tollere.* Moibanus: Forte legendum affirmativè ἀλλ' εἰδὼς ταῦτα: id eſt, cùm ſciat, notaſque habeat haſce moleſtias. *Wolfius.* Ἀλλ' ὁ μὴ.] ὁ μὲν fortaſſe. nam ſine dubio legendum affirmative. quod monet etiam Moib. in not. Wolfii. *Com. Shaft.* Recte vir nobilis; nam hic eſt ſenſus loci, *At ille qui novit ſcilicet nos non ita inter homines ac inter muſculos verſari, ille vetat nos uxorem ducere, remp. tractare?*

l. 12. Τί θέλεις;] *Quid vis?* Hæc jam Epicuri verba ſunt, refutantis exempla ovium & luporum. *Wolfius.* Minime, ſed Epicteti verba.

p. 121. l. 2. Οὐκ ἄν σε ἔῤῥιψαν.] *Non te abjeciſſent.* Significat, opinor, Epicurum ob tantam inhumanitatem dignum fuiſſe qui abjiceretur. Sed tantam eſſe parentum pietatem, ut nec vita indignum filium abjicere poſſint. Hoc enim magis ad rem facit, quàm ſi intelligas, futurum fuiſſe ut à parentibus abjiceretur. Nam hìc quanta philoſtorgiæ vis ſit, oſtendere vult: non quid ἄσοργοι mereantur. *Wolfius.* Ad oram Cod. Baſ. pro ἔῤῥιψαν, ſcribitur ἔθρεψαν. quod non probo; nam recte Wolfius interpretatur.

CAP. XXIV.

PAg. 121. lin. 5. Αἱ θεισάσεις.] *Circumſtantiæ*, ad verbum. ὁποῖ' ἄττ' ἂν ὑμᾶς θείσῃ τὰ πράγματα. Demoſthenes ἀ. Ὀλύνθ. *qualeſcunque res vos circumſteterint.* Verti *pericula, rerumque difficultates:* neque enim de rebus ſecundis hic agitur. *Wolfius.*

Ibid. Αἱ θεισάσεις εἰσὶν αἱ τὸς ἀνδρας δεικνύουσαι.] Ovid. Triſt. IV. III. 79.

Quæ latet inque bonis ceſſat non cognita rebus,
Adparet virtus, arguiturque malis.

Vide autem ad p. 416. l. 12. Τὰ δὲ καλὰ θείσασιν.

l. 8. Βέβληκεν.] Malim συμβέβληκεν. Sic apud Ciceronem *compoſitiones gladiatorum* dicuntur. *Wolfius.*

l. 10. Ἧς σὺ ἔσχηκας.] Hæc referuntur ad præſentem hominis conditionem, quìcum tunc temporis ſermonem habuit.

l. 11. Ἂν θέλῃς, ὡς ἀθλητὴς νεανίσκῳ, χρῆσθαι.] *Si volueris tractare*, viz. τῷ θείσασιν, *ſicut pugil adoleſcentem tractat.*

l. 12. Καὶ νῦν ἡμεῖς γε.] Forſ. ἡμεῖς σε.

Ibid. Εἰς τὴν Ῥώμην κατάσκοπον πέμπομεν.] *Romam exploratorem mittimus.* Fortaſſis ad ea tempora alludit, cum poſt Neronis interitum, complures de imperio certarent, & quiſque ei ſtudendum cenſeret, penes quem fore victoriam probabile videretur. Scribunt autem, Epictetum odio Tyrannidis Romam in patriam Hieropolim Phrygiæ urbem rediiſſe. *Wolfius.*

p. 122. l. 6. Σεαυτῷ μαντεύου.] *Tibi ipſi oraculum conſule.* Vid. L. II. c. VII.

l. 8. Περὶ σοῦ κατάσκοπον ἀποσταλεὶς Διογένης.] Hanc hiſtoriam refert p. 448. l. 12. ᾗ ὡς ὁ Διογένης ἀπαχθεὶς πρὸς Φίλιππον, μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην κατάσκοπος ἦναι. *Sicut Diogenem poſt Chæronenſem cladem, pro exploratore*

ad

ad Philippum adductum esse ferunt. Plutarchus in libro, Quomodo assentator ab amico dignoscatur. Εὖ δὲ καὶ Διογένης, ὃς ἐπεὶ παρελθὼν εἰς τὸ τοῦ Φιλίππου στρατόπεδον, ὅτε τοῖς Ἕλλησιν ἐβάδιζε μαχόμενος, ἀνήχθη πρὸς αὐτὸν· ὁ δὲ ἀγνοῶν, ἠρώτησεν εἰ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ εἴη· Ἦν μέν, ἔφη, ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ, ὦ Φίλιππε, τῆς ἀβελτερίας σου καὶ τῆς ἀνοίας, ὃς ὢν, ὑφ' ἑνὸς ἀναγνάζονθ', ἐρχῃ περὶ βασιλείας καὶ τοῦ σώματος ὧρᾳ μιᾷ διακινδυνεύσων. *Recte etiam Diogenes, qui in castra Philippi in bellum contra Græcos proficiscentis cùm venisset, esseque ad regem adductus, & non agnitus, interrogaretur ab eo, nunquid explorator esset? Omnino, inquit, sum tuæ, Philippe, stultitiæ atque amentiæ explorator; qui nulla necessitate urgente de regno & corpore tuo venis unâ horâ fortunæ aleam subiturus.* Vide Laertium in vitâ Diogen. VI, 43. atque ibi Menagium.

l. 9. Λέγει, ὅτι, ὁ θάνατος.] Inserui λέγει ex nostro codice. Et mox κακὸν pro κακός.

l. 11. Λέγει, ὅτι ἀδοξία φόβος τε μαινομένων ἀνθρώπων.] Diogenis dictum refert Laertius, VI, 72. Εὐγενείας δὲ καὶ δόξας, καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα διέπαιζε, περιστρέμματα καλὰς εἶναι λέγων. *Nobilitatem verò & gloriam & hujusmodi cætera ridebat, dicens malitiæ esse ornamenta.*

l. 14. Τί τὸ γυμνάσιον εἶναι λέγει;] *Gymnasium quid esse dicit?* corporis exercitationem palæstricam intelligo, quâ corpus adversus frigoris injuriam melius muniatur, quàm splendidissimis vestibus. Sic in Galliâ studiosi nonnulli pro foco & hypocausto, ludo pilæ & discursationibus hyeme utuntur: non male quidem, meo judicio (præstat enim calorem internum agitatione corporis elici, quam externa membra foveri) nisi ista ratione multum temporis studio literarum surriperetur. *Wolfius.*

Ibid. Τὸ δὲ γυμνὸν εἶναι.] Cæteri libri, τὸ δὲ γυμνάσιον εἶναι, nullo sensu. Noster codex γυμνὸν habet, recte. Namque ἀχίτωνες erant Cynici: Inde ἡμίγυμνοι, *seminudi*, vocabantur, atque hoc modo oppositio fit, τὸ δὲ γυμνὸν εἶναι —— περιπορφύρᾳ: nulla in ista lectione, τὸ δὲ γυμνάσιον —— περιπορφύρᾳ.

p. 123. l. 1. Εἶτα καὶ τὸ σωμάτιον σῖλβον καὶ συνεσταλμένον.] *Etiam corpusculum nitens & contortum.* Significat, Diogenem non tantum invictum animum, sed etiam salubre corpus in extrema inopia conservasse. Horatius.

Me pinguem & nitidum bene curatâ cute vises,
Cum ridere voles Epicuri de grege porcum.

Hìc συνεσταλμένον, idem quod ἐυτανὲς καὶ νευρωμένον, *solidum & nervosum:* ut στρέβλωται συστραφέντες, cum densatur acies. *Wolfius.*

Ibid. Στίλβον καὶ συνεσταλμένον.] Στίλβον, *nitidum.* Sic Horat. Ep. I. IV. 15. συνεσταλμένον, *compactum.* Sic Plin. Ep. 23. *compacto corpore & robusto.* Vide Lexic. V. συστέφειν.

l. 3. Πάντα εἰρήνης γέμει.] Sic p. 412. l. 10. πάντα εἰρήνης μεστά. Vide ad p. 486. l. 16. πάντα δὲ φίλων μεστά.

l. 13. Λέγει σοι.] Cæsar. Supprimit nomen Epictetus comiter, & sagaciter. nam de Cæsaribus aliquid dicere, periculosæ plenum opus aleæ.

Ibid. Θὲς τὸν πλησίον.] Confer p. 159. l. 8. Sic Hor. Ep. I. XVI. 35.

Pone, *meum est*; *inquit*: Pono, *tristisque recedo.*

Idem

Idem L. III. Od. 2.

Nec ſumit aut ponit *ſecures,*
Arbitrio popularis auræ.

Verte autem, & diſtingue, *Dicit tibi, Pone latum clavum. Ecce anguſtus clavus. Iſtum quoque pone. Ecce toga ſola. Pone togam. Ecce nudus ſum.* Tum Cæſar, *At adhuc mihi invidiam moves. Cape igitur*, &c.

l. 14. Ἰδὲ στενόσημον.] Cuperus in Obſervat. L. II. c. 7. " Moribus " Romanorum nondum luxu corruptis, unica tunica & toga veſtiebantur: ſed ut luxuria ingenioſa eſt, poſtea inventa altera, & homo Romanus induebat tunicam interiorem, exteriorem, & togam: in exteriore erant inſignia dignitatis. Nam Senatores quidem habebant Laticlaviam, Equites verò Anguſticlaviam; & nunquam factum eſt, ut quis his duabus tunicis ſimul amiciretur. Unicus eſt Arrianus tamen, qui plane contrarium nos docet, & in uno homine agnoſcit ἱμάτιον, πλατύσημον, στενόσημον. Loquitur apud eum Epictetus. L. I. c. 24. Λέγει σοι, &c. Quid verbis opus eſt? tota reclamat antiquitas, & omnes auctores in alteram partem faciunt diſceſſionem. Tantumne igitur erit unius loci pondus, ut diverſiſſimos habitus unum hominem geſtaſſe credam? non opinor: at quid opinor, narro. Certa res eſt te vulnus hìc latere, quod non ferro, nec igne, ſed levi mutatione recidendum eſt, ſi legatur λινόσημον: & intellige *interulam*, ſeu *tunicam interiorem*; cujus ſcilicet ſtamen ex lino: nam ut ἁρμοσήμους, πολυσήμους, μονοσήμους, ita etiam λινοσήμους ἐσθῆτας dixerunt, quæ vox tandem Latini juris facta eſt. Synodus Roman. II. ſub Sylveſtro Can. VI. *Ut Diaconi non eſſent amplius parochiarum examen niſi duo, & Diaconi Cardinalis Urbis Romæ ſex; ita tamen ut Dalmaticis uterentur, & pallia Lineſtima lævam eorum tegerent.* Per ἱμάτιον autem intellige *togam*, per πλατύσημον *tunicam laticlaviam*, per λινόσημον *interulam.*"

l. 15. Ἀλλὰ φθόνον μοι κινεῖς.] *At invidiam mihi conflas.* Significat opinor, invidiam facile contemni ab eo, qui vitam non magnifaciat. Nec enim puto ſub Tyranni perſona hæc dici. *Wolfius.* Male Wolfius: Dicit Cæſar, aut Tyrannus, *At mihi invidiam moves:* tanquam qui depoſita tunicâ habitum Cynici capeſſas. Ἀχίτωνες erant Cynici. Vide Salmaſ. ad Tertull. de pall. p. 410, &c. & M. Ant. L. IV. §. 30. Vetus Epigramma.

Ἑρμοδότε τόδε δόγμα τὸ πάνσοφον. [l. παγσόφε.] Εἴ τις ἀχαλκεῖ,

Μηκέτι πεινάτω, θεὶς τὸ χιτωνάριον.

Hoc illud eſt dogma ſapientiſſimi Hermodoti: Si quis eſt ſine ære, depoſitâ tunicâ non amplius eſuriat.

Hæc, inquam, Epicteti mens eſt: Tu ideo mihi invidiam moves, quippe qui ex difficultatibus & malis ſuperior emergas. Nam *ſævos punire tyrannos*, ut ait Perſius, III. 35.

Virtutem videant, intabeſcantque relicta.

p. 124. l. 1. Ἔτι τοῦτο φοβοῦμαι;] Lego τοῦτον. *Wolfius.* Videamus totum locum. Ἀλλὰ φθόνον μοι κινεῖς. Λάβε τοίνυν ὅλον τὸ σωμάτιον. Οὐ δύναμαι ῥῖψαι τὸ σωμάτιον· ἔτι ΤΟΥΤΟ φοβοῦμαι; Pro οὐ uti habet noſter codex, cæteri legunt ὦ δ. Ad oram cod. Baſ. pro ὦ ſcribitur ὅ. Vertit Wolfius, *eum ergo, cui corpuſculum objicere poſſum, adhuc reformido?* Sequenti capite vocat

cat σωμάτιον, τὸ τελευταῖον χλωρίσαν· eleganti translatione: noviſſimè enim & ægrè exuitur. Malim itaque pro ὀυ reponere εἰ, pro τοῦτο cùm Wolfio τοῦτον· & τί ἔτι legere: Hoc mod. Ἀλλὰ φθόνον μοι κινεῖς. Λάβε τοίνυν ὅλον τὸ σωμάτιον. εἰ δύναμαι ῥίψαι τὸ σωμάτιον, τί ἔτι τοῦτον φοβοῦμαι; *At invidiam mihi moves. Cape igitur totum corpuſculum. ſi poſſum corpuſculum abjicere,* tanquam veſtimentum, *quid adhuc eum* [Cæſarem, Tyrannum] *reformido?*

l. 2. Ἀπολείψει.] Sic noſter codex. Vulgg. ἀπολείψη.

l. 4. Ἐμὲ αὐτὰ λέγομεν.] Lego λέγοιμι. *Wolfius.* Forſ. pro αὐτὰ legendum ταῦτα.

l. 5. Ἀπολίπῃ σοι τὰς κραδάλας;] Interrogative & negative lego. *Wolfius.* Ex noſtro codice repoſui ἀποθανὼν ἀπολίπῃ, *moriens relinquat:* pro ἀποθάνῃ ἀπολίπῃ, uti corrupte alii dant codices. Deinde notanda eſt ellipſis Atticis familiaris poſt ἐὰν μέν, cui reſpondet ἐὰν δέ. Vocant Grammatici σχῆμα ἀναπόδοτον. deeſt nempe ἀπόδοσις quæ priori membro hujus periodi reſpondeat. ἐν μὲν ὁ π. α. α. σ. τ. κ. ſupple καλῶς ἔχει· aut ſimile aliquid. Hom. Il. α. 135.

Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας——
Εἰ δέ κε μὴ δώωσιν.

Si dabunt præmium; bene eſt: *ſin minus,* &c. Vide Kuſter. ad Ariſtoph. Plut. 468. Sed hic loquendi modus ſæpe latuit interpretes. Plato in Sympoſ. p. 185. Edit. Steph. Ἐὰν μέν σοι ἐθέλῃ ἀπνευστὶ ἔχουσι πολὺν χρόνον παύεσθαι ἡ λύγξ· εἰ δὲ μή, ὕδασι ἀναχογχυλίασον. *Si quidem ceſſaverit ſingultus ſpiritum longo tempore cohibenti*; bene erit: *ſin minus, aquâ fauces colluæ.* Ita locum interpretandum eſſe monuit Caſaub. ad Athen. p. 332. Vide quoque locum Platon. in lib. IX. de Leg. quem adducimus ad p. 279. l. 9. Atque ita exiſtimo locum apud Lyſiam de Eratoſth. in fine, interpretandum & ſcribendum eſſe. non ἐὰν δ' ὑμᾶς—εἰ δ' μὴ, ſed ἐὰν μὲν ν.—εἰ δ' μὴ: Hoc modo. Ἐγὼ μὲν οὖν, ὦ ἄνδρες, οὐκ ἰδίαν ὑπὲρ ἐμαυτῆς νομίζω ταύτην γενέσθαι τὴν τιμωρίαν, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς πολέως ἁπάσης· εἰ γὰρ τοιαῦτα πράττοντες, ὁρῶντες οἷα τὰ ἄλλα πρόκειται τῶν τοιούτων ἁμαρτημάτων, ἧττον εἰς τὰς ἄλλας ἐξαμαρτήσουσιν. Ἐὰν μὲν ὑμᾶς ὁρῶσι τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχοντας· εἰ δ' μὴ, πολὺ κάλλιον τὰς μὲν κειμένας νόμους ἐξαλεῖψαι, κ. τ. λ. *Ego verò, ô viri, non ad me ſolum hoc ſupplicium privatim pertinere arbitror, ſed ad univerſam civitatem: nam qui hujuſmodi facinora perpetrant, ubi viderint quænam ſit futura merces hujuſmodi flagitiorum, minus in alios peccabunt. Si quidem vos eo eſſe animo perſpexerint,* bene erit: *ſin minus, præſtat leges jam latas abrogare,* &c. Eodem modo interpretare illa in p. 384. l. 2. Ἐι θέλεις εἶναι φιλόσοφος—εἰ δ' μὴ, &c. *Si vis eſſe philoſophus*—eſto: *ſin minus,* &c.

l. 11. Τραγῳδίαν συμπληροῖ.] *Tragœdiam complet.* Sunt quidem in tragœdiis etiam ſervi & ancillæ, ſed atroces eventus ad eos non æque pertinent. *Wolfius.*

l. 12. Στέψαντες δώματα.] *Ædes coronis ornate.* Id quod in re læta, in nuptiis præſertim, fieri ſolebat. Sed ubinam occurrunt hæc verba? Non apud Sophoclem, uti ea quæ mox ſequuntur.

l. 13. Ἰὼ Κιθαιρών.] Oedipus apud Sophoclem ver. 1390.

Ἰὼ Κιθαιρών, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβὼν
Ἔκτεινας εὐθύς;

Vide M. Ant. L. XI. f. 6.

p. 125. l. 3. Μετὰ πολλῶν δέ.] Δὲ pro γὰρ uſurpatur, ſæpe in hiſce libris, & ſæpe alibi.

l. 5. Καὶ μετὰ πολλῶν περιπατῶ.] *Et cum multis ambulo.* At dicat iſte: Non ut princeps, ſed ut ſervus. Reſpondebit Epictetus, ſibi nihil eſſe opus comitatu & obſervantia populi. *Wolfius.*

l. 6. ὅτι ἤνοικται ἡ θύρα.] *Januam patere:* hoc eſt mori licere cum primum vitæ pertæſum fuerit: quod ſummum homini bonum à natura eſſe conceſſum, putat Plinius. *Wolfius.* Vide ad p. 56. l. 2.

l. 8. Μὴ ἀρέσκῃ τὸ πρᾶγμα.] Ad oram Cod. Salmant. ſcribitur παίγμα. Reſte forſan; niſi πρᾶγμα latiori ſenſu dicitur.

l. 10. Οὐκέτι παίζω, ἀπαλλάσσω.] Sic Horat. Ep. I. II. 2. 213.

Vivere ſi recte neſcis, decede peritis:
Luſiſti ſatis, ediſti ſatis atque bibiſti;
Tempus abire tibi.

Epigramma in Antholog.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος, καὶ παίγνιον, ἢ μάλα παίζειν,
Τὴν ταχὺν μεταθεὶς, ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.

Noſter autem codex εἰπών, ὅτι ἐκέτι π. quod melius videtur.

CAP. XXV.

PAg. 126. l. 11. Ὁ Ζεύς σοι ἐκ ἐντέταλται;] Vide p. 583. l. 8. p. 624. l. 15.

p. 127. l. 1. Τὸ πισὸν σόν· τὸ ἀϊδήμου, σόν.] Addidi τὸ ἀϊδήμου, σόν, fide noſtri codicis. Mox idem codex pro ἐντολὰς dat συμβολὰς, quod non æque placet.

l. 4. Τὰ σαυτῦ ἀπώλεσας.] Forſ. ἀπολέσας, particip. *tuis perditis.*

l. 9. Φέρε τὰς προλήψεις.] Vide p. 148. l. 14. & ſupra cap. 22. l. 12.

l. 12. Μάχεις ἔτιν Θ ταῦτα τηρεῖν καλῶς ἔχει.] Noſter codex ἔν τινος: cui & ἔχει debetur, cum alii ἔχεις adferunt. Cæterùm vox ταῦτα [ταῦτα τηρεῖν, *hæc agere*] refertur ad ea quæ fiunt dum inter homines verſamur, minime ad τὰς προλήψεις, τὰς ὑποδέξεις. Mox παιδίαν λύειν, Horat. Ep. I. I. 14. 36. *incidere ludum.*

l. 15. Ἐν Σαturnαλίοις λέγουσι βασιλεύς.] Tacitus Annal. XIII, 15. *Feſtis Saturni diebus inter alia æqualium ludicra, regnum luſu ſortientium, evenerat ea ſors Neroni. igitur ceteris diverſa, nec ruborem illatura, ubi Britannico juſſit exſurgeret, progreſſuſque in medium, cantum aliquem inciperet.* Vide Lucian. in Saturnal. Dio Chryſt. Orat. IV. p. 66. Οὐδὲ γὰρ τῶν παίδων ὁ νικήσας, ὅταν παίζωσιν (ὡς αὐτοί φασι) Βασιλέα, τῷ ὄντι Βασιλεύς ἐστιν· [οἱ μέν τοι παῖδες φασιν] ὅτι ὁ νικήσας, καὶ λεγόμεν Θ Βασιλεύς συλλαβόμενος ὑός ἐστιν, ἢ τέκτονος. *Neque inter pueros, is qui vicit, cùm ludunt (ut aiunt) reges, revera rex eſt: quippe is qui vicit & dictus eſt rex, ſutoris filius ſit aut fabri.* Ubi voces iſtas οἱ μέν τοι παῖδές φασι uncis incluſi, nam ex margine in contextum irrepſiſſe videntur. Ad hunc morem alludit Dio p. 514. D. καὶ διαφερόντως ἐδὲν κατὰ τὴν ἀφροσύνην τῶν παίδων τῶν Βασιλέων. Male Interpres, *Nihilque differret inſipientia à liberis regum.* Vertere debuit, *Nihilque differret inſipientia à pueris qui reges inter ſe ludo conſtituunt.* Seneca de conſtant. ſapient. cap. XII. *Illi* [pueri] *inter ipſos magiſtratus*

gerunt, & prætextam fasceſque ac tribunal imitantur.

l. 17. Σὺ ἆσον.] *Tu cane:* ita Wolfius in verſione. at Editi, σὺ ἆσον, *Tu expelle,* ut Schegkius. Legendum ἆσον, apparet ex Taciti loco ſupra citato.

p. 128. l. 1. Ἀλλά σου ὑπολάμβανε.] *At tu opinare te in malis eſſe. Non opinor: nam quis me invitum opinari coget?* Nota ὑπολαμβάνειν, unde ὑπόληψις. & ut ſubinde inculcat M. Anton. Πᾶν ὑπόληψις.

l. 7. Πορεύου —— πορεύομαι· ἔρχου, ἔρχομαι.] Haud abſimile apud Luc. VII, 8. Καὶ γὰρ ἐγὼ ἄνθρωπός εἰμι ὑπὸ ἐξουσίαν τασσόμενος ἔχων ὑπ' ἐμαυτὸν στρατιώτας· καὶ λέγω τούτῳ, Πορεύθητι, καὶ πορεύεται· καὶ ἄλλῳ, Ἔρχου, καὶ ἔρχεται· καὶ τῷ δούλῳ μου, Ποίησον τοῦτο, καὶ ποιεῖ.

l. 7. Ὥσπερ ὁπὶ τῶν ὑποθετικῶν.] Confer Ench. cap. XXXVI. & mox cap. XXVI. hujus libri.

l. 11. Ὅτι νύξ ἐστιν.] Ὅτι ἡμέρα ἐστίν· ita ſcribendum. *Salmaſius.*

l. 14. Ἔσω σε εἶναι δυστυχῆ.] Ἔσω σε εἶναι εὐτυχῆ· ἔσω· ἆρ' οὖν εὐτυχὴς εἶ; ναί. Ita omnino ſcribendum. *Salmaſius.*

l. 17. Ἀλλά με κωλύει.] Jupiter ſcilicet, (vide ſupra) qui mihi alia imperat.

p. 129. l. 3. Τὸ καλάλληλον.] Articulum habes ex noſtro codice: & verſu ſequenti καὶ ante λέγουσιν· & mox δέ. in cæteris deſunt.

l. 7. Διηγησάμην σοι;] Interrogative. *Narravi tibi, frater, ut tumulum ſuperarim?* Verba militis glorioſi res geſtas enarrantis.

l. 10. Καὶ ἀκούειν.] Cod. Salmant. * καὶ, & in ora libri * ἢ. quæ lectio non æque arridet. opponuntur enim ſententiæ, Ἐγὼ δ' ὡμάμαι —— Ἐγὼ δ' εἰπῆσαι.

l. 11. Σύγκρινε ταύτας τὰς ἀξίας.] Confer p. 13. l. 6. p. 321. l. 16. M. Anton. III, 11. ἅμα μέν τοι τῶν κατ' ἀξίαν ἐν τοῖς μέσοις συνοχάζομαι. ubi vide Gatakerum.

l. 14. Καπνὸν πεποίηκεν ἐν τῷ οἰκήματι.] Tranſlatio eſt à domibus fumo infeſtatis. Sic p. 655. l. 13. ὅταν θέλῃς ἔλθῃς καὶ ὁ καπνίζῃ. Hinc M. Anton. V, 29. Ἀλλὰ καὶ καπνός ἐστι. Ἀπέρχομαι· τί αὐτὸ πρᾶγμα δοκεῖς; *Sed fumus eſt. Abeo: cur hoc grave exiſtimas?* Ita lego. Conſule ibi Gatakerum. Vide ad p. 56. l. 2.

p. 130. l. 2. Ἐν Γυάροις οἰκεῖ.] Gyarus, ſeu Gyaræ: Inſula maris Ægei, ubi Romani damnatos mittere ſolebant. Juven. I, 73.

Aude aliquid brevibus Gyaris & carcere dignum,
Si vis eſſe aliquis.

l. 6. Καὶ τὸ τελευταῖον χιτωνάριον, τύλεσι τὸ σωμάτιον.] Locus corruptus, & mutilus. τύλεσι τὸ σωμάτιον, manifeſtum gloſſema: quod cum in contextum receperunt librarii, aliam vocem ejecerunt. Sed quænam hæc vox? Simplicius in Epict. c. 48. ἐχάλασε λέγεται τῶν παθῶν χιτὼν ἡ φιλοδοξία. *noviſſima tunica affectuum dicitur gloriæ cupiditas.* Plato, τὴν κενοδοξίαν, ὡς ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΧΙΤΩΝΑ, ἡ ψυχὴ πέφυκεν ΑΠΟΤΙΘΕΣΘΑΙ. Inde Tacitus Hiſt. IV. 6. *Cupido gloriæ noviſſima exuitur.* Ex Platone hunc locum luxatum reſtituo, καὶ τὸ τελευταῖον χιτωνάριον ἀπόλιθεμαι. reſpexit autem ad ea quæ dixit in pag. 123. l. 13. &c. Interea τὸ σωμάτιον, veriſſima eſt interpretatio vocis χιτωνάριον. Sed dedita opera tranſlationibus utitur Epictetus: καπνὸν πεποίηκε —— ἡ οἴκησις πανταχοῦ ἤνοικται —— τὸ τελευταῖον χιτωνάριον. *Recedo eò, ubi nemo me habitare prohibebit: (nam iſta habitatio cuivis patet:) & noviſſimam tunicam depono.*

l. 8.

l. 8. Δημήτριον.] Demetrius nobilis istius ævi Cynicus, quem Seneca passim laudat. De Benef. VII, 1. *Demetrius Cynicus, vir meo judicio magnus, etiamsi maximis comparetur.* & mox ejusdem libri c. 8. Idem Epist. 63. *Demetrium virorum optimum mecum circumfero, & relictis conchyliatis cum illo seminudo loquor, illum admiror.* Tacit. Annal. XVI, 34. *Illustrium virorum feminarumque cœtus frequentes egerat,* [Thraseas] *maxime intentus Demetrio Cynicæ institutionis doctori.*

l. 8. Ἀπειλεῖς μοι θάνατον, σοὶ δ' ἡ φύσις.] Videtur excidisse Σὺ, Σὺ ἀπειλεῖς. Hoc autem Demetrii dictum alii ad alios referunt. Laertius in vitâ Anaxagoræ s. 13. cum illi renunciata esset sua damnatio, Ἀρα κἀκείνων κρεῖττόν ἐστι φύσις καταψηφίσασθαι. Idem in vitâ Socratis, s. 35. Πρὸς τὸν εἰπόντα, Θάνατόν σε καταγνωσαν Ἀθηναῖοι, Κἀκείνων, φησὶν, ἡ φύσις. Xenoph. in Apolog. Socratis. Ὡς δ' ἤσθετο ἄρα τοὺς παρεστηκότας δακρύοντας, Τί τοῦτο, εἶπεν αὐτὸν, ἢ ἄρτι δακρύετε; ἐγὼ δὲ πάλαι ἴσε, ἕνεκα ὅτου περ ἐγενόμην, ὅτι καταψηφισμένου ἦν μὴ ὑπὸ τῆς φύσεως ὁ θάνατος;

l. 11. Αὐλὸς κατ' ἐμαυτόν.] Alii codices ἐμαυτὸς κατ' ἐμ. sequor nostrum.

l. 15. Ἐπιβήσεταί σου.] F. σοι. *Com. Shaft.* Recte. *Ex istâ parte te invasurum esse dominum.*

p. 131. l. 1. Ἀλλὰ θέλω καθῆσθαι ὅπου οἱ Συγκλητικοί.] Senatus, Equites, Plebes: hæc prisca divisio. His sua loca, suusque gradus in spectaculis. Allusio ad hanc divisionem passim apud veteres. Horat. Ep. L. I. 1. 67.

Ut propius spectes lacrymosa poemata Pupi.

Vide & Epod. Lib. Od. IV, 15. Juvenal. III, 155.

l. 2. Ὁρᾷς, ὅτι σὺ σαυτῷ συνοχωείαν.] Malim interrogationes abesse. συνοχωεία autem opponitur εὐρυχωεία apud M. Anton. IX, 32. ubi vide Gatakerum.

l. 4. Καὶ μὴ θεώρει.] Dele καὶ. sententiam enim turbat.

l. 14. Ἐπίβαθραν.] Fort. ὡς ἐπ. sed vide supra [p. 44. l. 13.] unde apparet legendum esse ὥσπερ ἐπίβαθραν. *Com. Shaft.* Cod. Salmant. ἐπίβαθραν, alii ἐπὶ βάθραν. At ὡς eleganter supprimitur, ut jam monui.

l. 15. Τί λέγεις, Αὐτόν;] Αὐτὸν, μιμητικῶς. *Abscinde ipsum. Quid dicis, Ipsum? cape vestem; eam abscinde.* τὸ ἱμάτιον, sic vocat corpus: supra autem χιτωνάριον. Tamen distinctio erat inter χιτὼν & ἱμάτιον. nam χιτὼν est vestis interior, ἱμάτιον exterior. Sic apud Mat. cap. V. 40. distinguuntur. Καὶ τὸν χιτῶνά σου λαβεῖν, ἄφες αὐτῷ καὶ τὸ ἱμάτιον. Nota interea Αὐτὸς non ad corpus spectare, sed ad animum, quo sensu Plato utitur. Aliter poetæ. Hom. Il. δ. 4. ΑΤΤΟΤΣ δ' ἐλάσεια τεύχε κύνεσσιν. Ibi Schol. Αὐτὸς, ἀντὶ τοῦ τὰ σώματα αὐτῶν. Virgil. ubi Palinurus: *Nunc* ME *fluctus habet.* ME, id est, meum corpus.

l. 16. Καλῶς σοι γένοιτο.] Formula ironica. Vide ad p. 193. l. 5.

p. 132. l. 2. Ἓν ἔχων πρόσωπον ἀεὶ διέλεγε.] Cicero de Off. I, 26. *Præclara est æquabilitas in omni vitâ; & idem semper vultus, eademque frons, ut de Socrate, item de C. Lælio accepimus.* Idem Tusc. Disp. III, 15. *Hic est enim ille vultus semper idem, quem dicitur Xantippe prædicare solita in viro sua fuisse Socrate: eodem semper se vidisse exeuntem illum domo, & revertentem.* Vide Ælian. IX, 7. Simpl. ad Epict. cap. XLII. Senec. de Ira,

L. II. c. 6. & Epist. 104. Plin. L. VII. c. 19. Infra p. 376. l. 3. τὸ αὐτὸ πείσεσθαι ἀπὸ τῆς ἐκφύρσεως.

l. 4. παρὰδοξα λέγουσιν.] Vide p. 576. l. 13.

CAP. XXVI.

PAg. 133. l. 3. Ἀναγινώσκοντος δὲ τὰς ὑποθετικάς.] *Legente autem hypotheticos*, scilicet τινὸς, *Cum quidam legeret.* Nisi forte sit ἀναπλώσεις, pro ἀναγινώσκων, *Cum ipse legeret.* Epicteti mos est, præcepta Dialecticorum ad doctrinam morum accommodare; & monere adolescentes, ne similes evadant sophistarum, qui, ut ait Isocrates, τὰς συναλλαγὰς ἐπὶ μὲν τῶν λογιδίων τηροῦσιν, ἐπὶ δὲ τῶν ἔργων μὴ καθαρῶσιν: cum in oratiunculis caveant, ne contraria sibi dicant, non perspiciunt cum factis suis pugnare orationem. *Wolfius.* Verte, *Cum ipse legeret*, nempe Epictetus. Vide Sanctii Minerv. L. II. c. 7. p. 192.

Ibid. Τὰς ὑποθετικάς.] Declaremus exemplo. ὑπόθεσις esto, Diem esse: ergo sequitur, Solem supra horizontem esse. aut contra, Solem esse supra horizontem: ergo diem esse negari nequit. nam alioqui regula dialectica violabitur. In doctrina morum hypothesis est: Finem esse hominis, naturæ congruenter vivere. Naturam autem hominis esse positam in προαιρέσει· hoc est, vero judicio & rectâ voluntate. Has hypotheses illud sequitur: In excolendo animo inprimis esse elaborandum: animo bene affecto, in malis esse neminem. Cum hypothesibus his pugnat: jacturam pecuniæ, aliarúmve rerum deplorare: aut, omissâ ingenii culturâ, consectari opes, honores, voluptates corporis. Hanc hujus capitis summam tenere, mihi satis esse videtur. Verba autem alicubi ita intricata in eo sunt, ut ingenuè fatear, me vix, ac ne vix quidem, quid sibi velint, assequi: id quod plerumque fit, cum τὰ λογικὰ τοῖς ἠθικοῖς miscentur. Videtur Epictetus propemodum invitus tractâsse Logica, & ita tractâsse, ut, omissis Stoicorum argutiis, statim ad vitam & mores transiliret. *Wolfius.*

l. 11. Πρῶτον ἔν ἐστι τῆς θεωρίας.] Nonnullorum erat Stoicorum sententia, à Logicâ tyronibus incipiendum. Vide Diog. Laert. VII, 40. & quæ ibi citat Menag. ex Plutarch. & Sexto Empir.

Ibid. Ἐπὶ τῆς θεωρίας.] *In contemplatione.* Intelligere quid verum rectúmque sit, prius est, & facilius. Id verò exsequi & observare, posterius ac difficilius. *Wolfius.*

l. 14. Ὡς πρὸς τὸ ἀκολουθῆσαι.] F. ὡς πρὸς τὸ μὴ ἀ. *Com. Shaft.* Recte.

p. 134. l. 6. Οὐκ ἔν ἁμαρτάνω.] *Num pecco?* interrogativè: vel ἔχειν, *Non ergò*, affirmativè. Ὀργὴν ἐδίδαξε.] Ὀργὴ legendum nominandi casu. *Wolfius.*

l. 14. Ἄγνοια.] Vide p. 338. l. 1. & Plat. Alcib. 2. p. 143. Edit. Steph.

l. 15. Ὀργή.] Ita optimè noster codex: monente etiam Wolfio. Cæteri perperam ὀργήν.

p. 135. l. 1. Ταῦτα ἐκείνῳ μόνῳ λέγειν ἔξεστι.] *Hæc ei soli dicere licet:* hoc est, is filius solus potestatem habet hæc dicendi ad patrem, qui rectè vivendi, non ostentandi ingenii causâ philosophatur. *Wolfius.*

l. 2. Τὴν τοιαύτην.] Articulus est ex nostro codice: cum in aliis desit.

Mox

Mox l. 6. ἢ ἵνα. voculâ ἢ restitutâ, plena est sententia. l. 15. ἡμᾶς pro ὑμᾶς: & πᾶς ἑκαστέρεις, pro πῶς ἂν ἐκ. nempe ἂν ejectâ. Has omnes correctiones nostro codice suppeditante.

l. 3. Εἰ δέ τις μόνον.] Confer p. 284. l. 14.

l. 6. Ἄλλο τι προέσει ἵνα αὐτόν.] Vetus interpres interrogativè; quasi legisset ἄλλο τί προέσει ἢ &c. atque ita in Græcis interpungit. *Com. Shaft.* Recte. suffragante nostro codice.

l. 7. Ἐκεῖ μεγάλαι ὕλαι εἰσίν.] *Illic magnæ materiæ sunt:* cujus rei? ut sis admirationi ob differendi acumen? quòd scilicet procerēs morum doctrinam non curant, & laudem ingenii pluris faciunt quàm animi tranquillitatem. An verò illud significat, ostentatores istos ambire divitias & honores, non animo excolendo studere? *Wolfius.*

l. 8. Οἱ ἐνθάδε πλοῦτοι.] *Hujus loci divitiæ:* hoc est, philosophicæ opes, rectum judicium de rebus, tranquillitas animi, &c. *Wolfius.*

l. 10. Κρατῆσαι τῶν φαντασιῶν.] *Continere visa*, seu imperare visis: hoc est, difficile est non magnificare, & in bonis numerare magnificos istos apparatus, & splendorem divitiarum, eosque animi bonis non anteferre. *Wolfius.*

l. 11. Τὰ ἐκεῖ ὄντα μεγάλα.] Pulcre Longinus, c. VII. ἐδὲν ὑπάρχει μέγα, ᾧ τὸ καταφρονεῖν ἐστι μέγα.

l. 14. Ἑκατὸν πεντήκοντα μυριάδας.] 150 myriadas δραχμῶν, ut opinor, more Græco. Quod si, ut ii censent qui de re nummaria scripserunt, denæ drachmæ coronatum, seu aureum nummum Rhenensem (uti nunc valent) conficiunt, summa erit 150000 aureorum, optabilis (ut joco dicere solent) paupertas. Sin μυριάδες nummûm Latino more accipiendæ sunt, & mille nummûm 25 coronatos facit; summa erit aureorum 37500, ne ipsa quidem, Epicteti judicio, deploranda. Sed si miser ille rogetur, cur tantam pecuniam deploret? Respondebit, opinor, ad tuendum familiæ suæ splendorem, nequaquam sufficere illam. Sed quid Epictetus? Minuendum esse luxum, splendorem ab animi bonis petendum, non opinione populari metiendum esse. Uter rectius? *Wolfius.*

l. 15. Ὡς ἡμεῖς;] *Ut nos*, nempe qui Epaphrodito serviebamus. Vide p. 107. l. 11 Male itaque alii codices, nostro excepto, ὡς ὑμεῖς.

p. 136. l. 1. Κρέξας ὁ τὸν ἀναγινώσκοντα.] Κρέξας intelligo, μετὰ κραυγῆς καλέσας. Sed quis vocavit lectorem? Epictetus, an verò alius? *Wolfius.* Epaphroditus Epictetum. *Com. Shaft.* Hæc omnia obscuriſſima videntur, absque ope codicum meliorum haud explicanda. Præterea limæ labor hisce dissertationibus defuit: Insciente Epicteto, insciente etiam Arriano in publicum prodierunt. Quid mirum igitur, si pleraque turbata, luxata, confusa sint, nunquam restituenda, etiamsi antiquissimos codices nacti fuerimus?

l. 2. Τῷ ὑποβεμένῳ αὐτῷ τὴν ἀνάγνωσιν.] Estne idem, qui ὁ κρέξας; Idémne lectorem vocavit, eúmque derisit, imperitè scilicet legentem ea quæ non intelligebat? Sic videtur. *Wolfius.*

l. 5. Ἀλλ' ὡς ἀναγνώσῃ αὐτῷ χρᾶ.] *At pro lectore eo uteris?* quasi dicas, non opus est puerum intelligere, modò legat ut ipse intelligam. *Wolfius.*

l. 6. Τί οὖν ἔφη;] *Quid tum? inquit*, Epictetus scilicet. Ea quæ sequuntur, videntur interrogativè legenda, hoc fere modo: Quid tum, inquit? Esne qui non tantùm legit,

ſed etiam intelligit argutias dialecticas, maximarum rerum judicium eſt credendum? quaſi dicat, Nequaquam, Si ſine interrogatione legatur; ſignificat, quid fiat, non quid fieri debeat. Philoſophi, inquit, eſt, non dialectici, verè laudare & vituperare. Cicero Lucullo: Dialecticam inventam eſſe dicitis, veri & falſi quaſi diſceptatricem & judicem, &c. quod ſit ſummum bonum? quid habet ut queat judicare? Quæ conjunctio, quæ disjunctio vera ſit, &c. Lector ipſe locum hunc inquirat, quem brevitatis causâ omitto, quanquam non ad hoc tantùm caput intelligendum utilem. *Wolfius.*

l. 11. Ὁ μὴ ἑυρίσκων τὸ ἑξῆς.] *Qui id quod ſequitur non invenit:* hoc eſt (ut opinor) Dialecticæ imperitus magnifacit Dialectici de ſe judicium. *Wolfius.*

Ibid. Ἐν τοῖς ὕτω μικροῖς.] Quæ ſunt illa parva? Num argutiæ Dialecticæ? an verò imperiti judicis laudes? *Wolfius.*

l. 12. Αὕτη ἦν ἀρχή.] Vide L. II. c. 12. in initio.

l. 16. Συλλάξεις ἀγοραζούσης — διὰ τοῦτο ἐμέσιν.] Seneca de Tranq. cap. IX. *Non prodeſt cibus, nec corpori accedit, qui ſtatim ſumptus emittitur.——Diſtrahit animum librorum multitudo.——Faſtidientis eſt ſtomachi, multa deguſtare: quæ ubi varia ſunt & diverſa, inquinant, non alunt.* Hinc M. Anton. II, 2. ἄφες τὰ βιβλία· μηκέτι ἀπῶ. Idem mox: τὴν ἢ βιβλίων λίψαν ῥίψον.

l. 6. Ἀνεξέτασον βίον μὴ ζῆν.] Vide p. 407. l. 11. Socratis verba ſunt apud Platon. in Apol. ſ. 18. Ἐάν τ' οὖθις λέγω ὅτι ἡ τυγχάνει μέγιστον ἀγαθὸν ἀνθρώπῳ τοῦτο, ἑκάστης ἡμέρας περὶ ἀρετῆς τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, ἡ τῶν ἄλλων περὶ ὧν ὑμεῖς ἐμοῦ ἠκούετε διαλεγομένου, ἡ ἐμαυτὸν ἡ ἄλλους ἐξετάζοντος (ὃ ἢ ἀνεξέταστος βίος, ἐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ) ταῦτα δ' ἔτι ἧττον πείσεσθέ μοι λέγοντι. Reſpexit autem ad Epicteti hunc locum M. Ant. III, 5. Μήτε ἀκούσιος ἐνέργει, μήτε ἀκοινώνητος, μήτε ἀνεξέταστος.

CAP. XXVII.

PAg. 137. l. 14. Ἢ οὐκ ἔστι, ἡ φαίνεται.] *Aut non ſunt, & eſſe videntur.* Hæc omiſſa in verſione.

Ibid. Ἐν πᾶσι τούτοις ἐυστοχεῖν.] *In his omnibus attingere ſcopum:* hoc eſt, hominis docti eſt, rectè de omnibus rebus judicare; non moveri inani ſpecie, ſed veritate; & vanæ opinioni firmas rationes opponere. *Wolfius.*

p. 138. l. 2. Ἐκείνῳ δεῖ προσάγειν τὴν βοήθειαν.] Ad hunc locum reſpexiſſe arbitror M. Ant. V, 36. Μὴ ὁλοσχερῶς τῇ φαντασίᾳ συναρπάζεσθαι· ἀλλὰ ΒΟΗΘΕΙΝ μὲν κατὰ δύναμιν, ἡ κατ' ἀξίαν.

l. 5. Αἱ τῶν πραγμάτων πιθανότητες.] *Rerum probabilitates:* id eſt, illecebræ ad aſſentiendum. ut divitiarum πιθανότης eſt, eas eſſe bonum, & expetendas: mortis, eam eſſe malam, & averſandam. *Wolfius.* Confer p. 310. l. 12. p. 385. l. 10. Laertius in Vitâ Zenonis, VII, 89. Διαιρέσεσθαι ἢ τὸ λογικὸν ζῷον, πολὲ μὲν διὰ τὰς τῶν ἔξωθεν ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΩΝ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΑΣ· πολὲ ἢ διὰ τὴν καλήχησιν τῶν συνόντων. *Perverti autem rationale animal interdum exterioribus negotiis inductum, quandoque crebris ſermonibus eorum quibuſcum verſatur.* M. Ant. V, 6. ἡ γὰ ἐκεῖνοι λογικῇ τινι πιθανότητι παράγονται. *Siquidem*

dem & illi rationis ſpecie quadam probabili abducuntur.

l. 9. Τὸ ἐναντίον ἔθος.] Vide p. 405. l. 10. & p. 280. l. 13.

l. 11. Ὁ παῖς αὐτοῦ, ἡ μήτηρ, ἐξεκόπη.] *Pater ejus, mater, ſublatus eſt.* Sic diſtinguenda hæc exiſtimo. ἐξεκόπη *exciſus eſt*, vel pro funditus interiit, vel morte violenta interiit, accipio. *Wolfius.* Ὁ παῖς αὐτοῦ, ἡ μήτηρ, ἐξεκόπη (ſcil. juvenis ἐξεκόπη) ſublatus, exciſus eſt: & propter illum ἀπώλετο ὁ πάϊς καὶ ἡ μήτηρ, quia ἐκεῖνος ἀπέθανεν. Vide notas Wolfii. ſed verſio hæc male habet. Vide Ench. [cap. XVI.] *Com. Shaft.* Vertit W. *Miſerum illum, pater ejus eſt defunctus, periit, mater ejus obiit. ſublatus eſt è medio: idque immatura ætate & peregre.* Potius, *Miſer ille mortuus eſt: Periit pater ejus, periit mater: ſublatus eſt; idque immaturâ ætate, & in terrâ peregrinâ.*

p. 139. l. 1. Ἐσμηγμένας.] *Abſterſas.* ἀπὸ σμήχω, unde σμῆγμα. *Wolfius.*

l. 2. Ὅταν θάνατος φαίνηται.] *Cum mors apparuerit.* Videtur omiſſum κακόν. *Si mors viſa fuerit eſſe malum, bonum eſt,* &c. *Wolfius.* Recte W. diſtingue itaque, ὅταν θάνατος φαίνηται κακὸν, πείχεσθον ἔχειν, &c. *cum mors videatur eſſe malum, fac in promptu habeas,* &c.

l. 3. Ὅτι τὰ κακὰ ἐκκλίνειν καθήκει, καὶ ἀναγκαῖον ὁ θάνατος.] *Mala convenire declinare, mortem autem eſſe neceſſariam,* hoc eſt inevitabilem, non igitur malam. *Wolfius.*

l. 5. Ἔσω ἐμὲ εἶναι Σαρπηδόνα.] *Finge me Sarpedonem eſſe.* Quem Homericus Jupiter, quamvis charum filium, morti eripere non potuit. *Wolfius.* Mox imitatur orationem Sarpedonis. Hom. Il. μ'. 328.

Ἰομεν, ἠέ τῳ εὔχος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν.

l. 10. Ἔσω ταῦτα ὑπὲρ ἡμᾶς.] *Sint hæc ſupra nos.* ἐκεῖνο δὲ πῶς εἰς ἡμᾶς; *illud non cadit in nos?* Sententiam eſſe puto: Quamvis non optio detur nobis aut accumbendi, aut pugnandi fortiter in bello: illud tamen à nobis non eſſe alienum, ut moriamur. Dandam igitur operam, ut contra mortis metum parati ſimus. *Wolfius.*

l. 11. Πῇ φύγω τὸν θάνατον;] *Quo fugiam mortem?* hoc eſt, quo me recipiam, ubi ſim tutus à morte? *Wolfius.* Alluſiſſe arbitror ad Socratis verba, Xen. Apol. ſ. 23. Ἔπεσθε τῶν ἑταίρων ἐκκλέψαι βουλομένων αὐτὸν, ὡς ἐφείπετο, ἀλλὰ καὶ ἐπισκῶψαι ἐδόκει, ἐρόμενος εἴπου εἰδείη τι χώριον ἔξω τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα ἡ πρόσθεν θανάτου. Vide Plat. in Critone.

l. 13. Ἐπαισθάνω.] Vide ad p. 295. l. 2.

l. 15. Τῷ φοβεῖσθαι.] Legendum cum noſtro codice τὸ φοβεῖσθαι, & ita diſtinguendum. Οὐ δύναμαι τὸν θάνατον ἀποφυγεῖν· τὸ φοβεῖσθαι αὐτὸν μὴ ἀποφύγω; ἀλλ' ἀποθάνω πενθῶν καὶ τρέμων; *Non poſſum effugere mortem: eſto: at timere mortem* [id eſt, timorem mortis] *non effugiam? ſed moriendum eſt mihi lugenti & tremenſi?* Vide infra p. 169. l. 12. ubi eadem verba, τὸ φοβεῖσθαι πόνον ἢ θάνατον.

p. 140. l. 1. Γένεσις πάθους.] Vide p. 358. l. 13. p. 269. l. 12.

l. 14. Τὸν ἐμποδίζοντα ἐκλυφλῶσαι θέλω.] *Excæcare volo eum à quo impedior.* τὸ ἐκλυφλῶσαι, pro adimere facultatem impediendi intelligo. Videtur alludere ad Homericum Polyphemum; quo excæcato Ulyſſes ex antro evaſit. *Wolfius.*

l. 12. Χεῖρόν ἐστιν.] Malim ἔσται. Impietas, inquit, cum jam ſim infelix, nihil mihi incommodabit. *Wolfius.* Noſter codex ἔσται. legendum

itaque, τί ἔνι ἐμοὶ χεῖρον ἔσω, ἂν ἐσί μοι τῦν; *Quid igitur? mihi erit pejus iis, quæ nunc mihi sunt?*

l. 13. Ἐκείνε μεμνῆδζ.] Deest δεῖ, vel legendum μέμνησδε. Illud meminisse oportet, vel illud memento. *Wolfius.* Ita loco imperativi infinitivus usurpatur: supple ὄφελ, χρὴ, aut aliquid simile.

l. 15. Ταῦτα δ' οὐκεῖ ἐπείγονλα;] *Non videntur hæc urgentia?* Significat, præcepta hæc esse maximi momenti. *Wolfius.*

p. 141. l. 3. Συνηγορῆσαι τῇ συνηθείᾳ.] *Patrocinari consuetudini:* hoc est, sententiæ vulgo receptæ, de cognitione & certitudine rerum, quam oppugnant Sceptici, sublatâ assensione. *Wolfius.* Recte. Vide Plutarchum de contrad. Stoicorum. *Com. Shaft.*

l. 5. Τίνι ἔν ἀρκῶμαι; Τίνι, nempe συνηγορήσαντι.

Ibid. Τῷ καλὰ τὸν τόπον.] *Eo quod est hujus loci,* vel uno loco sum contentus: hoc est, vel una loci circumstantia refellit Scepticos. Nisi enim certi esset aliquid, cibum aliis non minus ingereremus, quàm nobis ipsis, &c. *Wolfius.* Male accipit W. *Com. Shaft.* Verte, *Quonam ergo patrono contentus sum? Eo, quicunque sit, qui nunc adest.* Vide p. 149. l. 2.

l. 6. Πῶς μὲν αἴδησις γίνεται.] *Quemadmodum excitetur sensus.* Num sentiamus, deinde quemadmodum sentiamus, non parum habet rationem dubitandi. De priore enim Pyrrhonii stultè dubitant, de posteriore quæstione disputari in utramque partem potest. Nam & quòd totum animal sentiat, & quòd parte certa sentiat, defendi potest: Quod enim sentit, totum est animal: quo verò sentit, instrumenta sunt sensuum, & partes animalium, non totum animal. *Schegkius.*

l. 10. Οὐδέποτε καλαπίνειν.] Confer p. 300.

p. 142. l. 3. Καὶ τίς ἀνλιλέγει;] *Et quis contradicit?* Cui? utrum Scepticis? an verò quis negat quin ita faciendum sit, ut muniti simus contra Scepticorum ἀπάλην. *Wolfius.*

Ibid. Ἀλλὰ τὸν δυνάμενον.] *Sed eum qui potest.* Scilicet, δεῖ περφάχθαι. Eum qui rationes contrarias opponere potest: hoc est, ejus est refutare Scepticos, qui mentis & sensuum integritate est præditus, quique abundat otio. Quasi dicat, stultos assentiri Scepticis, quorum ita sit absurda oratio, ut eam refutare supervacaneum esse videatur. *Wolfius.*

l. 4. Τὸν δ' τρέμονλα.] *Ei verò qui tremit.* Significat, opinor, infirmi & timidi esse animi, nugis Scepticorum commoveri. *Wolfius.*

Ibid. Τὸν σχολάζονλα.] Vide infra.—[p. 162. l. 4. p. 248. l. 1. p. 362. l. 12.] Sensum omnino non vidit Wolfius in notis. *Com. Shaft.*

CAP. XXVIII.

PAg. 142. l. 13. Ἡ φύσις αὐτή.] Lego αὕτη, ab ἕτη. *Wolfius.* Recte. & ita noster codex.

l. 2. Πάθε σὶ δυώασαι.] Verbum πάσχειν ita hìc usurpatur, ut supra annotavimus. *Afficere animo,* quia durius videbatur, verti, *persuade tibi.* Eadem est verbi ἀπαιδάχειν ratio. Simplicius πάσχειν ὑπὸ τῶν λόγων moveri, atque affici oratione. *Wolfius.*

l. 4. Ἀπὸ τῦ ἀρλίως.] Pro ἀπὸ τῦ, lego τὸ ἀρλίως. *Wolfius.* Delet ἀπὸ τῦ Salmasius. *Persuade tibi stellas*

las esse pares; seu persuade tibi stellas non esse pares. Fieri non potest. quia stellarum numerus nos latet. Vide Cicer. Academ. p. 93. Edit. Dav.

l. 5. Συγκαλλίδεσθαι.] Potius cum MS. Par. συγκαλλίδησθαι.

l. 6. Συγκαλλίδεις.] Sequor noſtrum codicem: alii συγκαλυβδᾶσθαι.

l. 7. Πᾶσα γὰρ ψυχὴ ἄκουσα στερεῖται τῆς ἀληθείας, ὡς λέγει Πλάτων.] In Sophiſt. p. 228. Ed. Steph. Ἀλλὰ μὴν ψυχήν γε ἴσμεν ἄκουσαν πᾶσαν τῶν ἀγνοοῦσαν. Plato de Leg. L. IX. p. 860. Ὡς οἱ κακοὶ πάντες, εἰς πάντα εἰσὶν ἄκοντες κακοί. In Protagor. p. 345. D. Ἐγὼ γὰρ οἶδόν τι οἶμαι τοῦτο ὅτι οὐδεὶς τῶν σοφῶν ἀνδρῶν ἡγεῖται οὐδένα ἀνθρώπων ἑκόντα ἐξαμαρτάνειν, οὐδὲ αἰσχρά τε ἢ κακὰ ἑκόντα ἐργάζεσθαι· ἀλλ' εὖ ἴσασιν ὅτι πάντες οἱ τὰ αἰσχρὰ ἢ τὰ κακὰ ποιοῦντες, ἄκοντες ποιοῦσι. Vide Ariſtot. Eth. L. III. c. 5. Cæterùm ad hunc Epicteti locum reſpexit M. Ant. VII, 63. & XI, 18. Idem L. II, 1. Πάντα ταῦτα συμβαίνειν ἐκείνοις παρὰ τὴν ἄγνοιαν τῶν ἀγαθῶν ἢ κακῶν. & VII, 22. Conſer autem p. 94. l. 5. p. 98. l. 5. p. 319. l. 7.

p. 144. l. 1. Καὶ μανθάνω.] Medeæ verba apud Euripidem. ubi tamen pro θρᾴν μέλλω, legitur τολμήσω. hæc igitur variis lectionibus adjicienda. Veteres memoriter loca citaverunt, unde paſſim diſcrepantia. Vide autem p. 269. l. 13.

l. 4. Ἡγεῖτο.] Alii ἡγεῖται: nos autoritatem noſtri codicis ſequimur. Mox lin. 9. inſerui ἢ, ante ταλαίπωρος, & lin. 10. removi articulum τὸ ante ἀνθρώπου, ejuſdem codicis autoritate.

l. 8. Τῷ φαινομένῳ.] *Ei quod apparet.* Verti, *ſequi opinionem ſuam.* τὸ φαινόμενον, ſcilicet συμφέρον ἢ ἀληθὲς ὑπάρχειν. Quiſque id ſequitur, quod aut ſibi expedire, aut verum eſſe judicat. *Wolfius.*

l. 8. Τί οὖν κελεύεις αὐτῷ.] Si geminetur interrogatio, erit acrior ſententia, hoc modo: *Quid ergo ei ſuccenſus? eóne, quòd maximis in rebus decepta eſt miſera?* Ad rem quod attinet, facinoroſis iraſcimur, non qui decepti ſunt; ſed quia ſua voluntate coacti & decepti ſunt, quia voluntas prava recto judicio non aſſentitur. Ut autem ei aſſentiamur, malo cogenda eſt. *Wolfius.*

l. 10. Οὐχὶ δ', εἶπες ἄρα, μᾶλλον ἐλεεῖς;] Εἶπες ἄρα aut redundare, aut aliquid deeſſe videtur. *Wolfius.* Inclufive εἶπες ἄρα, *ſi modo ſas ſit, ſi ita dicam.* Ita apud Dion. Chryſt. p. 356. ἀλλ' (εἶπες ἄρα) συμπλήκτεσθε αὐτοῖς. Sic locum diſtingue.

l. 10. Ὡς τὰς τυφλὰς ἐλεοῦμεν.] Sic ſupra 98. ἀποτέμνομεν· ἢ δ' ὅλιν τὴν διανοητικὴν τῶν λευκῶν ἢ μελάνων, ἀλλὰ τὴν γνώμην τὴν διακριτικὴν τῶν ἀγαθῶν ἢ τῶν κακῶν. M. Ant. IV. 29. τυφλὰς, ὃ καλαμύων τῷ νοερῷ ὄμματι. In eandem mentem Horat. Ep. L. I. 10. 26.

Non, qui Sidonio contendere callidus oſtro
Neſcit Aquinatem potantia vellera fucum,
Certius accipiet damnum, propiuſve medullis,
Quam qui non poterit vero diſtinguere falſum.

l. 12. Τὰς τὰ κυριώτατα τετυφλωμένους.] Τὰ κυριώτατα intelligo, non maximis in rebus, ſed quorum principales & præcipuæ partes excæcatæ ſunt & claudicant. Hæ verò ſunt Judicium & Voluntas. *Wolfius.*

l. 15. Πράξεως φαινόμενον.] Lego τὸ φαινόμενον. *Wolfius.* Suffragante

noſtro codice. Nota autem conſtructionem, τὸ φαινόμενον —— ἥδηνι ὀργισθήσεσθαι. Cætera inclusive.

p. 145. l. 6. Οὐ προσκόψει ἥδηνί.] *Non offendet quenquam.* A verbo κόπτω, non à σκώπτω. *Wolfius.*

l. 14. Ἡ Ἰλιὰς ἢ μόνον.] Pro ἢ μόνον ἡ Ἰλιάς.

p. 146. l. 11. Κατὰ τὸ σῶμα ὁμοιότατον πλήν.] Videtur poſterius membrum omiſſum, & ſic ſupplendum: ὁμοιότατον, ὅμοιον δ' οἰκία καὶ νεοσσία; ὁμοιότατον πλήν. *Wolfius.* Pro κατὰ τὸ σῶμα legit Salmaſius, κατὰ τὸ δῶμα. Videamus ipſa verba: ἢ δεῖξόν μοι, τί διαφέρει οἰκία ἀνθρώπῳ, καὶ νεοσσία πελαργῷ, ἃς οἴκησις; [Ὅμοιον ἂν ὅτι πελαργὸς καὶ ἄνθρωπος; Τί λέγεις; κατὰ τὸ σῶμα ὁμοιότατον.] πλὴν ὅτι μὲν ἐκ δοκῶν καὶ κεραμίδων καὶ πλίνθων οἰκοδομεῖται τὰ οἰκίδια, ἧδ' ἐκ ῥάβδων καὶ πηλοῦ. Quæ verba uncis incluſi, è loco ſuo mota eſſe videntur; redige in ordinem itaque, & ſic lege: Τί μέγα ἢ δεῖνον; ἢ δεῖξόν μοι, τί διαφέρει οἰκία ἀνθρώπῳ, καὶ νεοσσία πελαργῷ, ἃς οἴκησις, πλὴν ὅτι μὲν ἐκ δοκῶν καὶ κεραμίδων καὶ πλίνθων οἰκοδομεῖται τὰ οἰκίδια, ἧδ' ἐκ ῥάβδων καὶ πηλοῦ; Ὅμοιον ἂν ὅτι πελαργὸς καὶ ἄνθρωπος; Τί λέγεις; κατὰ τὸ σῶμα ὁμοιότατον. Οὐδὲν ἂν διαφέρει ἄνθρωπος πελαργοῦ; Μὴ γένοιτο· ἀλλὰ τούτοις γε διαφέρει. *Quid hoc magni aut atrocitatis habet? aut oſtende mihi, quid inter hominis domum & ciconiæ nidum, quoad habitationem, interſit, niſi quòd è trabibus, cæmentis & lateribus exſtruuntur domunculæ, nidus autem è virgultis & luto? Ergo ciconia & homo inter ſe ſunt ſimiles? Quid ais? ſimillimi, ſi corpora ſpectes. Nihil ergo differt homo à ciconiâ? Abſit: verùm iſtis rebus* [nempe, domo & corpore] *non differt.*

p. 147. l. 1. Ὅτι ἄλλῳ διαφέρει.] Noſter codex ὅτι ὅλῳ δ'. Recte forſan.

l. 6. Περιτετειχισμένον.] *Hic murus aheneus eſto.* Hor. Ep. I. 1. 60.

l. 11. Ὅτ' ἐπῆλθον.] Sic lege, & mox ἢ ὅτε οἱ ἀδ'. ſic enim Ven. Edit.

p. 148. l. 8. Καθαίρηται.] Sic noſter codex, & MS. Par. alii libri καθαιρεῖται.

l. 11. ὅταν αὐτοί.] Παιδία —— ὅταν αὐτοὶ: vocant Grammatici ῥῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον. Sic apud Anacreontem:

——Βρέφος μέν
Ἔσορῶ φέρονθα τόξον:

l. 12. Πόθεν ἂν τοῦτο προσδοξάζεις.] *Cur iſtam opinionem adjungis?* ſcilicet, cædes & excidia eſſe mala. Cicero Lucullo: Rebus ſumptis adjungam, & his ſequendas eſſe alias, &c. Negant hoc Stoici, ut ſatis notum: nec tamen, ut opinor, cuiquam ſano adhuc perſuaſerunt. *Wolfius.*

l. 14. Ἐλθωμεν.] Ita pro ἐλθωμεν, noſter codex & MS. Par.

l. 14. Φέρε τὰς προλήψεις.] *Profer anticipationes:* id eſt, anteceptas animo rerum quaſdam informationes. Solet τὰς προλήψεις καὶ κοινὰς ἐννοίας. Cicero etiam prænotiones, notiones, præſumptiones, notitias rerum appellare. Si Stoicæ προλήψεις ſumantur, hominis bonum & malum in ſolo animo eſſe ſitum, vicit Epictetus. neque enim occidi animus poteſt. Sed Cicero aliam πρόληψιν veriorem, ut opinor, afferet: Principio inquit, generi animantium omni eſt à natura tributum, ut ſe, vitam, corpuſque tueatur, declinetque ea, quæ ei nocitura videantur: omniáque quæ ſint ad vivendum neceſſaria inquirat, & paret, ut paſtum, ut latibula, ut alia ejuſdem generis. Commune autem animantium omnium eſt con-

conjunctionis appetitus, procreandi causâ, & cura quædam eorum quæ procreata sunt. *Wolfius.*

l. 14. Φέρε τὰς προλήψεις. διατοῦτο γὰρ οὐκ ἔστιν ἱκανῶς θαυμάσαι τὸ γινόμενον.] Vertit Schegkius, *Adducito primas notitias. Quocirca mirari satis nequeo quod vulgo fieri consuevit.* Wolfius, *Profer notitias rerum. Nemo profecto satis mirari potest, ea quæ vulgo fiunt.* Sed hoc certe contra Stoici mentem: haud enim decet mirari ea quæ vulgo fiunt. *Nil admirari:* hoc decantatissimum. Pro θαυμάσαι itaque lego τιμήσαι *æstimare*, nam τιμὴ est *pretium quo res aliqua æstimatur*. Deinde scribo, interrogativè, *Veniamus ad regulas; profer anticipationes: nam ob hanc rem non abunde datur æstimare ea quæ vulgo fiunt?* Sic videtur locus distinguendus, & legendus.

p. 149. l. 2. Τὸ καλὰ τὸν τόπον ἀληθές.] Verti, *in quocunque rerum genere*: Ad verbum, *Id quod eo loco verum est.* Wolfius.

l. 13. Ἀτρεὺς Θυεστίδης.] Periit hæc fabula temporis injuriâ, ut & Phœnix.

l. 16. Τούτῳ ἂν μηδεμίαν.] Legendum: τούτῳ ἂν μηδεμίαν ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, τίνῳ ἡμῖν εἶναι δοκεῖ; *Cujus esse videtur, non curare ut rectè sentiat?* Sanos esse negat, qui non studeant veras habere de quibusvis rebus opiniones. Sunt ea quæ sequuntur, interrogativè legenda. *Wolfius.* Cod. Bas. habet ποιεῖσθε, cæteri ποιεῖσθαι: ita quoque noster codex, & τί ὑμῖν δοκεῖ, pro τίνῳ. Haud male. *Quid vobis videtur, nullam hujus rei habere curam?*

CAP. XXIX.

PAg. 150. l. 10. Ἂν τὰς ὕλας μὴ θαυμάσῃ.] *Si materias non admiratus fuerit*, hoc est, non magni fecerit. Despicientia rerum humanarum commendatur. Materiam autem intellige & res humanas, non tantùm divitias, uxorem, liberos, amicos, honores: sed etiam tuum corpus, sanitatem, robur, formam, celeritatem, horúmque contraria. Sola enim virtus & sapientia à materiæ appellatione excipiuntur, & ad affectionem potius referuntur: non sunt ligna & lapides, sed architecti. Horatius idem docet Epistola quadam, his verbis:

Nil admirari prope res est una, Numici,
Solaque quæ possit facere & servare beatum. Wolfius.

Hoc autem passim inculcat, *Nil admirari.* uti Hor. Ep. 6. l. 1. Quod philosophice admodum & erudite explicatur à Comite Shaftesburiensi in Vol. III. p. 202. Ipse Epictetus p. 599. μὴ γὰρ θαυμάζει τι τῶν γινομένων; p. 549. ὑπέδηκας τὸν τράχηλον, ἂν θαυμάσῃς τῶν μὴ σῶν. & alibi. Nec aliter M. Anton. XII, 1. χὴ παύσῃ ξένῳ ὢν τῷ πατρίδι, χὴ θαυμάζων ὡς ἀνεπισκόπητα τὰ καθ' ἡμέραν γινόμενα. Diogen. Laert. in vitâ Zenonis VII, 123. τὸν σοφὸν μὴν θαυμάζειν τῶν δοκούντων παραδόξων. Seneca Ep. XLV. *Hoc nos doce, beatum non eum esse, quem vulgus appellat, ad quem pecunia magna confluxit: sed illum, cui bonum omne in animo est, evectum, & excelsum, & MIRABILIA calcantem.* Idem de vitâ beatâ, c. III. *Aliarum rerum, quæ vitam instruunt, diligens, sine admiratione cujusquam.* Hoc τὸ ἀθαύμαστον vocat M. Anton. I, 15.

l. 11.

l. 11. Ὀρθὰ μὲν ὄντα.] Ὀρθὰ *recta* & στρεβλὰ *curva*, pari modo, idque in re philoſophica opponuntur apud Horat. Ep. II. 2. 44.

Scilicet ut poſſem curvo *dignoſcere* rectum.

p. 151. l. 2. Ὅταν ἀπειλῇ ὁ τύραννος.] Vide ad p. 10. l. 3.

l. 3. Καὶ μὴ καλῇ.] *Et non vocet.* Lego, καὶ μὲ καλῇ, *meque vocet.* Sæpe facit mentionem Epictetus acceſſus ad Cæſarem, ut rei maxime formidabilis. *Wolfius.* Καὶ καλῇ, ita noſter codex, deletâ vocula μή.

l. 8. Τίνι ἀπειλεῖς;] Hìc, & bis verſibus ſequentibus, ἀπειλεῖς pro ἀπειλεῖ repoſui, autore noſtro codice.

l. 8. Τὸ αὐτό.] *Tantundem eſt, idem eſt.* Probo tamen Salmaſii lectionem, τῷ αὐτῷ· ſc. ἀπειλεῖς. Iſtud ὅλῳ quoque defendi poſſit ex p. 574. l. 8. Hoc modo: Εἰς φυλακήν σε βαλῶ· Ὅλῳ τῷ σαρκιδίῳ, ἂν ἐξορισμὸν ἀπειλῇ· Τῷ αὐτῷ. *In cuſtodiam te conjiciam: Corpuſculo teti,* inquam, minitaris. *ſi exilium minitetur: Eidem,* inquam, minitaris.

l. 13. Ἡμεῖς ἔν οἱ φιλόσοφοι διδάσκειν καταφρονεῖν τῶν βασιλέων;] Confer p. 629. l. 11. Seneca Ep. LXXIII. *Errare mihi videntur, qui exiſtimant, philoſophiæ fideliter deditos, contumaces eſſe ac refractarios, & contemptores magiſtratuum ac regum, eorumque per quos publica adminiſtrantur. E contrario enim, nulli adverſus illos gratiores ſunt: nec immerito. nullis enim plus præſtant, quàm quibus frui tranquillo otio licet.*

l. 15. Τίς ἡμῶν διδάσκει.] Αὐτὺς pro αὐτὺς, ſæpiſſime in hoc libro. τίς ἡμῶν διδάσκει ἀνθρώπους πρὸς αὐτὺς τοῦτον, ὧν ἐκεῖνοι ἔχουσιν ἐξουσίαν; *Quis noſtrûm docet nobis ipſis arrogare eorum aliquid, quorum iſti habent potentiam?*

p. 152. l. 5. Ἀλλότριον;] Interrogative. Mox προσάγων, &c. Confer p. 96. l. 5. φησὶν, eſt objiciendi formula: de quâ ad p. 23. l. 14.

l. 7. Αὐτὶ αὐτὸ εἰπεῖν.] Scil. δόγμα. Codex tamen noſter αὐτὸς αὐτόν.

l. 10. Τὸ καθῆκον ἀεὶ περιγινέσθω τῷ κρείσσονι.] Confer p. 154. l. 1. p. 427. l. 6. p. 470. l. 15. M. Ant. V, 16. ἢ οὐκ ἤν ἐναργὲς, ὅτι τὰ χείρω τῶν κρειττόνων ἕνεκεν, τὰ δὲ κρείττω ἀλλήλων; & mox ſ. 30. Ὁ τῆς ὅλης νῆς κοινωνικὸς· ἐποίησε γὰρ τὰ χείρω τῶν κρειττόνων ἕνεκεν· καὶ τὰ κρείττω ἀλλήλοις συνήρμοσεν. & ſæpius alibi. Seneca Epiſt. XC. *Naturæ eſt, potioribus deteriora ſubmittere.* Plato in Protag. p. 338. B. Ed. Steph. Οὐκ ὀρθῶς ἂν ἔχοι τὸ χείρω τοῦ βελτίονος ἐπιτάττειν. Apud Dionyſ. Halic. Rom. Hiſt. p. 5. ſenarius laudatur, ſed interpretes non notaverunt:

Ἄρχειν ἀεὶ τῶν ἡττόνων τοὺς κρείττονας.

Philemon quoque apud Stobæum flor. tit. LXII. *Minora eſſe majorum* dicit, ita enim accipio, hodie tamen verba ſunt corrupta: lego adeo pro ἡττόνων ἢ μείζονα, μειζόνων τὰ δ' ἥττονα: leviſſima eſt mutatio, ſenſus commodus & philoſopho dignus:

——πάντα δ' ἂν σκοπῇς, ὅλως
Ἑτέρων πέφυκε, μειζόνων τὰ δ' ἥττονα.

Omnia ſi conſideres, prorſus aliorum ſunt, & minora quidem majorum. Et Dion. Chryſ. Orat. III. p. 47. Οὐκοῦν καὶ ἥδιον [ſcribe ἡδίω cum interpr.] ἀναγκαῖον εἶναι τῷ ἀγαθῷ βασιλεῖ. ὁρᾷς γὰρ ὅτι παντάχῃ τὸ βέλτιον τοῦ ἥττονος ἔταξεν ὁ θεὸς προστάττειν τε καὶ ἄρχειν· οἷον τέχνην μὲν ἀτεχνίας, ἀσθενείας δὲ δύνα-

δύναμιν, τὸ δὲ ἀνοῆσαι τὸ φρόνιμον προνοεῖν καὶ προβουλεύειν ἐποίησεν ἐν πάσαις δὲ ταύταις ταῖς ἐπιμελείαις, τὸ ἄρχειν, ἐλάμπει ῥᾴδιον, ἐλὲ [lego ἀλλὰ] ἐπίπονον· ἐλὲ πλέον ἔχεσθαι ἀνέσεως καὶ σκιᾶς, ἀλλὰ φροντίδων καὶ πόνων. *Proinde & ſuaviorem eſſe neceſſe eſt vitam boni regis. videt enim ubique ita Deum ordinaſſe, ut id quod melius eſt, imperet & prævideat inferiori: verbi gratiâ, fecit ut ars ei quod eſt ſine arte, ut potentia impotentiæ, ſapientia inſipientiæ prævideat & proſpiciat. in omnibus autem hiſce curis principatus res non eſt ſegnis, ſed laborioſa; neque in ſe habet remiſſionem & otium, ſed ſtudia & labores.*

l. 17. Ὁ δὲ μή.] Lego οἱ δὲ μή. *Wolfius.* Aſtipulante noſtro codice.

p. 153. l. 2. Σωκράτης ἦν ἵνα παθὴ ταῦτα;] Proſopopœia eſt. *Wolfius.*

l. 5. Τὸ Σωκράτους πραγμάτιον.] Lego σωμάτιον. *Wolfius.* Cod. Salmant. * πραγμάτιον, in marg. * σωμάτιον. Porſ. recte. τὸ πρᾶγμα —— πραγμάτιον. Hinc cauſa librariis errandi: ſi modo ſit error. Vide p. 354. l. 1. & Indicem in v. πρᾶγμα. Mox pro συρῇ, σύρισαι magis placet. & paulo poſt τῷ σ. τῶ Σωκ. habes pro τῷ σ. τῆ Σωκ. nam ſic noſter codex.

l. 8. Κἀκεῖνο ἀποφύγῃ.] *Atque illud aufugiat.* Poteſt de interitu corporis intelligi, quem fugam appellat. Sed legendum opinor ἀποψύχῃ, ab ἀποψύχω, non ab ἀποφεύγω: corpus enim manet, ſed anima fugit. Apud Sophoclem eſt ἀποψύξαι βίον, pro ἀποθνήσκειν. Interpreteris igitur licet: *Atque illud mori, vel frigore obtorpeſcere:* ut alludatur ad Platonis Phædonem, ubi Socrati βαρύνεσθαι τὰ σκέλη, & ipſe ψύχεσθαί τε καὶ πήγνυσθαι. *Wolfius.* Huic Wolfii interpretationi atque emendationi aſtipulatur Vir Nobilis, Com. Shaftesburienſis.

l. 13. Ἐμὲ δ' Ἀνύτου.] Vide ad Enchir. p. 738.

l. 16. Δεῖξον ὅτι κείσεται.] Lego ὅτι ὁ κείσεται. *Wolfius.*

p. 154. l. 5. Τὸν λύχνον ἀπάλεσα.] Vide ſupra p. 100. l. 10.

l. 7. Τοσοῦτον ἀνήσασθε.] Lego τοσούτου, vel certe τουτωνί. *Wolfius.* Clare exhibet noſter codex τοσούτου.

l. 9. Τοῦτο ἔδοξεν αὐτῷ λυσιτελεῖν.] Hoc idem eſt quod ſupra dicit p. 100. ὅτι ἔπαθέ τι ὁ θεὸς ἐκ ἀπίθανον.

l. 14. Καὶ ποίαν ἔπραξεν ἂν εἰσαγωγήν.] Lego ἔπραξ' ἂν εἰσαγωγήν: hîc intelligo σύλλογον διδασκαλίαν. Quenam ita efficax doctrina, quod compendium, quæ ratio id mihi præſtare potuiſſet? *Wolfius.* Recte Wolfius corrigit: vide omnino p. 261. l. 14. p. 271. l. 10. Nota interea ſignificationem vocis πράττειν, latiſſimo ſenſu: dicimus Anglicè to make, eodem fere modo. Verte autem, *Quibus elementis inſtructus eſſe potui*, &c.

p. 155. l. 2. Ἔμαθον;] Potius ἔμαθες;

l. 4. Πρὸς τοῦτο ἦν ἐκ ὠφελῆσαι.] Lego ὠφελήσαι, paſſivi præteriti ſecunda perſona. *Wolfius.*

l. 11. Ἄφες αὐλόν. ἀλλ' ἔξελθε.] Videtur αὐλὸν referri ad eum de quo ſupra, ὁ ταῦτα κρουγάζων. ἔξελθε ad Epictetum.

l. 14. Μέχρις ἂν ᾧ λόγῳ αἱρῇ.] *Quoad ratio evicerit, obtinuerit.* Platoni frequens loquendi modus. *Wolfius.* Plato in Critone ſ. 4. ἐπειδὴ ὁ λόγος οὕτω αἱρεῖ. *quandoquidem ſic exigit ratio.* Herodotus L. II. c. 33. καὶ δὴ καὶ ὁ λόγος οὕτως αἱρέει. M. Anton. II, 5. ἀπὸ τοῦ αἱρέντος λόγου, *à rationis dictamine.* Idem IV, 24. καὶ ὅσα ὁ τῆ φύσει πολιτικῆ ζώου λόγος αἱρεῖ, καὶ ὡς αἱρεῖ. *quæque*

quæque animantis civilis ratio dictat, & quomodo dictat. & alibi. Sic legendum p. 180. l. 1. non λόγῳ ἀρκεῖ.

l. 15. Λάβεσθε αὐτοῦ.] *Accipite corpus:* ipse enim derelinquam. Hæc spectant ad sapientem αὐτοφόνον, & sibi ipsi manus inferentem. hoc concedit, *aliquatenus* tamen, neque ἐκ τῆς τυχούσης προφάσεως. Vide omnino p. 56. l. 2. & quæ ibi notavimus.

l. 18. Χρείαν γὰρ ἔχει.] Vide ad p. 34. l. 3.

p. 156. l. 2. Ἐὰν ὦ σημήνῃ.] Vide ad p. 55. l. 3.

l. 7. Σήμερον Σατορνάλια ἀγαθά.] *Bona Saturnalia, Io Saturnalia:* Hic solemnis clamor festis Saturni diebus. Livius L. XXII. c. 1. *Per urbem,* Saturnalia, *diem ac noctem clamatum.* Petronius c. 58. O Saturnalia! *Rogo, mensis December est.* Ubi Heinsius legit *Io Saturnalia,* sic enim, seu *Bona Saturnalia,* servi per urbem discursantes clamitabant. Mart. L. XIV. 79.

Iste tibi faciet Bona Saturnalia *porcus.*

Idem L. XI. 2.

Clamant ecce mei, Io Saturnalia, *versus.*

Ubi tamen, ut versui melius consulatur, malim *Bona Saturnalia*; quanquam altera lectio defendi possit. Catullus:

Saturnalibus optimo dierum.

l. 11. Ἐὰν ὦ μὴ τοῦτο θέλῃ.] *Si te sibi applaudere noluerit.* Malim θέλῃς· *si tu ei applaudere nolueris.* Wolfius.

Ibid. Σιώπα λοιπόν· τούτων.] Σιώπα· λοιπὸν τούτων. *Salmasius.* At Meibomius, λοιπὸν plane cum σιώπα conjungendum. Mihi magis Meibomii distinctio placet: nam sic in Enchirid. p. 730. σιώπα τὸ πολύ.

l. 15. Νέῳ γάρ.] Cod. Salmant. * νέῳ, in marg. * νέῳ. & sic legendum arbitror. *Juvenis enim qui è scholâ abiens in discrimen incidit, similis est ei, qui,* &c. Mox consule Indicem in voc. συλλογισμὸς ἀναλύειν: πεπλεγμένον.

p. 157. l. 4. Οὗτός ἐστιν εὐφυὴς νέος.] *Hic est bonæ indolis adolescens:* scilicet qui se in difficilioribus exerceri vult. Lego ἀποφαντικῶς, non πευστικῶς. *Wolfius.*

l. 5. Οὐ. Ἀλλὰ καλέσαντος.] Οὐ· ἀλλὰ κ. *Nil autem tale,* inquis: *at cum tempus ad dura vocet, plorandum est,* &c. Ironiâ utitur.

l. 7. Ἔμαθες, οὐχ ὥς.] Lego ἔμαθες; πευστικῶς. & postea εἰ οὐχ ὡς ἔργῳ. *Wolfius.* Nos autem ejecimus οὐχ autoritate nostri codicis. Mox ἐγὼ τίνα; &c. interrogative, non enunciative, prout è sequentibus patet. nil enim tale de suis credidit Epictetus. Sic itaque totum locum interpretare, *Et pugiles, adolescentes leves molestè ferunt: Non me attollit, inquit* [pugilum è numero unus.] *Hic est bonâ indole adolescens.* [qui nempe, ut logicus iste, ut pugiles, dura quærit ad probandas vires & exercendas.] *Non ita:* [ironice Epictetus, Tu inquis nihil tale:] *at cum tempus ad dura vocet, plorandum est & dicendum, Vellem adhuc discere. Quænam? si hæc non didicisti, ut re ipsâ monstrares, in quem usum ea didicisti? Egone arbitror,* &c.

l. 9. Ὠφέλειν.] Vide ad p. 118. l. 7.

l. 12. Στεφανωθῆναι Ὀλύμπια;] *Coronari Olympia?* Sic Hor. Ep. L. I. 1. 50.

Magna coronari *contemnat* Olympia.

Eodem modo Ennius, *Vicit Olympia.* Vide Indicem in v. Ὀλύμπια.

l. 13. Πότε τίς ἐμοὶ καταμέλει τοιοῦτον ἀγῶνα;] *Quando quis mihi negligit tale certamen?* Apud Isocratem, οἱ μὲν πολλῶν καταμελοῦσιν.

Nec

Nec conſtructio, nec ſententia, ſatis placet: nec tamen occurrit, quid pro καλαμελεῖ reponendum eſſe videatur. Neque enim καλαμένει, neque καλαζαλεῖ placet. Videtur generoſus adoleſcens his verbis expoſtulare cum eo, cujus culpa fiat, ne in tale certamen deſcendat. Qui aliquid melius invenerit, candide communicet. *Wolfius.* Noſter codex καλαγſελεῖ, cæteri καλαμελεῖ, quod cum nihil ſit, haud miror hæſiſſe interpretes.

l. 15. Καίσαρες μονομάχοις.] Cæſares ad ſuas & populi voluptates proprios alebant gladiatores, ii vocabantur Fiſcales, & Poſtulaticii: Arrianus dicit Καίσαρ & μονομάχες. conſule Lipſ. Saturn. L. II. c. 16. Vide quoque Martial. Ep. 19. in Spectac. ubi Myrinus & Triumphus nominantur è ludo Cæſaris. ex eodem ordine Epigr. 27. Priſcus & Verus. Seneca de Prov. c. IV. *Ego Mirmillonem ſub C. Cæſare de raritate munerum audivi querentem: Quàm bella, inquit, ætas perit! Avida eſt periculi virtus; & quo tendat, non quid paſſura ſit, cogitat.*

p. 158. l. 2. Ἤθελον πλεῦσαι.] Nicopoli profectus ſcilicet Romam uſque.

l. 4. Πῶς μελέτᾳ τὴν ὑπόθεσιν.] *Quomodo tractet cauſam.* μελέται ſunt declamationes, quibus hîc res adverſæ comparantur: quòd ut declamationes eloquentiæ, ſic hæ virtutis ſint exercitatio. *Wolfius.*

l. 8. Ἄλλαξον.] Vide p. 75. l. 1.

l. 10. Χρήσασθαι δοθείσῃ.] Lego τῇ δοθείσῃ. *Wolfius.* Et ſic noſter codex.

Ibid. προθεῖναι.] Cod. Ven. & Salmant. προλεῖναι. Recte admodum, & ſic ſupra. p. 157. l. 1. dele interrogationem. quoad verba, haud abſimile iſtud Virgilianum:

——Tuus, ô regina, quid optes
Explorare labor; mihi juſſa capeſſere fas eſt.

l. 11. Ἀλλὰ μὴ τοιοῦτό μοι πρόβαλῆς τροπικόν.] Quid τρόποι ſint apud Rhetores, notum eſt. Sed quid τροπικὸν hìc ſibi velit, niſi pro obſcuro & intricato ponatur, non video. ne τοπικὸν quidem ſatis placet. Legendum προβάλῃς active. *Wolfius. Noli proponere mihi tale tropicum, ſed tale.* Τερπικὸν vox Stoicæ logices, eadem ac συνημμένον. nam in dialecticis propria ſibi habuiſſe vocabula Stoicos, docet Philoponus in prior. Analyt. Ariſtot. quæ vocabula cum Ariſtotelicis confert.

Peripatetici.	Stoici.
1. προτάσεις	1. τυγχάνοντα
2. νοήματα	2. ἐκφορικὰ
3. φωναὶ	3. λεκτὰ
4. ἡγούμενον	4. ἡγούμενον
5. ἐπόμενον	5. λῆγον
6. συνημμένον	6. τερπικὸν
7. μετάληψις	7. πρόσληψις
8. συμπέρασμα	8. ἐκφορά.

l. 12. Μὴ τοιαύτην ὑπενέγκῃς τὴν ὑποφοράν.] *Ne talem objicias objectionem* (ſic enim in ſcholis vulgo appellant quam Ulpianus Demoſthenis interpres ἀντίθεσιν vocat.) ὑποφορὰ καὶ ἀνθυποφορά, quid ſint apud rhetores, notum eſt. Senſus hujus loci eſſe videtur: non minus ineptum eſſe, qui talem vel talem caſum objici ſibi poſtulet, quàm declamatorem qui ab adverſario nihil ſibi velit objici, niſi quod ipſius cauſæ ſerviat. *Wolfius.* At nihil nobis cum Rhetoribus, ſed cum Dialecticis. Vide ſupra quæ ex Philopono citavimus.

l. 13. Ἐσὶ χρόνῳ τάχα.] *Eſt fortaſſe tempus.* Lego ἔσται, *erit.* Sententia eſt: Hiſtriones fortaſſis aliquando non arte ſua, ſed ornatu erunt freti. Sic philoſophi barbâ & pallio, non vitâ & moribus; ſicut pſeu-

domonachi cucullo, non pietate & vitæ ſanctitate. *Wolfius.* ἔσαι noſter codex, non ᾖ.

p. 159. l. 4. Ἐν εἰδώλῳ αὐτὸν προσαγάγῃ.] *In ſimulacro vel umbrâ eum adduxerit.* Non aſſequor quid ſibi velit, niſi forte umbræ mortuorum, ut Polydori in Hecuba Euripidis, nudæ in ſcenam aut involutæ faſciis prodierint, ſine ornatu tragico. *Wolfius.* F. ἐν φαινόλῃ ut inf. [p. 642. l. 2.] *Com. Shaftesb.* Placet mihi Wolfii interpretatio; ſic enim Πολυδώρου Εἴδωλον apud Euripidem in Hecuba προλογίζει. Lego autem προσαγάγῃ cum Salmaſio pro προσαγ. ſic mox προσαχθῆναι. & προέλθε, *prodi, egredere,* tanquam tragœdiæ perſonæ, ſcribendum cum Meibomio, pro προσελθε.

l. 8. Θὲς τὴ πλάγιαυσημον.] Vide ſupra p. 123.

l. 11. Ἀναβαίνεις.] Scilicet ἐπὶ τὸ βῆμα. Aſcendis ad tribunal, dicendi teſtimonii cauſa. Crebrum eſt apud Demoſthenem & alios oratores, χὴ τούτων ἀνάβηθί μοι μάρτυρες. *Wolfius.*

l. 17. Κύειε.] De Deo dictum, more Chriſtianorum.

p. 160. l. 5. Προσαγαγεῖν.] Lego προσαγαγεῖν εἰς μαρτυρίαν. *Wolfius.* Recte. ſic ſupra προσαχθῆναι, & προσαγάγῃ.

l. 10. Περὶ συνημμένου τινός.] *De connexo,* ſeu *copulato aliquo:* hoc eſt, de propoſitione hypothetica. *Wolfius.* Vide Indicem in v.

l. 11. Εἰ ἡ ἡμέρα εἶναι, φῶς εἶναι.] Lege cum noſtro codice εἰ ἡ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστί. uti mox οἶδε τί ἐστι, non εἶναι. Verſ. ult. ſequor noſtrum codicem, non editos, qui μεμάθηκεν πῶ, παρὰ τίνι; exhibent.

p. 161. l. 2. Περὶ τῆς γύτυς εἶναι ὑπάτην.] *De infima voce eſſe ſumma.* conſtructio Græca infinitivi: ut apud Sophoclem, λαβεῖν ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν παρὰ θεῶν διὰ τὸ δίκαιος εἶναι. Neten & hypaten, quia vocabula ſunt artis, mutare nolui. *Wolfius.*

l. 4. Ὁ δὴ ταῖς ἀληθείαις πεπαιδευμένος.] Confer M. Ant. V, 32. & VI, 35.

l. 7. Ὦ πολλῆς ἀδικίας τῶν πεπαιδευμένων.] *O quanta ſit eruditis injuria.* ἀδικία paſſive accipiatur, pro ὦ ὡς σφόδρα ἀδικῶνται οἱ πεπαιδευμένοι. *Wolfius.*

l. 9. Τὰ λογάρια τὰ περὶ τέλων.] *Sermunculos de his,* ſcilicet perverſis judiciis. Mercenarii, inquit, philoſophi iſta curant, veri philoſophi negligunt. *Wolfius.*

l. 10. Ἀλαλαιπώγεις ἀνθρωπαρίοις.] Recte ἀταλαιπώγεις, non ταλαιπώγεις. Vide ad p. 297. l. 5.

l. 15. Ἀλλά γέ μοι τὰ βιβλία τῶν Στωικῶν λογαρίων.] *Nam Stoicarum diſputationum libri mihi ſuppetunt.* Hanc ſententiam eſſe puto. Neque legendum, ἀλλ' ἄγε μοι, *Imo affer mihi libros. Wolfius.*

Ibid. Ἀλλά γέ μοι.] Sic Edit. Baſ. Sed unde illud γέμει in textu Wolfii? Sic etiam in Edit. Genev. γέμει, non γέ μοι. *Libri mihi ſunt,* (i. e. Libri meâ manu ſcripti) *referti Stoicarum ratiuncularum.* Sic inf. L. II. c. 1. in fine. Ἰδὲ πῶς διαλόγυς συνίθημι. & paulo ante, ἀλλ' οὐκ ἀνέγνων σοι; &c. *Com. Shaftesburienſis.*

Ibid. Ἀλλά γέμει.] Ita Edit. Salmant. & noſter codex. Ven. Edit. & Baſ. γέ μοι.

p. 162. l. 4. Τῷ σχολάζοντι.] Id eſt σχολαστικῷ, τῷ φιλοσοφοῦντι. Non hic hominem otioſum intelligo, ſed ſtudioſum: hoc eſt diſcendi labore occupatum. *Wolfius.*

Ibid. Ταῦτα οὖν τίνος δεῖ θεωρεῖν; τῷ σχολάζοντι.] Ταῦτα, ſcil. τὰ λογικὰ, quæ & convenientia & neceſſaria ſuo loco, ſed quæ hîc

λογάρια

λογάεια vocat, quia non nisi σχολάζων ista tractare debet; supra [p. 142. l. 4.] & infra [p. 248. l. 1.] *Com. Shaftesburiensis.* Τῷ σχολάζοντι, *otioso:* sic enim Latini, de literatis & iis qui in otio student. Ipse Virg. Georg. IV. in fine,

——*Studiis florentem ignobilis oti.*

l. 7. Ἀλλ' ἀπειρικάτως.] Forsan Ναὶ· ἀλλ' ἀ. δῶ καθῆζ.

l. 8. Νῦν ὃ κιθαρῳδῶ.] Hæc verba, νῦν ὃ κιθαρῳδῶ, addidi, fidem secutus nostri codicis.

l. 12. Θεωρεῖν τὰ ἔργα.] Vide ad p. 246. l. 11.

l. 13. Ἄνθρωπος ἀνθρώπῳ κύκλῳ ἔοικε.] Confer p. 181. l. 3. p. 433. l. 15. Ench. p. 694. l. 14. p. 163. l. 1. Βραχέων καὶ ἀσφαλῶν.] Allusisse arbitror ad ea quæ de Pericle dicta olim.

Ἥρπαζ', ἐφόρησα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα.

Vide Aristoph. Acarn. vers. 529. & Plutarchum in Pericle: unde ei cognomen Olympii.

l. 4. Ἀνοχὴν ἀπὸ τούτων ἔχω.] Vide p. 544. l. 7.

l. 11. Τοῖς ἰδιώταις συμπεισφέρειν.] Vide ad p. 416. l. 13. τὰ δὲ κατὰ συμπεριφοράν.

l. 14. Τῷ ἐπὶ τῆς φυλακῆς.] *Custodi carceris.* Vide Critonem, & Phædonem Platonis. *Wolfius.* A Platone vocatur, ὁ τῶν Ἑνδεκα ὑπηρέτης. in Phædone s. 48.

l. 15. Ὡς γενναίως ἡμᾶς ἀποδακρύει;] Verba Socratis apud Phædonem Platonis hæc sunt: καὶ ἅμα πρὸς ἡμᾶς, Ὡς ἀστεῖος, ἔφη, ὁ ἀνθρωπος; καὶ παρὰ πάντα μοι τὸν χρόνον προσέπεσε, καὶ διελέγετο ἐνίοτε, καὶ ἦν ἀνδρῶν λῷστος· καὶ νῦν ὡς γενναίως με ἀποδακρύει;

l. 17. Διατῦτο τὰς γυναῖκας ἀπελύσαμεν;] Verba sunt, Ἐγὼ μέντοι οὐκ ἤκουσα τούτου ἕνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα, ἵνα μὴ τοιαῦτα πλημμελοῖεν. & in initio, Ὦ Κρίτων, ἔφη, ἀπαγέτω τις τοῦτον [Ξανθίππην] οἴκαδε.

p. 164. l. 1. Ἀλλὰ τοῖς γνωρίμοις.] *Non, sed familiaribus.* Sæpe omittitur ναὶ & οὐκ ante ἀλλὰ, in hisce libris. hoc modo: Ναὶ· ἀλλὰ, &c. Οὐ· ἀλλὰ, &c.

CAP. XXX.

PAg. 164. l. 13. Λέγε καὶ τὰ ἑξῆς.] *Dic etiam ea quæ restant,* vel quæ cum his cohærent. Jubet declarari τὰ ἀδιάφορα. Quæ sunt ἀδιάφορα; τὰ ἀπεγαίρεται, inquit. *Wolfius.*

Ibid. Λέγε οὖν, τίνα ἐστὶν ἀδιάφορα; λέγε καὶ τὰ ἑξῆς. τὰ ἀπεγαίρεται, οὐδὲν πρὸς ἐμὲ, λέγε.] *Dic igitur quæ sunt indifferentia? Dic & ea quæ sequuntur. Quæ nostri arbitrii non sunt, nihil ad me attinent, inque.* Mala interpunctio. legendum, λέγε οὖν τίνα ἐστὶν; ἀδιάφορα. λέγε καὶ τὰ ἑξῆς, ἀπεγαίρεται, οὐδὲν πρὸς ἐμέ. λέγε καὶ τὰ ἀγαθὰ, &c. Sed aliter Wolf. in notis. *Com. Shaftesb.* Noster codex post ἀδιάφορα habet τὰ ἀπεγαίρεται: in cæteris viri nobilis emendationi & interpunctioni astipulatur.

p. 165. l. 2. Τὸ σοὶ ἀκολυθεῖν.] Vide p. 112. l. 4.

l. 3. Ταῦτα καὶ νῦν λέγεις;] *Istane etiam nunc dicis? τ'αυτὰ καὶ νῦν λέγω. eadem etiam nunc dico.* Sic distinguendus est hic locus. & fortassis initio quoque legendum τ'αυτὰ. *Wolfius.*

l. 4. Ἄπιθι λοιπὸν ἔσω.] *Jam introito,* scilicet πρὸς τὸν ὑπερέχοντα. fidenter adito principem. *Wolfius.*

l. 5. Τί ἐστὶ νέος;] *Quid sit adolescens?* id est, quantum excellat inter cæteros. *Wolfius.*

l. 7. Ὅτι πείσῃ τὸ τοιοῦτον.] *Te passurum esse tale:* id est, *Tale aliquid in mentem tibi venturum.* à πάσχω, non à πείθω. *Wolfius.* Recte omnino: scribe itaque, Ἐγὼ μὲν, νὴ τοὺς θεούς, φαντάζομαι ὅτι πείσῃ τι τοιοῦτον, Τί ὄτω, &c. *Equidem, per deos, videre mihi videor te tale aliquid passurum,* [i. e. tale aliquid tibi in mentem venturum] *Quid tantopere,* &c.

l. 9. Πρὸς τὸ μηδέν;] *Ad nihil?* vel, ad rem nullius momenti: vel, citra necessitatem, & sine fructu. *Wolfius.*

l. 10. Οἱ ἐπὶ τῆς μαχαίρας.] *Qui gladio præsunt.* Non satis statuere possum, num gladiatores, an præfectum prætorio, an satellites, an armigeros, an vero spiculatores, aut aliud aulicum munus significet. *Wolfius.* Hi sunt Μαχαιροφόροι. *Milites stationarii machæris, seu longioribus gladiis armati.* Vide Glossar. Med. Græc.

NOTÆ IN EPICTETI DISSERTATIONES.

Lib. II. Cap. I.

Pag. 166. l. 5. Ὅτι ἡ μάχαιρα τὸ θαρρεῖν τῇ εὐλαβείᾳ.] Diog. Laert. in vitâ Zenonis VII, 116. Εἶναι δὲ καὶ εὐπαθείας φασὶ τρεῖς, χαράν, εὐλάβειαν, βούλησιν. καὶ τὴν μὲν χαρὰν εὐπαθείαν εἶναι τῇ ἡδονῇ, ὅσαν εὔλογον ἔπαρσιν· τὴν δὲ εὐλάβειαν τῷ φόβῳ, ὅσαν εὔλογον ἔκκλισιν· φοβηθήσεσθαι μὲν γὰρ τὸν σοφὸν οὐδαμῶς, εὐλαβήσεσθαι δέ. & mox, ὑπὸ δὲ τὴν εὐλάβειαν, αἰδῶ, ἁγνείαν. *Cautioni subjungi aiunt, verecundiam, castitatem.* Plutarchus de Contrad. Stoic. p. 1038. A. καὶ ἡ εὐλάβεια τοίνυν λόγου ἐστὶν ἀπαγορευτικὸς τῷ σοφῷ. τὸ γὰρ εὐλαβεῖσθαι, σοφῶν ἴδιον ἐστὶ φαύλων ἐστί. Cicero Tusc. Disp. IV, 6. *Quoniamque ut bona naturâ adpetimus, sic à malis naturâ declinamus; quæ declinatio, si cum ratione fiet,* Cautio *adpelletur, eaque intelligatur in solo esse sapiente: quæ autem sine ratione, & cum exanimatione humili atque fractâ, nominetur* Metus: *est igitur metus ratione aversa cautio.* Seneca Epist. 85. *Non timebit illa, sed vitabit.* Cautio *illum decet:* Timor *non decet.* Vide autem infra Cap. V. Πῶς συνυπάρχει μεγαλοφροσύνη καὶ ἐπιμέλεια.

l. 10. Ἐναντίως γάρ πως δοκεῖ.] Lego πως ἔχειν δοκεῖ. *Wolfius.* At noster codex, quem sequor, ἐναντίον exhibet.

p. 167. l. 5. Οὐσία τῆς ἀγαθῆς.] Vide supra p. 112. l. 5. & p. 150. l. 6.

l. 10. Ὅπου δὲ τὰ περαιρετικά.] Περαιρετικὸς τῶν δικαίων apud Aristotelem, qui justitiam amplectitur. nam verbalia in ικὸς active significant: in τὸς passive. Puto igitur legendum ὅπου δὲ τὰ περαιρετά. & infra, ἐν τοῖς περαιρετοῖς, & ἐν τοῖς ἀπροαιρετοῖς: nisi forte sit enallage. Sed toties in hoc opere περαιρετικὰ pro περαιρετὰ scribitur, ut recentiores

res discrimen hoc neglexisse suspicer: sicut τὰ περαλικὰ τῆς ἐν Φερρείᾳ συμφοᾶς καὶ φλορεντία, pro τὰ περαγμένα inscribuntur. *Wolfius.*

l. 14. Οὕτω μὴν ἅμα.] Ita noster codex: alii ἅτως ἅμα.

p. 168. l. 4. Φεύγουσαι αἱ ἔλαφοι τὰ πτερά.] Ita optime noster codex, & MS. Par. cæteri dant τὰ πτηνά. Alluſit autem ad morem istum cervos in venatione terrendi vario plumarum discolorum nexu: *Lineam* dixerunt, seu, à re, *formidinem*; describit Nemesianus:

Linea *quinetiam magnos circumdare saltus*
Quæ possit, volucresque metu concludere prædas,
Digerat innexas non una ex alite pinnas:
Namque ursos, magnosque sues, cervosque fugaces
Terrificant, linique vetant transcendere septum.

Ovid. de remed. amor. L. I.

Aut pavidos terre variâ formidine *cervos.*

Virgil. Georg. III, 371.

Puniceæve agitant pavidos formidine *pinnæ.*

Vide & Æn. XII, 749. Ovid. Met. XV, 475. Lucan. IV, 437. Senec. Hippol. v. 46. Hanc lineam, seu formidinem appellat Oppianus μήρινθον δειμαλέην, *lineam formidolosam: &* δεῖμα πολύχροον, *multicolorem formidinem.*

l. 14. Ἐν τοῖς ἀπερυθριάσιν.] Noster codex ἀπεραιρέσοις. sed vide supra Wolfii notam.

p. 169. l. 5. Ὅπου περαίρεσις.] Sic noster codex & MS. Par. alii codices περαίρεσιν.

l. 14. Οὐ καλὸν θανεῖν.] Euripidis versus. Vide Barnesii Eurip. p. 114. inter fragmenta.

p. 170. l. 1. Ἔδει γὰρ περὶ μὲν τοῦ θανάτου τὴν φυγήν.] Lego ἢ τὴν φυγήν, *Non fuga est morti opponenda.* Si quis legere maluerit περὶ τὸν θάνατον καὶ τὴν φυγήν, *adversus mortem & exilium:* erit ἀναπόδοτον. Quare περὶς τὸ περὶ αὐτῆ δόγμα, pro ἀλλὰ περὶς τὸ accipio. *Wolfius.* Magna erat lacuna in omnibus codicibus, quam ex nostro codice supplevi. Vide ad p. 98 l. 17. Haud mirum itaque hæsisse interpretes. Cæterum haud absimile dictum Diogenis memoratur apud Laertium VI, 38. *Qui aiebat se objicere fortunæ quidem confidentiam, naturam legi, perturbationi rationem.* ἔφασκε δ' ἀντιτιθέναι τύχῃ μὲν θάρσος, νόμῳ δὲ φύσιν, πάθει δὲ λόγον.

l. 6. Τὸ ἀδιαφορητικόν.] Fortasse τὸ ἀδιάφορον. Si lectio mendosa non est, significat hæc vox dogma quo mors statuitur non malum, sed indifferens quiddam esse. Verbum ἀντιτιθέναι, aut ἀντιτάξαι, à librario videtur omissum. *Wolfius.*

l. 7. Μορμολύκεια ἐκάλει.] In Phædone. τὸν θάνατον φοβεῖσθε, ὥσπερ οἱ παῖδες μορμολύκεια. & in Critone p. 46. Edit. Steph. ἢ δ' ἂν πλείω τῶν νῦν παρόντων ἢ τῶν πολλῶν δύναμις ὥσπερ παῖδας ἡμᾶς μορμολύττηται, δεσμοὺς καὶ θανάτους ἐπιπέμπουσα, καὶ χρημάτων ἀφαιρέσεις. Huc respexit M. Ant. XI, 23. Cæterum confer p. 471. lin ult. Quodque interea notandum est, tyrones in philosophiâ & hìc & alibi *pueros* vocat, apta translatione. Sic Marcus II, 12. φύσεως ἔργον ἐὰ τις φοβῆται, παιδίον ἐστί. Audiamus Lucretium II, 54.

Nam veluti Pueri *trepidant, atque omnia cæcis*
In tenebris metuunt: sic nos in luce timemus
Interdum nihilo quæ sunt metuenda magis, quàm

Quæ

Quæ pueri in tenebris pavitant, finguntque futura.

Notatur à philoſophis admirationem præcipue ineſſe puerorum & juvenum animis; quod ideo monui ut locum in Cebetis tabula emaculem; qui ita ſeſe habet: καὶ ἐθαύμασά γε, ἔφη, αὐτὸν πολὺν χρόνον. νεώτερος γὰρ ὢν, πολλὰ καὶ παιδαῖα διελέγετο. at ope codicis MS. ſcribo καὶ ἐθαύμασά γε, ἔφη, αὐτὸν πολὺν χρόνον νεώτερος ὤν· πολλὰ γὰρ καὶ παιδαῖα διελέγετο. *Et eum utique admiratus ſum* [vel, audivi eum cum admiratione, namque οἱ θαυμαζόμενοι ſunt diſcipuli] *longo tempore cùm junior eſſem: nam plurima eaque eximia differebat.* Egregia ſane reſtitutio: male ſe habent tamen editi codices, quos videre contigit. præterea conſule Ariſtot. Eth. L. I. c. 3. in fine.

l. 10. Δι' ὃδὲν ἄλλο ἢ ὥσπερ καὶ τὰ παιδία πρὸς τὰς μορμολυκείας.] Conſtructio duriuſcula eſt, ſed plana ſententia. Non aliâ de causâ, inquit, res exhorreſcimus, quàm pueri larvas. Hoc eſt, imperitia nos timidos facit. τὸ μορμολύκειον genere neutro uſitatius eſt. *Wolfius.* Πρὸς τὰς μορμολυκείας, ita codices, quos conſului: non πρὸς τὰ μορμολύκεια, uti lexica habent.

l. 14. Στρέψας αὐτὸ καλάμαθες.] Lego καλάμαθε: *Inverte, ut ita eſſe cognoſcas.* Wolfius. Recte. ſic Edit. Salmant. Vide infra p. 171. l. 5.

l. 16. Ὡς πρότερον ἐκεχώρισο.] *Ut prius ſeparatus fuerat.* Sentit animos eſſe ante corpora, & in ea dimitti, ex univerſa mente divina delibatos, ut ait Cicero. *Wolfius.*

p. 171. l. 2. Ἵνα ἡ περιοδος ἀνύσῃ τὸν κόσμον.] Confer p. 486. l. 13. p. 556. l. 5. Hoc autem ſecundum Heracliti dogma; apud Laert. IX, 8. ἕνα εἶναι κόσμον γενναῖς τ' αὐτὸν ὑπ πυρὸς, καὶ πάλιν ἐκπυρῶσις καθὰ τίνας ΠΕΡΙΟΔΟΥΣ ἐναλλαξ ἀ σύμπαντα αἰῶνα. Inde Zeno apud eundem Laert. VII, 137. de deo, καθὰ κρόνων ποιὰς περιόδους ἀναλίσκων εἰς ἑαυτὸν τὴν ἅπασαν οὐσίαν, καὶ πάλιν ἐξ ἑαυτοῦ γεννῶν. M. Anton. XI, 1. Τὴν περιοδικὴν παλιγγενεσίαν τῶν Ὅλων ἐμπεριλαμβάνει. *Univerſi per intervalla certa renovationem* mens *comprehendit.* In hanc rem L. V, 13. & ſæpius alibi. Cicero in ſomn. Scip. *Propter eluviones exuſtionesque terrarum, quas accidere tempore certo neceſſe eſt.* Ad hanc παλιγγενεσίαν alluſit Virg. Ecl. IV, 5.

Magnus ab integro ſæclorum naſcitur ordo.

l. 5. Τραχέως κινεῖται τὸ σαρκίδιον, εἶτα πάλιν λείως.] Elegans periphraſis de voluptate & dolore: uſitata à M. Anton. V, 26. Τὸ ἡγεμονικὸν καὶ κυβερνῶν τῆς ψυχῆς σου μέρος, ἄτρεπτον ἔχω, ὑπὸ τῆς ἐν τῇ σαρκὶ λείας ἢ τραχείας κινήσεως. *Quæ principatum ac dominium obtinet pars animæ tuæ, immota maneat, ad levem vel aſperum carnis tuæ motum.* Sic L. IV, 3. Λείως ἢ τραχέως κινεμένῳ, *leniter ſive aſpere moto.* id eſt, *à voluptate vel dolore.* uti rectè Gatakerus. & L. X, 8. Τὸ δὲ ὑπέρφρον, τὴν ὑπέρβασιν τοῦ φρονοῦντος μοίρᾳ ὑπὲρ λείαν ἢ τραχεῖαν κίνησιν τῆς σαρκός. *Magnanimi verò, ſubvectionem mentis ſupra omnem lenem aſperumve carnis affectum.* Eodem modo locutus eſt Cicero Tuſc. Diſp. II, 26. *Quicquid* aſperum, *alienumque à natura ſit.*

p. 171. l. 7. Ἡ θύρα ἤνοικται.] Vide ad p. 56. l. 2.

l. 8. Πρὸς πάντα γὰρ δεῖ ἠνοῖχθαι τὴν θύραν.] *Ad omnia oportet apertam eſſe,* vel patere, *januam.* Sacra (ut ſuperiore tomo diximus) philoſophorum anchora eſt, ſibi, rebus undique deſperatis, mortem conſciſcere. Unde

Unde apparet eos, quamvis aliud dixerint, ſenſiſſe, dolorem, vitam & mortem non eſſe ἀδιάφορα. Nam ſi dolor malum non eſt, & inter vitam & mortem nihil intereſt: quæ cauſa eſſe poſſit, cur vitæ mors præferatur, quantumvis janua pateat? Accidit igitur philoſopho idem, quod apud Maronem Turno:

——*Illi ſolvuntur frigore membra,*
Vitaque cum gemitu fugit indignata ſub umbras. Wolfius.

Ibid. Πρὸς πάντα γὰρ δεῖ.] Noſter codex χρὴ, quam lectionem in contextum recepi. Mox κὴ πρᾶγμα οὐκ ἔχομεν. id eſt, *nec ullam moram experimur, quo minus janua aperiatur.*

l. 11. Πεπαιδευμβύοις.] Sic noſter codex: vide mox p. 172. l. 13. alii codices παιδευομβύοις.

l. 12. Οὐ γὰρ τοῖς πολλοῖς περὶ τούτων.] Ex iis quæ ſequuntur apparet, pro πολλοῖς legendum νόμοις, aut νομοθέταις: *non vulgo, ſed legibus*, aut legum latoribus. *Wolfius.* Τοῖς νόμοις, W. Sed nil mutandum. eſt familiaris hic loquendi modus: & ſequentia non impediunt: quippe in Democratia, ipſi οἱ πολλοὶ ſunt νομοθέται: & philoſophis ipſi reges, vulgus. *Com. Shaftesburienſis.* Τοῖς πολλοῖς, *pleriſque hominibus*; non quo ſenſu οἱ πολλοὶ opponuntur ſapientibus. Apud antiquos ut plurimum οἱ τῶν ἐλευθέρων παῖδες ſoli erudiebantur diſciplinis. Vide Xenoph. de Cyri inſtit.

l. 16. Οὕτω νῦν ἄλλο τί ἐσί.] Fortaſſe μῶν pro νῦν legendum, *num* pro *nunc*. Wolfius.

p. 172. l. 1. Ὡς βυλόμεθα διεξάγειν.] *Ut volumus degere.* διεξάγειν καὶ διεξαγωγὴ Stoicis omnem totius vitæ curſum ſignificat. Cicero libertatis eſſe proprium, ſic vivere ut velis, affirmat. *Wolfius.*

l. 2. Βύλεσθε ζῆν ἁμαρτάνοντες;] *Vultis vivere delinquentes?* Verecundior fuit illa ætas noſtro ſæculo. Nam complures invenias, qui rogati, an velint helluari, adulterare, ſcortari, ludere, otio torpeſcere, circumvenire ſimpliciores, imbecilliores opprimere: reſpondere non dubitent, ſe, ni ita faciant, vitam vitalem non judicaturos. Sentiunt enim, hæc aut peccata non eſſe; aut non tanta, ut propterea ſuis commodis non conſulant, & genio non indulgeant. Denique aliter vivi poſſe nonnulli negabunt, ſi verbo minus, at vitâ & moribus. Sed hæc fortaſſis ἀπροσδιόνυσα. Nam τὸ ἁμαρτάνειν etiam de fruſtratione intelligi poteſt. Tum verò nemo erit, qui ſe velle ἀπολυγχάνειν reſpondeat. *Wolfius.* Vide hujus libri Cap. ult. & L. IV. cap. 1. in initio.

l. 9. Τῇ αὐτῇ ὁδῷ.] *Eadem viâ*, id eſt, eâdem certâ ratione atque methodo. Vide ad p. 28. l. 8. & ad p. 90. l. 15.

l. 10. Πῶς οὖν ἔτι.] Πῶς οὖν ἔτε ὑμῖν πιςεύομεν, ὦ φίλαλοι νομοθέται, ὅτι οὐκ ἐπιτρέπομεν παιδεύεσθαι εἰ μὴ τοῖς πεπαιδευμβύοις. *Quomodo igitur vobis poſthac credemus, chariſſimi legumlatores*, dicentes, *Non ſinimus erudiri niſi ingenuos*, Ante hæc verba ὅτι οὐκ, frequens ellipſis τοῦ, λέγοντες. ἐλευθέροις

l. 14. Τοῦτ' ἔστιν ὃ Θεὸς οὐκ ἐπιτρέπει.] *Hoc eſt quod Deus non permittit.* Malim ὁ ſine accentu. Nos, hoc eſt, Deus non permittit. *Wolfius.*

l. 15. Ὅταν οὖν τρέψῃ τὶς ἐπὶ τραπηγοῦ τὸν ἑαυτοῦ δοῦλον.] *Si quis verterit coram prætore ſervum ſuum.* Utrùm certus fuerit manumiſſionis ritus: an verò ſimpliciter ſignificat iſtere prætorio, adducere ad prætorem, & coram eo libertate donare: aliis diſceptandum relinquo, ſicut & illud quod libro IV. ſæpius occurrit,

παρ-

χαριτιὸν ἔχειν ἢ δίδυναι. Noſtrâ enim, nunc quidem, nihil intereſt, quibus ceremoniis ſervi liberati fuerint olim. Hoc nobis ſatis eſt, Epictetum negare, tam patronum quàm libertum, utut paruerint legibus, eſſe liberos, dum affectibus ſerviant. *Wolfius.*

Ibid. Ὅταν ἄν στρέψῃ.] Στρέφειν *vertere*, pro manumittere, feſtive, ut moris eſt. Sic Perſius Sat. V, 75.

——*Heu ſteriles veri, quibus una Quiritem*
Vertigo *facit.*

& mox,

Verterit *hunc dominus momento turbinis exit*
Marcus Dama.

Ritus erat, ut conſulibus in ſellâ ſedentibus ſervi manumittendi in medium prodirent; quorum ſervorum capite aut manu prehenſâ, domini hæc verba ex formulâ dicebant, *Hunc hominem liberum eſſe volo.* deinde circumagebant: quod dicitur à Perſio *vertigo*, Græcis περιδίνησις & περιστροφή. Seneca Ep. VIII. *Philoſophiæ ſervias oportet, ut tibi contingat vera libertas. non differtur in diem, qui ſe illi ſubjecit & tradidit. ſtatim* circumagitur. *hoc enim ipſum philoſophiæ ſervire, libertas eſt.*

p. 173. l. 2. Εἴκοσιν αὐτῷ δοῦναι.] *Viceſimam de eo dare*, ſive peculii, ſive pretii partem intelligo, quanti vel emptus fuerit, vel venire potuerit. Vectigal venditionis fuiſſe videtur vigeſima pretii pars, quæ magiſtratui penderetur. *Wolfius.*

Ibid. Εἴκοσιν αὐτῷ δοῦναι.] Vectigal ſolvebatur ex manumiſſione ſervorum: in auro plerumque ſolvi ſolebat, & ad ultimos caſus in ærario ſanctiori ſervabatur: inde dicebatur *Aurum viceſimarium.* Vide Liv. L. XXVII. c. 10. & L. VIII. c. 16. Cn. Manlius Conſul *legem novo exemplo, ad Sutrium, in caſtris, tributim, de viceſima eorum, qui manumitterentur, tulit.* Ejus Vectigalis meminit Cic. ad Att. L. II. Ep. 16. *Portoriis ſublatis, agro Campano diviſo, quod vectigal ſupereſt domeſticum, præter viceſimam?* Et Tacitus Annal. XIII, 31. *Vectigal quoque quintæ & viceſimæ venalium mancipiorum remiſſum.* Huic colligendo vectigali præfecti fuerunt, *Viceſimarii* dicti. Arrianus infra L. IV. p. 536. Δοκεῖτε ὅτι τοῖς εἰκοσώναις ἐπιθυμεῖ δοῦναι ἀργύριον; *putatis quòd pecuniam viceſimariis dare cupiat?* in quo loco εἰκοσῶναι ii appellantur qui aurum illud viceſimarium exigerent: niſi malis εἰκοσώταις legere cum Lipſio in excurſ. ad Tacit. Ann. XIII, 31. In vet. Gloſſ. Εἰκοσώτης, ὁ τὰς εἰκοστὰς ἀπαιτῶν. *Viceſimarius, qui viceſimas exigit.*

l. 4. Ὁ ἄλλως στρέφειν δυνάμενος.] *Tu qui alios vertere*, hoc eſt, coram prætore manumittere potes. στρέφειν pro στρέφειν perperam eſſe ſcriptum apparet. *Wolfius.* Cod. Salm. * τρέφειν in marg. * στρέφειν. Omnes alii codices quos videre contigit τρέφειν, male: ut Wolfius monuit. Mox l. 6. autoritate noſtri codicis è contextu ejecimus articulum τὸν, ὃ τὸν τ. & recte: nam ut κορέσιον, παιδάριον, ſine articulo leguntur, ſic quoque τύραννον legi debet.

l. 12. Ἀλλ' οὐκ ἀνέγνων σοί; οὐδ' ἔγνως τί ποιῶ;] *Nonne legi tibi? nonne cognoviſti quid agam?* Verba diſcipuli ſunt, ſuum ſcribendi ſtudium jactantis. *Wolfius.*

l. 13. Ἐν λεξιδίοις δεῖξον πῶς.] *In verbis, oſtende quomodo.* Reſpondet Epictetus, inane eſſe ſcribendi ſtudium, niſi animo ſis tranquillo. Sed pertinent hæc non ad diſcipulos artium dicendi, quorum laus eſt emendate loqui, ſubtiliter diſputare, ornate ſcribere: ſed ad doctrinæ

mores

mores atque officii auditores. *Wolfius.*

l. 16. Ἐκεῖνα ἢ τὰ περιόδια, ἂν νῦν ἔχῃς, ἄφες πᾶ, ἀπαλείφεις.] Πᾶ legendum cum gravi, *Auſer aliquo, & deleto.* Τὰ περιόδια, utrum orationem periodicam, an verò ſcripta trivialia (ut vulgo dicunt) & pervulgata, & jam ab aliis pertractata, vocet, ut ſit idem fere quod τὰ ἐγκύκλια, affirmare non poſſum. *Wolfius.*

p. 174. l. 1. Τί οὖν; Σωκράτης οὐκ ἔγραφε;] *Quid ergo? Socrates non ſcripſit?* Diſcipulus ſuum ſcribendi ſtudium exemplo Socratis defendit. *Wolfius.*

l. 1. Καὶ τίς τοσαῦτα; ἀλλὰ πῶς;] Epictetus etiam Socratem permulta ſcripſiſſe concedit, verùm non ad oſtentationem, ſed corrigendi ſui causâ. An pro Socrate aliud nomen ponendum ſit, haud ſatis ſcio. Nam Laertius ſcriptorum Socratis non meminit, ſi ego recte memini: niſi quòd Euripidi poetæ navaſſe operam creditus fuerit: imò in procœmio ſui operis Socratem inter eos recenſet, qui nihil à ſe ſcriptum reliquerunt. *Wolfius.* Scripſit Socrates, ſed non ἐπιδεικτικῶς, uti ſophiſtæ: neque unquam authoris titulo inſignitus eſt.

l. 5. Καὶ ἀεὶ μίαν γέ τινα πρόληψιν ἐγύμναζε χρησικῶς ἣν λέγω, ἄλλοις ἀφίησι.] Obſcurus & ſuſpectus locus, quem me non intelligere fateor, niſi poſt χρησικῶς comma ponatur, & λέγων participium pro verbo λέγω, ut ſit ſententia: Socratem ſcripſiſſe ea, quibus in congreſſibus alios erudiret, alios argueret: ſicut Demoſthenes ea domi ſcribere ſolitus fuit, quæ pro concione dicturus eſſet. Γυμνάζειν χρησικῶς, &, ut Simplicius loquitur, ζωϊκῶς, eſt tractare διὰ τὴν χρείαν vel χρῆσιν, ἵνα χρῶτο, ut ea uteretur, ἢ διὰ ζωὴν, ut ita viveret, ἣν λέγων ἀφίησιν ἄλλοις, quam dicendo velut telum aut amentatam haſtam in alios vibraret ac contorqueret. Pro ἀφίησι fortaſſe legendum ἀφίῃ, vel ἀφῇ. *Wolfius.*

l. 6. Ταῦτα γράφει φιλόσοφος. λεξείδια ἢ ᾗ ἡ ὁδός.] Hæc omnia fide noſtri codicis ſupplevi: ut & mox articulum τῶν, μηδὲν τῶν ἐξῆς. Verumenimvero duriuſcula eſt ſtructura & ἀνακόλουθος: λεξείδια ἢ ᾗ ἡ ὁδὸς, niſi legas λεξείδια ἢ ᾗ ἡ ὁδόν: Vide ad p. 44. l. 6. Interea ΜΑΚΑΡΙΟΙΣ nota: nam Μακάριοι Sophiſtæ dicebantur; imo vero Θαυμάσιοι, Θεῖοι, Δαιμόνιοι: aliiſque id genus appellationibus ornati erant. Nunc videamus locum. ταῦτα γράφει φιλόσοφος. hæc explicant ea quæ ſupra de Socrate & ſcriptis ejus dixit. *Semper unam ſaltem notionem ſic tractabat,* [Socrates,] *ut eam ad uſum accommodaret. quod verò ad ſermunculos iſtos, & Methodum, quam dico, attinet, aliis relinquit, iis nempe qui nihil ſentiunt, aut beatis iſtis,* [viz. Sophiſtis,] *qui otium agunt propter vitam imperturbatam, aut iis qui propter ſtultitiam nullam habent rationem eorum quæ ſequuntur.*

l. 12. Ἐμπερπερεύσῃ.] Sic noſter codex. perperam alii ἐμπορεύσῃ. M. Ant. V, 5. περπερεύεσθαι. ubi conſule Gatak. & enarratores ad Paul. Apoſt. 1. Ep. ad Corinth. XIII, 4. ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται.

l. 12. Ἴδε πῶς διαλόγους σωτίθημι;] Quod fecerunt ad imitationem Socraticorum. De ſe memorat Marcus Ant. I, 6. τὸ γράψαι διαλόγους. Quod ſcriptionis genus paulo poſt plurima habere φανταστόπλαστα, & ad oſtentationem comparata, innuit.

p. 175. l. 8. Σὺ ἀποθνήσκειν.] *Tu mortem meditare.* Nam ut ait Cicero ex Platone, *Tota philoſophorum*

vita commentatio mortis eſt. Vide ad p. 576. l. 8.

l. 10. Πέρλα ταῦτα θαρρῶν.] Scilicet ἔργα ἐστί. *Omnia hæc ſunt animi imperterriti ſigna.* Legendum aut περιθύτῳ: aut ſi περιθότως adverbium recte ſe habet, eodem modo etiam θαρρύνλως adverbialiter legendum, ut ſubaudiatur μελέτησον, aut ποιῶν· *hæc omnia faciendo ſunt fidenter, & ut eo ſis fretus, qui,* &c. Intelligit autem Deum, à quo tanquam à lanifica exerceantur homines rebus aſperis, ad edendum virtutis ſpecimen. Sicut dicunt πέπαιδα τῷ παιδαγωγῷ, ita etiam περιθότως τῷ παιδαγωγῷ, ſicut Cicero, *congruenter naturæ vivere.* Paulo poſt lege καλλαχθεὶς ἐπιδείξεις. Nam καλλάγειν hîc locum habere non videtur. *Wolfius.*

l. 10. Θαρρύνλως.] Hæc noſtri codicis eſt lectio, item Edit. Salmant. alii libri habent θαρρῶν. mox quoque ex noſtro codice καλλαχθεὶς, pro καλαχθεὶς repoſui.

l. 13. Λογικὸν ἡγεμονικόν.] Lego ſine diſtinctione, *mens* cujus eſt principatus, quæ cum in homine locum tenet, quem in exercitu Imperator. Res verò adverſæ hoſtibus conferuntur. *Wolfius.*

Ibid. Περὶς τὰς ἀπροαιρέτους ὑλάμεις.] Facultates ſeu vires non voluntarias appellat ea quæ noſtri arbitrii non ſunt: ut exilium, mors, labor, dolor, ignominia, &c. *Wolfius.*

Errores Typographi ſic tolle: p. 168. l. 5. περὶς τίνα p. 170. l. 15. καλάμαδε p. 172. l. 15. ſεατυγῶ p. 173. l. 3. ταῦν p. 174. l. 12. συνſίθμαι.

CAP. II.

PAg. 176. l. 11. Τίνα ἔτι ἐπιτρέψῃ; *Quem poſthac curabis?* Sic paulo poſt, p. 177. l. 6.

p. 177. l. 2. Ἀλλὰ τί; πείſει μέν σοι τινὰ, ἃ δοκεῖ φοβερὰ εἶναι.] *Quid verò? Faciet ille quidem tibi quædam, quæ videntur eſſe formidabilia.* Niſi ſequeretur, πῶς δύναται ποιῆσαι; legendum ſuſpicarer πείſει, *imperabit.* Wolfius.

l. 3. Ἵνα ὃ ἐκλίπῃν αὐτὰ πάθῃς.] Reſpondet πάθῃς, verbo ſuperiori, πείſει. *Ut autem ea patiaris, in tuâ averſatione.*

l. 6. Τοῦτό σοι πεφύμιον.] Meric. Caſaub. pag. 39. l. 1. ad M. Ant. L. X. ſ. 38. ἐκεῖνο ῥητορεία. " *Id vult Antoninus,* τὴν προαιρετικὴν δύναμιν, ſeu quod eodem redit, dogmata & opiniones cujuſque, à quibus pendet ἡ προαίρεσις, ῥητορείαν recte poſſe nuncupari, ut quæ plus poſſint ad impellendos in hanc vel illam partem animos, quàm ῥητορεία quævis: cujus alioqui virtuti quantum paſſim tribuant ſcriptores antiqui, ex multis eorum querelis notum eſt. Rem fuſe docet Arrianus in Epictetum L. II. c. 23. Περὶ τῆς τοῦ λέγειν δυνάμεως. *Quantum tribuendum ſit eloquentiæ.* Vide & ejuſdem libri cap. 2. Περὶ ἀταξίας: ubi notanda verba quæ fortaſſe cogitabat (perpetuus Arriani imitator) Antoninus, cum hæc ſcriberet, Τοῦτό σοι πρόοιμιον, τοῦτο δήγησις, τοῦτο πίſις, τοῦτο νίκη, τοῦτο ἐπίλογος, τοῦτο εὐδοκίμησις. *Hoc tibi exordium eſt, hæc narratio, hæc confirmatio, hæc victoria, hæc peroratio, hæc gloriatio* Huc facit & Senecæ de verâ fortitudine locus, Ep. 85. *Non eſt enim fortitudo inconſulta temeritas, nec periculorum amor, nec formida-*

" *midabilium appetitio. Scientia eſt* " *diſtinguendi, quid ſit malum, &* " *quid non ſit; diligentiſſima in tu-* " *tela ſui fortitudo eſt, & eadem pa-* " *tientiſſima eorum, quibus falſa ſpe-* " *cies malorum eſt.*

l. 10. Οὐ δοκῶ ἔγωγε.] In Apolog. Xenophontis. Ἐκεῖνο δὲ ἔφη, [Ἑρμογένης] ὁρῶν αὐτὸν πεισθησόμενον μᾶλλον διαλεγόμενον, ἢ πρὸς τὰς δίκας, εἰπεῖν· Οὐκ ἐχρῆν μέντοι σκοπεῖν, ὦ Ἑρμόγενες, ἢ δέ, τι ἂν λογισαίμην; Τὸν δὲ τοιοῦτον ἀποκείνασθαι, Οὐ δοκῶ σοι ἂν λογισάμενος μελέτων διατετριφέναι; ἔπειτα δ' αὐτὸν ἐρέσθαι, πῶς; Ὅτι οὐδὲν ἄδικον διαγεγένημαι πρώην, ἅπερ νομίζω μελέτην εἶναι καλλίστην ἀπολογίας. confer & ἀπομν. L. IV. cap. ult. ſ. 4.

l. 13. Οὐδὲν οὐδέποτ' ἄδικον.] Ita MS. Par. Vulgo, οὐδὲν ποτ' ἄδικον.

p. 178. l. 2. Γονάτων ἅψαι.] Supplicantium more.

l. 3. Καὶ οἰμῶξαι.] Fortaſſe, εἰ οἰμῶξαι. *Wolfius.* Huic lectioni favet noſter codex.

l. 6. Ἀλλ' ἁπλῶς καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας, ἢ ταῦτα ἢ ἐκεῖνα.] Nam ut ait Horatius S. II. 7. 18.

——— *Quanto conſtantior idem*
In vitiis, tanto levius miſer, ac prior ille
Qui jam contento, jam laxo fune laborat.

Ita quoque Epictetus L. IV. c. 2. εἰ δὲ μὴ ἀρίστοις ταῦτα, ὅλος ὀπίκλινον ὀπὶ ταραχῆς, &c. Confer Com. Shaft. Vol. I. p. 131. ubi hac de re philoſophice diſſerit.

l. 10. ἀπαγόρευσον.] Angl. cry off, or yield.

l. 12. Δίκης.] Confer p. 187. l. 1. p. 198. l. 14. p. 286. l. 11. Vide etiam M. Ant. III, 11. VII, 29. XII, 10.

l. 13. Πῦ φύσις κακῶν καὶ ἀγαθῶν; ἢ καὶ ἀλήθεια, ὅπου ἀλήθεια, καὶ ἡ φύσις, ἐκεῖ τὸ εὐλαβές. ὅπου ἀλήθεια, ἐκεῖ τὸ δαρδαλέον, ὅπου ἡ φύσις.] Poſtrema verba ὅπου ἡ φύσις, aut redundare videntur, aut tranſpoſita eſſe, aut aliquid omiſſum. Fortaſſe legendum ut ſuprà etiam, ὅπου ἀλήθεια καὶ ἡ φύσις, ἐκεῖ καὶ τὸ δαρδαλέον. Hanc lectionem in convertendo ſecutus ſum. Naturam autem & veritatem intellige, de vero judicio, & rectâ voluntate hominis. τὸ εὐλαβὲς intellige, cavendum ne perperam judices aut appetas. τὸ δαρδαλέον, ſi recte ſentias & appetas, confidendum eſſe, neque mali quicquam timendum. *Wolfius.*

Ibid. Πῦ φύσις κακῶν.] Mihi hæc verba delenda videntur, ὅπου ἡ ἀλήθεια — ὅπου ἡ φύσις: ſolent enim oſcitantes librarii eadem repetere. Hoc modo itaque forſan legendum: Πῦ φύσις κακῶν καὶ ἀγαθῶν; Οὗ καὶ ἀλήθεια. Πῦ ἀλήθεια; Οὗ καὶ φύσις· ἐκεῖ τὸ εὐλαβὲς, ἐκεῖ τὸ δαρδαλέον. Vide p. 234. l. 6.

p. 179. l. 3. Εὐλαῦδα.] Nempe πρὸς τὸ τὰ ἐκτὸς τυρῆσαι.

l. 3. Αὕτη ἡ ὁδὸς εὐλαῦδα ἐ φέρει.] *Hanc viam non huc ferre*, ſcilicet ad conſervationem vitæ & fortunarum. *Wolfius.*

l. 4. Ἀλλ' ἄλλη.] *Sed aliò.* Lego adverbialiter: Non deducit ad conſervationem, ſed perniciem. Si ἄλλη nomen eſſe placet, ſententia nihilominus conſtabit, aliam eſſe viam, quâ vita & fortunæ conſerventur, ſupplicem geſtum, lacrymas, deprecatores, uxoris & liberûm productionem. Vide Apologiam Platonis. *Wolfius.*

l. 4. Τί οὖν ἐστίν; ὅτι οὐκ ἔχει λόγον καὶ παροιστρεῖ με.] *Quid ergo eſt? Quod abſurdum eſt, atque etiam irritat.* Socratis illa oratio de Anyto & Melito abſurda eſt, ſcilicet ſi vitam

conſervare velit: atque etiam irritat animos judicum, qui reum ſuperbum eſſe, & ſe contemni putant, aſſueti ſcilicet reorum lamentationibus & ſupplicationibus. τὸ λόγον ἔχειν, eſt idem quod εὔλογον εἶναι, καὶ μεγὰν οὐκ εἶναι. Si cui placet, ſic etiam diſtinguat licet: τί ἂν δέοιν ὅτι οὐκ ἔχει λόγον; καὶ περισπάζει. Ut ſententia ſit: Adeò iſta oratio reo vitæ cupido non convenit, ut etiam irritet judices. Locus ſubobſcurus eſt. Quare, conjecturis meis expoſitis, ἐπέχω καὶ διασκέπτομαι de iis etiam quæ ſequuntur. *Wolfius.*

Ibid. Τί οὖν ἐστιν, ὅτι.] *Quid ergo in cauſa eſt, quod eorum* (viz. accuſatorum) *nullam habeat rationem, ſed inſuper irritet?* Ἔχει autem eſt lectio noſtri codicis, & Edit. Salmant. cæteri libri dant ἔχοι. Mox lin. 10. ὑμεῖς τε μᾶλλον, & paulo poſt τίς χρεία; habes ex noſtro codice: alii exhibent ὑμεῖς τὸ μᾶλλον, & τί χρεία.

l. 10. Ὑμεῖς τὸ μᾶλλον.] Fortaſſis ut τὸ πλέον, redundante articulo, aut ὑμεῖς γὲ μᾶλλον. *Wolfius.*

l. 11. Οὕτω καλέσρεψε τὸ πραγμάτιον.] Τὸ καλασρέφειν & evertere & finire eſt. Poteſt igitur intelligi, eum ſic perorâſſe. Sed quia mentio fit Socratis, cujus magnanimo reſponſo ſic exarſerunt judices, ut capitis hominem innocentiſſimum condemnarent: eundem etiam Heracliti cauſæ exitum fuiſſe probabile eſt. *Wolfius.*

Ibid. Τί χρεία.] Lego τίς χρεία: *Quis uſus?* quorſum opus fait tali epilogo? Videtur reprehendere καχζηλίαν Heracliti ſui, qui judices ſine ulla cauſa irritârit. Socrati enim graviſſimæ cauſæ fuerunt, cur reſponderet judicibus, ſeſe meruiſſe, ut ampliſſimis honoribus & præmiis decoraretur. nam & interrogatus erat, & non innocentiam tantùm ſuam, ſed & merita in remp. profiteri neceſſe habebat, & ſic animi conſtantiam declarabat. *Wolfius.*

p. 180. l. 1. Εἰ δ' ὑπαχθῆναι.] Scilicet δέλεις τὸ δικαστήριον. ſi judici parere, teque judicio ſiſtere vis. *Wolfius.*

Ibid. Λόγου ἀρκεῖ καὶ πεῖσαι, τόγε παρ' αὐτόν.] Satis eſt orationem habere, & judici probare cauſam, quatenus id in oratione ſitum eſt. nam in epitaphio Demoſthenis ſcribitur, Eloquentiam non plus valere, quàm quantum auditores à ſe impetrari ſinant. *Wolfius.*

Ibid. Εἰ δ' ὑπαχθῆναι λόγος ἀρκεῖ.] F. αἰρῇ. Vide ſupra L. I. c. 29. & Gatak. in M. 2. l. 5. *Com. Shaſt.* Recte vir nobilis. Vide ad p. 155. l. 14. MS. Par. non ἀρκεῖ, ſed ἀρεῖ exhibet. lapſus proclivis pro αἱρεῖ, ſeu αἱρῇ. Idem error in Plat. de rep. lib. X. p. 604. Edit. Steph. ὁ λόγος ἐρεῖ, pro αἱρεῖ. Tota autem ſententia ſic legenda & interpretanda videtur: Εἰ δ' ὑπαχθῆναι λόγῳ αἱρῇ, καὶ πεῖσαι, τό γε παρ' αὐτὸν, τὰ κ. τ. λ. *Si verò judici parere & perſuadere* (*quantum in te eſt*) *ratio exegerit, ordine cætera facienda ſunt, quæ is locus* [intellige, Forum ſeu Prætorium] *poſtulat; modo conſerves quod proprie tuum eſt:* nempe conſtantiam, & perſonæ decorum.

l. 2. Τὰ ἑξῆς τοῦτῳ ποιητέον τηροῦντι μέντοι τὰ ἴδια.] *Ordine cætera facienda ſunt quæ is locus* (forum ſeu prætorium intellige) *poſtulat.* Sententia eſt opinor: Qui tam elato ſit animo, ut Heraclitus iſte fuerit, ei negligendum potius agellum fuiſſe, quàm in judicium veniendum. ſin agellum non negligat, ita cauſam agendam, ut locus, res & tempus poſtulet: conſervato tamen decoro, ne ſeſe nimis abjiciat. Hoc enim eſt puto τηρεῖν τὰ ἴδια, *conſervare ſua*, hoc eſt, τὸ πρέπον (nihil enim tam decet

decet quàm ſervare conſtantiam) καὶ τὰ ἐφ' ἡμῖν, & ea quæ noſtri juris ſunt. Τὰ ἴδια τηρεῖν, pro rem ſuam familiarem tueri, uſurpare non eſt moris Epicteti, qui eam κληρίδιον appellare ſolet, aut κλῆσιν, aut χρώμαλα, aut (ut hìc) ἀγελδιον. *Wolfius.*

l. 4. Ὑπαθῦ μοί.] *Præcipe*, aut da mihi conſilium, mone quid facto eſt opus. Sententia eſt: Non tum demum petendum eſſe conſilium, cum in diſcrimen ventum ſit; ſed ita quemque inſtitutum & meditatum eſſe oportere, ut in quovis negotio in promptu habeat, quid ſe facere deceat: ſicut is qui ſcribendi artem teneat, quodvis propoſitum nomen ſcribere norit. *Wolfius.* Verte, *Eâ quoque ratione ridiculum eſt dicere, Propone mihi aliquid. quid tibi proponam?*

l. 7. Οἷον.] Inſerui οἷον, fide noſtri codicis. mox ὅταν pinge. paulo poſt habes παρασκευάσας, pro παρασκεύασαι, ex noſtro codice.

l. 9. Ὅλη Δίων.] Δίων uſurpari ἀλληγορικῶς & exempli gratiâ obſervabam ad p. 74. l. 1. Sic apud Laertium in Vitâ Zenonis VII, 65. Δίων ἀκροᾶται. ſic apud Sext. Empir. & Plutarchum.

l. 12. Ἔχεις καὶ παρασκεύασαι.] *Potes parare te.* Malim ἔχεις, ſcilicet τὴν τέχνην, *tenes artem*; καὶ παρασκεύασαι, & *paratus es.* Memento, lector, ex tempore habitas fuiſſe has diſputationes, ac tum aliud ex alio in mentem venire dicenti: quo minus mireris, cum inſtitutus ſermo ſit de conſtantiâ, ſeu animo perturbationis experte; nunc de præparatione philoſophica dici, etſi hæc ad ſervandam conſtantiam plurimum facit. *Wolfius.*

p. 181. l. 3. Κύειν;] Vide infra p. 239. l. 15. & Ench. p. 694. l. 14.

CAP. III.

PAg. 181. l. 8. Γράμματα συσταλικά.] *De epiſtolis* ſeu *literis commendatitiis*, vide Suic. Theſ. v. Συσταλικός.

l. 10. Ὅτι μὲν ἄνθρωπος.] Cicero de Leg. I, 9. Natura *ſpeciem ita formavit oris, ut in ea penitus reconditos mores effingeret.* —— *& is qui adpellatur vultus, qui nullo in animante eſſe præter hominem poteſt, indicat mores.*

p. 182. l. 1. Ἐπ ἀργυρογνωμονικός.] Hunc locum ſupplevi atque emendavi ex noſtro codice, qui in aliis ſic legitur, εἰ ἀργυρογνωμονικός ὅτι σὺ σαυτὴν συνήσεις. Ex eodem codice mox verſ. 6. ἐπὶ συλλογισμῶν repoſui pro ἐπὶ συλλογισμῷ.

l. 3. Ἔδει ἄν.] Confer p. 237. l. 14. p. 602. l. 9.

l. 6. Ἀλλ' ἐπὶ συλλογισμῶν, κ. τ. λ.] *At verò in re ſyllogiſticâ, affer quem velis, & dijudicabo tibi; quis ſyllogiſmos reſolvere poteſt, quis non.* [nam dicuntur ἀναλυτικοί, qui utuntur τῇ ἀναλύσει.] *Quamobrem? Quia novi ſyllogiſmos reſolvere: habeo facultatem, quam eum oportet habere, qui in re ſyllogiſticâ bene inſtitutos cognoſcere poſſit. In vitâ verò quid ago? Nunc dico bonum, nunc malum. Quid cauſæ eſt? Contrarium quàm quod in re ſyllogiſticâ evenit, inſcitia nempe atque imperitia.* Sic verte & diſtingue.

l. 11. Νῦν μὲν λέγω ἀγαθὸν, νῦν δὲ κακόν.] Deeſſe videtur τὸν αὐτὸν, *eundem*: vel τὸ αὐτὸ, *idem*. Nam & ad rem & ad perſonam accommodari poteſt. *Wolfius.*

l. 12.

l. 12. Τί τὸ ἄτοπον; τὸ ἐναντίον. ἢ ἐπὶ τῶν συλλογισμῶν ἀμαθία καὶ ἀπειρία.] *Quæ cauſa eſt? Contrarium: ratiocinationum inſcitia, & imperitia.* Dubium eſt, mihi quidem, utrum id velit quod dicere videtur; Dialecticæ inſcitiam, cauſam eſſe ignorantis & inconſtantis judicii: an verò ſignificet, ut ſyllogiſmos dijudicemus, in cauſa eſſe Dialecticæ peritiam; ut homines dijudicare non poſſimus, in cauſa eſſe, vel quod ἀπειρία hìc, ut in Dialectica, nulla habeamus; vel quod Dialectica in umbra per otium abutamur, non autem ad dijudicandas res, homines & opiniones adhibeamus. Euripides quidem queritur,

Ὅσῳ τὸν ἐσθλὸν χρὴ κακῶν διειδέναι,
Οὐδεὶς χαρακτὴς ἐμπέφυκε σώματι.

Nullam eſſe notam corpori impreſſam, qua homo improbus à viro bono dignoſcatur. Pythagoras tamen ἐφυσιογνωμόνει τὰς παρεγγυσμάσις, è lineamentis corporis conjecturam de animo cujuſque capiebat. Si legeretur ἢ ἐπὶ τῶν συλλογισμῶν εὐμαθία καὶ ἐμπειρία, *ſyllogiſmorum ſcientia & peritia:* ſententia eſſet argutior: nos ideo in vitâ minus ſapere, quod Dialecticis argutiis nimis occupemur. *Wolfius.*

Ibid. Ἢ ἐπὶ τῶν συλλογισμῶν.] Commentator hìc mendoſum aliquid non immerito ſuſpicatur. Legendum credo τῶν βιωτικῶν: ſic ſupra [p. 134. l. 1.] & infra [p. 546. l. 5.] *Com. Shaftesburienſis.* Vide ad l. 6. Pro ἢ, noſter codex recte ἢ. & dele interrogationem.

CAP. IV.

PAg. 183. l. 3: Ἄνθρωπος πρὸς πίσιν γέγονε.] Vide p. 147. lin. ult. p. 601. l. 11.

l. 10. Τί ἢ ἄλλο.] MS. Par. & Cod. Salmant. τί ᾗδ, at ἢ & ᾗ promiſcue uſurpantur. Confer autem p. 219. l. 13. & p. 646. l. 12.

p. 184. l. 2. Σπουδεῖον μὲν εἰ ἦν ἕτω σαπρὸν.] Σαπρὸν eodem ſenſu ac σαθρὸν uſurpatur apud Ariſtoph. in Plut. v. 814. Vide ibi Kuſterum. Cæterùm confer p. 493. l. 8. p. 525. l. 9.

l. 7. Τί σὲ ποιήσωμεν;] Angl. What ſhall we make of you?

l. 11. Οὐδεὶς μὲ ἐπιτρέψαι ἀνθρώπε φιλολόγε.] *Nemo me curat hominem ſtudioſum.* Querela uſitata noſtri ordinis, hoc eſt, ſcholaſticorum, negligi nos, & non dignis affici præmiis. Si viri docti, prudentes, modeſti, omnis officii ſtudioſi ſumus, fit fortaſſe nobis injuria. Sed ſi & pertenui doctrinâ ſumus, & ignavi, negligentes, corruptis moribus, quid poſtulamus? Eóne honos nobis habendus, quòd in Academiis ignavâ operâ, qualemcunque Latinæ aut Græcæ linguæ facultatem, ſine judicio & doctrina rerum, ſine morum emendatione conſecuti ſumus? Quos nos ipſi facimus? Verba Latina & Græca, adde etiam Hebræa, neminem faciunt eruditum: ſed cognitio bonarum artium, cum qua civilis prudentia, induſtria, vitæ integritas, in omni genere officii diligentiæ aſſiduitas conjungenda eſt. Hæc cum præſtiterimus, aut non negligemur, aut juſtas querelarum cauſas habituri ſumus. Ut verò nunc plerique vivimus, liberalius nobiſcum quàm pro merito & dignitate noſtrâ agitur. *Wolfius.*

l. 13.

l. 13. Οἱ σκώληκες.] *Vermes.* Quid ſi οἱ ὄφεις, *vespæ?* Haud dubie. *mihi mon, φεύγουσι τὰ δάκη, &c. will people drive 'em off, and if they can drive 'em down.* Imò verò tranſlatio quæ ſequitur, σὺ κέντρον ἔχεις, à vespis, non à vermiculis ſumitur.

p. 185. l. 1. Οὐκ εἰσὶν αἱ γυναῖκες κοιναὶ φύσει; Κἀγὼ λέγω.] *Nonne ſunt mulieres naturâ communes? Aſſentior,* inquit Epictetus. Atque ita Zeno & Chryſippus, apud Laertium VII, 33, 131. Non ſolum Plato: in Repub. L. V. Vide autem Fragm. p. 760. Lucian. in Fugitiv. p. 999. ἔτι κοινὰς ταύτας ἅπασι τοῖς ξυνοῦσι παρεθέμην. Πλάτωνός τι δόγμα διοῦσαι ποιεῖν; οὐκ εἰδότες ὅπως ὁ κύων ἐκεῖνος πέρι τῶν κοινῶν ἠγεῖτο τῶν γυναικῶν.

l. 4. Ἀνάρπασον ἀπελθών.] Lege ἁνάρπασον ἐλθών, uti mox verſ. 10. Verſu ſequente autem habes ἢ, ex noſtro codice. ἢ καλῶς.

l. 8. Καλὸς συμπότης.] Hæc ſpectant ad Socratica convivia apud Platonem & Xenophontem.

l. 9. Τὸ ἑαυτῶν.] Vide Cicer. de Fin. III, 20. p. 261. Ed. Davis.

l. 16. Ἀρχέδημον τοῦ.] *Archedemum intelligo.* Videtur adulterium excuſare autoritate magiſtri, qui ſortaſſis, ut & Zeno, ſenſit, ſapientibus communes eſſe debere uxores. Sed Epictetus, quamvis Stoicus, non omnia Stoicorum deliramenta probâſſe videtur: ut & Panætius, autore Galeno. *Wolfius.* Parum ad rem Wolfius: Hæc autem Epictetus dicit ex perſona philologi iſtius; nulla cum ſugillatione Stoicorum. Vide Fragm. p. 760. & ſupra ad l. 1. Archedemus erat nobilis Stoicus, ex Tarſo Ciliciæ. Vide Strab. L. XIV. Cic. Academ. L. II, c. 47. Laert. VII, 40. Ad rem Cebes, οὐδὲν γὰρ κωλύει εἰδέναι μὲν γράμματα, καὶ καλέχειν τὰ μαθήματα, ὁμοίως δὲ μέθυσον καὶ ἀκρατῆ εἶναι, καὶ φιλάργυρον καὶ ἄδικον καὶ προδότην, καὶ τὸ πέρας ΑΦΡΟΝΑ.

p. 186. l. 2. Τί γὰρ διαφέρει;] Hæc verba deſunt in noſtro codice & MS. Par. Male.

CAP. V.

Lin. 5. Αἱ ὕλαι ἀδιάφοροι.] *Materiæ ſunt indifferentes,* hoc eſt, Res per ſe neque bonæ neque malæ. ὕλαι à Latinis non ita uſurpatur, ut à Græcis. Quare verti, quaſi ſcriptum fuiſſet τὰ ὄντα vel τὰ πράγματα τὰ ἐμπίπτοντα καὶ μεταχειριζόμενα. *Wolfius.*

l. 7. Τὸ ἐπιτηδὲς καὶ μὴ εἰκαῖον, μηδ' ἐπισεσυρμένον.] Ἐπιτηδὲς, *temere, fruſtra.* τὸ μὴ εἰκαῖον, cum nihil temere agitur. τὸ μὴ ἐπισεσυρμένον ſignificare hîc videtur vigilantiam & acrimoniam. σύρματα ſunt longæ pallæ Comicorum, ad pompam, non ad rem gerendam accommodatæ. Vide Tom. I. ἐπισύρειν eſt attrahere, accerſere aliquid ſupervacaneum. Poſſit ergo etiam de frugalitate intelligi. Simplicius τὸ ἐπισεσυρμένον interpretatur, τὸ ἀναθαρσὲς. Vide Tom. II. *Wolfius.*

Ibid. Τὸ ἐπισεσυρμένον.] M. Ant. VIII, 51. Μήτε ἐν τῇ πράξει ἐπισύρειν. ubi vide Gatak.

l. 8. Ἂν μιμῆται τὸν κυλιόμενον.] *Quando videlicet imitatus eos fueris, qui ludunt talis.* Similis eſt apud Terentium ſententia, quum inquit in Adelphis:

Ita eſt vita hominum atque ſi ludas tesſeris.

Pru-

Prudentiâ enim omnis fortuna moderanda eſt. Nec diſſimile huic eſt quod Plato in decimo de Rep. monet his verbis: ὥσπερ ἐν πλώσει κύβων, πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι τὰ αὐτῷ πράγματα, ὅπη ὁ λόγος αἱρεῖ βέλτιστ' ἂν ἔχειν. *Schegkius.* Vide M. Ant. VII, 38. atque ibi Gatakerum.

l. 11. Τεχνικῶς χρῆσθαι.] Τεχνικῶς, *arte.* Sic Terent. Adel. act. IV. ſc. 7.

Si illud quod eſt maxime opus, jactu non cadit,
Illud quod cecidit forte, id ARTE ut corrigas.

Arte, id eſt, ſecundum artem: τεχνικῶς. Sic Virg. Georg. IV, 56.

——Arte *recentes*
Excudunt ceras.

& Æn. L. I. 643.

Arte *laboratæ veſtes.*

Phædrus L. II.

Et arte *fictas animus ſentit fabulas.*

l. 13. Ἔργον ἐκεῖνο.] Scilicet ἐστί. *Illud eſt præcipuum vitæ munus.* Quodnam? τὸ πρόσθεν ἐπιμελῶς χρῆσθαι. *Eo, quod cecidit, rectè uti.* Quomodo id fiet? Diviſione rerum noſtrarum & alienarum. *Wolfius.*

p. 187. l. 1. Δίελε τὰ πράγματα.] Vide p. 178. l. 12. p. 198. l. 14. M. Ant. III, 11.

l. 8. Καὶ ταύτην τὴν παρὰ φύσιν.] Fortaſſis καὶ ταύτης (ſcilicet τῆς προαιρέσεως παρὰ τὴν φύσιν. προαίρεσις *voluntas* ſive *delectus*, reſpuit temeritatem. Mox ἅμα δ' εὐσαθῶς. εἰ ἦ μὴ (ſcilicet σωατὸν) ἀσώσαιον εὐδαιμονῆσαι. *niſi diligentia cum deſpicientia jungi poteſt, beatitatis eſſe compos nemo poteſt.* Volunt philoſophi beati eſſe in hac mortali vita. quod quam belle eis ſuccedat, ipſi viderint. Ego magis Euripidem probo, qui ait, ὅτι ὁ βίος ἀληθῶς οὐ βίος, ἀλλὰ ξυμφορά, *vitam revera non eſſe vitam, ſed ærumnam:* quod neque animo ſemper bene eſt, & corpori ſæpe male. *Wolfius.*

l. 8. Καὶ ταύτην τὴν παρὰ φύσιν.] Lego καὶ ταύτῃ παρὰ τὴν φύσιν. *atque eâ de cauſâ contra naturam.*

p. 188. l. 5. Τί μοι σωσαι, τὸ ἐκλέξασθαι.] Lego τί μοι σωσαὶ ὄν: *In navigando quid ego præſtare poſſum? Eligere gubernatorem,* &c. ſine interrogatione. *Wolfius.*

l. 8. Ἄλλα ἐστὶν ἡ ὑπόθεσις, τῇ κυβερνήτῃ.] Tempeſtas res eſt quæ alteri proponitur, nempe gubernatori. Vide p. 180. l. 4.

l. 11. Ἀποπνίγομαι.] Sic MS. Par. alii ἀποπνίγωμαι. Sed verba quædam è loco ſuo mota videntur; reſtitue itaque: Ὃ μόνον σώζομαι, τοῦτο ποιῶ, ἀποπνίγομαι, μὴ φοβέμενος, οὐδὲ κ. *Quod ſolum poſſum, id ago, ſuffocor, non perterritus, neque cl.* &c.

l. 15. Ἐνεῖναι.] Hinc ὁ ἐνεὼς γρόνος, & ὁ ἐνεὰς πόλεμος apud Demoſthenem. *Wolfius.*

p. 189. l. 1. Πότερον πνιγεὶς.] *Utrum ſuffocatione in undis, an febri.* Quod ad exitum attinet, nihil ſane intereſt: nam febris æque perimit, & longiore cruciatu, ac naufragium. ſed integris viribus, ſubito, aliena vi eripi vitam, multo certe horribilius eſt, præſertim ſi carnificina ignominioſa & tyrannica acceſſerit, quàm natura ultro deficiente. Sed horribilem hanc ſpeciem, larvam appellat Epictetus. *Wolfius.*

l. 4. Περὶ τῆς ἁρπαστῆς.] Martialis etiam hac voce uſus eſt:

Sive harpaſta manu pulverulenta rapit.

Hujus diminutivum eſt ἁρπάστιον. Fortaſſis utres inflatiles intelligendi ſunt,

sunt, quos Itali Palonas vocant. *Wolfius.* Ἀρπαστὸν, pilæ genus, quod lusui nomen dedit: in quo alteri pilam ostendentes, alteri mittebant. Hujus autem cui pila mittebatur munus erat pilam excipere, & rursus protenus tertio mittere. Vide Meurs. de ludis Græcorum in v. Ἐφεδρινδα. Seneca de Benef. L. II. c. 17. *Volo Chrysippi nostri uti similitudine de pilæ usu; quam cadere non est dubium aut mittentis vitio aut accipientis. tunc cursum suum servat, ubi inter manus utriusque, apte ab utroque & jactata & excepta, versatur.* Atque hæc optime explicant, quæ dicit Epictetus, σοὶ τὸ βάλλειν ἢ δέχεσθαι, λοιπὸν ἐν τ. sic interpunge: Hæc ars est, ut *ego* accipiam, imo etiam quanquam sinum in id non expandero, ipsis manibus accipere paratus: ut *ille* verò, si jecero, accipiat. Pro λαμβάνει, legendum fors. λαμβάνῃ, vel λαμβάνειν scil. δύνασαι. Hoc modo itaque sese habet sententia. λοιπὸν ἐν τούτῳ ἡ εὐρυθμία, —— ἵν' ἐγὼ, μηδ' ἂν τὸν κόλπον ἐκτείνω, δύωμαι λαβεῖν αὐτό· ὁ δ', ἂν βάλω, λαμβάνῃ.

l. 7. Εὐγνωμοσυνῶν.] *Dexteritatem* hîc vertere visum est, ob ludi genus. *Wolfius.*

l. 8. Μὴ δ' ἂν ἡ κόλπον.] De suâ imperitiâ loquitur,

Namque pilæ lippis inimicum & ludere rudis.

nec his tantùm, sed etiam claudis. *Wolfius.* Male. Vide supra ad l. 4.

l. 13. Οὐ μέντοι βέλτιον.] Locus suspectus: nec tamen quid melius occurrit. *Wolfius.* Noster codex pro βάλοις habet βάλῃς. Sed adhuc corruptus est locus; bis eadem scripsisse videntur librarii. Hinc primus error. Cæteris itaque deletis lego, Ἀλλ' ὁ μὲν ἐρεῖ, Βάλε· ὁ δ', Μὴ βάλῃς. τοῦτο, &c. *Sed alius dicet, Jace: alius, Ne jacias. Hinc,* &c.

p. 190. l. 1. Ἄνυσε, ὡς μοι.] Hæc memoriter citantur. Cum Melito verba facit Socrates. Vide Plat. Apol. p. 27. Edit. Steph. ἐὰν ὅστις δαιμόνια μὲν νομίζει πράγματα εἶναι, δαίμονας δὲ οὐ νομίζει. M. Οὐκ ἔστιν; Σ. Ὡς ὤνησας. Sic lege cum Aldi Edit. *quàm me juvit hæc tua responsio!* uti optime explicat Casaub. ad Pers. p. 150. Cæterùm ex Platone patet deesse in hoc loco Arriani Meliti responsum, nempe Δοκοῦσι, & omitti videtur propter vocem præcedentem, quem errorem frequenter erraverunt librarii: lege igitur, Οἱ δαίμονές σοι τινὲς εἶναι δοκοῦσι; Δοκοῦσιν. Οὐχὶ, &c.

l. 5. Ἡμίονος μὲν ἦγεσθε, ὄνος δὲ μή.] *Semiasini & asini,* festive Græce dicuntur, ut Semidei & Dii Latine. Sed in voce muli, perit gratia scommatis, ut postea in verbis χαίρειν *gaudere,* & συγχαίρειν *congaudere,* pro quo nos gratulari dicimus. Et in Isocrate τὰς χάριτας ἀχαρίστως χαρίζεσθε, & τῆς ψυχῆς ἕνεκα τἄλλα ποιοῦντες. αὐτῆς δὲ τῆς ψυχῆς ἀμελοῦντες. *Wolfius.*

l. 11. Οὕτω κἀ ἡμεῖς.] In hoc loco mutilo & corrupto nihil adjuvant codices.

l. 14. Ἀποδεχόμενον.] Eleganter. alludit ad pilam: ὥσπερ τὸ βάλλειν καὶ δέχεσθαι, ut supra.

l. 15. Ἀλλ' οἷα ἂν ᾖ ἐκείνη.] *Qualiscunque illa fuerit.* Sed dici possit, quid laudis esse queat in veteribus calceis consuendis? Et tamen id quoque dextre & diligenter facere præstat, quàm imperite & negligenter. *Wolfius.* Confer Aristot. in Ethic. L. I. Cap. X. pag. 39, 40.

l. 15. Ἐπιδεικνύσθαι.] Noster codex, ἐπιμελεῖσθαι.

p. 191. l. 3. Εἶτα ἂν ἐξέλθῃς.] *Deinde si egressus fueris.* Unde? num à tyranno? Propemodum suspicor deesse aliquid. *Wolfius.* Scil. è judicio,

è periculo. Subint. τῆς περιστάσεως. ut infra [p. 203. l. 2.] *Com. Shaftesburienſis.*

Ibid. Εἶτα ἂν ἐξέλθῃς μηδὲν παθών.] Angl. *Then if you come off without harm.*

l. 11. Ὥσπερ ἂν εἰ ἀπόλυτοι ἦμεν.] *Quaſi abſoluti eſſemus.* Urget hoc Epictetus, totum mundum unum quoddam eſſe magnum corpus, cujus ſinguli homines particulæ exiguæ ſint, & τῶν πρός τι. Neminem ſibi naſci, vivere aut mori, ſed mundo: & quicquid accidat, id ad mundi ordinem conſervandum pertinere, atque æquo animo ferendum eſſe. *Wolfius.* Optime. Vide p. 195. lin. ult. p. 216. l. 9. M. Ant. X, 24. de mente humana, μήτι ἀπόλυτον καὶ ἀπερισπάσμυόν κοινωνίας; Vide & L. VIII, 34. ubi male vertitur ἵνα τὴν ἀρχὴν μὴ ἀπορραγῇ, *ne* primitus *ab univerſis revelleretur.* Pro, *ne penitus, ne omnino,* &c. ſic τὴν ἀρχὴν reddi debet.

l. 12. Τῷ γὰρ ποδί.] Vide infra p. 216. l. 10. M. Ant. VIII, 34.

p. 192. l. 2. Δεῖ.] Noſter codex χρή.

l. 10. Τί γάρ ἐστιν ἄνθρωπος; μέρος πόλεως.] Mundum eſſe ad inſtar *Urbis* ac *Civitatis,* ſubinde inculcat Epictetus. p. 217. l. 2. 486. l. 11. 498. l. 14. p. 250. l. 13. τὴν αὐτῆς πόλεως πολίτην, καὶ τὴν μεγάλης καὶ τὴν μικρᾶς. Et paſſim. Seneca de Otio Sap. c. 31. *Duas reſp. animo complectamur; alteram* Magnam *& vere publicam, quâ dii atque homines continentur; in quâ non ad hunc angulum reſpicimus, aut ad illum, ſed terminos civitatis noſtræ cum ſole metimur: alteram cui nos adſcripſit conditio naſcendi. hæc aut Athenienſium erit, aut Carthaginienſium, aut alterius alicujus urbis, quæ non ad omnes pertineat homines. quidam eodem tempore utrique dant operam,* Majori Minorique, *quidam tantum* Minori, *quidam tantum* Majori. Confer M. Anton. II, 11. III, 3. VI, 44. XII, 36. & paſſim. Author de Mundo, Cap. VI. Οὕτως ὑπολητέον καὶ περὶ τὸ μέγιστον πόλεως, λέγω δὴ τῆσδε τῆς κόσμου. Cicero de Fin. III, 19. *Mundum autem cenſent regi numine deorum, eumque eſſe quaſi communem* Urbem & Civitatem *hominum & deorum, & unumquemque noſtrûm ejus mundi eſſe* Partem: *ex quo illud natura conſequi, ut communem utilitatem noſtræ anteponamus.* Idem de Nat. Deor. II, 62. de Leg. I, 7.

l. 12. Ἥτις.] Sic repoſui ex fide noſtri codicis: cum alii ἥ τι exhibent.

l. 13. Νῦν ἔν ἐμέ.] *Nunc ergo me.* Verba ſunt indignantis μιμητικά. *Wolfius.* Et quæ ſequuntur, (viz. νῦν ἔν ἄλλον) rurſus horum μιμητικά. Nam æque ridiculum dicere νῦν ἐμέ, ac νῦν ἄλλον, &c. *Com. Shaftesburienſis.*

Ibid. Νῦν ἔν ἐμὲ κρίνεις;] Verba indignantis; vide ad p. 9. l. 1. Cui Epictetus, Νῦν ἔν ἄλλον πυρέσσειν; Mimice. Si iſtiuſmodi locutiones lectorem lateant, in tenebris verſari ſæpe neceſſe eſt.

p. 193. l. 2. Ἐν τούτῳ τῷ περιέχοντι.] Ptolemæo frequens eſt cœlos & aërem appellare τὸ περιέχον, quod terras undique circumdet, & quaſi complectatur. *Wolfius.* Seneca τὸ περιέχον vertit alicubi, *Hoc, quo circumdati ſumus, ſpatium.* Lucret. V, 319.

Denique jam tuere Hoc circum ſupraque, quod omnem
Continet amplexu terram.

l. 5. Εὖ σοι γένοιτο.] Formula ironica. Utitur M. Anton. V, 28. Vide p. 131. lin. ult.

l. 6. Ἐποίησα ἐγὼ τὸ ἐμόν.] Reſpicit ad verba Socratis in Plat. Apol.

CAP. VI.

PAg. 193. l. 11. Τὸ συνημμένον ἀδιάφορον.] *Pronuntiatum connexum res indifferens eſt.* Si res ipſa eſt indifferens & parvi momenti, quid tantæ laudis & reprehenſionis habere poteſt ejus vel recta vel prava adminiſtratio? Vilis enim & abjectæ materiæ, quæ præclara forma, hoc eſt, tractatio eſſe poteſt? Nam utcunque ſis egregius ſutor: quid tum poſtea, ſi nihil niſi putidam alutam conſuas? *Wolfius.*

l. 11. Ἡ κείσις.] Vide ſupra p. 186. l. 5.

p. 194. l. 4. Καλὸν ὃ τὸ εἰδέναι.] Vide p. 328. l. 8.

l. 6. Ἐν οἷς μὴ παρεσκεύασαι.] *In quibus paratus non es.* Cic. 1. Officiorum: *Ad quas res aptiſſimi erimus, in iis potiſſimum elaborabimus. Sin aliquando neceſſitas ad ea nos detruſerit, quæ noſtri ingenii non erunt: omnis adhibenda erit cura, meditatio, diligentia, ut ea ſi non decore, at quam minimum indecore facere poſſimus,* &c. *Wolfius.*

l. 13. Τοῖς πεπεφραμμένοις.] Fortaſſe τοῖς περὶ αὐτὸ τεθειμμένοις, *exercitatis in eâ re.* Si ἐπιτεθραμμένοις legas, erit iis quibus ea res commiſſa eſt. *Wolfius.* Τοῖς περὶ αὐτὸ τεθειμμένοις, Wolf. recte: Vide infra, [p. 257. l. 9.] unde legend. περὶ τὰς ὕλας τεθειμένοις. *Com. Shaftesburienſis.* Τοῖς πεπεθειμμένοις, ſic codex Baſ. Ven. & Salmant. Noſter codex παραθεθειμμένοις, MS. Par. πεθεθειμμένοις habet. Ἐκεῖνα autem, non ἐκεῖνο, legunt omnes codices; ἐκείνῳ παραχώρει, ubi ſupple τι, aut ſimile aliquid.

l. 17. Κεκλιμένην.] *Inclinatam.* Fortaſſe κεκλεισμένην *clauſam*, niſi forte alia ratio claudendi & aperiendi fores olim fuerit, quam apud nos. *Wolfius.* Cod. Baſ. & Ven. κεκλιμένην. Edit. Salmant. * κεκλιμένην, in margin. * κεκλεισμένην. Codex noſter quoque legit κεκλεισμένην.

p. 195. l. 4. Τὸ ἔργον.] Articulum τὸ inſerui auctoritate noſtri codicis: uti mox μέμνησο repoſui pro μεμνημένῳ: & ᾖ reſtitui ante εὐ ταραχθήσῃ.

l. 7. Καλῶς ὁ Χρύσιππος.] Confer p. 217. l. 5. Verſu autem ſequente ex noſtro codice ᾖ inſerui, ἢ τὰ ἐξῆς.

l. 8. Ἀεὶ τῶν εὐφυεστέρων ἔχομαι πρὸς τὸ τυγχάνειν.] Verba ſic ordinabis, ἔχομαι ἀεὶ τῶν εὐφυεστέρων ſcilicet ὄντων πρὸς τὸ τυγχάνειν. Sicut dicimus εὐφυὴς πρὸς τὰ γράμματα, *aptus ad diſcendas literas.* Si τὰ εὐφυέστερα abſolute, & πρὸς τὸ τυγχάνειν, τελικῶς ſumas, pro ἵνα τύχω: minus placet. *Wolfius.* Verte, *Semper amplector ea quæ conſtitutioni meæ ſunt aptiora, ut adipiſcar id, quod ſecundum naturam eſt.*

l. 10. Τοιούτων.] MS. Par. τούτων.

l. 11. Εἰ δέ γε ᾔδειν, ὅτι νοσεῖν.] Vide infra p. 216. l. 14. Haud abſimile dictum Demetrii, nobilis Cynici. Senec. de Prov. c. V. *Hoc unum, inquit, Dii immortales, de vobis conqueri poſſum, quod non ante mihi voluntatem veſtram notam feciſtis: prior enim ad iſta veniſſem, ad quæ nunc vocatus adſum.*

l. 16. Οὐχ ἵνα ὃ χ' θεὸς θῶσιν.] Plane reſpexit ad verſus illos celeberrimos in Hypſipylâ Euripidis, quos olim laudavit Chryſippus.

——— Ἀναγκαίως δ' ἔχει
Βίον θεὸς ζεῦξαι, ὥστε κάρπιμον σάχυν,
Καὶ τὸν μὲν εἶναι, τὸν δὲ μή.

Vide M. Ant. VII, 40. & ibi Gatakerum. Cic. Tuſc. Diſp. III, 25.

Mortalis nemo eſt quem non adtingit dolor,
Morbuſque multus: ſunt humandi liberi,
Rurſus creandi: &c.
——— *tum vita omnibus*
Metenda, ut fruges; ſic jubet neceſſitas.

ubi in verſ. 2. repoſui *Morbuſque multus:* ſenſu ipſo poſtulante; græcis ſuffragantibus. Vulg. *Morbuſque: multi ſunt humandi liberi.* Vertit autem Cicero, πόνος, *dolor & morbus*, qui quidem multus variuſque mortale genus adtingit. Confer autem p. 508. l. 13.

l. 17. Οὐ γὰρ ἀπόλυτοι γίνονται.] *Neque enim abſolutæ naſcuntur ſpicæ:* hoc eſt, non ſua tantum cauſa, ſed imprimis propter homines: ſic ipſi homines propter Deum, atque ornatum univerſi. *Wolfius.* Vide ſupra p. 191. l. 11.

p. 196. l. 1. Εἰ ἓν αἴσθησιν ἔχον.] Ita Cicero, forſan quoque ex ipſo Chryſippo, de Fin. V, 14. *At verò ſi ad vitem ſenſus acceſſerit,* &c.

l. 6. Οἱ αὐτοὶ ἐσμέν.] Forſ. τοιαῦτοί ἐσμεν: & dele interrogationem poſt ἀγαναχτῶμεν.

l. 9. Οὔτε γὰρ ἴσμεν τίνες ἐσμέν;] *An ignoramus qui ſimus?* Poſſunt hæc etiam affirmative legi, ſine interrogatione. Multi enim ſe non noverunt, nec meditatas habent res humanas, ideóque ſunt queruli. Sed interrogatio eſt acrior & magis urget. Oportere nos ſcire qui ſimus, & meditatas habere res humanas. *Wolfius.* W. hæc etiam interrogative legit, ſed & hæc & priora potius affirmative legenda credo. *Com. Shaftesburienſis.*

l. 11. Ἀλλὰ Χρυσάντας.] Rem narrat ipſe Cyrus apud Xen. Κυρ. παιδ. in initio L. IV. Ἐπεὶ δ' ἐγὼ παρῃγύησα ἐπανάγειν, καλέσας ὀνομαστὶ αὐτὸν, ἀναστεναμὼν ἔτο τὴν μάχαιραν, ὡς παίσων πολέμιον, ὑπήκουσε τέ μοι εὐθὺς, καὶ ἀφεὶς ὃ ἔμελλε ποιεῖν, τὸ κελευόμενον ἔπραττεν. Cyrus ait ſe nominatim Chryſantam compellaſſe, ὀνομαστὶ καλέσας. ſed paulo aliter Epictetus, σάλπιγξ ἀκαλύσης. nam memoriæ confiſus hæc enarrat.

p. 197. l. 1. Καὶ φείσασεις αὐτὰ καλῶμεν.] Quia hæc ab etymologia Græca pendent, Latine reddi non poſſunt. φείσασεις, verbum verbo ſi exprimas, *circumſtantias* ſignificat: ſed capitur ἀντὶ στενοχωρίας καὶ συμφορῶν, pro anguſtiis & calamitatibus. *Wolfius.*

l. 4. Τὸ γιγόμενον φθαρῆναι.] *Quod ortum fuerit interire.* Scimus quidem hanc eſſe naturæ legem: ſed aſſueti corporibus, atque aliis rebus animi, & mortis atque inferorum metu, plerique inviti ab eis ſeparantur. *Wolfius.*

l. 6. Τί σοι μέλει ποία ὁδῶν;] *Quid tua refert qua via deſcendas ad inferos?* Quod ad exitum attinet, eadem res eſt: ut ante diximus. Æque enim mortuus eſt, quem febris peremit, atque is quem tyrannus. Sed tamen modus gerendæ rei multo eſt atrocior, valente corpore, immatura ætate, excarnificatum & excruciatum in tetri carceris ſqualore, produci in publicum, atque omni ſpectante populo, ut maleficum gladio aut ſecuri percuti, ſtrangulari, ſuffocari in aquis, igni cremari. Fortiter quidem hæc dicuntur: ſed cum ad rem ventum eſt, vereor ne magnifica iſta verba evaneſcant. *Wolfius.*

Ibid. Τί σοι μέλει ποία ὁδῶν.] Noſter codex ὁδῶ. Confer autem ſupra p. 188. verſ. ult. Sic apud Stobæum Serm. XXXVIII. Ἡ δ' ἀναλαχόθεν, φησὶν, ὁ Ἀεισιππος, ΙΣΗ καὶ ὁμοία ἡ εἰς ᾅδου ὁδός.

Anaxa-

Anaxagoras apud Laert. II, 11. Παγχάλεπον, ἔφη, ὁμοίαν δοῦναι ἢ εἰς ἅιδου καταβάσεως. *Præclare Anaxagoras, qui cum Lampſaci moreretur, quærentibus amicis, velletne Clazomenas in patriam, ſi quid accidiſſet, auferri: Nihil neceſſe eſt, inquit; undique enim ad inferos tantundem viæ eſt.* Cic. Tuſc. Diſp. I, 43. Epigramma incerti authoris in Anthol.

Εἰς ἀίδην ἰθεῖα καταίνυσις, εἴτ' ἀπ' Ἀθηνῶν
Στείχεις, [l. Στείχῃς,] εἴτε νέκυς νείσεαι ἐκ Μεσόης.
Μή σε γ' ἀνιάτω πάτρης ἀπὸ τῆλε θανόντα·
Παντόθεν εἷς ὁ φέρων εἰς ἀίδην ἄνεμος.

l. 8. Σωκρατικῶς.] Vide Xen. in Apol. Socrat. f. 7.

l. 10. Ἐξ μησί τινα ἔσφαξε.] Non ille quidem ſex menſibus cervices aut jugulum ferire poteſt, ſed pluribus annis ſic excarnificare poteſt, ut quivis dies ſit morte acerbior. Id quod D. Methodio accidiſſe, in ſepulcrum cum latronibus concluſo, ubi cadaverum fœtorem ferret, cæteraſque ſordes, Zonaras noſter ſcribit. *Wolfius.*

l. 11. Φόβος δὲ ταῦτα πάντα.] Seneca Ep. 24. *Illud ante omnia memento, demere rebus tumultum, ac videre quid in quaque re ſit.*

l. 14. Σὺ δ' αὐτὸς ὅταν διαπλέῃς τ' Ἀδρίαν.] Adria ſeu Adriaticum mare tempeſtuoſum deſcribitur. Hor. Carm. I. 33.

Libertina, fretis acrior Adriæ
Curvantis Calabros ſinus.

Et III. 9. ——*Improbo*
Iracundior Adriâ.

Cæterùm à vitioſa interpunctione laborat hic locus, quem ſic lege: τίνι [ſic noſter codex: vulg. τί] κινδυνεύεις; ἢ τῇ κεφαλῇ; Ἀλλὰ τῇ ὑπολήψει κινδυνεύω. Τῇ σῇ; πῶς; τίς γάρ σε. κ. τ. λ. Sic de Græco Anglicè reddidi: *My life is in danger under Cæſar. And am not I in danger, who dwell in Nicopolis, where ſo many earthquakes are? or when thou thyſelf croſſeſt the Adriatic, what then is in danger? is not thy life? Ay, but my opinions and my ſentiments are in danger. Thy opinions? how ſo? who can compel thee to have any opinion contrary to thy own will?* &c.

p. 198. l. 5. Ἀλλαχοῦ εἶναι, ἐν Ῥώμῃ; ναί.] *Alibi eſſe. Romæ? Sic.* Fortaſſe ἀλλαχοῦ εἶναι ἢ ἐν Ῥώμῃ, *Alibi eſſe quàm Romæ?* Difficile & moleſtum fuit civi, aut aſſueto magnificentiæ Romanæ, carere urbis aſpectu. *Wolfius.* Noſter codex firmat Wolfii conjecturam.

l. 6. Ἂν σοι ποιῇ, ἀπελεύσῃ.] Lego ἂν σοι δοκῇ, *ſi viſum tibi fuerit.* Etſi, cum ſæpius hæc loquendi forma occurrat, dubitari poteſt, an ſit aliquis Epicteti ἰδιωτισμός. *Wolfius.* Ἂν σοι ποιῇ, Angl. *If it makes for you.* Eandem loquendi formulam vide in p. 390. l. 9.

l. 11. Ἵν' εἴπῃ νέος εὐφυὴς, Οὐκ ἂν ἦν τοσοῦτος.] *Ut dicat adoleſcens ingenioſus* (de præceptore, philoſopho) *non fuiſſe tanti.* Sic in Enchir. [p. 722. l. 3.] de magnatibus vulgus, οὐκ ἂν ἦν τοσοῦτος. *Com. Shaftesburienſis.*

l. 14. Ἐκείνης τῆς διαιρέσεως.] Vide p. 116. 178. 187. l. 1.

l. 15. Καὶ τὰ σά.] Ita exhibet noſter codex: vulg. καὶ σά.

p. 199. l. 5. Ὅταν ἐν φυλακῇ δυνώμεθα παιδάς γε φέρειν.] Scripſit Socrates in carcere Περοίμιον εἰς τὸν Ἀπόλλω, uti vocat Plato in Phædone. Diogenes Laert. in vitâ Socratis ſ. 42. Ἀλλὰ καὶ ΠΑΙΑΝΑ καλά τινας ἐποίησεν, ὃ ἦ ἀρχή,

Δῆλε Ἄπολλον χαῖρε, καὶ Ἄρτεμι, πᾶσδε κλεινώ.

l. 10.

l. 10. Ἐν τίσιν ἂν ἀποθνήσκειν μέλλω.] Fortaſſe οἷς ἐναπεθνήσκειν μέλλω. *Wolfius.* Sed fort. interpungendum poſt ἄρα. & legend. ἐν τίσιν ἄν; interrogative. *Com. Shaft.* Videamus locum, atque Wolfii interpretationem: Τί μοι παράγματα παρέχεις; οὐκ οἶδας τὰ ἔχοντά με κακά; ἐν τούτοις γάρ μοι ἔξεστιν, ἐν τίσιν ἂν ἀποθνήσκειν μέλλω. ἄνθρωποι δ' ἄλλοι ἀθάνατοι ἔσονται; *Quid mihi negotium faceſſis? An ignoras in quibus ſim malis? In capitis periculo ſum. Nunquid ergo reliqui homines immortales erunt?* In contextum autem recepi diſtinctionem quam exhibet noſter codex: poſt ἐν τούτοις γάρ μοι ἔξεστι, ſupple Παιᾶνας γράφειν. *in his igitur mihi licet* Pæanas ſcribere, ut Socrates?

CAP. VII.

ΠΩΣ μανθανέτον.] Confer Ench. cap. 32. p. 716. & Xen. ἀπομν. L. I. c. 1. ſ. 8. Scripſit hac de re Cicero. nam tota fere veterum in divinatione verſabatur publica religio: quam Epicurei deridebant. Ipſe Socrates μανικῇ χρώμενος οὐκ ἀφανὴς ἦν, ut ait Xen. in initio ἀπομν. Zoſimus L. II. p. 104. de Conſtantino dicit, eum primum initium impietatis feciſſe, divinationem ſuſpectam habendo: τῆς ἀσεβείας τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο, τὴν μανικὴν ἔχειν [lego ἔχων] ἐν ὑποψίᾳ.

p. 200. l. 7. Ἂν ἢ κἀποθανεῖν.] Sic Hector apud Hom. Il. μ'. 243. alloquitur Polydamanta:

Εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

Cic. de Senect. *Augurque cum eſſet,* [Q. Fabius Maximus] *dicere auſus eſt, optimis auſpiciis ea geri, quæ pro reip. ſalute gererentur: quæ contra remp. ferrentur, contra auſpicia ferri.*

l. 9. Οὐκ ἔχω τί μανθάνειν ἔσω.] Lucan. IX, 572.

Scimus, & hæc nobis non altius inſeret Ammon.
Hæremus cuncti ſuperis, temploque tacente,
Nil facimus non ſponte Dei: nec vocibus ullis
Numen eget, dixitque ſemel naſcentibus auctor,
Quicquid ſcire licet.

l. 13. Συμφέρει σοι;] Cum interrogatione. *At eum fero, cùm dicit, Hoc tibi conducibile?*

l. 14. Εἰ δὲ μεμάθηκεν.] Fortaſſe poſt δέ, diſtinguendum εἰ δέ, ſcilicet οἶδεν: *Si verò novit, didicit:* hoc eſt, non quatenus hariolus aut augur, ſed quatenus philoſophus eſt. Sed fortaſſe rectius ſic legetur: οἶδε τί ἔστιν ἀγαθόν; ἢ μεμάθηκεν. *Scitne quid ſit bonum? aut didicit,* &c. *Wolfius.* Nos autoritatem noſtri codicis ſecuti contextum reformavimus.

p. 201. l. 7. Σὲ μέλλω πυνθάνεσθαι.] *Tene rogem?* interrogative & negative. Sequitur: cum grammaticam ignores, philoſophiam ſcire quî potes? *Wolfius.* Ex noſtro codice ἃ inſerui: quod melius.

l. 8. Ἐνθάδ' ἔν, ὅπου.] Scilicet οἶδα τὸ ἀληθές, ἢ τὸ συμφέρον. *Itane hic demum ita eruditus eſt, ubi,* &c. *Wolfius.* Ita diſtingue potius, Διατί; Ἐν γραμματικοῖς ἃ λέγεις ἐνθάδ' ἔν, ὅπου κ. τ. λ. *Quare? In grammaticâ non dicis: hîc demum* dicis, *ubi,* &c.

l. 10. Διὰ τοῦτο ἡ γυνὴ καλῶς.] *Recte igitur illa mulier.* Sententia eſt: Recte eam feciſſe, quæ non eventum

ventum timuerit, ſed officium fecerit. Pro καλὰ τ' εἰπόνλα, lego καλὰ τῶν εἰπόνλων, vel πρὸς τ' εἰπόνλα. *Wolfius.*

l. 11. Γρατίλλη.] Gratilla, nobilis fœmina, quam ex urbe Italiaque ejecit Domitianus. Vide Plin. Epiſt. XI. Lib. III. Tacit. in vitâ Agricolæ ſ. 45. *Non vidit Agricola obſeſſam curiam, & clauſum armis ſenatum, & eadem ſtrage tot conſularium cædes*, tot nobiliſſimarum fœminarum *exilia & fugas.*

l. 11. Τὸ πλοῖον τῶν ἐπιμηνίων.] Ἐπιμήνια, ſervorum ſunt cibaria, demenſa. Gloſſar. Epimenia, xenia quæ dabantur per ſingulos menſes. Juven. Sat. VII, 120.

Aut veteres, Maurorum Epimenia, *bulbi.*

Sic in hoc loco τὸ πλοῖον τῶν ἐπιμηνίων. eſt navis cibariorum quæ mittere ſolebat in ſingulos menſes mulier quædam Gratillæ exuli. Vide Salmaſ. de Uſur. p. 164. Cæterum τὸ πλοῖον lectio eſt noſtri codicis, alii πλεῖον perperam exhibent.

l. 15. Ἐπὶ τό.] MS. Par. ἐπὶ τοῦτο. Forſ. ἐπὶ τοῦτο τό.

p. 202. l. 3. Ναὶ κύριε, ὡς ἡ τύχη θέλει.] *Recte domine, ut fortuna vult.* Videntur verba eſſe conſultoris, animi æquitatem præ ſe ferentis, cùm is ſpe & metu ſit attentus. *Wolfius.* MS. Par. ὡς ἡ τύχη φέρει.

l. 6. Ἐμπαίζουσιν ἡμῖν.] *Illudunt nobis*, ſcilicet optima quæque & jucundiſſima, falſo pollicendo, aut etiam vanos terrores augendo, ut ſuum ipſi τί ἔν, peculium augeant, aut morbo animi ſui ac malevolentiæ indulgeant. *Wolfius.*

l. 6. Τί οὖν; δεῖ δίχα ὀρέξεως ἔρχεσθαι ἢ ἐκκλίσεως, ὡς ὁ ἀδιαπτώτου.] *Quid ergo?* ſcilicet, agendum. Subjectio ſequitur, *Veniendum eſt*, &c. *Wolfius.* Recte. nam ſic infra: & in Enchir. [p. 717. l. 3.] *Com. Shaftesb.* Noſter codex ἔρχεσθαι, alii ἄρχεσθαι: Edit. Salmant. * ἄρχεσθαι, in marg. * ἔρχεσθαι.

l. 9. Πρὸς τὴν ἀξιάν.] Fort. πρὸς τὸ τὴν ἀ.

l. 14. Ἀλλ' οἷα ἐνδείκνυνται.] *Sed ut rerum ſpecies, quales exhibentur*, oculi *excipientes, eas nobis oſtendant.* Supra autem pro ἵνα ταῦτα, noſter codex habet ἵνα τοιαῦτα.

l. 16. Νῦν δ' τρέμοντες τὸ ὀρνιθάριον κρατοῦμεν.] Κρατεῖν τὸ ὀρνιθάριον, *Tenere aviculam*, ſitne ceremonia aliqua magica, ignoro. Quid verò, ſi pro κρατοῦμεν legas ἀπατοῦμεν. Nunc aviculam metuentes, vacillamus, parum nobis conſtamus: aut ἀπατοῦμεν, vellemus nos aviculam conſectari, & in noſtras partes traducere poſſe. *Wolfius.* Ὀρνιθάριον κρατοῦμεν, *augurium captamus.* κρατεῖν, eſt *prehendere, captare*; & ὀρνιθάριον dictum puto feſtivè, ut mos eſt Epicteti, pro οἰωνὸν ſeu οἰώνισμα.

p. 203. l. 1. Κύριε ἐλέησον.] *Domine, miſerere.* Notiſſima formula in Chriſtiana Eccleſia jam uſque à primis temporibus uſurpata.

l. 2. Ἐπίτρεψόν μοι ἐξελθεῖν.] *Permitte mihi exire.* Non ſatis video quid ſibi velint hæc verba, niſi forte ad Augurem hæc præ metu & ſolicitudine dicat conſultor, ut liceat exire templo, ad inaugurandum capto. *Wolfius.* Ἐξελθεῖν ſcil. τῆς φαντάσεως. Vide Marc. L. IX. ſ. 13. Edit. Gatak. Stoicis quid ſit φαντασία, vide ſup. Cap. præced. & L. I. cap. 24. Vide ſupra in Notis, [p. 191. l. 3.] Eodem modo L. I. c. 29. ἀπιὼν εἰς φαντασίαν. & c. 30. τί δ' &c. ἐν ταῖς φαντασίαις. Ὅταν εἰσίῃς, &c. & L. II. c. 1. rurſus ἀπιὼν εἰς φαντασίαν. cujus contrarium hoc eſt, ἐξελθεῖν τῆς φαντασίας. *Com. Shaftesburienſis.*

Ibid. Ἐπίτρεψόν μοι ἐξελθεῖν.] Angl. *Suffer me to come off.*

l. 5.

l. 5. Παρέχεις.] Noſter codex ἐξαπαλῆς: quod Gloſſema videtur. Paulo ſupra, τὸ ὅσον ὂν σοὶ, ubi iſtud τὸ abeſſe malim. nam ὅσον ὂν σοὶ, *quantum in te eſt*, uſurpant Græci. Sed potius legendum, τί δὲ, ὅσον κ. τ. λ.

CAP. VIII.

L. In. 8. Τὸ ἀγαθόν.] Edit. Salmant. & MS. Par. ταγαθόν. Cod. Ven. τὰ ταγαθόν. Mox noſter codex pro φημι, habet κώμι. ex quo codice l. 13. ſupplevi Ναί.

p. 204. l. 3. Ἐν λογικῷ.] Ita noſter codex: alii ἐπὶ λογικῷ.

l. 4. Ἐν τῇ παραλλαγῇ τῇ πρὸς τὰ ἄλογα;] *Decorum id eſſe, quod conſentaneum ſit hominis excellentiæ in eo*, in quo Natura ejus à reliquis animantibus differat. Cic. de Off. L. I. c. 27.

l. 13. Ὑπηρέτικα γὰρ γέγονεν ἄλλοις, ἃ καλὰ προηγούμενα.] Ὑπηρέτικα pro ὑπηρέτηκα: & fortaſſe καλὰ τὰ προηγούμενα, vel ἃ κὴ προηγούμενα. Sicut ſupra τὸ ἀπόλυσον, ita hîc τὸ προηγούμενον uſurpare videtur de iis quæ ſuapte cauſâ ſunt, & non ad aliorum uſum referuntur. *Wolfius.* Οὐκ αὐτὰ προηγούμενα, ſic repoſui monente noſtro codice. Edit. Salmant. * καλὰ προηγ. in marg. δοκεῖ παρέλκειν.

l. 14. Ὁ οὖν ἐπεὶ γέγονε;] Fortaſſe ἐπὶ τί. *Wolfius.* Noſter codex προηγουμένως, non προηγούμενον, uti alii habent. Scribe itaque, Ὁ οὖν ἐπὶ τί γέγονε; μήτι προηγουμένως; *Qua de cauſâ natus eſt aſinus? nunquid ex cauſâ primariâ?*

p. 205. l. 8. Ἐκεῖ ζητεῖν.] *Ibi quærere:* ubi νῆς, ἐπιστήμη, λόγος ὀρθὸς, πρὸς τὸ παρακολουθεῖν τῇ χρήσει τῶν φαντασιῶν.

l. 8. Οὗ μὴ παρόν.] *Quo bono non præſente.* Suſpectus locus & dubius: ſed ſenſus hic eſſe videtur: ſi bonum hominis non ſit in animo poſitum, nunquam id alibi inventum iri. Poſſit etiam fortaſſe legi τὴν οὐσίαν τοῦ ἀγαθοῦ; interrogative. & poſtea iterum, ἢ μὴ παρόν. *Nonne ſi bonum in animo non ſit*, &c. Sed malim abſque negatione legere ἢ παρόν, ut ſit ſenſus: Cum in animo bonum hominis fuerit inventum, nihil aliud dicendum eſſe bonnm. *Wolfius.*

l. 9. Τῶν ἄλλων.] Scil. ζώων, φυτῶν, ut ſupra. *Com. Shaft.*

l. 10. Εἰ ἔν οὐκ ὄζει θεῶν ἔργα κακεῖνα; ὄζει, ἀλλ' ἃ προηγούμενα.] Poſt κἀκεῖνα ponenda interrogatio, cui ὄζει alterum reſpondet. Deus etiam alias res fecit, bonæ ergo ſunt. neque enim quicquam mali Deus facit. Sed ſi cum excellentia mentis conferantur; earum bonitas velut in nihilum redacta, tanquam fumus quidem evaneſcit. Hoc argumento Stoici refutari poſſunt, cum quicquam præter virtutem bonum eſſe negant. Eſt igitur & corpus bonum, quia factum à Deo. ſunt & ea bona quæ conſervando corpori ſerviunt; quia & ipſa facta à Deo. Abuſus, hominum vitium eſt, non Dei aut ipſarum rerum. *Wolfius.* Legiſſe videtur Wolfius, τί ἔν; οὐκ ἔστι θεῶν ἔργα κἀκεῖνα; Ἔστιν, ἀλλ' ἃ προηγούμενα, οὐδὲ μέρη θεῶν. *Quid igitur? non ſunt & illa deorum opera? Sunt; ſed non opera primaria, neque partes dei.* Poſſit quoque recepta lectio defendi hoc modo: εἰ ἔν οὐκ ἔστι, *etſi igitur bonum non ſit in illis, opera tamen deorum & illa*, &c.

l. 12. Σὺ ἀπόσπασμα.] Horat. *Divi-*

Divinæ particula auræ. Vide ad p. 81. l. 16.

l. 14. Τὴν Εὐγένειαν.] Confer p. 20. Sic Aratus, citante Paul. Apoſt. Act. xvii. 28. τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν.

lin. ult. Ὅταν σωφροσία χρῇ.] Συνουσία colloquium, familiarem congreſſum, & vitæ conſuetudinem cum aliquo ſignificat. capitur & ἀντὶ τῆ ἀφροδισίων, unde σωφρονίζειν. Et in hac poſtrema ſignificatione hîc accipio, quia ſequitur, ὅταν ὁμιλίᾳ. Nec abſurde rei Venereæ fit hic mentio. neque enim unquam homo dignitatis ſuæ magis meminiſſe debet, quàm cum à ſeipſo maxime, atque in beſtiam degenerat. Tum enim maxime eſt homo,

Arrectos quoties attollit ad æthera vultus.

Fit pecus, in terram cum prono pectore vergit. Wolfius.

p. 206. l. 1. Ὅταν ὁμιλίᾳ.] Supple χρῇ.

l. 3. Θεὸν ἀφιορέεις τάλας, καὶ ἀγνοᾶις.] Sine interrogatione. Vide autem p. 261. l. 8. p. 83. l. 13. Lucanus L. IX. de Catone:

Ille deo plenus tacitâ quem mente gerebat.

Et paulo poſt,

Eſtne dei ſedes, niſi terra & pontus & aer
Et cælum & virtus?

Huc refer illud apud Hieroclem p. 24. ψυχῆς καθαρᾶς τόπον οἰκειότερον ἐπὶ γῆς θεὸς οὐκ ἔχει. Miltonus noſtras L. I, 17.

——*Thou, o Spirit, that doſt prefer*
Before all temples th' upright heart and pure.

l 4. Ἀργυρᾶν ἔξωθεν.] *Argenteum extrinſecus*: quia non licet argentatum dicere, ut auratum. *Wolfius.* Nota ἔξωθεν, cui mox opponitur ἔσωθεν.

l. 7. Καὶ ἀγάλματος μὲν τοῦ θεοῦ παρόντος.] Ea erat veterum religio, ut, deorum ſimulacris præſentibus, neque quicquam dicerent, neque facerent, in quo aliquid eſſet obſcœnitatis. Vide Athenæum L. VIII. Plutarch. in Quæſt. Romanis. Cæſaribus autem Romæ imperantibus, idem honos eorum ſimulacris attributus: atque inter crimina læſæ majeſtatis erat, ſimulacris eorum præſentibus obſcœni aliquid admittere. Vide Suetonium in vitâ Tiberii c. 58. Spartianum in Caracall. Hinc Juvenalis Sat. I. 131.

Cujus ad effigiem non tantum meiere fas eſt.

l. 11. Ἀναίσθητε.] Ita noſter codex, & Salmant. alii ἀναίσθητον.

lin. ult. Μὴ ταπεινώσῃ αὐτὸν ῥάκη φαυλιθέντα.] Fortaſſe φαυλισθέντα: *Ne panni circumpoſiti eum humilem reddant, & deforment.* Wolfius.

p. 207. l. 1. Αὐτῷ θεόν.] Scribe ſine interrogatione, θεὸν. & mox ἀπέρχεται. deinde σε ἤθελον ἔχειν; interrogative.

l. 12. Καὶ τί ὁ τεχνίτης τῷ τεχνητῷ ὅμοιος; ἢ τὸ καλασκεύασμα τῷ καλασκευάσαντι.] Τὸ τεχνητὸν intelligi poteſt opus arte expreſſum, à τεχνάομαι. Sed ſententia poſtulare videtur ut legas τῷ τεχνίτῃ. Artifex eſt Deus, artifex eſt Phidias. Statua Minervæ eſt opus Phidiæ: homo rationis particeps, eſt opus Dei. Conferuntur & artifices & eorum opera. Deus infinito intervallo vincit Phidiam. Dei opus homo, infinito intervallo vincit Minervæ ſtatuam Phidiæ opus. Si ergo Phidiam ſuum opus reveretur (ſcribuntur enim hæc εὐσεβείας καλὰ προσωπεῖα) quantò magìs Deum revereri debet ſuum opus homo? Rectè legitur, τῷ καλασκευάσαντι. Mendum in τεχνητῷ decepit eum, qui τῷ καλασκευάσαντι annotavit. *Wolfius.* Noſter

codex habet καί τοι, uti mox καλασκευάσματι, & ſic Edit. Ven. & MS. Par. Cod. Baſ. * καλασκευάσματι, in marg. * καλασκεύασαι.

l. 14. Εὐθὺς ἔχει τὰς ὑποθήκας.] Statua ſimilitudinem habet hominis: ſed mentem, ſenſus & motum non habet. Unde ſimulacra in ſacris literis deridentur, quòd oculos habeant, nec videant; aures, nec audiant; nares, nec olfaciant; linguas, nec loquantur; manus, nec palpent; pedes, nec ambulent, &c. *Wolfius.*

p. 208. l. 2. Τὴν Νίκην ἐπ' αὐτῆς ἐξαμένην.] De Phidiâ, & de Jove Olympio, vide ad p. 35. l. 16. De Minervæ autem ſimulacro vide Plin. L. 34. c. 19. p. 649. & Val. Max. L. I. c. 1. Ovid. L. IV. de Ponto Eleg. I. 31.

Artis ut Actææ vel eburna vel ærea cuſtos,
Bellica Phidiacâ ſtat dea facta manu.

Cæterùm haſce Victoriolas, quas manu extensâ recepit Minerva, paſſim videre licet in imaginibus. de hiſce quoque Cicero de Nat. Deor. L. III, 34. *Idem* [Dionyſius] *Victoriolas aureas, & pateras, coronaſque, quæ ſimulacrorum porrectis manibus ſuſtinebantur, ſine dubitatione tollebat.* Pauſanias in Jovis etiam Olympici deſcriptione: ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ φέρει ΝΙΚΗΝ ἐλέφαντος καὶ ταύτην χρυσοῦ, ταινίαν τε ἔχουσαν, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ στέφανον.

l. 6. Καλασκευάσει αὐτό.] Τὸ καλασκεύασμα. ſed malim αὐτὸν, τὸν δημιουργόν. *Wolfius.* Αὐτὸν exhibet noſter optimus codex, quem ſequimur.

l. 8. Σοὶ μόνῳ ἐπίστευσε.] *Te tibi uni credidit.*

l. 9. Ἀλλὰ καὶ καλασκύνεις.] Malim καλασκυνεῖς, in futuro. *Wolfius.* Lege itaque: οὐδὲ τούτου μεμνῆσθαι, ἀλλὰ καὶ καλασκυνεῖς τὴν ὀφρύν;

l. 16. Οὔπω κατ' ἀξίαν.] Verba ſunt ejus qui reſpondet ad crimen arrogantiæ. Nondum, inquit, eam præ me fero gravitatem, quæ philoſophum decet. Vos me ſeveriorem dicitis: ego leviorem quàm par ſit me eſſe fateor. *Wolfius.* Dele interrogationes: *Nondum, fateor, uti par eſt. nondum,* &c.

p. 209. l. 4. Ὅταν σιλπνωθῇ.] Angl. *When it is poliſh'd, and made bright.*

l. 6. Ὁ Ζεὺς ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ ὀφρῦν ἀνέσπακεν.] Dicitur Phidias Jovem Olympium finxiſſe ad exemplar Homerici Jovis, Il. ά. 529. ubi conſule Euſtathium.

l. 9. Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον.] Il. ά. 526. Mox ἀθανάτοιο καὶ ἀγήρων, vocabula ſunt Homerica: Vide Il. μ'. 323.

p. 210. l. 1. Νεῦρα φιλοσόφου.] *Nervos philoſophi.* id eſt, vim, potentiam, efficaciam. Cic. Academ. I, 10. *Nervos virtutis incidere.* Vide infra p. 270. l. 6. p. 280. l. 16. Eodem modo M. Anton. XI, 18. ἰσχυρὸν καὶ νεύρων καὶ ἀνδρείας τύπῳ μέτεσιν. Mox plane reſpicit Epictetus ad tres in philoſophiâ locos, de quibus L. III. c. 2. ubi vide quæ notantur.

l. 3. Συγκατάθεσιν ἀπερίπλωτον.] Tertius in philoſophiâ locus. De voce ἀπερίπλωτος, vide Indicem.

CAP. IX.

In. 10. φησί.] Vide ad p. 23. l. 8.

l. 11. Τίνων χωριζόμεθα;] Vide infra p. 216. l. 3. & p. 474. l. 4.

l. 13. Πῶς.] Scribe πως, enclitice.

p. 211. l. 9. Οἱ μὲν ἡμῶν μεγάλα θηεία.] Confer p. 21.

l. 10. Ἀφ' ὧν ἔδει ἀνεῖν.] Fortaſſis ἐφ' ὧν. Apparet eſſe proverbium, quo honeſtior calamitatis auctor inferiori præfertur. Honeſtius habetur ab Achille occidi, quam à Therſite. unde apud Ovidium Achelous de Hercule:

——*Nec tam*
Turpe fuit vinci, quàm contendiſſe decorum.
Magnaque dat nobis tantus ſolatia victor. Wolfius.

l. 11. Λέων με ἢ φαγέτω.] *Meleo vel devoret.* Proverbium quo mors illata à minutis & venenatis animalibus deprecabatur.

l. 13. Συμπεπλεγμένον —— διεζευγμένον.] Conſule Indicem de hiſce vocabulis.

lin. ult. Πότε αὐλοί;] Τότε, Gatak. Annot. in M. Ant. L. X. ſ. 8. Sed mallem, ſine ullâ mutatione, interrogative legere, ſicut interpres. *Com. Shaftesburienſis.*

p. 212. l. 3. Αὔξει δ' ἑκάστην ἢ σώζει.] Fortaſſis ἕκαστον, niſi φύσιν aut πρᾶξιν deſit. *Wolfius.* Vel potius τέχνην, ſicut infra. *Com. Shaft.* Cod. Salmant. * ἑκάστην, in marg. * ἕκαστον. Vide autem p. 275. l. 5.

l. 5. Ἂν δ' ἐδίου γενέσθαι.] Confer p. 257. l. 9.

l. 8. Ἀπολλύει ἢ τὸν ἀναδῆ.] Lego τὰ ἀναδῆ, ſcilicet ἔργα. *Wolfius.*

l. 11. Τὸν ἀναίσχυντον, τὸν ἄπιστον.] Videtur librarius indoctus aut oſcitans omiſiſſe quandam, ratus ea abundare. Lego τὸν ἀναίσχυντον ἡ ἀναισχυντία, τὸν ἄπιστον ἡ ἀπιστία: vel genere neutro, τὸ ἀναίσχυντον, τὸ ἄπιστον. *Wolfius.* Supplevi hunc locum ex noſtro codice, Wolfio etiam monente.

l. 13. Αἱ ἀκατάλληλοι λήψεις καὶ δόσεις.] *Inconvenientes* ſeu *impares acceptiones & dationes*, ſi ita liceat dicere. Ego ſententiam appendere malui, quàm verba minus idonea annumerare. *Wolfius.*

l. 14. Παραγγέλλουσιν οἱ φιλόσοφοι μὴ ἀρχεῖσθαι μόνῃ τῇ μαθήσει.] Sic Ariſtot. Ethic. L. I. c. 3. τὸ τέλος ἐστὶν ἡ γνῶσις ἀλλὰ πρᾶξις.

l. 15. Μελέτην προσλαμβάνειν.] Periandri dictum, Μελέτη τὰ πάντα. Diog. Laert. I, 99. Stobæus Serm. de Diſcip. & Erudit. Πρωταγόρας ἔλεγε, μηδὲν εἶναι μήτε τέχνην ἄνευ μελέτης, μήτε μελέτην ἄνευ τέχνης. Pythagoras in aur. carm.

Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐπιμελέτα.

p. 213. l. 1. Τὰς ὑπολήψεις τὰς ἐναντίας ταῖς ὀρθαῖς χρησικὰς ἔχομεν.] Χρησικῶς ἢ χρησικόν τι ἔχειν videtur dicere, τὸ διὰ τῆς χρήσεως κεκτῆσθαι, aliquid uſu & exercitatione paraſſe, vel ad uſum atque exercitationem accommodare. *Wolfius.* Angl. *We have opinions in uſe contrary to right opinions.*

l. 3. Οὐδὲν ἄλλο, ἐξηγηταί.] *Non aliud niſi interpretes*: id eſt, οὐδὲν ἄλλο ἢ ἐξηγηταί.

l. 6. Τὰ ἢ ἀμφότερα.] Fortaſſis ἀδέτερα, vel ἀδιάφορα. *Wolfius.* Noſter codex τὰ δ' ἀδιάφορα. Vide p. 286. l. 1. Et confer locum huic geminum apud Laertium in vitâ Zenonis,

nonis, L. VII, 102. Mox habes κακὰ ℌ, τὰ ἐναντία, pro κακὰ, τὰ δ' ἐν. ex noſtro codice, monente etiam Comite Shaftesburienſi.

l. 14. Τί Κυβεύεις περὶ τὰ μέγιστα;] *Quid de rebus maximi momenti aleam jacis?* Sic p. 443. l. 2. εἰ δὲ μὴ, κύβευε, καὶ ποίει ἃ ποιεῖς. Vide M. Ant. L. I. ſ. 8. ἀκύβευτον. atque ibi interpretem.

l. 15. Ἄλλο γάρ ἐστιν.] Vide Enchir. p. 730. l. 14. dele interrogationem.

p. 214. l. 7. Καὶ τάχα ἐκείνῳ χρησικώτερον τεχνολογήσεις.] Τὸ χρησικώτερον, non tam dexteritatem & ſolertiam, quàm vitæ uſum & mores ſignificare videtur: ut innuat pſeudoſtoici vitam doctrinæ Epicuri magis eſſe conſentaneam, quàm ipſius Epicuri, cujus continentia & in amicitia colenda fides, aliæque virtutes ab adverſariis etiam celebrantur: cùm falsò nominati Stoici, *& Curios ſimulent, & Bacchanalia vivant.* Wolfius.

l. 10. Τί ἐκεῖνος Ἰουδαίους ὧν Ἕλλην;] Ita noſter codex: alii τί δ'. Ἰουδαῖος ὢν Ἕλληνας;

l. 13. Οὐκ ἔστιν Ἰουδαῖος, ἀλλ' ἐκκρίνεσθαι.] Vide Apoſt. Paulum ad Rom. c. ii. 28 & 29. *Com. Shaftesb.*

l. 14. Ὅταν ἀναλάβῃ τὸ πάθος τὸ τοῦ βεβαμμένου καὶ ἠρημένου.] *Cùm ſuſceperit affectum tincti & amplexi,* ſcilicet Judaiſmum. Habuerunt & Judæi ſuos baptiſmos, non tam religionis quàm munditiæ, ut opinor, causâ uſurpatos. Sed quia primi Chriſtiani apud Judæos fuerunt; Chriſtianos, quorum χαρακτὴρ & nota eſt baptiſmus, cum Judæis, qui περιτομὴν habent, confundere videtur: & παραβαπτίστας eos appellare, qui Chriſtianæ religionis arcana non religioſe obſervent. Libro quarto Chriſtianos appellat Galilæos, eadem de cauſa: ut & Julianus dixit, Viciſti Galilæe. *Wolfius.*

Ibid. Τῷ βεβαμμένῳ καὶ ἠρημένῳ.] In proſelytorum initiatione Judæi & baptizabant & circumcidebant. Vide Marſh. Chron. p. 191. Tamen hoc in loco Chriſtianos cum Judæis confundere videtur Epictetus. Lego itaque pro ἠρημένῳ, περιηρημένῳ, *circumciſi:* atque ita Petavius legit ad Themiſt. p. 70.

p. 215. l. 1. Ἰουδαῖοι.] Sic noſter codex: nonnulli Ἰουδαῖος. male.

l. 6. Φιλοσόφου, τηλικοῦτο φορτίον.] Ita diſtingue.

l. 8. Αἴαντος λίθον.] Sic p. 339. l. 13. Vide Il. ℌ. 264. Juvenal. XV, 65.

——*Nec hunc lapidem, quales & Turnus & Ajax,*
Vel quo Tydides percuſſit pondere coxam
Æneæ.

CAP. X.

LIn. 12. Τὸ πρῶτον ἀνθρωπος.] Cicero de Fin. L. IV: *Sequitur illud ut animadvertamus qui ſumus ipſi, ut nos quales oportet eſſe ſervemus: ſumus igitur HOMINES, ex animo conſtamus & corpore, quæ ſunt cujuſdam modi: noſque oportet, ut prima appetitio naturalis poſtulat, hæc diligere, conſtituereque ex his finem illam ſummi boni atque ultimi.* Seneca Ep. 95. *Quando omnia quæ præſtanda ſunt ac vitanda dicam, cum poſſim breviter hanc formam humani officii tradere? Omne hoc quod vides, quo divina atque humana concluſa ſunt, unum eſt. membra ſumus corporis magni. Natura*

tura nos cognatos edidit, cum ex iisdem & in eadem gigneret. ex illius constitutione miserius est nocere quàm læsi; ex illius imperio paratæ sunt juvantis manus. Iste versus & in pectore & in ore sit: HOMO sum, humani nihil à me alienum puto.

p. 216. l. 2. Αὐτὴ.] Ita omnes codices quos consului, excepto Cod. Bas. qui αὐτῇ legit: at legendum αὐτὴν, i. e. ἔχων αὐτὴν &c.

Ib. Αὕτη δ' ἀδιάλλακτον.] Malim αὐτὴ δ' ἀδιάλλακτοι. *Wolfius.*

l. 3. Τίνων κεχώρισαι.] Vide supra p. 210. l. 11. &c. p. 474. l. 4.

l. 4. Πολίτης εἶ τοῦ κόσμου.] Hinc Socrates interrogatus cujatem se esse diceret, *Mundanum*, inquit. vide p. 50. l. 4. Et Diogenes, κόσμου πολίτην: vide ad p. 501. l. 12. M. Anton. VI, 44. ἡ ὑμὴ φύσις λογικὴ καὶ πολιτική. πόλις καὶ πολεῖς, ὡς μὲν Ἀντωνίνῳ, μοι, ἡ Ῥώμη, ὡς δὲ ἀνθρώπῳ, ὁ ΚΟΣΜΟΣ. Vide & p. 192. l. 10.

l. 5. Οὐχ ἓν τῶν ὑπηρετικῶν, ἀλλὰ τῶν συνεργουμένων.] Fortassis ὑπηρετητικῶν. Nam video multa verbalia activa in τικὸς desinentia, corrumpi vitio librariorum, & scribi per ικὸς, ντ syllabâ omissâ. Hinc θεωρικὸς & παραμυθικὸς aliaque inepta. Sed ad rem quod attinet, τὸ ὑπηρετητικὸν καὶ τὸ συνεργούμενον hîc opponuntur. *Wolfius.*

l. 7. Τῶν ἐξῆς.] Sequor nostrum codicem. alii τοῦ ἐξῆς.

l. 9. Περὶ μηδενὸς βιαίως ἀπόλυσον.] Vide supra ad p. 191. l. 11.

l. 10. Ὥσπερ ἂν εἰ ἡ χείρ.] Vide p. 191. l. 12.

l. 12. Ἄλλως ὥρμησαν.] Nonnulli codices male hîc ἄλλῳ exhibent. recte autem noster codex. Edit. Salmant. * ἄλλῳ, in marg. * ἄλλως.

l. 13. Ἐπανεγκόλης.] Cod. Ven. Salmant. & MS. Reg. ἐπανεγκόλης.

l. 14. Καλῶς λέγουσιν οἱ φιλόσοφοι.] Inter alios Chrysippus. Vide supra p. 195. l. 11. Seneca de Prov. c. V. *Idem in hac magnâ rep. fit. boni viri laborant, impendunt, impenduntur, & volentes quidem: non trahuntur à fortunâ, sequuntur illam, & æquant gradus; si scissent, antecessissent. Hanc quoque animosam Demetrii fortissimi viri vocem audisse me memini: Hoc unum, inquit, dii immortales, de vobis queri possum, quod non ante mihi voluntatem vestram notam feciστis. prior enim ad ista venissem, ad quæ nunc vocatus adsum.*

l. 15. Σωήργει ἂν καὶ τοῦ νοσεῖν.] Pulcher est locus, & dignus qui hîc adscribatur, apud M. Anton. L. VI. s. 42. Πάντες εἰς ἓν ἀποτέλεσμα συνεργοῦμεν, οἱ μὲν εἰδότως καὶ συναρμολογητικῶς, οἱ δὲ ἀνεπισκέπτως. ὥσπερ καὶ τοὺς καθεύδοντας, οἶμαι, ὁ Ἡράκλειτος ἐργάτας εἶναι λέγει, καὶ συνεργοὺς τῶν ἐν τῷ κόσμῳ γινομένων. ἄλλος δὲ ἄλλο συνεργεῖ. ἐπιτιμᾷ δὲ καὶ ὁ μεμφόμενος, καὶ ὁ ἀνθιστάμενος καὶ ἀναιρεῖν τὰ γινόμενα. καὶ γὰρ τούτου ἔχρηζεν ὁ κόσμος. λοιπὸν σὺν σύνες εἰς τίνας ἑαυτὸν καταλέγεις. ἐκεῖνος μὲν γὰρ πάντως σοι καλῶς χρήσεται ὁ τὰ ὅλα διοικῶν, καὶ παραδέξεταί σε εἰς μέρος τῶν συνεργῶν καὶ συνεργητικῶν. ἀλλὰ σὺ μὴ τοιοῦτο μέρος γένῃ, οἷος ὁ εὐτελὴς καὶ γελοῖος σίχος ἐν τῷ δοκιμαστῇ, ὃ Χρύσιππος μέμνηται. *Ad unum eundemque effectum operam conferunt universi suam, alii scientes ac intelligentes, alii effectionis inscii. quo modo dormientes quoque Heraclitus, opinor, operarios esse dixit, & ad ea, quæ in mundo aguntur, operas conferre. alius verò alio modo operam confert. ex abundanti verò & is qui quiritatur, & qui in adversum nititur,*

tur, & qui ea quæ fiunt tollere conatur. nam & sic affectis mundus opus habebat. proinde cogita tandem, quorum in numerum te referas. siquidem rector ille universi omnino te probè uietur, teque in operariorum operasque mutuas conferentium partem recipiet. tu verò cave pars ejusmodi sis, qualis in fabula vilis & ridiculus versus ille, cujus meminit Chrysippus.

p. 217. l. 2. Κυεμώτερον ἢ τὸ ὅλον.] Pag. 192. l. 10. 486, 11. 498, 14. 512, 4.

l. 5. Εὐρυσιτέρων.] Supra p. 195. l. 8.

l. 6. Ὅτι ὑὸς εἶ τις,] Sic noſter codex: alii εἰ τις. Quid verò ſi hoc modo interpungas? μέμνησο ὅτι ὑὸς εἶ. Τίς τούτῳ τῷ προσώπῳ ἐναγχολία; Πάνυ κ. τ. λ. Confer autem Ench. p. 713. l. 3.

l. 12. Ἀδελφὸς εἶ.] Vide Ench. p. 713. l. 7.

l. 14. Μηδέποτ' ἀνθιποιήσασθαί τινα πρὸς ἑαυτὸν τῶν ἀπροαιρέτων.] Lego πρὸς αὐτόν. Significat fraternam conjunctionem antiquiorem eſſe debere pecuniâ. *Wolfius.* Neſcio an recte. *Com. Shaft.*

p. 218. l. 3. Εἰ βουλευτὴς πόλεώς τινος εἶ, ἢ βουλευτὴς νέος, ὅτι νέος.] Fl. ὅτι ἢ βουλευτὴς (ſcil. ὅτι ἢ, ut ſupra) εἰ νέος, ὅτι νέος. εἰ πρεσβ. &c. Apparet interpretem ſic legiſſe. nec dubium eſt quin recte. Eodem modo prætermiſſa ſunt verba ἀναισχυντία & ἀπιστία, in cap. ſuperiori. *Com. Shaftesburienſis.* Hoc modo Edit. Baſil. & Salmant. εἰ β. π. τινος, ὅτι βουλευτὴς· νέος, ὅτι νέος. At codex noſter & MS. Par. eodem modo exhibent ac edendum curavi.

l. 5. Ἕκαστον τῶν τοιούτων ὀνομάζων——ὑπογράφει τὰ οἰκεῖα ἔργα.] Ench. cap. 30. τὰ καθήκοντα ὡς ἐπίπαν ταῖς σχέσεσι παραμετρεῖται. & mox, ἕως ἂν ἀπὸ τοῦ γείτονος, ἀπὸ τοῦ πολίτου, ἀπὸ τοῦ συμπολίτου, τὸ καθῆκον εὑρήσεις, ἐὰν τὰς σχέσεις ἐθίζῃς θεωρεῖν.

l. 15. Ἀλλὰ δεῖ σε κέρμα.] Vide mox p. 220. l. 1. & 429, 3.

p. 219. l. 3. Αἰδῶ ἢ καταγελᾶν.] Καταγελᾶν intelligo, mores ad gravitatem compoſitos. *Wolfius.*

l. 9. Αἰσχρὸν ἐστι.] Has voces revocavi ope & autoritate noſtri codicis. ut & l. 12. articulum τὸν à præcedente ſyllaba abſorptum.

l. 11. Ὁ δὲ διατιθεὶς;] Quid autem is, qui facit ut ille alter ita ſit affectus? ——id eſt, qui corrumpit.

l. 13. Τί ἀπολλύει ὁ μοιχεύων;] Vide ſupra p. 183. l. 10. & infra 646, 12.

lin. ult. Οὐδεὶς δίκας ἀπωλείας.] Vide p. 561. l. 16.

p. 220. l. 1. Εἰ τὸν ζημίαν ζητοῦς ἐν κέρμασι.] Vide ſupra p. 218. l. 15. & infra p. 429. l. 3.

l. 9. Οὐδὲν ἀπολλύεις;] Poſt ἀπολλύει; videtur deeſſe πῶς γάρ; aut aliquid ſimile.

l. 11. Ποίαν δὲ λέγεις;] Καὶ, non redundat. Vide infra [p. 232. l. 10.] *Com. Shaftesb.*

l. 12. Οὐδὲν ἔχομεν αἰδήμονα; φύσει ἔχομεν.] Puto poſt φύσει ponendam diſtinctionem, ſic, οὐδὲν ἔχομεν αἰδήμονα φύσει; ἔχομεν. & mox cætera quoque ſic diſtinguito. οὐκ ἔχομεν φύσει τι σεμνόν; φύσει συμπαθητικόν; φύσει ὠφελητικόν; φύσει ἀλλήλων ἀνεκτικόν; *Wolfius.* Conjecturas Wolfii confirmat noſter codex, tantùm συμπαθητικὸν, non συμπαθικὸν, legit.

l. 15. Φύσει συμπαθικόν.] Lege συμπαθητικὸν à σύμπασχω, non à συμπάθεια. Baſilienſis editio habet συμπαθητικὸν: ſed hoc melius. nam συμπάθεια ἄχρηστον, ut opinor: & verbalia ſunt hæc, ὠφελητικὸν, ἀνεκτικὸν, συμπαθητικὸν. *Wolfius.* συμπαθητικὸν W. à σύμπασχω: inde verò συμπαθητικὸν, non συμπαθικὸν. Vide Gata-

× V. Plut. M. 768. E.

Gatakerum ad Mar. L. X. ſ. 1. ubi textus tamen habet τερπνῆς. *Com. Shaft.* Optime Vir nobilis, ſuccinentibus noſtro codice & MS. Par.

p. 221. l. 2. Οὕτω ἔχει.] Wolfii editio ἔχει. Cod. Ven. Salmant. & Baſ. ἦ. noſter codex ἔστιν.

l. 5. Τὸ ἀγαθὸν ἐν προαιρέσει.] Vide initium Cap. XVI. hujus libri.

l. 8. Ἐγὼ ἐμαυτόν.] Vide quid Socrates apud Platonem in Critone hac de re diſſerit ad p. 575. l. 3. Seneca de Irâ L. II. c. 32. *Non enim ut in beneficiis honeſtum eſt, merita meritis repenſare; ita injurias injuriis: illic, vinci turpe eſt; hîc, vincere.*

l. 11. Σωματικὸν ἐλάττωμα εἰς κῆσιν.] Lego ἢ εἰς κῆσιν, & ὅτι δ' εἰς τήν. *Wolfius.*

l. 12. Ὅτι δ' εἰς προαίρεσιν.] Ita noſter codex: alii ὅτι εἰς τὴν προαίρεσιν. Verſu ſequente eadem autoritate ὁ inſerui, ἢ ὁ ἀδικήσας.

l. 13. Ὁ ἀπατηθεὶς ἢ ἀδικήσας.] *Qui deceptus eſt, aut injuriam fecit.* Niſi ὁ ἀπατηθεὶς de eo intelligatur, qui errat, fallitur, de rebus male judicat, malim ὁ ἀπατήσας. qui aliquem decepit, aut affecit injuriâ. *Wolfius.*

p. 222. l. 1. Οὐδ' ἐγγὺς διαφερόμεθα.] *Ne prope quidem diſceptamus.* τὸ διαφέρειν hîc ſignificare videtur, ſua intereſſe putare, curare aliquid, laborare de aliquo; quaſi dixiſſet, ἥκιστα φροντίζομεν. ἢ διαφέρειν ἡμῖν ἡγούμεθα. *Wolfius.*

l. 2. Ἐν τῇ σχολῇ.] Subinde occaſionem captat Epictetus inſectandæ ignaviæ in agendo, & curioſitatis in diſputando philoſophorum. *Wolfius.*

CAP. XI.

Τί'Σ ἀρχὴ φιλοσοφίας.] Hunc & ſequentem dialogum videtur habuiſſe Epictetus, lecto non ita pridem primo Platonis Alcibiade.

l. 9. Σωφίδησις τῆς αὐτοῦ ἀδελφείας.] Sic ſupra p. 136. l. 12. ἀρχὴ τοῦ φιλοσοφεῖν αἴδησις τοῦ ἰδίου ἡγεμονικοῦ. Et infra Cap. XVII. Vide Fragment. p. 741. Εἰ βέλει ἀγαθὸς εἶναι, πρῶτον πίσδησον ὅτι κακὸς εἶ. Senec. de tranq. cap. 1. *Multi ad ſapientiam potuerant pervenire, niſi ſe putaſſent jam pervenisſe.*

l. 11. Ἡ ἡμιφονίη.] Hæc eſt noſtri codicis ſcriptura: deeſt ἢ in aliis libris.

l. 13. Διωκῆστο οἱ μὴ εἰδότες αὐτὰ, ἐδ' οἰονται εἰδέναι.] Eandem cauſam Alcibiadi reddit Socrates, cur in re quadam ibi propoſitâ non erraviſſet: ſcilicet, ὅτι ἂν οἶει αὐτὸ ἐπίσαδαι, ἂν ἐπίσαμαι. Vide Platon. Vol. II. p. 117.

p. 223. l. 3. Καὶ μεσήκοντα καὶ ἀποβάλλοντα.] Ita noſter codex: cæteri καὶ ἐπιβάλλοντα. Sed voces inter ſe opponi debent, uti ſupra καλὰ καὶ αἰσχρὰ, &c. Sic hoc in loco μεσήκοντα καὶ μὴ ἐπιβάλλοντα, vel ἀποβάλλοντα: ſi vocabulum non ſit à librariis corruptum: uti eſſe videtur.

l. 5. Ἐλήλυθεν;] Recte ſic exhibet Edit. Salmant. Cod. Ven. Baſ. ἐλήλυθες;

l. 6. Χρώμεθα τοῖς ὀνόμασιν.] Vide ad p. 244. l. 6.

l. 13. Τὸ ἧκειν ἤδη τινὰς ὑπὸ τῆ φύσεως τοῦτον τὸν τόπον ὥσπερ δεδιδαγμένους.] Pro τοῦτον τὸν τόπον habet noſter codex & MS. Par. καλὰ τὸν τόπον. exhibent tamen omnes libri τινὰς, ſed mallem τινὰ legere. *Hujus autem rei cauſa eſt nos adeſſe nonnulla in hoc loco ab ipſâ naturâ quaſi jam doctos & inſtitutos.*

l. 15.

l. 15. Ἀφ' ὧν ὁρμώμενοι.] Scilicet τῶν διεστραμμένων ὑπὸ τῆς φύσεως. Quia (inquit) nonnulli sunt qui naturâ valent judicio, idem sibi omnes arrogant. *Wolfius.*

l. 16. Διὰ τί γὲ, φησίν.] Noster codex, quem sequor, habet Διά τί, alii Δι' ἃ. Mox φησὶν, est objiciendi formula. Vide ad p. 23. l. 14.

p. 225. l. 1. Ὁ δὲ μαινόμενος.] Vide p. 150. l. 2. p. 392. l. 9.

l. 4. Εἰ δ' ἀρχὴ φιλοσοφίαν.] Fortassis ἡ δ' ἀρχὴ φιλοσοφίας, ut habet Basilienses editio, *Philosophiæ verò principium est.* Vel εἴη δ' ἀρχὴ φιλοσοφίας, *principium philosophiæ hoc fuerit.* Vide, Lector, ne te distinctiones fallant. Verba sic ordinanda censeo: αἴσθησις, ζήτησις, κατάγνωσις, ἔρδνα, εὕρεσις, ἀρχὴ ὅτι φιλοσοφίας. *Wolfius.* Lego Τί τοῦτό ἐστιν; Ἡ ἀρχὴ φ. *Quid istud est? Id quod philosophiæ principium, nempe animadversio pugnæ hominum inter se,* &c.

l. 5. Αἴσθησις μάχης.] Vide p. 268. l. 12. 482, 12.

l. 10. Εὕρωμεν.] Potius εὕρομεν: uti mox p. 226. l. 4.

l. 11. Τυφλόν ἀρχὴ φιλοσοφίας.] Adversarii verba sunt, veri & falsi investigandi regulam repudiantis, & omnes omnium opiniones veras esse asserentis. *Wolfius.*

l. 14. Τὰ ἡμῖν δοκοῦντα.] Forsan ὑμῖν, ob sequens illud ἐμοί.

l. 15. Τί μᾶλλον ἢ τὰ Σύρων;] P. 65. l. 1. p. 115. l. 3.

p. 226. l. 10. Δίκα αὐτῷ μηδὲ τὸ δάκτυλον ἐκλείποντες.] Idem præcipit M. Ant. L. II. s. 16. δέον καὶ τὰ μικρότατα, κατὰ τὴν ὑπὸ τὸ τέλος ἀναφορὰν γίνεσθαι. *etiam minutissima quæque ita sunt agenda, ut ad finem referantur. Digitum autem porrigere,* τὸ δάκτυλον ἐκτεῖναι, est minimæ levissimæque actionis exemplum. Sic Chrysippus apud Plat. de Stoic. rep. p. 1046. C. ὡς ἐδεῖ τὸ δάκτυλον καθήκει ἐκτεῖναι ἕνεκα τῆς ἔτι παρεπομένης φρονήσεως. Vide & p. 1061. F. Cicero de Fin. III, 17. *Chrysippus quidem & Diogenes detractâ utilitate, ne digitum quidem, ejus causa, porrigendum esse dicebant.* Hinc Persius Sat. V, 119.

Nil tibi concessit ratio. Digitum exere. *Peccas.*

ubi vide Casaubonum. & Lipsi. Manud. ad Stoic. L. III. c. 15.

l. 11. Ἀπαλλάσσειν.] Noster codex ἀπαλλάσσει. recte. τοῦτο γάρ, εἶμαι, ἐστὶν, ὃ εὑρεθὲν ἀπαλλάσσει: *Hoc enim est illud, quod cùm inveniatur, liberat,* &c.

l. 14. Διευκρινομένων.] Recte se habent διδυκρινημένων, à διδυκρίνω, vel διδυκρινομένων, à διδυκρίνω. nos tamen sequimur nostrum codicem.

l. 15. Χρώμεθα ἐπὶ τῶν ἐπὶ μέρους διηρθρωμέναις ταῖς προλήψεσι.] *In rebus particularibus & individuis adhibeamus anticipationes bene digestas & à se invicem distinctas.*

p. 227. l. 1. Ὕπαγε αὐτὴν τῷ κανόνι.] Eadem vide apud M. Ant. V, 22.

l. 3. Ναί. καὶ ᾧ πεποιθέναι δεῖ, ἀσφαλῶ τίνι θαρρεῖν ἄξιον;] Hæc omnia ex nostro optimo codice in contextum revocavi, quæ in editis desunt. Totum locum sic distingue: Τὸ ἀγαθὸν δεῖ εἶναι τοιοῦτον, ᾧ ᾧ θαρρεῖν ἄξιον; Ναί. Καὶ ᾧ πεποιθέναι; Δεῖ. Ἀσφαλῶ τίνι θαρρεῖν ἄξιον; Οὔ. *Bonum ejusmodi esse oportet, cui confidere æquum est? Etiam. Et quo fretum esse? Oportet. Instabili cuipiam confidere æquum est? Non.*

l. 7. Ἐν σοὶ ζυγὸν καὶ ἀρχή.] Lego ἕν σοι ζυγόν, genere neutro: nisi forte καὶ εἰς σοὶ ζυγάς. *Wolfius.* Noster codex, ἕν σοι ζυγόν.

l. 8.

l. 8. Ἄξιον ἐπαίρεσθαι.] Confer p. 382. l. 1.

l. 10. Εἰ δὲ μὴ, οὐκέτι σε οὐδὲ τῶ ζυγῶ.] Fortaſſis οὐκέτι οὐδέ σε. jam non modo voluptatem, ſed ne teipſum quidem trutinâ dignum judicabo. Non permittit auditori, ut inepte reſpondeat. Περιπλήξεις Epicteti ſunt. Bonum oportere eſſe ſtabile: &, Efferri hominem oportere ſuis bonis, hoc eſt, vero judicio & recta voluntate. *Wolfius.*

CAP. XII.

PAg. 228. l. 3. Ἃ μὲν δεῖ μαθόντα εἰδέναι χρῆσθαι λόγῳ.] *Quibus rebus perceptis tenendum eſt, quemadmodum ratione ſit utendum, eæ res tenentur à noſtris:* hoc eſt, diſcipulis doctrina non deeſt, ſed exercitatio & accommodatio præceptorum. Verba ſic ordinabis: ἃ μαθόντα δεῖ εἰδέναι χρῆσθαι λόγῳ. hoc eſt, ἰσχύον πῶς χρησθέον λόγῳ. *Wolfius.*

l. 4. Τῶν ἡμετέρων.] Τῶν Στωϊκῶν.

l. 9. Ἂν παρὰ σκέλος ἁπανθᾶ.] *Si præter pedem occurrit.* hoc eſt, (uti conjicio, nunquam enim alibi lecta mihi eſt hæc formula) ſi abſurde atque inepte reſpondit. Videtur ſumptum à luctatoribus. παρὰ πόδας eſt aliud, quod interpretantur confeſtim, è veſtigio. *Wolfius.*

Ibid. Παρὰ μέλος ἁπανθᾶ.] Optime noſter codex παρὰ μέλος, *parum modulate, inconcinne.* cæteri nullo ſenſu παρὰ σκέλος. Ariſtot. Ethic. L. IV. c. 2. πόλλα ἀναλίσκει, καὶ λαμπρύνεται παρὰ μέλος. *multam inſumit pecuniam, ſplendoremque ac magnificentiam oſtentat inconcinne atque invenuſte.* Plato Leg. III. παρὰ μέλος ἐμοί γε ἂν δοκῆς φθέγξασθαι. & alibi. atque ita Lucianus.

l. 11. Ἰδιώτα.] Ἰδιώτης. Niſi forte de induſtria Latina terminatione uſus eſt. *Wolfius.* Noſter codex ἰδιώτης.

p. 229. l. 4. Πῶς ἂν ἐποίει Σωκράτης; Αὐτὸν ἠνάγκαζε, κ.τ.λ.] Vide p. 343. l. 11. Socrates cum Polo in Gorg. p. 472. Edit. Steph. verba faciens. Ἐγὼ δ' ἂν μή σε αὐτὸν ἕνα ὄντα μάρτυρα παρέχωμαι ὁμολογοῦντα περὶ ὧν λέγω, οὐδέν οἶμαι ἄξιον λόγου περανθαι περὶ ὧν ἂν ἡμῖν ὁ λόγος ᾖ. Et paulo poſt p. 474. Ἐγὼ γὰρ ὧν ἂν λέγω, ἕνα μὲν παρασχέσθαι μάρτυρα ἐπίσαμαι, αὐτὸν περὶς ὃν ἂν μοι ὁ λόγος ᾖ, τὰς δὲ πολλὰς ἐῶ χαίρειν, καὶ ἕνα ἐπιφοίζειν ἐπίσαμαι· τοῖς δὲ πολλαῖς οὐδὲ διαλέγομαι.

l. 12. Ἆρα γε ὁ φθονῶν χαίρει;] Vide Xenoph. ἀπομ. L. III. c. IX. ſ. 8. & Platonem in Philebo. Sermones Socraticos imitatur Epictetus.

l. 13. Ἀπὸ τοῦ ἐναντίου ἐκίνησε τὸ πλησίον.] *Movebat vicinum loco à contrario.* Hæc verba parentheſi includenda, vel forſan delenda ut gloſſema.

p. 230. l. 6. Οὐ γὰρ ἀνταπολουθεῖ τῷ κεφαλαιώδει τῷ ὁρικῷ ῥήματα τεχνικά.] Malim ἀκολουθεῖ, ſcilicet ὁ ὁρισμός. & poſt ὁρικῷ interpungendum, ut nova periodus ſit, ῥήματα τεχνικὰ ταῦτα, addito pronomine. Idiota non intelligit quid ſit ὁρισμὸς, nec quid κεφαλαιῶδες ὁρικόν. Heſychius τὸ κεφαλαίωσον exponit συνόμως σωάγαγε. erit ergo τὸ κεφαλαιῶδες, τὸ σύνομον. Non ſervat hæc definitio brevitatem definitionis, niſi forte idem valeat quod τὰ κεφάλεια, leges definitionum: definitum cum definitione converti non poteſt. *Wolfius.* Manifeſtum Gloſſema in hoc loco apparet.

τὰ ὁρικὰ, τὰ κεφαλαιώδεις, sunt vocabula scientiæ propria, τεχνικὰ ῥήματα, Angl. *Technical terms*. Atque ita monuit nescio quis interpres ad oram sui codicis. Postea hæc verba, τεχνικὰ ῥήματα, in contextum recepit oscitans librarius. hinc primus error: deinde ὁρικῷ scripsit, pro ὁρικά. Nunc locum ab his erroribus liberatum videamus: οὐ γὰρ ἀνθακολουθεῖ τῷ κεφαλαιώδει τὸ ὁρικά. *neque enim reciprocant inter sese res definita & termini definientes*. Exemp. grat. Si definirem Hominem esse animal mortale, aberrarem: non enim reciprocant termini. animal enim mortale (termini definientes) pari modo prædicetur tam de equo, vel de cane, quàm de homine. Mox forsan legendum Διὸ ταῦτα τοῖς, &c. vel Διατεῖτο ταῦτα τοῖς, &c.

l. 10. Αὐτῦ.] Αὐτῦ pro αὐτῆ seu ἑαυτῆ usurpari, semel atque iterum monui. patet autem ex loco Eustathii in Hex. quem allegat Davisius ad Cicer. de Nat. Deor. II, 49. p. 223. ubi pro μετ' αὐτὴν legit μεθ' αὑτήν. imo verò & sic nostrates dicunt *Him* pro *Himself*. ex. gr. *He sets Him down without ceremony*: Pro, *He sets Himself down*, &c.

l. 14. Τὶς ἐυλάβεια.] Ita noster codex: cæteri τὶ ἐυλαβείας.

Ibid. Συγκαθένλες εἴς τι τοιῦτον.] Scilicet ἑαυτές. si in arenam descenderint. *Wolfius*.

l. 15. Φύρνλαι γὰρ φύρσι.] *Miscentur & miscent*: hoc est, exagitant & exagitantur; vel, nullum disputationis ordinem servant; alteri inepte rogant, inepte respondent alteri. *Wolfius*. Vide p. 675. l. 16.

p. 231. l. 2. Ἐν λόγοις.] Sic noster codex: alii ἐν λόγῳ.

l. 5. Παύειν μάχην.] *Sedare pugnam*. Supra ὅτω γὰρ ἐναργῆ ἐτίθει τὰ ὑπὸ τῆ ἐννοιῶν, ὥστε πάντα σωκαθαιρόμενον τῆς μάχης, ἀναχωρεῖν ἀπ' αὐτῆς. Pugna igitur hîc non concertantium, sed orationis intelligatur, si quid repugnet principiis & notionibus. Explicabat controversias, erroresque refellebat Socrates. *Wolfius*.

l. 5. Πόσην ἐν τύτῳ δύναμιν ἔιχεν.] Sic p. 423. l. 9. οἵαν ἔιχε Σωκράτης δύναμιν, ὥς' ἐν πάσῃ συμφοιτῷ ἄγειν ὅπ τὸ αὐτῦ τὰς συνόνλας; Confer autem L. IV. c. 5. in initio.

l. 7. Πόσας μάχας διαλέλυκε.] Nempe cum quæstio est de virtute, an doceri possit necne: cum lis oritur inter Calliam & Antisthenem de justitia.

l. 10. Αἰνά τε καὶ μέγα νεῖκος.] Versus Hesiod. Theog. 87.

l. 15. Ἂν ἔτω τύχῃ, πλυσίῳ.] Lego καὶ vel ἢ πλυσίῳ πυθέσθαι. Cur dives vel honoratus potius alloquendus, quàm pauper & obscurus? an quia his recta institutione in primis est opus? Nam adolescentes divites, nobiles, mercedis gratiâ venari, sophistarum est. *Wolfius*.

p. 232. l. 1. Ἔχεις μοι εἰπεῖν.] Atque hæc etiam ad imitationem Socraticorum sermonum.

l. 7. Ἐμπείρῳ δηλονότι.] Post δηλονότι addit noster codex, καὶ τύτῳ.

l. 8. Ἀλειπτικῆς ἰατρικῆς.] Lego ἀλειπτικῆς καὶ vel ἢ ἰατρικῆς. *Wolfius*. ἢ ἰατρικῆς, ita noster codex.

l. 10. Παίζων ἄμεινον.] Forsan τύτων παίζων α. *his omnibus melius*.

l. 11. Τὸ αὐτοῖς——χρώμενον.] Vide L. I. c. 1. in initio.

l. 14. Πολὺ νὴ Δία.] Καὶ λέγω. Πολὺ, &c. ita distingue.

l. 15. Ἡμῖν δεῖξαι.] Sic repositi ex nostro codice: alii quos vidi εἰπεῖν ἡμῖν habent.

l. 16. Εἰκῆ γ' ὡς ἔτυχεν.] Lego εἰκῆ γε ἢ ὡς ἔτυχεν. *Wolfius*. P. 247. l. 12. εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν.

p. 233.

p. 233. l. 3. Οὐδαμῶς. Ἀλλ' αὐτὸς ἐπιμέλησαι αὐτῦ;] Vertit Schegkius, *Nequaquam, ſed ipſe me hac in parte non negligo.* Hoc eſt, Οὐδαμῶς, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιμέλημαι αὐτῦ. ubi αὐτῦ, i. e. τῦ κρατίσυ. Vel αὑτῦ pro σαυτῦ uſurpari poteſt. Aut forſan omiſit quædam librarius. Οὐδαμῶς. Ἀλλ' αὐτὸς ἐπιμέλησαι αὐτῦ; Πάνυ μὲν οὖν. Πότερον, &c.

Ibid. Ἐπιμέλησαι σαυτῦ;] Videtur deeſſe χῆ, aut φάναι, vel ſimile aliquid. *Wolfius.*

l. 4. Μαθὼν παρόδυ.] Lege παρ' ὁδύ, pro παρά τινΘ. *Wolfius.* Παράδυ lectio eſt Ven. codicis. ſed recte Cod. Baſ. & Salmant. παρ' ὁδύ. Confer autem p. 393. l. 2. Reſpexit Epictetus verba Socratis apud Platonem in Alcib. 1. p. 106. Edit. Steph. ἀκῆν ταῦτα μόνον οἶδα, ἃ παρ' ἄλλων ἔμαθες, ἢ αὐτὸς ἐξεῦρες;

l. 5. Τί δέ σοι βέλτιςε, τίς μι ἦ;] Fortaſſe τί δέ συ βέλτιςε; τίς μοι ἐῖ; *Wolfius.* Noſter codex ſupplet μέλλει, corruptè, pro μέλει: ſed eleganter in hujuſmodi locutionibus ſupprimitur μέλει, ſeu διαφέρει. τί δέ σοι, βέλτιςε; *quid tua refert, vir bone?* Mox: forſ. τίς συ εἶ; *Quiſnam es tu?* Legit Salmaſius, τί δέ σοι, βέλτιςε, καί μοι; ἔτ' ἀν.

l. 7. ΔιαφόβυΘ.] Repetatur, Sane periculum eſt ne, &c. *Wolfius.*

l. 7. Τότυ τῦ πράγματΘ.] Ita hodie quoque loquuntur, qui videri quàm eſſe malunt philoſophi: Olim, inquiunt, cùm ego incumberem philoſophiæ: Quum tamen eam ne per tranſennam quidem aſpexerint. *Schegkius.*

Ibid. Τότυ τῦ πράγματΘ ἤμην ποτε ζηλωτής.] Hæc ad Epicteti perſonam refero, ut ſignificet, olim ſe cum divitibus diſputare ſolitum, priuſquam eorum inſolentiam & pugnos eſſet expertus. ſupra enim dixit, Romæ hoc non ſatis eſſe tutum, quamvis Socraticum. *Wolfius.*

CAP. XIII.

Περὶ τῦ ἀγωνιᾶν.] Confer ſupra cap. 2. infra cap. 16. Diog. Laert. L. VII, 113. Ἀγωνία ἐῖ, φόβΘ ἀδήλυ πράγματΘ. Vide ibi Menagium.

p. 234. l. 2. Ὁ κιθαρῳδός.] Vide p. 255. l. 2.

l. 5. Τῦτο δ' ἤδη τι ἐςὶν ἐπ' αὐτῷ.] Hor. L. I. Ep. 16.

Vir bonus ac prudens dici delector ego ac tu.
Qui dedit hoc hodie, cras ſi volet, auferet idem.
Pone, meum eſt, inquit. pono, triſtiſque recedo.

l. 7. Φέρε ἂν θέλεις ἰδιώτην.] Quemvis privatum, ſingulum hominem. nam τῷ ἰδιώτῃ hìc opponitur ὄχλΘ, & οἱ πολλοὶ, non τεχνίται, ut infra τεχνίτης τῷ ἀτέχνῳ. Utriuſque loci ſenſus non abſimilis: ſed ſervanda eſt diſtinctio. *Comes Shaftesburienſis.*

l. 10. Ἢ τί.] In margine noſtri codicis duæ proponuntur lectiones, ἢδὲ & ἢ pro ἢ τί.

p. 235. l. 5. Τί ἐςὶν, χῆ τί ἀκ ἐξεςιν.] Τί ἐξεςι, χῆ τί ἀκ ἐξεςιν. Sic interpres uterque. *Com. Shaftesb.* Et ſic noſter codex.

l. 10. Ἢ ἀσφάλειαν γράφει.] *Aut ſecuritatem ſcribit.* Intelligo cautionem de recepto ære alieno, qua quis ſibi ſatisfactum eſſe teſtatur. *Wolfius.* Dicunt noſtrates, *Gives ſecurity.* Vide Salmaſ. de Uſur. p. 131.

p. 236. l. 1. Πῶς γὰρ ἔ;] Πῶς γάρ; ἐ φοβεῖται, &c. ita distingue. *Salmasius.* Sed & altera distinctio defendi possit: Πῶς γὰρ ἔ; φοβεῖται τίς——κακῶν;

l. 3. Συμβῆναι;] Noster codex, φοβηθῆναι.

l. 5. Τὰ προαιρετικὰ ἧ πάντα ἐφ' ἡμῖν.] P. 116. l. 12.

l. 11. Μὴ ψεύδως ἀπολαβεῖν.] Lego ψευδῶς. *Wolfius.* Edit. Ven. & Basil. ψεύδως. Edit. Colon. & Salmant. ψεῦδος. Adverbialiter autem ψεῦδος usurpatur pro ψευδῶς: Hom. Il. ί.

Ὦ γέρον, ἦτοι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας καλέλεξας.

p. 237. l. 4. Οὐδὲ μεθυσκάζειν.] Il. ν'. 281. Scribe, τῶν ὀδόντων, ἀδὲ Μεθυσκάζειν, &c.

l. 6. Διατῦτο Ζήνων.] Simplicius in Epict. Ench. cap. LI. Ἀντίγονος μετὰ Ἀλέξανδρον βασιλεὺς τῆς Συρίας ἡδόμενος εἰπεῖν λέγεται, μηδέποτε ἑαυτῷ συνειδέναι ἀγωνιάσαντι, εἰ μὴ ὅτε Ζήνωνι συνήγχανον. καίτοι πολλοῖς ἄλλοις φιλοσοφοῦσιν ἐνέτυχεν. *Antigonus, qui post Alexandrum in Syriâ regnavit, dixisse fertur; Nunquam se angi & æstuare solitum, quod sciret, nisi quando cum Zenone congrederetur. atqui multos ille alios philosophos adierat.* Vide præterea Diog. Laert. in Vitâ Zenonis L. VII, 6. & Ælian. Var. Hist. L. IX. c. 26.

l. 13. Ἀρέσαι θέλω;] Interrogative. uti mox, ὑπ' ἀνθρώπων; & p. 238. l. 2. γίνεται; Omnia hæc ἐρωτηματικῶς.

l. 15. Οἶδας γάρ.] Nonnulli codices δὲ, pro γάρ. Sæpe hæ particulæ locum inter se mutant.

Ibid. Οἶδας γὰρ τὰ μέτρα.] Confer supra cap. 3. & infra p. 602. l. 9.

Ult. Μεμελέτηται.] Noster codex & MS. Par. μεμελέτηκε.

p. 238. l. 5. Πῶς μ' ἀποδέξεται;] Vide Ench. p. 721. l. 14.

l. 7. Δοκῶ.] Noster codex δοκεῖ: & mox τὰ περὶ σῶ, pro παρά.

l. 13. Ἔστι σοι.] Inserui σοὶ ex nostro codice.

l. 15. Δίων ὄνομα.] Vide ad p. 180. l. 9.

p. 239. l. 9. Ἀπαραποδίστως.] Noster codex ἀπαρεμποδίστως.

l. 15. Σῶ τὰς κυνίκας.] Vide supra p. 181. l. 3. & Ench. p. 694. l. 14.

l. 16. Ταύτην τὴν λάβην.] Ταύτην est ex nostro codice: deest in reliquis.

p. 240. l. 1. Λέγειν ἧ Σωκράτης ἐμελέτα.] Paulo post μεμέλητκεν meditatus erat. Significat orationem generosam ab animo generoso & bene instituto proficisci. *Wolfius.*

l. 2. Ὁ πρὸς τὸς τυράννους ἔτω διαλεγόμενος.] De XXX tyrannis tum temporis rerum imperio potitis vide Xen. Hist. Græc. L. II. p. 461. Edit. Leuncl. Vide quoque Socratis sermonem cum Critiâ, qui unus erat è XXX, apud Xen. ἀπομν. L. I. p. 716.

l. 2. Ὁ πρὸς τὸς δικαστάς.] Vide Apolog. Socratis apud Xenoph. & Platonem.

l. 3. Ὁ ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ.] Vide Platonem in Critone, & Phædone.

l. 3. Λέγειν Διογενης, κ.τ.λ.] De Alexandri Macedonis cum Diogene congressu, vide L. III. p. 467. l. 14. Meminit aliorum sermonum Regis istius cum Cynico, Plutarchus in Vitâ, nec non Dio Chrysost. Orat. 4.——Πρὸς Φίλιππον, viz. cùm pro exploratore ad Philippum Alexandri Magni patrem adductus est: vide p. 448. l. 12.——Πρὸς τὸς πειρατὰς, captus est à piratis Diogenes, cum in Æginam navigaret: vide p. 560. l. 11.——Πρὸς τ' ὠνησάμενον, viz.

viz. Xeniadem, à quo emptus eſt: vide ad p. 561. l. 1.

l. 6. Ἐκείνοις, οἷς μεμελ]ήκει τοῖς θαῤῥοῦσι.] Suſpectus locus, niſi τὰ θαῤῥοῦν]α pro θαῤῥύνον]α accipias. Eo ſic locutus eſt, quod ea meditatus erat, quæ confirmant animos. *Wolfius.* Vertit Schegkius, *His permitte iſta:* Wolfius, *Hæc illis permitte:* i. e. ἄφες ἐκείνοις. Sed deeſſe nonnulla credo: Hoc modo itaque excudendum oportebat, † ὠνησάμ]ον αὐτήν. * * * Ἐκείνοις, κ.τ.λ.

l. 7. Σὺ δ' ἐπὶ τὰ σαυτῆ βάδι]ζε.] *Tu ad tua te confer.* Rejicit eum qui otioſe argutatur, neglectâ rerum neceſſariarum meditatione. *Wolfius.*

Ibid. Ἐπὶ τὰς αὐτῆ.] Sic Edit. Baſ. τὰς, non τὰ: præcedebat ergo vox fœminina pluralis. Sed iſta plane mutilata, neque à commentatore reſtituta ſunt. Vetus interpres, (in vertendo ſæpiſſime infelix; cui tamen hìc aſſentior) [*Tu ad tuas accedito artes*] videtur ſubintellexiſſe τέχνας. Sic ſupra [p. 212. l. 3] *Com. Shaftesburienſis.* Noſter codex, τὰ σαυτῆ.

l. 10. Οὐκ ἔσι δ' ἐν σοὶ πόλεως ἡγεμὼν ἀνήρ.] Verſus Iambicus, ſed neſcio unde, modo legas:

Οὐκ ἔσι δ' ἐν σοὶ ἡγεμὼν πόλεως ἀνήρ.

Hoc eſt, Non tu dignus es ad obeundum philoſophi munus.

CAP. XIV.

PAg. 241. Πρὸς Νάσωνα.] Naſo Romanorum cognomen; celebratum imprimis ab Ovidio, ſic dicto.

l. 6. Ἐρεῖν τὰ ἑξῆς.] MS. Par. εἰρεῖν. Verſu ſequente ἔφη deeſt in noſtro codice & MS. Par. & mox habent ἄγωγον, pro ἐπαγωγόν.

l. 12. Καὶ γὰρ σκυτεὺς πῶς μὲν μανθάνει τις παρεῖναι καὶ παρακολουθεῖν, ἀπρεπές.] Pro ἀπρεπὲς, legendum ἀτερπὲς: ita mox infra ἀτερπές ἐ]στον τὸ μάθημα. Cætera ſunt etiam luxata & corrupta: Quid ſi hoc legas modo? καὶ γὰρ σκυτέως μάθημα, εἴ τις θέλει παρεῖναι καὶ παρακολουθεῖν, ἀτερπές. *Etenim ſutoris diſciplina, ſi quis adeſſe vult & eam aſſequi, res injucunda eſt.*

p. 242. l. 1. Μάλιστα τῷ ἰδιώτῃ ἀπολυγχάνοντι.] *Rudi præſertim, qui eam aſſequi nequeat.* Noſter codex παραλυγχάνοντι, quam lectionem ſi magis probes, verte; *Rudi, qui forte adeſt.*

l. 10. Ὡς μήτε τι τῶν γινομένων.] Confer Ench. c. VIII.

l. 15. Ἀ]αφόρως διεξάγειν καθ' αὐτὸν, μετὰ τῶν κοινωνῶν τηροῦν]α, κ.τ.λ.] *Citra perturbationem ut degant quantum ad ſe pertinet, ut cum ſociis obſervent relationes tam naturales quàm accerſitas.*

l. 16. Σχέσεις τὰς τε φυσικὰς καὶ ἐπιθέτους.] *Affectiones & naturales & accerſitas,* id eſt, voluntate ſuſceptas, cujuſmodi ſunt affinitatis & amicitiæ. *Wolfius.* Vide p. 359. l. 6. p. 637. l. 14. & M. Anton. VIII, 27.

p. 243. l. 8. Χρεία ἢ καὶ μαθεῖν.] Sic diſtinguo, χρεία ἢ καὶ μαθεῖν τινα. ζητοῦμεν ἔν τίνα ταῦτα. λέγουσιν οἱ φιλόσοφοι ὅτι κ.τ.λ. *ſed & addiſcere quædam neceſſarium eſt. quærimus itaque quænam ea ſint. dicunt philoſophi,* &c.

l. 11. Καὶ οὐκ ἔσι λαθεῖν αὐτόν.] Vide p. 83. l. 13. p. 206. l. 9. Sic Socrates apud Xen. ἀπομ. L. I. πάντα θεοὺς εἰδέναι τά τε λεγόμενα, καὶ πραττόμενα, καὶ τὰ σιγῇ βουλευόμενα.

l. 14. Οἷοι γὰρ ἂν ἐκεῖνοι εὑρεθῶσι.] Confer Ench. c. XXXI. Supra autem ποῖοί τινες εἰσίν. ſine interrogatione.

l. 15. Καὶ ἀνώμαλον.] Noſter codex καὶ ὁμοίωσιν. Recte καὶ ἀνόμοιον: vide Xen. ἀπομ. L. I. c. 3. ſ. 3. ubi Socrates Heſiodi iſtud laudat,

Καὶ ἀνόμοιον δ' ἔργον ἔργῳ ἡγεῖσθαι ἄριστον.

l. 16. Ἐξομοιοῦσθαι ἐκείνοις.] M. Ant. X, 8. Μεγάλως συλλήψεταί σοι, τὸ μεμνῆσθαι θεῶν, καὶ ὅτι περὶ ἃ κολακεύεσθαι θέλουσιν, ἀλλὰ ἐξομοιοῦσθαι ἑαυτοῖς τὰ λογικὰ πάντα. *Multum conducet meminiſſe Deorum, quodque nolunt illi ratione præditos ipſis adulari, ſed ſimiles ipſis fieri.* Reſpexiſſe M. Ant. exiſtimat Gatakerus, ad Plat. Leg. l. 4. Τίς προσφιλὴς καὶ ἀκόλουθος θεῷ; μία καὶ ἕνα λόγον ἔχουσα ἀρχαῖον, ὅτι τῷ ὁμοίῳ τὸ ὅμοιον φίλον ἂν εἴη. *Quænam ergo eſt actio Deo amica & conſentiens? Una & quæ unâ ratione nititur antiquâ,* &c.

p. 244. l. 5. Ἂν συγκαθῇς.] A συγκαθίημι, ut ſupra. *Wolfius.* Diſtingue, Ἂν συγκαθῇς, ἐρῶ σοι ὅτι, &c. *Si modo aſſentiri poteris, dicam tibi oportere te primùm,* &c.

l. 6. Πρῶτον δεῖ σε τοῖς ὀνόμασιν παρακολουθεῖν.] Confer ſupra cap. X. Πῶς ἀπὸ τῶν ὀνομάτων κ.τ.λ. & vide p. 93. l. 14. p. 223. l. 6. M. Ant. L. X. ſ. 8. Ὀνόματα θέμενος σαυτῷ ταῦτα, ἀγαθὸς, αἰδήμων, ἀληθὴς, ἔμφρων, σύμφρων, ὑπέρφρων, πρόσεχε μήποτε μεταμάζῃ, καὶ ἀπολλύεις (ſcribe ἀπολλύῃς) ταῦτα τὰ ὀνόματα, καὶ ταχέως ἐπάνιε ἐπ' αὐτά. *Nomina tibi ubi ſumpſeris iſta, boni, modeſti, veracis, prudentis, unanimis, magnanimi, cave ne quando tranſnomineris, & amittas denuo nomina iſta; celeriterque (ſi quid tale contigerit) ad ea reverteris.* Fortaſſe autem hoc modo legendus eſt hic Marci locus: μήποτε μεταμάζῃ· κἂν ἀπολλύεις ταῦτα τὰ ὀνόματα, ταχέως ἐπάνιε ἐπ' αὐτά. i. e. *Ne tranſnomineris: ſin amittas iſta nomina, haud mora ad ea reverte.* Cæterùm non Stoici ſolùm, ſed Socrates vocabulorum cognitionem atque inquiſitionem apprime utilem exiſtimabat: uti monui ad p. 93. l. 14. Plato in Cratylo. Ὅς ἂν τὰ ὀνόματα εἰδῇ, εἴσεται καὶ τὰ πράγματα. Unde Plutarchus Περὶ Ἴσιδος καὶ Ὀσ. Ἄεισα λέγεται παρὰ τοῖς φιλοσόφοις, τὸ τὰς μὴ μανθάνουσας ὀρθῶς ἀκύειν ὀνομάτων, κακῶς χρῆσθαι καὶ τοῖς πράγμασιν.

l. 11. Ἄλλο γάρ ἐστι χρῆσις.] P. 34. l. 3.

l. 12. Φέρε ὃ θέλεις ὄνομα ἀγαθὸν καὶ κακὸν, καὶ βασανίσωμεν αὐτὸς εἰ παρακολουθήσομεν.] Noſter codex delet ἀγαθὸν καὶ κακὸν, & pro αὐτὸς habet αὐτὸς: ſed forſ. αὐτὸ legendum, & referendum ad ὄνομα. Hoc modo, Φέρε ὃ θέλεις ὄνομα, καὶ βασανίσωμεν αὐτό, εἰ παρακολουθήσομεν. *Affer quodvis vocabulum, & in id inquiramus, utrum intelligamus.*

l. 14. Ἀλλ' ἀνιαρόν.] Naſo. *At moleſtum eſt,* &c. Epict. *Novi equidem,* &c.

l. 16. Τρεῖς σταλιάς.] Vel σταλέας. Vide omnino ad p. 538. l. 7.

p. 245. l. 2. Ὡς εὐδαίμων;] F. ὡς δεόμενος;

l. 3. Ὁ Καίσαρ σε οἶδεν.] Diſtingue, Ὁ Καίσαρ σε οἶδεν, ἐν Ῥώμῃ πολλοὺς, &c. *Cæſar te novit, Romæ multos amicos habes.*

l. 10. Τὸν κολοφῶνα πεῖθω.] Τὸν κολοφῶνα accipio, ut τὸ κεφάλαιον, & καὶ τὸ μέγιστον. Fortaſſe legendum καὶ τὸν κολοφῶνα ὃν ἂν πείθω ὅτι ὄντε. *Wolfius.* Noſter codex in margine pro πείθω, ἴσως ἐπιθῶ. Recte omnino. Κολοφῶνα ἐπιθέναι, proverbialis locutio ſatis nota; *Colophonem addere,*

addere, cum ultima manus operi imponitur. Vide Suidam, ἡ κολοφῶνα ὀνθες. Diog. Laert. L. X. f. 138. Καὶ φέρε δὴ νῦν ἡ κολοφῶνα (ὡς ἂν εἴποι τις) ἐπιθῶμεν, &c.

l. 12. Καὶ τὸ μὴ.] Καὶ ex noſtro codice inſerui. dele autem interrog. poſt κακὸν. Angl. *And as for the reſt, it may be ſuffer'd.*

p. 246. l. 3. Εἰ μὴ ἢ ὁ ἰατρὸς ἡ νοσοῦντα δοκῇ ὑβρίζειν.] Hæc lectio eſt recentiorum codicum; quos, cum nullius ſunt auctoritatis, male fortaſſe hic ſequimur. Edit. Ven. & Baſ. habent ὅταν δοκῇ αὐτὸν ὑβρίζειν. Cod. Salmant. δοκῇ * αὐτὸν, in margine * ἄνον. id eſt, ἄνθρωπον. Certe αὐτὸν ſententiam turbat; nec placet ἄνθρωπον. quid ſi αὐτόθεν reponas? *Niſi medicus ægroto ſtatim contumeliam facere videatur.* Vel potius pro νοσοῦντα legendum νοσοῦντι. Hoc modo: Καί τοι τί σοι ἐγὼ κακὸν πεποίηκα; εἰ μὴ ἢ τὸ ἔσοπτρον τῷ αἰσχρῷ, ὅτι δεικνύει αὐτὸν αὐτῷ, οἷός ἐστι· εἰ μὴ ἢ ὁ ἰατρὸς τῷ νοσοῦντι, ὅταν δοκῇ αὐτὸν ὑβρίζειν, ὅτι εἴπῃ, κ. τ. λ. *Et quid mali ego tibi feci? niſi id quod ſpeculum deformi, cùm eum ſibi ipſi oſtendit qualis eſt: niſi & medicus ægroto* mali quid facit, *cùm videtur eum contumeliâ afficere, quòd dicat*, &c.

l. 4. Ἄνθρωπε, δοκεῖς μηδὲν ἔχειν.] Fortaſſe δοκεῖς μοι δεινῶς: ac potius, μὴ εὖ ἔχειν. *Videris mihi male affectus.* μηδὲν ἔχειν *nihil habere:* quorſum pertineat, non video. *Wolfius.* Sed nil mutandum cenſeo. Legendum interrogative, ut ſit ſenſus, *Mi homo! crediſne te nihil habere?* (i. e. nullo morbo laborare) *imo febricitas, πυρέττεις γ', &c. Comes Shaftesburienſis.* Edit. Salmant. μηδὲν * ἔχειν, in marg. πρόσεχεν. tamen diſtinctio & interpretatio Viri Nobilis magis mihi placet.

l. 5. Ἀσίτησον, σήμερον.] Ἀσίτησον σήμερον, lego. *Wolfius.*

l. 8. Ἐπικολαὶ ἀνομολογούμεναι.] Vide cap. XXI. hujus Libri περὶ ἀνομολογίας: *de incongruentiâ, inconvenientiâ, diſcrepantiâ.* Hac ἀνομολογία ſtulti laborant, qui ſibi diffident & pugnant, vitæque diſconveniunt ordine toto. Contra Zeno dicebat finem philoſophiæ eſſe ὁμολογουμένως ζῆν, *convenienter vivere.* Cicero de Fin. III. *Summum hominis bonum poſitum eſt in eo, quod* ὁμολογίαν *Stoici, nos appellemus* convenientiam, *ſi placet.* Seneca Ep. 74. *Virtus* convenientiâ *conſtat. omnia opera ejus cum ipſâ concordant & congruunt.*

l. 11. Τοιαῦτά ἐστι τὰ ἡμέτερα, ὡς ἐν πανηγύρει.] Iamblic. c. XII. Λέγεται ἡ Πυθαγόρας πρῶτος φιλόσοφον ἑαυτὸν προσαγορεῦσαι, ἐ καινῆ μόνον ὀνόματος ὑπάρξας, ἀλλὰ καὶ πρᾶγμα οἰκεῖον προσηδάσκων χρησίμως. ἐοικέναι γὰρ ἔφη τὸν εἰς τὸν βίον τῶν ἀνθρώπων παρελθόντα τῷ ἐπὶ τὰς πανηγύρεις ἀπαντᾶσι ὁμίλῳ· ὡς γὰρ ἐκεῖσε πανταχόθεν φοιτῶντες ἄνθρωποι, ἄλλος κατ' ἄλλα χρείαν ἀφικνεῖται, ὁ μὲν χρηματισμοῦ τε καὶ κέρδους χάριν ἀπεμπολῆσαι ἡ φόρτον ἐπεισόμενος, ὁ δὲ δόξης ἕνεκα ἐπιδειξόμενος ἥκει ἡ ῥώμην τοῦ σώματος· ἔστι δὲ καὶ τέταρτον εἶδος, καὶ τούτου ἐλευθεριώτατον, συναλιζόμενον, τόπων θέας ἕνεκα καὶ δημιουργημάτων καλῶν καὶ ἀρετῆς ἔργων καὶ λόγων, ὧν αἱ ἐπιδείξεις εἰώθεσαν ἐν ταῖς πανηγύρεσι γίνεσθαι. οὕτω δὴ καὶ [l. καὶ ἐν] τῷ βίῳ παντοδαποὺς ἀνθρώπους ταῖς αὐτοῦ δαῖς εἰς ταὐτὸ συναθροίζεσθαι· τοὺς μὲν γὰρ χρημάτων καὶ τρυφῆς αἴρεσθαι πόθος, τοὺς δὲ ἀρχῆς καὶ ἡγεμονίας ἵμερος, φιλονεικίαι τε δοξομανεῖς καλέχουσιν· εἰλικρινέστατον δὲ εἶναι τοῦτον [f. τούτου] ἀνδρὸς τέρπον, καὶ ἀποδεξάμενον τῶν καλλίστων

ΘΕΩ-

ΘΕΩΡΙ'ΑΝ, ὃν χὴ περσονομάζειν οἰκόσοφον. Vide omnino Cic. Tuſc. Diſp. V, 3. p. 311. Edit. Daviſ. Hanc ad rem extat elegans Menandri fragmentum apud Stobæum flor. tit. c. XXII.

——Τοῦτον εὐτυχέσταλον λέγω,
Ὅσις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων,
Τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχύ,
Τὸν ἥλιον τ' καινὸν, ἀστρ', ὕδωρ, γένη,
Πῦρ' ταῦτα κἀνέκαλὸν ἐστι βιώσεαι, [ita lege pro βιώσεται,]
Ὀλίγα παρέργα· κἂν ἐναυλῇς σφόδρ' ὀλίγως,
Σεμνότερα τούτων ἄτερ' ἢ ὄψει πόλιν.
ΠΑΝΗΓΥΡΙΝ νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον.

Vide Diogen. Laert. in vitâ Pythag. L. VIII, 8. & Longinum ſ. XXXV. Vide etiam M. Anton. L. VII, 47, 48. ubi pro κάλον τὸ τῦ Πλάτωνος, lege κάλον τὸ τῦ Πυθαγόρυ: & junge has duas ſectiones. Reſpicit M. Antoninus ad Pythagoræ dictum decantatiſſimum: ad quod paſſim alludit in hiſce diſſertationibus Epictetus.

l. 12. Τὰ μὲν κλήνη παραδησόμενα.] *Exploranda.* ſed malim παραδησόμβμα, jumenta vendenda adducuntur. Poſt ἰσορήσαντες ἀπελθεῖν lego. *Wolfius.* Noſter codex & MS. Par. παραδησόμενα. Edit. Salmant. * παραδησόμενα, in marg. * παραδησόμενα.

p. 247. l. 3. Ὅσοι γάρ.] Malim iſtud γὰρ paulo inferiùs poſt ταῦτα legere: ut ſit ſententia, Οἱ μὲν τινες ὡς κλὴ· ν· π· τῦ χόρτυ, ὅσοι (*quicunque* ſcilicet) περὶ κλὴ· κ· α· χ· ὀ· χὴ ἀρχάς τινας ἀναιρέσεως. ταῦτα γὰρ οὐδὲν ἄλλο ἢ χόρτου ἐστὶν. & pro ἀναιρέσεως legendum fortaſſe ἀναιρέσουσι. Hoc modo inferiora hæc optime ſuperioribus accommodantur: quia ſequitur ὀλίγοι δὲ, poſt οἱ μὲν, ut ſupra. *Comes Shaftesburienſis.*

l. 8. Καὶ πῶς.] Diſtingue, χὴ πῶς οἷόν τε πόλιν, *Qui fieri poteſt urbem*, &c. mox ὁ διοικῶν. dele interrogationem.

l. 16. Ἀεί γ' ἔχομέν τινα ἐπιπλοκὴν πρὸς αὐτόν;] Hunc locum illuſtrant quæ legas p. 52. l. 3. Κοινωνεῖν μόνον ταῦτα πέφυκε τῷ θεῷ ἡ σωαναστροφῆς, κατὰ τὸν λόγον ΕΠΙΠΕΠΛΕΓΜΕΝΑ. & confer M. Anton. VI, 38.

p. 248. l. 2. Ἰσορήσαντας ἀπελθεῖν.] Ita reſtitui ex noſtro codice: reliqui libri habent ἰσορήσαι] ἀπελθεῖν. Mox πολλῶν. ſine interrogatione. Paulo poſt ex eodem codice ἂν repoſui, καλεγέλα ἂν.

CAP. XV.

ΠΡΟΣ τὺς σκληρῶς.] *Ad eos qui contumaciter.* Ariſtot. lib. 8. Ethicorum diſputat, utrum pertineat ad eſſentiam conſtantiæ, in propoſito permanere: quandoquidem videatur in primis conſtantis eſſe proprium, ut ſit ἐμμενετικός. Reſpondet: Non per ſe, ſed propter rectam rationem, dici temperantem ἐμμενετικὸν: & hac ratione, ſecundum accidens conſtantiam ſententiæ laudari, cui rationem καθόλυ hanc ſubjungit: εἰ γάρ τις τοδὶ διὰ τοδὶ αἱρεῖται, ἢ διώκει, καθ' αὐτὸ μὲν τῦτο διώκει χὴ αἱρεῖται, κατὰ συμβεβηκὸς δ' τὸ πρότερον. *Schegkius.*

Πρὸς

Πρὸς τὰς σκληρῶς τινῶν ὧν ἔκειναν ἐμμένονσας.] Ἐμμένω τούτοις. uſitatum. Quare fortaſſe legendum τισιν ὧν. *Wolfius.* Hanc conjecturam firmat noſter codex; in textum itaque τισιν, pro τινῶν, recepimus. Tamen Mer. Caſaub. ad Anton. L. I. ſ. 16. Wolfii conjecturam non admittendam cenſet; " *nam obſtat*, inquit, " τὸ, ὧν, *quod ſequitur: ego potius* " *pro* ἐμμένονσας, *ſcripſerim* ἔχον- " σας: *nam mox quoque*, ἔχονσ᾽ " αὐτῇ ἡ ἀποχῆς." Hæc ille. Salmaſius autem legit, οἷς τισιν ἂν ἔκειναν, vel ᾧ τινι pro τινῶν ὧν.

p. 249. l. 8. Ἀλλ᾽ ἀτονία.] Potius diſtingue, ἀλλ᾽ ἀτονία. ἕτερον τρόπον τοιοῦτόν τι, κ. τ. λ. *ſed enervatio. alio quodam modo tale quiddam*, &c.

l. 11. Ἀποκαρτερεῖν.] Vertit Cicero, *à vitâ per inediam diſcedere.* in Tuſc. Diſp. L. I. c. 34. *Ejus autem, quem dixi, Hegeſiæ liber eſt* Ἀποκαρτερῶν, *in quo à vitâ quidam per inediam diſcedens revocatur ab amicis.* Ubi vide doctiſſimum editorem. & Suid. in Ἀπεκαρτέρησεν.

l. 12. Ἔχονσ᾽ αὐτῇ ἡ ἀποχῆς.] Fortaſſis ἐχομένῃ, cum inſiſteret inediæ. *Wolfius.*

l. 13. Κέκεικα, φησίν.] Tale quiddam propter obſtinationem animi feciſſe Corellium quoque, ſcribit Plinius in Epiſtolis. Sic Plinius: [L. I. Ep. 12.] *Dixerat ſane medico admoventi cibum,* κέκεικα. Idem ſcribit de Silio Italico, Lib. III. Epiſtol. *Schegkius.*

l. 15. Ἵνα ἐξέλθῃς.] Confer ſupra p. 129. l. 15. ἂν λίαν πολὺν, ἀπέρχομαι.

l. 16. Μεταθεῖ.] *Muta ſententiam.* Anton. VIII, 16. Vide ibi Gatak.

p. 250. l. 4. Τοῖς κεκριμένοις ἐμμένειν δεῖ.] Seneca de Benef. L. 4. c. 38. *Hoc verò ſuperbæ ſtultitiæ perſeverantia eſt, Quod ſemel dixi, qualecunque eſt, fixum ratumque ſit.*

l. 8. Ἂν δὲ σαπρὸν ὑποσήσῃ, καὶ καταπῖπτον, μὴ οἰκοδόμημά τι ὂν· ὅσῳ δ᾽ ἂν πλείονα καὶ ἰσχυρότερα ἐπιθῇς, τοσούτῳ θᾶττον καταγνωσθήσεται.] Vertit Schegkius, *Quòd ſi putridum illud ſit aut ruinoſum, ab ædificatione abſtinendum. Nam quo plura & ponderoſiora impoſueris, tanto ocyus ſubvertetur ædificium.* Wolfius verò, *Quòd ſi fundamentum putre ac ruinoſum jeceris, quo plura & firmiora impoſueris, eo citius ædificium corruet.* Legit Salmaſius, pro οἰκοδόμημά τι ὄν, ἐποικοδομήσεις μάτην. Noſter autem codex οἰκοδόμημά τι ὄν, γρ. οἰκοδομημάτιον. & delet δ᾽. Quid igitur ſi hoc modo noſtrum codicem ſecuti legamus? ἂν δὲ σαπρὸν ὑποσήσῃ καὶ καταπῖπτον· ἐκ οἰκοδομημάτιον, ὅσῳ ἂν πλείονα καὶ ἰσχυρότερα ἐπιθῇς, τοσούτῳ θᾶττον καταγνωσθήσεται; *quod ſi putridum & ruinoſum ſit fundamentum; nonne ædificatiuncula, quo plura & ponderoſiora impoſueris, eo citius corruet?*

l. 12. Ἡμῖν.] Sic noſter codex: alii ἡμῶν.

l. 13. Τῆς αὐτῆς πόλεως πολίτην.] Vide ad p. 192. l. 10.

p. 251. l. 1. Πῶς.] Scribe πως enclit. id eſt, εἴ πως ἐπ. σ. πό᾽. *Si forte olim*, &c.

l. 3. Οὐκέτι μεταθεῖναι.] Lege ἐκ ἔστι. *Wolfius.* Cod. Ven. Baſ. & Salm. habent ἐκέτι, cæteri ἐκ ἔστι.

l. 5. Μωρὸν ὅτε πεῖσαι ὅτε ῥῆξαι δεῖ.] *Stultus nec à ſententiâ deduci, nec rumpi poteſt.* Rumpi certe & occidi poteſt. Fortaſſe igitur à ῥύω ῥύσω, vel ῥύσαδε legendum. ſicut lingua nobis vernacula dicimus, **Mar-ren kan man weder rahten noch helffen! oder! Wem nicht zurahten! dem iſt auch neichf zuhelffen.** *Wolfius.* Cod. Salmant. * ῥῆξαι, in marg. * ῥῖψαι. ſed nihil mutandum.

tandum, nam ῥῆξαι idem est ac *rumpere* apud Latinos. Virgil. *Rumpantur ut ilia Codro.* Horat. *Misenque Rumperis & latras.* Sic p. 301. l. 1. Ἀπάγξαιτ' αὐτὸν ἐποίησα ῥηγνύμενον ἢ μεταβάλλ. Angl. *You'll never make a fool break his heart, or change his opinion.* Neque absimile dictum apud Diog. Laert. L. VI. s. 7. ubi Antisthenes, παροινεύεσθέ τε κακῶς ἀνέχεσθαι παρὰ ἑρῶν μᾶλλον ἢ εἰ λίθοις τις βάλλοιτο. Nullo sensu hæc dicta sunt: sed si pro ἢ εἰ λίθοις scribas ἢ εἰ ἠλίθιος, tum hæc erit sententia: *eos hortabatur qui maledictis incesserentur tolerare magis quàm si quis stultus convitiis peteretur.* Vocem βαλεῖν per se positam calumniandi significationem habere docebunt lexicographi. Stulti convitia negligunt, negligere multo magis decet sapientes.

l. 6. Φίλον ἔχειν μωρόν.] Noster codex & MS. Par. φίλον ἔχειν σοφὸν μωρόν. optime, σοφὸς μωρὸς, *a wise fool.*

l. 7. Δυσμεταχείριστον ἀνδρὸς ὅτι.] Aut δυσμεταχειριστότερον legendum: aut δυσμεταχείριστον γὰρ ἔστιν ἀνδρὸς ὅτι. Potest τὸ ἀνδρὸς ὅτι, etiam ad stulti personam referri: Ut is dicat, Nihil esse quod moneant alii. *Wolfius.* Vel fors. distinguendum, Μή μοι γένοιτο φίλον ἔχειν σοφὸν μωρὸν, δυσμεταχείριστον. Οὐδὲν ὅτι κέκεικα. *Absit ut mihi amicus contingat sapiens stultus, qui non tractari potest. Nihil agis: decrevi.* Ut verba stulti sint, Οὐδὲν, &c.

l. 9. Ἑλλεβόρου δέονται.] Sic Horatius Serm. L. II. 3. ver. 82. & alibi.

l. 10. Οὐ θέλεις τὰ τῆς νοσοῦντος πιεῖν.] Ποιεῖν *facere* legendum: non πιεῖν, *bibere.* Loquitur enim non de potione hellebori, sed de officio ægrotantis. *Wolfius.* Noster codex & MS. Par. dant ποιεῖν. Edit. Salmant. * πιεῖν, in marg. * ποιεῖν.

p. 252. l. 7. ὦ τόνῳ νῦν χρή.] Lege χρῇ, à verbo χράομαι. *Wolfius.*

CAP. XVI.

PAg. 253. l. 4. Πῶς τὸ ἀγαθόν; ἐν παραιρέσει.] Vide p. 221. l. 5.

l. 6. Μέμνησαί τις ἡμῶν ἔξω.] Ἔξω, scilicet τῆ σχολῆς ἢ διατριβῆς. Num extra scholam & disputationem? Sensus est, hæc sola perpetuo in memoriâ habenda in omnibus vitæ actionibus. *Wolfius.*

l. 8. Ἀποκείνεσθαι τοῖς πράγμασιν.] *Respondere ipsis rebus*; hoc est, discernere res, & judicare de rebus. *Wolfius.* Confer L. III. Cap. VIII. & pag. 366. l. 11. ἀποκείνω ὡς πρὸς ἐρώτημα, κ. τ. λ.

l. 11. Τί δ';] Τί δέ; sic scribe.

p. 254. l. 4. Ὁ αὐτὸς διαμέλεις.] Lego διαμύεις. nam διαμέλλεις non placet. *Wolfius.* Habet noster codex διαμύεις. Ed. Ven. & Bas. διαμέλεις. Salmant. διαμέλλεις.

l. 6. Ὅμως ἔτι ἀγωνιᾷ.] Supra Cap. XIII.

l. 5. Ὅσα ἀνέλιπε τὰ γεγραμμένα.] *Se ea quæ scripserit mandasse memoriæ.* Sic hoc loco τὸ ἀνελιπέναι utitur, ut subintelligatur εἰς τὴν μνήμην. *Wolfius.*

l. 11. Πότε δὲ ἤκουσε παρά τινος, τί ὅτι λογος;] Videtur addendum τί ὅτιν ἔπαινος; τίς ἑκάστου; *Wolfius.*

Ibid. Τί ὅτιν ἔπαινος; τί ὅτι λόγος;] Sic reposui ex nostro codice: τί ὅτιν ἔπαινος; hæc omissa fuerunt librariorum hallucinatione.

p. 255.

p. 255. l. 1. Τοῖς πολλοῖς.] *Cum multitudine.* præp. σὺν, quod Græcis familiare, ſubauditâ.

l. 2. Ὡς ὁ καθαρῶδός.] Supra p. 234. l. 2.

l. 2. Τὰ ϯ ἔχειν καλόν.] Pro τὰ ϯ, quid ſit legendum non occurrit. ῥάδδον aut χιλῶνα non placet: κόσμον ἔχει καλὸν, *ornatum pulcrum habet*, explendæ lacunæ cauſa verti, donec aliquid melius occurrerit. *Wolfius.*

Ibid. Στατὸν ἔχει καλόν.] Ita clare exhibet noſter codex: cum alii omnes quos vidi τὰ ϯ ἔχειν καλὸν, corrupte. σαλοὶ erant citharœdorum tunicæ, uno ac perpetuo rigore à ſummo ad imum deſcendentes, ut ſtare viderentur in corpore: uti optime explicat Salmaſius in Tertull. Lib. de pallio p. 105. ubi hunc etiam Arriani locum emendat. Utitur Plutarchus in Alcib. ut idem vir doctus obſervabat, σαλὰς καὶ ξυσίδα καὶ τὸν ἄλλον ἐναγώνιον ἀμπεχόμενον κόσμον. ubi σαλὰς verte *Rectas tunicas.* ſic enim Latini. *Tunica recta*, ut ſcribit Feſtus, *ita contexta erat, ut veluti rigens ſtaret: vel quæ aſtantibus ab imo in altum texebatur. Hac tyrones & novæ nuptæ induebantur. Hanc parentes liberis ſuis conficiendam curabant, ominis cauſa.* Plin. Lib. VIII. c. 48. *Prima Tanaquil texuit* rectam tunicam, *qua ſimul cum toga pura tyrones induuntur, novæque nuptæ.* Phrynichus, Σταλὸς, ὁ ϯ αὐλαιῶν χιλῶν ὑ λέγεται, ὡς Φαβωρῖνος, ἀλλ' ὀρθοσάδιος χιλών. id eſt, Στατὸς, *Recta tunica* tibicinum non dicitur, ut Phavorinus, ſed ὀρθοσάδιος χιλών. Heſychius, Ὀρθοσάδιοι χιτῶνες, οἱ σαλοὶ, ὑπόκομμα μὴ ἔχοντες· Οἱ δὲ συεμμένοι, συρτοί. *Rectæ tunicæ*, dictæ ὀρθοσάδιοι χ. vel οἱ σαλοὶ, *ſunt quæ interciſionem nullam habent, uno ac perpetuo rigore ad imum à ſummo deſcendentes:* Συρτοὶ, *ſunt tunicæ laxæ ac fluentes.* Sic emendandus ac interpretandus eſt Heſychius, ut vidit Scaliger ad Phrynichum; & poſtea Salmaſius.

l. 4. Ὄχλος ἢ τί ὄζιν ὐκ οἶδεν.] Cic. Tuſc. Diſp. V. 36. *Vir ſapiens ——non quid veriſſimum ſit, ſed quid velit vulgus, exquiret?* Vide Xen. Mem. L. III. c. 7.

l. 7. Αὐτὸ παῦσαι.] Fortaſſe πόλεμον αὐτὸ παῦσαι. *Wolfius.* Noſter codex ἔστιν αὐτὸ π. ἢ ὐκ ἔστι. Sed abeſt ἔστιν ab aliis libris.

l. 8. Φυσηθεὶς ἐξῆλθεν.] Vide p. 360. l. 12.

l. 10. Τοιοῦτόν τι καὶ ἡμεῖς πάσχομεν. τίνα θαυμάζομεν τὰ ἐκτός. ἐστ' ἐπρᾶμεν.] Videtur legendum τίνα θαυμάζομεν; *Quænam miramur? τὰ ἐκτὸς, Res externas.* ut τὸ πρᾶ redundet. Niſi forte aliquid deſit. *Wolfius.* Ex noſtro optimo codice veram lectionem revocavi, atque excudendam curavi.

l. 14. Τί ἦν, ἐνθέχεται.] Videtur legendum τί ἦν ἐνθέχεται; *Quid ergo ſit?* Non poſſumus eſſe metûs expertes. Si verò ϯ θωμέθα abeſſet, legerem, τί ἦν; ἐνθέχεται, ὅταν τὰ ἐπφερόμενα κακὰ ἡγώμεθα, μὴ φοβεῖσθαι; μὴ ἀγωνιᾶν; Nam conduplicata interrogatio actiorem facit orationem. *Wolfius.*

l. 16. Κύριε ὁ θεός.] Nota loquendi formulam Chriſtianis haud ignotam. Vide ſupra p. 203. l. 1.

p. 256. l. 1. Πῶς μὴ ἀγωνιῶ;] Noſter codex in marg. ἴσως, ὅπως.

l. 1. Χρῆσαι ὐκ ἔχεις;] Confer p. 37. l. 2. &c.

l. 2. Εὔχου νῦν καθήμενος.] Sic Virgilius, *Meliora Deos* ſedet *omina poſcens.* Ironicè autem Epictetus: aliter interrogativè legendum.

l. 9. Δότε μοι ἵνα ὦ μέλει.] Eandem loquendi formulam vide mox p. 257. l. 5. ἵνα μοι δότε, ἵνα ἴδω

τῦτον. & p. 271. lin. ult. Δότε μοι ἕνα γέρον.

l. 11. Τίς ἀπειπαλῶν τ' ἐνεργείας τ' αὐτῦ.] Hæc omnia, quæ desunt in reliquis libris, ex nostro codice supplevi.

p. 257. l. 2. Οὐδέτι.] Lego οὐδέ τί εἶπη. *Wolfius.* Legit Salmasius, οὐδὲν ὅτι εἶπη. Forſ. οὐδ' ὅτι εἶπη.

l. 3. Τίς ἡμῶν.] Noster codex ὑμῶν: atque ita in versu sequente.

l. 4. Τίς ἡμῶν οὐκ ἐνεκοιμήθη τῶν ἐνεργείας;] Οὐκ redundare videtur. *Quis nostrûm ob actionem indormiit?* scilicet in æde oraculi. Fuerunt enim loca, ubi oracula per somnia reddebantur: ut in antro Trophonii, in æde Æsculapii, & fortassis alibi. *Wolfius.* Hunc ad morem in templis dormiendi ad captanda somnia alludit Virgilius Æn. VII, 86.

——Huc dona sacerdos
Contulit, & cæsarum ovium sub nocte silenti
Pellibus incubuit stratis, somnosque petivit.

l. 5. Τίς; ἔνα μοι δότε.] *Quis? unum mihi date.* Dubium est, an post τίς membrum aliud desit. Nam & sic sententia bene se habet. *Wolfius.*

l. 10. Ταπεινοὶ, εὐοχήμονες.] Lego ταπεινοὶ, ἀοχήμονες. *Wolfius.* Cod. Ven. & Bas. εὐχήμονες. Cod. Salmant. * εὐχήμονες, in margine * ἀχήμονες. Recte autem noster codex, ἀχήμονες.

l. 11. Ὅλοι ἀτυχήματα.] *Toti frustrationes:* hoc est, votorum perpetuo sumus impotes. *Wolfius.* Vide p. 21. l. 9. & 13.

l. 13. Ἀλλὰ τὸν φόβον.] Supra p. 169. dicit, ὃ θάνατον φοβερὸν, ἀλλὰ τὸ φοβεῖσθαι. Vide etiam p. 139. & p. 529.

p. 258. l. 4. Ἐπὶ τ' ἀμελησίας.] Malim ἀνὰ, *præ incogitantiâ, quia ista meditati non sumus.* *Wolfius.*

l. 6. Εὐθὺς ἐγώ.] Sic distingue, Εὐθὺς ἐγὼ, ὅτε πλέω, καταντήσας εἰς τ' βυθὸν, ἢ τὸ πέλαγος περιβλεψάμενος, ἢ μὴ ἰδὼν γῆν ἐξίσαμαι, κ.τ.λ. *Exempli gratiâ ego, cùm navigo, deorsum adspiciens in profundum, aut pelagus circumspiciens, ac terram nusquam prospiciens, extra me sum,* &c. Deinde nota ἀναχόλυθον. Vide ad p. 44. l. 6. ἢ φανταζόμενος——οὐκ ἐπέρχεταί μοι.

l. 9. Ἐξίσαμαι ἢ φανταζόμως, &c. οὐκ ἐπέρχεταί.] Potest esse ἀναχόλυθον. Verum constructio postulat, φανταζομένῳ, vel ἐξίσαμαι φανταζόμως, &c. ἢ οὐκ ἐπέρχεται. *Wolfius.*

l. 11. Τί ἂν με ταράξειε;] Confer Ench. Cap. V.

l. 13. Σεισμὸς γένηται.] Quales Nicopoli frequentes erant. Vide supra p. 197. l. 14.

p. 259. l. 10. Ὅλων τὴν ἡμέραν] Legendum ὅλην. *Wolfius.* Noster codex ὅλην. Edit. Venet. ὅλων. Basil. ὅλον. Salmant. * ὅλων, in marg. * ὅλην.

l. 12. Μεθ' ἑταίρων.] Μήθ'.

l. 15. Τὰ ἴδια τηρεῖν.] Vide p. 583. l. 8.

p. 260. l. 1. Διδομένοις μὲν χρῆσθαι.] P. 10. l. 14. Mox pro μὴ διδόμενα habet noster codex μὴ διδομένοις.

l. 4. Εἰ θέλεις μὴ καλεῖν.] Lege μὲ, *Visne me accersere nutricem?* Et τί γὰρ διαφέρει, τίνος ἄλλων εἶ, & ἐκ τίνος κρέμασαι: pro ὅτι & κρέμαται legendum puto. *Wolfius.*

Ibid. Μὴ καλεῖν.] Lege μὴ κλαίειν, ut infra in hoc capite κλαίειν μέμμας: & supra ὅταν κλαύσῃ. Sic etiam vetus interpres, qui vertit, *implorare.* Com. Shaft.

l. 5. Τί χρείαν ἐστὶ τῶ διὰ χορέσιον κλαίοντος, ἢ διὰ γυμνασίδιον.] Lego

Lego ἐ δι', per *ei* diphthongum, nam unius literæ permutatio totam ſententiam pervertit & obſcurat. Quia de infante & nutrice locutus eſt, κοερύσιον verti *pupam*: etſi ad Achillem quoque Briſeidis raptum deplorantem referri poteſt, quo philoſophum graviorem & conſtantiorem eſſe vult. Eum enim deridet, qui conſuetum gymnaſium & adoleſcentulos auditores gravate relinquit. *Wolfius.* Ante γυμνασίδιον deeſt δια in noſtro codice: & pro ςωϊδα Cod. Ven. Salmant. & MS. Par. habent ςωϊδια. ſed potius lego: Τί κρεῖττον εἶ τῦ δια κοερύσιον κλαίοντ', εἰ δια γυμνασίδιον ϗ ςωϊδια ϗ νεανισκεια ϗ τοιαύτην διαλειδὴν πενθεῖς; *Ecquâ re melior es eo qui ob puellulam plorat, ſi ob gymnaſium & porticus & adoleſcentulos & ejuſmodi congreſſus luges?*

l. 8. Ἄλλο ἐλθών.] Subaud. λέγει, poſt ἐλθὼν, *alius adveniens dicit*: aut πενθεῖ: nam præcedit πενθεῖς. Noſter codex in margine pro ἐλθὼν, ἴσως πενθῶν: & pro πίνειν μέλλει, πίνει exhibet.

l. 9. Δίρκης ὕδωρ.] Dirce fluvius in Iſmenum delabens: καθαρῶ ϗ ἡδεῖ ῥέυσα ὕδατι. verba ſunt Æliani L. XII. c. 57. Euripid. Herc. Fur. ver. 573. Δίρκης τε νᾶμα λευκόν. & ver. 784. καλλιρέεθρον. & in Phœniſſ. ver. 648. καλλιπόταμον νοτίς.

l. 10. Τὸ γὸ Μάρκιον.] Martia aqua, olim Aufeia dicta, ab Anco Martio Romam ducta. Plinius Lib. XXXI. c. 3. *Wolfius.*

l. 12. Τοιύτῳ πεοσπαθῆς.] Πεοσπάθης lege: niſi forte πεοσπαδέω pro πεοσπάσχω uſurparit. *Wolfius.* Pro τοιύτῳ, lege τύτῳ: atque ita W. in verſione.

l. 15. Θερμάς τε τὰς Νέρωνος, Μαρκιὸν δ' ὕδωρ.] Verſus Euripideo ſimilis, & ad ipſius imitationem compoſitus: idque ex tempore. Sed peccat in leges metricas; nam loco quarto ſpondæum poſuit.

p. 261. l. 2. Πεάγματα τυγχάνονθ' ἑμπεσών.] Uſitatius dici videretur, πεάγματ' ἐμπεσόνθα τυγχάνειν. *Wolfius.* Forſan pro τυγχάνονθ' legendum τυχόνθ' ἐμ.

l. 5. Κρεῖττόν τι ἔχεις.] Vide p. 413. l. 8. p. 448. l. 3. Vide etiam Menandri verſus ſupra laudatos ad p. 246. l. 11.

l. 7. Εἰ ἢ δεῖ παεσχολυθεῖν.] Δὴ conjunctio reponenda, & pro ἐν ταυτῷ, legendum fortaſſis ἐν σαυτῷ, *in teipſo.* Alludit opinor ad illud, ὅτι ὁ ἄνθρωπος μικεόκοσμος. *Wolfius.*

Ibid. Εἰ ἢ δεῖ.] Wolfius εἰ ἢ δὴ: ſed nihil mutandum: ſic in Lex. Scap. ἓν δεῖ μόνον μοι, *una re eſt mihi opus.* & hìc, εἰ ἢ δῆ παεσχολυθεῖν, *Quod ſi potes* (vel, *Quod ſi tibi pro officio eſt*) *ſequi Gubernatorem in adminiſtratione Univerſi*, vel, *mentem Gubernatoris aſſequi in adminiſtratione*, &c. *Com. Shaft.*

Ibid. Εἰ ἢ δὴ παεσχολυθεῖς.] Sic noſter codex, & MS. Par. Edit. Baſ. & Salmant. δεῖ παεσχολυθεῖν. Cod. Ven. δεῖ παεσχολυθεῖς.

l. 8. Ἐν σαυτῷ.] Ita noſter codex: & omnes libri quos conſului: excepto uno Cod. Ven. qui corruptè legit ἐν ταυτῷ. De ſenſu autem loci, confer pag. 206. l. 3. p. 83. l. 13.

l. 9. Ἔτι ποδεῖς λιθάεια ϗ πέλεκυν κουφότην;] Ad locum quendam poetæ neſcio cujus, vel forſan ſophiſtæ videtur alludere Epictetus. Forſan Menandri; nam paulo ſupra ad Menandri verſus reſpexit.

l. 14. Εἰσαγωγὰς ἐπεξά τινας.] Πεάττειν εἰσαγωγὰς pro συσχεθῆναι vel σωφισθῆναι poſitum exiſtimo. Etſi autem Arriani noſtri

ea

ea fuit eloquentia, ut ὁ νεώτερος Ξενοφῶν appellaretur: tamen Epicteti, quàm ſuâ, dictione uti ſe maluiſſe profitetur. Epictetus autem, rerum quàm verborum ſtudioſior, ſe ab Rhetore ut indiſertum fuiſſe contemptum, non diſſimulat. *Wolfius.* Ἔπραξα, *Legi*, non *feci*. Sic πράττειν Græci uſurpant. Vide infra ὅτι συλλογισμὸν ἔπραξας μεταπίπτοντας. *Salmaſius.* Sed tamen ita dicimus vernacula lingua, *I made ſome kind of introductions.* Paulo infra φιλοσόφου δύξαν, confer p. 577. l. 12. Et pro τῷ γάρ μοι, legit Meibomius τῷ γάρ σοι. recte ut videtur. Nunc videamus locum integrum: Τί σαυτὸν φιλόσοφον ἐπέγραφες, ἐξὸν τὰ ὄντα ἀπογράφειν, Ὅτι εἰσαγωγάς ἔπραξά τινας, καὶ Χρυσίππεια ἀνέγνων, φιλοσόφου δ' οὐδὲ δύξαν παρῆλθον; Πῶ γάρ σοι, κ.τ.λ. Sic de Græco Anglice reddidi: *Why haſt thou given thyſelf the title of a Philoſopher, when thou ſhou'dſt ſpeak of things as they really are, I have (thou may'ſt ſay) made ſome kind of introductions, and read over Chryſippus, nor have I even paſt by the door of a Philoſopher? For whence ſhou'dſt thou attain a matter of ſuch importance, as Socrates attain'd*, &c.

p. 262. l. 5. Οὐδ' ἐν Ἀθήναις.] Vide Dion. Chryſoſt. Orat. VI. in initio.

l. 7. Ἐξελθεῖν — καὶ μηκέτι παίζειν.] Vide ſupra p. 129. l. 15. & 249, 15. Vita Sympoſium. confer Ench. c. XV.

l. 9. Οὐχὶ δέ, ὡς παιδίῳ παραμένει μέχρις ἂν ψυχαγωγῆται;] Vertit Schegkius, *Nec tantiſper maneat, dum ludicris illis delectatur.* Wolfius, *Non autem tanquam ludo intereſt quoad eo delectatur.* at monente Gatak. ad M. Anton. L. V. ſ. 29. legendum ὡς παιδία, ut pueri, qui ludum, quamdiu volupe eſt, protelant, ubi tædio cœperit eſſe, incidunt.

l. 11. Φυγήν τινα φυγεῖν εἰς ἄπαντα.] Scilicet Χέρνον, perpetuo exulare. *Wolfius.*

l. 14. Γραῶν ἀποκλαύματα.] Accipio, ἃ ἀποκλαίονται αἱ γραῦς: quibus ploratibus anicularum aures complentur. *Wolfius.* Totus ita ſe habet locus: Οὐ θέλεις ἤδη ὡς τὰ παιδία ἀπογαλακτισθῆναι, καὶ ἄπτεσθαι τροφῆς στερεωτέρας, μηδὲ κλαίειν μάμμας καὶ τίτθας; [γεγρῶν ἀποκλαύματα;] Ἀλλ' ἐκείνας ἀπαλλασσόμενος ἀνιάσω. Duobus modis textus refici poteſt: vel delendo γεγρῶν ἀποκλαύματα, tanquam gloſſema: *Non vis jam ablectari, ut pueri, & cibum capeſſere ſolidiorem, neque plorare mammas & nutriculas? At illis diſcedens moleſtiam creabo.* vel ponendo interrogationis notam poſt τίτθας; tum incipit Reſpondens ille—Γεγρῶν ἀποκλαύματα! ἀλλ' ἐ. quaſi dixiſſet, *Hei mihi! Anicularum ejulatus! at illis*, &c.

lin. ult. Τὸ δόγμα.] Confer Ench. cap. V.

p. 263. l. 1. Τὸ σὸν ἔξελε.] Hæc lectio eſt noſtri codicis: in aliis τὸ σὸν deeſt.

l. 3. Ἀπονοήθητι ἤδη.] Ἀπόνοιαν hic intelligo, non deſperationem ignavam, ſed audaciam inſignem in rebus arduis expetendis. *Wolfius.* Eodem modo hoc verbo utitur M. Anton. L. II. ſ. 2. ὧδε ἀπονοήθητι, *ſic audax efferaris*: ubi Gatakerus malit ἐπινοήθητι. Addit tamen Epictetus, τὸ λεγόμενον τοῦτο: vide p. 251. l. 5. Ἄνθρωπε, (τὸ λεγόμενον τοῦτο) ἀπονοήθητι ἤδη ὑπὲρ εὐσχίας. *Homo, jam tandem audax efferaris (ut aiunt) pro rerum curſu proſpero*, &c.

l. 8. Ἴσθι εἰμί.] Sic loquuntur Stoici. Seneca Epiſt. XXXI. *Dedit tibi illa, quæ ſi non deſerueris* par *Deo ſurges.* & paſſim. M. Anton. VIII,

VIII, 2. Τὸ παρὸν ἔργον ζῴου νοερῷ καὶ κοινωνικῷ καὶ ΙΣΟΝΟΜΟΤ θεῷ. Vide ſupra p. 77. l. 4. Cicero de Leg. I, 8. *Virtus eadem in homine at deo eſt.* Seneca Ep. LXXI. p. 511. *Idem eſſe dicebat Socrates veritatem & virtutem: quomodo illa non creſcit, ſic nec virtus quidem. habet numeros ſuos, plena eſt.*

l. 9. Ὅπου θέλεις ἄγε.] Vide Ench. cap. LII.

Ibid. Ἣν θέλῃς ἐνδῦτα δέσθες.] *Veſte me qua velis induito:* Id eſt, ſeu me Stoicum ſeu Cynicum eſſe velis. nam Stoica dogmata à Cynicis tunicâ tantùm diſtabant: ut ait Juvenalis. Stoici tunicam ſub pallio gerebant; Cynici erant ἀχίτωνες: non tunicam gerebant, ſed pallium duplicabant. Laertius in vitâ Diogenis, τείβωνα διπλώσας πρῶτος. de quo Horat. L. I. Ep. 17.

Contra, quem duplici panno patientia velat.

l. 14. Ἐν βοὸς κοιλίᾳ καθήμενος.] *In ventre bovis ſedens.* Nec hæc formula mihi unquam antehac lecta eſt. Fortaſſis ad Scytharum proverbium, τὸ ἐπὶ βύρσης καθέζεσθαι, facete alluſit. Sed haud ſcio, an vaſculum aliquod cunarum ſimile, an verò pulvinus coriaceus, aut aliquid aliud intelligatur. *Wolfius.* Hunc locum depravatum cenſeo, & pro ἐν κοιλίᾳ legendum ἐν γωνίᾳ, pro βοὸς μόνος: Hoc modo, μόνος ἐν γωνίᾳ καθήμενος, *ſolus in angulo ſedens.* Eadem locutionis formulâ ſæpius utitur: p. 157, l. 11. καθήμενον ἐν γωνίᾳ. 161, 11. ἐν γωνίᾳ καθεζόμενοι. 240, 9. εἰς τὴν γωνίαν ἀπελθὼν κάθησο. & alibi.

l. 15. Ἡρακλῆς εἰ τοῖς ἐν οἴκοι.] Lego Ἡρακλῆς δ' εἰ τοῖς μὲν οἴκοι. *Wolfius.*

p. 264. l. 2. Σωκθεῖς ἔχε φίλους.] Ἔχε καὶ φίλους, ſcilicet Ἡρακλῆς. *Wolfius.* Et hanc ſcripturam noſter codex repræſentat.

l. 9. Περικρύσεις καὶ Σκίρωνος.] Procruſtes & Sciron, latrones famoſiſſimi, qui Atticam infeſtarunt, & à Theſeo demum occiſi. Vide Plut. in Vitâ Theſ. Hygin. fab. XXXVIII. Ovid. Ep. II, 69.

Cum ſuerit lectus Sciron, torvuſque Procruſtes.

Vide quoque Metam. L. VII, 438, &c.

l. 10. Λύπην, φόβον.] Majuſculâ ſcribendæ hæ voces literâ, nam προσωποποιοῦνται. Sic etiam apud Horat. ſcribendum *Curas laqueata circum tecta volantes.* &, *Poſt equitem ſedet atra Cura.*

l. 15. Οἰμώζων καὶ στένων ἀκολουθήσεις τῷ ἰσχυροτέρῳ.] Sic Ench. c. LII.

——Ἣν δ' μὴ θέλω,
Κακὸς γενόμενος ἕψομαι τὸν ἧττον ἕλκομαι.

Seneca Q. Nat. L. II. c. 59. *Quiſquis autem queritur, & plorat, & gemit, imperata facere vi cogitur, & invitus rapitur ad juſſa nihilominus. quæ autem dementia eſt potius trahi quàm ſequi?* M. Anton. X, 28. Μόνῳ τῷ λογικῷ ζῴῳ δέδοσαι, τὸ ἑκουσίως ἕπεσθαι τοῖς γινομένοις. τὸ δ' ἕπεσθαι ψιλόν, πᾶσιν ἀναγκαῖον.

l. 16. Μηδέποτ' εὑρεῖν δυνάμενος.] *Nunquam invenire queas.* Videtur Wolfius legiſſe εὑρεῖν. nec immerito. *Comes Shaftesburienſis.*

CAP. XVII.

PAg. 265. l. 4. Τοῖς ἐπὶ μέρους.] Perperam in nonnullis editis deest τοῖς.

l. 5. Τί πρῶτον κ.τ.λ.] Confer supra Cap. XI. in initio. & vide p. 416. lin. ult.

p. 266. l. 1. Ἃ ἐκ οἰόμεθα εἰδέναι.] Malim ὧν, ut repetatur ἕνεκα, vel δι' ἅ. *Wolfius.* Edit. Salmantic. * ἅ, in marg. δοκεῖ λείπειν δι'. at optime noster codex restituit inserendo Μαθεῖν θέλοντες.

l. 3. Οἷδ', ἵν' ἀπ' αὐτῶν φειποιήσωνται.] De philosophis intelligi potest: Vulgus, inquit, argutias amat, philosophi quæstum. Sed nihil vetat quo minus etiam ad auditores referatur, qui eundem quæstum sibi proponant, ut faciunt Theologi, & aliarum artium professores. *Wolfius.* Noster codex pro οἷδ' habet ἀδ'. quæ lectio si amplectenda, φειποιεῖν, *lucrum facere*, in sensu philosophico adhiberi existimo, ut Horatianum illud,

Condo & compono quæ mox depromere possum:

Et sic legendum. ἃ γὰρ λαλοῦσιν οἱ φιλόσοφοι, μαθεῖν θέλομεν, ὡς κομψὰ καὶ δεινά· ἀδ' ἵν' ἀπ' αὐτῶν φειποιήσωμεν. *quæ enim loquuntur philosophi, discere volumus, utpote elegantia & acuta: non ut in rem nostram vertamus.* Verumenimvero recepta lectio recte se habet, sed male hìc interpretes: nam οἱ δὲ, pro τινὲς, *quidam, nonnulli*, usurpatur; & sic Lucian. in Timone p. 63. Οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασι. *Nonnulli etiam tibi ipsi manus injecerant in Olympiacis.* Ubi Græcus Scholiastes, ὅμοια ἡ σύνταξις ταύτη ἐν τῇ ἱερᾷ τοῦ εὐαγγελίου Ματθαίου συγγραφῇ, τῇ. Οἱ δὲ ἐδίσασαν. ἀντὶ γὰρ τοῦ τινὲς, τὸ οἱ δὲ κεῖται. Locus Matthæi est in cap. xxviii. ver. 17. Sic itaque nulla mutatione lege, & interpretare: ἃ γὰρ λαλοῦσιν οἱ φιλόσοφοι, μαθεῖν θέλομεν, ὡς κομψὰ καὶ δεινά· οἱ δ' ἵν' ἀπ' αὐτῶν φειποιήσωνται. *Quæ dicunt philosophi, ea discere volumus, ut elegantia & acuta; nonnulli ut quæstum inde faciant.*

l. 8. Ὅπερ.] Sic noster codex: alii ὅπου.

Ibid. Θεόπομπον τὸν ῥήτορα.] Hic erat ille Theopompus qui scripsit, ut ait Athenæus L. XI. p. 508. καλὰ τὰ Πλάτωνος διαλείδια. De eo etiam Diogen. Laert. in Antisth. Vitâ L. VI. s. 14. τοῦτον μόνον ἐκ πάντων Σωκρατικῶν Θεόπομπος ἐπαινεῖ. *hunc Antisthenem solum ex omnibus Socraticis Theopompus laudat.*

l. 13. Τοῖς φωνοῖς.] Lego ταῖς φωναῖς, vel τὰς φωνάς. *Wolfius.* Noster codex, uti Edit. Salmant. τὰς φωνάς.

p. 267. l. 8. Ὁ μὲν λέγει ἀναλεῖνον.] Τὸ ἀναλεῖνειν Lexica inter cætera *subducere* interpretantur. sed sine exemplo. Sed sive ἀνάτεινον, sive ἀσίτησον legendum, de sententia satis constat. Utitur hoc verbo etiam in lib. 4. sensu eodem. *Wolfius.* Pro ἀνάτεινον mallem ἀσίτησον, cui opponitur δὸς τροφήν. Sic supra p. 246. l. 5. At Schegkius, & ipse medicus, vertit, *Quo fit ut quidam putet differendum, alius verò præbendum cibum opinetur.*

l. 13. Ἐπὶ τοῦ καλὰ καὶ βίον ἀγαθὸν καὶ κακόν.] Post βίον punctum ponendum. ἀγαθὸν καὶ κακὸν nova est periodus. *Wolfius.* Atque ita noster codex.

p. 268.

p. 268. l. 2. Τῆς ὅρυς.] *Definitiones*, ſcil. ipſam artem Logicam quæ Definitiones conſtituit. Hanc ſtatim in limine negat Theopompus utilem eſſe. *Com. Shaft.*

l. 4. Ἡμᾶς.] Cod. Salmant. ὑμᾶς.

l. 8. Εἰ πάνλες.] Sic noſter codex: alii οἱ πάνλες.

l. 12. Καὶ τί μοι νῦν ἡ περὶς ἀλλήλυς.] Videtur ἐλλειπλικόν. Quid verò ſi ᾗ τί δεῖ νῦν ἡ, &c. *Quorſum attinet?* Wolfius. Τί μοι, *quid ad me* ſcil. *attinet?* locutio eſt ἐλλιπλική, ab optimis uſurpata ſcriptoribus, quæ ſuppleri debet verbo διαφέρει, προσήκει, vel μέλει. De ſenſu loci confer p. 225. l. 5. p. 336. l. 1. p. 482. l. 12.

lin. ult. Τὸν δεύτερον τόπον.] Vide L. III. Cap. 2. ubi plura de tribus in Philoſophiâ locis.

p. 269. l. 11. Μεγίςη.] Deeſt hæc vox in noſtro codice & MS. Par.

l. 12. Θέλω τι, ᾗ ὃ γίνελαι.] Confer p. 140. l. 1.

p. 270. l. 1. Εἶτα ὕτω τιμωρήσομαι.] Verba ſunt Medææ ſecum in animo revolventis quæ ab Jaſone paſſa eſt. Mox pro ὑποκλείνω forſ. ὑπέχλινῶ. Reſpexit autem Epictetus Med. Eurip. Sic enim Medæa, ver. 793. & 815.

l. 8. Οὐδὲ τὰ πράγμαλα μελαλιθένλα ᾗ μεθαρμοζόμενον.] Res non mutantur; nos rebus ſubjungere oportet.

Et mihi res, non me rebus ſubjungere conor.

Hor. Ep. I. L. I. v. 19.

l. 10. Ὧν θέλεις ὃ γίνελαι.] Ὧν ὃ θέλεις γίνελαι. *Meibomius.*

l. 11. Μὴ θέλε μέλειν.] Lege μιμνεῖν. *Wolfius.*

Ibid. Μὴ θέλε μένειν.] Sic noſter codex, at Edit. Ven. & Baſ. μέλει. Salmant. * μέλειν, in marg. * μέλλειν ἢ μένειν. Mox ex noſtro codice σε inſerui, τίς ΣΕ ἀναγκάσει;

l. 13. Θέλει.] Non θέλε.

l. 14. Ὅταν τοιοῦτον ἔχῃς ἡγεμόνα.] Vide p. 625. l. 13.

lin. ult. Ἀπολεύξει, φευξῇ.] Lege verbaliter ἀπλεύξῃ, φευξέσῃ. fruſtraberis, incides. *Wolfius.* Vel ἀπλεύξεις, φευξῇ.

p. 271. l. 3. Ἀλλὰ τῷ Διὶ χάρισαι αὐτὰ, τοῖς ἄλλοις θεοῖς.] Καὶ τοῖς α. *Com. Shaft.* Sed ſine copula legi poſſit. nam ſic ſæpe ἀσυνδέτως conſtruuntur ſententiæ.

l. 4. Ἐκείνοις παραδῷ.] Seneca Ep. 37. *Hic eſt magnus animus, qui ſe Deo tradidit; at contrà, ille puſillus & degener, qui obluctatur, & de ordine mundi malè exiſtimat, & emendare mavult Deos quàm ſe.*

l. 6. Ταλαίπωρε.] Noſter optimus codex & MS. Reg. ἀταλαίπωρε. recte omnino. Vide Indicem.

Ibid. Ἐλεεῖς.] Vide ad p. 98. l. 4.

l. 9. Καί τι ἐπλέγεις.] Legendum ἔτι λέγεις. *Wolfius.*

l. 10. Ἐπεξαξας.] Vide ſupra ad p. 261. l. 14.

l. 14. Περισκοδομεῖν.] Vide ſupra p. 250. l. 7.

l. 15. Πῶς μηδὲν ἔσαι σὺ θέλον]Θ μηδὲν; ὐκ ἔσι.] Pro σὺ θέλο]Θ, legendum fortaſſe σὺ μὴ θέλον]Θ. ut ſupra in hoc capite. & poſtea (quaſi ſibi reſpondens Diſcipulus) μηδὲν· ὐκ ἔσι. vel μηδὲν ἔσι. *Com. Shaftesburienſis.* In margine noſtri codicis duæ ſunt lectiones, Μηδὲν ὃς σὺ μὴ —— ἄλλως, Μηδὲν ἔσαι σὺ μὴ θ. MS. Par. Μηδὲν ἔσαι σὺ μὴ θέλον]Θ· μηδὲν ὐκ ἔσι. Propter earundem vocum repetitionem ſæpe in hiſce diſſertationibus deſcribendis erraverunt librarii: Lego itaque partim noſtro codice adjutus, Μηδὲν ἔσαι σὺ μὴ θέλον]Θ, ΘΕΛΟΝΤΟΣ ΣΟΥ ἔσαι.

lin. ult. Δότε μοι ἕνα γέον.] Eandem locutionis formulam vide ſupra p. 256. l. 9. p. 257. l. 5.

p. 272. l. 2. Τοῦτο τὸ πρᾶγμα ☉ ἀθλητήν.] Eodem modo M. Anton. III, 4. ἀθλητὴν ἄθλου τοῦ μεγίστου. ubi vide Gatakerum.

l. 4. Ἀπαραποδίστως καὶ ἀλύπως.] Sic ex noſtro codice repoſui. cæteri dant ἀπαραποδίστῳ καὶ ἀλύπῳ. Nota autem primum in Philoſophiâ locum: mox l. 14. Ἐγὼ θέλω, &c. ſecundum locum. & p. 273. l. 4. ἤθελον δ' ἀσφαλῶς ἔχειν, &c. locum tertium. Vide L. III. C. II.

l. 8. Αὐτὸν τοῦτο.] Malim ἑαυτὸν vel αὐτόν. *Wolfius.* Noſter codex ἐ τοιοῦτον.

l. 12. τοιοῦτον—ἢ τόπον.] Potius τοῦτον—ἢ τόπον.

p. 273. l. 1. Πρὸς παιδία.] Dele ἢ, πρὸς ἢ π. Sic jubet noſter codex.

l. 4. Ἤθελον δ' ἀσφαλῶς ἔχειν καὶ ἀσίτως.] Fortaſſis ἀσείστως, *inconcuſſe*, vel ἀκινήτως. *Wolfius.* Cod. Ven. & Salmant. habent ἄσιτος. Cod. Baſ. ἀσίτως. Pro ἀσίτως minimâ mutatione legi poſſet ἀσινῶς, *ſine noxâ*, *innoxiè*. Hoc modo: *Velim tutus eſſe atque ſine noxâ, idque non modo vigilans*, &c. Vel legendum verbis tranſpoſitis, καὶ ὐ μόνον ἐγρηγορὼς καὶ ἄσιτος, ἀλλὰ καὶ καθεύδων καὶ οἰνώμενος. ubi ὁ ἐγρηγορὼς opponitur τῷ καθεύδοντι: ὁ ἄσιτος, τῷ οἰνωμένῳ.

l. 5. Καὶ οἰνώμενος.] Nam Stoici dicebant ſapientem οἰνωθήσεσθαι μὲν, ὐ μεθυσθήσεσθαι δέ. Laert. in vitâ Zenonis ſ. 118. Conſule Menagium. & vide ſupra ad p. 102. l. 11.

l. 6. Καὶ ἐν μελαγχολίᾳ.] Supra etiam hoc verbo uſus videtur pro ægritudine, lib. I. cap. 18. *Wolfius.* Vide ad p. 102. l. 11. &c. Aptiſſime ad hanc rem Lucretius lib. III. ver. 55.

Quo magis in dubiis hominem ſpectare periclis
Convenit, adverſiſque in rebus noſcere qui ſit.
Nam veræ voces tum demum pectore ab imo
Eliciuntur, & eripitur perſona, manet res.

Ibid. Σὺ θεὸς εἶ ὦ ἄνθρωπε.] Affirmative hoc accipio, ut ſit approbatio magni animi. *Wolfius.*

l. 8. Τί λέγει Χρύσιππος ἐν τοῖς περὶ τοῦ ψευδομένου.] Laertius in vitâ Chryſippi L. VII, 196. Περὶ τοῦ ψευδομένου, πρὸς Λεοκρέοντα, 5. item, Πρὸς τὰς διὰ τομῆς διαλύσεις ἐ ψευδόμενον λόγον. item, Περὶ ἐ τοῦ ψευδομένου λύσεως. & iſtiuſmodi. Eſt autem ψευδόμενος, fermo, cui quicquid reſpondeas falſum reperietur. Habuit nomen à mentiente: quoniam exempli causâ ſumitur is qui mentitur. uti monet Menagius: quem vide ad Diog. Laert. L. II. ſ. 108. Seneca Ep. XLVI. p. 152. *Quid me detines in eo, quem tu ipſe Pſeudomenon appellas, de quo tantum librorum compoſitum eſt?*

l. 12. Οὕτω καὶ ὑμεῖς.] *Hoc modo vos etiam facitis, Vis recitem*, &c. Hac proſopopœiâ ſophiſticam vanitatem exprobrat Epictetus.

l. 13. Θαυμασῶς, ἄνθρωπε, γράφεις,—σὺ εἰς Ξενοφῶντος χαρακτῆρα,—σὺ εἰς Πλάτωνος.] Haud aliter Horatius Ep. L. II. 2. ver. 87.

——— *ut alter*
Alterius ſermone meros audiret honores.

Et paulo poſt:

Diſcedo Alcæus puncto illius: ille meo quis?
Quis, niſi Callimachus?

p. 275. l. 1. Ἐπὶ ταῦτα.] Malim ἐπὶ ταυτὰ, & ſic in cæteris etiam. *Wolfius.*

l. 3.

l. 3. Περιλίθεσθε.] Fortaſſis περιλίθεσθε, *proponitis*, niſi pro συγκαλατίθεσθε ſit ſcriptum. *Wolf.* Συγκαλαλίθεσθε rectius credo. Hìc etiam tres iſti locì ponuntur: (ut ſupra) & eſt ibi tertius locus περὶ τὰς συγκαλαθέσεις. *Comes Shafteſburienſis.* Ἐπιδέλλειν, περιθέναι junctim ſæpius leguntur; hìc itaque περιίθεσθε lego. Vide Indicem in voce περίθεμαι.

l. 5. Ἀνώπτε.] Non ἀνώπτεσε.

l. 8. Ἀφὼ λύχνος.] Vide ad p. 108. l. 4.

lin. ult. Τὰς συνηδξεις τὰς Χρυσίππου.] Vide ad p. 23. l. 8. Laertium, ubi ſcripta Chryſippi recenſet.

p. 275. l. 1. Μετὰ τῶν Ἀσπασίου καὶ Ἀρχεδήμου.] Vide p. 185. lin. ult.

CAP. XVIII.

ΠΑΣΑ ἕξις καὶ δύναμις ὑπὸ τῶν καθαλλήλων ἔργων.] Vide p. 212. l. 3. & confer L. IV. c. 12.

l. 7. Ἀπὸ τοῦ τρέχειν.] MS. Par. ὑπὸ: forſ. legendum ἀπὸ τοῦ π. ἢ τ. ἀπὸ τοῦ τ.

l. 8. Ἂν θέλῃ.] Θέλῃς legendum. *Wolfius.* Noſter codex, MS. Par. & Edit. Salm. θέλῃς: alii libri θέλῃ.

l. 9. Ἂν γεωφικός.] Confer p. 212. l. 5.

l. 11. Οὕτω καὶν διαπέσῃς.] Διαπίπτειν alias eſt errare, excidere, fruſtrari. Hìc idem valet quod ἐκλύεσθαι, ceſſare, remolleſcere. *Wolfius.* Διαπίπτειν pro remolleſcere, diffluere, utitur Plato in Phædon. τὸ μὲν σῶμα, ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν. Sed pro διαπέσῃς, habet noſter optimus codex ἀναπέσῃς, quam veram eſſe exiſtimo lectionem; nam ἀναπίπτειν eſt in lecto recumbere, ut ſatis notum; atque ita loci ſenſus poſtulat.

p. 276. l. 1. Εἴ τι ποιεῖν ἐθέλεις, ἐκλικὸν ποίει αὐτὸ, ἀλλ' ἔθισον ἄλλο τι πράττειν μᾶλλον ἀντ' αὐτοῦ.] Suſpectus locus, obſcurus certe quidem. In quo vertendo verbis relictis, qualemcunque ſententiam ſum ſecutus. Quaſi eſſet: ἂν δὲ μὴ ἐθέλῃς ἄλλο τι πράττε μᾶλλον ἀντ' αὐτοῦ. *Wolfius.* Qui ſic vertit: *Si quid facere volueris, habitum ejus tibi comparato: ſi quid facere nolueris, omittito; teque conſuefac aliud quidpiam potius ejus loco agere.* At ex noſtro codice totam ſententiam oſcitantiâ librariorum omiſſam reſtitui, εἴ τι μὴ ποιεῖν ἐθέλεις, μὴ ποίει αὐτό. verba autem iſta, εἴ τι ποιεῖν ἐθέλεις ἐκλικὸν, ſic in linguâ vernaculâ ſonant: *If you would make any thing habitual to you*; ποίει αὐτὸ, *id age, in hoc incumbe.* uti p. 373. l. 14. ποίει ἐκεῖνο.

l. 7. Ὅταν πτύσῃς τινὸς ἐν συνουσίᾳ.] *Cùm alicui ſuccubueris in aliquo congreſſu.* Quia ſubjicit, auctam eſſe intemperantiam, vel de gulâ vel de inguine intelligo. *Wolfius.* Male vertit W. *ſi victus à quopiam in congreſſu fueris.* συνουσία hìc eſt, *conſuetudo venerea.* ſic συνεῖναι, *rem habere cum muliere*, aut ut Plautus ad verbum, *eſſe cum muliere.*

l. 13. Οὕτως ἀμέλει καὶ τὰ ἀρρησήματα ἀνοήτως λέγουσιν οἱ φιλόσοφοι.] Quinam philoſophi? Socrates, inter alios, apud Platonem in Gorgia p. 524, 525. Edit. Steph. ubi de animis defunctorum verba facit.

l. 15. Εἰς αἴδηριν ἀξιῶν.] Lego ἄξων, oratio eo perductura ut ſentias malum. *Wolfius.* Cod. Baſ. * ἀξιῶν in margine * ἀπαξιῶν. & ſic

Schegkius, *Si ratio adhibita ad ſenſum illum cupiditatis, pravitatem ejus reſpuat.* at multo melior Wolfiana lectio videtur.

p. 277. l. 3. Εἰς ταῦτα ἐπάνεισιν.] Fort. ταῦλὰ ut ſupra [p. 274. l. 1.] ὁπὶ ταῦλὰ ἐπανέρχεσθε. *Com. Shaftesb.* Εἰς ταῦλὰ habet noſter codex.

l. 4. Καλαλλήλυ φανλασίας.] M. Ant. VII, 2. Τὰ δόγμαλα πῶς ἄλλως δύνᾶλαι νεκρωθῆναι, ἐὰν μὴ αἱ καλάλληλυ αὐταῖς φανλασίαι σζεδῶσιν; *Dogmata in te aboleri quo modo poterunt, niſi cogitationes his congruæ extinguantur?*

l. 5. Τ.τ..] Non τῦτο.

l. 9. Ἂν μὴ διεραπευθῇ.] Omnes libri quos vidi, excepto noſtro codice, habent ἂν μήτι θ.

p. 278. l. 3. Τὴν πρώτην.] Supple ἡμέραν.

l. 6. Προσέχον.] Variant codices. Noſter codex habet προσέχον. Edit. Ven. προσέχον. Salmant. προσέχων. Baſil. προσέχυ.

l. 8. Ὅτι ὄφελόν τις.] Legit Salmaſius, ὅτι ὄφελον μ[illegible] ταῦτης ἐκοιμήθην! Recte: niſi tertia perſona hìc pro prima uſurpatur; διαλιχῶς. uti apud Horat.

Hunc hominem velles ſi tradere. Utinam quis cum ea concubuerit! (κοιμᾶσθαι *dormire cum aliquâ*, pro *rem habere*, uſurpatur in Enchir. cap. 40.) *Et, Quàm beatus maritus ejus!* Mox ὁ γὰρ τῦτ' incluſive lego. Hoc modo, Ὅτι ὄφελόν τις μέλὰ ταῦτης ἐκοιμήθη! καὶ, Μακάριος ὁ ἀνὴρ ὁ αὐλῆς! (ὁ γὰρ τῦτ' εἰπὼν, μακάριος καὶ ὁ μοιχός.) ὧδὲ τὰ ἑξῆς α.

l. 10. Ὁ γὰρ τῦτ' εἰπών.] Fortaſſis εἰ γὰρ ὁ τῦτ' εἰπὼν μακάριος, καὶ ὁ μοιχός. *Wolfius.* Subintelligitur φησί. Sic paulo infra, Πλάτων μὲν ὅτι, &c. *Com. Shaftesb.*

l. 13. Κορυφήν.] Noſter codex κεφαλήν.

l. 15. Τῷ κυκεῶνι.] Σοφισμάτιον κυκεών, ψευδόμενον, ἡσυχάζον, hìc nominantur. Apud Diogenem Laertium multæ aliæ ſpinæ Stoicorum recenſentur, non explicantur: Ut ὁ σωρείζων λόγος, μέλάπλωσις ἀξιωμάτων καὶ ἀλλήλων εἰς ψεύδη καὶ ἀνλίσροφα, σωπημένα, σωπήμαλα, σωπημένης τροπικῆς ἀμφιβολίας εἰσαγωγικὴ, ἀνλιρρέποντες λόγοι καὶ σωπημένοι, πρὸς τῶν μελαπιπλόντων λόγων πρὸς τὴ μεσόλητ., ἄπορροι διαλεκλικοὶ λόγοι, ὁ ψευδόμενος, ὁ διαλανθάνων, ἡλέκλρα, ἐγκεκαλυμμένος, σωρείτης, κερκαλίνης, φαλακρὸς, ὁ ἀγκιλαιὸς λόγος: & id genus alia portenta, in quibus tractandis & ediſſerendis occupentur ii, qui abundant otio, quique nugis magis capiuntur, quàm rebus ſeriis. Quod patrum noſtrorum ætate vulgo in ſcholis eſſe factitatum, minus miror, cum exemplo ſectæ (ſi diis placet) graviſſimæ niterentur. *Wolfius.* Περὶ κυκεῶνος vide in Capit. ſequente.

p. 279. l. 2. Ὑπὲρ τ ἡσυχάζοντα.] Cic. Acad. L. II. ſ. 29. *Placet enim Chryſippo, cum gradatim interrogaretur, verbi causâ, tria pauca ſint anne multa; aliquanto prius, quàm ad multa perveniat, quieſcere, id eſt, quod ab iis dicitur,* ἡσυχάζειν. Meminit Laertius in Vitâ Chryſippi ſ. 197. Περὶ τ εἰς τὰς ὑπολήψεις λόγων, καὶ ἡσυχαζόντων, πρὸς Ὀνήτορα, Β'. Ubi Menagius, *Anxie quærebat finitorem acervi Chryſippus: quem cum invenire deſperaret, excogitavit* τ ἡσυχάζοντα λόγον: *qui fiebat, cum interrogatus ſuſtinebat ſe, priuſquam ad finem interrogatus perveniret.* Hinc Perſius Sat. VI, 80.

——*Depinge, ubi ſiſtam,*
Inventus, Chryſippe, tui finitor acervi.

l. 3. Μέγα φρονεῖν.] Non μεγαφρονεῖν.

l. 9.

l. 9. Πλάτων μὲν ὅτι ἴθι.] Fortaſſe verbum φησὶ, vel κελεύει deeſt. *Wolfius.* Sed fortaſſe nil mutandum, quia ſubintelligitur φησὶ, ut ſupra in hoc capite μαχάιρᾳ ἢ ὁ μοιχός. *Com. Shaftesburienſis.*

Ibid. Ἴθι ἐπὶ τὰς ἀποδιοπομπήσεις.] Plato de Leg. L. IX. p. 854. Edit. Steph. Ὅταν σοὶ παροξύνῃ τι τῶν τοιούτων δογμάτων, ἴθι ἐπὶ τὰς ἀποδιοπομπήσεις, ἴθι ἐπὶ θεῶν ἀποτροπαίων ἱερὰ ἱκέτης, ἴθι ἐπὶ τῶν λεγομένων ἀνδρῶν ὑμῖν ἀγαθῶν ξυνουσίας· καὶ τὰ μὲν ἄκουε, τὰ δὲ παρῶν λέγειν αὐτὸς, ὡς δεῖ τὰ καλὰ καὶ τὰ δίκαια πάντα ἀνδρὸς τιμᾶν. τὰς δὲ τῶν κακῶν ξυνουσίας φεύγε ἀμελάτρεπτί. καὶ ἐὰν μέν σοι δρῶντι ταῦτα λωφᾷ τι τὸ νόσημα· εἰ δὲ μὴ, καλλίω θάνατον σοι ἀπαλλάττει τοῦ βίου. *Quum in animum tuum hujuſmodi cadit cogitatio, confuge ad expiationes, confuge ad deorum averruncatorum liberatorumque ſacra ſupplex, confuge ad bonorum virorum conſuetudines: ubi partim audias, partim tu quoque dicas, juſta honeſtaque ab omnibus colenda eſſe: improborum autem hominum commercia ita diligenter effugias, ut nullum ad eos te recipiendi relinquas locum. Quæ ſi remedia adhibenti morbus quodammodo quietem præſtiterit,* [bene tecum agetur. De hac ellipſi vide ad p. 124. l. 5.] *ſin minus, mortem tibi inhoneſtâ vitâ meliorem & præſtantiorem ratus, hac te vitâ libera.* Ἀποδιοπόμπησις eſt *ſacrum expiabile*, ab ἀποδιοπομπῶμαι, *expio.* Heſych. Ἀποδιοπομπεῖς· ἀποστρέφεις, ἢ ἀπολέγεσθαι ἐκπέμπεις, (lege εἰσπέμπεις,) μαχόμενον ἀποκαθαίρεσθαι.

l. 10. Ἀρκεῖ.] Sic noſter codex, cæteri omnes ἀρκεῖν. Sed videtur excidiſſe ἤ, Ἀρκεῖ ἢ καὶ: *Plato quidem jubet——ſufficit autem ſi,* &c.

l. 13. Ἄν τε τῶν ζώντων.] Confer Enchir. p. 721. l. 9. &c.

l. 14. Ἀπελθὲ πρὸς Σωκράτην.] Vide Platonis Sympoſium.

p. 280. l. 2. Πρῶτος μὲν ὁ Ἡρακλῆς.] Gymnicorum certaminum auctor perhibetur Hercules. Hic primus Victor: poſt illum autem pugiles ii demùm habebantur, qui & luctâ & pancratio vicerant. Octo tali in certamine pugiles ἐν τῇ Ὀλυμπιονικῶν ἀναγραφῇ inveniuntur. Κάρος Ἠλεῖος καὶ πάλην καὶ παγκράτιον ἐνίκα μετὰ Ἡρακλέα, καὶ ἀναγράφεται δεύτερος ὑπὸ Ἡρακλέους. Ῥόδιος——τρίτος ὑφ' Ἡρακλέους.

Πρωτοφάνης Μάγνης, πάλην καὶ παγκράτιον, τέταρτος ὑπὸ Ἡρακλέους, &c. &c. Atque hinc explicatur hic locus.

l. 3 Χαῖρε, παράδοξε.] *Paradoxi*, ſic pugiles ſalutati, qui uno eodemque die victores in Olympicis certaminibus coronabantur, luctâ ſimul & pancratio. *Plutarchus in Compar. Cimonis & Luculli:* ὥσπερ ἐν τοῖς ἀθλητῶν τοὺς ἡμέρᾳ μιᾷ πάλην ἅμα καὶ παγκράτιον στεφανουμένους, παράδοξον τινὶ ΠΑΡΑΔΟΞΟΝΙΚΑΣ καλοῦσιν. οὕτω Κίμων, &c. Ita hunc Plutarchi locum recte Faber in Agoniſt. L. III, c. 21. legendum monuit. Dio Chryſoſt. Orat. IX. p. 135. τοῦτον δὴ τὸν ἀγῶνα——καρτερὸν ὄντα καὶ παράδοξον. Ubi Caſaubonus, "Cum ſuum hoc certamen vocat "παράδοξον, alludit Diogenes ad "athletas Paradoxos, quorum in li"bris ac lapidibus antiquis fit men"tio." Vide Inſcript. apud Grut. p. CCCXIII. 10.

l. 4. Παίκλας.] *Ludiones.* Quid ſi πύκλας; quia ſequitur πενταθλους. *Wolfius.* Πύκλας ſcriberem, ſi codicum auctoritatem haberem. Vide Fab. Agoniſt. L. III, c. 21. & Gatak. ad Anton. III, 4.

l. 5. Νικήσεις.] Hæc vox abeſt ab editis omnibus, ex noſtro codice ſuppleta.

ſuppleta. Sed quid ſi νικήσας legas? Χαῖρε, παράδοξε, ἐχὶ — νικήσας: *Salve, paradoxe, qui non vicisti*, &c.

l. 8. Τὸ πρῶταν δ' ἀπὸ τῆς ἐξύπνου μὴ συναρπαδῆς.] Sic Ench. cap. 20. ἐν πρώτοις πειρῶ ἀπὸ τῆς φαντασίας μὴ συναρπαδῆναι. sic & cap. 16, 19, & 34. Mox quoque p. 281. μῶνον, τάλας, μὴ συναρπαδῆς. & p. 328. l. 7. εὐδὺς συναρπασθεὶς καὶ ἡτ]ηθεὶς ἀπέλθῃ. M. Anton. L. V. ſ. 36. Μὴ ὁλοχερῶς τῇ φαν]ασίᾳ συναρπάζεδς. *Ne imaginatione ullâ temere abripiaris.*

l. 9. Ἀλλ' εἰπὲ, Ἐκδέξαί με μικρὸν, φαν]ασία.] Sic pag. 407. l. 13. ἀνεξέτασον φαν]ασίαν μὴ παραδέχεδς, ἀλλὰ λέγειν, Ἐκδέξαι, ἄφες ἰδῶ τίς εἶ. & Ench. cap. 34. ἐκδέξάδω σε τὸ πρᾶγμα. Vide Com. Shaftesb. Vol. I. p. 320.

l. 11. Μὴ ἐρῇς αὐτῇ παράγειν.] Vide p. 512. l. 9.

l. 13. Ἄλλην τινὰ ἀν]εισάγαγε.] Confer p. 513. l. 2.

p. 281. l. 8. Ὡς τοὺς Διοσκόρους ἐν χειμῶνι οἱ πλέον]ες.] Caſtor & Pollux, Dioſcuri, Jove nati ex Ledâ, navigantibus ſalutares.

——*Quorum ſimul alba nautis*
Stella refulſit,
Deſuit ſaxis agitatus humor,
Concidunt venti.

l. 13. Ὅση γαλήνη.] Eadem tranſlatione non uno in loco utitur M. Anton. Sic Lib. XII. f. 22. Ὅτι πάν]α ἡ ἀπάλη]ις καὶ αὐτὴ ἐπί σοι. ἆρον ἓν, ὅτε θέλεις, τὴν ἀπάλη]ιν, καὶ, ὥσπερ κάμ]αν]ι τὰ ἄκρα, γαλήνη, τα]αρᾷ πάν]α, καὶ κόλπῳ ἀκύμονι. *Omnia in opinione ſita ſunt: & hæc ipſa in te. tolle igitur, quandocunque volueris, opinionem, &, ſicut promontorium prætervecto, tranquillitas,* [adeſt,] *omnia ſtabilia, & ſinus æſtu immunis.* Sic locus diſtinguendus. Lib. VII. f. 68. Τί γὰρ κωλύει ἐν πᾶσι τούτοις τὰ διάγοντα σώζειν ἑαυτὸν ἐν γαλήνῃ. L. VIII. f. 28. Ὁ πόνος ἤτοι τῷ σώμα]ι κακόν· ἀκῶν ἀποφαινέσθω· ἢ τῇ ψυχῇ· ἀλλ' ἔξεσιν αὐτῇ τὴν ἰδίαν αἰδείαν καὶ γαλήνην διαφυλάσσειν, καὶ μὴ ὑπολαμβάνειν ὅτι κακόν. *Dolor aut eſt corpori malum; quod ſi ſit, corpus id cenſeat: aut animæ; at illi licet etiam inter dolores ſerenitatem ſuam tranquillitatemque ſervare, nec opinari malum eſſe.*

p. 282. l. 3. Ἀεὶ δ' ἀμβολιεργός.] Heſiod. εργ. καὶ ημ. ver. 413.

CAP. XIX.

IN hoc capite inſectatur iſtos philoſophus noſter, qui oſtentationis causâ tam in Logicis, quàm in Ethicis, in philoſophiæ hiſtoriam curioſius inquirant, neque ulla interea propria ſibi ſtatuant dogmata. Vide omnino A. Gell. L. I. c. 2. L. XVII. c. 19. Obſcura autem ſunt nonnulla propter diſputationes ſubtiliores Stoicorum in re logica: conſule Ciceronem de Fato. Obſcura quoque propter errata librariorum. Nam ipſo ſtatim in initio quid hæc ſunt? Ὁ κυβευόων λόγος ἀπὸ τουτέων τινῶν ἀφορμῶν ἠρωτῆδς φαίνε]αι. Lego autem, ἐπὶ τῷ ἠρω]ῆδς: voculis ἐπὶ τῷ à librariis omiſſis: Ita eſſe legendum patet ex p. 279. l. 4. ἐπὶ τῷ τ κυβευόν]α ἐρωτῆσαι. Deinde inſere τῆς articulum: τῆς μάχης, paulo poſt τῷ, τὸ πᾶν: dele articulum τό. Scripſi autem monente noſtro codice,

dice, ἢ τῷ δυνατῷ ἀδυνάτου: cum alii libri perperam dant ἢ τῶ ἀδυνάτῳ ἀδυνάτου. Scribendum quoque, quanquam silent codices, ἢ τῷ, δυνατὸν εἶναι: negativâ particulâ μὴ prorsus deletâ. Nunc locum integrum videamus. Ὁ κυρευόων λόγος ἀπὸ τοιούτων τινῶν ἀφορμῶν ἐπὶ τῷ ἠρωτῆσθαι φαίνεται. κοινῆς γὰρ οὔσης τῆς μάχης τοῖς περὶ τοῦτο πρὸς ἄλληλα, τῷ, Παῦν παρελήλυθὸς ἀληθὲς ἀναγκαῖον εἶναι· ἢ τῷ, Δυνατὸν εἶναι ὃ οὐκ ἔστιν ἀληθὲς ὅτ' ἔσται· συνιδὼν, &c. Cæterùm de hoc loco per literas consultus vir amicissimus Jacobus Harris mihi in hæc verba responsum dedit.

"Ὁ κυρευόων λόγος — Si quis petit hujus nominis rationem, impositum videtur ob rei significatæ dignitatem, nempe à cujus explicatione pendet tota de Casu & Fato, de Libertate & Necessitate disputatio; quâ quid in Ethicâ, immo in omni Philosophiâ gravius? In hâc controversiâ tres erant Stoicis propositiones, quibus hoc peculiare, ut, duabus quibuslibet earum affirmatis, negaretur exinde tertia. Ex. gr. Propositiones sint A, B, C. Positis A & B, negabatur C: positis A & C, negabatur B: positis B & C, negabatur A. Ita fiebant tria diversarum conclusionum argumenta, atque adeo tres inter Stoicos αἱρέσεις sive sectæ pro diversitate harum conclusionum. His singulis patrocinati sunt, alteri Diodorus, (cognomine Dialecticus) alteri Cleanthes, & tertiæ Chrysippus. Inter hos autem omnes convenerat in singulis argumentis conclusionem rectè fieri; id solum quærebatur, quas duas propositiones è tribus assumerent, unde argumentum ducerent; quam propositionem relinquerent, ut in conclusione negaretur.

"Propositiones tales erant.

"1. Παῦν παρελήλυθὸς, ἀληθὲς ἀναγκαῖον.

"*Omne præteritum, rem esse necessariò veram.*

"2. Δυνατῷ Ἀδύνατον μὴ ἀκολουθεῖν.

"*Possibili Impossibile non esse consequens.*

"3. Δυνατὸν εἶναι, ὃ οὔτ' ἔστιν ἀληθὲς, οὔτ' ἔσται.

"*Esse aliquid possibile, quod neque verum est nunc, neque verum erit.*

"Harum propositionum prima satis aperta, obscuriores paululum secunda & tertia.

"Secunda melius tali exemplo liquebit. Dictum hoc, [*Socrates gladio periturus est*] dum Socrates vivebat, fuisse videtur *in futuro possibile:* postquam autem veneno Socrates perierat, tum *in præterito* videtur factum fuisse *impossibile.* Ita in *uno subjecto* (nempe ἐν τῷ *Socratem gladio perire*) misceri videntur duo plane contraria, *Possibile & Impossibile.* Hoc verò per hanc secundam propositionem fieri non potuit. Ait enim Δυνατῷ Ἀδύνατον μὴ ἀκολουθεῖν, *Possibili Impossibile non esse consequens;* seu, quod eodem redit, *Possibile in Impossibile non convertere.*

"Hâc explicatâ propositione, facilior tertia. Affirmat enim id, quod secunda negat, & est quodammodo illius reciprocatio. ait igitur, *Possibile esse aliquid quod nec verum est nunc, nec verum erit in futuro.* Ex gr. Affirmat dictum hoc, [*Mundus aquâ peribit*] possibile esse, quamvis nec nunc aquâ pereat, nec olim periturus sit: "neque

" neque enim neceſſe omnia poſſibi-
" lia revera evenire, ſed fieri poſſe
" eorum aliqua nunquam evenire.

" Nunc ad argumenta tranſeamus,
" hoc prius de naturâ rerum præ-
" miſſo.

" Rerum
" Aliæ ſunt Neceſſariæ, aliæ Con-
" tingentes:

" Neceſſariarum
" Aliæ ſunt neceſſariò Veræ, aliæ
" neceſſariò Falſæ.

Rurſus, Rerum
" Aliæ ſunt Præteritæ, aliæ Præſen-
" tes, aliæ Futuræ.

" Præteritæ videntur pleriſque Ne-
" ceſſariæ, Futuræ verò Contin-
" gentes.

" His autem ita ſe habentibus,
" quicunque tractationem de Fato &
" Libertate à rerum Præteritarum
" contemplatione exordiebantur, hi
" Neceſſitati faventes, (quippe præ-
" teritum omne, ut videtur, neceſ-
" ſarium) in uno ſubjecto Poſſibile
" & Impoſſibile minimè miſceri pu-
" tabant; atque idcirco poſitis duà-
" bus prioribus propoſitionibus, tol-
" lebant tertiam: Hoc eſt, negabant
" *quidquam poſſibile eſſe quod nec ve-*
" *rum eſt nunc, nec verum erit in fu-*
" *turo.* Horum princeps erat Dio-
" dorus Dialecticus.

" Alii rerum Futurarum contem-
" platione eandem tractationem ex-
" ordientes, *Contingentiæ* (ſi fas ſit
" ita loqui) potius, quàm *Neceſſitati*
" favebant. quod enim Futurum, id
" etiam videbatur Contingens. Hi
" ergo tenebant eſſe multa poſſibilia,
" quæ nec nunc vera, neque olim
" vera futura erant. Quod autem
" Poſſibile & Impoſſibile in uno ſub-
" jecto miſceri, durum quiddam &
" haud concoquendum videbatur, ut
" hoc evitarent, ne res quidem præ-
" teritas Contingentiâ carere volue-
" runt. Duabus ergo poſtremis pro-
" poſitionibus poſitis, tollebant pri-
" mam; hoc eſt, negabant *Omne*
" *præteritum, rem eſſe neceſſariò ve-*
" *ram.* Horum è numero præci-
" puus Cleanthes.

" Tertium reſtat philoſophorum
" genus, cui, utcunque Contingen-
" tiam rebus futuris negare nollet,
" tamen præteritis quoque concedere
" ſubabſurdum videbatur. Hi ergo,
" ne ſuâ privarent res præteritas Ne-
" ceſſitate, malebant Poſſibile & Im-
" poſſibile in uno ſubjecto miſceri,
" atque adeo poſitis primâ & tertiâ
" propoſitione tollebant mediam, hoc
" eſt, negabant *Poſſibili Impoſſibile*
" *nunquam eſſe conſequens*; vel, quod
" eodem redit, affirmabant, *Poſſibili*
" *Impoſſibile aliquando eſſe conſequens.*
" Hujus opinionis propugnator Chry-
" ſippus.

" Hæ verò ſententiæ, quotquot
" fuerunt, vel potius fieri potuerunt,
" περὶ Δυναλῶν καὶ Ἀδυνάτων. Aut
" enim, ſecundum Diodorum, tam
" Futura quàm Præterita *Neceſſaria*
" ſunt; aut, ſecundum Cleanthem,
" tam Præterita quàm Futura *Con-*
" *tingentia*; aut, ſecundum Chry-
" ſippum, Præterita quidem *Neceſ-*
" *ſaria*, Futura verò *Contingentia.*

" Atque hæc ſatis ad Λόγον κυ-
" ριεύοντα. Reſtat ut obiter expli-
" cemus Epiſtolam Ciceronis, cujus
" interpretatio ab hâc doctrinâ pen-
" det. Epiſt. 4. L. 9. ita ſcribit
" Varroni ſuo. Περὶ Δυναλῶν me
" ſcito καλὸ Διόδωρον χείνειν. Qua-
" propter ſi venturus es, ſcito neceſſe
" eſſe te venire. Sin autem non es,
" τῶν ἀδυνάτων eſt te venire. Nunc
" vide utra te χείσις magis delectet,
" Χρυσιππείανε an hæc, quam no-
" ſter Diodatus non concoquebat. Sed
" de his etiam rebus, otioſi cum eri-
" mus. Hoc etiam καλὰ Χρύσιππον
" Δυναλὸν eſt.

" Si

" *Si venturus es, ſcito neceſſe eſſe te venire.* Hæc ex Diodori ſen-
" tentiâ, quippe qui negabat τὶ δυ-
" ναλὸν εἶναι, ὃ οὔτ' ὄφειν ἀληθὲς,
" οὔτ' ἔσαι, quique ob hanc rationem
" tenebat omne eventum evenire ne-
" ceſſariò.

" *Nunc vide utra te κείσις magis*
" *delectet,* Χρυσιππείαne *an hæc.*
" *Hæc,* nempe Diodori, qui omnia
" ad Neceſſitatem referebat; an al-
" tera Chryſippi, cui, contra Dio-
" dorum, placebat, Δυναλόν τι εἶ-
" ναι, ὃ οὔτ' ὄφειν ἀληθὲς, οὔτ' ἔσαι,
" quique non idcirco putabat rem
" fieri non potuiſſe, quoniam non
" erat eventura.

" *Sed de his etiam rebus otioſi cum*
" *erimus: hoc etiam* καλὰ Χρύσιπ-
" που δυναλὸν *eſt.* Δωατὸν eſt κα-
" λὰ Χρύσιππον, *Nos de his rebus in*
" *otio diſputare,* ſeu ita forſan eve-
" niat, ſeu non; quia Chryſippo ju-
" dice nonnulla ſint in numero τῶν
" Δυναλῶν, quæ nunquam fiunt. At
" non ita ex Diodori ſententiâ, cui
" Ἀδωάλον eſt, & per omne tem-
" pus Ἀδωάλον fuit nos diſputatu-
" ros, ſi revera non diſputamus:
" ſin verò ullo unquam tempore diſ-
" putaturi ſumus, tum pari modo
" ſemper Ἀναγκαῖον."

l. 11. Καὶ τῷ ἀδυνάτῳ ἀδωάλον μὴ ἀκολυθεῖν.] Etſi me argutias iſtas non ſatis intelligere fateor, tamen quid ſi legatur τῷ δυναλῷ ἀδωάλον, vel quod perinde eſt, τῷ ἀδυνάτῳ δωαλὸν μὴ ἀκολυθεῖν. Nam impoſſibile non eſſe conſequens impoſſibili, quid eſt niſi ταυτολογία inanius? quaſi dicas, Nihilum nihilo eſſe conſequens: aut ut poeta,

Ex nihilo nihil, in nihilum nil poſſe reverti. Wolfius.

l. 13. Διόδωρος.] Diodorus, Dialecticus dictus. cujus mentio ſæpe fit apud Laertium. Involutum & cornutum differendi genus invenit. Inter Chryſippum & Diodorum erat περὶ ἀδωάτων contentio. Vide Cicer. de Fato cap. VII. & A. Gell. L. XI. c. 12.

p. 283. l. 8. Ἀντίπατος.] Antipater Tarſenſis, Stoicus. de quo Strabo L. XIV. Cicero de Off. L. III. & Academ. II, 46. *Duo vel principes Dialecticorum Antipater & Archedemus.* Sæpius illius facta eſt mentio apud Laertium in vitâ Zenonis.

p. 284. l. 3. Σὺ ἔν, τί;] Auditor. Σὺ ἔν τί; *Tu quid adeo de hiſce rebus* dicis, noſti? Epict. Οὐδὲν γέγονα, &c. *Nihil equidem: in hoc natus ſum, ut,* &c. Ita forſ. legendum.

l. 12. Ἑλλάνικος.] Hiſtoricus. Citat ejus Ægyptiaca Athenæus L. XI.

l. 16. Γέγραφε δ' ἐν Χρύσιππος θαυμασῶς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Δυναλῶν.] Hos Chryſippi libros inter alios quamplurimos citat Diog. Laert. L. VII. ſ. 191. Περὶ Δωαλῶν, πρὸς Κλεῖτον, δ'. *De Poſſibilibus, ad Clitum, quatuor.* Quos reſpexit Cic. in Epiſt. ſupra citatâ. ut monuit etiam Menagius ad Laertium.

p. 285. Ποῖον δόγμα πεποίησαι.] Habent veteres editiones πεποίησαι. Wolfii editiones πεποίηκας. forſan σαυτῷ πεποίησαι, uti infra legendum, p. 286. l. 9. Conſer & ſupra p. 284. l. 4.

l. 9. Ἀλλ' ἐρεῖς ἡμῖν Ἑλένην.] Hæ erant μελεταὶ Sophiſtarum. Vide infra p. 475. l. ult. p. 483. l. 3.

l. 13. Πάσχομεν αὐτό.] Quid patimur? nempe variis de re Ethicâ diſputationibus futiliter operam damus, nullâ propriâ vitæ ratione nobis ſtatutâ.

l. 16. Ἰλιόθεν με φέρων.] Verſus Homeri Od. ι. 39. Proverbialis locutio. A malo in pejus tranſeo: à nugis & ineptiis logicis, in nugas &

ineptias ethicas. Vide A. Gell. L. I. c. 2.

p. 286. l. 8. Διογένης ἐν τῇ ἠθικῇ.] Diogenes Babylonius, Antipatri præceptor, & Stoicus philoſophus. Meminit Cicero de Off. L. III. & alibi. Laert. VII, 39. Καὶ Ἕυδεγμος ἐν τῇ ἠθικῇ ςοιχειώσει φ Διογένης ὁ Βαβυλώνιος.

l. 11. Ἐν παλαίῳ γυμνάζεσθαι.] Male apud A. Gell. pro γυμνάζεσθαι, χειμάζεσθαι. Vide p. 258. l. 7.

l. 13. Λέγε μοι τὰς θεὰς οἷα.] Omnino lege (uti & monuit ad oram ſui libri Vir Nobilis) Λέγε μοι, τὰς θεάς σοι, οἷα. atque ita repone apud A. Gellium. De hac jurandi formulâ vide infra ad p. 355. l. 2.

p. 287. l. 1. Καὶ σὺ θέλων παίζεις.] F. ἐλθὼν, quod & poſtea inveni in duobus Vet. Cod. A. Gellii. *Comes Shaftesburienſis.*

l. 12. Τίνα ταῦτα ἔλεγες;] A. Gellius, τίνα πρὸς ταῦτα ἔλεγες;

l. 17. Τί Στωικόν.] Vide p. 214. l. 8.

p. 288. l. 4. Πῦ γὰ.] Πῦ γὰ *** ἐν ὑμεῖς, &c. Videntur quædam deeſſe. Vide Wolfii verſionem.

l. 9. Χεῖρον λέγουσι.] Habes χεῖρον ex noſtro codice. fortaſſe autem negativa particula οὐκ infra poſita, revocanda eſt in ſuum locum & ponenda ante χεῖρον: vel potius ἐρωτηματικῶς ſcribendum, hoc modo, τὰ γὰ Ἐπικούρεια αὐτοὶ ἕτοι χεῖρον λέγουσι; τὰ γὰ Περιπατητικὰ οὐκ αὐτοὶ [non αὐτὰ] ὁμοίως ἀκριβοῦσι; *hi ipſi enim Epicuri dogmata pejus recenſent? hi ipſi Peripatetica non æque ſubtiliter tractant?*

p. 289. Τὸν τετυπωμένον.] *Plene & juſte formatum.* ὁ τυπούμενος, *qui formatur.* Sic Seneca de Vitâ beatâ, c. 24. *Cum maxime facio me & formo.* Mox κεκλικότα habes ex noſtro codice & Edit. Salmant. ſed Baſil. exhibet κεκλικότα, *qui ad iſta propendeat:* quæ lectio huic loco magis commoda videtur. Deinceps in verſione ſcribe, pro *culpaturus*, &c. *culpari, fruſtrari, lædi*, &c. Hæc enim ad verbum (*velit*) referuntur: neque de perfecto Stoico loquitur, ſed de eo qui formari incipit.

p. 290. l. 1. Τί οὖν αὐτοῖς ἐμπαίζετε, καὶ τοὺς ἄλλους κυβεύετε;] Quænam in his verbis, καὶ τοὺς ἄλλους κυβεύετε, aut ſtructura aut ſenſus? Repono, τί οὖν αὐτοῖς ἐμπαίζετε καὶ τοῖς ἄλλοις; τί δεῖ τὰ μέγιστα κυβεύετε; *Quid igitur vobiſmetipſis, & aliis imponitis? quid de rebus maximi momenti aleam jacis?* Multa omiſerunt in hiſce exſcribendis diſſertationibus librarii. Confer autem p. 213. l. 15. p. 442. l. 4. Vel legi poſſet, τί κυβεύετε; Vide p. 443. l. 2.

l. 15. Ὅταν ὕλη παρεσι παρακειμένη.] Noſter codex, ὅταν ἰδω τέκτονα καὶ ὕλην παρακειμένην. Et ſupra ἐφορῶντας, alii dant ἀφορῶντας.

l. 16. Μὴ ὕλη ἐστί.] Interpres videtur legiſſe εἰ ὕλη. ſed legendum fortaſſe ἢ ὕλη, vel interrogative & affirmative. *Com. Shaftesb.* Codices habent, ὁ τέκτων ἐστὶ μὴ ὕλη ἐστί. noſter codex in marg. ἐσὼ ἢ, ἄλλως, ἐστὶ ἢ ὕλη ἐστί.

p. 291. l. 7. Διατί οὖν οὐκ ἀνύετε;] Hunc locum ſupplevi ex noſtro codice: vide ad p. 99. l. 1. Tamen illud ἀνύεται ſententiam turbat: ejice itaque, & ſupple αἰτίαν: Hoc modo, Διατί οὖν οὐκ ἀνύετε; εἰπατέ μοι τὴν αἰτίαν; ἢ γὰ παρ' ἐμὲ, ἢ παρ' ὑμᾶς, ἢ παρὰ φύσιν τὸ πράγματος. *Cur igitur non profectum facitis? dicite mihi cauſam? nam vel ego ſum cauſa, vel vos, vel rei natura.*

l. 12. Τί οὖν θέλετε;] Hæc aliter diſtingui poſſunt, & fortaſſe melius. τί οὖν; θέλετε ἀρξ. interrogative. & mox ἀρξώμεθα μόνον.

CAP. XX.

L In. 3. Ἐξανάγκης.] Ita omnes libri, pro ἢ ἀνάγκης, *ex neceſſitate, neceſſariò.*

l. 6. Ἐπάναγκες.] Forſ. ἢ ἀνάγκης. Meibomius. Neſcio, niſi quia ἢ ἀνάγκης præceſſit. Mox quoque idem vir doctus pro τῷ ἀντιλέγοντι legit ἢ ἀντιλέγοντα accuſandi caſu. Neque hìc conjecturam omnino probo. nam refer τῷ ἀντιλέγοντι ad ἐπάναγκες.

l. 10. Ἀναξιόπιστον, οὐδὲ τοῦτο.] Non accipit interrog. Schegkius: *Inertiſſime, quare etiam tuum illud (quod in univerſum negas) verum non erit.* at Wolfius, interrog. *Mancipium, ne hoc quidem?*

l. 13. Οὐδέν ὅτι γνωστὸν ἀλλὰ πάντα ἀτέκμαρτα.] Cic. Academ. L. I. ſ. 13. *Itaque Archeſilas negabat eſſe quicquam, quod ſciri poſſet; ne illud quidem ipſum, quod Socrates ſibi reliquiſſet. Sic omnia latere cenſebat in occulto, neque eſſe quicquam, quod cerni aut intelligi poſſit: quibus de cauſis nihil oportere neque profiteri, neque adfirmare quemquam, neque adſenſione adprobare.* Et de Pyrrhone Laert. L. IX. ſ. 90. Ἀνῄρει δ' ἔφασκε καὶ πᾶσαν ἀπόδειξιν, καὶ κριτήριον, καὶ σημεῖον, καὶ αἴτιον, καὶ κίνησιν, καὶ μάθησιν, καὶ γένεσιν, καὶ τὸ φύσει τι εἶναι ἀγαθὸν ἢ κακόν.

l. 15. Οὐδέν.] Adverbialiter. vel οὐδενὶ legendum.

p. 293. l. 1. Ἄλλο.] Sic noſter codex & MS. Par. Wolfii verſio *Alius*, unde quoque poſteriores Editiones ἄλλο. at Cod. Ven. Baſ. & Colon. ἄλλως habent.

l. 4. Ἀναδημαϊκὸς.] Confer Cap. V. Lib. I.

l. 7. Πιστεύει.] Ita noſter codex, MS. Par. & Edit. Salmant. In aliis legitur πίστευοι. minus rectè.

Ibid. Οὕτω καὶ Ἐπίκτητος, κ. τ. λ.] Confer quæ Vir Nobilis, quem ſæpe nomino, ſcripſit in Tractatu ſuo cui titulus *Senſus communis*, Vol. I. p. 117. l. 10. &c. & p. 89, 90, 92. ubi plane hunc Epicteti locum reſpiciens, Hobbeſii noſtratis, philoſophi haud contemnendi, δόγματα ἀκοινώνητα, *ſenſuque communi* carentia, examinat.

l. 15. Μήτι χεῖρον ἀπαλλάξεις.] Angl. *Will you fare the worſe if*, &c.

p. 294. l. 2. Καὶ πολὺ κρεῖσσον καὶ ἀσφαλέστερον.] Supple ἀπαλλάξεις. Angl. *You will fare both better and ſafer.*

l. 4. Τί ὑπὲρ ἡμῶν φροντίζεις;] Confer p. 113. l. 1. &c. & vide quæ ibi annotantur.

l. 8. Μή τις ἄλλην ὐσίαν.] Vide p. 150, 650.

l. 10. Τὰ τῆς σκώληκος ποίει, ὧν ἄξιον.] *Facito ea quæ ſunt vermis.* Imitare vermem, qui ſcilicet in ſuo foramine deliteſcens, alios vermes non curat. ὧν ἄξιον. fortaſſis ὦ, ſcilicet σκώληκος. vel ὦν, ſcilicet τῶν τῆς σκώληκος. *Wolfius.* ὧν habet noſter codex.

l. 11. Ἔδιε καὶ πίνε καὶ συνουσίαζε.] Confer Arrian. de exp. Alex. L. II. p. 67. Edit. Gron. ubi meminit inſcript. Sardanapali, ἔδιε καὶ πίνε καὶ παῖζε. — ubi παῖζε eſt, συνουσίαζε. atque ita Anacreon Ode XI. Et Horatius eodem ſenſu hæc tria verba uſurpat, L. II. Epiſt. 2. *Luſiſti ſatis, ediſti ſatis, atque bibiſti.* ubi *Luſiſti* nequiori ſenſu dicitur.

p. 295. l. 2. Ἐπαοιδένλες.] Ἐπᾴδω vel ἐπαείδω, *incanto:* ut ἐπῳδὴ & ἐπαοιδὸς, vel ἐπῳδὸς, *incantamentum*, & *incantator*. Wolfius.

Ἐπαείδω potius eſt poeticum vocabulum; quare legerem ἐπᾳδήσεις, ſed non muto ſine librorum auctoritate. Magnam autem vim ineſſe incantatorum vocibus credebant antiqui. Vide Eraſm. adag. *Incantatione quavis efficacius.* Notandum interea eſt quod ait ἐπᾳδήσεις ὑπὸ τῶν Στωϊκῶν. Eodem modo quærit Cebes in Phædone p. 78. A. Unde, Socrate mortuo, inquit, τῶν τοιούτων ἀγαθὸν ἐπῳδὸν λαμβάνομεθα. Alludit autem ad veterem morem incantationum: de quibus Homer. Οδ. τ'. 457. & Virg. VII, 757. Sophocl. Aj. 41. Vide Alceſt. Euripid. ver. 968. & ibi Barneſium. Sic ſupra p. 139. l. 13. μηνύσαι ἐπαοιδήν. Et Horat. Epiſt. L. I. 1. ver. 34.

Sunt verba & voces, quibus hunc lenire dolorem
Poſſis, & magnam morbi depellere partem.

l. 6. Ἀποκρύπτεσθαι πολὺ μᾶλλον.] Videtur interponendum καὶ πολύ. & non multo poſt τὰς παραβαλικῶς αὐτῆς ἐχούσας. *Wolfius.*

l. 9. Ἵνα σοὶ πάντα τηρῆται.] *Ut omnia tibi conſervarentur.* Non ſatis aſſequor quid hæc verba ſibi velint. Utrum, ut omnia bona tibi deferantur? an verò, ut dogma tuum cum vitâ conſentiat? *Wolfius.* Prior interpretatio haud dubie recta.

l. 12. Παραβαλικῶς αὐτὴν ἔχουσας.] Αὐτῆς legit Wolfius. Quia (ut credo) in hac ſignificatione ſæpe conſtruitur ἔχω cum Genitivo caſu: & quia ſic infra παραβαλικώτερον αὐτῆς ἔχουσιν. At ibi noſter codex αὐτὴν habet. Eodem modo uterque locus ſcribendus: cumque accuſandi caſu commodè αὐτὴν legi poſſet, & ſic exhibet noſter optimus codex, ita edendum curavi.

l. 14. Διειληφότων.] Wolf. *Qui iſta docetis.* Schegkius, *Qui iſta diſputatis.* Utitur Ariſtot. in Ethic. Lib. VI. cap. 9. Δεῖ δὲ διαλαβεῖν καὶ περὶ εὐβουλίας. *De bona conſultatione, diſtinctione adhibitâ, videndum.*

l. 15. Αὐτόν.] Epicurum.

lin. ult. Φύσις ἑλκυσθὲν ἐπὶ τὸ αὐτῆς βέλημα.] Eleganter admodum & Stoicæ doctrinæ commodiſſima vox ἑλκυσθὲν adhibetur. Naturæ parendum eſt nolentibus volentibus: ſi volentes pareamus, ſi ſequamur; hoc eſt Philoſophi, liberi, ſapientis: ſi nolentes trahimur; hoc eſt Miſeri, dolentis, ſervi. Confer Ench. Cleanthis verſus Cap. LII. Sic p. 12. l. 11. ὑπ' εὐδηλὸς ἔτως εὑρήσομεν τὸ ζῶον ΕΛΚΟΜΕΝΟΝ ὡς ἐπὶ τὸ εὔλογον. Notes autem hìc φύσις ἑλκυσθὲν. Ibid. τὸ εὔλογον. *Nunquam* enim *aliud Natura, aliud Sapientia ſuadet.*

p. 296. l. 2. Ὅτι γὰρ δοκεῖ σοι ταῦτα τὰ ἀκοινώνητα.] M. Ant. L. III. ſ. 5. Μήτε ἀκύριος ἐνέργει, μήτε ἀκοινώνητος. *Neque invitus quicquam agas, neque ſocietatis communis immemor.* Ἀκοινώνητος eſt uti monet Gatak. ad L. II. ſ. 2. *qui à naturæ communis generiſque humani communione ac commoditate alienus eſt.* Quibus contraria paſſim inculcant Stoici. Pulcherrimus eſt locus L. IX. ſ. 9. ubi ait ὅσα κοινῇ τινὸς μετέχει πρὸς τὸ ὁμογενὲς πρόσω. τὸ γεῶδες πᾶν ῥέπει ἐπὶ γῆν: id quod facere amant cætera elementa; proinde quicquid Naturæ intellectualis eſt in commune particeps ad ſibi cognatum pariter vel multo magis promptè fertur: quo enim præſtantius aliis rebus, eo promptius. Hinc apud irrationalia, exiſtunt examina, armenta, &c. apud rationalia, reſpublicæ, familiæ, amicitiæ, &c. Tum addit, μόνα γὰρ τὰ νοερὰ νῦν ἐπιλέλησται τὸ πρὸς ἄλληλα πρόσω καὶ συννεύσεως καὶ τὸ σύρρουν ὥδε μόνον ὑ βλέπεται. ἀλλ' ὅμως καί τοι φεύγοντες τὸ κατα-

ταλαμ-

ταλαμβάνονται. ΚΡΑΤΕΙ ΓΑΡ Η ΦΥΣΙΣ. His contraria docuit olim Epictetus, & apud noſtrates Hobbeſius, Nullam eſſe naturâ ſocietatem, Hominem homini eſſe Lupum, &c. Cicero Epiſtol. ad Trebatium Juriſconſultum. *Indicavit mihi Panſa meus, Epicureum te eſſe factum. O caſtra præclara! —— Sed quonam modo Jus civile defendes, cum omnia tuâ cauſâ facias, non civium? ubi porrò illa erit formula fiduciæ, Ut inter bonos bene agier oportet? Quis eſt enim bonus, qui facit nihil, niſi ſuâ cauſâ? quod jus ſtatues communi dividundo, cum commune nihil poſſit eſſe apud eos qui omnia voluptate ſua metiuntur.*

l. 4. Κατήγορος γένος τῶν σαυτοῦ δογμάτων.] Vide Comitis Shaftesburienſis Vol. I. p. 118. l. 3. & ſupra p. 92. l. 10.

l. 5. Ὀρέστην ὑπὸ Ἐριννύων ἐλαυνόμενον.] Virgil. *Furiis agitatus Oreſtes.* Vide Eurip. Oreſt. ver. 211, &c.

l. 10. Ὡς τὺς Γάλλους ἡ μανία καὶ ὁ οἶνος.] *Tanquam Galli vino aut inſaniâ perciti.* Conſcientia mille teſtes. Galli ſacerdotes Cybeles, qui incitati mente ſibiipſis amputarunt virilia. Apud Catullum à ſomno expergefactus Atys, ſuam dolentiſſime miſeriam conqueritur, quòd ita nimirum ſe mutilaverit. Iſtud percommodè hoc loco transfert ad Epicurum, qui virum exuit ſtudio voluptatum, quibus conſtat effœminari homines. *Sebegkius.*

Ibid. Ὥσπερ τὺς Γάλλους ἡ μανία καὶ ὁ οἶνος.] Fortaſſis omiſſum μεθυσθέντας vel μεθύοντας: ut Gallos (Cybeles ſacerdotes) furor, aut ebrios vinum cogit efferre arcana. *Wolfius.*

l. 12. Πῶς γὰρ δύναται ἄμπελος μὴ ἀμπελικῶς κινεῖσθαι;] Eandem vide alluſionem p. 562. l. 4. Mox forſan ἡ ἐλαία pro ἡ ἐλ.

l. 15. Οὐδ' ἄνθρωπον οἷόν τε παντελῶς ἀπολέσαι τὰς κινήσεις τὰς ἀνθρωπικάς.] Cicero de Amicitiâ. *Quinetiam ſi quis eâ aſperitate eſt, & immanitate naturæ, ut congreſſus & ſocietatem hominum fugiat atque oderit, qualem fuiſſe Athenis Timonem neſcio quem accepimus, tamen is pati non poſſit, ut non acquirat aliquem, apud quem evomat virus acerbitatis ſuæ.*

l. 16. Οἱ ἀποκοπλόμφοι.] Ii quibus præciduntur virilia, caſtrati, ὧν ὤρη μὲν ἀπαμβλύνεται, θυμὸς δὲ μένοινᾶ, ut ait Homerus περὶ τ' πολιοκεθάρων γενέων. ab ἀποκόπλομαι, ſunt apud Julium Firmicum ἀπόκοποι. *Wolfius*

p. 297. l. 3. Καὶ πολίτης.] Lactantius Lib. III, 17. De Epicuro. *Deſidioſum vetat literas diſcere — ignavum* [lege cum MS. *ignarum*] *prohibet accedere ad remp. pigrum exercere, timidum militare.*

l. 5. Ἀταλαίπωρος.] Vide Indicem in v. & confer p. 30.

l. 8. Τίς ἡ ἀτυχία.] Sic diſtingue, Τίς ἡ ἀτυχία; λαβών τις παρὰ τῆς φύσεως μέτρα καὶ κανόνας εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, ἃ περιφιλοσοφεῖ τούτοις περιδεῖναι καὶ περισπάσαντος τὰ λείποντα· ἀλλὰ πᾶν τοὐναντίον, (ἔτι καὶ ἐκεῖ γνωσικὸν τῆς ἀληθείας) ἐξαιρεῖν πειρᾶται καὶ ἀπολλύειν.

p. 298. l. 6. Ἡμῶν.] Repone ἡμῖν cum Cod. Ven.

l. 7. Τὸ εὐσεβὲς —— καταψεύσμα ἀλαζόνων ἀνθρώπων καὶ σοφιστῶν, ἢ νὴ Δία νομοθετῶν.] Religio (ſecundum Hobbeſium noſtratem) eſt timor poteſtatum invifibilium ex fabulis auctoritate comprobatis. Vide autem quid Siſyphus dicit hac de re apud Euripidem p. 492, 3. Ed. Barneſii.

l. 14. Λάβε νῦν.] Λάβε, τουτέστι μάνθανε. uti apud Latinos *Accipe.* Horat.

Horat. Sat. L. II. 2. 70. & alibi. Polyænus, ἑλὼν ἀιχμάλωτον ἔλαβε παρὰ τούτου. *è captivo didicit.* Philemon in Clerici Edit. p. 356. Ἐι μὲν λάβη τοῦτ', &c. ubi male legit Bentleius εἰ μὲν λαλῇ. Sic enim in lingua vernacula dicimus, *If he takes the matter thus*, &c.

p. 299. l. 1. Ταῦτά σοι πεπονθότας.] Τἀυτά σοι legendum. *Wolfius.*

l. 4. Ταῦτα τὰ πείσματα.] *Has perſuaſiones.* Apud Homerum πείσματα ſunt funes nautici. *Wolfius.*

l. 9. Αθηναῖοι δὲ τὴν πόλιν διὰ ποίους ἄλλους λόγους ἀπέλιπον;] Cicero de Off. L. III. c. XI. *Athenienſes cùm Perſarum impetum nullo modo poſſent ſuſtinere, ſtatuerentque, ut urbe relictâ, conjugibus & liberis Træzene depoſitis, naves conſcenderent, libertatemque Græciæ claſſe defenderent: Cyrſelum quendam ſuadentem ut in urbe manerent, Xerxemque reciperent, lapidibus obruerunt.* Cornel. Nepos in vitâ Themiſtoclis. *Cujus de adventu* [ſc. Xerxis] *cùm fama in Græciam eſſet perlata, & maximè Athenienſes peti dicerentur, propter pugnam Marathoniam; miſerunt Delphos conſultum, Quidnam facerent de rebus ſuis. Deliberantibus Pythia reſpondit, ut mœnibus ligneis ſe munirent. Id reſponſum quo valeret, cùm intelligeret nemo, Themiſtocles perſuaſit, conſilium eſſe Apollinis, ut in naves ſe ſuaque conferrent: eum enim à Deo ſignificari murum ligneum. Tali conſilio probato, addunt ad ſuperiores totidem naves triremes; ſuaque omnia, quæ moveri poterant, partim Salaminam, partim Træzenem aſportant: arcem ſacerdotibus, pauciſque majoribus natu, ac ſacra procuranda tradunt: reliquum* [fort. *reliqui*] *oppidum relinquunt.* De hac re geſtâ haud ſilent ſcriptores Græci. Unum locum ex Lyſia adducam, extat in p. 48. elegantis nuperæ editionis. Δυοῖν δὲ προκειμένοιν, πότερον χρὴ τὴν πατρίδα ἐκλιπεῖν, ἢ μετὰ τῶν βαρβάρων γιγνομένους καταδουλώσασθαι τοὺς Ελληνας, ἡγησάμενοι κρεῖττον εἶναι μετ' ἀρετῆς καὶ πενίας καὶ φυγῆς ἐλευθερίαν, ἢ μετ' ὀνείδους καὶ πλούτου δουλείαν τῆς πατρίδος, ἐξέλιπον ὑπὲρ τῆς Ελλάδος τὴν πόλιν. *Duabus verò propoſitis conditionibus, utrum ſcilicet deſerenda ſit patria, an initâ cum Barbaris ſocietate Græcos in ſervitutem redigerent; rati potiorem eſſe cum virtute, cum inopiâ & fugâ libertatem, quàm cum opprobrio & divitiis conjunctam patriæ ſervitutem, deſeruere pro Græciâ urbem.*

l. 12. Καθιεράσιν αὐλοῖς.] Noſter codex αὐλοῖς, uti legendum. Scribe quoque προφήτας.

p. 300. l. 6. Ὑπ' αὐλῆ.] Γρ, ὑπὸ τῷ δεσπότου, noſter codex in margine: ſed hæc lectio Gloſſema eſt: Ὑπ' αὐτῷ, *à domino.* Vide ad p. 107. l. 12.

l. 8. Ἕβαλον ἂν γάριον.] Wolfius in verſione, *Caperem garum.* Hoc eſt, litteris tranſpoſitis ἔλαβον ἄν. Confer p. 141.

l. 10. Ἀδιάκριτος, ὁμοιοπάτη.] Copula omittitur. Eleganter.

l. 11. Νὴ τὴν σὴν τύχην.] Vide ad p. 532. l. 15.

lin. ult. Τρεῖς, τέτταρας τῶν συνδέλων.] Ita omnes codices: non τρεῖς ἢ τέτταρας.

p. 301. l. 1. Ἀπάγξασθαι ἂν αὐτὸν ἐποίησα ῥηγνύμενον, ἢ μεταθέσθαι.] Theocritus ἀπάγξασθέ με ποιήσεις. Vide autem ad p. 251. l. 5. ubi ῥῆξαι eodem ſenſu ut hìc ῥηγνύμενον.

l. 7. Ἐι ἔστι τὶς Δημήτηρ, ἢ Κόρη, ἢ Πλούτων.] His nominibus æque ac οἱ Πόλλοι, uſi ſunt Stoici: at ſenſu proprio & philoſophico. Spiritum illum, qui intus τὸ ὅλον alit, & magno ſe corpore miſcet, vim ſuam in

in mari & undis exercentem, Neptunum vocabant; in terris, Cererem; in infernis, Plutonem, &c. &c. nunquam non patriis legibus obtemperantes, patrios Deos colentes. Aliter ſe gerebant, aliter dicebant Epicurei, *Lucum ligna, virtutem verba.*

l. 14. Στόμαχον γυμνάσαντες.] Vomitus eſt ſtomachi exercitatio. ſolebant veteres ex præſcripto medicorum cibum coctum evomere.

lin. ult. Καταβραχὲς.] Fortaſſe καταβραχύ. nam alterum à καταβρέχω, huc non convenit. *Wolfius.* Καταβραχὺ, noſter codex. Habes autem μήτις pro μήτι ex cod. Salmant.

p. 302. l. 2. Πάντας.] Noſter codex πάντα.

l. 3. Παρέσχωμεν.] Legendum παρέσχωσι. niſi perſonarum ſit mutatio. ut ſæpe in his diſſertationibus uſu fit.

l. 8. Καλά σε.] *Ut tua fert opinio.* Lucian. in Hermol. ταυτὶ μὲν ὦ Λυκῖνε βωμολοχικὰ, καὶ ὁ καλὰ σε. Mox deeſt ἀισχρὸν, patet ex ſententiâ, ἀγαθὸν ἢ καλὸν, ἀισχρὸν ἢ κακόν.

l. 9. Τί ἔστι τούτων.] Vide ad p. 30. l. 13. Οὐδὲν ἔστι τούτῳ διαλέγομαι. At hìc pro τί ἔστι, noſter codex τί ἂν ἔστι, atque ita reponendum.

l. 12. Μᾶλλον τὲς κιναίδους.] Vide pag. 31. l. 7.

l. 14. Ἀποξυλωμένους.] Sic Ariſto Stoicus apud Laert. L. VII. 163. πρὸς δὲ τὸν φάσκοντα Ἀκαδημαϊκὸν οὐδὲν καταλαμβάνειν, Ἆρ' οὐδὲ τὸν πλησίον σε καθήμενον ὁρᾷς; ἔφη, ἀρνησαμένου δὲ,

Τίς δέ σ' ἐξύφλωσεν (ἔφη) τίς ἀφείλετο λαμπάδα καὶ αὐγάς;

Academico cuidam quicquam ſe comprehendere neganti: Ergone, inquit, nec hunc juxta te ſedentem vides? negante illo:

Quid cæcutis, ait, oculis quis lumen ademit?

CAP. XXI.

PAg. 303. Περὶ ἀνομολογίας.] Vide ſupra ad p. 246. l. 8.

l. 5. Πάντων ἀκύσεις λεγόντων.] Hæc abſunt à noſtro codice. & commode abeſſe poſſunt. Οὐδεὶς ἂν ὁμολογήσει, ὅτι ἄφρων ἐστὶν ἢ ἀνόητος· ἀλλὰ πᾶν τὐναυλίον, Ὄφελον κ. τ. λ. *Nemo igitur ſtultum eſſe atque vecordem fatebitur; ſed contra omnino,* [ſc. fatebitur dicens] *Utinam,* &c. Mox autem ejuſdem codicis autoritate inſerui με, nempe εὑρήσως με μωρὸν, quæ vocula in reliquis deſideratur libris.

l. 12. Ἐλεήμονα.] Vide ad p. 98. l. 4.

p. 304. l. 8. Ὅτι φαντάζονται.] F. ὅτε φαντάζονται, *cùm exiſtiment.*

l. 10. Κἂν ἀκεραῖῃ τὶ ᾖ.] Corruptus haud dubie locus: quem ut aliqua ſententia poſſet elici, ita converti, quaſi ſcriptum inveniſſem: Κἂν ἀκεραῖῃ δὲ παρομολογεῖ τὶς αὐτὸν, ἔρωτα προσέθηκεν, ὥστε συγγνωσθῆναι ὡς ἐπ' ἀκυσίῳ. τὸ δ' ἄδικον οὐδαμῶς φαντάζονται ἀκούσιον. ἔτι τί καὶ τῷ ζηλοτύπῳ, ὡς οἴονται τὸ ἀκούσιον. *Wolfius.* F. Κἂν. ἀκεραῖῃ τε παρομ. &c. ſupra [ad p. 108. l. 8.] *Comes Shaftesburienſis.* Noſter optimus codex emendationem Wolfii confirmat legentis ὡς οἴονται, pro ὡς οἷόν τε, in cæteris

teris nihil adjuvat. assentior quoque viro nobili qui pro τὶ ϗ legit πϗ: quæ particula ϛοχαϛικῶς accipitur. Nunc totum videamus locum. Κἂν ἀκριτῇ πϗ παρομολογῇ τὶς αὐτὸν, ἔρωτα προσέθηκεν, ὥϛε συγϛνωσθῆναι ὡς ἐπ' ἀκυσίῳ. τὸ δ' ἄδικον ὑδαμῶς φαντάζονται ἀκούσιον. ἔνι τὶ ϗ τῷ ζηλοτύπῳ, ὡς οἴονται, τὸ ἀκουσίως κ. τ. λ. Mox pro διατῦτο, noster codex, δίο, quod magis probo, quippe sequitur περὶ τύτυ. Cæterum Græcum Epigramma extat haud à sensu hujus sententiæ alienum:

Οὐκ ὁ ἔρως ἀδικεῖ μερόπων γένϘ· ἀλλ' ἀκολάϛως
Ψυχαῖς ἀνθρώπων ἔϚ' ὁ ἔρως πρόφασις.

p. 305. l. 3. μή πϗ ϗ αὐλὸς εἷς εἰμὶ ἐκείνων.] Hor. S. L. I. 14. 136.

——— *Numquid ego illi*
Imprudens olim faciam simile?

l. 11. Κορύξης μεϛός.] Vide Erasm. adag. *Emunctæ naris. Muccosis naribus.*

p. 306. l. 1. Καϛαϛολὰϛ ποιήσας.] Κατασολαὶ & de ornatu & de vultu possunt intelligi. Quare utrumque conjunxi. *Wolfius.* Hoc autem in loco καταϛολὰϛ ποιήσας, est, si verbum verbo reddas, *mihi faciens inhibitiones*, i. e. mecum disputans & argumentationes meas cohibens, tanquam ipse esses è philosophorum grege.

l. 3. Πῶς τί ποτ'.] Dele τί: πῶς ποτ' ἐφ'.

l. 7. Τὰ λέγουϛιν.] F. τί interrogative. *Com. Shaftesb.* sic edit. Salmant.

l. 11. Ἐπανελθεῖν.] *Redire.* sc. domum. Quæ lectio est nostri codicis & MS. Par. editi ἐπελθεῖν.

p. 307. l. 3. Οὐ γὰρ ὡς ἀποθνϗόμενοι.] Ita scripsi jubentibus nostro codice & MS. Par. rejectis aliorum librorum lectionibus, qui deletâ ϗ negativâ particulâ dant, ὡς γὰρ ἀποθνϗόμενοι.

l. 5. Πόθεν;] *Nequaquam.* Vide Suid. in voce. ϗδ' ἐγγύς, Glossema videtur. Supra ἔρχεϖδε; interrogative.

l. 8. Οὐ φλυαρότεροι γίνεϖδε;] Vide supra p. 285. l. 6.

l. 10. Συλλογιϛμὺϛ ἀναλύετε.] Οὐ συλ. interrogative.

l. 12. Οὐκ ἐφοδεύϵϛε ψευδομένυ λήμματα ὑποθετικά.] Fortasse ϗ ὑποθετικά; *Wolfius.*

l. 15. Στρεβλᾶϖζ.] Non ϛεβλ.

Ibid. Τί μετὰ ταῦτα ὠφελήϛει;] Interpres videtur legisse τί με τὰ τοιαῦτα, vel τὰ ταῦτα. sic L. I. c. VII. τὺϛ τοιύτυϛ λόγυϛ, & τὰ θεωρήματα ταῦτα. proculdubio sic legendum est, non μετὰ ταῦτα ut ed. Bas. & vetus interpres. vel, τὰ ταῦτα scil. θεωρημάτια, συλλογιϛμὺϛ, ut supra, ἐφ' ἃ παρέϛε ΤΑΥΤΑ λαμϐάνετε. *Com. Shaftesburiensis.*

l. 16. Ἦλθες;] Noster codex, ἦλθον; *ipse veni?*

p 308. l. 2. Σαυτῦ.] F. σαυτῷ. *Com. Shaftesb.* Recte. Sic noster codex & MS. Par. Mox ἐφωδεύϛατε;——πῦ ποτε——Hæret sententia: & quædam deesse credo. Dele autem interrogationem post θεωρήματα.

l. 8. Ἀλτῆρες.] Vide ad p. 24. l. 14.

l. 11. Κἂν θέλῃϛ, ἀποδείξω.] Vide cap. XXV. hujus libri.

l. 14. Εἰ χρήσιμον τὸ ὄξος.] Propter acetum enim, Oxymel, ut ait Hippoc. in lib. de Victu in morbis acutis, τῷ ἐντέρῳ ξύϛματα ἐμποιέει, quod præsertim adversatur dysenteriæ. *Schegkius.*

p. 309. l. 4. Ὁ λόγος.] *Logica.*

CAP.

CAP. XXII.

PAg. 310. l. 3. Τῆ φρονίμῳ τοίνυν ἐςὶ μόνῳ τὸ φιλεῖν.] Vide Diog. Laert. VII. 124. Cicer. de Fin. III. 21. p. 264. de Nat. Deor. I, 44. de Amicitiâ. Xen. ἀπομ. L. 2. ubi Socrates cum Critobulo ſermones cædit.

l. 8. Προσφέρεις.] Ita noſter codex, alii προσφέρῃ.

l. 10. Ὅτι, νὴ Δία κ. τ. λ.] Epictetus reſpondet ad ea quæ à ſe objecta ſunt. Dele itaque interrogationem poſt ἄφρων εἶναι.

l. 12. Αἱ πιθανότητες.] Vide ad p. 138. l. 5.

p. 311. l. 8. Ὁ ἐξηπαλημμένος τινός.] *Deceptus de aliquo*, qui falſum de aliquo ſenſit. poſſit & ὑπό τινος legi. *Wolfius.*

l. 9. Οὐ δὲ μεταπλώτως ἐλόμενος αὐτὸν εἶναι εὔνουν αὐτῳ.] Fortaſſis ὁ δὲ μεταπτώτως ἐλόμενος αὐτὸν, εἶναι ἔυνους αὐτῳ; ſcilicet δοκεῖ. Qui ſic amat tanquam oſurus. Hoc malo, quàm id quod in mentem venerat, ὃ δ' ἀμεταπλώτως: An is qui firmam ſibi cum aliquo eſſe benevolentiam voluit? ſcilicet, deceptus adhuc diligit? *Wolfius.* Pro ὃδὲ codex noſter ὁ δὲ, uti optime Wolfius: & ſic edendum oporteret.

l. 14. Ὅπως ἴδῃς.] Ita noſter codex: alii ὅταν. mox in eodem libro κὴ deeſt, Βάλε κὴ σῦ.

p. 312. l. 2. Εἶτα σὺ πάλιν, οἷον ἐξέθρεψαι τέκνον πάλαι ἐκφέρει.] Lego ἐξέθρεψα. & πάλαι ἐκφέρει με, *pridem me effert:* hoc eſt, vel exſpectat mortem meam, vel odio ſuo me enecat. *Wolfius.* Noſter codex, ἐξέθρεψα, Edit. Baſ. ἐξέθρεψαι. Salmant. ἐξεθρέψας. pro ἐκφέρει, noſter codex ἐκφέρεις. Neſcio tamen annon omiſſa ſunt quædam, haud ſupplenda niſi meliorum ope codicum. Excidit forſan exclamatio filii, paternam longævitatem conquerentis, cui optime reſpondent quæ ſequuntur, Εἶτα σὺ πάλιν. Initium eſt verſus Trocaici, Οἷον ἐξέθρεψα τέκνον. ſed quænam ſit hæc fabula, ex quâ citatus eſt verſus, me prorſus latet.

l. 4. Κἀκεῖνος ὁ νέος.] Et hæc mutila eſſe credo. pro κἀκεῖνος quid ſi κἀκεῖνο ſcil. κορασίδιον. Sed in talibus locis conjecturis indulgere, eſt operam perdere.

l. 7. Χαίρεις ὁρῶν φῶς.] Ex Euripidis Alceſt. ver. 691. Deeſt ſecundus verſus in editis Euripidis libris.

l. 12. Παρόντος τῆ πράγματος.] Omnes codices, Wolfii exceptis, habent ἐλθόντος, non παρόντος.

l. 16. Συμπεπωκότες.] Συμπεπωκότες. Vide p. 319. l. 9.

p. 313. l. 1. Συγκεκοιμημένοι πολλάκις, ἀλλήλους καταπεφιληκότες.] Forſan ita diſtinguendum συγκεκοιμῶνται, πολλάκις ἀλλήλους καταπεφιληκότες.

l. 6. Πῆ ποτε ςήσῃ πρὸ πύργων; Ὡς τί μ' ἱςορεῖς τόδε;] Verſus ſunt ex Eurip. Phœniſſ. 623, 4. unde emendatos habes. Antehac corrupti erant; nam pro ἱςορεῖς τόδε; habuerunt codices ἐρωτᾶς. τῶδ'.

l. 11. Πᾶν ζῶον.] Vide p. 117. 606. 715.

p. 314. l. 1. Μισεῖ, προσάλλεται.] Προσάλλεται, hìc fortaſſis ἀντὶ τῆ προφασίζεται poſitum, *quærere excuſationes, cauſari*, niſi malis pro ἀποτρέφεται intelligere. *Wolfius.*

l. 6. Καὶ τὰ ἱδρύματα αὐτῶν κατατρέφομεν.] Τὰ αὐτῶν habent alii libri, excepto noſtro codice. Reſpicit

ſpicit autem morem iſtum apud antiquos, vindictæ loco Deorum aras atque templa evertendi. id quod mortuo Germanico factum ſcribit Sueton. vitâ Calig. cap. V. *Quo defunctus eſt die, lapidata ſunt templa, ſubverſæ Deûm aræ, Lares à quibuſdam familiares in publicum abjecti, partus conjugum expoſiti.* Ad hunc morem alludit Seneca de Vitâ Beat. c. 26. *Nullam mihi injuriam feciſti, ſicut nec diis quidem bi qui aras evertunt.*

l. 7. Ὥσπερ Ἀλέξανδρος ἐκέλευσεν ἐμπρησθῆναι τὰ Ἀσκληπεῖα, ἀποθανόντος τοῦ ἐρωμένου.] Arrianus de expedit. Alex. L. VII. p. 292. edit. Gron. Ἔνθα δὴ καὶ ἄλλοι ἄλλα ἀνέγραψαν ὑπὲρ τοῦ πένθους τοῦ Ἀλεξάνδρου. μέγα μὲν γενέσθαι αὐτοῦ τὸ πένθος, πάντες τοῦτο ἀνέγραψαν. τὰ δὲ πραχθέντα ἐπ' αὐτῷ, ἄλλοι ἄλλα, ὡς ἕκαστος ἢ εὐνοίας πρὸς Ηφαιστίωνα, ἢ φθόνου εἶχεν, ἢ καὶ πρὸς αὐτὸν Ἀλέξανδρον.——Ἄλλοι δέ, ὅτι καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὸ ἱερὸν ἐν Ἐκβατάνοις καταπρῆσαι ἐκέλευσε. Βαρβαρικὸν δὴ τοῦτο, καὶ ἀδαμὴς Ἀλεξάνδρῳ πρόσφορον. Q. Curtius L. X. c. IV. *Super amici corpus exanime ejulans procubuit, vixque inde ab amicis abſtractus eſt. Diem atque noctem luctum continuavit. Alia nonnulla feruntur, quæ quidem ego minime credo.*

l. 9. Ἂν μὲν ἐν ταυτῷ τις θῇ τὸ συμφέρον καὶ τὸ ὅσιον.] Hinc Socrates ſolitus eſt *execrari eos, qui primùm hæc naturâ cohærentia, opinione diſtraxiſſent. cui quidem ità ſunt Stoici aſſenſi, ut quicquid honeſtum eſſet, id utile eſſe cenſerent; nec utile quidquam, quod non honeſtum.* Cic. de off. L. III.

l. 16. Ὅπου γὰρ ἂν τὸ Ἐγὼ καὶ τὸ Ἐμόν.] *Nam ubicunque eſt* EGO & MEUM. Plato MEUM & TUUM hoc nomine cenſet profligandum è rebuſpublicis: ἐν πολλοῖς causam ſcriptam reperies. *Schegkius.*

p. 315. l. 1. Ἐκεῖνο εἶναι.] F. ἐκεῖ εἶναι. & mox ἐκεῖ pro ἐκεῖνο.

l. 4. Τοῦτο γάρ μοι συνοίσει.] Pro τοῦτο, vel διὰ τοῦτο, vel τότε legendum videtur.

l. 5. Τὸν ἀνεκλικόν, τὸν ἀφεκλικόν.] Notandum eſt Ἀνέχεσθαι καὶ Ἀπέχεσθαι. Vide A. Gellium, L. XVII. c. 19. & M. Anton. V, 33.

l. 8. Ἐπιχείρει λόγος, ἀποφαίνων ἢ μηδὲν εἶναι τὸ καλὸν, ἢ ἄρα τὸ ἔνδοξον.] Hanc Epicuri ſententiam refert Cic. de Fin. L. II. c. 15. *Si enim ad honeſtatem omnia referantur, neque in ea voluptatem dicant ineſſe, ait eos inani voce ſonare (his enim verbis ipſe utitur) neque intelligere, neque videre, ſub hac voce honeſtatis quæ ſit ſubjicienda ſententia: ut enim conſuetudo loquitur, id ſolum dicitur honeſtum, quod eſt populari fama glorioſum: quod, inquit, quanquam voluptatibus quibuſdam eſt ſæpe jucundius, tamen expetitur propter voluptatem. Videſne quam ſit magna diſſenſio? Philoſophus nobilis, à quo non ſolùm Græcia & Italia, ſed etiam omnis Italia commota eſt,* HONESTUM *quid ſit, ſi id non eſt in voluptate, negat ſe intelligere; niſi forte illud,* QUOD MULTITUDINIS RUMORE LAUDETUR. Quod etiam noſtrati Lockio placuiſſe videtur.

l. 10. Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι διαφέρονσιν καὶ Θηβαῖοι πρὸς ἀμφοτέρους.] Illorum certaminum bellorumque hiſtoriæ ſunt apud Thucydidem & Xenophontem in Hellenicis. *Schegkius.*

l. 13. Νῦν Ῥωμαῖοι πρὸς Γέτας.] Populus Getarum idem ac Daci. Vide Strab. L. VII. Dion. Caſſ. L. LI. De Getis triumphavit Trajanus, uti notum eſt.

p. 316. l. 1. Ἀλλ' ἐλήθη εἰς τὸ μέσον

μέσον μειδιον.] Si ſcriptura non fallit, idem dicit quod ſupra de canibus, βάλε κρέας εἰς μέσον. niſi forte legendum ἐειδιον, parva contentio. *Wolfius.* Si quid mutarem, κρεάδιον legerem pro μειδιον, nam paulo ante κρέας, eadem alluſione. Sed non temere ſollicitanda eſt recepta lectio.

l. 3. Φίλυς ἀδελφούς.] Forſan φίλυς ϗ ἀ.

l. 6. Λέγυσιν.] Repone λέγωσιν, uti habent edit. Ven. & Baſ.

Ibid. Οὐκ ἔστι πιστόν.] Inclusive: hoc modo: ἀλλήλων (οὐκ ἔστι &c. νικώμενον) ἀλλ' ἐξέτασον, &c.

l. 16. Οὐ γὰρ ἀνθρωπικὸν δόγμά ἐστι, τὸ ποιεῖν δάκνειν ἀλλήλυς ϗ λοιδορεῖσϑαι, ϗ τὰς ἐρημίας καταλαμβάνειν, ἢ τὰς ἀγορὰς, ὡς τὰ ὄρη, ϗ ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀποδείκνυσϑαι τὰ λῃστῶν.] Vertit Schegkius. *Etenim decretum illud humanum non eſt, quo ſe viciſſim mordent, ac conviciis inceſſunt, aut quo in ſolitudines ſe conferunt, aut in fora tanquam in montes, ut ſint tuti, confugiunt, aut qui tanquam latrones in judiciis jugulant homines.* At Wolfius, *Neque enim humanum eſt decretum, quod cauſam præbet mordendi invicem, & convitiandi & ſolitudines aut forum tanquam montem occupandi, & in judiciis ea deſignandi, ut latronum receptacula eſſe videantur.* Corrupta haud dubie ſunt illa, ϗ τὰς ἐρημίας καταλαμβάνειν ἢ τὰς ἀγορὰς, ὡς τὰ ὄρη, *& ſolitudines aut forum tanquam montem occupare.* Deeſſe nonnulla exiſtimo, haud facile ſupplenda niſi autoritate meliorum codicum. In præſentiâ, quid ſi mutato verborum ordine, hoc modo ſententia ſcribatur? ϗ καταλαμβάνειν τὰς ἀγορὰς, ὡς τὰ ὄρη ϗ τὰς ἐρημίας, *& occupare forum, tanquam montem aut ſolitudines.* id eſt, in locos cultos, tanquam in vacuum venire.

p. 317. l. 4. Οὐδ' ὅσ' ἄλλα.] Ita noſter codex: male Edit. Ven. & Baſ. ὡς ἄλλα.

l. 7. Ταῖς ἀληθείαις ἤτοι οἱ ἄνθρωποι.] Illos qui revera ſunt homines. Vide ſupra p. 316. ἀλλὰ μηδ' ἄνθρωπος.

l. 11. Εἰ ἀδελφοί.] Εἰ οἱ ἀδελφοὶ, ſic vulg. ſed articulum οἱ removi autoritate noſtri codicis, quippe ſine articulo etiam proferuntur υἱὸς, πατὴρ, &c.

l. 15. Ὅπου δόσις τοῦ καλοῦ.] Fort. δόσις ϗ λῆψις τοῦ καλοῦ. *Com. Shaſt.* Recte, ut opinor; ſic p. 212. l. 13. αἱ ἀκαλάλληλοι λῆψεις ϗ δόσεις.

lin. ult. Τοσοῦτον χεῖνον.] Noſter codex & MS. Par. τοσούτῳ χείνῳ atque ita in paginâ ſequente.

p. 318. l. 2. Ὡς τὸ κῆνος;] Supra p. 104. l. 5.

l. 4. Ῥίψει ὡς.] Ita noſter codex & ed. Salmant. at cod. Ven. ῥίψεις. Baſ. ῥίψει σ' ὡς. Tamen voculas σὲ, μὲ, habes geminatas apud optimos ſcriptores. Uti apud Menandrum,

Διόπερ ἐγώ ΣΕ φημι δεῖν, ὅσον χεῖνον
Εἰ κύριος, χρῆσθαί ΣΕ γενναίως, πάτερ.

l. 7. Καὶ πολλῶν.] *Idque multorum.*

l. 8. Ἀλλ' ὁρμος ἦλθεν εἰς τὸ μέσον.] Nota eſt fabula de monili aureo, quo capta Eriphyle maritum prodidit. Hinc Horat.

— *Concidit Auguris*
Argivi domus ob lucrum.

p. 319. l. 2. Ἕπεσϑα ϗ ἑτέρῳ, τῷ μὲν ὁμοίῳ πανὶ, ἁπλῶς.] Cod. Salmant. *ἁπλῶς in marg. *ἁπλῆς. Quæ vera eſt (ut credo) lectio. pro πανὶ lego πάντα vel πάντως omnino, & ſic diſtinguo, ἕπεσϑα ϗ ἑτέρῳ, τῷ μὲν ὁμοίῳ, πάντως ἁπλῆς· *deinde alii, ſi modo ſui ſimilis eſt, omnino erit ſimplex.* Id eſt, alium ſui ſimilem tanquam ſeipſum amabit &

ſummâ ſimplicitate tractabit. vel fors: omittitur φίλ☉, ἁπλῶς φίλ☉, *ſimpliciter, candide, ſine fuco amicus.*

l. 6. Τὸ τῦ Πλάτων☉, ὅτι πᾶσα ψυχὴ ἄκουσα στέρεται τῆς ἀληθείας.] Vide ad p. 143. l. 8.

l. 9. Καὶ συμπιεῖσθε, ϗ συγκνήσεσθε.] Fortaſſis συγκυνηγήσεσθε, *una venabimini.* Aut συγκοιμήσεσθε, *una dormietis.* Wolfius. Συσκνήσεσθε. Recte: & ſic. ed. Genev. Sed unde hæc lectio? nam. ed. Baſ. habet συγκνηνήσεσθε, & Wolfius hanc lectionem quæ in textu eſt prorſus ignorat. *Com. Shaftesb.* Vertit Wolfius, *una venabimini.* Vir nobilis ad oram ſui libri, *una habitabitis. Nam* (inquit) συσκνήνεω *idem eſt cum* ὁμοσκνήνεω. *Vide Lex. Scap. & ſic reddit vetus interpres.* Cod. Ven. & Baſ. συγκνηνέσεσθε, Salmant. συγκνινήσεσθε.

l. 10. Καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν γεγενημμένοι ἔσεσθε. ϗ μέχρις ἂν ἔχησθε τὰ θηρίωδη ταῦτα ϗ μιαρά. δόγματα γὰρ οἱ ὄφεις, φίλοι δ' ἐστὲ ἐκεῖνοι ἔθ' ὑμεῖς.] Non dubium eſt mutilatum eſſe locum hunc. Etſi autem, ut complendus ſit, Tireſiæ divinandum relinquo: tamen ut quod in convertendo ſequar, non deſit, lego: ἔσεσθε, μέχρι δ' ἂν ἔχησθε τὰ θηρίωδη ταῦτα ϗ μιαρὰ δόγματα, ἔθ' ἓν τῶν ὄφεων διοίσεσθε· τὰ δόγματα γὰρ ὄφεις. φίλοι δ' ἐστ' ἐκεῖνοι, ἔθ' ὑμεῖς. *Wolfius.* Totum hunc locum miris modis corruptum reformavimus ope noſtri codicis. Ita vero MS. Par. ἔσεσθε· ϗ γὰρ οἱ ὄφεις· φίλοι δ' ἐστ' ἐκεῖνοι ἔθ' ὑμεῖς. omiſſis intermediis. Ὄφεις, dicti ſunt homines malevoli, noxii. tales apud Theogn. ver. 601. *anguem in ſinu habere* dicuntur.

Ἔρρε θεοῖσιν τ' ἐχθρὲ ϗ ἀνθρώποισιν ἄπιστε,
Ψυχὴν ὃς ἐν κόλπῳ ποικίλῳ [ſic pro ποικίλον lego] ἔχεις ὄφιν.

Abi in malam rem, ô diis inimice, & hominibus infidelis, qui in ſinu vario, [id eſt, verſuto, variis fraudibus incocto,] *habebas frigidum anguem.* [id eſt, lethalem: ſic Virgil. *frigidus anguis, frigida mors.*]

CAP. XXIII.

PAg. 320. l. 7. Οὐκ ἄρα τοῦτο ῥητέον, ὡς ἀδεμία δυνάμις ἔστιν ἀπαγγελτική.] Atqui hoc dixit Epictetus. Imo ſcripſit ad Pythoclem, Παιδείαν ἢ πᾶσαν, μακάριοι, φεύγετε. Vide Laertium: X, 6. atque ibi Menagium. & Dionyſ. de Struct. Orat. S. XXIV. in fine.

l. 8. Τοῦτο γὰρ ἅμα μὲν ἀσεβές ἐστιν ἀνθρώπῳ, ἅμα ἢ δειλῷ.] *Impii eſſe*, monſtrat uſque ad p. 327. deinde *timidi eſſe*, ad finem capitis.

p. 321. l. 2. Εἰκῇ ἢ τὸ μεταξὺ ἀέρα οὕτως ἐνεργὸν ἐποίησε, ϗ ἔνδον, ὥστε διὰ τῦ γινομένυ πῶς διικνεῖσθαι τὴν ὄρασιν.] Fortaſſe δι' αὐτῦ μέσυ γινομένυ πως. Nam ſive χεομένυ, ſive πηγνυμένυ, ſive τεινομένυ legas, minus placet. Eſt & vox ἔνδονον ſuſpecta. Quo enim firmior, eo magis repellere debebat aciem oculorum. Quid ſi ἄτονον, *mollem, cedentem?* Wolfius.

Ibid. *Num caſu talis etiam factus eſt aer intermedius tam habilis, ac ſine omni offenſione tranſmittens ſpiritum illum, quo per obvium quemque penetrare viſio ſolet.* Diſputatio apud Ariſtotelem eſt, utrum extrà mittendo; an intrò accipiendo energia viſus excitetur. *Schegkius.* Pro διὰ τῦ γινομένυ πῶς, lego διὰ τῦ ἐνδιαινομένυ φωτὸς:

φωλὸς: nam visio fit, si Stoicos audiamus, cùm lumen, quod inter visum atque id quod visui subjicitur medium interjectum est, in coni formam intenditur. Verba sunt apud Laert. VII, 157. Ὄρεξιν δέ, τὸ μεταξὺ τῆς ὁράσεως καὶ τοῦ ὑποκειμένου φωλὸς εἰλουμένου κωνοειδῶς. Vide quoque locum Plutarchi, quem ibi laudant interpretes.

l. 6. Ἄνθρωπε, μήτ' ἀχάριστος ἴσθι, μήτε πάλιν ἀμνήμων τῶν χρειαστόνων.] *Homo, neque beneficii, neque benefactoris sis immemor.* τῶν Κρειαστόνων, *Deorum.* Ita utitur Simplicius in Procem. Hierocles. atque alii.

l. 14. Τί γὰρ ὅτι τὸ ἀποφαινόμενον.] Confer initium Cap. I. L. I.

p. 322. l. 1. Μήτι πυρῶν;] F. περὶ πυρῶν. *Com. Shaftesb.* Atque ita Schegkius in versione, *Audistine aliquando oculum de seipso differentem aut sensum aurium, aut de frumento, aut hordeo, item equo, vel cane?*

l. 3. Ἀλλ' ὡς διάφοροι καὶ δῆλαι.] Ut communis sensus est sensus sensionum, ut Aristoteles inquit, ita intelligentia penes se habet judicium omnium sensuum. *Schegkius.*

l. 16. Περίεργοι καὶ ψευδῦναι.] Ψευδύνης hìc positum videtur ἀντὶ τοῦ ψευστικοῦ, *curiosi & percontatores.* Lexica ψευδὴν habent, unde ψευδήνης. *Wolf.*

p. 323. l. 1. Ἡ ἀκυστική; οὐκ ἄλλη ἢ ἡ περαιρετικὴ δύναμις.] Legendum Οὐ· ἀλλ' ἡ περ. Cæterùm ἀκυστικὴ, lectio est nostri codicis. & sic supra. Vulg. ἀκυστικοὶ, *ad audiendum parati*, cui opponitur vox ἀκίνητοι, *ii qui sermone non commoventur, neque audiunt quod dicas.* Sed placet lectio nostri codicis.

l. 8. Καὶ αὐτὴ.] Otiosum videtur illud καὶ: neque noster codex agnoscit. dele autem periodum post ἀξία. incipit sententia à versu secundo Εἶτα αὐτὴ &c.

l. 10. Τοῦ τινὸς.] Τοῦ δοῦνος. *Salmasius.*

p. 324. l. 10. Τί ἐστι τὸ χρώμενον;] Deesse videtur τοῖς ἄλλοις: Τί ἐστι τοῖς ἄλλοις χρώμενον;

l. 13. Πόσῳ δ' ἀγχόνη.] Confer pag. 12. l. 7.

l. 14. Εἶτα τοῦτο τί ἰσχυρότερον ἀνθρώπου ἐστί.] Lego εἶτα τοῦτο τί ἰσχυρότερόν ἐστι; omissa voce ἄνθρωπος. Videtur enim quidam argutulus eam inseruisse, qui statuerit scilicet, τὸ ἄνθρωπον totum hominem robustiorem esse τῆς προαιρέσεως consilio & ratione, ut parte seu facultate totum. *Wolfius.* Textus & ed. Bas. & Gen. omnes habent ἀνθρώποις, non ἀνθρώπου. Wolfius aliter in notis. Unde? *Com. Shaftesb.* His editionibus adde Cod. Ven. & Salmant. Credo equidem Wolfium negligentiorem hæc exscripsisse. Vide similem lapsum ad p. 353. l. 12.

p. 325. l. 3. Προαίρεσιν.] Προαιρέσει. *Meibomius.*

l. 7. Ἐπιτεταγμένη.] Sic MS. Par. & Wolfius in versione, *Præposita.* Editi omnes libri ὑποτεταγμένη.

l. 9. Ἡ σὰρξ.] Vide p. 112. 119. 380.

l. 11. Τὸ περὶ τέλους συγγεγραφός.] Hunc Epicuri librum laudat Laertius. X. 6, 136. Hunc librum dicit Cicero in Tusc. Disp. III, 18. omnem Epicuri disciplinam continere.

l. 12. Τὸ τὰς φυσικάς.] Περὶ φύσεως, scripsisse Epicurum testis est Laertius in ejus Vitâ. Physicam cognitionem imprimis coluerunt Epicurei.

l. 12. Τὸ περὶ κανόνος.] Meminit hujus libri Velleius apud Cicer. de

de Nat. Deo. L. I. c. 16. *Cujus rationis vim atque utilitatem ex illo cæleſti Epicuri*, DE REGULA ET JUDICIO, *volumine accepimus.* Et Diog. Laert. in Vitâ Epicuri S. 27. περὶ κεῖνον, ἢ κανόνα. Et apud Cic. de Fin. L. I. c. 19. *Tum vero ſi ſtabilem ſcientiam rerum tenebimus, ſervata illa (quæ quaſi delapſa de cælo eſt ad cognitionem omnium)* REGULA, *ad quam omnia judicia rerum digerentur.*

l. 13. Ὅτι τὴν τελευταίαν ἄγοιθ' ἅμα καὶ μακαείαν ἡμέραν;] Cod. Salmant. * ἄγον in marg. * ἄγοι: Recte. perperam in aliis ἄγον. Extat autem Epiſtola Epicuri apud Laert. L. X. ſ. 22. Cujus hoc eſt initium, Τὴν μακαείαν ἄγοντες καὶ ἅμα τελευτῶντες ἡμέραν τοῦ βίου, ἐγράψομεν ὑμῖν ταυτί. Cicero L. II. de fin. *Audi; ne longe abeam; moriens quid dicat Epicurus:* ——— *Cum ageremus, inquit, vitæ beatum, & eundem ſupremum diem, ſcribebamus hæc.* Item Seneca Ep. 29. *Beatiſſimum, inquit, & ultimum diem ago.* Confer M. Anton. IX, 41. ubi plane reſcribendum ὁ βίος ἤγετο [non ἤρετο] εὖ καὶ καλῶς.

p. 326. l. 3. Παραγωγὴν τῆς περαιτικῆς δυνάμεως;] Παραγωγὴν excellentiam verto, ἀντὶ τῆς ἐξοχῆς. *Wolfius.*

Ibid. Τῆς περαιτικῆς δυνάμεως;] Legendum credo τῆς ἀπαγγελτικῆς δυνάμεως; ſenſus poſtulat. Quidni τῆς φραστικῆς? rectius hoc. vide ſequentia, ſimulque et principium & finem capitis. *Com. Shafteſburienſis.* Placet cum viro nobili reponere vel ἀπαγγελτικῆς δ. (nam ſic ſupra p. 320. ὡς ἐδεμία δυνάμις ἔστιν ἀπαγγελτική) vel potius τῆς φραστικῆς (nam ſic mox τῆς φραστικῆς δ & ἀμελεῖν φράσεως. ſic quoque p. 327. L. I. & L. II.) ſed librorum autoritatem deſideramus.

p. 327. l. 7. Ἀποτυχθέντος δὲ, καλὸς ἀνδρωπος γίνεται.] Uti ſupra dicitur, ἐκ ἀγαθὸς ἀνδρωπος, ἀγαθὸς γίνεται. Sic hìc legendum, ἢ καλὸς ἀνδρωπος, καλὸς γίνεται: Omiſerunt librarii propter repetitionem.

l. 15. Εἴπερ τις ἐστὶ δύναμις κατὰ τὸν τόπον.] *Si qua ſit ejus loci facultas:* ſcilicet τῆς φραστικῆς. ſi qua ſit eloquentiæ vis. *Wolfius.* Vide p. 46. l. 7.

p. 328. l. 1. Οἱ λέγοντες, μηδεμίαν εἶναι παραλλαγὴν κάλλους πρὸς αἶσχος.] Pyrrhonios innuit. Laertius in vitâ Pyrrhonis, IX. 60. οὐδὲν γὰρ ἔφασκεν εἶναι οὔτε καλὸν, οὔτε αἰσχρὸν——μηδὲν εἶναι τῇ ἀληθείᾳ, νόμῳ δὲ καὶ ἔθει πάντα τὰς ἀνθρώπους πράττειν.

l. 4. Ἦν εἶχε.] Lego ἣν ἔτυχε.

l. 7. Εὐδὺς συναρπασθεὶς.] Vid. ad p. 280. l. 8.

l. 8. Ἀλλὰ τὸ μέγα τοῦτο.] p. 194. l. 4.

p. 329. l. 4. Διοδεύων πανδοκεῖον καλόν.] Εἰς πανδ'. ſic infra εἰς τοῦτο ἤδεσεν. *Com. Shafteſ.*

l. 6. Τῆς περαιρέσεως.] Potius cum noſtro codice τῆς περιδέσεως.

l. 11. Ἀπαλλάξειν.] Ἀπαλλάσσειν. *Salmaſius.*

Ibid. Αὐτὸν τὰ τῆς πολίτου ποιεῖν, γῆμαι, παιδοποιεῖσθαι, ἄρξαι τῆς νομιζομένας ἀρχάς.] Hæc omnia ex Stoicorum ſententiâ, ſecundum illud Horatii

Nunc agilis fio, & merſor civilibus undis,
Virtutis veræ cuſtos, rigidusque ſatelles.

Contraria prorſus ſuadebant Epicurei, ut videre eſt infra. De hac re Diogen. Laert. in vita Zenonis. s. 121. πολιτεύσεσθαι φασὶ τὸν σοφὸν, καὶ γαμήσειν, καὶ παιδοποιήσεσθαι. & Cic. de

de Fin. L. III, 20. *eum autem ad tuendos conservandosque homines hominem natum esse videamus; consentaneum est huic naturæ, ut sapiens velit gerere & administrare remp. atque, ut è naturâ vivat, uxorem adjungere, & velle ex ea liberos.* Displicet interpretibus *ut sapiens velit ——velle.* sed proprie dicitur, *velit gerere,* improprie, *velit velle:* Istiusmodi ἀκυρολογίαι in omnibus occurrunt linguis. Imo vero Ovid. in Epist. Cyd. Acont. *Perdere velle velis.*

l. 14, Ἐκλεξάμενος.] Noster codex, ἐκλεξόμενος. quod melius.

p. 330. l. 8. Καὶ ἀριμύτης τῶν θεωρημάτων, ὑπ' αὐτῶν τινές.] Lego καὶ δειμύτης, ὑπ' αὐτῶν τινες. videtur quidam τὸ αὐτῶν declarasse, scilicet τῶν θεωρημάτων, idque scholion irrepsisse in orationis contextum. Etsi mihi quidem id quoque non probatur. Nam ὑφ' αὐτῶν τούτων intelligo τὴν λέξιν, τὴν ποικιλίαν, τὴν δειμύτητα, & sic ipse auctor declarat. *Wolfius.* Recte videtur W. è contextu removisse τῶν θεωρημάτων. error forte ex eo fuit quod librarius oculo negligentiori locum percurrens, ut sæpe fit, bis τῶν θεωρημάτων, scripserit. Mox autem noster codex habet ὑπ' αὐτῶν δέ. atque ita reponendum.

l. 10. Ὁ δ' ὑπὸ λογισμῶν.] Fortasse συλλογισμῶν. Nisi forte λογισμὸς vocat τὴν εὕρεσιν. *Wolfius.* Noster codex conjecturam Wolfii confirmat.

l. 13. Τὸ περικείμενον ἦν.] Inserui ἦν ex nostro codice.

p. 331. l. 1. Συναρμόζοντα τῇ τοῦ Διὸς διοικήσει.] Enallage, pro συναρμοζόμενον, nisi ἐλλειπτέον esse malis, ut fit συναρμόζοντα ἑαυτόν. *Wolfius.*

l. 2. Ταύτῃ πειθόμενον.] Post πειθόμενον, addit noster codex ταύτῃ εὐαρεστοῦντα, μηδένα κεκρόμενον. postrema vox corrupta, pro qua posset legi κακώμενον.

l. 5. Ἄγε δή μ', ὦ Ζεῦ.] Vid. Ench. c. LII.

l. 12. Συλλογισμὸς ἀναλύοντα ὡς Χρύσιππος.] Diogenes Laert. in vita Chrysippi L. VII, 180. ἔτι δ' ἐπίδοξον ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς ἐγένετο, ὥστε δοκεῖν τὰς πλείους ὅτε εἰ παρὰ θεοῖς ἦν ἡ διαλεκτική, οὐκ ἂν ἦν ἄλλη ἢ ἡ Χρυσίππειος. Scripsit autem Chrysippus Περὶ τῆς ἀναλύσεως τῶν συλλογισμῶν. *De Syllogismorum resolutione.* Laertius in vita l. 195.

l. 15. Οὐδέν.] Edit. Salmant. οὐδὲ ἕν.

p. 332. l. 5. Ἀκαταληκτικῶς.] Sic noster codex. alii καταληκτικῶς. Quid si ἀκαταληκτῶς? nisi eodem modo usurpatur.

CAP. XXIV.

PAg. 333. l. 2. Πρός τινα τὸν οὐκ ἠξιωμένον.] Cod. Ven. Bas. Salmant. τῶν οὐκ ἠξιωμένων.

p. 334. l. 14. Καὶ τὸ μὲν τελείως.] Angl. *For the present however let us speak no more of doing things perfectly and usefully, since we are both far enough from any thing of that kind.*

l. 18. Περὶ τὸ ἀκούειν.] Fort. περὶ τοῦ ἀκούειν.

p. 335. l. 3. Περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν; τίνος; ἆραγε ἵππου;] Post κακῶν, τίνος, ἵππου, ponenda interrogatio. *Wolfius.*

l. 6. Τίς ἡ ἔννοια ἣν ἔχομεν, καὶ καλὰ πόσον, περὶ τὰ ὦτα τετρημένα.] Fortasse καὶ καλὰ πόσου περὶ τὰ

τὰ ὦτα τέτριμμεθα, à τρίβω: Unde apud Herodotum τέτριπται ὁ ἀκοὴ. Aut τέτειμμεθα à τείδω, & exercitatas nonnihil aures habemus. *Wolfius.* Noſter codex περὶ τοῦ τὰ ω. quâ particulâ inſertâ, nullo modo ſit contextus emaculatior. Forſ. ὦτα τετειμμένα, *aures exercitatæ*, à τείδομαι. Vide ſupra p. 334. lin. ult. πόσης γέ τινος τειδῆς. Ex quo loco ſupplendus eſt contextus. omittitur enim ἀκούειν, & ἔχομεν inferius poni debet. Hoc modo: τίς ἡ ἔννοια; καὶ καλὰ πόσον περὶ τοῦ ἀκούειν τὰ ὦτα τετειμμένα ἔχομεν; ſcimuſne *quæ notio ſit?* [Vide p. 223. lin. ult. p. 266. l. 14.] *& quatenus in audiendo aures exercitatas habeamus?*

p. 336. l. 1. Τὴν μάχην τῶν πολλῶν.] Vid. p. 225. l. 5. 268, 12. 482, 12.

l. 4. Ἀλλ' αὐτή.] Repone, Οὐ' ἀλλ' αὐλὴ &c.

p. 337. l. 10. Μήτε διαχῦναι.] Sic MS. Par. alii libri μήτι.

l. 14. Δοκῶν μέν τις εἶναι.] Τὶς pro τὶ repoſui ex noſtro codice.

p. 338. l. 1. Παρὰ ταύτην τὴν ἄγνοιαν.] Vide p. 134. l. 14.

l. 3. Δὴ ἀλλήλοις διεφέροντο.] Fortaſſe διὰ τί ἀλλήλοις. *Wolfius.* Huic emendationi aſtipulatur noſter codex. Confer autem p. 115. l. 7.

l. 11. Ἢ πολεμήσων; τίσι;] Repetendum videtur participium πολεμήσων τισι. *Wolfius.* Sic quoque noſter codex.

p. 339. l. 1. Ὦ λαοί τ' ἐπιλελάφαλαι καὶ τόσα μέμηλε.] Hunc Homeri verſum, qui extat Il. β'. ver. 25. ex noſtro codice in contextum revocavi. In editis omnibus deſideratur libris.

l. 4. Κομᾷ ἀρχιερέως.] Fortaſſis τοῦ κομᾶ ἱερέως (Chryſes enim ἱερεὺς apud Homerum & ἀρητὴρ dicitur) ὃς ὑμᾶς τοὺς καλοὺς μονομάχους &c. ſententia eſt, ſacrificulum barbarum tractaſſe ut decuerit Græcos, & ſui officii fuiſſe memorem: Agamemnonem verò & Achillem contra, quos falſe admodum gladiatores vocat, ut Cicero in Philippicis Antonios. *Wolfius.*

l. 11. Οὐ κάλλιον καὶ ξανθόν.] Elegans coma eſſe poteſt, etiam non flava. Is igitur cum quo agit Epictetus, flavam comam non habuit. Alioqui μᾶλλον ξανθὸν vel ξανθότερον legerem. ſed quid de illius comâ laboramus, quem Epictetus vix reſponſo dignatus eſt? *Wolfius.*

l. 13. Μήτι ἓν δυνάσαι λίθον ἆραι ἡλίκον ὁ Ἔκτωρ ἢ ὁ Αἴας;] Vide ad p. 215. l. 8.

l. 16. καθήμενος, κλαίη διὰ τὸ χορασίδιον;] Il. α. 349.

p. 340. l. 2. Οὐ βλέπεις πῶς κέχρηται τοῖς δεινοτάτοις τῶν Ἑλλήνων περὶ λύγας, Ὀδυσσεῖ καὶ φοίνιξι;] Vide Hom. Il. ι.

l. 4. Πῶς αὐλὸς εὐστόμους πεποίηκε;] Imo potius ἀστόμους. Obturavit legatis os Achilles: infecta certe quidem re dimiſit eos, ut Homerus Iliados 9 ſcribit. Puerile erratum ευ pro α, ſupra ſæpius à nobis annotatum, turbare neminem debet, aut movere, ut σοφὰ φάρμακα quærat. Tu lector conſidera & rationem Grammaticam, & hiſtoriam, & ſententiam auctoris. & Νᾶφε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. Niſi forte propter librarios aut imperitos, aut negligentes, aut perfidos plecti mavis. *Wolfius.* Clare exhibet ἀστόμους noſter codex.

l. 7. Ἐρεθίσω] Lego ut ſententia poſtulat Ἐρεθιδᾶ. *Wolfius.*

l. 10. Εἰς ἀδέν.] Dele interrogationem. mox ὅταν ἓν, lege.

CAP. XXV.

PAg. 341. l. 2. Πᾶς ἀναγκαῖα τὰ λογικά.] Vide L. I. cap. XVII. Ὅτι ἀναγκαῖα τὰ λ. & quæ ibi notantur.

CAP. XXVI.

PAg. 342. l. 3. Πᾶν ἁμάρτημα μάχην περιέχει.] Supra p. 172. οὐδεὶς ἁμαρτάνων ἐλεύθερός ἐστι.

l. 6. Τὸ αὐτῷ συμφέρον.] Ecce finem actionum humanarum! —— τὸ συμφέρον. Nunquam tamen utile cum honesto pugnat: itaque eos execrari solitus est Socrates, qui hæc natura cohærentia, opinione distraxissent. Vide Cic. off. L. III. sed primum locum in actionibus humanis tenet τὸ συμφέρον, *utile*. Ita Socrates apud Xen. ἀπομ. L. III. c. IX. s. 4. Πάντας γὰρ οἶμαι περαιρεμένους, ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, ἃ οἴονται συμφορώτατα αὐτοῖς εἶναι, ταῦτα πράττειν. *omnes enim arbitror eligentes, quoad ejus fieri potest, quæ existimant quàm maxime sibi utilia, ista agere.* Ita legendus iste locus, & interpretandus, quem nunc sic legunt & interpretantur, Πάντας γὰρ οἶμαι περαιρεμένους ἐκ τῶν ἐνδεχομένων ἃ οἷόν τε συμφορώτατα αὐτοῖς εἶναι, ταῦτα πράττειν. *Etenim omnes arbitror eligentes ex iis quæ fieri possunt, quàm maxime ipsis utilia, illa agere.*

p. 343. l. 1. Ἀπὸ τοῦ ψεύδους ἀναπεῦσαι πολλὴ ἀνάγκη.] Vide p. 649. l. 8. πολλὴ verò pro πάνυ reposui ex nostro codice.

l. 3. Δεινὸς ἂν ἐν λόγῳ.] *Qui igitur in logicâ bene versatus est, atque idem cùm hortandi, tum arguendi gnarus, hic ille est, qui unicuique demonstrare potest qua in re errat,* &c.

l. 6. Τὴν καθ' ἣν ἁμαρτάνει.] Fortasse τὴν μάχην. *Wolfius.*

l. 8. Αὐτὸς ἀφ' αὑτοῦ.] At p. 4. l. 10. αὐτοῦ ἐφ' αὑτῶν. vide ibi notata.

l. 11. Διὰ τοῦτο καὶ Σωκράτης —— ἔλεγεν.] Vide supra ad p. 229. l. 4.

p. 344. l. 2. Ζυγῷ ἔπειτα ῥέψει ἄν τε θέλῃ, ἄνευ μὴ, λογικῷ ἡγεμονικῷ.] Corruptum locum esse puto. constructio certe dura est & imperfecta. Quid si? ὥσπερ ἐπὶ ζυγῷ, ἔπειτα ῥέψει ἄνευ θέλῃ ἄνευ μὴ, ἐπὶ τὸ λογικόν τε καὶ ἡγεμονικόν. Qui meliorem conjecturam invenerit, ea utatur. Nam hæc ne mihi quidem satisfacit. *Wolfius.* Omissa sunt quædam. quàm multa in hisce libris! Ἧδει γὰρ ὑπό τινος λογικῆς ψυχῆς κινεῖται. * * * ζυγῷ, ἔπειτα ῥέψει, ἄν τε θέλῃ, ἄν τε μή. Λογικῷ ἡγεμονικῷ δεῖξον μ. Sensus facile suppleri potest: verba non item. Ταὐτὰ δὲ facit ut mens eò vergat, non aliter ac lanx in libra ponderibus impositis deprimitur. *Norat enim* Socrates, *ex quâ re rationalis animus moveatur.* Injice pondus in *lancem, deinde verget, velit, nolit.* Rationali ἡγεμονικῷ *ostende*, &c. vel forsan, Ἧδει γὰρ Εἰ ὑπό τινος λογικῆς ψυχῆς κινεῖται, ζυγὸς ἔπειτα ῥέψει, ἄν τε θέλῃ, ἄν τε μή. Λογικῷ ἡγ. δεῖξον μ. *Norat enim si aliquâ ex re moveatur rationalis animus, lanx deinde verget, velit, nolit,* &c.

l. 3. Δεῖξον μάχην, καὶ ἀποσύσεται.]

σεῖαι.] Egregius hac de re locus apud Plethonem extat, quem propter importunitatem diſputationum & diffidiorum noſtri ſæculi aſcribere viſum eſt. Is igitur, cum (inquit) nobis conſtet, in noſtra ſitum eſſe poteſtate, ut noſtras res arbitratu judicioque adminiſtremus, in aliorum verò animos nihil juris habeamus, ſed neceſſe eſſe ut ſuas etiam illi ſequantur opiniones, nec fieri poſſe ut aliud agant niſi quod bonum eis & rectum videatur: aut demonſtrandum eis eſt, è re ipſorum etiam fore ſi in noſtram ſententiam ierint: aut quamdiu id facere non potuerimus, nos potius qui illis aliud perſuadere non poſſumus, culpandi ſumus, quam illi. Quamobrem præclarum fuerit, meditatum id habere, ne hominibus iraſcamur. *Wolfius.*

l. 4. Ἂν ἢ μὴ δείκνυσι αὐτὸς ἑαυτῷ μᾶλλον ἐγκάλει.] Conſer p. 228. lin. ult. p. 490. l. 10. Sic M. Ant. V, 28. Κίνησον λογικὴ διαθέσει λογικὴν διάθεσιν. Δεῖξον, ὑπόμνησον. εἰ γὰρ ἐπαίει, θεραπεύσεις, καὶ ὃ χρεία ὀργῆς. & X, 4. Εἰ μὲν σφάλλεται, διδάσκειν εὐμενῶς, καὶ τὸ παρορώμενον δεικνύναι· εἰ δὲ ἀδυνατεῖς, σεαυτὸν αἰτιᾶσθαι, ἢ μηδὲ αὐτόν. [non σεαυτόν.] *Si fallitur iſte, fac doceas comiter, & errorem oſtendas: ſi verò hoc nequeas, te ipſum culpa, vel certe non illum.*

NOTÆ IN EPICTETI DISSERTATIONES.

Lib. III. Cap. I.

Περὶ καλλωπισμοῦ.] De ornatu & cultu ſuperfluo uſurpatur καλλωπισμός. Sic apud M. Ant. I, 16. ἔτε πρὸς καλλωπισμὸν, ἔτε μὴν ὀλιγώρως. Vide quid Zeno dicit πρὸς τὸν καλλωπιζόμενον apud Laert. VII, 17.

l. 9. Εἰ δ' ὀκεῖ σοι κύνες.] Legendum fortaſſis, εἰ δ' ὄσοι ὀκοῦσι κύνες τ' εἶναι καλοί: *Wolfius.* ΔΟΚΕΙΣΟΙ, pro ΔΟΚΟΥΣΙ, lapſus proclivis, & vix variat ſcriptura. εἰ δ' ὀκοῦσι κύνες.

p. 346. l. 11. Τὸ παγκρατιάσην οἶμαι παῖειν καλόν.] De diverſâ luctatorum, pugilum, curſorum inter ſe non modo ſaginâ, ſed fricatione & exercitatione. Vide Pet. Fab. in Agoniſt. L. I. c. 31. & L. III. c. 2.

l. 13. Δεσμέα ἢ καὶ γελοιότατον.] Ideo γελοιότατον, quia παγκρατιάσην oportebat ἀναγκαιοφαγεῖν, & ſe pinguem reddere, ſanguinis & ſucci plenum. reverâ autem ridiculus, curſor pinguis.

l. 16. Ἢ ὅπερ τῷ γένει καὶ κύνα καὶ ἵππον.] *An id quod genere & canem & equum?* hoc eſt, homo pulcher eſt, qui naturæ humanæ lineamenta & formam conſervat, nec aſcititio fuco exornatur. *Wolfius.*

p. 347. l. 7. Δίχα πάθους τινός.] Potius δίχα πάθους τινὸς, *ſine aliquo affectu.*

p. 348. l. 3. Ἐγὼ δ' οὐκ ὠφελήσω.] Ἐγὼ clarè repræſentat noſter codex: edit. Baſil. * ἔργῳ, in margin. ἐγώ. Cod. Ven. & Salmant. ἔργῳ. Sed ſupra ſic diſtingue, ὅρα οἷον ποιήσω, εἰ σὺ μὲν ἔρχῃ &c.

l. 5. Πῶς ἢ καὶ ἐμοῦ δεῖ πρὸς αὐτόν σε τὸ περιϊδεῖν.] Conſtructio & phraſis inſolentior. Quid ſi legas? πῶς ἢ καὶ πρὸς ἐμὲ δεῖ τὸ σεαυτὸν περιϊδεῖν ἀνεπανόρθωτον; ut apud Sophoclem in Ajace: ὃ πρὸς ἁλῶν σοφῶν

σοφῶ δοκεῖν ἐπιδεὲς πρὸς τομῶντι πήματι. *Wolfius. Unde autem & meum erga te officium eſt, te incorrectum negligere?* ſenſu ſane commodo. ſed MS. Par. pro ἐμὸν habet ὠμὸν: ſic infra p. 352. l. 5. ὃ χρήσομαί σοι ὠμῶς. Si hæc lectio placeat, pro ὃν χρὴ repone δ' ἐχὶ, ſic, πῶς δ' ἐχὶ ὠμόν ὅτι &c. *quo pacto non inhumanum eſt*, &c.

l. 13. Πολέμωνα.] Confer p. 666. 6. Vide Valer. Max. L. VI. c. 9. Diogenem Laert. in ejus vitâ. Horat. ſ. II. 3. v. 253.

——*Quæro, faciaſne quod olim*
Mutatus Polemo? ponas inſignia morbi,
Faſciolas, cubital, focalia? potus ut ille
Dicitur ex collo furtim carpſiſſe coronas,
Poſtquam eſt impranſi correptus voce magiſtri.

p. 349. l. 1. Τὰ μέν.] Noſter codex τὰ δή, recte.

l. 3. Τίνος εἶπω χῆμα.] Ὑποσιώπησις eſt. Intelligit enim κιναίδου ἢ πόρνου. cinædi aut ſcorti habitum. *Wolfius.* Mox ἐγὼ ὃ λέγω, *Ego Epictetus.* ſcribe inclusive, (ἐγὼ &c. ἐπίσηδεύσει.)

l. 8. Τῷ γὰρ Ἀπόλλωνι ἐπείθη ὁ Λάϊος;] Laius, Oedipi pater, cui de futurâ prole oraculum conſulenti, reſponſum eſt, eum filii periturum manu. Eurip. Phœniſſ. ver. 13. ubi Jocaſta:

——γαμεῖ δὴ Λάϊος μ'. ἐπεὶ δ' ἄπαις
Ἦν, χρόνια λέκτρα τ' ἄμ' ἔχων ἐν δώμασιν,
Ἐλθὼν ἐρωτᾷ φοῖβον, ἐξαίλει θ' ἅμα
Παίδων ἐς οἶκους ἀρσένων κοινωνίαν.
Ὁδ' εἶπεν· Ὦ Θήβαισιν ἐυίππους ἄναξ,
Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοχα δαιμόνων βίᾳ·
Εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδ', ἀποκτενεῖ σ' ὁ φύς,
Καὶ πᾶς σὸς οἶκος βάσεται δι' αἱμάτων.

Ipſa oraculi verba memorat Scholiaſtes.

Λάϊε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς;
Δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὲρ σε πεπρωμένον ἐστὶ,
Σὸν παιδὸς χείρεσσι λιπεῖν φάος· ὡς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος συγχαίρων ἐπαραῖς ἀρὰῖσι πιθήσας,
Οὗ φίλον ἥρπασας υἱόν. ὃ δ' ἤυξατο σοὶ τάδε πάντα.

Ad hanc hiſtoriam reſpexit Max. Tyrius in diſſert. Εἰ μανίκης ἔσης, ἔστι τι ἐφ' ἡμῖν. & Dion Chryſt. in Orat. X. p. 149. Ὃς ἀφικόμενος εἰς Δελφοὺς, ἐπηρώτα τὸν θεὸν, ὅπως αὐτῷ ἔσοιντο παῖδες. ἔχρησεν οὖν μὴ γεννᾶν, ἀλλὰ χὴ ἐκτιθέναι γεννήσαντα. ὅτῳ δὴ ἀνόητος ἦν ὁ Λάϊος, ὥστε ἀμφότερα παραχῦσαι τῷ θεῷ. χὴ γὰρ ἐγέννησε χὴ ἔθρεψεν. *Ille* [Laius] *veniens Delphos, interrogavit Deum quomodo liberos gigneret? Qui reſpondit oraculo, ut ne prorſus gigneret, ſed & genitos exponeret. Ita autem ſtultus erat Laius, ut in utroque Deo non obediret. namque & genuit, & ſuſtulit.* Verum enimvero in his verbis Dionis magna eſt confuſio, ἔχρησεν οὖν μὴ γεννᾶν, hæc ex oraculo: ἀλλὰ χὴ ἐκτιθέναι γεννήσαντα, unde hæc? nam Oedipum Laius expoſuit. neque adeo, ut mox ſequitur, in utroque Deo obtemperans non fuit. χὴ γὰρ ἐγέννησε

καὶ ἔθρεψεν. genuit quidem, ſed non ἔθρεψεν, at expoſuit. Verba quædam excidiſſe credo. Lego itaque, ἔχρησεν ἵνα μὴ γεννᾷν, ἢ ἀποκτεῖναι, ἢ μὴ ἐκτιθέναι γεννήσαντα. ——— *reſpondit oraculo igitur, ut ne gigneret, aut ut genitum interficeret, & non exponeret.* in utroque, ut ait, Deo non obtemperavit: nam genuit, & aluit. ἔθρεψεν Oedipum Laius; vel cauſa erat alendi, quòd non ſtatim interfecit; ut in mandatis dabat Deus.

l. 15. Τί ἦ Ἀπολλων ἐστί;] Malim διὰ τίδε. *Wolfius.* Sic noſter codex.

Ibid. Διὰ τί δ' εἶπε; διὰ τί ἦ Ἀπόλλων ἐστί;] Reſpondet quæſtioni per quæſtionem. *Cur verò dixit? cur verò Apollo eſt?* hoc eſt idem, ac ſi dixiſſet, Ideo dixit Apollo, quia Apollo eſt, quia reddit oracula, &c.

p. 350. l. 3. Γνῶθι σαυτόν.] Vide ad p. 101. l. 6.

l. 4. Μηδενὸς αὐτὸ νοοῦντος;] Si Scriptura non fallit, ὑπερβολὴ videtur. Pauci enim intelligunt, quidnam id ſibi velit. Pauciores tamen πονοῦσιν, ἢ νοοῦσιν. Nam ii quoque qui intelligunt, mentem in primis excolendam eſſe ſegnius in eo elaborant. *Wolfius.*

l. 5. Σωκράτης πάντας ἔπεισε τὺς προσιόντας;] Minime. teſtes ſunt Critias & Alcibiades. Vide Xen. ἀπομ. L. I. c. II. ſ. 12.

l. 7. Ἐπειδὴ εἰς ταύτην τὴν τάξιν.] Ex Platonis Apol. Vide ad p. 56. l. 11.

l. 15. Ὅτι ἐγγυτέρω μου.] Μοι, Plato in Apol. ſ. 11. ὅσῳ μοι ἐγγυτέρω ἐστὲ γένει. ſed utroque modo recte. nam ſupra ſ. 8. ἐγγυτάτω αὐτῶν.

p. 351. l. 1. Οἷον τὶ λέγεις;] Verba Socratis ſunt curioſitatis crimen refutantis. Nota, οἷον relativum pro interrogativo ποῖον poſitum. *Wolfius.*

l. 5. Σὺ ἦν τίς εἶ;] Verba adverſarii, cur ſive Socrates, ſive Epictetus, (nam ad utrumque referri poteſt) munus arguendi & docendi homines ſibi vindicet, cum idem alii non faciant. *Wolfius.*

l. 7. Οὐδὲ γὰρ λέγουσι τὸ τυχὸν βοῦδιον τολμᾷ ἀνῖσῆναι αὐτῷ. ἂν δ' ὁ ταῦρος.] Videntur verba inverſa, ſic corrigenda, ἂν δ' ὁ ταῦρος αὐτῶ προσελθὼν ἀνδίσῃται. Niſi τὸ αὐτῶ καὶ τὸ πλεονασμὸν accedat. *Wolfius.* Removimus αὐτῷ è contextu authoritate noſtri codicis. Sed confer ſupra ad p. 18. l. 2.

l. 13. Λαβόν.] Noſter codex λαβών.

l. 14. Οἷον ἐν ἱματίῳ πορφύρα.] Confer p. 15. l. 8.

p. 352. l. 1. Τί ἦν ἐγὼ τοιοῦτος; πόθεν;] Occupatio: ne videatur arrogans, ſe negat eſſe eximium illum: & tamen ſtatim tranſit ad perſonam auditoris, ut ea agat quæ ſunt eximii viri. Tractat hìc Epictetus Rhetorem rhetorice. *Wolfius.*

l. 2. Οἷον ἀκούειν τ' ἀληθῆ;] Vide ſupra L. II. c. XXIV.

l. 10. Φύσει ὁμολογουμένως.] Vide Diog. Laert. VII, 87. Cic. de Fin. II, 11. *conſentire naturæ; quod eſſe volunt è virtute, id eſt honeſtate vivere: quod ita interpretantur, vivere cum intelligentia earum rerum, quæ natura evenirent, eligentem ea quæ eſſent ſecundum naturam, rejicientemque contraria.* Horat. 1. Ep. 10, 12.

Vivere naturæ ſi convenienter oportet.

p. 353. l. 2. Κἂν ἔχῃ τείχας πολλάς.] Scilicet περὶ τὸ στόμα: *ſi mulier multos pilos circum os habeat.* Tale monſtrum vidi aliquando Lutetiæ, myſtace nigro & incano juſtæ

juſtæ magnitudinis, mento etiam piloſo mediocriter. Fertur & in Gynæconitide Alberti Bavariæ Ducis eſſe mulier, promiſſa nigra barba. *Wolfius.*

l. 12. Ὃ ποιῆσιν πονῆσιν.] Malim ὃ πονῆσιν, ἐρῆσιν. *Wolfius.* Unde hæc lectio? nam aliter textus & edit. Baſ. & Gen. *Com. Shaftesb.* Vide ſimilem lapſum W. ad p. 324. l. 14. & alibi. Ang. *Do this, without attending that this is what they are doing.*

p. 354. l. 1. Οὐκ ἀρέσκει σοι τὸ πραγμάτιον.] *Tantula res te offendit,* ſcilicet pili barbæ. Niſi forte pro πραγμάτιον aliud nomen ſit legendum. *Wolfius.* Edit. Salmant. * πραγμάτιον in margin. * σωμάτιον. Vide indicem in voce. Aliter tamen conſtrui poſſunt hæc verba, *At minime tibi placet tota res,* &c.

Ibid. Ὅλον δι' ὅλων αὐτὸ ποίησον.] *Totum per tota ipſum facito:* Suſpecta lectio. Fortaſſis ἀποποίησαι, repudia. *Wolfius.*

l. 2. Ἆρον τί ποτ' ἐκεῖνο τὸ αἴτιον τῶν τειχῶν.] Τί ποτ', videtur redundare. *Wolfius.* Ἆρον [τί ποτ' ἐκεῖνο] τὸ αἴτιον. Verba iſta τί ποτ' ἐκεῖνο, ex margine deſumpta ſunt, à nugatore aliquo adnotata: vide p. 362. l. 6. τίνα ποτ' ἐκεῖνον; ubi dele iſta nugatoria.

p. 355. l. 2. Νὴ τὰς θεὰς, σοὶ γελοίσκε.] Fortaſſis ὁμοίως σοι. *Wolfius.* Recte noſter codex, τὰς θεάς σοι. ſubaud. ἐπόμνυμι. Sic Anacreon Od. 31.

Ἄφες με, τὰς θεάς σοι,
Πιεῖν, πιεῖν ἀμυστί.

Eandem loquendi formulam vide apud M. Anton. VII, 17. Εὐδαιμονία ὄζει δαίμων ἀγαθὸς, ἢ ἀγαθόν τι. Τί ἔν ᾧδε ποιεῖς, ὦ Φαντασία; ἀπέρχου, τὰς θεάς σοι, ὡς ἦλθες. *Felicitas eſt bonus genius, ſive aliquid bonum. quid igitur facis hîc, ô Phantaſia? faceſſe hinc, per deos, uti acceſſiſti.* Ubi conſule Gatakerum. Repoſui autem τι, quod omiſerunt librarii propter ſequens τί ἔν. Cæterùm hæc jurandi formula per ellipſin ſæpius occurrit in hiſce libris, & ſæpe vitioſe. ſic p. 286. l. 13. Λέγε μοι τὰς θεὰς οἷα, pro, Λέγε, τὰς θεάς σοι, οἷα. p. 384. l. 9. τὸ θεόν σοι. ἐπιποεῖς, pro, τὸν θεόν σοι, ἐπινοεῖς. p. 433. l. 1. τὸν θεόν σε, pro τὸν θεόν σοι. ibid. l. 14. τὰς θεὰς ὑμῶν, pro τὰς θεὰς ὑμῖν: i. e. *vobis per deos* juro. Vide & p. 463. l. 14. 472. 5. 483. 4. 540. 9. His adde p. 475. 14. τὴν ἐμήν σοι σωτηρίαν. *ita ſalvus ſim.*

l. 8. Οὔ· ἀλλ'.] Sic ſcribe.

p. 356. l. 1. Ἐπεὶ πρό οἱ εἴπομεν.] Ex Hom. Od. α. 37. Vulg. ἐπεί οἱ προείπομεν.

l. 4. Ὁ ἑρμῆς καλαβὰς ἔμελλεν αὐτῷ λέγειν ταῦτα.] Dubito an εἰρώνεια ſit ἐρωτηματική. Quaſi dicat, Recta ratio eſt Mercurius, qui à vitiis dehortetur. *Wolfius.* Interrogative, Wolfius: optime! nam de more Socratis & de δαιμονίῳ loquitur. *Com. Shaftesb.*

l. 5. Ἑρμείαν πέμψαντες διάκτορον.] Tribuitur & hoc epitheton Mercurio, ſed ita verſus non conſtat. *Wolfius.*

l. 6. Μὴ ἐντρέφειν τὰ καλῶς ἔχοντα.] Fortaſſis ἐκλείβειν, ἐντίλλειν vel ἐκτρέφειν. *Wolfius.* Cod. Salmant. * ἐκτρέφειν, in marg. * ἐντρέπειν. at MS. Meibom. ἐκτρέφειν.

l. 11. Ἀλλὰ προαίρεσις.] Vide p. 600. l. 13.

l. 12. Τότ' ἔσῃ καλός.] Sic noſter codex, alii ποτ,' perperam.

l. 14. Πάντα θέλειν ἀκοῦσαι ἢ τοῦτο.] Fortaſſe μᾶλλον ἢ τοῦτο. *Wolfius.*

p. 357. l. 1. Πειρῶ ἔν καλὸς εἶναι.]

ναι.] Socrates Alcibiadem ſic alloquitur. Plat. Alcib. 1. edit. Steph. p. 131.

l. 3. Κόσμει σε τὴν παιδαίρεσιν.] Plat. in Alcib. p. 132.

l. 8. Τοῦτον καθαιρε.] Sic noſter codex. vulg. τοῦτο καθαρον.

l. 9. Καθάρειον εἶναι.] Fortaſſis addendum δεῖ. *Wolfius.*

l. 10. Οὔ· ἀλλ'.] Sic ſcribe.

CAP. II.

IN hoc capite agit Epictetus de tribus in philoſophiâ locis. ideoque monendus es, candide lector, ſi vis aliquo cum fructu haſce diſſertationes legere, ut diligentiùs ad ea, de quibus nunc diſſerit philoſophus, animum advertas. namque ad hos tres locos ſubinde alludit. quid ſingulas memorem paginas? vide, ut alias omittam, p. 24. 95. 113. 210. 268. 272. Infra p. 407. 522. 588. 652.

τόποι τρεῖς.
- α'. Περὶ τὰς ὀρέξεις καὶ τὰς ἐκκλίσεις. Ἤγων, Περὶ τὰ παθη.
- β'. Περὶ τὰς ὁρμὰς καὶ ἀφορμάς. Ἤγων, Περὶ τὸ καθῆκον.
- γ'. Περὶ τὴν ἀνεξαπαλησίαν, καὶ ἀνεικαιότητα. Ἤγων, Περὶ τὰς συγκαταθέσεις.

Περὶ ἃς τόπους ἀσκηθῆναι δεῖ.
- α'. Ἵνα μήτ' ὀρεγόμενος ἀποτυγχάνῃ, μήτ' ἐκκλίνων περιπίπτῃ. Ἤγων, Ἐν ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει ἵν' ἀναπότευκτος ᾖς καὶ ἀπερίπτωτος.
- β'. Ἐν ὁρμαῖς καὶ ἀφορμαῖς ἵν' ἀναμάρτητος ᾖς. Ἤγων, Ἵνα τάξει, ἵνα εὐλογίστως, ἵνα μὴ ἀμελῶς.
- γ'. Ἵνα συγκαταθέσιν ἔχῃς ἀπερίπτωτον. Ἤγων, Ἵνα ἀκώλυτος ᾖς καὶ ἀνεμπόδιστος.

Περὶ ἃς τόπους ἀσκηθῆναι δεῖ.
- Ἤγων, Ἵνα μηδ' ἐν ὕπνοις λάθῃ τις ἀνεξέταστος παρελθοῦσα φαντασία, μηδ' ἐν οἰνάσει, μηδ' ἐν μελαγχολίᾳ.

Ὀρέξεις & ἐκκλίσεις, primum locum tenent: namque affectus ſunt, quibus ad actionem impellimur, aut ab actione abhorremus: Nempe appetitiones, & averſationes. Docet tyrones Epictetus hos animi affectus eſſe circumſcribendos, edomandos, imo etiam in præſentiâ removendos. Hinc præcepta illa, *Nil admirari.* &, ἄφελε τὴν ὄρεξιν. vide p. 22. l. 8. & p. 406. l. 2. Ὀρέξει μὴ χρῶ, uti omnino legendum. Vide & p. 414. l. 12. p. 588. lin. ult. p. 593. l. 11. M. Anton. IX, 7. σβέσαι ὄρεξιν. *appetitionem extingue.* Idem XI, 37. Ὀρέξεως μὲν παντάπασιν ἀπέχεσθαι· ἐκκλίσει δὲ πρὸς μηδὲν ἐπὶ τοῖς μὴ ἐφ' ἡμῖν χρῆσθαι. *appetitu quidem abſtinendum prorſus; averſationem verò in nullâ re adhibendam quæ noſtri juris non ſit.*

Cùm autem habueris σύμμετρον καὶ καθισαμένην ὄρεξιν, cumque habueris τὴν ἐκκλισιν ἐφ' αὐτῷ κειμένην: tum denique Ὁρμῇ καὶ ἀφορμῇ utendum eſt. Ὁρμὴ vertit Cicero in libro de Nat. Deor. II, 22. de Fin. III, 7. *Motus, conatus, appetitio.* Seneca Ep. 89. *Impetus.* Seneca reſpicere videtur ad tres in philoſophiâ locos, eum itaque audiamus. *Philoſophiæ moralis pars prima eſt, inſpectio ſuum cuique diſtribuens, & æſtimans quanto quidque*

quidque dignum sit maximè utilis. quid enim est tam necessarium quàm pretia rebus imponere? secunda de impetu: tertia de actionibus. Primum enim est, ut quanti quidque sit, judices: secundum, ut impetum ad illa capias ordinatum temperatumque: tertium, ut inter impetum tuum actionemque conveniat, ut in omnibus istis tibi ipsi consentias. tunc enim vita sibi concors est, ubi actio non dissituit impetum; impetus ex dignitate rei concipitur, perinde remissus acriorve, prout illa digna est peti. Non æque distincte agit de his locis Seneca, ac Epictetus noster semper sui similis & consonans. Primum locum itaque tenet Ὄρεξις, *appetitio.* Hanc sequitur ὁρμή, *impetus.* Ex. gr. Est ut mihi sit ὄρεξις, *appetitio voluptatis*; sed non necessario eam voluptatem consequi velim: is namque motus, seu impetus, est ὁρμή. Contra, est ut mihi sit ἔκκλισις, *aversatio doloris*; tamen non sequitur me ab ea aversatione recessurum: ea enim est ἀφορμή. Hinc patet τὰ καθήκοντα, *officia*, loco secundo collocari. neque enim in simplicibus (si ita loquar) animi affectionibus officia tam clarè sese exhibent, quàm in iis particularibus actionibus, quæ istas affectiones sequuntur.

Tertius locus est de adsensione & approbatione, quam Græci συγκατάθεσιν vocant: *ne cui falso adsentiamur, neve unquam captiosa probabilitate fallamur, eaque, quæ de bonis & malis diceremus, ut tenere tuerique possimus:* (ut verbis utar Ciceronis.) ἵν' ἀπρόπτωτος ᾖς καὶ ἀπερίσπαστος. Ne quod etiam obrepat visum alienum à sapiente bonoque; non, si ille à morbo aliquo vel furore laboret: imo ut ipsa somnia sint διὰ ἐνύπνια. Vide supra ad p. 102. l. 11. Hic ille est perfectus, & ultimus status.

l. 5. Ὁ δεὶ τὰς ὀρέξεις καὶ ἐκκλίσεις, ὁ δεὶ τὰς ὁρμὰς καὶ ἀφορμάς.] De his vocabulis ea vide quæ 2. tomo, in 1. cap. Epicteti annotavimus. *Wolfius.*

p. 359. l. 5. Οὐ δεῖ γὰρ με εἶναι ἀπαθῆ ὡς ἀνδριάντα.] Cic de Fin. L. III. c. 10. *Perturbationes autem nullâ naturæ vi commoventur, omniaque ea sunt opiniones ac judicia levitatis: itaque his semper vacabit sapiens.* Diog. Laert. in vita Zenonis s. 117. φασὶ δὴ καὶ ἀπαθῆ εἶναι τὸν σοφὸν, διὰ τὸ ἀνεμπόδιστον εἶναι. εἶναι δὴ καὶ ἄλλον ἀπαθῆ τὸν φαῦλον, ἐν ἴσῳ λεγόμενον τῷ σκληρῷ καὶ ἀτρέπτῳ. *Aiunt autem & perturbationibus vacuum esse sapientem, quoniam labi non possit. esse autem & alium perturbationibus vacuum, malum videlicet; ac si dicas durum & immobilem.* Ad rem M. Ant. L. I. s. 9. ἅμα μὲν ἀπαθέστατον εἶναι, ἅμα δὲ φιλοσοργότατον.

l. 6. Τὰς σχέσεις τηρῆσαι.] Vide p. 242. l. 16. p. 637. l. 14.

l. 11. Μηδ' ἐν ὕπνοις——μηδ' ἐν οἰνώσει, μηδὲ μελαγχολῶν.] Confer p. 102. l. 11. p. 273. l. 6.

Ibid. Μηδ' ἐν οἰνώσει, μηδὲ μελαγχολῶν.] Quomodo ebrius & atra bile vexatus illam animi tranquillitatem & constantiam conservare possit, equidem non video. Ebrius enim fiet alacrior, melancholicus tristior. Neque etiam semper τὸ ἐφ' ἡμῖν, καὶ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, somniabit. ὡς ἐγὼ δεὶ σπουδαῖα τῶν σπουδαίων τὰ ἐνύπνια. Quod vel meo exemplo testari possum: qui cum quoad possum & licet, totos dies & noctes in libris consumam, toto anno vix semel atque iterum somniem libros: sed quidvis potius, ac ea maximè, quæ mihi minimè curæ sunt. Sæpius etiam futura somnio, quàm præterita: crebroque fit, ut expertectus è somno, quid mihi postridie sit eventurum,

rum, non fallacibus conjecturis aſſequar. *Wolfius.*

l. 15. Καλαγίνονται περὶ τ τέλτον, μελαπίπλους ἠρωϊνὰς, περαίνονλας, ὑπερδελικὰς, ψευδομύθους.] Repetendum ἀπὸ κοινῦ, καλαγίνονται περὶ τὸ ἠρωϊνὰς μελαπίπλους. pro ὑπερδελικὰς, quod Grammaticorum eſt, lego ὑποδελικὰς. Puto etiam τὸν περαίνονλα, fuiſſe argutiarum quoddam genus. *Wolfius.* Pro ὑπερδελικὰς, ex noſtro codice repoſui ὑποδελικὰς. deinde ἐν τῷ ἠρωϊνὰς περαίνονλας ſcribendum, nam ſyllogiſmi ſunt, *Qui interrogando concludunt:* Vide ſupra p. 40. & p. 439. l. 6. & ἀπὸ κοινῦ repete, καλαγίνονται περὶ μελαπίπλους.

l. 17. Δεῖ γὰ, φησὶ.] Cod. Baſ. * φησι. in marg. * φασι. Vide ad p. 23. l. 14.

p. 361. l. 3. Ἐκλείνας τ μέσον δάκλυλον;] Medio digito porrecto, ſummum contemptum ſignificabant veteres. Mart. L. II. ep. 28.

——— *Digitum porrigito medium.*

Juvenal. Sat. X. 52.

——— *Cum Fortunæ ipſe minaci*
Mandaret laqueum, mediumque oſtenderet unguem.

Laertius in vitâ Diogenis L. VI. ſ. 34. Ξένων δέ τόλε διδασκὰς δελόντων Δημοδένην, τ μέσον δάκλυλον ἐντείνας, Οὗτος ἡμῖν, ἔφη, ἐστὶν ὁ Αθηναίων δημαγωγός. Suetonius in Auguſto cap. 45. *Pyladem urbe atque Italiâ ſubmoverit, quod ſpectatorem, à quo exſibilabatur, demonſtraſſet digito, conſpicuumque feciſſet.* Dion Chryſ. p. 405. Εἴ τις αὐλῶν παραγένοιλο εἰς πόλιν, ἐν ᾗ πάνλες ἔτι ἂν δεικνύωσι, τῷ μέσῳ δακλύλῳ δεικνύωσι. Medium digitum, *impudicum* vocat Martialis L. VI. 70.

Oſtendit digitum, ſed impudicum.

Perſius vocat *infamem* ſ. II. 33. *Infami digito.*

l. 10. Ἔξω ᾗ βλέπεις.] Hoc p. 703. vocat ἔξω σεφῆναι. Perſ. ſ. I, 7.

——— *Nec te quæſiveris extra.*

p. 362. l. 6. Οἷον κὴ τὸν τίνα ποτ' ἐκεῖνον τὸν Κείνιν.] Videntur verba eſſe hæſitantis, qui nomen viri non ſtatim in promptu habuerit. Crinidem hunc recentiorem aliquem fuiſſe & pavore exanimatum deceſſiſſe, hinc conjicere fortaſſe poſſis. *Wolfius.* Οἷον κὴ τὸν [τίνα ποτ' ἐκεῖνον;] Κείνιν. Dele iſta quæ uncis incluſi, vide ſupra ad p. 354. l. 2. Reſpicit ad hiſtoriam ſuo tempore ſatis notam. Crinis, Stoicus Philoſophus. Meminit Diog. Laert. in vitâ Zenonis, ſ. 62. & 71. ὡς ὁ Κείνις φησὶν ἐν τῇ διαλεκλικῇ τέχνῃ. & 76.

p. 363. l. 2. Βυθιζομένῳ ᾗ τῷ πλοίῳ σύ μοι παρελθὼν ἐπαίρεις τὰς σφάρας εἰδὼς ἀυλῷ, ὃς ἐσι φάρος ἐσὶ ᾗ εἰδὼς ἀμεσφορέως.] Locus haud dubie corruptus. Quid σφάρ ſit, in Lexicis non reperio. In quâ voce ſi non eſt error, Arrianum ſcripſiſſe reor ἐπαίρεις τὰς σφάρας *fiſtulas attollis ſeu inflas:* hoc eſt nugas agis in Tragœdia, & ſeriis rebus neglectis, ludos & jocos tractas. Comparat enim ut opinor, caſus humanos navi ſubmergendæ, argutias dialecticas fiſtulis. Verba quæ ſequuntur: εἰδὼς ἀυλῷ ὃς ἐσι φάρ, ἐσι ᾗ εἰδὼς ἀμεσφορέως, & corrupta ſunt & a grammatico aliquo, ut opinor, declarandi ergo margini addita, in contextum irrepſerant. Pro ὃς ἐσι φάρ, fortaſſe legendum ὡσεὶ φάρ, quod longæ fuerint illæ tibiæ inſtar turris. pro ἀμεσφορέως nec ἀμφορέας placet nec aliud in mentem venit. Quare appendicem hanc omiſi. *Wolfius.*

Wolfius. Scaliger, ad Manil. Lib. V. ver. 27. *Non invehet undis Sipara.*" Rectiſſima lectio. Lucanus. [Lib. V. ver. 429]

——" *Imaque pandens*
" Sipara *velorum, perituras accipit undas.* Feſtus Avienus.
——" *Volitantia raptim*
" Sipara *convertunt.*

" Epictetus: Βυθιζομένῳ τῷ πλοίῳ
" σύ μοι παρελθὼν ἐπαίρεις τὰς
" σιφάρας."

Ibid. Βυθιζομένῳ τῷ πλοίῳ σύ μοι παρελθὼν ἐπαίρεις τὰς σιφάρας.] Caſaubonus ad Sueton. Aug. cap. XCVIII. " Prærogativa illius claſ-
" ſis [Alexandrinæ] hæc fuit, ut
" ſola portum intraret cum *ſupparo:*
" cæteræ naves cum intraverant Ca-
" preas & Minervæ promontorium,
" velo jubebantur eſſe contentæ:
" *ſupparum* Alexandrinarum infig-
" ne erat. auctor Seneca Epiſt.
" LXXVII. *ſupparum* eſt veli li-
" nei genus, quod non ad uſum, ſed
" ad indicium gaudii rebus ſecundis
" attollebant nautæ. Inde manavit
" proverbium, de eo qui in adverſa
" fortuna ea potius curat, quæ ad
" gloriam faciant, quam quæ ad ſa-
" lutem, Βυθιζομένῳ τῷ πλοίῳ ἐπαί-
" ρει τὰς σιφάρας. Arrianus Diſ-
" ſertationum Epicteti L. III. cap.
" II. τοῖς εὖ &c. id eſt, *Rebus ſe-*
" *cundis convenit ignem accendere,*
" *prandere ſi ita contingat, cantare,*
" *ſaltare: at quando peſſum it na-*
" *vis, tu mihi ſupparа attolleres?*
" Ita exponi locus ille debet ac ſcri-
" bi. quæ deinceps attexuntur in
" Græco cod. ad finem ejus capitis,
" omnia ſunt ſubdititia atque etiam
" corrupta. Lege præterea apud
" Heſychium in voce Ἐπιδρόμου,
" hoc modo, καὶ τὸ ἱστίον τὸ ἐν τῇ
" πρύμνῃ κρεμάμενον, ὃ καλοῦσι
" σίφωνα, καὶ ἕλκυσον." Hæc Caſaubonus: ſanè eruditè. Sic autem Salmaſius, Sipara, genus veli. Reliqua ſunt ex gloſſa, quæ ſunt ita legenda, εἶδος ἱστίου ὁ σίφαρος· ἔστι δὲ καὶ εἶδος ἀμφορέως. Cæterum noſter codex eodem modo habet ac excudendum curavimus. Vide Voſſium de Etymol. ling. Lat. in V. *ſupparum.* Quod autem attinet ad lectiones ex orâ codicum in contextum temerè à librariis receptas, ſæpe in his notis de iſtiuſmodi corruptionibus monui: primâ verò facie ſeſe produnt; & ſatis eſt monere. Ecce autem, Lector, locos nonnullos ex politiſſimis ſcriptoribus, quos ante oculos hìc ſiſto. Luciani Aſinus, in initio. Ἀπιέναι πρὸς ἐς Θετταλίαν ——καί πως ἔτυχον καὶ ἄλλοι ἀπιόντες ἐς Ὑπάλλα, [πόλιν τῆς Θετταλίας] ἐκεῖθεν ὄντες. Idem de morte Peregr. p. 580. ubi verſus Homeri ad Theagenem tranſlatus. Νέστορα δ' ἐκ ἔλαθεν ἰαχή. [τὸν Θεαγένη.] *per Neſtorem Theagenem innuens.* Cicer. Tuſc. Diſp. II, 38. *Endymion verò, ſi fabulas audire volumus, ut neſcio quando in Latmo obdormivit,* [qui eſt mons Cariæ,] *nondum, opinor, eſt experrectus.* Max. Tyr. in Diſſert. An quicquam ad virtutem artes liberales conferant. τοῦτό μοι ἄσχετον, lege, τοῦτό μοι ὁ Ἀσκραῖος [Ἡσίοδος] αἰνίττεται. Plato in Critone ſ. 9. οὕτω σοι διαφερόντως τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἤρεσκεν ἡ πόλις τε καὶ ἡμεῖς, [οἱ νόμοι δηλονότι] τίνι γὰρ ἂν πόλις ἄρεσκοι ἄνευ νόμων; idem in Phædone ſ. 49. οὕτω γὰρ ἐκέλευσεν ὁ ἀνθρωπος· καὶ ἅμα ἐφαπτομένῳ αὐτῷ, [οὗτος ὁ δὴς τὸ φάρμακον] διαλιπὼν χρόνον, ἐπεσκόπει τὰς πόδας καὶ τὰ σκέλη. Joſephus antiq. Jud. L. XVIII. p. 798. edit. Hudſ. Γίνεται ἡ καὶ ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου Ἰησοῦς——καὶ πολ-

λὲς μὲν Ἰουδαίους, πολλὰς δὲ καὶ τῶν Ἑλληνικῶν ἐπηγάγετο· [ὁ χρυσὸς ἔτος ἦν.] καὶ αὐτὴν &c. sed hæc obiter.

CAP. III.

PAg. 364. l. 9. φαντασίαν ἐνεργῆ.] Fortassis ἐναργῆ *evidentem*, pro efficaci & actuosa. *Wolfius.* Confirmat Wolfii conjecturam noster codex, quare in contextum recepi. Edit. quoque Salmant. * ἐνεργῆ in magine * ἐναργῆ. & Schegkius, *Evidens visum.*

p. 365. l. 4. Αὐτὸ τηρεῖν τὰς σχέσεις.] *Si verò in rectâ voluntate illud ipsum ponamus, servare relationes, fit bonum.* Noster codex, ἄλλως, αὐτάς.

l. 11. Οὐδ' ὁ Ζεύς.] Vide p. 10. 39.

l. 14. Ὅταν ἕν ἄλλῳ.] Quid si hoc modo, ὅταν ἓν ἄλλο ἄλλῳ τὸ νόμισμα ᾖ, ἐκεῖνό τις δώσας ἔχει τὸ ἀντ' αὐτοῦ πιπρασκόμενον.

l. 15. Πιπρασκόμενον, ἐλήλυθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν κλέπτης.] Post πιπρασκόμενον. interpungendum credo. non post κλέπτης. Ipse enim Proconsul fur est, ipse Mœchus. ἐλήλυθε κλέπτης (scil. ἀνθύπατος) ἐλήλυθε μοιχὸς (scil. ἀνθύπατος) & honestius præterito utitur Epictetus quam si præsentem aliquem Proconsulem notasset. *Comes Shaftesburiensis.*

l. 17. Αργυείῳ.] Malim ἀργυρῷ. *Wolfius.*

p. 366. l. 1. Ἐλήλυθε μοιχὸς, τίνι νομίσματι χρῆται; χρυσίοις· λάβε φησὶ τὸ νόμισμα.] Nescio quam belle conveniat Mœchi monetam dicere puellas, quas apud Terentium Sannio vendit, Æschinus & Ctesipho emunt. Mœchus nullas merces libentius aut pluris emit, quam mulierculas. τέτε τοίνυν τὸ ἐμπόρευμα δοκεῖ μᾶλλον εἶναι ἢ νόμισμα τὰ χορασίδια. sed ne sutor ultra crepidam: satis mihi sit verba Epicteti convertisse. Sententiam suam ipse defendat. *Wolfius.* Vide supra quæ notata sunt à viro nobili.

l. 11. Ἀποκείνω ὡς πρὸς ἐρώτημα.] Confer p. 253. l. 8. & infra cap. VIII.

l. 12. Ἔπαγε τὸν κανόνα;] Vide p. 226. 297. 649. 671.

l. 14. Πενθῶν ἐπὶ τέκνῳ τελευτῆ.] Lego πενθοῦντα. *Wolfius.* Recte. & sic noster codex. edit. Salmant. * πενθῶν in margine * πενθοῦντα.

p. 367. l. 9. Ἐν τῇ σχολῇ.] Vide p. 257. 567.

l. 10. Εἶτ' ἐξελθόντες.] Sic noster codex: vulg. ὅτ' ἐξελθόντες.

p. 368. l. 4. Ὡς ἂν ἔχῃ τὰ περὶ αὐτόν.] *Utcunque se res illius* [viz. externæ] *habeant.*

l. 6. Οἷόν ἐστιν ἡ λευκάνη.] Ex hoc loco tabulam illam elegantem expressit, & fronti librorum præfixit vir nobilis, quem sæpe nomino.

CAP. IV.

PAg. 369. l. 2. Πρὸς τὸν ἀκόσμως ἐν θεάτρῳ παραδόσαντα.] Jul. Capitol. *Quod turpissimè contra eos faveret.* ubi Salmasius, " Dicitur contra aliquem favere, qui " contrariæ ejus parti favet. Verus " favebat Prasinis, Venetianorum " contrariis: sic contra Venetianos " favebat.

" favebat. Turpiſſimè autem favere " eſt cum clamore & motu corporis " indecenti favere: ἀκόσμως σαι- " δάζειν, id vocat Arrianus." Vide Pet. Fab. in Agoniſt. L. II. c. XXX. & Gatak. ad M. Ant. I, 5. Auct. Dialog. de Orat. c. XXIX. *Jam verò propria & peculiaris hujus urbis vitia pene in ipſo utero matris mihi concipi videntur, hiſtrionalis favor, & gladiatorum equorumque ſtudia, quibus occupatus animus quantulum loci bonis relinquit?*

l. 9. ΕἰπόνΤΟϚ ἐκείνῳ.] Potius cum noſtro codice, εἰπόνΤΟϚ ϑ' ἐκ.

l. 10. Τὸν αὐτῶν ἄρχονΤα——ϗ ἐπίτροπον.] Hunc Epiri procuratorem (nam & hæc provincia præſidialis fuit) vocat Arrianus modo ἀρχόνΤα, *præſidem*, modo ἐπίτροπον, *procuratorem*. Vide Salmaſ. ad Ælium Spart. p. 7.

l. 11. ΚαίσαρΟϚ φίλΟϚ.] Amici & comites Cæſaris dicebantur, qui erant à conſiliis, & admiſſi in interiorem principis familiaritatem. Vide Salmaſ. ad Ælium Spart. p. 9. ver. 16. *Non amicos ſuos aut comites ſolum.* Frequens horum in vetuſtis monumentis mentio. & infra p. 531, 14. 539, 12. 546, 3. 555, 1. 585, 10.

p. 370. l. 15. Ἐκεῖνοι δέ.] Abeſt iſtud ϑ, ab omnibus quos vidi libris, noſtro excepto.

l. 16. Τὸν Δία ϑ' λοιδορῶσιν.] Vide p. 140. 314. 715.

p. 371. l. 7. Σώφρων.] Nomen proprium comœdi. *Meibomius.* Extat nomen Sophronis neſcio cujus apud Grut. in inſcript. p. DCCX. 8. Mox lege, Οὐ· ἀλλ' ἐκ.

l. 10. Ἐμοὶ παρ' ἐμὲ φίλτερΟϚ ϑδέις.] Vide p. 117.

l. 13. Νικήσει, ὃν ϑέλει.] Sic recte noſter codex; non νικήσω, uti perperam alii habent.

CAP. V.

PAg. 372. l. 7. ἌνοσΟϚ εἶ σύ;] Pro εἶ σὺ, noſter codex habet οἶϑά σου; Forſ. ἄνοσΟϚ ἔσῃ;

p. 373. l. 4. Τὴν σωλῆ σάσιν μεταλήψεσθαι ἀπὸ τῶν ἀπεσωρέτων ἐπὶ τὰ περισωρήματα;] In Enchir. cap. II. p. 685. Ἄρα οὖν τὴν ἔκκλισιν ἀπὸ πάντων τῶν ἐκ ἐφ' ἡμῖν, ϗ μεταϑέσεις ἐπὶ τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐφ' ἡμῖν.

l. 6. Κἂν ποτ' εἴπῃς, οἴμοι.] Vide infra cap. XIX. & Ench. p. 638. l. 10.

l. 7. Διὰ τὸν ἀδελφὸν, ἀλλὰ διὰ ἐμέ.] Omiſſum credo διὰ νόσον. *Com. Shaftesburienſis.*

Ibid. Ἔτι ὑπολογίζῃ νόσον;] Noſter codex & MS. Par. ἔτι, cæteri habent ὅτι. ex noſtro quoque codice mox πῶς repoſui τί πῶς ποιοῦνΤας;

l. 13. Ἤ τι ἔχεις.] Malim ἅτι. *Wolfius.* Sic quoque noſter codex.

p. 374. l. 1. ἈνάγκαςΟϚ.] ἈναγάγκαςΟϚ lege. *Wolfius.* Edit. Salmant. * ἀνάγκαςΟϚ in marg. * ἀναγάγκαςΟϚ.

l. 14. Ἐκ τῆς παννυχίδος;] Vide ad p. 246. l. 11. & confer infr. p. 557. l. 10.

p. 375. l. 8. Ἤ ὑγιαίνων.] Scribe ἦ certe, *profecto*. & dele interrogationem. *Abi ad lectulum tuum: dignus es profecto qui vel ſanus in tali recumbas.*

l. 10. Ὁ Σωκράτης τί λέγει; Ὥσπερ ἄλλΟϚ τις, φησι, κ. τ. λ.] Verba Socratis ad quæ reſpexit

Epictetus extant in Xen. ἀπομ. L. I. c. 6. Ἐγὼ δ' ἔν γ' αὐτὸς, ὦ Ἀντιφῶν, ὥσπερ ἄλλος τις ἵππῳ ἀγαθῷ, ἢ κυνὶ, ἢ ὄρνιθι ἥδομαι, οὕτω καὶ ἔτι μᾶλλον ἥδομαι φίλοις ἀγαθοῖς· καὶ ἐάν τι ἔχω ἀγαθὸν, διδάσκω, καὶ ἄλλοις συνίστημι, παρ' ὧν ἂν ἡγῶμαι ὠφελήσεσθαί τι αὐτὸς εἰς ἀρετήν. Καὶ τὰς θησαυρὰς τῶν πάλαι σοφῶν ἀνδρῶν, ἃς ἐκεῖνοι καταλιπον ἐν βιβλίοις γεγραφαντες, ἀνελίττων, κοινῇ σὺν τοῖς φίλοις διέρχομαι· καὶ ἂν ὁρῶμεν ἀγαθὸν, ἐκλεγόμεθα· καὶ μέγα νομίζομεν κέρδος, ἐὰν ἀλλήλοις φίλοι γενώμεθα. Haud ſecus M. Antoninus. VIII. 43. Εὐφραίνει ἄλλος ἄλλο· ἐμὲ δὲ, ἐὰν ὑγιὲς ἔχω τὸ ἡγεμονικὸν, μὴ ἀποτρεφόμενον μήτε ἄνθρωπον, μήτε τινα τῶν ἀνθρώποις συμβαινόντων· ἀλλὰ πᾶν εὐμένεσιν ὀφθαλμοῖς ὁρῶντα καὶ δεχόμενον, καὶ χρώμενον ἑκάστῳ κατ' ἀξίαν. *Aliud alium oblectat: me verò ſi ſanam habeo principalem animi partem, non averſantem hominemve, aut quæ hominibus contingant; ſed omnia oculis benignis videntem & excipientem, & ſingulis pro ſui exiſtimatione utentem.* ſic Marci locum lego & diſtinguo, ne literâ mutatâ. tantùm τινα tranſpoſui: ὁρῶντα, pro ὁρῶν dicitur καθ' ἓν ῥῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον: ſed, ſi malis, legas minima mutatione ὁρῶν τε καὶ δεχ.

l. 16. Περὶ ὅ.] Noſter codex περὶ ὃ.

p. 376. l. 3. Τὸ αὐτὸ πρόσωπον ἀεὶ καὶ ἐνφέρειν καὶ εἰσφέρειν ;] Vide ad p. 132. l. 2. Simplicius in Epict. Ench. c. XLII. Ἐλέγετο ἔν γε ὁ Σωκράτης ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι ἀεὶ ὁρᾶσθαι, καὶ μήθ' ὑπὸ τῶν ἡδέων μήτε ὑπὸ τῶν λυπηρῶν δοκεῖν μεταπίπτειν, διὰ τὸ μίαν τὴν αὐτὴν [l. μίαν καὶ τὴν αὐτὴν, *unam & eandem*] ζωὴν ἀεὶ τὴν ἑαυτοῦ διαζῆν.

l. 5. Οὐδέποτε ἔφην ὅτι οἶδά τι, ἢ διδάσκει.] Socrates apud Platonem in Apolog. Οὐδέν' εἴ τινα ἐκκαλοίμην ὡς ἐγὼ παιδεύειν ἐπιχειρῶ ἀνθρώπους, καὶ χρήματα πράττομαι, οὐδὲ τοῦτο ἀληθές. Xen. in Lib. I. ἀπομ. ἀλλ' ἔπαυσε μὲν τούτων πολλοὺς, ἀρετῆς ποιήσας ἐπιθυμεῖν, καὶ ἐλπίδας παρασχὼν, ἂν ἑαυτῶν ἐπιμελῶνται καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ἔσεσθαι· καίτοι γε οὐδὲ πώποτε ὑπέσχετο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ εἶναι τούτου. Vide & ἀπομ. L. I. c. VI. ſ. 3. Hinc meram eſſe calumniam apparent, quæ ab Ariſtophane jactata ſunt in Nub.

Οὗτοι διδάσκουσ' ἀργύριον ἤν τις διδῷ,
Λέγοντα νικᾷν καὶ δίκαια κἄδικα.

ubi Schol. καὶ τοῦτο ψεῦδος, διαβολῆς χάριν· οὐδεὶς γὰρ μισθὸν ἐτέλει Σωκράτει· ἐπεὶ ἐκεῖνός γε ἔφασκε μηδὲν εἰδέναι. Nihil ſcire ſe Socrates dicebat, ideoque nullam à diſcipulis mercedem exigebat. Ita Xen. in ἀπομ. & Plato in Apolog. Laert. in vita Socratis. II, 32. καὶ εἰδέναι μὲν μηδὲν, πλὴν αὐτὸ τοῦτο εἰδέναι. ubi vide quæ congeſſit Menagius. Luciani autem locus in Hermotimo, quem ibi laudat, leviter corruptus eſt, nam pro ἐχ ὅπως μὴ, tranſpoſitis vocibus ſcribendum μὴ ἐχ ὅπως. ſic, ἐκκεράσει πρὸς ἅπαντας, μὴ ἐχ ὅπως, ἀλλ' μηδ' ὅλως εἰδέναι τι, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε. Socrates *palam apud omnes profeſſus eſt, non ſe ſcire, ſed prorſus ſe nihil ſcire, niſi hoc ſolum quòd nihil ſciret.*

l. 6. Εἰ δέ τις λεξίδια ἤτει—— ἀπῆγε πρὸς Πρωταγόραν.] Sic Plato in Dialogis. & Xen. ἀπομ. δ'. c. 7. ſ. 1. Ὅτε δ' αὐτὸς ἀπειρότερος εἴη, πρὸς τοὺς ὁμιλοῦντας ἤγεν αὐτούς.

l. 10. Ἐπεί τοι εἰ εἴγελε, καὶ ἐνοσεῖτε ἂν ἡδέως.] Vide Chryſippi verba. p. 195. 216.

l. 13.

l. 13. Οἶδεν ὅτι ἀληθῆ λέγω.] Hoc eſt, qui amat, novit quid ſit propter amorem omnia perferre, omnia audere. Si quis adeo puellæ captus amore, pericula mortemque ipſam vellet obire: quid non ille obiturus eſt, qui Dei, Univerſi, τῆ πρώτῃ καλῇ, amore captus eſt?

CAP. VI.

PAg. 377. l. 3. Πυθομένῳ δέ τινι.] Ex reſponſo locum eſſe corruptum patet. inſere διὰ τί: hæc omiſſa: deinde pro πότερον, lege πέρτερον: Hoc modo, Πυθομένῳ δέ τινι, Διὰ τί, τῶν νῦν μᾶλλον ἐκπεπονημένῃ τῷ λόγῳ, πέρτερον μ. *Sciſcitante verò quodam, Quare, cùm logica, quam tractant homines noſtræ ætatis, magis ſit elaborata, priùs majores progreſſus erant.*

l. 4. Πότερον μείζονες προκοπαί.] Sententia, & ea quæ ſequuntur, indicant addendum eſſe τότε. *Wolfius.*

l. 9. Πῶς δ' ἔστε τὸ ἡγεμονικόν.] Ferri poteſt, ſed malim τότε. *Wolfius.* Cod. Ven. habet τότε.

l. 12. Μηδὲ ζήτει.] Vide p. 25. l. 12.

p. 378. l. 3. Ὁ σπουδαῖος ἀήττητος.] Vide ſupra p. 102. l. 1. & infra p. 471. l. 2. Ench. c. XIX.

l. 4. Εἰ μὴ ὅπου κρείσσων.] Fortaſſe, ἢ ὅπου κρείσσων. *Wolfius.* Noſter codex totam ſententiam, cæteris omiſſis, ſic legit, Ὁ σπουδαῖος ἀήττητος· καὶ γὰρ οὐκ ἀγωνίζεται ὅπου μὴ κρείσσων ἐστίν. *Vir bonus & ſapiens invictus eſt; nam non certat niſi ubi ſit ſuperior.* Olim legebam, ἢ γὰρ— ἢ εἰ μὲν, ὅπ. κ. *aut enim non certat ubi non eſt ſuperior, aut ſi certat, ibi certat, ubi ſuperior eſt.*

l. 5. Εἰ τὰ καλὰ τὸν ἀγρὸν θέλεις, λάβε τὰς οἰκέτας.] Omittitur λάβε, propter repetitionem. repone itaque, εἰ τὰ καλὰ τὸν ἀγρὸν θέλεις, λάβε· λάβε τὰς οἰκ.

l. 11. Κοινὰς νάς.] *Senſus communis*, varie apud varios accipitur; uti monuit Bentleius ad Horat. Serm. L. I. III. ver. 65. Vide quoque Com. Shaftesb. in tractatu ſuo, qui inſcribitur *Senſus communis.* & Gatakerum ad M. Ant. I, 16. Κοινονημοσύνη. Cæterùm κοινὰς νάς hoc in loco eſt ſenſus ille omnibus communis, (utpote una eſt τῆ Παντὸς anima, cujus ſingulæ quaſi particulæ ſunt) per omnia rationalia diſpertitus, à ſpiritu illo, qui magno ſe corpore miſcet. Una eſt veritas: una eſt anima, cujus ſingulæ quaſi particulæ ſunt. Ad rem M. Ant. IX, 8. Εἰς τὰ λογικὰ μία νοερὰ ψυχὴ μεμέρισται. *Anima una intellectiva in rationalia diſpertitur.* & IV, 4. Εἰ τὸ νοερὸν ἡμῖν κοινὸν, καὶ ὁ λόγος καθ' ὃν λογικοί ἐσμεν κοινός.

p. 379. l. 4. Οὐδὲ γὰρ τυρὸν ἀγκίστρῳ λαβεῖν.] Apophthegmate tali uſum Bionem quoque refert Laertius his verbis: Ὀνειδιζόμενος ἐπὶ τῷ μὴ θηρᾶσαι μειράκιον, Οὐχ οἷόν τε, εἶπεῖν, ἁπαλὸν τυρὸν ἀγκίστρῳ ἐπισπᾶσθαι. *Schegkius.* Fortaſſis addendum ἐπίδεσον, ἁπαλὸν, ut eſt apud Diogenem Laertium. *Wolfius.* Pro certo ἁπαλὸν addendum, aliter nullo ſenſu dicitur. Vide Laert. IV, 47.

l. 6. Ῥούφῳ.] De Rufo, vide ad p. 10. l. 12.

l. 8. Ἄνω βάλης.] Vulg. ἀναβάλης. ſed edit. Salmant. * ἀναβάλης. in marg. * ἄνω βάλης.

l. 11. Ἐφ' ᾧ πίφυκεν. Lego ἐφ' ὅ. *Wolfius.*

CAP.

CAP. VII.

PAg. 380. l. 4. Τῦ διορθωτῦ.] *Correctores liberarum civitatum*, ii ſunt quorum in antiquis inſcriptionibus frequens mentio. Vide Caſaub. in Capitol. p. 66. edit. Fol. vide Gruter. p. CCCCLXXXVI. 3. p. MXCVIII. 1. & alibi.

l. 9. Ἱσορήσαντες μεθήωμεν.] Quo *nempe cognito redeamus.* Reſpicit ad nobile illud Pythagoræ dictum. vide ſupra ad p. 246. l. 11. & confer p. 248. l. 2.

l. 15. Τὴν σάρκα;] Vide p. 112. 325.

l. 15. Διὰ ταύτην Μάξιμος ἐπολεμησε μέχει Καισάρης.] Maximus, à Trajano dux conſtitutus contra Parthos: à quibus devictus periit. Vide Xiphilinum in vitâ Trajani.

p. 381. l. 1. Περιέμπων.] Scil. τὸν υἱόν. *Wolfius.* Περιέμπειν eſt *aliquem honoris cauſâ deducere.* Xen. Κυρ. Παιδ. ά. Κῦρος ἦ ἐλθὼν οἴκαδε, καὶ περιευξάμενος Ἑστίᾳ πατρῴᾳ, καὶ Διὶ πατρῴῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς, ὥρμᾶτο ἐπὶ τὴν στρατείαν· συμπεριέπεμπε ἦ αὐτὸν καὶ ὁ πατήρ. *Cyrus autem domum reverſus, precatuſque Veſtam patriam, & patrium Jovem, deoſque cæteros, profectus eſt in expeditionem: eumque pater etiam deducebat.* Sic etiam παραπέμπειν apud Eunapium p. 149. edit. Commel. ὁ ἦ ἀνθύπατος καὶ δορυφορῶν μετὰ πάντων ἢ τῶν δωρέμεων, ἐν τῷ θεάτρῳ παρέπεμψε. Quem locum ſic refinge: ὁ ἦ ἀνθύπατος μετὰ πάντων τῶν δορυφορῶν καὶ τῶν δωρέμεων, ἐν τῷ θεάτρῳ παρέπεμψε. *Proconſul verò cum omni ſatellitio & copiis comitatum, è theatro honorificè deduxit.* ſic περιέμπειν, *deducere*, apud Homer. odyſſ. ε. 37.

Πέμψει δ' ἐν νηῒ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

l. 16. Ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς.] Legendum credo τοῖς ψυχικοῖς, quia ſequitur τοῖς σωματικοῖς, per oppoſitionem. *Com. Shaftesburienſis.*

p. 382. l. 1. Ἐφ' ᾧ εὐλόγως ἐπαιρόμεθα.] Vide p. 227. l. 8. Alludit ad Stoicam definitionem τῆς χαρᾶς, quam dicunt eſſe εὔλογον ἔπαρσιν, cui opponitur ἡδονὴ, i. e. ἄλογος ἔπαρσις. Vide Diog. Laert. in vitâ Zenonis. Cæterùm ἡδονὴ ψυχικὴ, ſeu (quod eodem redit) εὔλογος animæ ἔπαρσις vocatur ἐπιγέννημα: illud verò, ἐφ' ᾧ εὐλόγως ἐπαιρόμεθα, vocatur τὸ προηγούμενον. Ita ergo concludit philoſophus, Quale eſt τὸ ἐπιγέννημα, tale eſt τὸ προηγούμενον: ſed ἐπιγέννημα purè & verè ψυχικὸν eſt: ψυχικὸν ergo τὸ προηγούμενον. Porro τὸ ἐπιγέννημα ἀγαθὸν eſt, ἀγαθὸν ergo τὸ προηγούμενον: ſed ſi tam ψυχικὸν, quàm ἀγαθὸν, datur contra Epicureos ἀγαθὸν ψυχικὸν: hi verò omne bonum σωματικὸν eſſe tenebant.

l. 8. Πάλιν ἐκεῖνα.] Repone cum noſtro codice, πάλιν ἵν' ἐκεῖνα. ſed ſupra nota τοῖς σωματικοῖς, quibus opponuntur (prout emendatum eſt) τὰ ψυχικὰ p. 381. lin. penult.

p. 383. l. 1. Τὸ γὰρ κλέψαι, οὐδ' αὖθις ὁ Ἐπίκυρος ὑποφαίνει κακὸν, ἀλλὰ τὸ ἐμπεσεῖν.] Excepto noſtro codice quem hìc ſequimur, habent cæteri οὐδ' αὐτό. Verba autem Epicteti apud Laert. L. X. ſ. 151. Ἡ ἀδικία, ἃ καθ' ἑαυτὴν κακὸν, ἀλλ' ἐν τῷ καὶ τὴν ἀσφάλειαν φόβῳ. & Clem. Alex. Στρωμ. IV. καὶ ὅ γε Ἐπίκυρος ἀδικεῖν ἐπὶ κέρδει τινὶ βέλεσθαί

βάλεσθαί φησι ἢ κατ' αὐτὸν Σοφὸν· φίσιν γὰρ λαθεῖν μὲν τῶ λαθεῖν ἐ δύναται, ὥστε εἰ ἐπίσαιτο λήσειν, ἀδικήσει κατ' αὐτόν. Vide Cicer. de Fin. L. II. c. 17, 18, 19. Horat. I. Epiſt. 16, 54.

Sit ſpes fallendi, miſcebis ſacra profanis.

l. 7. Καὶ φιλίας.] Fortaſſe φίλας, quod mulieres plerumque maritis imperant. *Wolfius.* Totum hunc locum ſic diſtingue atque interpretare. Ἀλλ' ἐγώ σοι λέγω, ὅτι ἐὰν νομιζῶς καὶ πεφιεσαλμένως γένηται, λησόμεθα· εἶτα καὶ φίλους ἐν τῇ Ῥώμῃ ἔχωμεν δυνατούς, καὶ φίλας. Καὶ οἱ Ἕλληνες ἀδεεῖς εἰσίν. ἀδεὲς τολμήσει ἀναβῆναι τότε ἕνεκα; *At ego tibi dico ſi furtum fiat ſolerter & caute, fore clam: præterea amicos Romæ potentes, atque amicas habeamus,* [qui gratiam nobis atque veniam concilient.] *Quin & Græci imbecilles ſunt:* ſine exercitu; à Romanis ſubacti. *nemo hâc de cauſâ,* [nempe quòd imbecilles ſint, non quòd res in ſuâ naturâ recta ſit necne] *in iſtam regionem aſcendere audebit, atque eos ſpoliare?*

l. 8. Τί ἀπέχῃ τῶ ἰδίῳ ἀγαθῷ;] Vide p. 313. l. 11.

l. 13. Οὕτως ἀδυνάτον ὄζει τῶ θαυμαζόμενον ἀγαθῶ ἁπτεσθαι.] Alii libri ἀδυνάτου ὄζει τῳ τῶ φ. ſi τῳ retineatur, ſcribe τῳ id eſt τινι: ſed ſequimur noſtrum codicem. Confer autem Ariſtot. Ethic. Lib. I. cap. I. in initio. & ſupra p. 364.

p. 384. l. 1. Ἂν δὲ φλυαρῇ ὁ ἀνήρ.] Angl. *If the husband pretends to trifle with us.*

l. 2. Εἰ θέλεις εἶναι φιλόσοφος——εἰ ὃ μή.] De conſtructione ſententiæ vide ſupra ad p. 124. l. 5.

l. 8. Δογματίζων τὰ αἰσχρὰ, ποιῶν τὰ καλά.] Ita optime noſter codex. optime quoque ſic emendavit Wolfius, cum alii libri inverſa verba ſic exhibent, δογματίζων τὰ καλὰ ποιῶν τὰ αἰσχρά. Ad rem verò Cicero de Fin. L. II. c. XXV. *Ac mihi quidem, quod & ipſe bonus vir fuit, & multi Epicurei fuerunt, & hodie ſunt, & in amicitiis fideles, & in omni vitâ conſtantes & graves, nec voluptate, ſed officio conſilia moderantes, hoc videtur major vis honeſtatis, & minor voluptatis: ita enim vivunt quidem ut eorum vitâ refellatur oratio: atque ut cæteri exiſtimantur dicere melius, quàm facere; ſic hi mihi videntur facere melius, quàm dicere.* & c. 31. *Huc & illuc, Torquate, vos verſetis licet; nihil in hac præclara epiſtola ſcriptum ab Epicuro congruens & conveniens decretis ejus reperietis. Ita redarguitur ipſe à ſeſe, vincunturque ſcripta ejus probitate ipſius ac moribus.* vide & L. II, 18.

l. 9. Τὸ θεόν σοι ὀμνοεῖς Ἐπικυρείων πόλιν.] Locus corruptus cujus emendatio non occurrit. Sententiam igitur qualemcunque ſum ſecutus, quaſi ſcriptum fuiſſet πρὸς θεῶν μοι πόλιν Ἐπικύρειον ὀμνύει. Paulo ſupra etiam inverſa verba, hoc modo corrigenda ſunt: δογματίζων τὰ αἰσχρὰ, ποιῶν τὰ καλά. *Wolfius.*

Ibid. Τὸν θεόν σοι, ὀμνοεῖς Ἐπικυρείων πόλιν.] Recte MS. Par. τὸν θεόν σοι, ſcil. ἐπόμνυμι. *per Deum tibi* juro. Vide ſupra ad p. 355. l. 2. Ecce interea imaginem Epicureæ civitatis! neque abſimilis iſta Cyclopea civitas, quam depingit Homerus, οδ. ί. 112. &c.

Audi etiam apud Euripidem ipſum Cyclopa, ver. 33.

Ἀλλ' ἐγώ τινι θύω, πλὴν ἐμοὶ, (θεοῖσι δ' οὔ,)
Καὶ τῇ μεγίστῃ γαστρὶ τῇδε δαιμόνων;

Ὡς

Ὡς τῦ πιεῖν γε καὶ φαγεῖν τὰρ᾽ ἡμέρας,
Ζεὺς ὅτῳ ἀνθρώποισι τοῖσι σώφροσι,
Λυπεῖν ἢ μηδὲν αὐτόν· ὃι ἢ τὰς νόμυς
Ἔθεντο, ποικίλλοντες ἀνθρώπων βίον,
Κλαίειν ἄνωγα· τὴν δ᾽ ἐμὴν ψυχὴν ἐγὼ
Οὐ ποιόσομαι δρῶν εὖ.

Quas pecudes cui macto, nisi mihi, (minime verò diis,) & huic ventri, qui maximus est deorum? quia comedere & bibere quotidie, id verò Jupiter est hominibus sapientibus, & nihil sese angere. qui verò leges posuerunt, variantes hominum vitam, illos plorare jubeo: meæ autem vitæ non desinam benefacere. versus tertius corruptus est, quem sic legit Barnesius, Ὡς τόγε πιεῖν γε. at illa repetitio τόγε γε minime placet: posset melius hoc modo corrigere, Ὡς τόγε πιεῖν τε καὶ φ. *quippe ipsum illud & bibere & comedere, &c.*

l. 10. Οὐ γὰρ γαμητέον· ἀλλ᾽ οὐδὲ παιδοποιητέον· ἀλλ᾽ οὐδὲ πολιτευτέον.] Hæc erat Epicuri doctrina: neque matrimonium contrahendum, neque resp. capessenda. Vide supra ad p. 119. l. 14. & p. 120. l. 6.

p. 385. l. 3. Ἄρχειν σὲ δεῖ, κεῖνων δικαίως, ἀπέχεσθαι τῶν ἀλλοτρίων.] Hæc omnia sunt Stoica. Unde Horat. in Epist. I. 1. 16. qui locus male ab interpretibus accipitur.

Nunc agilis fio, & mersor civilibus undis,
Virtutis veræ custos, rigidusque satelles.

l. 8. Οὕτω πιθανὸς ὢν πρὸς τὸ ἀγαγεῖν καὶ νικῆσαι.] Nec ex his verbis certam sententiam elicere possum. Nisi forte τὸ ἀγαγεῖν ad institutionem adolescentiæ pertineat, & pro νικῆσαι legatur κινῆσαι. *Wolfius.* Pro ὕτω πιθανὸς ὢν legendum ὕτω πιθανῶν: scil. πραγμάτων. sensus postulat. Hoc non videns Wolfius majorem mutationem frustra tentat. *Comes Shaftesburiensis.* Hanc lectionem viri nobilis prorsus admittendam censeo. Sic reddidi Anglicé. *Procure tenets consonant to these truths, from which setting out, you will with pleasure abstain from things so persuasive to mislead you, and gain the mastery over you.*

l. 9. Τῇ πιθανότητι.] Vide ad p. 138. l. 5.

l. 13. Ἐν τῷ ῥεύματι.] Lego ἐν τορεύματι à verbo τορεύω. *Wolfius.* Certissima emendatio, quanquam silent codices. Confer autem Com. Shaft. Vol. II. p. 404.

p. 386. l. 1. Καὶ καθήκοντα τρισσά.] Fortasse δίχα. sequitur enim τὰ μὲν πρὸς τὸ εἶναι, τὰ δὲ πρὸς τὰ ποῖα εἶναι, τὰ δὲ αὐτὰ (scil. τὰ ποῖα) τὰ προηγούμενα. *Wolfius.* Καθήκοντα τετραχᾶ, inquit Epictetus. lego itaque pro τὰ δὲ αὐτὰ τὰ π. τὰ δὲ αὖ τὰ π. *alia rursus, &c.* Hoc modo ἔχειν καὶ καθήκοντα τετραχᾶ·

α. τὰ μὲν πρὸς τὸ εἶναι.
β. τὰ δὲ πρὸς τὸ ποῖα εἶναι.
γ. τὰ δὲ αὖ τὰ προηγούμενα.

l. 3. Οὕτω καὶ ἄνθρωπε ὑ τὴν ὕλην δοκεῖ τιμᾶν] Lego δόκει modo imperativo. *Wolfius.* Sic cum MS. Par. lege, ὕτω καὶ ἄνθρωπε ὑ τὴν ὕλην δεῖ τιμᾶν, τὰ σαρκίδια, ἀλλὰ τὰ προηγούμενα. *Sic non oportet honore prosequi hominis materiam, aut carnem, sed principalia.*

l. 14. Ἵν ἐν τοῖς κατὰ φύσιν ἔργοις διακρατῇ.] Angl. *That it may keep him (or hold him) steady in natural operations.*

p. 387. l. 3. Καίσαρ μοὶ κωδίκελλον ἔγραψε.] Tacit. annal. L. XIII. c. XX. *Fabius Rusticus auctor*

auctor eſt, ſcriptos eſſe ad Cæcinam Thuſcum Codicillos. ubi Lipſius, " Bene & ad ritum ejus ævi, Codi- " cillos. nam officia omnia admini- " ſtrationeſque dari à principe moris " in codicillis."

l. 7. Συμφόρᾳ ἢ Νεμηνίᾳ.] Symphori neſcio cujus mentio frequens eſt apud Gruter. in inſcriptionibus. Numenius paſſim occurrit: ſed quiſnam hic, neſcio.

l. 8. Τίνος πρὸ τοῦ κοιτῶνος κοιμηθείς;] *Cujus ante thalamum obdormiviſti?* i. e. *cujus es cubicularius?* vide ſupra ad p. 106. l. 16.

Ibid. Τίνι πέμψας δῶρα;] Tanquam hæredipeta. tangit hunc morem paſſim Martialis. & Horat. S. L. II. 5. ver. 10.

l. 11. Ὡς λίθον.] Sic pag. 548. l. 7. Cæterum plenius diſtingue poſt βαλεῖν. Reſpondet Epictetus, Ὡς λίθον. & mox, Ἀλλὰ——ὄν θέλω. Iterum Epictetus, Ὡς ὄνον.

l. 14. Δείκνυς ἡμῖν.] Lege cum noſtro codice δείκνυε. uti habes in verſu ſequente.

l. 16. Ζηλωτὰς ἡμᾶς.] Vide p. 104. l. 10.

p. 388. l. 7. Ποίαν βλάβην;] Confer p. 183. l. 10. p. 219. l. 13. p. 646. l. 12.

CAP. VIII.

PAg. 389. l. 3. Ὡς πρὸς τὰ ἐρωτήματα.] Vide p. 253. l. 8. & p. 366. L. II. Ἐρωτήματα *interrogatiunculæ*. Sic Cic. l. 4. de Fin. *Pungunt quaſi aculeis, interrogatiunculis anguſtis.* Seneca Ep. 82. *Verba mihi captioſa componis, & interrogatiunculas nectis.* In hiſce ſeſe exercebant Stoici. Sic Lucianus de Demonacte, πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων πάνυ εὐσόχως παρεσκεύασο.

l. 7. Τῷ δεῖνος. Ἀπόκειναι.] Lego τῷ δεῖνος. τί σοι δοκεῖ; Ἀπ. ut poſtea interrogative. *Com. Shaft.*

l. 8. Καταλείπει] Noſter codex & MS. P. ἀπέλιπε.

l. 9. Καίσαρ αὐτὸν καθέκειν. Ἀπεραίτητον ὂ κακόν.] Hæc omnia ex noſtro codice ſupplevi, quæ in aliis deſunt libris.

l. 14. Ἤ ἔγ.] Sic noſter codex. male cæteri ἢ ἔγ. Ita quoque reſtituit Gatakerus, quem vide ad M. Ant. XI, 37.

p. 390. l. 1. Τὸ πλοῖον ἀπώλετο.] Repetitio videtur inſcitiâ librarii omiſſa. τί ἐγένετο; τὸ πλοῖον ἀπώλετο. *Wolfius.*

l. 2. Τί ἐγλύπτο; τὸ πλοῖον ἀπώλετο.] Hæc etiam ſupplevi fidem noſtri codicis ſecutus. monente quoque Wolfio.

l. 8. Ὅτι ἔξεστί σοι πάσχοντι.] Noſter codex ὅτι ἔξεστι πάσχοντα.

l. 9. Τὴν θύραν ἤνοιξεν.] Vide ad p. 56. l. 2.

Ibid. Ὅταν σοι μὴ ποιῇ.] Stoicus fortaſſe loquendi modus. Alioqui legerem, ὅταν σοι μὴ δοκῇ, vel ἀρέσῃ. ut ſupra etiam monui *Wolfius.* Ang. *If it makes not for you.* Vide ſupra ad p. 198. l. 7.

l. 12. Ἰταλικός.] *Italicus*, cognomen ab *Italia* deductum. Unde *C. Silius Italicus.*

CAP. IX.

PAg. 391. l. 4. Τῆς αὐτῆ.] Pro αὐτῆ.

l. 7. Τί πράξεις.] *Quid acturus sis?* Verbum πράττειν, cum & de eventu actionis & de ipsâ actione intelligatur: hìc minus commodo reddi potuit. Sequitur πῶς πράξεις; *Quomodo sis acturus?* Wolfius.

l. 12. Τί γάρ ἐστιν ὃ ἐπεθύμησας.] Legendum credo, τί γάρ ὅτι τὸ κινῆσαν (vel τὸ κινεῖν) σε πρωτάτης &c. (vide supra [p. 68. l. 8.]) Responsio est τὸ δόγμα: sicut infra statim. nam locus interpunctione laborat. Quidni δι' ὃ ἐπθυμ. unâ saltem litera mutata? imo recte. nam sic infra δι' ὃ νῦν ἀνέρχη. *Com. Shaftesburiensis.* Recte vir nobilis δι' ὃ ἐπ'. & vir doctus ad oram nostri codicis scripsit f. δι' ὅ, vel certe subauditur. Nota interea πρωτάτης χειροτονηθῆναι: nam nunc senatus consulto, nunc sorte provincias obtinebant.

l. 14. Τί ὅτι, δι' ὃ νῦν ἀνέρχη εἰς Ῥώμην; τὸ δόγμα. καὶ μελὰ χειμῶνος, καὶ κινδύνου, καὶ ἀναλωμάτων; ἀνάγκη γάρ ὅτιν. τί σοι λέγει τὸ δόγμα;] Videntur verba transposita, & hoc modo collocanda: τί ἐστι δι' ὃ νῦν ἀνέρχη εἰς Ῥώμην; τὸ δόγμα. Hæc subjectio Epicteti est. ἀνάγκη γάρ ἐστιν. Verba oratoris. τί σοι λέγει τοῦτο τὸ δόγμα; καὶ μελὰ χειμῶνος, καὶ κινδύνου, καὶ ἀναλωμάτων, iterum subjectio Epicteti. Contextum orationis mutare non ausus fui, sed hìc libet conversionem ascribere. *Quid est ob quod nunc Romam ascendis? Decretum. Necesse enim est. Quid tibi decretum istud dicit? Faciendum hoc esse, etiam in tempestate, cum periculo & impensis.* Wolfius. Male W. ab interpunctione tantùm laborat locus.

p. 392. l. 6. Τὸ ἐπιλελύμενον.] Scil. φαῦλον. quanquam verbo non utitur, parcens viro primario. *Com. Shaftesb.*

l. 9. Καὶ τοῖς μαινόμενον.] Vide p. 150. l. 2. p. 225. l. 1.

l. 13. Εἰς Ῥώμην πλεῖς ἐπὶ τῷ πρωτάτην εἶναι Κνωσίων.] Ἐπὶ τῷ πρωτάτης εἶναι. Casu recto melius videtur. *Wolfius.*

p. 393. l. 2. Τίνι προσελήλυθας τούτου ἕνεκα;] Respicere videtur ad Platonis Alcib. I. Vide ad p. 233. l. 3.

l. 8. Αὐτὸς ἐμελέτας.] Μέλεται sunt *declamationes*, quibus sese exercebant.

l. 17. Ἀλλ' ὡς πρὸς σκυλέα.] Cæteri libri habent καὶ ὡς. at ex nostro codice ἀλλ' ὡς reposui. supra autem sic distingue, ἐγὼ ἔχω π. τ. θεωρήματα, οὐδὲ σύ. οὐ τ. id est, Nec ipse habeo præcepta qui sum philosophus, nec tu qui rhetor.

p. 394. l. 4. Καὶ ἔστι παρερχόμενον αὐτὸ λαβεῖν;] Pro παρερχόμενον, ut legit noster codex, habent editi omnes, quotquot consului, παρεχόμενον.

l. 12. Συμβεβηκέναι μοι.] Omnino lege cum nostro codice συμβεβληκέναι: ut supra σωβεβαλον, mox infra συμβάλλειν.

p. 395. l. 2. Ἐσωλοίκιζεν, ἐβαρβάριζεν] Vox ἐβαρβάριζε non est Glossema. vide Zenonem apud Laert. VII, 59.

l. 3. Ἀλλ' ἂν πρὸς τούτοις, φησὶν, ὡς ἀγρὸν οὐκ ἔχω, ὡς οὐδὲ σύ.] Noster codex legit πρὸς & ὡς ἀγρὸν, cæteri libri πρὸς & ᾧ ἀγρόν. Forsl. hoc modo, Ἀλλ' ἂν πρὸς τούτοις,

ποις, φησὶν, ἀγρὸν ἔχε. id est, Si philosophi vitam egero, rebus externis non addictus, nec agrum, nec pocula, nec jumenta habebo, sed ut tu, Epictete, pauper fiam & despectus.

l. 11. Πάτρων, ἢ πάτρων, τί μοι μέλει;] Qui Romæ aliquid ambiebant, sine patronis non facile quicquam à Cæsaribus impetrabant. Epictetus igitur qui nihil ambiret, patronos non curabat. *Wolfius.*

l. 16. Σὺ χρυσᾶ σκεύη, ὀστράκινον δὲ λόγον, τὰ δόγματα.] Interpretationis causâ scribuntur hæc verba ad oram nostri codicis, σωυπαχυσέον, ἐγὼ ὀστράκινα τὰ σκεύη, χρυσᾶν δὲ λόγον, ἢ τὰ ἐξῆς.

p. 396. l. 7. Διὰ τί ὁ φιλόσοφος.] Interrogatio, ut supra διὰ τί μὴ φιλοσοχήσω, &c. *Com. Shaftesb.*

l. 12. Τοῖς εἰς σενόβεογχον.] Fortasse τοῖς παιδίοις εἰς. nam virum ea de causa ejulare ineptum fuerit. *Wolfius.* Noster codex pro σενόβεογχον habet σενόσομον. Certe autem excidisse videtur παίδιοις, unde ad normam græcæ constructionis δώσαι & κλάιει, verba numeri singularis, & παιδία neutrum plurale.

l. 17. Καὶ οἴσεις] *Et feres.* Puto legendum ἢ εὐεχήσεις. *Wolfius.* Hanc W. lectionem admittendam censeo, nisi forsan sit lusus verborum, ἄφες——ἢ ΕΞΟΙΣΕΙΣ. ἢ σὺ ἄφες——ἢ ΟΙΣΕΙΣ.

CAP. X.

PAg. 397. l. 3. Ἐκάστῳ δόγματος.] Confer M. Anton. III. 13. atque ibi Gatakerum.

l. 6. Λογίσασθε ἕκαστα.] Editiones aureorum carminum (quas ego quidem viderim) habent τεὸς ἕκασον ἐπελθεῖν. & post pro Δειναὶ μὲν ῥέξας, Δειλὰ μὲν ἐκτρήξας. *Wolfius.* Consule Hieroclem edit. Needh. τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη; sic apud Hierocl. at in editionibus Arriani τί μοι δέον ἐκλελέλεσται; tamen edit. Salmant. *ἐκλελέλεσται, in marg. *οὐκ ἐλελέσθη; editi quoque libri habent ὑπὸ τῶνδε ἐπέξιθι: mox Δειναὶ, at recte noster codex & MS. Par. Δειλὰ, i. e. *mala, improba.* quo sensu sæpe utitur Theognis.

p. 398. l. 2. Οὐχ' ἵνα δι' αὐτῶν ἀναφωνῶμεν, ὡς διὰ τῶ Παιὰν Ἀπολλον.] Locus valde corruptus. omissa quoque quædam videntur. sicut infra, Πῶ ποτ' ἀπελθόντα. Nihil boni sensus ex his verbis elici potest; neque ulla fine libris hujusmodi locis adhibenda est medicina.

l. 6. Τῶ ποτ' ἀπελθόντα τῶ σωμαλίῳ ἐπμελεῖσθε, εἴτε ἢ πυρετὸς οὐκ ἔρχεται.] Locus videtur & corruptus esse, & mutilus, nec venit in mentem quicquam quod satis placeat. Ego, ut aliquid dicerem, ita converti quasi scriptum fuisset: δεῖ τῶ νῦ ποτ' ἀπελθόντα τῶ σωμαλίῳ ἐπμελεῖσθε, εἴτε πυρετὸς ἔρχεται, εἴτε ἢ οὐκ ἔρχεται. *Wolfius.*

l. 10. Ἂν ἔτι ἐγὼ παρασκευάσωμαι.] *Si adhuc ego paravero me.* Sententia postulare videtur: *Cum jam præparatus fuero.* Hoc enim vult opinor, ab exercitatione non desistendum, etsi non plane paratum casus aliquis oppresserit, sicut pancratiasta plagis acceptis à certamine non desistat, sed potius exerceatur. *Wolfius.*

l. 12. Πληγὰς λαβών.] Vide infra ad p. 419. l. 10.

l. 15. Τί ὄφελος.] Recte dictum, τί ὄφελος: namque eis, qui philosophiam nullo loco habent, nihilominus dura vitæ atque incommoda superveniant.

l. 16. Ἀφ' ἑκάστου] Lego ἐφ' ἑκάστου τῶν τραχέων. *Wolfius.*

p. 399. l. 3. Εἰ ἔφαγες ὅσα δεῖ.] Alludit ad ἀναισχοφαγίαν pugilum: de qua vide ad p. 419. l. 3.

l. 11. Φιλολογῶ.] Dele interrogationem.

p. 400. l. 4. Ἔχεις.] Non ἔπεις.

l. 5. Ἔχεις τὸ τῦ πυρέσσοντος.] Alii libri, excepto nostro, habent τὰ τῦ. non ita recte, vide versum præcedentem τὸ τῦ ἀσκαλῶντος: atque ita hìc, τὸ τῦ πυρέσσοντος, legi debet.

l. 11. Κομψῶς ἔχεις.] Plurima in hisce dissertationibus non ita longe à stilo Evangelii abludunt, uti olim observabam. κομψῶς ἔχεις: ita Joan. 4, 52. τὴν ὥραν ἐν ᾗ κομψότερον ἔσχε. Paulo post, ἐὰν θέλῃς, Κύριε. eadem locutio occurrit Matt. 8, 2. Κύριε, ἐὰν θέλῃς. Sed hæc obiter.

p. 401. l. 1. Ἀλλὰ ὁ κόσμος μέλλει ἀναστρέφεσθαι;] Lege interrog. & verte cum Schegkio, *An te mortuo mundus evertetur?*

l. 2. Τί ἂν κολακεύεις ἀλλοῖον;] Vide Casaub. ad Pers. III, 65.

Et quid opus Cratero magnos promittere montes?

l. 16. Περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων;] Sic noster codex: alii περὶ τοῦ μηδενός.

p. 402. l. 3. Οὐκ ἔδει ἔτω μοι προσενεχθῆναι ἀδελφόν.] Pro ἀδελφὸν, lego ἰατρόν. *Com. Shaftesb.* Certè de Medico supra verba fecit. sed vide Ench. cap. XLIII.

CAP. XI.

PAg. 402. l. 11. Εἰσί τινες ὡς ἐκ νόμου.] Νόμος θεῖος, lex divina quæ sit, vide p. 496. l. 2. confer Xen. ἀπομ. L. IV. c. IV. s. 21. 24.

p. 403. l. 6. Ξεῖν' ἔ μοι θέμις.] Hom. οδ. ξ. 55.

Τόνδ' ἀπαμείβομενος προσέφη, Εὔμαιε συβῶτα,
Ξεῖν' ἔ μοι θέμις ἔστ' οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι,
Ξεῖνον ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες
Ξεῖνοί τε πτωχοί τε.

Sic Od. ι. 270.

Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε, ξείνων τε,
Ξείνιος, ὃς ξείνοῖσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.

Magna apud antiquos hospitii necessitudo, & vindex illius violatæ necessitatis erat Ζεὺς Ξένιος, *Jupiter Hospitalis.* Virg. Æn. I. 735.

Jupiter, hospitibus nam te dare jura loquuntur.

Cleanor in Cyr. ἀναβ. γ'. οὐδὲ Δία Ξένιον ᾐδέσθη. vide Ælian. L. IV. c. I. Ulysses in Eurip. Cyclop. ver. 352.

Σύ τ', ὦ φαεννῶν ἀστέρων οἰκῶν ἕδρας,
Ζεῦ Ξένι', ὄχει τάδ'.

Et tu, lucidarum stellarum qui habitas sedem, ô Jupiter hospitalis, hæc vide. Sic hunc locum lege. Confer quoque Hom. Il. ρ'. 484. ubi ait Deos similes hospitibus sæpe inter homines versari. ad quem locum respicit

ſpicit Plato in Sophiſt. p. 216. vol. 1. edit. Steph. καλὰ τὴν χθὲς ὁμολογίαν, ὦ Σώκρατες, ἤκομεν αὐτοί τε κομίσως, καὶ τὸν δέ τινα ξένον ἄγομεν· τὸ μὲν γένος ἐξ Ἐλέας, ἑταῖρον δὲ τῶν ἀμφὶ Παρμενίδην καὶ Ζήνωνα· μάλα δὲ ἀνδρα φιλόσοφον. [ſic hunc locum lego; tamen dant libri ἕτερον ——— ἑταίρων. nam neſcio quis in margine corrigebat ἑταῖρον pro ἕτερον, quæ vox poſtea corrupta in contextum irrepſit.] ΣΩ. Ἆρ' ἦν, ὦ Θεόδωρε, ὁ ξένον, ἀλλά τινα θεὸν ἄγων, καλὰ τὸν Ὁμήρου λόγον, λέληθας; ὃς φησιν ἄλλως τε θεὺς τοῖς ἀνθρώποις ὁπόσοι μὲ ἐχουσιν αἰδῶς δικαίας, καὶ δὴ καὶ ξένιον ἦχα ἥκιστα θεὸν συνοπαδὸν γιγνόμενον, ὕβρεις τε καὶ εὐνομίας τῶν ἀνθρώπων καθορᾶν.

l. 8. Περιχεῖσθαι ἔχειν.] Supple μέμνησο.

l. 10. Τῷ Πατρῴῳ.] Ζεὺς Πατρῷος. Vide Xen. Κυρ. Παιδ. δ. Ariſtoph. nub. ver. 1470. atque ibi Spanhemium.

l. 11. Καὶ ἐπ' ἀδελφῷ.] *Et reſpiciens ad fratrem.* Sapienter & doctè Aratus, quem Virgilius etiam eſt imitatus, quum inquit: *Jovis omnia plena.* In libello qui inſcribitur Ariſtoteli de Mundo, ſic ſcriptum legitur, de cognominibus Jovis: εἷς δ' ὢν πολυώνυμός ἐστιν, καλούμενος τοῖς πάθεσι πᾶσιν ἅπερ αὐτὸς ποιεῖ. καλεῖται γὰρ αὐτὸν καὶ ζωὴ, καὶ δία, παραλλήλως χρώμενοι τοῖς ὀνόμασιν, ὡς κἂν λέγοιμεν δι' ὃν ζῶμεν. πνεῦμα δὲ καὶ πῦρ λέγεται, διήκων ἐξ αἰῶνος ἀτέρμονος εἰς ἕτερον αἰῶνα. ἀσφαλὴς καὶ βεβαίως, καὶ ἀθεὶ, καὶ αἰθέριος, περιφυὴς τε καὶ ὑέτιος, πολιεὺς δὲ ἀπὸ τῶν πόλεων ὀνομάζεται. γηίθλιος καὶ ἔρκειος, καὶ ὁμόγνιος καὶ πάτριος, ἀπὸ τῆς πρὸς ταῦτα κοινωνίας. Reliqua, qui volet, in libello hoc perlegat. *Schegkius.*

l. 12. Καὶ ἔτω καλὰ τὰς ἄλλας σχέσεις.] Vide librum Ariſtotelis (vel Theophraſti,) Περὶ κόσμου, in fine. *Com. Shaftesb.*

CAP. XII.

PAg. 404. l. 3. Τὰς ἀσκήσεις ἃς δεῖ διὰ τῶν ἐξ ἀρχῆς φύσιν καὶ παραδόξων ποιεῖσθαι.] Hoc M. Ant. I, 7. vocat φανταστικὸν ἀσκητικόν.

l. 9. Ἐπὶ σχοινίου περιπατεῖν.] Seneca de irâ L. II. c. XIII. *Quid enim magnificum conſequitur ille, qui meditatus eſt* per intenſos funes ire? *qui ſarcinæ ingenti cervices ſupponere?* Ubi pro *intenſos*, malim *extentos*, uti Horat. Epiſt. L. II. 1. 210.

Ille per extentum funem *mihi poſſe videtur*
Ire *poeta.*

l. 9. Φοίνικα ἰσάνειν.] Phœnicem aut palmam ſtatuere vel erigere, quid ſit, ignoro. Niſi forte de Phœnice aut ſculptili ſit intelligendum: cujuſmodi eſt Norimbergæ ligneus papagallus, qui altiſſimæ trabi impoſitus, ſagittis petitur. τὸ ἰσάνειν Suidas σῶσαι interpretatur. *Wolfius.* Salmaſius in Plin. exercitat. "Ἀσκηλὰ compedes ſibi induebant & "totum diem ſic ambulabant ἀσκήσεως χάριν, quod χοίνικα ἰσάνειν "dixit Arrianus: ita lege pro χοίνικα. diximus in libro de inſtru"mentis muſicis." Hæc Salmaſius. ſed tamen ſic quoque mox legitur p. 406. l. 6. & explicare aggreditur Bulingerus de Theatro L. I, c. XLI.

οἱ φοινικοβαλέοντες, apud Lucian. de Dea Syria: sunt *qui palmas pedibus manibusque tenentes, quasi ἡνιοχοῦντες inscenderent*, Nescio (inquit Bulingerus) an apud Arrianum φοίνικας ἱσᾶναι sit destituere, ac erigere palmas uti liceat φοινικοβαλεῖν: id esse arbitror, ligna præcelsa erigere, ad quorum culmen fune arrepto pedibus manibusque eniti & evadere possis.

l. 10. Ἀνδριάντας περιλαμβάνειν.] Sic p. 601. l. 9. Ench. c. XLVII. Dicitur Diogenes nudus mediâ hyeme statuas amplecti. Diog. Laert. VI, 23. Χειμῶνος δὲ ἀνδριάντας κεχιονισμένους περιελάμβανε, πανταχόθεν ἑαυτὸν συνασκῶν. *hyeme statuas nive perfusas complectebatur, omni ex parte seipsum ad laborum tolerantiam exercens.* Hoc genus ἀσκήσεως, quippe quod habeat in sese nimiam ostentationem improbat Epictetus, vide p. 731. lin. ult. quem locum perperam interpretatur Simplicius in Comment.

l. 14. Ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει.] Malim ἐν ὀρέξει. *Wolfius.* Hic locus est Primus, uti supra monui, mox p. 407. l. 5. Locus Secundus. l. 9. Locus Tertius.

p. 405. l. 5. Ἐὰν ἔξω ᾖς.] Confer Ench. c. XXIII.

l. 10. Δεῖ πρὸ ἔθει τούτῳ ἐναντίον ἔθος.] Vide p. 138. 280. Cicero Tusc. D. II, 16. *Consuetudinis magna vis est. Pernoctant venatores; nive in montibus uri se patiuntur. Inde pugilas cæstibus contusi, ne ingemiscunt quidem.* sic locum lego & distinguo; recte, *Inde*, i. e. ex vi consuetudinis.

l. 11. Ὁ πολὺς ὄκνος τῶν φαντασιῶν.] Confer Ench. p. 722. l. 10.

l. 13. Ἂν ἀτυχήσω ἐπὶ τὸ ἐναντίον.] Forte ἀνισοτυχήσω, ut supra, ὡς ἐπὶ πλοίῳ ἀνισοτυχοῦντα: vel ἀναστυχήσω, πρὸς τὸ στυγεῖν. *Wolfius.* Hæc verba in hisce dissertationibus non occurrunt. Pro ἂν ἀτυχήσω legit Salmasius, ἀναχυκλήσω. Quid si, ἀναχωρήσω? *me recipiam ad contr.*

p. 406. l. 2. Ὁ μελετῶν ὀρέξει μὲν χρῆται, ἐκκλίσει δὲ πρὸς μόνα τὰ προαιρετικὰ χρῆται.] Suspectus locus, nec occurrit ut sit emendandus. *Wolfius.* Legendum ὀρέξει μὲν μὴ χρῆται. Vide Gat. ad M. Ant. L. XI. s. 37. *Com. Shaftesburiensis.* Vide quid hac de re diximus supra ad cap. II. hujusce libri. Cæterùm noster codex habet, ὁ μελετῶν ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει πρὸς μόνα τὰ προαιρετικὰ χρῆται.

l. 6. Στέγλω δερματίνῳ καὶ ὄλμου καὶ ὑπερον περιφέρειν.] *Tectum coriaceum & mortarium & pistillum circumferre.* Quod faciebant, ἀσκήσεως ἕνεκα. Respexit hunc morem Seneca in loco supra citato, *Quid enim magnificum consequitur ille qui meditatus est,* ——— *sarcinæ ingenti cervices supponere?*

l. 9. Προσκήσῃ.] Sic noster codex; alii προσσκήσῃ.

l. 16. Εἰ ἄρα.] Videtur subintelligendum βέλτιον, si forte placuerit. *Wolfius.* Sic εἴπερ ἄρα, p. 367. l. 9. & apud Dion. p. 356. B. ἀλλ' (εἴπερ ἄρα) συμπλέκεσθε αὐτοῖς.

p. 407. l. 4. Χύτρα, φασὶ, καὶ πίτρα οὐ συμφωνεῖ.] Proverb. Neque absimilis fabula Æsopica de olla fictili & ahenea.

l. 6. Δεύτερος τόπος ὁ περὶ τὴν ὁρμήν.] Τόπος recte codex noster pro τρόπος. De tribus verò locis vide supra cap. II. hujusce libri.

l. 7. Εὐπείθης τῷ λόγῳ.] Lege ἵνα εὐπ. & sic vetus interpres. *Com. Shaftesb.*

l. 11. Σωκράτης ἔλεγεν, ἀνεξέτασον βίον μὴ ζῆν.] Vide ad p. 137.

l. 12. Ἀνεξέτασον φαντασίαν μὴ πρό-

Ἡδαλέχειος] Vide p. 359. l. 11.

l. 13. Ἔνδειξαι, ἄφες ἴδω τίς εἶ.] Vide ad p. 280. l. 9.

l. 14. Δεῖξόν μοι τὸ σωθήμαλα.] Σωθημα, *tessera, quam excubitoribus dat tesserarius.* Vid. Polyb. L. VI. p. 470. edit. Caſ. Virg. Æn. VII, 637. & ibi Servium.

p. 408. l. 4. Ἔξω νενευκώς.] Νενευκὸς : & paulo poſt ἐρῦλας. *Wolfius.* Noſter codex, νενευκὸς, recte. lege quoque cum Wolfio, ἐρῦλας, Ω μεγάλε ἀνθρώπε! *dicentes, ô magnum hominem!*

l. 7. Ἀπολλωνίῳ] Apollonius Tyaneus (eſt autem Tyana Cappadociæ civitas) Pythagoricus philoſophus: vixit ſub Nerone: extat vita ejus à Philoſtrato ſcripta. Vide autem Gatak. ad M. Anton. I, 7.

l. 8. Διῳῶν πόλε καύμαλῳ ἐφέλκυσαι ζέγγχον ψυχρὸν.] Idem de Platone ſcribit Stobæus: Πλάτων πολλάκις διψῶν ἐκ τῦ φρέαλος ἀνιμᾶτο ὕδωρ, καὶ ἔπέχεε, κολάζων τὴν ἐπθυμίαν. *Schegkius.* Confer omnino Ench. cap. XLVII. & infra p. 416. l. 3. & vide Gatak. ad M. Ant. I, 7.

CAP. XIII.

Τί' ὄζιν ἐρημία, καὶ ποῖος ἔρημος] Repoſui ὄζιν ex noſtro codice. Notanda eſt interea diſtinctio inter ἔρημος & μόνος : ſic enim Epictetus, ὁ γὰρ ὁ μόνος ὢν, εὐθὺς καὶ ἔρημος : non vertendum eſt itaque, *Quid ſit ſolitudo & qui ſit ſolus.*

p. 409. l. 1. Οὐδ' ὁ ἐν πολλοῖς ὢν, ἐκ ἔρημος.] Virg. de Didone.

——*Longam incomitata videtur*
Ire viam.

l. 6. Θέλει γὰρ ὁ ἔρημος.] Hìc videntur omiſſa quædam, aut corrupta. neque enim placet recepta lectio. Δοκεῖ γὰρ ὁ ἔρημος καλὰ τὴν ἔννοιαν, &c. *namque deſertus animum ſuum inducit, eſſe &c.* vel, *videtur deſertus ſecundum animi ſui ſenſum, eſſe &c.*

l. 13. Ὁ Ζεὺς ἐν τῇ ἐκπυρώσει.] Hoc erat olim, de mundi nempe conflagratione, Heracliti dogma. Laert. IX, 7. ἐκ πυρὸς τὰ πάντα συνεσθαι, καὶ εἰς τῦτο ἀναλύεσθαι. *ex igne cuncta conſtare, in eumque reſolvi omnia.* & infra ſ. 8. Hoc dogma Stoici poſtea arripuerunt. Vide Lipſium in Phyſiol. Stoic. L. II. c. XXI. &c. & Menag. ad Laertium L. VII, 141. Plut. adv. Stoic. p. 1075. B. Cicer. de nat. Deor. II, 46. p. 215. edit. Dav. M. Anton. X, 7. V, 13. obiter corrige Lucan. VII, 812.

Hos, Cæſar, populos ſi nunc non uſſerit ignis,
Uret cum terris, uret cum gurgite ponti.
Communis mundo ſupereſt rogus.

Ubi pro *uſſerit* habet MS. *uſſeris*, recte; & ſic diſtingue:

Hos, Cæſar, populos ſi nunc non uſſeris, ignis
Uret cum terris, &c.

Sed potius confer Com. Shaftesb. vol. II. p. 380, 381. M. Ant. VII, 10.

p. 410. l. 3. Οὐ γὰρ ὑπνοῦσι διεξαγωγὴν μόνην.] Puto legendum καί τοι ὑπὸ τινος φυσικῆς ὁρμώμενοι, ὑπὸ τῦ φύσει κοινωνικοὶ εἶναι καὶ φιλάλληλοι. vel omiſſa particula εἶναι, ὑπὸ τῦ φύσει κοινωνικῆ καὶ φιλαλλήλε καὶ ἡδέως. vel accuſativo caſu (nam & ea conſtructio locum habet) ὑπὸ τῦ φύσει κοινωνικὺς εἶναι καὶ

καὶ φιλαλλήλους, ſcilicet ἡμᾶς, vel τοὺς ἀνθρώπους. Ad homines enim potius, quam ad Jovem hæc epitheta pertinent, qui Jovem talem ſibi fingunt, quales ipſi ſunt. Unde Ariſtoteles, ἀφομοιοῦσιν, inquit, αὐτοῖς καὶ τὰ εἴδη καὶ τοὺς βίους τῶν θεῶν. Homines & formas & vitas deorum, ſui ſimiles faciunt. *Wolfius.* Quid ſi hoc modo? ὃ γὰρ ὀμνύουσι διεξαγωγὴν μόνον, ἀπό τινος φυσικοῦ ὁρμώμενοι, καὶ ἀπὸ τῆς φύσει κοινωνικοὺς εἶναι καὶ φιλαλλήλους, καὶ ἡδέως συναναστρέφεσθαι ἀνθρώποις. Sic reddidi Angl. *Such as theſe do not rightly conſider the ſtate of a ſolitary perſon, moved hereunto by ſome natural principle, and by the natural deſire of ſociety and love of each other, and by the pleaſure of converſation.*

l. 10. Ἐφ' ἑαυτοῦ.] Sic codex noſter, cæteri ἀφ' ἑ. habent.

l. 12. Αὐτὸς ἑαυτοῖς λαλεῖν.] Confer p. 415. l. 13. p. 591. l. 11. Vide quoque Senec. de irâ. L. III. c. XXXVI. & omnino Cicer. de offic. L. I. c. I. in initio. Horat. S. L. I. 4. ver. 133.

——— *Neque enim, cum lectulus aut me*
Porticus excepit, deſum mihi: Rectius hoc eſt:
Hoc faciens vivam melius: ſic dulcis amicis
Occurram: ———
——— *Hæc ego mecum*
Compreſſis agito labris.

p. 411. l. 3. Τῷ καλὰ ἢ αὐτῷ.] F. ταὐτῷ: vel ſupple τὴν χειρωσίαν χειρώσασθαι. l. 4. Ὁ Καίσαρ.] Trajanus, qui Dacos jam devicerat.

l. 8. Πλοῦ ἀπὸ ἀναπολῆς.] Lege πλεῖν, à πλέω. *Wolfius.* Sic noſter codex, & edit. Salmant.

p. 412. l. 3. Ἀπειθεῖς ἢ καὶ ἐλεύθεροι.] Ἀπαθεῖς. quod & W. videtur legiſſe. *Com. Shaftesb.* Edit. Salmant. * ἀπειθεῖς, in marg. * ἀπαθεῖς. Cæteri codices ἀπειθεῖς.

l. 15. Τὸ ἀναπαυστικὸν σημαίνει.] Vide ad p. 55. l. 3.

l. 16. Τῷ θύρᾳ ἤνοιξε.] Vide ad p. 56. l. 2.

p. 413. l. 1. Ἀλλ' ὅθεν ἐγώ, εἰς τὰ φίλα καὶ συγγενῆ, εἰς τὰ σοι-χεῖα.] Confer p. 486. l. 11, &c. p. 624. l. 7. & M. Ant. IV, 5. VI, 10. VIII, 18. Neque abſimile illud Homericum. Il. ί. 99.

Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε.

i. e. διαλυθείητε, uti interpretatur Heſychius.

Pythagoras apud Ovid. Met. l. 15.

Non perit in tanto quicquam, mihi credite, mundo,
Sed variat mutatque vices: naſcique vocatur,
Incipere eſſe aliud, quàm quod fuit ante; morique
Deſinere illud idem.

Sic Virgil. Georg. L. IV, 225. Seneca Epiſt. 71. *Magnus animus Deo pareat: & quicquid lex univerſi jubet ſine cunctatione patiatur. aut in meliorem emittitur vitam, lucidius tranquilliuſque inter divina manſurus; aut certè ſine ullo futurus incommodo, naturæ ſuæ remiſcebitur, & revertetur in Totum.* Idem ep. 70. *Placet? vive. non placet? licet eo reverti, unde veniſti.*

l. 2. Ὅσον ἂν ἐν σοὶ σῦρε.] Legendum συρεῖς, poſtulat conſtructio: ſic mox ὅσον ἂν γνῷς, &c.

l. 5. Οὐδεὶς Ἅιδης.] Cic. T. D. I, 5. *Dic, quæſo, num te illa terrent? triceps apud inferos Cerberus? Cocyti fremitus? tranſvectio Acheruntis? &c.*

l. 6. Πάντα θεῶν μεστὰ καὶ δαιμόνων.] Vide p. 486. lin. ult.

Deorum

Deorum omnia esse plena: sic Thales apud Cicer. de Leg. II, 11. Vide quoque Diog. Laert. in vitâ Thaletis §. 27. Themistius de animo L. I. Ἔστι δ' ἡ ἑτέρα τις δόξα φθορὰ τῆς εἰρημένης διὰ ψυχῆς, ἐν παντὶ τῷ ὅλῳ μεμίχθαι λέγουσα τὴν ψυχὴν, καὶ διὰ παντὸς δήκειν τοῦ κόσμου, καὶ πᾶν αὐτοῦ μόριον ἔμψυχον εἶναι· διὰ γὰ ταύτην τὴν δόξαν καὶ Θαλῆς ᾠήθη πάντα πλήρη θεῶν εἶναι· τοιοῦτον δέ ὅτι καὶ τὸ,

——Μεσαὶ δ' Διὸς πᾶσαι μὲν ἄγυιαι,
Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγορηί.

Hesiod. op. & Dier. L. I. 122.

Τοὶ μὲν Δαίμονές εἰσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλας,
Ἐσθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
Οἱ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.

Unde Miltonus nostras, IV, 674.

——*Nor think, tho' men were none,*
That heav'n would want spectators, God want praise:
Millions of spiritual creatures walk the earth
Unseen, &c.

l. 8. Βλέπων ἥλιον.] Vide p. 261. l. 5. & Menandri versus ad p. 246. l. 11.

l. 11. Σὲ, ὦ· ἀλλὰ τὸ σωμάτιον.] Confer p. 10. l. 5.

p. 414. l. 7. Πᾶσα μεγάλη δύναμις ἐπισφαλὴς τῶν ἀρχομένων.] Fortasse τῷ ἀρχομένῳ. *Quævis magna facultas incipienti periculosa est:* ut ars imperatoria, oratoria, facile impingit, habitu nondum confirmato. Sed hæc sententia, quomodo cohæret cum superioribus? ex abrupto videtur assuta. *Wolfius.*

l. 8. Φέρειν δὲν δεῖ τὰ τοιαῦτα καλὰ δυάμιν, ἀλλὰ καλὰ φύσιν. ἀλλ' οὐχὶ τῷ φθισικῷ.] Corruptus ut opinor locus, nec ulla se corrigendi ejus conjectura offert. Tametsi enim legas, καλὰ δυάμίν τε καὶ καλὰ φύσιν, ἀλλ' ὃ τὴν τοῦ φθισικοῦ: ne sic quidem placet. Imo verba ἀλλ' οὐχὶ τῷ φθισικῷ à nugatore videntur assuta, captante παρονομασίαν τοῦ φυσικοῦ τε καὶ φθισικοῦ. *Wolfius.* Φέρειν δὲν δεῖ τὰ τοιαῦτα καλὰ δυάμιν, ἀλλὰ καλὰ φύσιν· ὡς φθισικὸς μελέτησόν ποτε διαγωγήν. *Salmasius.* Locus minime corruptus. ἀλλὰ καλὰ φύσιν: verba sunt discipuli audacis: cui respondet Epictetus, audaciam reprimens, ἀλλ' οὐχὶ τῷ φθισικῷ. Nihil usitatius in commentariis hisce. Possunt ista legi cum interrogativo ἀλλὰ καλὰ φύσιν; itane? an etiam secundum naturam? Minime. Hoc tibi non convenit, non discipulo, non proficienti, ὀργμένῳ παιδεύεσθαι: sed πεπαιδευμένῳ, erudito, perfecto. *Com. Shaftesburiensis.*

l. 12. Ἀπόχρη τοῖς παντάπασιν ὀρέξεως.] Vide supra ad cap. II. hujusce libri in initio. & M. Anton. XI, 37.

l. 13. Εἰ δ' εὐλόγως, ὅταν ἔχῃς τὶ ἐν σαυτῷ ἀγαθὸν, εὖ ὀρεχθήσῃ.] Videntur verba transposita sic collocanda: εἰ δ' εὐλόγως, εὖ ὀρεχθήσῃ ὅταν γ' ἔχῃς τὶ ἐν σαυτῷ ἀγαθόν. *Wolfius.* Nihil in his verbis difficile, *si verò rectâ cum ratione* (i. e. sapienter) *appetas, quum habueris in te boni aliquid, rectè* (i. e. secundum naturam) *appetitione uteris.*

p. 415. l. 1. Ὠφελήσας;] Interrogative.

l. 5. Εἶκων πᾶσι, θρέψαντα, ἀνεχόμενον.] Qualem filium suum Simo depingit.

Sit vita erat: facile omnes perferre ac pati;
Cum quibus erat cumque una, iis sese dedere;
Eorum obsequi studiis; adversus nemini;
Nunquam præponens se illis.

l. 7. Μὴ καταξίει αὐτῶν τὸ σαυτῦ φλέγμα.] Sic p. 438. l. 9. Ὕπαγε, ζήτει τίνων κατεξειρήσεις.

CAP. XIV.

Ὡς οἱ καλοὶ ᾄδοντες.] Sententia declarat, legendum, ὡς οἱ κακοί. Nam bonus muſicus, ſolus etiam bene canit, & extra gregem. Malus verò in grege deliteſcit. *Wolfius.* Mendum manifeſtum eſt, tamen omnes codices habent οἱ καλοί. Nota autem, *cantare* in ſcenâ, proprium Tragœdorum; ut *ſaltare*, hiſtrionum: dicitur itaque Tragœdus fabulam, quam agit, *cantare*. Vide Salmaſ. in Vopiſc. p. 352, 353.

l. 13. Σαυτῷ λάλησον.] Vide ſupra ad p. 410. l. 12.

p. 416. l. 1. Σκόπει.] Σκόπει. *Wolfius.* Variant codices. Ven. & Baſ. σκόπει habent: noſter codex σκώφθηι: MS. Par. σκώφθη. at edit. Salmant. * σκόπει in marg. * σκόπει.

l. 2. Ἐνσείσθηι.] *Teipſum concute.* Horat. S. I. 3. ver. 35.

l. 3. Ὅταν τις ὕδωρ πίνῃ.] Vide ſupra Apollonii præceptum p. 408. l. 7. & Ench. c. XLVII.

l. 5. Διὰ γὰρ τοῦτο ὕδωρ πίνεις, διὰ τὸ ὕδωρ πίνειν;] Διὰ τὸ ὕδωρ πίνειν redundare videtur. *Wolfius.* Forſ. διὰ τὸ λέγειν ὕδωρ πίνειν. *Meibomius.*

l. 9. Τὰς δυσαρεστήσεις τοῖς ἀνθρώποις.] Fortaſſe τοῖς τοιούτοις ἀνθρώποις. Ac potius τοῖς ὑδροποτοῦσι. *Wolfius.* Conjiciebam τοιούτοις ἀνθρώποις. Vertit Schegkius, *Taceto coram iis qui ab hujuſmodi abhorrent rebus.*

l. 11. Τὰ μὴ κατορθώσεις.] Eſuſdem actionis plures ac diverſi ſunt fines, alii aliis potiores. Aquam alius bibit, ob corporis valetudinem: alius continentiæ cauſâ, alius quia vinum non habet, alius in gratiam domini aut amici abſtemii, quem vini fœtor offendit: alius ex vitæ inſtituto, ut Mahometani. Cùm veterum Stoicorum ſcripta non habeamus, mirum non eſt, nos aliquando in hac ſpinoſâ brevitate, & novorum verborum opificio hallucinari. Sic tamen hos quinque fines accipio. τὰ κατορθώσεως τελούμενα, ſint ultimus finis actionis: ut philoſophor, quò judicium formem, & mores emendem. τὰ καιρὰ φείσασιν, cùm tempus ità fert: ut Cicero non venit in Senatum, cauſas in foro non agit, propter tyrannidem Cæſaris. (non me fallit, φείσασις Epicteto etiam συμφορᾶς καὶ ἀπειρείας τῆς τύχης ſignificare. ſed hîc accipio, ut τὸ καιρὰ φείσασιν καθῆκον) τὰ κατ' οἰκονομίαν non rem familiarem intelligo, ſed certum conſilium, ob rem commodiùs gerendam captum. Sicut Michael Palæologus apud Georgium Pachymerium, κατ' οἰκονομίαν concordiam cum pontifice Romano inire ſtudet, ut ſit tutior ab inſidiis & violentia Gallorum & Germanorum. Sic Chriſti Servatoris nativitas à Græcis appellatur ἡ ἔνσαρκος οἰκονομία, ut admirabili & ſtupendâ iſtâ ratione genus humanum in integrum reſtitueretur. τὰ καιρὰ συμπεριφοράν, quæ aut obſequii ac vitandæ offenſæ cauſâ fiunt:

fiunt: ut si quis in gratiam ebrioſi principis,

Quamvis haudquaquam ſitiens, tamen impiger haurit
Spumantem pateram, & pleno ſe proluit auro.

Τὰ κατ' ἕνασιν, vitæ inſtitutum & rationem intelligo: ut ἡ πενταετὴς ἐγκυκλία, ἡ ἀπαρχὴ τῶν ἐμψύχων fuit ἕνστασις τῆς Πυθαγορείου αἱρέσεως. Primo libro habuimus τὴν ἕνστασιν τοῦ φιλοσόφου βίου ἀπολέσαι. Si quis aliquid habet certius, communicet. *Wolfius.*

Ibid. Τῶν περιττωμένων.] Stoici verbis quaſi privatis ac ſuis utebantur. Confer adeo indicem in his vocibus. Nota interea actionum diſtinctionem & diviſionem. α'. Partim, inquit, fiunt περιγραφῶς. vide Gatak. ad M. Anton. III, 11. β'. τὰ δὲ καλὰ πράξασιν. Πράξεις & πρακτὰ πράγματα ſunt res ita circumſtantes ut nobis negotium, moleſtiamque faceſſant. vide Phrynicum in voce. M. Anton. I, 15. IX, 13. Diog. Laert. in vitâ Zenonis ſ. 109. καὶ τὰ μὲν εἶναι καθήκοντα, ἄνευ πράξεως, τὰ δὲ πράξιμα· καὶ ἄνευ πράξεως τάδε, ὑγιείας σπουδὴν καὶ αἰσθητηρίων, καὶ τὰ ὅμοια. καλὰ πράξασιν δέ, τὸ πηρῶν ἑαυτὸν, καὶ τὴν κτῆσιν διαρρίπτειν· ἀνάλογον δὲ καὶ τῶν πρὸς τὸ καθῆκον. Cicer. de fin. III, 18. *Sed cum ab his omnia proficiſcantur officia* &c. ad ſect. 19. γ'. τὰ δὲ κατ' οἰκονομίαν. vide p. 53. l. 16. & M. Anton. XI, 18. πολλὰ γὰρ κατ' οἰκονομίαν γίνεται. atque ibi Gatakerum. δ'. τὰ δὲ καλὰ συμπεριφοράν. Συμπεριφορὰν *eſt alienæ voluntati ſe accommodare:* & συμπεριφορὰ *eſt talis morum conformitas.* Laertius de Zenone, VII, 13. ἣν τε, φασὶν, εὐσυμπεριφορόν. idem ſ. 108. καθήκοντα μὲν εἶναι, ὅσα λόγος αἱρεῖ ποιεῖν·——συμπεριφέρεσθαι φίλοις. vide indicem. ε'. τὰ δὲ κατ' ἕνασιν. vertit Mer. Caſ. ad Anton. XI, 18. *ex obſtinatâ animi,* vel, *propoſiti tuendi firmitate,* ut idem ſit Arriano κατ' ἕνασιν, quod Antonino καλὰ προτάξιν. Mihi quidem hæc interpretatio non placet, namque ἕνστασις eſt *propoſitum, inſtitutum, vitæ modus:* patet ex Laert. VI, 103. ubi Cyniſmum ait eſſe αἵρεσιν, ἣ, καθά φασί τινες ἕνστασιν βίου: *conſtantiam vitæ* vertit interpres, parum recte, ut videtur: innuit Cyniſmum non eſſe proprie ſectam à Stoicis diverſam, ſed ſi quid ſit diſcriminis, id eſſe tantum in vitæ modulo atque ratione; eſſe ἕνστασιν potius quàm αἵρεσιν. nam philoſophandum eſt vel cum tunicâ, vel ſine tunicâ; ſecundum vitæ modulum & rationem, ſeu propoſitum.

l. 15. Δύο ταῦτα ἐκλεῖν τῶν ἀνθρώπων.] Supple μέμνησο, ὄφελε aut aliquid hujuſmodi.

Ibid. Οἴησιν.] Vide initium cap. XVII. Lib. II. & ejuſdem Lib. cap. XI. in initio.

p. 417. l. 3. Μὴ δυνατὸν εὑρεῖν.] Legendum eſſe εὑρεῖν, docent ea quæ ſequuntur. *Wolfius.* Vide & Gatak. ad M. Ant. VI, 19.

l. 5. Πρῶτον ποιεῖ.] Malim ἐποίει Σωκράτης. *Wolfius.*

l. 10. Κρείσσων εἰμί σου, ὁ δὲ πατήρ μου ἰταλικός.] Confer Ench. cap. XLIV.

CAP. XV.

PAg. 418. l. 10. Ἑκάστυ ἔργυ.] *Cujuſque ſuſcepti operis.* In aggrediendo magnam aliquam rem uti ſimus cauti, admonemur etiam Evangelica parabola, qua proponitur nobis exemplum eorum qui ædificando aut pugnando prius ſumptus ſupputant, quàm negotium aggrediantur. Et Plato Lib. X. de Republica, idem propemodum his expreſſit verbis: ἐχ οἱ μὲν δεινοί τε χὴ ἄδικοι δρᾶσι, ὅπερ οἱ δεξιῶς, ὅσοι ἂν θέωσιν εὖ ἀπὸ τῶν κάτω, ἀπὸ τῆ τῶν ἄνω μὴ τὸ μὲν πρῶτον ὀξέως ἀποπηδῶσι, τελευτῶντες τῆ καλαγέλασοι γίνονται, τὰ ὦτα ὑπὶ τῶν ὤμων ἔχοντες, χὴ ἀσεφάνωτοι ἀπίρέχοντες. *Schegkius.*

Ibid. Ἑκάστυ ἔργυ.] Vide Ench. c. XXIX. p. 709. ubi perperam librarius exſcripſit, quæ ad hunc locum pertinent. nam totum iſtud in Ench. caput hujuſce eſt apographum: quin & deeſt in nonnullis codicibus manu exaratis, neque agnovit Simplicius. Cæterùm ex mutuâ collatione luculentior & emaculatior fiet contextus.

l. 11. Ἔρχυ ἐφ' αὑτό.] Lege ἐπ' αὐτό. *Wolf.* ſic in Ench.

l. 14. Ἀναφανέντων τινῶν, αἰχρῶς ἀποσήσυ.] In Enchiridio legitur, ἀναφέντων τινῶν αἰχρῶν ἀποσήσυ, vel αἰχωθήσυ. ſed melius, ἀναφανέντων τινῶν, ſcilicet τῶν ἐξῆς· ſi qua evenerint, quæ cum illo negotio ſunt conjuncta. ſi difficultates & moleſtias expertus fueris, turpiter deficies, deſiſtes, mutabis conſilium. ſunt & alia hîc mutata, quæ XXVI. cap. Ench. Oporinianæ editionis aliter leguntur, quæ, modo ſententia conſtet, annotare ſupervacaneum fuerit. *Wolfius.*

p. 419. l. 1. Θέλω Ὀλύμπια νικῆσαι. Καλῶ, νὴ τὺς θεύς· κομψὸν γάρ ὄνειρ. ἀλλὰ σ.] Hoc modo conſtitui debet hæc ſententia: ſciet lector paulo verſatior in hiſce diſſertationibus. Confer Ench. p. 710. l. 3. ubi pro θέλεις prorſus legendum θέλω.

l. 3. Ἀναγκοφαγεῖν.] Erant horæ præſcriptæ quibus athletæ victum ſumerent. hunc victum βίαιον τροφὴν, & ἀναγκαιοφαγίαν appellat Ariſtot. Polit. L. VIII. c. IV. Heſych. Ἀναγκοφαγεῖν, πρὸς ἀνάγκλω ἐσθίειν, ὅπερ ἀθληταὶ πάχυσι. Vide Galen. Περὶ ρεπῆ. Athenæum L. X. p. 413. Reſpexit ad hanc ἀναγκοφαγίαν Cicer. Tuſ. D. II, 16. *Subduc cibum unum diem athletæ——— ferre non poſſe clamabit.* Reſpexit quoque Arrianus ſupra p. 399. l. 3. Εἰ ἔφαγες ὅσα δεῖ. & infra p. 437. l. 10.

l. 6. Μὴ οἷον ὅτ' ἔτυχεν ἁπλῶς. ἰαλρῷ γάρ.] Legendum, μὴ οἶνον ὡς ἔτυχεν, ἁπλῶς ὡς ἰαλρῷ. *Wolfius.* MS. Par. & noſter codex οἶνον, ſic ench. Ad rem Horat. Art. Poet. 412.

Qui ſtudet optatam curſu contingere metam,
Multa tulit fecitque puer; ſudavit & alſit;
Abſtinuit Venere & vino.

ſupra ἐν καύμαλι, ἐν ψύχει, Horat. *ſudavit & alſit.*

l. 7. Ἐπισάτη.] De Epiſtata, vide Pet. Fab. Agoniſt. L. II. c. V. ubi laudans hunc Arriani locum, addit, non alios fuiſſe quàm epiſtatas ipſos athletis medicos, hoc eſt, Jatraliptas: cujus nominis & apud Celſum L. I. c. 1. & apud utrumque

que Plinium crebra mentio. Vide etiam Lipſ. Saturn. L. I. c. XIV.

l. 8. Εἶτα ἐν τῷ ἀγῶνι παερρύσεσθαί ἐσιν, ὅτι χεῖρα ἐμβαλεῖν, ὀφρυῶ στρέψαι, πολλῶ ἀφλῶ καλαπιεῖν, μασιγωθῆναι, ἢ μετὰ τούτων πάντων ἐὰν ὅτε νικηθῶσι.] Hic locus etiam in enchiridio, quo hinc tranſlatus eſt, mendis carere non videtur. τὸ παερρύσεσθαι, fortaſſis ἐλλειπτικῶς, oculum effodi ſignificat, ut intelligatur ὀφθαλμόν. Pro ὅτιν ὅτε χεῖρα ἐμβαλεῖν, legunt alii λαβεῖν, alii βαλεῖν. ἐμβαλεῖν planè ad ſenſum nihil facit. Nam niſi manus adverſario injiciatur, quæ lucta aut pugna erit? Nihilo aptius eſt quod ſequitur, ὀφρυῶ στρέψαι, vertere, ſeu torquere ſupercilium. In Enchiridio σφυρὸν στρέψαι rectiùs, niſi fortè placeat magis ὀσφυῶ στρέψαι lumbum diſtorquere, **ein ſeitten oder die lenden verrencken.** μετὰ τούτων πάντων, cum his omnibus: ferri poteſt. Sed magis placet μετὰ ταῦτα πάντα, ut habet Enchiridion. *Wolfius.*

Ibid. Ἐν τῷ ἀγῶνι παερρύσεσθαι.] Diog. Laert. VI, 27. φεὶ μὲν τὸ παερρύπτειν. ubi Menagius, "Reſpiciens videlicet ad palæſtrica certamina. Athletis uſurpatum olim "ὀρυχῆς in palæſtra certamen: & "cùm quis adverſarium ruendo præverteret in foſſa quadam, quæ "arenâ multâ aſperſa erat ne lubrici eſſent decertantium pedes, id "παερρύπτειν dicebatur. Lucian. de "Gymnaſ. Athenæus XII. 3. Arrian. εἶτα ἐν τῷ ἀγῶνι παερρύσεσθαί ὅτιν. *deinde in pulvere palæſtrico ruendo præverti contingit.*" Hæc Menagius. Iſte autem qui hæc exſcripſit, cum non intellexerit, mutavit in Εἶτα εἰς τὸν ἀγῶνα παέρχεσθαι: & ſic fine mendæ ſuſpicione etiam nunc habes in enchiridio.

l. 9. Ἔσιν ὅτε χεῖρα ἐμβαλεῖν.] Sic legendum cum MS. Par. confer infra p. 481. l. 13. ὁ μὲν ὦμον ἐμβεβληκώς.

l. 10. Πολλῶ ἀφλῶ καλαπιεῖν.] Faber in Agoniſt. L. III. c. XXII. ſolebant (inquit) congreſſuri ad luctandum, mutuo ſeſe, quo facilius inuncti ceromate comprehenderentur, aut quo minus elaberentur, vel alias etiam ob cauſas, pulvere ac arena (quam ἀφλὸν Græci dicebant) aſpergere. Hinc Ovid. in lucta Herculis & Acheloi Met. IX, 35.

Ille cavis hauſto ſpargit me pulvere palmis,
Inque vicem fulvæ tactu *flaveſcit arenæ.*

ubi pro *tactu* perperam nonnulli libri habent *jactu:* namque illo de *fulvæ arenæ tactu,* Græcum τῆς ἀφῆς vocabulum notat poeta, quo *tactus* haud dubie ſignificatur, deductum ἀπὸ τῆς ἅπτομαι. Dicti autem Athletæ πολλῶ ἀφλῶ καλαπιεῖν, ſicut à Statio *hauſtâ veſtiri arenâ.* Locus eſt in Theb. VI.

Poſtquam oleo gaviſa cutis, petit æquor uterque
Procurſu medium, atque hauſtâ veſtitur arenâ.

l. 10. Μασιγωθῆναι.] *Flagris cædi:* ſcilicet, ſi quid contra certaminum ſcita admitterent. Hic enim mos erat Agoniſticus. ſic ſupra p. 398. l. 12. & infra p. 456. lin. ult. Clemens in Epiſt. II. ad Corinth. Εἰδέναι ἡμᾶς δεῖ ὅτι ὁ τὰ φθαρτὸν ἀγῶνα ἀγωνιζόμενος, ἐὰν εὑρεθῇ φθείρων, μασιγωθεὶς αἴρεται, καὶ ἔξω βάλλεται τῆς σκηνῆς. Dio. Chryſt. orat. XXXIV. p. 417. τὸ γὰρ συμβαῖνον, ὅμοιόν ἐστι τῷ φεὶ τοὺς ἀθλητὰς, ὅταν ἐλάττων πρὸς πολὺ μείζω μάχηται. τῷ μὲν γὰρ ἐξὸν ἔξεστι φεύγειν τὸν νόμον, ἀλλὰ καὶν ἄκων ἁμάρτῃ

μάρτη τὶ, μασιγῶται. τὸν δ' ἐδὲὶς ὁρᾷ πάνθ' ἃ δ' ὠάζαι, ποιεῖσα.

p. 420. l. 6. Τῲ ἀκούσαντες τινῶ.] Lego ἢ ἀκούσαντες. Veneta editio ἢ ἀκούσαντες. *Wolfius.* Mox lego ἢ, Τίς ἔτω δ. i. e. *idque præterea audientes, Quis ita,* &c.

l. 7. Ὡς Εὐφράτης.] Hoc rectius videtur, quàm quod habet Enchiridion, ὡς εὖ Σωκράτης λέγει. De Euphrate philoſopho placet elogium Plinii aſcribere. *Euphrates,* inquit, *Syrus philoſophus, eſt obvius & expoſitus, & plenus humanitate quam præcipit.* Et paulò poſt: *Multa in Euphrate ſic eminent & elucent, ut mediocriter quoque doctos vertant, & adficiant. Diſputat ſubtiliter, graviter, ornatè: frequenter etiam Platonis illam ſublimitatem & latitudinem effingit. Sermo eſt copioſus & varius, dulcis in primis, & qui repugnantes quoque ducat, impellat. Adhæc proceritas corporis, decora facies, demiſſus capillus, ingens & cana barba. Quæ licet fortuita & inania putentur, illi tamen plurimum venerationis acquirunt. Nullus horror in vultu, nulla triſtitia, multum ſeveritatis: reverearis occurſum, non reformides. Vitæ ſanctitas ſumma, par comitas: inſectatur vitia, non homines: nec caſtigat errantes, ſed emendat. Sequaris monentem attentus, & pendens: & perſuadere tibi etiam, cum perſuaſerit, cupias. Jam verò liberi tres, duo mares, quos diligentiſſime inſtituit. Socer Pompeius Julianus, cum etiam reliqua vita, tum vel hoc uno magnus & clarus, quod ipſe provinciæ princeps, inter altiſſimas conditiones generum non honoribus principem, ſed ſapientia elegit.* Et paulo poſt, *Affirmat etiam eſſe hanc philoſophiæ, & quidem pulcherrimam partem, agere negotium publicum, cognoſcere, judicare, promere, & exercere juſtitiam, quæque ipſi doceant, in uſu habere.* Hactenus Plinius. Probabilius eſt, vulgus ſuæ ætatis philoſophum admirari, quàm aliquem veteris memoriæ. *Wolfius.* Meminit hujus & infra p. 636. l. 13. item M. Anton. X, 31. Philoſtratus in vit. Apollonii L. V. c. II, 14. & L. VI. c. VII. Origenes adv. Celſum p. 302. Εὐφράτῃ τῷ πάνυ. Sic locus ibi legendus.

l. 11. Τί δ' ὠάσαι βασάσαι.] Hor. Art. Poet. 39.

——— *Verſate diu* quid ferre *recuſent,*
Quid valeant *humeri.*

l. 12. Ἀλλῲ γδ πρὸς ἄλλο τὶ.] Hoc rectius quàm in Ench. ἄλλο γάρ. *Wolfius.*

l. 16. Δυσαρεσεῖν; ἀγρυπνῆσαι δεῖ, πονῆσαι.] Sic diſtinguendus hic locus. *Wolf.* Ex hoc loco ſupple & corrige Ench. p. 712.

p. 421. l. 9. Ἕνα σε δεῖ ἄνθρωπον εἶναι ἢ ἀγαθὸν ἢ κακόν.] Vide ad p. 178. l. 16.

l. 12. Φιλοπόνει.] Repone φιλοπονεῖν, vel potius φιλοσεχνεῖν ex Ench. p. 712. l. 14. nam φιλοπορεῖν Gloſſema videtur.

l. 14. Ῥόφῳ τὶς ἔλεγε.] Quid hoc dictum ad hunc locum facit? An exemplum hominis indocti, inepte loquentis profert? *Wolfius.* Quæ ſequuntur de Rufo, fortaſſe ex Miſcellaneis ſunt, & inde divulſa, à cap. ſup. XI. vel XIV. niſi ad cap. XVII. ſpectant, atque ibi in fine reponenda. *Com. Shaftesburienſis.*

lin. ult. Ὁ δὲ μὴ παρέργως ποτ' ἔφη ἀπὸ Γάλβα καλεσκευάσα, ὅτι προνοίᾳ ὁ κόσμῳ διοικεῖται.] Videtur irriſio eſſe inepti argumenti. Quaſi verò non alii Galbâ longe deteriores diu floruiſſent? Si igitur unius Galbæ interitus confirmat providentiam, eandem Tiberii & aliorum ſucceſſus evertunt. *Wolfius.*

In-

Interrogative. Expoſtulatio eſt, et quaſi exprobratio Providentiæ ob mortem Galbæ, boni principis. Male accipit W. *Com. Shaftesburienſis.*

CAP. XVI.

PAg. 422. l. 4. ὅτι ἐυλαβῶς δεῖ συγκαθιέναι εἰς συμπεριφοράν.] Vide ſupra, p. 416. l. 13. Τὰ δὲ κατὰ συμπεριφοράν. & Indicem in voce.

l. 9. ἂν ᾖ.] Malim ᾖς. *Wolf.* In initio dicit Ἀνάγκη τὸν συγκαθιέναι. *neceſſe eſt* eum *qui* &c. κἀγὰρ ἂν ᾖ, *nam ſi* is *adjunxerit.*

l. 10. ἢ αὐτὸς ἐκεῖνον, ἢ ἐκεῖνος τοῦτον ἐκκάυσει.] Extinctus carbo ardentem quo modo extinguat, non video. Alioquin legerem, ἢ αὐτὸς ἐκεῖνον ἀποσβέσει. Extinctus quidem ab ardente (niſi quid aliud obſtiterit) facile ignem concipiet, itaque et ipſe magis exardeſcet. Sed hæc calefactoribus curæ ſunto. *Wolfius.* Optime noſter Codex, ἢ αὐτὸς ἐκεῖνον ἀποσβέσει, ἢ ἐκεῖνος τοῦτον ἐκκάυσει. Edit. Salmant. ἢ αὐτὸς ἐκεῖνον * ἢ ἐκεῖνος τοῦτον ἐκκαύσει. in marg. * δοκεῖ λείπειν τὸ ἀποσβέσει.

l. 12. Τοῖς ἰδιώταις συγκαθιέναι.] Noſter Codex, συγκαθιέναι, alii συγκαθίεσθαι. Confer p. 163. l. 11. Mox noſter Codex συμπειφοραὶς, cum alii dant περιφοράς.

p. 423. l. 1. Περὶ μονομάχων λαλῆς.] Potius λαλῇ, ut infra σκώπτῃ, &c. Ita autem Hor. S. II. 6. 44.

— *Thrax eſt Gallina Syro par.*

l. 2. Περὶ ἵππων.] Alludit ad factiones aurigarum, Venetam et Praſinam, de quibus factionibus pleni ſunt ſcriptores iſtius ævi.

l. 10. Ὅταν ἔχῃς Σωκράτης δώμην.] Vide p. 231. l. 5.

Ibid. Ἐν πάσῃ συμφορᾷ.] συμπειφορᾷ fortaſſe. *Wolfius.*

Lin. ult. Σιχαίνει.] M. Ant. V, 3. Μὴ σιχαίνειν. Ubi vide Gatakerum.

p. 424. l. 4. Ἀνίκητον τὸ δόγμα.] Deſunt hæc verba τὸ δόγμα in noſtro codice.

l. 12. Διατῦτο καὶ τῶν πατρίδων συμβουλεύουσιν ἀποχωρεῖν οἱ φιλόσοφοι.] De peregrinatione philoſophorum diximus ſupra ad p. 26. l. 13. ad quam peregrinationem paſſim alludit Epictetus. Cic. Tuſc. Diſp. IV, 19. *Ultimas terras luſtraſſe Pythagoram, Democritum, Platonem accepimus: Ubi enim quid eſſet, quod diſci poſſet, eo veniendum judicaverunt.* Vide et L. V. ſ. 37. Et de Fin. V, 19. Hujus moris meminit Herodotus, Τῆς πολλῆς θεωρίας εἵνεκεν. Et reſpexit Lucianus in ſomno, p. 6. Καὶ ὅπου γε ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν, τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους καταλιπών. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινήσονταί σε πάντες. *Nec patria tuiſque relictis in terras alienas abibis; neque ob orationem laudabunt te omnes.* Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπ. Mancam eſſe ſententiam non tantum ratio, ſed codicum varietas oſtendit; addenda ſunt, ut videtur, hæc verba, ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις.

l. 16. Ἴδ' ὁ δεῖνα φιλοσοφεῖ.] Vide Ench. cap. XXII. in initio.

l. 17. Οὕτω καὶ οἱ ἰατροί.] Id præcipit faciendum Hippocrates in Epid. L. VI. *Schegkius.*

p. 425. l. 8. Πῶς χρῶμαι ταῖς παρασκευάσαις φαντασίαις.] Vide p. 330, l. 15.

l. 10. Ἀποκείνομαι πρὸς αὐτάς.] Ita Hor. S. II. 7. 85. *Reſponſare Cupidinibus.* Cæterùm ad hunc modum ſcribendum videtur, κἀθ' — κἀ

ἢ παρατήρησις, πῶς κρῶμαι — ἢ παρὰ φύσιν· πῶς ἀποκείνομαι — ἢ ὡς δεῖ· πῶς ὀπλέγω —— ὅτι οὐδὲν πρὸς ἐμέ.

l. 12. Εἰ δὲ μήπως ἔτως.] Lego μήπω. *Wolfius.* Recte, & ſic noſter codex.

CAP. XVII.

PAg. 426. l. 6. Ὅτι κολακεύει.] Cæteri codices, noſtro excepto, ὃ κολακεύει.

l. 10. ἀλλ' ὅπως κρεῖττον, ἐκεῖ σαυτὸν εὑρήσεις πλέον ἔχοντα.] Conſtructio eſt, ἀλλ' ὅπως κρεῖττον πλέον ἔχειν, ἐκεῖ σαυτὸν εὑρήσεις πλέον ἔχοντα.

l. 12. Ὅτι Φιλόστοργος εὐτυχεῖ.] Philoſtorgum proprium nomen eſſe puto, improbi hominis et fortunati. *Wolfius.*

l. 13. Κατὰ Σύρα.] Fortaſſe κατὰ Σύραν, *inſtar ſeu more Suræ.* Flagitioſum aliquem hominem fuiſſe apparet. Si μετὰ Σύρα legeretur, Philoſtorgum Suræ ſcortum fuiſſe, et eo nefario ſcelere ditatum putarem. Et hanc conjecturam in vertendo ſecutus ſum. *Wolfius.* Noſter codex μετὰ Σύρα, uti cod. Ven. Salmant. et MS Par. Edit. Baſ. κατὰ Σ. Eſtne autem hic ille Palfurius Sura de quo Juvenal. S. IV, 53. Martialis in Epigram. Suetonius in Domit. et paſſim alij?

p. 427. l. 6. Νόμος ἔτος φυσικὸς, τὸν κρείττονα.] Vide ad p. 152. l. 10.

l. 10. Ἄν τις σε πυνθάνηται.] Repoſui σε ex noſtro codice.

l. 12. Ὁ πατήρ μοι οὐδὲν δίδωσιν. Ὅτι δὲ κακόν ἐστι.] Multa in his diſſertationibus propter repetitionem feſtinans omiſit librarius, uti in hoc loco; Repone itaque: Ὁ πατήρ μοι οὐδὲν δίδωσι. Τί ἐστὶ τοῦτο; λέγε, Ὁ πατήρ μοι οὐδὲν δίδωσιν. Ἄλλο ἔν οὐδέν; Οὐδέν. Ὅτι δὲ κακόν ἐστι. Mox εὑρήσομεν, corrige.

CAP. XVIII.

PAg. 428. l. 12. Ἐσώθης, οὐκ ἐπὶ σέ. Ἀλλ' ὁ κειτής.] Hoc modo legit noſter codex: Cæteri ἐσώθης, οὐκ ἐπὶ σέ. Οὐκοῦν ἀλλ' ὁ κειτής. Mutarem hìc ordinem verborum: videamus locum: *Nuntiatum fuerit nempe patrem neſcio quid moliri. Contra quem? num contra tuam ipſius voluntatem? Nequaquam. At contra corpuſculum, contra poſſeſſiunculam. Ergone contra te? ſalvus evâſti.* Ἀλλ' ἐπὶ τὸ σωμάτιον, ἐπὶ τὸ κλησείδιον. Οὐκοῦν ἐπὶ σέ; ἐσώθης.

l. 13. Περὶ Σωκράτους δ' οὐκ ἀπεφήναντο οἱ δικασταί;] Xenoph. ἀπομ. In initio. Et Plat. in Apologiâ. Accuſationis formula extat apud Laertium L. II, 40. Vide quoque apud Xen. et Platonem in Apologiâ.

p. 429. l. 1. Τί ἔν ὅτι σοὶ μέλει;] Fortaſſis ἔτι. *Wolfius.* Et ſic noſter codex.

l. 3. Ὃ ἂν μὴ οἱ πληρώσῃ.] F. ἐκπλ. *Com. Shaftesb.* et noſter codex.

Ibid. Ἀπάλεσε τὸν πατέρα.] Vide p. 218. l. 15. p. 220. l. 1.

l. 4. Ἄλλο μηδὲν ζήτει.] Fortaſſis, ἄλλο μηδὲν οἶε, vel ἤγε τοῦτο ἕνεκα αὐτὸν ἀπολέσαι. *Wolfius. Ne quæras*

quæras, an ille hanc ob causam aliud quicquam perdiderit.

l. 11. Κἀκεῖνος κινδυνεύεται.] Malim κἀκείνῳ. *Wolf.*

p. 430. l. 2. Μέλλει σε κατακεινεῖν ἀδίκως. Ἄθλιος.] Locus haud dubie corruptus. Respexisse arbitror Epictetum ad ea, quæ Apollodoro festive dixit Socrates ægre ferenti eum injustè periturum; *Tune*, inquit, *carissime Apollodore, videre me malles juste quàm injuste occidi?* Vide Xen. in Apolog. Forsan itaque legendum, Μέλλει σε κατακεινεῖν ἀδίκως. Ἄθλιε, μᾶλλον ἂν ἐβούλου δικαίως; *Te injustè est condemnaturus. Miser, malles justè?*

CAP. XIX.

LIn. 5. Ἡ πρώτη διαφορὰ ἰδιώτου καὶ φιλοσόφου.] Vide supra p. 373. l. 6. et confer Ench. cap. V. in fine. Et cap. XLVIII.

p. 431. l. 1. Ὅτι περίκοψε.] Lego περικόψαμεν. *Wolf.*

l. 2. Εὐθὺς ἔτι παίδων.] Εὐθύς, *exempli gratiâ*, deinde nota, *Infantes:* l. 6. Πάλιν ἂν μὴ, &c. *Adolescentes:* l. 12. αὐξηθέντες, *Adulti.*

l. 7. Ἐκ Βαλανείου.] Scilicet ἀνελθόντες, vel μετὰ τὸ βαλάνειον. *Wolf.*

l. 8. Τὴν ὀπθυμίαν.] Sic noster codex; alii ἀθυμίαν.

l. 10. Ἀλλὰ τοῦ παιδίου.] Fortassis ἀλλ' ὁ τοῦ παιδίου. *Wolf.* Imo sic potius, Οὔ· ἀλλὰ τοῦ π.

l. 13. Ἀγεωμματικός.] Lego ἀγεώμματος. *Wolf.*

CAP. XX.

PAg. 432. l. 5. Οὐδεὶς λέγει ἀγαθὸν τὸ ἡμέραν ἔχειν.] An aliquid desit, aut aliud velit ac verba sonant, haud scio. Ego certè nocte meliorem judico diem, quòd ad lucernam incommodiùs & lego & scribo. *Wolf.* male accipit.

l. 9. Περὶ τοῦ ψεύδους αὐτὸ ἀπάτην συνίστασθαι.] Fortasse, ἀπάτην ὄν. *Wolf.* Anglicè reddidi, *So that concerning Falshood it self, a Deceit might arise of Science being that very Falshood.*

l. 14. Ὥστε καὶ ἀπὸ νόσου ἔξεστιν ὠφεληθῆναι τὸν θεόν σου.] Et in his, et in iis quæ sequuntur, Deum videtur appellare cujusque mentem: ut et Cicero. *Wolf.*

Ibid. Ὥστε καὶ ἀπὸ νόσου ἔξεστιν ὠφεληθῆναι, τὸν θεόν σοι;] Lege interrogative, hæc enim objicit aliquis Epicteto, cum admiratione: *Licetne ergo, per Deum, vel è morbo fructum capere?* jurandi formula per Ellipsin, τὸν θεόν σοι. Vide ad p. 355. l. 2.

l. 3. Μενοικεύς.] Menœceus, Thebanus, Creontis filius. De quo sic Apollodorus L. III. Cap. VI. Ἐγένετο καὶ πολυχρόνιος ὁ Τειρεσίας. ὅτος ἦν Θηβαίοις μαντευόμενος εἶπε, νικήσειν, ἐὰν Μενοικεὺς ὁ Κρέοντος Ἄρει σφάγιον αὐτὸν δῷ· τοῦτο ἀκούσας Μενοικεὺς ὁ Κρέοντος ἑαυτὸν πρὸ τῶν πυλῶν ἔσφαξε. Cicer. l. 1. Tusc. Quæst. cap. 48. *Menœceus non prætermittitur, qui oraculo edito largitus est patriæ suum sanguinem.* Juvenal. Sat. XIV. ver 238.

— *Amor in te*

Quantus erat patriæ Deciorum in pectore, quantum
Dilexit Thebas, ſi Græcia vera, Menœceus.

Simplicius in Comment. p. 60. Καὶ ἀπλῶσιν οἱ Μενοικεῖς ϗ ὅσοι τὸν ὑπὲρ πατείδ☉ εἶλον]ο θάνατον. Forſ. pro οἱ Μενοικεῖς legendum οἱ ἀμφὶ Μενοικέα vel ὁ Μενοικεύς. Non enim hìc credo Simplicium pluralem pro ſingulari uſurpare numero: ut *Cicerones, Bruti,* &c. pro *Cicero, Brutus,* &c.

l. 4. Τοιαῦτα τὶς εἰπὼν ὠφελη-θείη, οἷα ἐκεῖν☉ ὠφελήθη.] Fortaſſe legendum τοιαῦτά τις ποιῶν ὠφεληθείη, οἷα ἐκεῖν☉· ut ſint adverſarii verba. ἔα ἄνθρωπε, verba Epicteti. *Wolf.* Sic interpretare, Fieri poteſt, eum, qui dicat [nempe vitam, ſanitatem, &c. eſſe bona; mortem, morbum, &c. eſſe mala] tales fructus capere, quales cepit ille Menœceus?

l. 7. Οὐκ ἀπώλυε.] Οὐκ ἂν ἐπ. Sic lege.

l. 11. Αλλ' ὁ τῦ Aδμήτε πατὴρ μεγάλα ὠφελήθη ζήσας.] Vide p. 312. l. 6. ζήσας autem ex noſtro codice habes pro ζῆσαι, & ex eodem mox τὰς ὕλας pro τὺς ὕλας.

l. 13. Παύσασθε τὺς θεὺς ὑμῶν, πῦ ὕλας θαυμάζον]ες.] πῦ ὕλας, ſcilicet ὄν]ας· qui dii veſtri conſtant è materia. Verùm hominis Deum, mentem vocat: Deos verò vulgi, corpus & divitias. Sicut & D. Paulus, τλὼ φιλαργυρίαν, εἰδωλολατρείαν appellat. *Wolfius.* Τὺς ὕλας, fortaſſe τὰς, ut in L. I. C. 29. in initio. Nam certe hìc legendum eſt παυσ. τὺς θεὺς ὑμῖν, non ὑμῶν. Vide Gatak ad Anton. L. 7. ſ. 17. *Com. Shaftesburienſis.* Optime vir nobilis: Vide jurandi formulam ſupra ad p. 355. l. 2. & de loci ſenſu ad p. 150. l. 10.

p. 434. l. 1. Ἔστιν ἔν.] Sic locum diſtingue, Ἔστιν ἓν ἀπὸ τύτων ὠφελη-θῆναι; Ἀπὸ πάντων. Καὶ ἀπὸ τῦ λοιδορῆν]☉; Τί δ' ὠ.

l. 4. Περιγυμναζόμεν☉.] De exercitatione athletarum in proagonibus, et de iis quæ ſpectant ad eorum progymnaſmata, et μελέτας, conſule Pet. Fab. Agoniſt. L. III. C. XI. Ubi hunc Arriani locum laudat. Corrige obiter M. Anton. VI, 20. πολλὰ παρενθυμώμεθα τῶν οἷον περιγυμναζομένων. pro περιγ.

Ibid. Καὶ ἕτως.] *Wolfius, etiam hic,* i. e. ϗ ἕτ☉. mox ſcribe, Ὀυ· ἀλλ'. & dele interrogationem ὠφελεῖ με.

l. 9. ἓν ὑπὲρ ἀμφοτέρας.] Vide Pet. Fab. in Agoniſt. L. III. C. VII. Supra τὸ καταρτίζειν athleticum eſſe verbum idem monuit. L. III. C. X. Utitur Paul. Apoſt. in Epiſt. ad Corinth. II, cap. ult. ver. 9. & 11.

l. 12. Οὐκ ὠφελῶμαι.] Noſter codex ἐκ ὠφελεῖ με; ſed dele interrogationem.

p. 435. l. 1. Ἑρμῆ ῥαβδίον· ἣ θέλεις, φησὶν, ἄψαι, ϗ χρυσῆν ἔσαι.] Quanquam non ſum neſcius quo ſenſu φησὶν uſurpatur in his diſſertationibus, tamen hìc lego φασὶν, *ut aiunt, ut eſt in proverbio.* Magna vis Mercurii Virgæ aureæ attribuitur. Apud Lucian. Mort. Dial. p. 146. Proteſilaus virgâ aureâ contactus, in adoleſcentem formoſum convertitur. Dicitur Mercurius apud Homerum Χρυσόῤῥαπις.

l. 2. Οὐ· ἀλλ' ὃ θέλεις φέρε, κἀγὼ αὐτὸ ἀγαθὸν ποιήσω.] Sic ſcribe. Horat. L. IV. Od. IV.

Duris ut ilex tonſa bipennibus,
Per damna, per cædes, ab ipſo
Ducit opes animumque ferro.

l. 7. Ἵνα σε κοσμήσῃ.] Vide ad p. 38. l. 11.

l. 8.

l. 8. Ἡ ἵνα σὲ δείξει ἔργῳ δι' αὐτῆς τί ἐστιν.] Forte ἢ ἵνα δείξῃ ἔργῳ διὰ σῆς τί ἐστιν. Paulo post διαπρέψω lege, à διαπρέπω. *Wolfius.*

l. 10. Διαπρέψω.] Sic omnes codices, quos conſului, excepto Baſil. qui habet διατρέψω. Legit Salmaſius, διατείψω.

Lin. ult. Φανταστίαν τῆς τὰ τεία.] Vide hujus capitis initium.

p. 436. l. 5. Ὠφέλημα.] Sic cod. Baſil. Alii ὠφέλιμα, rectius.

l. 5. Περὶ ἀναρχίας.] *De vitâ privati, & magiſtratu ſemoti.*

l. 11. Λεσβίῳ.] *Lesbius*, ex inſulâ Lesbi, ſervi nomen; vel forſan Scurra neſcio quis Epicteto moleſtus. Sic *Syrus*, *Geta*, nomina ſervorum ex locis impoſita, unde originem duxerunt.

CAP. XXI.

PAg. 437. l. 3. Ὅτι τὰ θεωρήματα.] Lego Οἱ τα. *Wolfius.* Recte. In noſtro codice deeſt τὰ. Confer autem Enchir. p. 730. l. 12.

l. 7. Πεφθὸν καθαρὸν ἢ ἄπεπτον.] Fortaſſis ἀκάθαρτον. *Wolf.* Vertit Schegkius, *revera vomitus erit cibus purus adhuc et crudus.*

l. 10. Καὶ ἔφαγον.] Alludit ad Athletarum ἀναγκοφαγίαν. Vide ad p. 419. l. 3.

p. 438. l. 9. Ζήτει τίνων κατεξεράσεις.] Vide p. 415. l. 7.

l. 11. Καθαρώτατα.] Non καθαρότατα.

l. 12. Καὶ Ἀρχεδήμῳ φορᾷν.] Suſpecta lectio ἢ ἀπεσδιόνυσον, ut mihi videtur. Nec tamen occurrit quicquam melius. φθορᾷν, aut ὑποφορᾷν non placet. *Wolfius.* Φορὰ eſt *vis, impetus:* apud Æſchinem φορὰ ῥητόρων. Et Plut. φορὰ τῶν σοφιστῶν. Nihil itaque mutare velim.

l. 13. Ἀπολίπωσιν οἱ νέοι τὰς πατρίδας.] Vide ad p. 26. l. 13.

p. 439. l. 2. Κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν.] Vide ad p. 38. l. 11.

l. 10. Οὐ· ἀλλ' ἀπὸ λιμένος μὲν οὐδεὶς ἀνάγεται, μὴ θύσας τοῖς θεοῖς, ἢ παρακαλέσας αὐτὲς βοηθῆς.] Corrupte habent omnes codices ἀπολιπόμενος pro ἀπὸ λιμένος: Recte Wolfius in verſione, *nemo è portu ſolvit, niſi &c.* Eſt autem ἀνάγεσθαι, *oram ſolvere*; κατάγεσθαι, *appellere, portum ſubire.* Act. Apoſt. 27, 2. Ἐπιβάντες δὲ πλοίῳ ἀνήχθημεν — τῷ δὲ ἑτέρᾳ κατήχθημεν εἰς Σιδῶνα. Cæterum alludit Epictetus ad ſacra iſta, quæ pro felici maris trajectu perſolvebantur; διαβατήρια ſeu ἡγεσομόσυνα vocabant. Juſtinus L. II. *Priuſquam ulla navis littore excederet, hoſtias cædit.* Virgil. Æn. III, 115.

Placemus ventos, & Cnaſſia regna petamus.

Et mox,

Sic fatus, meritos aris mactavit honores,
Taurum Neptuno, taurum tibi, pulcher Apollo;
Nigram Hiemi pecudem, Zephyris felicibus albam.

Vide et Æn. V, 772, 773.

l. 13. Οὐδὲ σπείρουσιν ἄλλως οἱ ἄνθρωποι, εἰ μὴ τὴν Δήμητραν ἐπικαλεσάμενοι.] Antequam ararent, ſacra Cereri faciebant diem feſtum agitantes. Nomen, Προηρόσια ex re huic feſto datum. Heſychius, Προηρόσια, τὰ πρὸ τῆς ἀρότρου θύματα. Virg. G. I, 338.

In primis venerare deos, atque annua magnæ
Sacra refer Cereri, lætis operatus in herbis.

Pythag. in aur. carm.

——— Ἀλλ' ἔρχευ ἐπ' ἔργον,
Θεοῖσιν εὐξάμενος τελέσαι.

l. 17. Τὰ μυστήεια ἐξορχῇ.] Suidas in Ἐξωρχησάμην — τὰ μυστήεια ἐξωρχήσατο. ἀντὶ τοῦ ἐξεμυκλήεισεν, ἔκπυστα ἐποίησεν. *Mysteria enunciavit*, vel, *derisit*, *divulgavit*. Hesychius Ἐξορχήσομαι, χλευάζω, ὑβρίζω. Lege, χλευάσω, ὑβρίσω. De Etymol. vocis Lucianus agit in tractatu Περὶ Ὀρχήσεως. Ubi ait, τελετὴν ἀρχαίαν ὑδαμοῦ ἔστιν εὑρεῖν ἄνευ ὀρχήσεως. Et mox, τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήεια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. Itaque ἐξορχεῖσθαι, est *extra numerum movere*: ἐξορχεῖσθαι τὰ μυστήεια, *arcanas saltationes in sacris ritibus usitatas, divulgare*: vel, *sacra mysteria enuntiare & prodere*.

p. 440. l. 1. Οἴκημά ἐστι καὶ ἐν Ἐλευσῖνι.] Eleusis est oppidum Atticæ, ubi Eleusinia, in honorem Cereris, agebantur: magnum in hanc rem ibi templum. Strab. l. 9. Εἶτα Ἐλευσὶν πόλις, ἐν ᾗ τὸ τῆς Δήμητρος ἱερὸν Ἐλευσινίας, καὶ ὁ μυστικὸς σηκὸς, ὃν κατεσκεύασεν Ἰκτῖνος ὄχλον θεάτρου δέξασθαι δυνάμενον. In sacris Eleusiniis, Rex (uti dicebatur) mysteria procurabat: cui quatuor alii adjungebantur: in his erant, *Hierophanta*, sic dictus à sacris ordinandis; *Præco*, qui profanos abstinere jubebat, proclamans —— *Procul, ô procul este profani*; *Daduchus*, qui facem ferebat. Mox sic distingue, αἱ φωναὶ αἱ αὐταί. Τὰ γινόμενα τί διαφέρει ταῦτα ἐκείνων; Paulo post corrupta, quæ sequuntur; donec autem meliores se obtulerint codices, quid si hoc modo legas? Ἀσεβέστατε ἄνθρωπε, οὐδὲν διαφέρει; καὶ παρὰ τόπον τινὰ ταῦτα ὠφελεῖ, καὶ παρὰ καιρὸν; καὶ μὴ μετὰ θυσίας δὲ, καὶ —— παλαιοῖς; *Homo impiissime, nihilne differunt? hæccine alicui prosunt alieno tempore, alieno in loco? & non adhibito sacrificio, adhibitis precibus, castitate animoque sic affecto, quòd ad sacra sit accessurus, vetustasque ceremonias?*

l. 12. Οὕτως εἰς φαντασίαν ἐρχόμεθα, ὅτι.] Angl. *By these means we come to have an Idea, that* &c.

l. 13. Ἐπὶ παιδείᾳ καὶ ἐπανορθώσει.] Hoc secundum ipsum Chrysippum. Vide Etymol. in τελέτη. Dicta est autem *initiatio* ista τελέτη, quippe ad vitæ perfectionem ducere videbatur: isque finis et scopus habitus est Mysteriorum ut initiatorum animæ ad illum statum perductæ, in quo erant, priusquam in corpora descenderent, jam vitâ defunctæ cum diis essent habituræ: interea miseri isti homunciones, qui non initiabantur, ii demum in cœno atque luto degerent.

l. 16. Ἄνευ ὑγιείας.] Fortassis ἄνευ ἁγνείας, etsi mox sequitur ὃς ἠγνευκας. *Wolfius*. Noster codex, ἄνευ ἁγνείας. Recte. Respexit ad castimoniam illam, quâ se ad sacras res obeundas præparabant, à vino & venere, usuque carnis, & aliis interdictis se abstinentes. Vide Græv. ad Hesiod. ἐργ. καὶ ἡμ. 733. Cicer. de Leg. L. II. *Ad divos adeunto caste*. Inscript. cujus meminit Porphyrius p. 66.

Ἁγνὸν χρὴ ναοῖο θυώδεος ἐντὸς ἰόντα
Ἔμφαμεν. Ἁγνεία δ' ἐστὶ φρεσὶν ὅσια.

Illum castum oportet, qui ædem thure redolentem introit, apparere. Castimonia verò est sobrio esse & pio animo.

p. 441.

p. 441. l. 4. Αὐτὰς καθ' αὑτάς.] αὐταὶ legendum. *Wolf.* Cod. Ven. et Basil. habent αὐτὰς καθ' αὑτὰς. Edit. Salmant. * αὐτὰς in marg. αὐταὶ: et noster codex αὐταί.

l. 12. Σωκράτει συνεβούλευε τὴν ἐλεγχτικὴν χώραν ἔχειν.] Videquid de se Socrates dicit apud Platonem in Apol. ubi memorat Apollinis oraculum, eum sapientissimum hominum judicantis. Vide quoque ultima verba Xenoph. in ἀπομ. item quæ Nicias dicit in Plat. Lachete p. 187. edit. Steph. de Socratis more ἐλεγχτικῷ, quo res omnes propositas ad amussim examinabat. Ipse Socrates in Gorgiâ, se unum ex eorum numero profitebatur, qui libenter redarguerentur, pariterque arguerent: τῶν ἡδέως ἐλεγχθέντων, ἡδέως τε ἐλεγξάντων. Vide Julian. Orat. VI. p. 358. et Plut. in Platon. Quæst.

l. 13. Διογένει τὴν βασιλικήν.] Vide infra ad p. 458. l. 6.

p. 442. l. 2. Ἰδὲ ἐκεῖνος ταῦτα, πολλύεια κἀγὼ ἔχω.] Forsan transpositis vocibus legendum, Ἰδὲ ἐκεῖνος πολλύεια, ταὐτὰ κἀγὼ ἔχω.

l. 14. Οὔτ' ὀρέγομαι.] Respicit ad Tres in philosophiâ locos.

p. 443. l. 2. Κύβευε.] Vide ad p. 213. l. 14.

CAP. XXII.

PAg. 443. l. 2. Περὶ Κυνισμοῦ.] Cynici æque ac Stoici, Id quod honestum solum expetendum dixerunt, in bonis numerantes. Laert. VI, 104. Ἀρέσκει δ' αὐτοῖς [Κυνικοῖς] καὶ τέλος εἶναι τὸ κατ' ἀρετὴν ζῆν — ὁμοίως τοῖς Στωικοῖς· ἐπεὶ καὶ κοινωνία τις ταῖς φύσι ταύταις αἱρέσεσίν ἐστιν. ὅθεν καὶ τὸν Κυνισμὸν εἰρήκασι σύντομον ἐπ' ἀρετὴν ὁδόν. Item in vitâ Zenonis s. 121. Κυνεῖν τε αὐτὸν, [σοφὸν] εἶναι γὰρ τὸν κυνισμὸν σύντομον ἐπ' ἀρετὴν ὁδόν. Cato apud Cicer. de Fin. III, 20. *Cynicorum autem rationem atque vitam alii cadere in sapientem dicunt, si quis ejusmodi forte casus inciderit, ut id faciendum sit; alii nullo modo.* Hinc germani Cynici à Stoicis laudantur, quales, Antisthenes, Diogenes, Demetrius. Nam si quid erat discriminis, in vestitu et vivendi more fuit. Hinc Juvenal. XIII, 121.

Et qui nec Cynicos, nec Stoica dogmata curat,
A Cynicis tunicâ distantia.

p. 444. l. 1. Παρελθών τις αὐτὸς ἑαυτῷ λέγει.] Pro ἑαυτῷ lego Αὐτῷ i. e. *Domino.* nam Αὐτὸς est κύριος, et *Ipse* apud Latinos, *Dominus:* monui supra ad p. 107. l. 2. Verte itaque, *Neque in domum bene constitutam ingressus aliquis* domino *dicit, Me oportet esse dispensatorem,* &c.

l. 4. Ἐλκύσας ἔτεμεν.] *Tractum secabat,* vel *secuit.* Suspecta lectio nisi forte τέμνειν pro *cædere loris* capiatur. *Wolfius.* Quid si pro ἔτεμεν, si vox displiceat, ἔτιμα.

l. 5. Ἐν τῇ μεγάλῃ πόλει ταύτῃ.] Vide ad p. 192. l. 10.

l. 11. Καὶ ἕτω διακόνει.] Fortasse διακόνει. *Wolf.* Recte. nam de Cynici administratione loquitur.

l. 13. Σὺ ταῦρος εἶ.] Vide apud p. 18. l. 2.

p. 445. l. 3. Ἠσχημόνησεν ἐν πλείοσι μάρτυσι. Καὶ σὺ βούλευσαι.] Hanc lectionem nostro codici debemus: cæteri habent ἠσχημόνησεν ἐν πλείοσι. καὶ συμβουλεῦσαι. corrupte, & luxate.

l. 8. Καὶ πιεσερχόμενος αἰτεῖν ἄρξομαι.

ἄρξομαι τὺς ἀπαντῶντας λοιδορεῖν.] Legendum ϗ περιερχόμενος αὐτεῖν ἄρξομαι τῦς ἀπαντῶντας λοιδορῶν, *et circumiens mendicare incipiam obvios conviciis inceſſens*, vel, ϗ περιερχόμενος αὐτεῖν ἄρξομαι, ϗ τ. α. λοιδορεῖν. Sic p. 456. l. 6. ἀπαντῶσι λοιδορεῖσ ἀκαίρως. Eadem de re Julian. Orat. VII. p. 394. de Cynicâ Secta. Καὶ εἰ μὲν ἐκ τύτων τὶς ἀξιοῖ τὸν κυνισμὸν ὁποῖός τις ἐστιν ἡμῖν ἐπιδεῖξαι, βλασφημῶν τὺς θεύς, ὑλακτῶν πρὸς ΑΠΑΝΤΑΣ &c. Ubi omnino lege, ἀπανλῶνλας pro ἅπανλας. Hanc enim lectionem ſenſus poſtulat, et hic Arriani locus confirmat.

p. 446. l. 2. Ὀρεξιν ἀρέσαι.] Legendum ἄρεχί σε. *Wolf.* Recte omnino. Vide quæ notavimus ad cap. II. hujus libri in initio. et p. 406. l. 2. et Ench. p. 685. l. 12. Ex ΑΡΕΣΑΙ, litterarum ordine mutato, fit ΑΡΑΙ ΣΕ. atque eadem eſt pronunciatio, unde forſan librariorum error.

l. 4. Μὴ φθόνον, μὴ ἔλεον.] Vide ad p. 98. l. 4.

l. 6. Μὴ πλακυντάριον.] Cynici non omnino placentis abſtinebant; ideo addit μὴ φαίνεσθαί σοι καλόν. Demonax, et ipſe Cynicus, apud Lucianum, Ἐρομένῳ δέ τινι εἰ ϗ αὐτὸς πλακῦλας ἐδίει, Οἴει ὄν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τιθέναι τὰ κήρια; *ſciſcitanti cuidam, num & ipſe placentis veſceretur, Exiſtimas, inquit, apes ſtultis ſuos favos facere?* Diogenes apud Laert. VI, 56. Ἐρωτηθεὶς εἰ σοφοὶ πλακῦλα ἐδίουσι, Παντ' [lego Πάλ]ως,] ἔφη, ὡς ϗ λοιπὸι ἄνθρωποι. *Interrogatus an ſapientes placentis veſcerentur, Omnino, inquit, ſicuti reliqui homines.*

l. 7. Τὺς τοίχυς περιβεβλῆσθαι.] Vide infra ad p. 641. l. 10.

l. 10. Ἐξαπέναι τινὰ.] Fortaſſis ἔξαγέ τινα. aut ἐκέλευσεν ἐξηκέναι τινά. *Wolfius.* Noſter codex, quem ſequor, habet ἔξησέ τινα.

p. 447. l. 2. Ἤρξαί τι τῶν ἐν]ός.] Τῶν ἐν]ὸς lego. *Wolf.*

l. 5. Ἂν δ' ἀπὸ τύχης ἐμπέσῃ ὁ παιδευτὴς ἐκεῖν.] Communem inſtitutorem appellat Cynicum. Sed quid ſit τὸ ἐμπίπ]ειν abſolute, non occurrit. Aliquid deeſſe ſuſpicor. *Wolf.* Noſter codex habet ἀποτυχῇς. Quid ſi itaque legas? ἂν δὲ ἀποτυχῇ ἐμπεσὼν [vel potius πεπεισεσὼν] ὁ π. *Si verò forte fortuna in malum inciderit*, vel, *lapſus fuerit ille &c.* Vel legendum, ἂν ϑ ἀπὸ τύχης πεπεσῇ ὁ π.

l. 10. Ἐμοὶ ὕλη ἐστὶν ἡ ἐμὴ διάνοια.] Confer p. 85. l. 7. p. 363. 634.

p. 448. l. 1. Φεῦγε.] Repone, Φυγή; interrogative. uti ſupra, Θάν]ος;

l. 3. Ὅπυ δ' ἂν ἀπέλθω, ἐκεῖ ὁ ἥλιος, ἐκεῖ ἡ σελήνη.] Vide Muſonium apud Stobæum p. 234. Shakſpear noſtras in Trag. Cymb. Act. III.

P. *Then not in Britain muſt you bide.* J. *Where then?*
Hath Britain all the ſun that ſhines?
Day, night,
Are they not but in Britain?
—— *Prythee, think*
There's living out of Britain.

l. 12. Διογένης ἀπαχθεὶς πρὸς Φίλιππον.] Vide ad p. 122. l. 8.

l. 13. Κατάσκοπος εἶναι.] Ante hanc vocem videtur deeſſe ἔφασκε. *Salmaſius.* Supra εἰδέναι δεῖ, ὅτι ἄγγελος — Sic forſ. hoc in loco, ϗ, ὡς ὁ Δ. &c. κατάσκοπός ἐσι. vel κατάσκοπον εἶναι δεῖ. *Scire oportet ſe nuncium eſſe à Jove——Et exploratorem, uti Diogenes &c.* vel, *Et oportet eum eſſe exploratorem, uti Diogenes &c.*

p. 449.

p. 449. l. 6. Λέγειν τὸ τῶ Σωκρά-τους, Ὦ ἄνθρωποι, ποῖ φέρεσθε;] Meminit de hac Socraticâ exclamatione Dio Chryſ. Orat. XIII. p. 223. Ἐκεῖνο γὸ ὁπότ' ἴσοι πλείονας ἀν-θρώπους ἐν τῷ αὐτῷ, χετλιάζων κὴ ἐπιτιμῶν ἐδόα πάνυ ἀνδρείως τε κὴ ἀνυποσόλως· ΠΟΙ ΦΕΡΕΣΘΕ Ω ΑΝΘΡΩΠΟΙ, κὴ ἀγνοεῖτε, μηδὲν τῆς δεόντως πράττοντες. Crates apud Plut. de liberis educandis p. 4. E. dicit ſe, ſi fieri poſſet, altiſſimo urbis loco conſcenſo, proclamaturum, Ὦ ἄνθρωποι, ποῖ φέρεσθε, οἵτινες χρη-μάτων μὲν [ſupple, κὴ] κτήσεως περὶ πᾶσαν ποιεῖσθε σπουδὴν, τῶν δ' υἱέων, οἷς ταῦτα [potius ταὐτὰ] καταλείψετε, μικρὰ φροντίζετε; *ô homines, quo tenditis, qui quidem in opibus & poſſeſſionibus totum impenditis ſtudium; filiorum verò, quibus eaſdem relicturi eſtis, parvam habetis curam?*

l. 10. Τὸ ἡγεμονικόν.] F. εὐδαι-μονεῖν: vel potius τὸ εὐδαιμονικὸν.— ut infra [p. 453. l. 12.] *Com. Shafteſburienſis.*

l. 12. Ἐν σώματι; οὐκ ἔστιν.] Poſſet legi, Ἐν σώματι οὐκ ἔστιν. Et mox, Ἐν κτήσει οὐκ ἔστιν. Et paulo poſt, Ἐν ἀρχῇ οὐκ ἔστιν. ——— Ἐν βασιλείᾳ οὐκ ἔστιν. Lector in hiſce et locis ſimilibus candide ſuo fruatur judicio.

l. 13. Ἴσθετε Ὀφέλλιον.] Ofellus cum locupletiſſimus eſſet, et moderatam vitam ageret, ſubitò proſcriptus, ferebat ſe non admodum ſentire fortunæ mutationem, propter priſtinam parſimoniam, cui aſſueviſſet. De quo ſic Horatius in ſermonibus:

Quæ virtus, & quanta boni ſit, vivere parvo,
Non meus hic ſermo eſt, ſed quem præcepit Ofellus.
Schegkius.

Ibid. Ἴσθετε Μύρωνα, ἴσθετε Ὀ-φέλλιον.] Certe Schegkius parum ad rem attentus, quæ ſupra ſunt, ſcripſit. Nam Myro iſte et Ophellius videntur eſſe ex Gladiatorum numero, magno quidem & robuſto corpore, ſed homunciones nullius pretii.

l. 14. Ἴσθετε Κροῖσον.] Crœſus, rex Lydorum ditiſſimus,

— Quem vox juſti facunda Solonis
Reſpicere ad longæ juſſit ſpatia ultima vitæ.

p. 450. l. 14. Πολλὰς ἐκ κεφα-λῆς.] Il. κ'. 15. Et mox Ver. 91.

ΠΛΑΖΟΜΑΙ ΩΔ', ἐπεὶ οὔ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμο ὕπνο·
Ἰζάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμο κὴ κήδε' Ἀχαιῶν.
Αἰνῶς γὸ Δαναῶν πέρι δείδια, θυμός μοι ἦτορ
Ἔμπεδον, ἀλλ' ΑΛΑΛΤΚΤΗ-ΜΑΙ· ΚΡΑΔΙΗ ΔΕ ΜΟΙ ΕΞΩ ΣΤΗΘΕΩΝ ΕΚΘΡΩΣΚΕΙ, τερ-μέει δ' ὕπο φαίδιμα γυῖα.

p. 451. l. 5. Ἀλλὰ πολύχρυσο καὶ πολύχαλκο.] Homerus Agamemnonem nominat Il. ή. 180. & Il. λ'. 46. βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης. Sophocles, perpetuus Homeri imitator, in Elect. ver. 9. Μυκήνας τὰς πολυχρύσους. Unde Horat. l. 1. od. 7. *dites Mycenas.* Quin et Hector apud Hom. Il. σ'. 289. vocat Trojam, Πολύχρυσον, πολύχαλκον.

l. 10. Τί ἀλλότειον.] Sic noſter codex, & MS. Par. cæteri τὸ ἀλλότειον.

l. 12. Ταλαίπωρον ἡγεμονικόν.] Incluſive: nec ſine indignatione. hoc modo: Οἱ γὸ Ἕλληνες κινδυνεύουσι· (ταλαίπωρον ἡγεμονικὸν, κὴ μόνον ἀτιμέλητον κὴ ἀθεράπευτον!) μέλλουσιν ἀπ.

p. 452. l. 4. Μή τοι ἄλλο τι.] Sic noſter codex: alii Μήτι ἄλλο τι.

l. 6.

l. 6. Ἡ θύρα κέκλεισται.] Vide ad p. 56. l. 2.

l. 8. Τί ἔν πενθεῖς καὶ βασιλεύς.] Fortaſſis ὦ βασιλεῦ. Niſi τὸ καὶ μιμητικῶς uſurpetur. *Wolfius.*

l. 9. Τῷ Διὸς σκῆπτρον ἔχων.] Vide Hom. Il. β'. 101.

Ibid. Ἀτυχὴς βασιλεὺς ὁ γίνεται.] Nam, ſecundum Stoicorum dogma, Solus ſapiens eſt rex. Vide quid hac de re dicit Cato apud Ciceronem in tertio de Fin. in fine.

p. 453. l. 2. Τίνων ὄντων;] Dele ὄντων. mox φευκτῶν ὄντων. inde error; bis enim per incuriam ſcripſiſſe ὄντων videtur librarius. Καταφρονηθῶμεν ἔν ὑπὸ τῶν Τρώων; Τίνων; φευκτῶν ὄντων ἢ αἱρετῶν; *Itane contemnemur à Trojanis? Quibuſnam? prudentibus, an imprudentibus?* Nec aliter p. 299. l. 13. Τίνων; τῶν οὐκ ὄντων.

l. 6. Ἄγγελε.] Quomodo ἄγγελος, vide p. 448. l. 7. Κατάσκοπος, p. 448. l. 13.

l. 13. Ἄγε, μετὰ δ' αὐτὸ φυσικῶς ὁ φαντάζεσθε;] Legendum μέγα. *Wolfius* Μέγα δ' αὐτὸ, recte. nam ſic ſtatim infra, μέγα ἢ ἀξιόλογον. *Com. Shaftesburienſis.* Pro φυσικῶς, legit Salmaſius φυσικὸν.

p. 454. l. 16. Ἡ μὴ καθήκοντος;] Negatio redundare videtur. *Wolf.* Vel forſ. ſupplendum ἢ μὴ λαβὼν φ. καθήκονθ' ὡς;

p. 455. l. 5. Ἄελον.] Legendum ἄδηλον *ſine ſervis.* Uti mox ἀκτήμων, ἄδηλος. littera α abſorpta fuit in ἄδηλον, ab ultimâ in voce præcedente.

l. 6. Ἀπέσαλκεν ἡμῖν.] Potius, ὑμῖν.

l. 8. Ἴδετέ με ὅτι ἄπολίς εἰμι.] Plane reſpexit ad Diogenis dictum, cujus meminit Laertius in ejus vitâ: VI, 38. Εἰώθει ἔ λέγειν τὰς τραγικὰς ἀρὰς αὐτῷ συνηντηκέναι· εἶναι γὰρ

Ἄπολις, ἄοικος, πατρίδος ἐστερημένος,
Πτωχὸς, πλανήτης, βίον ἔχων τεθημένον.

Sic locus iſte legendus; uti et apud Ælian. Var. Hiſt. L. III. c. 29. & apud Julian. Orat. VI. p. 365. Eædem tragicæ imprecationes apud Senecam in Medæa ver. 19.

Mihi pejus aliquod, quod precer ſponſo, malum?
Vivat; per urbes erret ignotas, egens,
Exul, pavens, inviſus, incerti laris.

Sic ibi diſtinguo & lego.

l. 10. Οὐ περαιτωείδιον.] Fortaſſe legendum ὁ πιλίδιον. *Wolfius.* Quid ſi, ὁ χιτωνάριον, nam Cynici erant ἀχίτωνες. Sequitur quoque mox ἐν τριβωνάριον.

l. 16. Ἐνεκάλεσά τινι;] πότ' ἐνεκάλεσά τινι; ſic excudendum oportebat.

p. 456. l. 6. Ἀποθησαυρίσαι.] Nempe ἀργύριον ἐν ταῖς γνάθοις. Sed hæc alias explicabimus. *Salmſius.*

l. 7. Καλὸν τὸν ὦμον δεικνύειν.] Humerum nudum & exertum oſtendebant Cynici: inde Diogenes apud Lucianum in vit. Auct. p. 374. Ἐξωμίας dictus: inde quoque Demetrius Cynicus a Seneca Ep. LXII. *Seminudus.*

l. 10. Ὀλύμπια μέλλεις ἀπογράφεσθαι.] Τὸ ἀπογράφεσθαι Ὀλύμπια, ad relationem agoniſtarum nominis in album pertinere cenſet Petrus Faber in Agoniſt. L. III. c. XVI. Sic Ariſtides in hymno ad Jovem. Δεῖ ἥ ὥσπερ τοὺς Ἀθλητῶν τοὺς ἀπογράψαντας ἑαυτοὺς, μὴ ἀναχωρεῖν. *debemus ad inſtar Athletarum, qui nomen dederunt, non retrogradi.*

l. 16. Δαίρεσθαι δεῖ.] Vide ad p. 419. l. 10.

p. 457. l. 2. Πολλὴν ἀφὴν καταπιεῖν.] Vide ad p. 419. l. 9.

p. 458.

p. 458. l. 1. Ἡρακλῆς.] Herculis meminit; quippe is, ſecundum Cynicos, ſectæ fuit auctor. Vide Julian. Orat. VI. p. 351. Diog. Laert. VI. 2. atque ibi Menagium. Mox pro τὰ περαιόμενα, ſcribit Meibomius πρὸς περαιόμενα, præeunte Wolfio in Verſione.

l. 6. Ἄξιος φορεῖν τὸ σκῆπτρον τὸν Διογένους;] De ſe Diogenes in Epiſtolâ ad Anaxilaum. Πυθαγόρας ἑαυτὸν ἔλεγεν Εὐφορβον γεγενῆσθαι τὸν Πάνθου· ἐγὼ δὲ νέον ἐμαυτὸν ἐπέγνων Ἀγαμέμνονα. ΣΚΗΠΤΡΟΝ δὲ ἐμοὶ ἐστὶ τὸ βάκλον, καὶ χλαμὺς ὁ διπλοῦς τρίβων. Julian. Orat. VI. p. 340. Ἀλλ' ἡμεῖς οἱ τὸ ΣΚΗΠΤΡΟΝ ἐκεῖθεν παραλαβόντες, ὑπὸ μείζονος σοφίας ἴσμεν ὅτι χαλεπὸν ὁ θάνατος. Apuleius in Apol. *Diogenes quidem Cynicus cum Alexandro Magno de veritate regni certabundus, baculo, ſceptri vice, gloriabatur.*

l. 7. Ἄκυε τί λέγει ἐκεῖνος πυρέσσων πρὸς τοὺς παριόντας.] Hunc locum illuſtrant quæ de Diogene ſcribit Hieronymus L. II. adverſus Jovianum. *Virtutem ejus et continentiam mors quoque indicat: nam cùm ad agonem Olympiæ, qui magnâ frequentiâ Græciæ celebrabatur, jam ſenex pergeret, febri in itinere dicitur apprehenſus, accubuiſſe in crepidine viæ, volentibuſque eum amicis aut in jumentum aut in vehiculum tollere, non acquieſcit; ſed tranſiens ad arboris umbram, locutus eſt; Abite quæſo, et ſpectatum pergite, hæc me nox aut victorem probabit aut victum. Si febrim vicero, ad Agonem veniam: ſi me vicerit, ad inferna deſcendam Ibique per noctem, eliſo gutture, non tam mori ſe ait, quàm febrem morte excludere.*

l. 16. Ὅτι κατηγορεῖς;] Fortaſſis ὅτι κατορθοῖ legendum. *Wolfius.* Potius ἐπὶ τίνι κατηγορεῖς; vel κατηγορήσει; *quâ de causâ reprehendet? eone quod &c.*

p. 459. l. 13. Πῦ ἢ φίλον μοὶ δώσεις Κυνικόν;] Lege cum Meibomio Κυνικῦ, *Ubinam mihi amicum Cynici dabis?*

p. 460. l. 3. Ὅτι χαίρειν ἂν αὐτῷ λέγῃ.] Χαῖρε ἄν, &c. ita legendum. *Salmaſius.*

l. 4. Φίλος ἐστὶν αὐτῷ, καλεῖν αὐτὸν ἄξιον ἡγήσεται.] Videntur hæc per interrogationem negari, et ad Diogenem pertinere. *Wolfius.*

l. 5. Ὥστε ἂν σοι δοκῇ, καὶ ἐνθυμήθητι τοιοῦτον.] Fortaſſis, Ὥστε ἂν σοι δοκῇ ἐνθυμηθῆναι τι τοιοῦτον, κομπείαν &c. *Proinde ſi tibi videatur tale aliquid fingere, ſimetum &c.*

l. 7. Ἐν ᾗ πῦρ ἔξεις.] *In quo ſimeto ignem ſis habiturus.* Legendum ὑγιὲν, ἐν ᾗ πυρέξῃς, *ubi febricites.* Wolfius. Recte πυρέξῃς, nam paulo ſupra de Diogene febre laborante loquebatur.

l. 9. Τί ἂν σοὶ καὶ ἐπιχειρεῖν.] Fortaſſe τί ἂν σὺ καὶ ἐπιχειρεῖς, vel ἐπεχείρεις. *Wolfius.* Potius ſubintellige μέλει: et verte καὶ *etiam. Quid ergo tibi curæ eſt etiam aggredi tantam rem?*

l. 11. Γάμος δ', ἔφη, καὶ παῖδες περιγυμένως παραληφθήσονται ὑπὸ τοῦ Κυνικοῦ; Ἂν μοι σοφὸν, [l. σοφὴν,] ἔφη, δῶς πόλιν, τάχα μὲν οὐδ' ἕξει τις ῥᾳδίως ἐπὶ τὸ Κυνίζειν.] Hæc male accipi ab interpretibus haud mirum: nam in editis omnibus libris deeſt πόλιν, quam vocem reſtitui, noſtro adjutus codice. deinde pro σοφὸν legendum σοφὴν, *ſapientem civitatem.* vel forſ. σοφῶν, *ſapientum civitatem,* qualem Plato in libris de rep. adumbravit. Γάμος δ', ἔφη: nempe adoleſcens: qui ſupra rogat an conjugium petendum à Cynico: nam quidem conjugium petere, liberos alere, magiſtratus gerere, denique merſari civilibus undis, hæc omnia imprimis

præceperunt Stoici. Sed hæc Cynico non æquè conveniunt; quippe qui non privata, ſed publica curat. Ὦ λαοί τ' ἐπιτετρεφάται ἢ τόσα μέμηλεν. At ſi ſapientiſſimis moribus atque inſtitutis gereretur civitas, ſi inter optimos verſaremur, non ut nunc inter fæces Romuli, non opus eſſet Cynico, δεῖ ἥξει τὶς ἐπὶ τὸ Κυνίζειν. Verba ſunt Epicteti, Ἂν μοι σοφὴν δῷς πόλιν, &c.

p. 461. l. 4. Οἷα νῦν ἐστὶν ὡς ἐν τάξει.] Quaſi dixiſſet, Qualis autem nunc rerum humanarum ſtatus, ubi nulla pax diuturna, nulla ſapiens et verè philoſophica civitas, ſed omnia turbantur, vexantur, et quaſi in bellico certamine inter ſe miſcentur, &c.

l. 9. Ἄγελον ἢ κατάσκοπον.] Vide p. 448.

l. 11. Ὅρα γὰρ ὅτι δεῖ.] Sic diſtingue, Ὅρα γὰρ ὅτι δεῖ ἀποδεικνύναι, τινὰ τῷ πενθέρῳ χρὴ ἀποδιδόναι, τοῖς α. Mox poſt ἐκκλείεται, ſubaudi ἀπὸ τῆς Κυνίζειν.

l. 15. Κυκκύμιον.] *Cucuma*, vas æreum balnearium. Petronius c. 135. *Cucumam ingentem foco appoſuit.* Mart. L. X. 68.

—— *Cucumam fecit Otacilius.*

Unde Græci ſequioris ætatis Κυκκύμιον. Vide Du Freſne Gloſs. ubi locus citatur ex Mirac. ſ. Greg. Mart. n. 27. ἢ ἀναλαβὼν τὸ τῆς θερμῆς ἄγγειον, ὅπερ εἰώθεν ἡ ἐπιχώριος διάλεκτος Κυκκύμιον καλεῖν.

p. 462. l. 1. Ἐείδια τεχνάσῃ τῇ γυναικί.] Supple δεῖ ἔχειν. deinde ſcribe incluſivè, γίνεται ἤδη πλείω σκευάρια. *Uxori etiam poſt partum* præbere oportet *lanam, oleum, lectulum, poculum: (ſic augentur vaſcula:)* habere quoque oportet *alias occupationes, alias diſtractiones.*

l. 4. Ὁ βασιλεύς.] Vide p. 441. l. 13. p. 458. l. 6. Mox Ὦι λαοὶ, ex Hom. Il. β'. 25.

l. 12. Σὺ ἀνάτεινον.] Fortaſſe ἐσίτησον. ut ſupra c. 14. l. 2. et hoc videtur legiſſe interpres Com. *Shaftesburienſis.* Vertit Schegkius et ipſe medicus, *tu intende laboribus nervos.* Wolfius, *tu cibis abſtine.* Vide ad p. 267. l. 8. Vide etiam p. 246. l. 5.

p. 463. l. 1. Ἄγε, πρὸς γραμματισὴν ἀποσεῖλαι.] Edit. Salmant. * ἄγε, in marg. * ἄγειν. Si quid mutandum, ex ſuo loco videtur eſſe motum τὸ ἄγε: paulo ſupra itaque locare velim: deinde τιλλάρια, non recte ſe habet; nam vel legendum, τιτλάρια: eſt, ut inquit Suidas, τιτλάριον, δέλτος, χαρτάριον, πινακίδιον. *titularium, pugillares, tabella.* vel potius, πιλάριον, à πίλος *penna.* Sic itaque totum locum refinge, Ἄγε, ἃ δεῖ αὐτὸν ποιῆσαι ἱματίδια τοῖς παιδίοις, πρὸς γραμματισὴν ἀποσεῖλαι, πινακίδια ἔχοντα, γραφεῖα, πιλάρια; *Age, non oportet parare pueris tunicules, ad ludimagiſtrum mittere cum tabellis, ſtylo, pennis?* Horat. L. I. ſ. 6. ver. 71.

Noluit in Flavî ludum me mittere; magni
Quo pueri magnis è centurionibus orti,
Lævo ſuſpenſi loculos tabulamque lacerto,
Ibant octonis referentes Idibus æra.

l. 8. Κράτης ἔγημε.] Crates Thebanus, philoſophus Cynicus, diſcipulus Diogenis, maritus Hipparchiæ. Epictetus vocat Hipparchiam, alterum Crateta. Et de eâ Laertius L. VI, 96. ἦρα τὸν Κράτητος ἢ τοὺς λόγων ἢ τὸν βίον. et mox, πάντα ἦν Κράτης αὐτῇ. Menander apud Laert. VI, 95.

Συμπεριπατήσεις γὰρ τείχεσ' ἔχων ἐμοὶ,

Ὥσπερ

Ὥσπερ Κράτητα τῇ Κυνικῷ ποθ' ἡ γυνή.

l. 9. Καὶ γυναῖκα τίθεις ἄλλον Κράτητα.] Fortaſſe τίθης, ſicut λέγεις. Cratetis et Hipparchiæ conjugium ſatis notum eſt. *Wolfius.* Noſter codex, τίθης. Sed quid ſi τιθεῖς: à verbo inuſitat. τιθέω.

l. 10. Ἀπειρογάμους.] Lego ἀπειρογάμους, nam τὸ ἀπειρόγαμον, eſt *quod nihil peculiare habeat, quod in nulla difficultate verſetur*: et opponitur τῷ, περίεσσιν μοι λέγεις. Vide p. 416. l. 12. Lege itaque, Ἡμεῖς δὲ περὶ τῶν κοινῶν γάμων καὶ ἀπειρογάμων ζητοῦμεν. *Nos verò quærimus de communibus conjugiis, et de iis quæ nihil peculiare in ſe habeant, nulliſque circumdentur difficultatibus.* Et mox, ἐν ταύτῃ τῇ καταλάσει, ſcribendum: *atque ita quærentes, non invenimus in hoc præſenti rerum ſtatu &c.*

l. 13. Πῶς ἔν ἔτι, φησὶ, διασώσεις τὴν κοινωνίαν, τὸν θεόν σου.] Verba τὸν θεόν σου, videntur eſſe Epicteti. Diſcipulus putat conjugium pertinere ad conſociationem civilem, cui Stoici cum primis multum tribuunt. Reſpondet Epictetus: *Per deum tuum.* Cur verò tuum? Quia Dei nuntium et præconem facit Cynicum. *Wolfius.* Τὸν θεόν σου: uſitata jurandi formula: de quâ ſupra monui. Sed Wolfium latuit.

l. 15. Κακόρυγκα παιδία.] Fortaſſe κακόρυσχα *puellos mali roſtri.* Ob ploratum opinor ſic infantes appellat: aut ſi ad adultam ætatem refertur, ſuo tempore ſecuturam. De loquacitate imperitorum et maledicorum hominum eſt intelligendum. *Wolfius.* Vertit Schegkius, *pituitoſos liberos*: Wolfius, *malæ frugis liberos.* Si vox non ſit corrupta, videtur eſſe ex Scenâ petita. Edit. Baſ. κακόρυγκα: Edit. Ven. & Salmant. κακόρυσχα.

p. 464. l. 4. Ἐπαμινώνδᾳ τῷ ἀτέκνῳ ἀποθανόντι;] Epaminondas Thebanus: de quo ſic Cornelius Nepos in ejus vitâ: *Hic uxorem nunquam duxit: in quo cùm reprehenderetur à Pelopida, qui filium habebat infamem, maleque eum in eo patriæ conſulere diceret, quod liberos non relinqueret: Vide, inquit, ne tu pejus conſulas, qui talem ex te natum relicturus ſis. Neque verò ſtirps mihi poteſt deeſſe. namque ex me natam relinquo pugnam Leuctricam, quæ non modo mihi ſuperſtes, ſed etiam immortalis ſit, neceſſe eſt.* —— *Hujus de virtutibus vitâque ſatis erit dictum, ſi hoc unum adjunxero, quod nemo eat inficias, Thebas et ante Epiminondam natum, et poſt ejus interitum, perpetuo alieno paruiſſe imperio: contra ea, quamdiu ille præfuerit reip. caput fuiſſe totius Græciæ.*

l. 11. Οὐκ ἔσαι ἀταξία.] ἀναταξία; cum interrogatione legendum. *Wolfius.* Noſter codex, ἀναξία.

l. 15. Πρὸς τραπέζης πυλαωρούς.] Videtur hemiſtichium eſſe ex poeta aliquo. Fortaſſe περιτραπεζίους πυλαωρούς, *atrienſes menſarios*, hoc eſt δειπνολόχους: qui menſas inſtructas ſic obſervant, ut janitores hoſtium. *Wolfius.* Plane legendum πρὸς τραπεζῆας πυλαωρούς, *ad menſarios forium-cuſtodes.* Reſpexit enim, nec ſine elegantia, ad Hom. Il. χ'. 69. de canibus,

Οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι, τραπεζῆας πυλαωρούς.

Quos canes *nutrivi in ædibus, menſarios forium-cuſtodes.* Heſychius, Τραπεζῆας, παρὰ τὴν τράπεζαν τρεφομένους. Sic lege, non τραπεζίους.

l. 16. Πόρδωνες.] Παρὰ τὸν πορδὸν, à πέρδω. *Wolf.*

l. 17. Ἔτι δὲ οὐκ ἂν ἡμᾶς ἐκίνει ταῦτα.] Videtur eſſe ironia. *Wolf.*

p. 465. l. 3. Τὰς ἀνδρείας ὑμᾶς ἔχειν.] Aut τελικῶς intelligendum, ὥστε ἔχειν, aut legendum ἔχει. *Wolf.*

Edit. Ven. & Salmant. ἔχει. Basil. ἔχειν.

l. 8. Πυθῆ μυ.] Πύθι μυ. *Wolf.*

l. 9. Σαννίων.] Vocativum esse puto. Sannio leno Terentianus satis notus est, qui fortassis idem fuit ἐν τοῖς συναποθνήσκουσι Διφίλυ. Convicium est, ut alias ἀνδραποδον, & paulo post μωρέ. *Wolfius.* Σαννίων, id est, μωρέ. a Sannus Σαννίων, Sannio. *Salmasius.*

l. 10. Περὶ πορισμῶν ἢ πόρων.] Extat Xenophontis libellus, qui inscribitur, Πόροι ἢ περὶ πορισμῶν: *rationes redituum, sive de proventibus.*

p. 466. l. 2. Πολιτευσαμένυ.] Sic noster codex: alii πολιτευομένυ. Mox ex eodem codice habes λεπτὸς, cum alii λεπτοὺς exhibent.

l. 11. Δίχα τῆς θαυμαζομένων εἶναι ὑπ' αὐτῆς.] Τὸ εἶναι transpositum, δίχα τῆς θαυμαζομένων ὑπ' αὐτῆς εἶναι κάλον. *Wolf.* Atque ita Edit. Salmant.

l. 16. Στίλβων δὲ περιήρχετο.] Confer infra p. 664. l. 1. Sic autem Laertius in vitâ Diogenis s. 81. τὸν δὲ φιλόσοφον Ἀθηνόδωρος φησὶν ἐν ὀγδόῃ περιπάτων ἀεὶ ΣΤΙΛΠΝΟΝ φαίνεσθαι διὰ τὸ ἀλείφεσθαι.

p. 467. l. 1. Καὶ καθ' αὑτὸ τὸ σῶμα ὑπέστρεφε.] Lego κατ' αὐτὸ τὸ σῶμα ἐπέστρεφε τὰς πολλάς. *Wolfius.* Recte. Noster autem codex, ἐπέστρεφε.

l. 13. Σὲ θεοῖς ἐχθρὸν νομίζω.] Lego νομίζων, pro ἐπειδὴ νομίζω. *Wolfius.* Noster codex quoque νομίζων. Cæterùm hoc Diogenis dictum memorat Laertius. VI, 42. Λυσίᾳ τῷ φαρμακοπώλῃ πυθομένῳ εἰ θεοὺς νομίζει; Πῶς γὰρ, ἔφην, ὃ νομίζω, ὅτι καί σε θεοῖς ἐχθρὸν ὑπολαμβάνω; *Lysiæ pharmacopolæ scisitanti an deos esse crederet? Quomodo, inquit, non credo, qui te diis inimicum puto?* Idem dictum in vitâ Aristippi, II, 102. nec absimile illud apud Aristophan. in Equit. vers. 32.

Δ. Ἔτειν' ἡγεῖ γὰρ θεούς;
Ν. Ἔγωγε. Δ. Πόθεν χρώμενον τεκμηρίῳ;
Ν. Ὅτιὴ θεοῖσιν ἐχθρὸς εἰμ' ἐκ εἰκότως.

p. 468. l. 1. Οὐ χρὴ παννύχιον.] Hom. Il. β'. 24.

l. 9. Παρείχετο ἐπιτιμᾶν τισὶ καὶ δύνασθαι καὶ κολακεύειν.] Sententia postulat, παρέχει τὸ ἐπιτιμᾶν καὶ δύνασθαι καὶ κολάζειν τὰς ἁμαρτάνοντας, καὶ αὐτοῖς ἔστι κακοῖς. τῷ Κυνικῷ ἢ ἀντὶ τῆς ὅπλων. *Wolfius.* Noster codex pro κολακεύειν dat κολάζειν: et pro τῷ Κυνικῷ, τῷ ἢ Κ. Edit. quoque Salmant. * κολακεύειν. in marg. * κολάζειν.

l. 13. Ὅταν ἴδῃ.] Cæteri omnes, nostro codice excepto, in secunda persona ἴδῃς.

p. 469. l. 5. Ἄγε δέ μ', ὦ Ζεῦ.] Vide Ench. C. LII.

p. 470. l. 4. Ὁ ταῦρος. Vide ad p. 18. l. 2.

l. 9. Καταβάλλουσιν.] Καταβαλοῦσιν. ita legendum. *Salmasius.*

l. 16. Νικῆς.] Νενικῆς, vel potius νικᾷς. *Wolf.* Noster codex, νικᾷς. male edit. Ven. et Bas. νικῆς. Sed vide ad p. 152. l. 10.

p. 471. l. 2. Οὐδέποτ' ἂν εἰς τοῦτον καταβαίνει τὸν ἀγῶνα.] Confer Ench. C. XIX. Et supra p. 378. l. 3.

l. 13. Λύσις προαιρέσεως ἐγίνεται.] Laudat hunc locum M. Anton. L. XI. s. 36. Vide autem p. 99. l. 13.

l. 15. Καὶ ἀρχῶν καὶ τιμῶν; τί δ' ἄν.] An post τιμῶν, reponendum Ναὶ. an interpungendum, καὶ κλησειδίᾳ δέ; Ναὶ, καὶ ἀρχῶν καὶ τιμῶν. *Reculam? sane, ut etiam magistratus & honores.*

l. 17. Ζήτει τὰ παιδία.] Vide p. 170. l. 7.

p. 472. l. 5. Τὸν θεόν σοι ὑπέρθυ.] *Deum*

Deum tibi ſuperpone: Submitte te Deo, ut opinor. Si divinitus ad id munus vocatus fueris, ſuſcipito id. *Wolfius.* Male Wolfius; male quoties interpretari aggreditur iſtam jurandi formulam, τὸν θεόν σοι: de quâ ſupra monui.

l. 7. Ὕπαγε, φησὶν, μᾶλλον εἰς οἶκον, καὶ ὕφαινε.] Hom. Il. Ζ'. 490. Hector Andromacham alloquitur.

Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε.
—Πόλεμος δ' ἀνδράσι μελήσει Πᾶσιν, ἐμοὶ δ' μάλιστα, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν.

CAP. XXIII.

Πρὸς τοὺς ἀναγινώσκοντας καὶ διαλεγομένους ἐπιδεικτικῶς.] Sophiſtarum, Rhetorum, Scholaſticorum, atque id genus hominum morem in hoc capite magnâ cum feſtivitate tangit Epictetus, qui ab orationibus meræ pompæ inſervientibus, laudem captabant. Pleni ſunt veterum libri de hac recitandi conſuetudine, quæ conſuetudo tam in ſolutâ quàm in vinctâ oratione obtinuit, præſertim Epicteti temporibus; uti videre eſt apud Plinium, Juvenalem, Martialem, & Scriptorem illum de cauſis corruptæ eloquentiæ. Has Sophiſtarum recitationes Ἐπιδείξεις, et Ἀκροάσεις ἐπιδεικτικὰς vocabant. de quibus monet Epictetus in Ench. p. 721. l. 6.

p. 473. l. 4. Τίς εἶναι θέλεις.] Confer Ench. Cap. XXXIII. in initio. Cic. de Off. L. 1. ſ. 32. *In primis autem conſtituendum eſt, quos nos, et quales eſſe velimus; & in quo genere vitæ; quæ deliberatio eſt omnium difficillima.*

p. 474. l. 4. Ὡς πρόβαλον.] Vide p. 210. l. 3. p. 216. l. 3.

l. 5. Εἰ καὶ ἐπιεικής.] Lego ἐπιεικὲς. ut referatur ad πρόβαλον. *Wolfius.* Edit. Salmant. * εἰ καὶ ἐπιεικής. in marg. * εἶναι ἐπιεικής.

Ibid. Ἡ βλασφημικός.] Fortaſſe βλασφημικῶς. *Wolf.*

l. 11. Ἂν εὕρῃς ὅτι ἀναφέρεις.] Lego ἐφ' ὅ, τι. *Wolf.*

p. 475. l. 5. Σκυλικήν.] Sic noſter codex, et Edit. Salmant. At Edit. Ven. συσλικὴν, corrupte. Edit. Baſ. σκυτευτικήν.

l. 13. Τί σοι ἔδοξα; Θαυμαστός.] Inducit Epictetus, (idque feſtivè) Sophiſtam atque unum ex auditoribus ſermones inter ſe cædentes.

l. 14. Τὴν ἐμήν σοι σωτηρίαν.] Supple ἐπόμνυμι. *Per ſalutem tibi* juro. Eadem ἔλλειψις ac in τὸν θεόν σοι: notiſſima jurandi formula in his diſſertationibus. Vide ad p. 355. l. 2.

l. 15. Ὅπως διέγραφε τὸν Πάνα καὶ τὰς Νύμφας.] Maxime in deſcriptionibus ſeſe oſtendebant Sophiſtæ: idque agebant ut florens, pictum & expolitum eſſet orationis genus. uti videas nunc apud Maximum Tyrium, & Dionem. Vide p. 285. l. 8. & infra p. 483. l. 3.

p. 476. l. 1. Ὑπερφυῶς.] Vide infra ad p. 479. l. 12.

Ibid. Εἶτα μοὶ λέγεις ἐν ὀρέξει.] Fortaſſe ὅτι ἐν ὀρέξει. *Wolf.*

l. 8. Ἐμὲ θαυμάζει.] *Me cum admiratione audit.* Nam οἱ θαυμαζόμενοι ſunt *diſcipuli.*

l. 14. Τί δοκεῖ ἄλλο.] Lego τί δοκεῖς. *Wolf.* Edit. Ven. & Salmant. δοκεῖς: Edit. Baſ. male δοκεῖ.

p. 477. l. 7. Δίων.] Hic eſt ille Dio Pruſæus, ab urbe Pruſâ Bythiniæ, ob eloquentiam Chryſoſtomus appellatus.

appellatus: cujus ſcripta quamplurima nunc extant.

l. 8. Ὅλον ἄλλο ἐστί.] Angl. *'Tis quite another thing.*

l. 10. Ἀτάραχός ἐστιν;] Sic noſter codex: alii ἔτ᾽ ἀτάραχός ἐστιν.

l. 12. Πιστὸς τὶ ἐστι;] Τί, Angl. *Wherein.* καλὰ τί.

p. 478. l. 5. Τὸ καλὸν, κύειε.] Proverbialis locutio. *Pulcrum vel lapidem movere poſſit.*

l. 9. Πολλάκις ἐθαύμασα τίσι ποτὲ λόγοις. Οὔ· ἀλλὰ τίνι ποτὲ λόγῳ.] Verba Xenophontis in principio Memorabilium. *Com. Shaftesb.* Sic ii, qui in verborum conſtructione curioſiores verſantur, inquirunt: anne ſcribendum τίσι λόγοις, vel τίνι λόγῳ. Vide quid de Platone dicit Dionyſius Halic. de ſtructurâ orationis p. 242, 244. Edit. Lond. Et Quinctil. Inſtit. L. 8. c. 6.

l. 11. Τελειότερον.] Ἴσως, εὐτελειότερον, noſter codex. Mox pro ὡς ἔγε, legit Meibomius, ὥς᾽ vel οἵ.

l. 14. Ἐμὲ δ᾽ Ἄνυτον.] Ex Critone Platonis. Vide Ench. p. 738.

l. 16. Οἵτινα μηδὲν προσέχειν τοῦ ἐμῶν.] Μηδενί. *Wolf.* Verba ſunt apud Platonem in Critone, Ὡς ἐγὼ ὃ μόνον νῦν ἀλλὰ καὶ ἀεὶ τοιοῦτον, οἷος τοῦ ἐμῶν μηδενὶ ἄλλῳ πείθεσθαι ἢ τῷ λόγῳ, ὃς ἂν μοι λογιζομένῳ βέλτιστος φαίνηται.

p. 479. l. 2. Διὰ τοῦτο τίς ἤκουσε Σωκράτους.] Vide ad p. 376. l. 5. et infra p. 638. l. 6. Et Ench. p. 730. l. 8. Simpl. Comment. in Ench. c. 69. De Socrate, Τοσοῦτον ἀφελούμενα τῆς ἐαυτῶν ζωῆς τὸ ὑποδεικτικὸν, ὥστε, τινῶν ἀνοήτων αὐτῷ μὲν καταφρονούντων, δι᾽ αὐτοῦ δὲ βουλόμενον ἄλλοις συσσῶναι πρὸς παίδευσιν, ἀπάγειν αὐτοὺς, καὶ συνιστάναι σοφιστάς. ὥσπερ Ἱπποκράτη τὸν Ἀπολλοδώρου, ξενθέντα αὐτῷ, τῷ Πραξαγόρᾳ συνέστησε. καὶ ὁ Θεαιτήτῳ δὲ ὁ αὐτὸς λέγει, ὅτι πολλοὺς μὲν ἤδη ἐξέδωκα Πρωδίκῳ, πολλοὺς δὲ ἄλλοις σοφοῖς τε καὶ θείοις ἀνδράσι.

l. 6. Οὔ· ἀλλὰ προσέματτον.] Sic ſcribe. cum ironia. omnino delenda eſt interrogatio poſt οὔ.

l. 7. Ἀκουσόν μου σήμερον διαλεγομένου ἐν τῇ οἰκίᾳ τῇ Κοδράτου.] Nomen habes Numidii Quadrati apud Plinium in Ep. XI. LVI. et alibi. An hic ille eſt quem memorat Epictetus, neſcio. Certe Quadratus erat ex numero divitum illorum, qui ad recitationes, et ἀκροάσεις ὑποδεικτικὰς, ædes ſuas commodabant. Hunc ad morem alludit Plin. L. 8. Ep. 12. *Domum ſuam recitantibus præbet.* Et Juvenal. Sat. VII, 49.

——— *Si dulcedine famæ,*
Succenſus recites, Maculonis commodat ædes.

Et Martial. L. 4. Ep. 6.

In Stellæ recitat domo libellos.

l. 9. Ὅτι κομψῶς συνεβάλου τὰ ὀνόματα;] συνεβάλου, à συνεβάω, vox inſolentior, uti et mox.

l. 11. Τί λέγεις τὸ ἐπαίνεσον.] ἐπαίνεσσον lege. *Wolfius.* Recte ἐπαίνεσσον habet noſter codex, et Edit. Salmant. utitur enim Epictetus μιμητικῶς. *At me laudato? Quid dicis,* me laudato? *hoc non ſatis eſt, dic potius, Vah! præclare!*

l. 12. Οὐὰ καὶ θαυμαστῶς.] Variæ fuerunt faventium inter audiendum acclamationes. Supra p. 475. lin. ult. ὑπερφυῶς. atque hìc, οὰ καὶ θαυμαστῶς. Οὐὰ plane Latinum eſt *Vah*, quod frequens occurrit apud Comicos. Dio Caſſius de Nerone L. LXIII. Πάντων δὴ τῶν ἀνθρώπων, καὶ αὐτοῦ τοῦ Βιτελλίου ὅτι μάλιστα συμβοώντων, Ὀλυμπιονίκα, οὰ! Πυθιονίκα, οὰ! *Viris omnibus, et Sena-*

Senatoribus imprimis acclamantibus, Vah, in Olympiis victor! Vah, in Pythiis victor! Sic locus iſte legendus atque interpretandus, monente etiam Salmaſio in hiſt. Aug. p. 345. Alias laudantium, admirantiumque voces memorat Cic. L. III. de Orat. *Bene, præclare, belle, feſtive, non poteſt melius.* Martial. L. II. Ep. 27.

Effecte, graviter, cito, nequiter, euge, beate.

Horat. in Lib. de Art. Poet. 428.

—*Clamabit enim, Pulchrè, bene, recte.*

l. 14. Τῇ τῆ ἀγαθῆ καλῃγοείᾳ.] ἐν τῇ lego. *Wolf.* Edit. Bas. ἔπαινο ἐκεῖνο, —— τῇ τῆ ἀγαθῆ κατηγοείᾳ. At Edit. Ven. & Salmant. ἢ τῆ ἀγαθῆ καλῃγοεία. quid ſi legamus, ἢ ἐν τῇ ταγαθῆ καλῃγοείᾳ. *Si laus eſt eorum aliquid quod philoſophi in claſſe Beni ponunt.* Vide Diog. Laert. in vitâ Zenonis L. VII, 94. atque ibi Menagium.

l. 16. Τί σε ἔχω ἐπαινέσαι;] *Quid te laudare poſſum?* Lego ſine interrogatione. eſt enim hypothetica oratio. Etſi dubito, an pro ἔπαινο ſit legendum λόγο: ac neutram lectionem ſatis probo. *Wolfius.* Male Wolfius. Bonum trifariam dividitur; vide quæ ex Sexto Empir. citat Menagius ad Laert. VII, 94. Et conſule Lipſium in Lib. II. diſſ. 22. Manud. ad Stoic. Philoſophiam. Inquit Epictetus, Si laus cadit ſub aliquam claſſem bonorum; quomodo te laudare poſſum? nam ſi quod bonum eſt, idem & utile; quæ tua utilitas?

p. 480. l. 2. Οὐδὲ γὰρ ἂν πρέποι.] Verba Socratis in Plat. Apol. p. 17. C. Edit. Stephani.

l. 5. Ἐκλέξαι ὀνομάτια ἢ ταῦτα σωθῆναι.] Extat Dionyſii liber Περὶ Συνθέσεως ὀνομάτων, *de compoſitione verborum, de ſtructurâ orationis*· qui et promittit ſe ſcripturum Περὶ Ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων, *de verborum delectu.*

l. 11. Οὐχὶ ὡς ὁ ἥλιο ἄγει αὐτὸς ἐφ' ἑαυτὸν, ἡ τροφὴ, ὕτω.] Edit. Salmant. ὐχὶ δ'. Recte. mox pro ἡ τροφὴ lego τὴν τροφὴν, atque ita reponendum arbitror, Οὐχὶ δ' ὡς ὁ ἥλιο ἄγει αὐτὸς ἐφ' ἑαυτὸν τ τροφὴν, ὕτω κ. τ. λ. *Nonne verò ut ipſe ſol ducit ad ſeſe nutrimentum, ſic et ipſe &c.* Nam flammæ ſolis nutriuntur ex vaporibus, quos ad ſeſe vi ſuâ ex terrâ & planetis ducit. Mox inclusive ſcribe (Καί τοι νῦν ἀνέω —— παρεκαλῆτο.)

p. 481. l. 5. Ἔιωθε λέγειν ὁ Ῥῆο, εἰ εὐχολεῖτε.] Vide A. Gellium L. V. C. 1. *Com. Shaftesb. Muſonium philoſophum ſolitum dicere accepimus: Cum philoſophus, inquit, hortatur, monet, ſuadet, objurgat, aliudve quid diſciplinarum diſſerit; tum qui audiunt, ſi de ſummo et ſoluto pectore obvias vulgataſque laudes effutiunt, ſi clamitant etiam, ſi vocum ejus feſtivitatibus, ſi modulis verborum, ſi quibuſdam quaſi frequentamentis orationis moventur, exagitantur, & geſtiunt: tum ſcias, et qui dicit, et qui audiunt, fruſtra eſſe: neque illic philoſophum loqui, ſed tibicinem canere. Animus, inquit, audientis philoſophum, ſi quæ dicuntur, utilia ac ſalubria ſunt, quæque errorum atque vitiorum medicinas ferunt, laxamentum atque otium prolixe profuſeque laudandi non habet.* Hæc A. Gellius. Et Seneca in Ep. LII. *Quid enim turpius philoſophiâ captante clamores. Nunquid æger laudat medicum ſecantem? Tacete, favete, et præbete vos curationi.*

p. 482. l. 1. Ὁ ᾧ, τὸ ἀπόσιμα;] Ante hæc verba inſere, ὁ ᾧ, τὴν σύειγσα. Sic enim Cod. Ven. et Salmant.

l. 2.

l. 2. Τέτυ ἕνεκα ἀποδημήσυσιν ἄνθρωποι νεώτεροι;] Vide ad p. 26. l. 13. & 424. l. 12. Mox ἀπολιπῦσι legendum, ut monuit Salmasius.

l. 5. Ἵνα σοὶ ἁᾶ φησιν.] Lego φῶσιν. *Wolfius.* Edit. Ven. φασὶν, Salmant. φῶσιν. ἁᾶ, *vah!* vide paulo supra.

l. 10. Τίς ἔν ποτέ τέταρτον εἶπε μετὰ τέτων, τὸν ἐπιδεικτικόν;] *Quis unquam post hæc,* [nempe genus dicendi περιεπτικὸν, ἐλεγχτικὸν, διδασκαλικὸν,] *quartum genus adjunxit, Ostentatorium?* quales nempe ἐπιδείξεις, *sophisticæ recitationes, et orationes ad ostentationem comparatæ.* Paulo supra adversarius, Τί ἔν; ἀκε. Cui Epictetus, Τίς γὰρ ἁ λ. *Quis negat,* &c. *quis igitur unquam post hæc genera dicendi, quartum genus adjunxit, ἐπιδεικτικόν?*

p. 483. l. 1. Παρακληθῆναι τὲς ἀκυσομένες.] Nota morem eorum, qui recitaturi erant: amicos & notos atque etiam ignotos advocabant: et id maximè agebant, ut quam plurimos ad diem prædictam convocarent auditores. Auctor de caus. corrupt. Eloq. *Tamen hic exitus est, ut cum toto anno, per omnes dies, magnâ noctium parte unum librum extudit et elucubravit, rogare ultro et ambire cogatur, ut sint qui dignentur audire; et ne id quidem gratis: nam et domum mutuatur, & auditorium extruit, et subsellia conducit, et libellos dispergit.* Formulam invitationis habes supra, p. 479. l. 7. Ἀκυσόν μυ σήμερον διαλεγομένυ. & paulo post, p. 480. l. 16. Παρακαλῶ σε ἐλθόντα ἀκῦσαι.

l. 2. Ἐν κομψῷ σολίῳ.] Recitaturi elegantiæ studebant; uti observabat Casaubonus ad Pers. Sat. 1. 15. qui hujus moris meminit —— *Pexusque, togaque recenti.*

Ibid. Ἀναβάντα ἐπὶ πόλβιον.] Fortasse πόλωστον. *Wolfius.* Casaubonus ad Pers. S. 1. 17. *Sede leges celsâ.* " Sedebant qui recitabant " *sede celsâ,* Arrianus, ἀναβάντα ἐπί " πόλβιον. *pulvinum* appellat, ca- " thedram cui impositum pulvinum. " apud Senecam consolatione ad " Marciam, *ascendere pulvinum,* de " eo dicitur qui sella vehitur aut " lectica. sed πόλβιον apud Græ- " cos alibi non memini legere: " legi πόλωστον: quam vocem " Arriano suspicabar restituendam: " nec male conveniat indignanti " ex histrionica arte translata dic- " tio; ejus enim est propria. Glos- " sarium: *Pulpitum* θυμέλη, σα- " νίδωμα, ἐμβατὸν. Juvenalis,

" *Haud tamen invideas vati quem* " *pulpita pascunt.*

" sed nihil affirmamus." Nihil muto. *Pulvinus,* Πόλβιν☉, sic Thronus iste recitatorum vocabatur, ubi *Pulvini* positi erant. eodem modo Seneca Consol. c. 16. *Juvenibus nostris* pulvinum *ascendentibus,* i. e. lecticam, in quâ pulvinus. Erotianus in lexico Hippocratis: σκύτιον ὑποκεφάλαιον, δερμάτινον περικεφάλαιον, ὅπερ καὶ ΠΟΤΛΒΙΝΟΝ.

l. 3. Πῶς Ἀχιλλεὺς ἀπέθανε.] Argumenta præcipue ex Homero tractabant Sophistæ: Πῶς Ἀχιλλεὺς ἀπέθανε: Vide etiam p. 285. l. 9. ubi de Helenâ, de Priamo, de Insulâ Calypsûs.

l. 4. Τὲς θεὲς ὑμῖν.] Fortasse ὑμῶν. *Wolfius.* Male. Τὲς θεὲς ὑμῖν. scil. ἐπόμνυμι. de hac jurandi formulâ sæpius monui. Vide ad p. 355. l. 2.

l. 6. Περτρεπτικώτερον ἢ ὅταν.] Lego, ἢ ἢ ὅταν. est autem εἰρωνεία. *Wolfius.*

l. 13. Τὰ περὶ τὸν Ξέρξην —— τὴν ἐπὶ Πύλαις μάχην;] Hic erat Rhetorum campus; hæ erant celebres ἐπι-

ἐπιδείξεων materiæ, in quibus Sophiſtæ verſabantur. Cicero de Off. L. 1. *Quæ magno animo et fortiter excellenterque geſta ſunt, ea neſcio quomodo quaſi plenioré ore laudamus. Hinc Rhetorum campus de Marathone, Salamine, Platæis, &c.*

CAP. XXIV.

PAg. 484. l. 3. Τὸ ἄλλυ παρὰ φύσιν, σοὶ κακὸν μὴ γενέσθω.] *Quod eſt contra alterius naturam, tibi malum ne eſto.* Hinc, ut obiter moneam, patet, cur Stoici ſapientem miſereri negarent: Miſericordia eſt dolor ob aliena mala; talia autem mala οὐκ ἐφ' ἡμῖν: nihil ergo ad nos. Vide ad p. 98. l. 4.

l. 6. Παρ' αὐτὸν ἀτυχῇ.] Scribe ἀτυχεῖ, cum noſtro codice, & Edit. Salmant.

l. 12. Ὥσπερ ἦν ἄξιον.] Abeſt ab omnibus, noſtro excepto codice, verbum ἦν.

p. 485. l. 4. Ὅτι θνητὸς εἴ.] Reſpicere videtur ad nobile illud philoſophi dictum, qui, filii morte auditâ, dixit, Sciebam me mortalem genuiſſe. Vide ad p. 511. l. 12.

l. 5. Σὺ δ' ἀνθ' τίν@, ὅτι τί κλᾷς σεαυτόν;] σὺ δ' ἀνθιτίνεις· ἐπεὶ τί κλάεις σεαυτόν; Ita mihi legendum videtur. *Salmaſius.* Ἀνθιτίνεις, recte puto. Vide indicem in voce.

l. 11. Τάτυ γὰ ἄξι@ εἶ.] τάτυ lectio eſt noſtri codicis: alii dant τᾶτο.

p. 486. l. 1. Πάσχει αὐτά.] Fortaſſe ταῦτα, *hæc eis accidunt.*

l. 3. Ἢ πάντες ἔσωσαν.] Fortaſſis ἤ, βεβαιωτικῶς. Quia non ſequitur alterum ἢ διαζευκτικόν. Poſt, πάλιν ἂν ἔλθῃ, et παραχώρησιν ἄλλων ἄλλοις. Supra ὅτι παρ' αὐτὸν ἀτυχεῖ, et ἁπλῶς lego. *Wolfius.*

l. 11. Ὁ κοσμ@ μία πόλις.] Vide ad p. 192. l. 10.

l. 13. Πειθοδόν τινα εἶναι.] Vide ad p. 171. l. 2.

l. 16. Πάντα ἦ φίλων μετὰ, πρῶτον μὲν θεῶν.] Vide ad p. 413. l. 6.

p. 487. l. 10. Ἐπαγωσῶν.] Noſter codex ἐπειγόσων.

l. 11. Θέας ἕνεκα.] Vide ad p. 246. l. 11.

l. 13. Πολλῶν δ' ἀνθρώπων.] Hom. Od. ά. 3. Mox, Ἀνθρώπων ὕβριν. Hom. Od. ρ' 487.

p. 488. l. 5. Περιεχόμεν@.] περιερχόμεν@. *Wolf.* Sic omnes codices, niſi Baſil. qui corruptè habet περιεχόμεν@.

l. 7. Οὐ γύπων, οὐδὲ κοράκων.] Supra p. 485. l. 15. de Corvis, μὴ γύπεσι, μηδὲ κόραξι.

p. 489. l. 2. Ἀπέχειν δεῖ πάντα.] Eodem ſenſu Ἀπέχειν, ac apud Matth. c. 6. ἀπέχουσι τὸν μισθόν.

l. 5. Ἔκλαιεν ἐπὶ πέτραις καθεζόμεν@.] Vide Hom. Od. έ. 408.

l. 6. Οὐδ' Ὁμήρῳ πάντα πεφοίτηκεις.] Fortaſſe πεφοίτηκοις, ut ſit ἀποτρεπτικόν. *Wolfius.* At ex noſtro codice veram habes lectionem: Σύδ' Ὁμήρῳ: male cæteri, οὐδ' Ὁμήρῳ.

p. 490. l. 3. Ξένυ θεομαχοῦντες ὡς μόνον.] Lego, ξένυ θεομαχοῦντ@ (ὡς μόνον οἷόν τε) τοῖς δόγμασι. *Wolfius.* Noſter codex & MS. Par. θεομαχοῦντ@ clarè exhibent; alii θεομαχοῦντες. Sed ſic potius lege, ξένυ τε θεομαχοῦντ@.

l. 6. Οὐ τᾶτό φημι, ὅτι οὐκ ἐπιμελητέον.] Vide quid περὶ τῆ συμπεφορήσθ tradit p. 696.

l. 15. Ἀπειθείας.] Opponitur Τῇ εὐπειθείᾳ mox p. 491. l. 4.

l. 16. Παῖδες παίδων ἐκλίσσουν.] Non aliter Hom. Il. Δ' 161.

— Σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν
Σὺν σφῇσι κεφαλῇσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν.

Παῖδες παίδων autem Homerica eſt locutio Il. υ 308.

Καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μεμετόπισθε γένωνται.

Unde Virgilius,

Et nati natorum, & qui naſcentur ab illlis.

p. 491. l. 1. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ μεθ' ἡμέραν τε καὶ νυκτός.] Sic noſter codex: Cæteri minus rectè, ἀλλὰ αὐτὸς ἐγὼ μεθ' ἡμέραν, νυκτός. Sed potius mutato ordine verborum legerem, Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ μεθ' ἡμέραν τε ταρασσόμενος, καὶ νυκτὸς διὰ τῆς ἐνυπνίων ἐκπηδῶν, πρὸς π. κ. τ. λ.

l. 4. Τὴν ἐμαυτῆς εὐπείθειαν.] Si rectè ſcriptum eſt, ſignificat *Obedientiam*: Sed malim εὐπάθειαν *res ſecundas, felicitatem*. Poſt lego Τοιοῦτοι οἱ συνόντες. *Wolfius.* Εὐπείθειαν opponitur τῇ ἀπειθείᾳ in ſuperiore paginâ.

l. 10. Οὕτως ἀσφαλῶς.] Ironice. Sed potius erotematicè.

p. 492. l. 1. Τοιοῦτοι οἱ συνόντες.] vulg. τοιοῦτον οἱ σ.

p. 493. l. 5. Καὶ ταύτην.] Lego, καὶ ταύτῃ περισπάρει. *Wolf.*

l. 8. Ὡς σκεῦος ἄχρηστον.] Vide p. 184. l. 2. & infra p. 525. l. 9.

l. 11. Στρατεία τίς ἐστιν ὁ βίος ἑκάστου.] Job. Militia eſt vita hominis ſuper terram. *Schegkius.* M. Anton. II, 17. Ὁ δὲ βίος πόλεμος. Sen. Ep. 51. *Nobis quoque militandum eſt; et quidem genere militiæ, quo nunquam quies, nunquam otium datur.*

l. 13. Καὶ πρόσευμα καὶ τεῖχος τῆς σοφίας.] Legendum, καὶ πρὸς νεῦμα τῆς σοφίας. *Wolfius.* Rectè ut videtur, Τηρεῖν σε δεῖ τὸ τῆς σοφίας τεῖχος, καὶ πρὸς νεῦμα τῆς σ.

p. 494. l. 2. Ἀλλ' ἀεὶ βουλεύῃ.] Haud aliter Horat. L. IV. Od. IX.

Conſulque non unius anni,
Sed quoties bonus atque fidus
Judex honeſtum prætulit utili.

l. 11. Ἐπικουρείων καὶ κυναίδων;] Diog. Laert. in vita Epicuri. X, 6. Ἐπίκητός τε κυναιδόλογον αὐτὸν καλεῖ, καὶ τὰ μάλιστα λοιδορεῖ. Conſule ibi Menagium.

l. 3. Λόγους — Σωκράτους.] Horat. L. III. Ode XXI.

Non ille quanquam Socraticis *madet*
Sermonibus.

p. 495. l. 1. Ἀναγκάσως.] Fortaſſis ἀναναγκάσως ἀνασῆναι, et χασμήσασθαι. *Wolfius.* Edit. Salmant. * ἀναγκάσως, in marg. * ἀναναγκάσως. mox noſter habet χασμήσασθαι, alii male χαμήσασθαι.

l. 6. Καὶ ὀλίγα περιπατήσαντες λούσασθαι, εἶτα φαγεῖν.] Ad morem. primò corporis exercitatio, deinde lavatio, poſtea prandium. Vide Horat. L. I. S. VI. 125, &c. Uti à Bentleio emendantur.

l. 12. Ταῦτα αὐτὰ μήτε ἕτερα.] Lego hæc ſine interrogatione, ut Epictetus adverſarii loco ſibi ipſe reſpondeat. Quanquam & interrogatio locum habet. *Wolfius.* Rectè Wolf. male codices ταῦτα αὐτά. μήτι ἕτερα;

l. 14. Οἱ μὲν τὰ Ῥωμαίων πολιτείας καταψευδόμενοι κολάζονται πικρῶς.] Qui falſò Romanam civitatem ſibi vindicabant, ſecuri percuti jubebantur. Suetonius in vitâ Claud. cap. 25. *Peregrinæ conditionis homines vetuit uſurpare Romana nomina, duntaxat gentilia. Civitatem Roma-*

nam

nam usurpantes in campo Esquilino securi percussit.

p. 496. l. 2. Ἢ τοῦτό γε ἐ δυνατόν.] Fortassis, ἢ τοῦτό γε ἐ δυνατόν; Οὔ· ἀλλὰ νόμῳ θείῳ. sine interrogatione.

l. 11. Ἐπὶ θύραις.] Malim ἐπὶ θύρας: etsi dativo sæpe pro accusativo utuntur Græci, cum motum ad locum significant, κατ' ἀντίπτωσιν ἢ ἐναλλαγὴν τῆς προθέσεως. *Wolf.*

Ibid. Εἰ τοῦτ ἐρεῖ λόγος.] αἰρεῖ lege. *Wolfius.* Vide ad p. 155. l. 14. et ad p. 180. l. 1.

p. 497. l. 4. Ἵνα πράξῃς τῷ σαυτῷ.] Lego ἀλλ' ἵνα πράξῃς καὶ τὸ σαυτῷ. *Wolf.* Ita quoque clare exhibet noster codex, Ἐγὼ δέ σοι λέγω, ὅτι ὡς τευξόμενος ἀπέρχῃ· ἐχὶ ἵ μόνον, ἀλλ' ἵνα πράξῃς τὸ σαυτῷ πρέπον. *Ego vero tibi dico, Abi tanquam adepturus: neque id solùm, sed ut facias quod te decet.* Nota interea ὅτι ἀπέρχῃ, de quâ constructione monui ad p. 15. l. 10. & ad p. 41. l. 9.

p. 498. l. 8. Σὺ δ ζητεῖς ἔπαθλον ἀνδρὶ ἀγαθῷ μεῖζον, τοῦ καλὰ καὶ δίκαια πράττειν;] Seneca de vit. beat. c. 9. *Interrogas, quid petam ex virtute? ipsam: nihil enim est melius; ipsa pretium sui est.* Confer M. Anton. IX, 42. in fine, ubi sic lege, Τί γὰρ πλέον θέλεις, ἐὰν ποιήσας ἄνθρωπον; οὐκ ἀρκεῖ σοι, κατὰ φύσιν ἐπὶ σὴν ὅτι ἔπραξας; τούτου μισθὸν ζητεῖς; *Quid enim vis amplius, qui homini benefeceris? nonne tibi satis est, te fecisse secundum naturam tuam? hujusce facti mercedem quæris?*

l. 15. Εἰς τὴν πόλιν ταύτην.] Vide ad p. 192. l. 10.

l. 16. Ἀνδραγάθημον.] Lego διαφόρως, ἀνδρὸς ἔργων. *Wolf.*

Ibid. Τίτθας ἐπιποθεῖς.] ἔτι ποθεῖς. ita scribendum. *Salmasius.* Confer p. 260. 262.

p. 499. l. 4. Ἐώρακας;] Sic noster codex: alii ἑώρας.

l. 5. Καὶ ἐνθάδε τοῦτον.] Quisnam hic? nempe Dives ille, de quo quæstio à p. 496. l. 10. Τί ἂν; θέλεις μὲν τὰ δεῖνα διαπωλεῖν;

p. 500. l. 4. Ἐρεῖ ὁ λόγος.] Lege αἱρεῖ, ut supra p. 496 l. 11. Vide ad p. 155. l. 14.

l. 8. Ταῦτα τὰ τίνα πολέ.] Videtur legendum, ταῦτ' ἀποβαλεῖς, τὰ τίνα, &c. *Wolfius.* Optime noster còdex, uti excudendum curavimus.

l. 11. Φιλεῖν τινὰ ὡς θνητόν.] Vide Ench. c. III.

l. 12. Σωκράτης οὐκ ἐφίλει τοὺς παῖδας τοὺς ἑαυτοῦ;] Vide Xenoph. p. 741. Edit. Leunclav. Et Plat. in Apolog. in fine. Τοσόνδε μέντοι αὐτοῖς δέομαι· τοὺς υἱεῖς μου, ἐπειδὰν ἡβήσωσι, τιμωρήσασθε, ὦ ἄνδρες, ταὐτὰ ταῦτα λυποῦντας, [omnino lege λυποῦσας cum MS. Oxon.] ἅπερ ἐγὼ ὑμᾶς ἐλύπουν, &c.

l. 16. Οὔθ' ὑπολιμένος.] Τὸ πολιμένος lege. Nota est in Græcis oratoribus versato consuetudo Athenienſium judiciorum. Sed de hoc loco Ciceronem consule l. de Oratore. *Wolfius.* Noster codex & MS. Par. ὑπολιμένος. Recte. Xen. in Apol. s. 23. Πρῶτον μὲν κελευόμενος ΤΙΜΗΤΙΜΑΣΘΑΙ, ἔτ' αὐτὸν ὑπετιμήσατο, ἔτε τοὺς φίλους ἐάσειν, ἀλλὰ καὶ ἔλεγεν ὅτι τὸ ὑπολιμᾶσθαι ὁμολογοῦντος ἂν ἀδικεῖν. Plato in Apol. s. 17. Εἰ ἔν δεῖ με καὶ τὸ δίκαιον τιμᾶσθαι, τοῦτο τιμῶμαι, ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. Cicero de Orat. L. 1. *Interrogatus Socrates, quam quasi æstimationem commeruisse se maximè confiteretur, respondit, sese meruisse ut amplissimis honoribus & præmiis decoraretur: & ut ei victus quotidianus in Prytanæo præberetur.*

l. 17. Βυλεύων.] Vide infra ad p. 574. l. 7.

Ibid. Στρατευόμενος.] Vide infra ad p. 573. l. 6.

p. 501. l. 1. Ἀπορῦμεν.] Legendum εὐπορῦμεν. *Wolf.*

l. 8. Τοσῦτυς πόνυς καὶ ταλαιπωρείας τῦ σώματ☉ ἄσμεν☉ ἀναδέχεσθαι;] Narrat Laertius in vitâ Diogenis ſ. 23. *Eum ferventibus arenis ſeſe æſtate volutâſſe, & in hyeme mediâ ſtatuas nive conſperſas amplexum eſſe:* ſ. 34. *Nudis pedibus nivem calcâſſe.*

Ibid. Καὶ ταλαιπωρείας κοινῦ τῦ σώματ☉.] Τὸ κοινῦ redundat, nec eſt in codice Veneto. *Wolfius.* Neque eſt in Edit. Salmant.

l. 12. Ἐκείνῳ μόνῳ.] Quid ad ſententiam faciat μόνῳ, non video, cum et Socrates & alii ſe κοσμοπολίτας profeſſi fuerint. Fortaſſe legendum μόνῃ δ' ἐξαιρέτ☉ ἐδεμία. *Wolfius.*

l. 12. Πᾶσα γῆ παλεὶς ἦν ἐκείνῳ.] *Omne ſolum forti patria eſt, ut piſcibus æquor,*

Ut volucri vacuo quicquid in orbe patet.

Ovid. Faſt. L. 1. ex Euripide.

Ἅπασα μὲν ἀὴρ αἰέτῳ πεπόσιμ☉,
Ἅπασα δ' ἣ χθὼν ἀνδρὶ γενναίῳ παλεία.

Diogenes apud Laertium L. VI. ſ. 63. Ἐρωτηθεὶς, πόθεν εἴη, Κοσμοπολίτης, ἔφη. Lucianus in vit. Auct. Ω βέλτιστε ποδαπός; Δ. Παντοδαπὸς· τῦ κόσμυ πολίτην ὁρᾷς. Vide autem ad p. 51. l. 4.

l. 14. Ἁλύς.] Vide infra ad p. 560. l. 11.

p. 502. l. 3. Ἐξ ἧς μ' Ἀντισθένης ἠλευθέρωσεν.] Vide p. 560. l. 9. Mox τὰ ἐκ ἐμᾶ, ubi articulum τὰ inſerui autoritate noſtri codicis.

p. 503. l. 2. Προσπλύσας τινὶ ἀπελθεῖν.] τὸ τινὶ redundare videtur. *Wolfius.* Pro προσπλύσας, quid ſi legas προσείλας, uti p. 124. l. 1. quem locum omnino confer. Δύναῖ δ', ὅταν αὐτῷ δόξῃ, τὸ σωμάτιον ὅλον προσείλας, ἀπελθεῖν. *Qui et poſſit, cùm viſum fuerit, toto corpuſculo abjecto, abire.* Ἀπελθεῖν *abire*, ſcil. è vitâ. Sic Horat. Ep. l. II. 2. 215. *Tempus abire tibi.* Vide ad p. 56. l. 2. Sed προσπλύσας fort. retineatur, nam προσπλύειν eſt *conſpuere*, & Metaph. *contemptim rejicere.*

l. 7. Πῶς ἂν δοκῇς.] δοκεῖς. Sic Syneſius, πῶς δοκεῖς δέδημαι τ῀ καρδίαν. Salmaſius.

l. 9. Περιῳδὰ τ῀ καλὸν, καὶ τὰ μακρὰ τείχη, καὶ τ῀ Ἀκρόπολιν.] *Piræus*, portus maximè apud Athenienſes celebris, diſtabat ab urbe intervallo quadraginta ſtadiorum; atque urbi jungebatur muro, qui ex re dicebatur, *Murus longus*, Μακρὸν τεῖχ☉, ſeu plurali numero μακρὰ τείχη. Acropolis, arx erat Athenienſium, Minervæ ſacra, quæ hodie dicitur eſſe ſuperſtes.

l. 10. Τίς ὢν εἶδ' ἧς.] Videtur legendum τίς ὢν ἴδῃς, vel εἰδῆς ab εἰδέω. *Wolfius.* Noſter codex τίς ὢν ἴδῃς. Recte: ſupra ἵν' ἴδῃ. ſic hoc loco mimicè, τίς ὢν ἴδῃς;

l. 16. Ἐπ' ἐμοὶ τὸ ἀνιέναι.] Quid ſi, τὸ ἀνιέναι *demittere.*

p. 504. l. 4. Ποῖον αὐτῷ καρπισὴν δίδως;] καρπισὴν, vindicem, aſſertorem, liberatorem. *Salmaſius.* Vide infra ad p. 560. l. 8.

Ibid. Ἀναβλέπεις;] Dicunt Latini *tollere oculos contra*, eodem ſenſu. Lucretius I, 69.

Primus Graius homo mortales tollere contra
Eſt oculos auſus, primuſque obſiſtere contra.

Seneca Epiſt. 71. *Alius jam in tantum profecit, ut contra fortunam audeat attollere oculos.* Vide p. 528. l. 5.

l. 10. Ἡμῶν καλακλαίειν.] Fortaſſe ἡμῖν. Mox ἐπὶ τύτῳ habes

ex

ex noſtro codice, cum alii dant ἐπὶ τοῦτο.

p. 505. l. 9. Οὐκ ἀρνήσῃ.] Lege interrogativè, *Nonne negabis &c.*

l. 12. Χρύσιππος, ἵν' αὐτῷ τὰς πόνους.] Rectè πόνους: nam Chryſippus, ut ſcribit Laertius VII, 180. πονικώτατός παρ' ὁντινοῦν γέγονεν, ὡς δῆλον ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ. Valerius Max. L. VIII. C. 7. *Cujus* [Chryſippi] *ſtudium in tradendis ingenii ſui monumentis tantum operæ laboriſque ſuſtinuit, ut ad ea quæ ſcripſit penitus cognoſcenda, longâ vitâ ſit opus.* Vide ad p. 23. l. 8.

l. 14. Αἴτια λυπεῖας.] αἴτια τοῦ λυπεῖσθαι, ut habet Editio Veneta. *Wolfius.* Atque ita habent Edit. Salmant. & MS. Par.

p. 506. l. 11. Ὅταν τινὶ περιπάσχῃς.] Confer Ench. C. III.

l. 14. Μεμνημένος μὴν μὴ ταραχθῇς.] Fortaſſe τί ἦν. *Wolfius.* At noſter codex, quem ſequor, μεμνημένος μὴ τ.

p. 507. l. 3. Οἷον οἱ τοῖς θριαμβεύουσιν ἐφεστῶτες ὄπισθεν, καὶ ὑπομιμνήσκοντες ὅτι ἄνθρωποί εἰσι.] Triumphali curru, ut mos erat, unà cum imperatore vehebatur ſervus, ne victor *ſibi placeret*; ut ait Juvenalis Sat. X, 41.

— *Et ſibi conſul*
Ne placeat, curru ſervus portatur eodem.

Tertullian. in Apol. C. 33. *Hominem ſe eſſe etiam triumphans in illo ſublimiſſimo curru admonetur. Suggeritur enim à tergo, Reſpice poſt te, Hominem memento te etiam.* Milites quoque facetias ſuas & dicteria in duces, ad arcendam invidiam, jactabant. Vide Suetonium in vitâ Cæſaris C. 49. Ad quem morem reſpexit Martialis I, 5.

Conſuevere jocos veſtri quoque ferre triumphi;
Materiam dictis nec pudet eſſe ducem.

l. 9. Ἂν δὲ χειμῶνος ἐπιποθῇς, μωρὸς εἶ.] Hinc M. Anton. XI. 33. Σῦκον χειμῶνος ζητεῖν, μαινομένου. τοιοῦτος ὁ παιδίον ζητῶν, ὅτε ἐκ ἔτι δίδοι.

l. 15. Ἐν αὐτοῖς οἷς χαίρεις, τινὶ.] Forſ. ἐν αὐτοῖς οἷστισι χαίρεις, *in iis quibus gaudeas.*

l. 16. Σαυτῷ πρόσβαλε.] Fortaſſe προύβαλε. *Wolfius.*

l. 17. Τί κακόν ἐστι, μεταξὺ καταφιλοῦντα τὸ παιδίον, ἐπιψελλίζοντα λέγειν, Ἄυειον ἀποθανῇ.] Ad hunc locum planè reſpexit M. Anton. XI, 34. Καταφιλοῦντα τὸ παιδίον, ἔλεγεν ὁ Ἐπίκτητος, ἔνδον ἐπιφθέγγεσθαι, Ἄυειον ἴσως ἀποθανῇ. Ἀλλὰ δύσφημά ὄζι ταῦτα. Οὐδὲν δύσφημον, ἔφη, φυσικῶ τινος ἔργῳ σημαντικόν· ἢ καὶ τὸ σάκυας θερισθῆναι δύσφημον. Sic Marci locum ex Epicteto emendo.

p. 508. l. 3. Δύσφημά ὄζι ταῦτα.] Religio quædam erat antiquis, male ominatis parcere verbis.

l. 13. Δύσφημον εἶναι καὶ τὸ θερισθῆναι τὰς σάκυας.] Vide ſupra ad p. 195. l. 16.

p. 509. l. 4. Τελέσιν ἀποδημία καὶ μεταβολή.] Sic forſan, τελέσιν ἀποδημία, μεταβολὴ μικρά· τοῦτο θανάτου, μεταβολὴ μείζων.

l. 6. Οὐκ ἐκ τοῦ νῦν ὄντος εἰς τὸ μὴ ὄν, ἀλλ' εἰς τὸ νῦν μὴ ὄν.] Et hunc locum laudat M. Anton. XI, 35. Ὄμφαξ, σταφυλὴ, σταφὶς, πάντα, μεταβολαί, οὐκ εἰς τὸ μὴ ὄν, ἀλλ' εἰς τὸ νῦν μὴ ὄν.

l. 7. Οὐκέτι ἓν ἔσομαι; Ἔσῃ· ἀλλ' ἄλλο τι, ὃ νῦν ὁ κόσμος χρείαν ΟΥΚ ἔχει.] Sic ſane reponendum etiam fine codicum autoritate cenſeo: nam ſenſus prorſus poſtulat. Alii libri ſic habent, Οὐκέτι

ἓν

κέτι ἓν ἔσομαι; ΟΥΚ ἔσῃ, ἀλλ' ἄλλο τι, ἃ νῦν ὁ κόσμος χρείαν ἔχει. ubi plane particula ὄκ ex loco ſuo deturbatur. Cæterùm ſupra ſæpe monui de voculis incuriâ librariorum tranſpoſitis. Nunc videamus Horatii locum, L. II. Od. XIX.

Te vidit inſons Cerberus aureo
Cornu decorum, leniter atterens
Caudam; ET recedentis trilingui
Ore pedes tetigitque crura.

Quanto melius hoc modo?

Te vidit inſons Cerberus aureo
Cornu decorum; ET leniter atterens
Caudam, recedentis trilingui
Ore pedes tetigitque crura.

l. 13. Ἐκπληρώσῃ εὐλάκλως καὶ εὐπειθῶς τῷ θεῷ.] Vide p. 184. l. 6. & p. 559. l. 1. Tranſlatio eſt à re militari. Xen. Cyr. inſtit. L. I. Εὐλακλοτέρως καὶ εὐπειθεστέρως ποιεῖ.

p. 510. l. 1. Καλῶς σοι γένοιτο.] Vide p. 436. l. 11.

l. 8. Στεφλιώτλω ἢ σεφληγόν;] Noſtro codice excepto, & MS. Par. habent omnes σεφλιώτλω, σεφληγόν.

l. 11. Μυεδάκις ἀποθανεῖμαι.] Verba Socratis apud Plat. in Apol. p. 28, 29. Edit. Steph.

l. 16. Οὔ σοι ἀπελθὼν ἔξειμι.] Fortaſſis ἀπειθῶν. *Wolfius.* Recte: ſic ſupra νῦν σοὶ πειθόμενος ἀπέρχομαι.

l. 17. Σημαίνονλος τὸ ἀναλλλικόν.] Vide ad p. 156. l. 2.

p. 511. l. 8. Καὶ πάλιν ἄλλῳ ἐλθεῖν καὶ ἄλλῳ.] Fortaſſe πεοσελθεῖν. *Wolfius.*

l. 10. Πρῶτον ἐπισκέψει.] Notanda eſt diviſio. I. ὅτι ὄκ ἀπεοσδόκλλον. II. εἶτα ἂν ἐπισρέλλῃ. III. εἶτα τὸ κυριώταλον. IV. εἶθ' ὅταν σε. V. εἶτ' ἀνλὶ τῶν ἄλλων.

l. 11. Οὐκ ἀπεοσδόκλλον.] Æneas apud Virgil.

——— *Non ulla laborum,*
O virgo, nova mî facies, inopinave ſurgit.
Omnia præcepi, atque animo mecum ante peregi.

Vide Cicer. Tuſc. Diſp. L. III. C. 13 & 14. & L. IV. C. 17.

l. 12. Ἥδειν ὄνλὸν γεγεννηκώς.] Seneca de Conſol. ad Polyb. C. 30. *Quanto ille juſtior, qui nuntiata filii morte, dignam magno viro vocem emiſit? Ego cùm genui, tum moriturum ſcivi.* Vide Cicer. Tuſc. Diſp. III, 13. Diogen. Laert. in vitâ Anaxagoræ ſ. 13. & in vitâ Xenophontis ſ. 55.

p. 512. l. 4. Ἡ πόλις.] Vide ad p. 192. l. 10.

l. 7. Τοῦτο γὰρ ὄκ ἐστὶ σοί.] Vide Arriani fragment. apud A. Gell. L. 19. c. 1.

l. 8. Ἀναμάχε.] Ανλιμάχε. *Meibomius.*

l. 9. Μηδὲ πεοάγειν ἐπὶ τὰ ἐξῆς.] Vide p. 280. l. 11.

l. 12. Ὅσαι διχύσεις.] Διαχύσεις. *Wolf.* Atque ita noſter codex, & Edit. Salmant.

l. 13. Ἀλλ' ἐκεῖ τέτασο, ὅπως δεῖ τὸν ἐν Γυάρεσι διάγονλα, ἐν Γυάρεσι ἐῤῥωμένως διάγειν.] *Sed illic animum intende, quomodo oporteat in Gyaris viventem, in Gyaris fortiter vivere.*

p. 513. l. 2. Ἐκείνην ἀνλεισαγε.] Vide p. 280. 425.

l. 6. Νῦν ἃ ἄ.] Repoſui ἃ ex noſtro codice, ipſo ſenſu poſtulante.

l. 13. Πεοάγειν μὲ μάρλυρα.] Vide p. 159. l. 13. p. 641. l. 2.

p. 514. l. 6. Ὅς γε ὄδὲ τῶν ὑπεεταίτων τινὸς ἀμελεῖ] p. 72. l. 4. p. 243. l. 11. p. 526. l. 6.

l. 15. Τῷ ἐπιῤῥώννυνλι.] Nam per ſe rectum eſſe oportet, alienæ non indigum

indigum opis. Vide ad p. 101. l. 15.

p. 515. l. 1. Πρὸς ἀλυπίαν.] Hæc verba, πρὸς ἀλυπίαν, in contextum recepi autoritate noſtri codicis.

l. 3. Καισαειανοί.] Vide ad p. 107. l. 8.

l. 4. Ὀρδιναλίων.] Vox Latina. Sueton. in Neronis vitâ. c. 40. *Sponderunt tamen quidam deſtituto ei* Ordinationem *Orientis.*

l. 5. Ἡ οἱ ἐπιθύοντες ἐν τῷ Καπιτολίῳ ἐπὶ τοῖς ὀπικίοις.] Si ὀπτικίοις recte ſcriptum eſt, pro auſpiciis poni videtur. Ego hanc vocem antehac nunquam legi, vel uſquam reperire potui. Quid vero ſi ἐπὶ τοῖς ὀφειλίοις, *propter officia.* Sic enim Græci recentiores nomina Romana ſcribere ſolent. Extat libellus in Fugerana bibliotheca, cui titulus eſt, Ὀφείλια τῶ παλατίω. *Wolfius. Propter officia,* ſic ἐπὶ τοῖς Ὀπικίοις vel Ὀφειλίοις, reddendum. inde *Officiorum Principes,* apud Jul. Capitolin. in Marco c. 8. *Et Verum quidem Marcus Capuam uſque proſecutus,* ——— *additis* officiorum *omnium Principibus.* Singula officia Palatina ſuos principes habebant: deferebant autem imperatores officia, miſſis traditione codicillis, uti Arrianus ſupra p. 387. l. 4. Καῖσάρ μοι Κωδίκελλον ἔγραψε. Niſi tamen ſcribendum ἐπὶ τοῖς Ὀψικίοις. Car. du Freſne Gloſſ. Ὀψίκιον, *Obſequium.* Conſtantinus in libello περὶ θεμάτων, Ὀψίκιον Ῥωμαϊστὶ λέγεται, ὅπερ σημαίνει τὴν Ἑλλήνων φωνὴν τὰς προπορευομένους ἔμπροσθεν τῆς βασιλέως ἐπὶ εὐλαξίᾳ καὶ τιμῇ. Obſequium *Romana vox, Græcè ſignificat anteambulones Imperatoris, ordinis ac honoris ergô.* Corippus L. 1.

——— *Itur in arcem*
Obſequio *comitante patrum.*

Capitolinus p. 57. *Qui cùm de caſtris ad Obſequium principis conveniſſent.* Ubi Caſaubonus, " Satellitium principis vocabant *Obſequium:* quam vocem Græci quoque " ſuam fecerunt: ſic accipe τὰ " Ὀψίκια apud Arrianum".

CAP. XXV.

PAg. 516. l. 3. Πληγὰς λαπτέον.] Vide ad p. 419. l. 10.

l. 4. Οὐ γὰρ ὑπὲρ πάλης καὶ παγκρατίου ὁ ἀγὼν πρόκειται.] Ad hunc locum credo reſpexiſſe M. Anton. L. XI. ſ. 38. Οὐ περὶ τοῦ τυχόντος ἦν, ἔφη, ἐστὶν ὁ ἀγὼν, ἀλλὰ περὶ τοῦ μαίνεσθαι ἢ μή. *Non eſt itaque de re vulgari, inquit* Epictetus, *certamen, ſed de eo, utrum inſaniamus necne.* Confer ſupra p. 281. l. 4.

l. 9. Ἀπαυδήσωμεν.] Vide M. Anton. VI, 29. Theocritus Idyll. 23. de Amyco à Polluce victo, Νεῖκος ἀπαυδῶν.

l. 11. Οὐδὲ δεῖ περιμεῖναι τελετὴν ἄλλην.] Singulis quadrienniis Olympia celebrabantur: uti ex hoc Arriani loco patet. Vide Joſeph. Scalig. de emend. temp. L. 1. p. 43. Et Pet. Fab. Agoniſt. L. III. C. XXIII.

p. 517. l. 1. Ὡς καλὸς ἀθλητής.] Lego, ὡς κακὸς ἀθλητὴς περιέρχηται νικῶν. Poſt, τὰ οἰκεῖα ἔργα. *Wolfius.* Recte κακὸς, niſi καλὸς ironicè accipiendum.

l. 2. Νικῶμεν ἢ περίοδον.] Περίοδον νικᾶν, quid ſit docet Feſtus, *In Gymnicis certaminibus* Perihodon viciſſe *dicitur, qui Pythia, Iſthmia, Nemea, Olympia vicit, à circuitu illorum ſpectaculorum.* Hinc Athleta ille qui quatuor certaminum orbem

orbem implevit, & περίοδον fecit, appellabatur Περιοδονίκης, vel Περιοδευτὴς, vide Gruter. inſcript. p. CCCXIII. Utitur hac loquendi formâ Athenæus de Herodoro Megarenſi, ἐνίκησε ἢ ἅπαξ περίοδον δεκάκις, *decies omnia certamina obivit, et victor evaſit.* Confer infra p. 592. lin. ult.

l. 3. Ὅμοιος τοῖς ἀποφυγοῦσιν ὄρτυξιν.] *Similis effugientibus coturnicibus.* Ortygos, ſeu coturnicis hanc naturam ſcribunt eſſe, ut dum ſe in ſpeculo à venatore objecto ſpectare geſtit, ſuique imaginem appetit, in prætenſa incidat retia, capiaturque. Quod ſi effugiat, & non decipiatur hac imagine, extra periculum eſſe. Idem nobis, oblatis phantaſiis, faciendum, ut ad ſe mens converſa, peccati occaſionem et laqueum effugiat. Hiſtoriam hujus animalis reperies apud Athenæum Lib. 9. Dipnoſoph. *Schegkius.*

l. 14. Τὰ οἰκεῖα ἔργα.] Sic noſter codex et Edit. Salmant. At Cod. Ven. et Baſ. τὰ οἰκία ἔργα. Supra pro τὴν ἕξιν, noſter codex habet ὄρεξιν.

p. 518. l. 4. Εἰθίσθην.] Sic noſter codex, alii ἠθίσθης.

l. 5. Περιαλγείων.] Fort. ἁμαρτημάτων. *Com. Shaftesburienſis.* Verba iſta, Ἀλλ' οὐχ ὅμοιον ad ἐνεργῆσαι, ſunt verba adverſarii, affirmantis ſe conſtantem eſſe in vitiis: Ecquis adeo ibi dolor, ecquæ pœna? Agnoſcit Epictetus, Quanto conſtantiorem in vitiis, tanto leviùs miſerum eſſe; eaque de causâ, οἱ πόνοι (inquit) τῶν περιαλγείων (cave mutes περιαλγείων) ὠφέλιμοι.

CAP. XXVI.

L In. 11. Πεπροιθότες.] Sic noſter codex & Edit. Salmant. male cod. Ven. & Baſ. πεπονθότες. Mox l. 14. ἢ κὴ θαλάττης, ſed noſter codex ἢ κὴ διὰ θ. ſed potius ſcribe, διὰ γῆς ἢ διὰ θ.

p. 519. l. Διαλρέφαδζ) Διαλρέφεδζ.

l. 8. Τοῦτον οὖν ὁ πολλάκις αὐτὸς εἶπες πρὸς τὺς ἑταίρυς;] Sic noſter codex, alii hoc modo, τοῦτον οὖν ὁ πολλάκις δ' αὐτὸς εἶπες πρὸς τὺς ἑτέρυς; eſt autem τοῦτο Meibomii lectio, atque ita Wolfius in verſione.

p. 520. l. 8. Οὐ γεάφειν.] Verbum δύνασαι, aut omiſſum, aut ſubintelligendum. *Wolfius.* Forſ. add. δύνασαι. & mox ἀλλὰ αἰσχρὸν &c. reſpondet auditor. *Meibomius.*

l. 14. ἀλλως.] *Fortuito.*

l. 17. Καὶ ζωνῆς οὐκ ἐπαρκοῦσιν.] Lege οὐκ ἐπ' οὐδέν. & poſtea, σοὶ ταῦτα αἰσχρὰ ὅτι; interrogative. *Comes Shaftesburienſis.* Noſter autem codex ἐπαρκῶσιν, alii ἐπαρκῶσιν. Videtur autem Salmaſio abundare τὸ οὐδέν, ut ſit σοὶ ταῦτα αἰσχρὰ ὅτι, id eſt, φαίνεϛ αἰσχρά.

p. 521. l. 3. Ψεκτὸν, ἄξιόν ὅτι τοῦ φέγεδζ.] Delenda ſunt hæc ἄξιόν ὅτι τοῦ φέγεδζ. Hæc etiam ex gloſsâ ſunt. ſc. ψεκτὸν. eſt ἄξιον τοῦ φέγεσθαι. *Salmaſius.* Ita Edit. Genev. quâ uſus eſt Salmaſius, ὅτι τὸ αἰσχρὸν ψεκτὸν ἄξιόν ὅτι τοῦ φέγεσθαι. At codex Ven. & Baſ. ὅτι τὸ αἰσχρὸν ψεκτὸν, τὸ δὲ ψεκτὸν ἄξιόν ὅτι τοῦ φέγεσθαι; noſter autem codex eodem modo ac edendum curavi.

p. 522, l. 1. Ἄχρηστα ἐπιδείξας.] Confer ſupra p. 505. l. 11.

l. 5. Τί νὰ τῶν φανταστῶν διεβασάνισας.] Vide p. 284. l. 4.

l. 9. Περὶ τὸν τελευταῖον κατεγίνυ τόπον.] De tribus in philoſophiâ

ſophiâ locis, vide ſupra C. II. hujus libri.

l. 14. Οὐκ ἔδει προσκήσαντας.] Aut τοῦτ' ἔδει, aut οὐκ ἔδει τοῦτο προσκήσαντας. *Wolfius.* Fort. τί. *Com. Shaftesb.* Quid ſi igitur, οὐκ ἔδει τι προσκήσαντας ἐν τῷ λόγῳ, εἶτα τούτῳ πειποιεῖν ἢ ἀσφάλειαν; *non oportebat aliquid ex ratione comparare, deinde huic acquirere ſecuritatem?*

l. 15. Τίνα πώποτ' εἶδες.] Angl. *Whom didſt thou ever behold building round Battlements, without placing them upon ſome Wall?* Noſter codex pro πώποτ' habet ποτ'. Lege, ἢ τίνα ποτ' εἶδες &c.

p. 523. l. 2. Ἀλλὰ σὺ μελησᾶς ἀποδεικνύειν.] Ἀλλὰ σὺ μελησὰς μελησᾶς; ἀποδεικνύειν δύνασαι τίνα μελησᾶς; μὴ ἀποσαλεύεις &c. Ita legendum et diſtinguendum. *Salmaſius.*

l. 6. Τὸν μέδιμνον.] Hîc pone periodum, μέδιμνον. deinde interrogative, ἢ μέχει τίνος μεῖρήσεις ἢ σποδόν;

l. 10. Πεῖθεις τῇ διοικήσει σῷ ὅλων.] Legit Gatakerus ad M. Anton. L. XII. ſ. 12. πείσθεις, Wolfio in verſione præeunte. Eſt autem πεῖσθεις *aſtipulari, aſſentiri.* hoc eſt quod dicit Seneca, *aſſentiri deo.* Idem de vit. beat. C. III. *Interim, quod inter omnes Stoicos convenit, rerum naturæ aſſentior.*

p. 524. l. 1. Βεβουλεῦσθαι.] Noſter codex βουλεύσασθαι.

p. 525. l. 1. Μετὰ γυναικὸς καὶ παίδων.] Vide Xen. Memorab. L. 2. c. 2.

l. 2, Κλεάνθης, ἅμα σχολάζων καὶ ἀντλῶν.] Diogenes Laertius in vitâ Cleanthis L. VII, 168. καὶ νύκτωρ μὲν ἐν τοῖς κήποις ἤντλει, μεθ' ἡμέραν δ' ἐν τοῖς λόγοις ἐγυμνάζετο· ὅθεν καὶ Φρεάντλης ἐκλήθη. *ac noctu quidem in hortis hauriret aquas, interdiu autem operam ſtudiis liberalibus daret, unde et* Φρεάντλης, *hoc eſt, exhauriens puteos, appellaretur.* Conſule ibi Menagium.

l. 7. Ἀνωφελήσαντον.] ἀνωφελῆ σαυτόν *Wolfius.* Atque ita noſter codex.

l. 12. Σὲ δ' οὐδείς, ἀλλὰ πᾶς ζημίαν.] *Te verò nemo tollet, ſed damnum potius ducet.*

p. 526. l. 1. Στερεμνίου μὲν ΑΓΑΘΩ οὐ λείπει —— τὸ δ' ΑΓΑΘΩ λείψει;] στερεμνίου μὲν οὐ λείπει —— τὸ δ' ἀγαθῷ λείψει; sic lege; et dele prius illud ἀγαθῷ, nam ſententiæ officit: bis per incuriam eandem vocem ſcripſiſſe videtur librarius.

l. 3. Τῶν αὐτῶν ἐπιδυμάτων.] Fortaſſis ἐπιταγμάτων. *Wolfius.* Noſter codex habet ἐπιδυμάτων, atque ita in contextum recepi.

l. 7. Ἀνδεὶ ἀγαθῷ οὐδὲν ὅτι κακόν.] Verba Socratis in Platonis Apologia. ſ. 23.

l. 10. Τὸ ἀναπληκτικόν μοι στενὸν μαγκε;] Vide ad p. 156. l. 2.

l. 15. Γυμνεῖν ἢ δεῖν.] Confer p. 90. l. 5, &c.

p. 527. l. 3. Ἐπιδαιτο.] Edit. Salmant. * ἐπιδαιτο in marg. * ὑπιδαιτο.

l. 12. Πῶς ἀπήει πρὸς τὰς παρθένους αἰτήσων τὰ ἀναγκαῖα, ὃν ἀρχιτον.] Vide Hom. Οδ. Ζ'. 127. Ubi Ulyſſes Nauſicaam et puellas aggreditur. Cæterùm locus hic in aliis libris miris modis confuſus eſt atque turbatus: quæ enim ad primum caput libri quarti pertinent, confuſè cum hoc capite commiſcebat librarius: Hoc modo, πῶς ἀπήει πρὸς τὰς παρθένους αἰτήσων τὰ ἀναγκαῖα. τί ἂν τοῦτο πρὸς τὸ δοῦλον εἶναι &c. quæ legas p. 533. l. 4. Sed omnia hæc in ſuam ſedem atque ordinem ope noſtri codicis revocavimus: Nec prætereundum eſt

et Meibomium et Comitem Shaftesburiensem de hac transpositione monuisse.

l. 15. Ὥστε λέων.] Hom. Z'. 130.

p. 528. l. 4. Ταῦτα γὰρ ὅτι μόνα τὰ τῆς ἐλευθέρας ποιοῦσα, τὰ τῆς ἀκωλύτους.] ἐλευθέρας ποιοῦσα, τὰ τῆς, Hæc omisit typographus.

l. 5. Τὸ ἀνατεθλάσθαι ποιοῦσα ὀρθοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς.] Seneca de Const. Sap. c. V. *Adversus apparatus terribilium* rectos oculos *tenet sapiens*. Notissima phrasis *rectis oculis intueri*, quæque prædicetur de philosopho, viroque imperturbato; improprie (ut videtur) de nautis, & id genus hominibus. hinc male Bentleius pro imperio reposuit ad Horat. Carm. L. I. 3. *Qui rectis oculis monstra natantia*, pro *siccis oculis*. Nam quanquam forsan in subitâ consternatione lacrymæ non oboriuntur oculis, nec mora tamen oboriuntur ob præsentis periculi recordationem.

l. 8. Ἐξελεύσῃ.] Vide ad p. 56. l. 2.

l. 11. Νοσήσεις καλῶς.] Quid hoc sit, vide p. 374. 400.

l. 14. Ἐν ἀνατεθλασθείῳ νοσήσεις.] Sic Wolfius in versione, at codices habent ἐν ἐπισπασθείῳ.

l. 16. Ὡς Μάνης νοσήσεις.] Ὡς Μάνης, *ut servus, ut famulus*. Verbo Δοῦλος noluit uti Epictetus ob sensum ambiguum, præcipuè hîc ubi agitur de Libertate, quis Δοῦλος, quis non. *Comes Shaftesburiensis*. Ingeniose Vir nobilis. Si verò lector delere malit interrogationem, per me licet: *Ut Manes ægrotabis*. id est, ægrotabis ut mancipia ægrotant. Nam Manes nomen est servi. Vide Suid. in V. Μάνης. Et Strab. L. 12. p. 553. & L. 7. p. 304. Vide quoque Menag ad Laert. V. 55. sic etiam vocabatur Diogenis servus Laert. VI. 55. Ælian. XIII, 28. Senec. de tranq. *Diogeni servus unicus fugit, nec eum reducere, cum monstraretur, tanti putavit. Turpe est, inquit, Manem sine Diogene posse vivere, Diogenem sine Mane non posse.*

p. 529. l. 4. Μᾶλλον δ' ὁ τῷ θανάτῳ φόβος;] Vide p. 139. 169. 257. & Ench. Cap. V.

l. 5. Μοὶ γυμνάζῃ.] Μοὶ redundat, ut alibi sæpissime. Mox οἱ ἄνθρωποι, ubi habes articulum οἱ ex nostro codice.

NOTÆ IN EPICTETI DISSERTATIONES.

LIB. IV. CAP. I.

PAg. 530. l. 6. Ἐλεύθερός ἐστιν ὁ ζῶν ὡς βούλεται.] Cicero Paradox. V. *Quid est enim Libertas? Potestas vivendi, ut velis. Quis igitur vivit ut vult, nisi qui recta sequitur, &c.* Vide & Cic. de Off. L. 1. C. 22. De Fin. L. III, 22. Horat. s. l. 2. 7. ver. 83. Pers. S. V, 85.

An quisquam est alius liber, nisi ducere vitam
Cui licet, ut voluit?

Stoici definiebant ἐλευθερίαν apud Laert. L. VII, 121. ἐξουσίαν αὐτοπραγίας. Vide supra p. 73, 171, 2.

l. 11.

l. 11. Πεσούμενον.] *Procidem, prolabem.* Intelligi poteſt εἰς κακίαν πεσούμενον, poſtea ſequitur. Quid verò ſi pro πεσούμενος ὢν ponatur? *Wolfius.* Noſter codex, Πεσπίπτων. forſan recte, vide indicem in voce. Tamen defendi poſſet recepta lectio, & doctè defendit Gatakerus ad M. Ant. III, 9. αὐτὴ ἡ ἐπαγγέλλεται ἀπροπτωσίαν. confer & Laert. VII, 46.

p. 531. l. 1. Φθονῶν, ἐλεῶν.] Vide ad p. 98. l. 4.

l. 12. Ὁ πατὴρ ἐλεύθερος, ἡ μήτηρ ἐλευθέρα, ἕως ὠνὴν οὐδεὶς ἔχει.] Refer ἕως ad ἐλεύθερος, vel ἦν forſan legendum. Tamen mihi hæc verba, ἕως ὠνὴν οὐδεὶς ἔχει, Gloſſema eſſe videntur.

l. 14. Καίσαρος φίλος.] Vide ad p. 369. l. 11.

p. 532. l. 3. Τί γὰρ ἐκεῖνοι.] Lego τί γὰρ εἰ κεῖνοι, vel ἐκεῖνοι. *Wolf.* Optime noſter codex τί γὰρ εἰ ἐκεῖνοι. paulo ſupra καὶ τὰ μάλιστα habet noſter codex pro καὶ μάλιστα.

l. 11. Καὶ σαυτός.] Fortaſſe καὶ αὐτός. Nam σαυτὸς, pro σὺ αὐτὸς haud temere inveniasi. *Wolf.* Ego verò repoſui σὺ αὐτὸς pro σαυτὸς, noſtri codicis autoritate.

l. 16. Νὴ τὴν Καίσαρος τύχην.] Sic ſupra p. 300. l. 11. νὴ τὴν σὴν τύχην. *per Genium tuum.* Seneca Epiſt. 12. p. 405. *Jurat* per Genium *meum, ſe omnia facere.* Horat. L. I. Ep. 7. ver. 94.

Quod te per Genium, *dextramque,*
Deoſque Penates,
Obſecro et obteſtor.

Tibull. L. IV. Eleg. 5. ver. 8.

Perque tuos oculos, per Geniumque *rogo.*

Maximum autem, Per Genium Principis, apud veteres erat juramentum. Tertull. Apol. c. 28. *Citiùs denique apud vos per omnes Deos, quàm per unicum Genium Cæſaris pejeratur.* Sueton. in vitâ Calig. c. 27. *Nec omnes gravibus de cauſis, verùm male de munere ſuo opinatos, vel quod nunquam* per Genium ſuum *dejeraſſent.* Inter alios honores à Senatu Julio Cæſari decretos, hoc etiam decreverunt, ut per Salutem ejus Geniumque jusjurandum conciperetur, τὴν τοῦ ὑγείαν καὶ τὴν Τύχην. Verba ſunt Dionis Caſſii L. 44. p. 302. Vide Macrob. Saturn. L. II. c. 5. Joſeph. Antiq. Judæ. L. XVI. C. X. ſ. 8.

p. 533. l. 4. Οὐκ ἐλεύθερος; τί γὰρ τοῦτο.] Hæc omnia, nempe à verbis τί γὰρ τοῦτο &c. uſque ad pag. 574. l. 1. ἔξελθε διὰ τὰ παιδία, in hunc locum inſerui, ſenſu prorſus poſtulante, et noſtro optimo codice aſtipulante; cum antea locata fuerant in ultimo capite libri tertii: de quâ tranſpoſitione monui ſupra ad p. 527. l. 13.

l. 8. Καί τοι τῆς καίσαρος.] Fortaſſe καί τοι τῆς τοῦ καίσαρος. Poſt ἐπικραυγάσας lege. *Wolfius.* Cur non ſubaudiendum, καταφιλῆσαι τὰς τοῦ Καίσαρος πόδας. tum ſic reddendum, *At verò ſi quis te Cæſaris pedes deoſculari cogeret, &c.*

l. 9. Ὕβρεων αὐτὸ ἡγῇ.] Ὕβρεις eſt verbum juridicum, et peculiariter dicitur de injuriâ et vi quæ corpori infertur.

l. 13. Ἀποκλειόμενος.] De excluſis amatoribus, et cantiunculis ante fores nocturnis, multa occurrunt apud veteres. Lucret. L. IV, 1172.

At lacrymans excluſus *amator limina ſæpe*
Floribus et ſertis operit.

Excluſus amator apud Horat. L. I. Od. 25. conqueritur,

Me tuo longas pereunte noctes,
Lydia, dormis?

l. 15. Ὅρα δὲ λέγει καὶ ποιεῖ ὁ Θεμιστοκλῆς.] Reſpexit Epictetus ad

Menandri fabulam, quæ inſcripta erat Μισούμενος. ad hanc ipſam fabulam reſpexit et Laertius in vitâ Zenonis, VII, 130. ubi perperam agunt interpretes. Clericus, qui nuper in lucem Menandri fragmenta edidit, hunc Arriani locum notare omiſit.

p. 534. l. 4. Παιδισκάριον ἀτελές.] Si de puero caſtrato loquitur, recte. Sed exiſtimo ἀτελὲς, ut paululum infra ſcribitur, rectius legi: vilis ancillula vel puſio. *Wolfius.* Εὐτελὲς noſter codex & edit. Salmant. in margine. Ecce integrum Menandri ſenarium,

Παιδισκάριόν με καταδεδέλωκ' ἀτελές.

Mox verò, Ὃν εἶδες τῶν πολεμίων πώποτε, habes disjecti membra poetæ. Forſan hoc modo verſus apud Menandrum ſcribebantur,

Παιδισκάριόν με καταδεδέλωκ' ἀτελές,
Ὃν πώποτ' εἶδες τῶν πολεμίων ——

l. 6. Τάλας ὅστις καί.] Scribe iſta omnia τάλας, uſque ad σχολείας; incluſive. Sed ὅστις γὲ lectio eſt Edit. Salmant. alii dant ὥστις γὲ, non ita recte.

l. 12. Πλὴν γὲ τότε πῶς; μηδ' ἐνθυμεῖν.] Fortaſſis, ὥστε μὴ ἐνθυμεῖνι *Wolf.* Noſter codex auctior, μηδ' ἐνθυμεῖν ἢ φοβεῖσθαι ὅτως ἐλευθερίαν εἶχε. Sed adhuc deſunt quædam, non reſtituenda ſine ope meliorum codicum: futilibus conjecturis itaque ſuperſedendum eſt.

l. 15. Λέοντας τρέφουσιν ἡμέρους.] Vide Senecæ Epiſt. 41. *Com. Shaftesb.* Verba Senecæ ſunt, *Non faciunt meliorem equum aurei fræni. aliter leo aurata juba demittitur, dum contractatur, & ad patientiam recipiendi ornamenta cogitur fatigatus: aliter incultus, et integri ſpiritus. hic ſcilicet impetu acer, qualem illum eſſe natum voluit, ſpecioſus ex horrido, cujus hic decor eſt, non ſine timore adſpici, præfertur illi languido et bracteato.*

p. 535. l. 13. Τί σοὶ καλόν.] Omnino lege cum Wolfio in verſione κακὸν, ſequentia plane demonſtrant.

l. 16. Τοῖς εἰκοσώναις ἐνθυμεῖ δοῦναι ἀργύριον.] Εἰκοσώνην tranſtuli, pro eo qui rem emit exhibito ſigno, aut teſſera aliqua. Nam antiquitus manumiſſis ac libertate donatis emere publicè frumenta permittebatur, exhibita teſſera: alioqui ſervis emendi jus nullum erat, quod Perſii verſiculo intelligitur etiam Satyr. 5.

Libertate opus eſt non hac, qua ut quiſque Velina
Publius emeruit ſcabroſum teſſerula far,
Poſſidet.

Obiter hic monebo, & alia fuiſſe tum inſignia, tum indicia manumiſſionis, utpote pileum, vindictam, vertiginem, qua in gyrum verſabantur à domino. Hanc rationem libertatis eleganter ad philoſophiam detorquet Perſius S. 5. Qui volet legat. *Schegkius.*

Ibid. Τοῖς εἰκοσώναις ἐνθυμεῖ δοῦναι ἀργύριον;] *Viceſimariis cupiat argentum numerare?* Erant *Viceſimarii*, qui aurum viceſimarium exigerent, nempe vectigal quod ſolvebatur ex manumiſſione Servorum. Vide ſupra ad p. 173. l. 2. Sed hoc in loco pro εἰκοσώναις malim cum Lipſio in excurſ. ad Tacit. Annal. XIII, 31. legere εἰκοσώταις. Sic Gloſſ. Vet. εἰκοσώτης, ὁ τὰς εἰκοστὰς ἀπαιτῶν.

p. 537. l. 2. Μέχει τῆ γυῖ.] Ex noſtro codice habes articulum τῆ, quem alii libri non agnoſcunt.

l. 9. Εἶτα ἢ ἐργάζεσθαι τῷ σώματι.]

ματι.] Noſter codex pro ἐργάζεσθ, habet ἔρχεσθ. Quæ lectio ſi placet, quid ſi hoc modo ſcribas, εἶτα ἔρχεσθ, καὶ τῷ σώματι πάσχων τὰ δεινότατα, (κἂν μὴ τινα φάτνην) ἐμπέπτωκεν &c. *deinde venit, et corpore nequiſſima perpeſſus, (ſi modo quod præſepe invenerit) incidit &c.* vel forſan τῷ σώματι ἐργάζεσθαι accipiendum pro *nequiorem quæſtum corpore facere.* Totam ſententiam itaque ſic conſtitue. Εἶτα ἀπηλευθέρωσθ· καὶ δίθυς μὲν οὐκ ἔχων ποῖ φάγῃ, ζητεῖ τίνα κολακεύσει, παρὰ τίνι δειπνήσει· εἶτα ἢ ἐργάζεσθ τῷ σώματι, καὶ πάσχων τὰ δεινότατα, (κἂν μὴ τινα φάτνην) ἐμπέπτωκεν εἰς δουλείαν πολὺ τῆς πρόσθεν χαλεπωτέραν· ἢ καὶ ἀπορήσας &c. *Poſtea libertus factus eſt; et ſtatim cùm non habeat ubi edat, quærit cui aduletur, apud quem cœnet: deinde vel nequiorem quæſtum corpore facit, et graviſſima perpeſſus (ſi forte aliquod præſepe,* id eſt, menſam, *invenerit) incidit in ſervitutem priore longe deteriorem; vel ſi opes nactus fuerit &c.*

l. 10. Φάτνην.] Φάτνη, *Præſepe,* id eſt, *Menſa.* Heſychius Φάτνη, καὶ ἡ τράπεζα. Sic et Suidas. Nec aliter Horatius Epiſt. 1. 15. ver. 28.

Scurra vagus, non qui certum præſepe *teneret.*

l. 12. Περίλυπος παιδίσκιον.] Omnia patitur quæ Thraſonides ille in fabulâ: vide ſupra p. 333, 334.

l. 16. Ὀλίγα Αὐτῷ ὑπηρετῶν.] Αὐτῷ, *ipſi,* id eſt, *Domino.* Monui ſupra, & ad p. 107. l. 12.

p. 538. l. 2. Ἐὰν δακτυλίους, φησὶ, λάβω.] *Annulus aureus* peculiare fuit ornamentum, quo à Plebe Equites diſtinguebantur. Poſtea liberti etiam donati ſunt *annulo aureo:* uti videre eſt apud Plinium, Tacitum, & Suetonium. Hìc Arriani locus oſtendit quantum circa iſta tempora aureorum annulorum uſus invaluit: nam ſervus noſter ſimul ac manumiſſus, haud mora de jure aureorum annulorum impetrando, curam cogitationemque ſuſcipit.

l. 7. Καὶ ὑδὲν ἧττον δὲ τὴν αὐτῆς σεμνείαν.] Ad Senatoriam dignitatem per militares honores progrediebantur. Id quod patet ex hoc Arriani loco; vide etiam p. 244. l. 16. et ex Senecâ Ep. 47. *Mariana clade quam multos ſplendiſſime natos ſenatorium per militiam auſpicantes gradum, fortuna depreſſit.* Ubi Lipſius, " Diſce tres militias ſic militaſſe, " id eſt, ter Tribunos, ſive per tres " annos an ſemeſtria fuiſſe, et tum " Senatores habitos, ex inſtituto Au- " guſti." Conſule etiam Lipſium de militiâ Romanâ L. 2. c. 9. atque etiam c. 2. ubi quina ſtipendia (ut ex Polybio patet) Equiti neceſſaria fuerunt, ut ad Tribunatum perveniret. Sed hoc in loco Arrianus de tribus militiæ tantùm ſtipendiis meminit. Tamen Auguſtus (ut ſcribit Suet. c. 38.) *Senatorum liberis protinus à virili togâ latum clavum induere permiſit, militiamque auſpicantibus non Tribunatum modo legionum, ſed et præfecturas alarum dedit.*

l. 9. Τὸν κολοφῶνα ἐπιθῇ.] Vide ad p. 245. l. 10.

l. 10. Εἰς σύλλογον ἐρχόμενος.] Poteſt de conventu Senatorum intelligi. Sed tum ea quæ ſequuntur non cohærent, ἵνα μὴ μωρὸς ᾖ. Quid verò ſi legatur, εἰς σχολὴν δ' ἐρχόμενος. Neque enim in curiâ, ſed in ſcholâ diſcuntur Socratica decreta. Quare ſi placet, pro iis quæ convertimus ex loco ſive corrupto ſive mutilato, hæc reponito. *Fit Servus. Sed ſcholam ingrediens, tum demum honeſtiſſimam & ſplendidiſſimam ſervitutem ſervit, ne ſtultus ſit: utique Socraticam*

doctrinam

doctrinam cognoſcat. Wolfius.

l. 12. Δουλείαν δουλείαν. *** Ἵνα μὴ μωρὸς ᾖ.] Hoc modo excudendum oportebat. Deſunt enim nonnulla. De ſervitute autem Senatoriâ vide ſupra p. 16. l. 10. nam τὴν καλλίω δουλείαν, ironice accipio. Cæterùm de Senatoria ſervitute cùm locutus eſſet Epictetus; forſan Auditor rogat, Quo pacto libertas comparanda eſt? Unde quis ſui juris eſſe dicatur? Reſpondet Epictetus, *Sapientia prima eſt ſtultitiâ caruiſſe*: ἵνα μὴ μωρὸς ᾖ. optime enim hæc Horatii verbis exprimuntur. *Ne ſultus ſit, ſed potius ut diſputationes &c.* Sed quid ego conjecturis indulgeo? Codicum opem potius expectandum eſt.

l. 7. Ταῖς ἐπὶ μέρους.] τοῖς ἐπὶ μέρους: aut, ταῖς ἐπὶ μέρους δοίαις. *Wolf.* Vide p. 13. 114. 116. 222. 266. 267. 545.

p. 539. l. 1. Ἡμεῖς δ' ἄλλοι ἄλλα ὀιόμεθα.] Ἡμεῖς δ' ἄλλοι ἄλλα [αἴτια τῆς κακῆς] ὀιόμεθα. Sic omnia plana. ſed mox dele interrogationes; et pro τῷ δ' lege, ὁ δ', ὅτι ὁ Καίσαρ οὐχ ἱλεως ἔστιν.

l. 2. Ὁ μὲν ὅτι νοσεῖ.] Videntur quædam deeſſe. Quid ſi ſic? ἢ ἄλλον δ' ἄλλα ὀιόμεθα δυσυχεῖν, ὁ μὲν, &c. *Wolfius.*

l. 5. Τοῦτο δ' ὄζιν ἔν.] Malim τούτων δ' ὄζιν ἓν καὶ μόνον αἴτιον. *Wolfius.*

l. 7. Τίς ἂν ἔχει κακῶ περίληψις.] Περίληψις τῶ κακῶ: Vide p. 453. 540. 542. Mox περιλήψεις περιλήψει ὑμάχεται. Confer L. 1. c. 22. in initio.

l. 9. Ἀποιηρύμητον.] Vide locum apud Alex. Aphrod. περὶ ψυχῆς L. 2. quem citat. Hen. Steph. in voce ἀποιηρυμία.

l. 12. Τὸ Καίσαρος μὴ ἕναι φίλον.] Edit. Salmant. in orâ habet τῶ Κ. ſed nihil muto.

p. 540. l. 1. Εὐσταθῆναι, ἐυδαιμονῆσαι.] Περίληψις τῶ ἀγαθῶ. Vide p. 453.

l. 8. Φίλος τῶ Καίσαρος.] Vide ad p. 369. l. 11.

l. 9. Τὰς δύς σοι.] Vide ad p. 355. l. 2.

l. 12. Ἦδη ἐγρηγορεῖ.] *jam vigilat.* et ita Suetonius. *Salmaſius.*

p. 541. l. 3. Πόθεν αὐτῷ ἔστω καλῶς;] Vide Ench. p. 693. l. 9.

l. 9. Ἀναλυθής.] Schegkius, *à vero alienus*: nec aliter Wolfius. Sed Lexica vocem non agnoſcunt: et vox recta ſit necne equidem dubito. Edit. Salmant. habet ἀναλυθεὶς, corruptè. Quid verò ſi pro ἀναλυθὴς legas ἀναλγητος: ſæpe hæc duo verba junguntur ἀναίδης καὶ ἀναλγὴς: et ἀναλγησία καὶ ἀναιδησία. eſt autem ἀναλγὴς *ſtupidus, torpens, nullum miſerationis affectum habens.* Recte itaque ἀναλγὴς reponendum arbitror.

l. 10. Μὴ ἀποδύρεσθε.] ὡς μὴ &c. *Salmaſius.*

l. 12. Οἱ βασιλεῖς λεγόμενοι.] Addit λεγόμενοι, quoniam ſi Stoicos audiamus *Solus ſapiens reverà rex.* Vide Cic. de Fin. III, 22. *Rectius enim adpellabitur rex, quàm Tarquinius, qui nec ſe nec ſuos regere potuit.*

p. 542. l. 1. Ἐζητηκότων. Τί λέγουσιν;] Fortaſſis legendum, ἄκουσον παρὰ τῶν ἐζητηκότων τί λέγουσι. Τί λέγουσιν; *audi ab iis qui ea perveſtigârunt quid dicunt. Quid dicunt?* &c. Propter repetitionem omiſerunt τί λέγουσι librarii. qui error frequens eſt in his libris.

l. 10. Μέγας βασιλεύς.] Rex Perſarum. facetè addit Epictetus ἂν πε μινεῖς. Pro ἢν ἂν ἐλεύθερος legit Salmaſius ἢν ἂν εἶπ ἐλ. Neque aliter Wolfius in verſione.

p. 543. l. 15. Δάφνινα ῥάβδοι.] Faſces conſularis poteſtatis inſignia erant.

p. 544.

p. 544. l. 8. Λέγε δῆλον &c.] λέγε δῆλον· περιπόρφυρον ἔχουσα; ἐνῦν μενδὲν τούτων, &c. sic infra ἀνοχὰς ἔχουσα ἐν Σατορναλίοις; λέγε, &c. *Salmasius.* Si quid mutarem, sic legerem, δυσρῦσα· λέγε δῆλον. Περιπόρφυρον ἔχουσα; Λέγε δῆλον. ut verba ista Περιπόρφυρον ἔχουσα, sint verba adversarii. Cui Epictetus Λέγε δῆλον. quæ quidem omitti possent à librariis propter repetitionem.

l. 5. Μήτι κωλυτικά.] Lego κωλυτά. *Wolfius.* κωλυτὰ habet Edit. Salmant.

l. 7. Δῆλον ἀνοχὰς ἔχουσα ἐν Σατορναλίοις.] Festis Saturni diebus æqua servis libertas erat & ludendi & comedendi cum dominis. Saturnus apud Lucianum, ἡ δὲ τοῦτο ἀπαλλαχῆ κρότου ἡ ῥᾳθυμία καὶ παιδιὰ καὶ ἰσοτιμία πᾶσι καὶ δῆλοις καὶ ἐλευθέροις. ἔδει γὰρ ἐπ' ἐμοῦ δῆλον εἶναι. Vide Justin. L. 43. c. 1. & Attii veteris poetæ versus apud Macrob. Saturnal. L. 1. c. 7. Horat. L. II. S. VII.

——— *Age, libertate Decembri*
(Quando ita majores voluerunt) utere.

l. 11. Οὕτως ἔν πολλοῖς κυρίους ἔχομεν; Οὕτω.] Noster codex Οὕτως ἐν πολλοῖς κυρίους ἔχομεν. Istud ἔτω non agnoscit. et recte abesse videtur. Edit. Salmant. * ἔτω. in marg. * δοκεῖ περιττὸν εἶναι.

l. 12. Τὰ γὰρ πράγματα πρότερος τούτων κυρίους ἔχομεν.] Confer p. 162. l. 13. p. 433. l. 15. 552. l. 8.

l. 14. Καὶ τοὺς τούτων τινές.] Fortasse τινὰ ἐξουσίαν ἔχουσες. *Wolfius.* Edit. Ven. & Basil. τινές, male. Noster codex & Edit. Salmant. τινὸς, recte.

l. 15. Μετά τοι οὐδεὶς αὐτόν.] Οὐδεὶς μήτοι αὐτόν. *Wolf.* Fortassis καί τοι ut supra [p. 533. l. 8.] vel ἐπεί τοι, quod frequens Epicteto. Vide supra [p. 544. l. 14. p. 466. l. 7.] *Com. Shaftesburiensis.* Noster codex ἐπεί τοι, uti conjecit vir nobilis. Cæterùm confer p. 162. l. 13, &c.

p. 545. l. 2. Ἂν μήτι ᾖ πολλοῦ ἄξιον.] κἂν μὴ τοι. Raro Cæsar aliusve potens dominus ob virtutes amatur; plerumque ob potentiam largiendi cui libeat. *Meibomius.* Vertit Schegkius, *nisi maximi sit pretii.* atque ita Wolfius. *Nemo amat Cæsarem, nisi magni fuerit pretii;* nisi fuerit virtute præditus: quatenus est Cæsar non amatur, ob potentiam timetur.

l. 9. Εἶθ' ὑποτάσσομεν κακῶς.] Insigne hoc exemplum est τῆς εἰκῆ τὰς πολλήψεις ἐφαρμόζειν ταῖς ἐπὶ μέρους ὑσίαις. de quo vide supra p. 116. 222. 224. 266, 267.

l. 11. Θεῖόν ἔστιν.] Repone cum nostro codice θεῖον ἔν ἔστιν.

p. 546. l. 11. Τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν.] Vide Ench. C. 1.

p. 547. l. 4. Τὸ ᾧ οὐκ ἴδιον.] *Id quod proprium non est.* Ferri potest: sed quia versatur adhuc in catalogo certarum rerum, τὸ ᾧ οἰκίδιον, *domunculam*, lego. *Wolfius.* Clarè exhibet noster codex, τὸ ᾧ οἰκίδιον. et paulo supra τὸν ἀγρὸν lectio est nostri codicis & Edit. Salmant. Alii libri τὸ ἀγρὸν habent.

l. 7. Ἐπί σοί ἐστιν;] Hæc verba, ἐπὶ σοί ἐστιν; addidi, ductus auctoritate nostri codicis.

l. 9. Ὅσα ἔν ἔτω καὶ σκέλη αὐτό.] Hæc mutila esse ostendit noster codex, qui post ὅσα ἔν addit, εἰ ἔχεις τι τοιοῦτον. οὐκ οἶδα. ὅσα ἔν εἰ. quæ verba corrupta sunt. Quid si legas? ὅσα ἔν εἰ ἔχεις τι τοιοῦτον. Οὐκ οἶδα. Ἀλλ' ἔτω σκέλη αὐτό.

l. 10, Συγκαλαθείσῃ τῷ δόξει;] Vide p. 454. l. 10. Mox ἐν τῷ συγκαλαθετικῷ τόπῳ, qui est tertius

in

in philoſophiâ locus. Vide ſupra ad L. III. c. 2. in initio.

l. 11. Ἀκώλυ⟨τ⟩ον εἶναι.] Lego ἀκώλυ⟨τ⟩ον εἰ καί. *Wolf.* Noſter codex confirmat Wolfii conjecturam. Edit. quoque Salmant. ἀκώλυ⟨τ⟩ον * εἶναι, in marg. * εἰ καί.

p. 548. l. 3. Ἔσω τὸ ἐμόν.] Lego, ἔξω ἐμόν, *Wolf.* Sic quoque noſter codex.

l. 7. Ὡς λίθον.] Vide p. 387. l. 11.

l. 9. Τὸ περιπατῆσαι.] Lego, ὅτι τὸ περιπατῆσαι σὸν ἔργον δεῖ, καὶ ἀκώλυτον. *Wolf.* Edit. Salmant. non agnoſcit τὸ σόν. Repone itaque, ὅτι τὸ περιπατῆσαι ἔργον ἐστὶν ἀκώλυτον; *Quis verò tibi dixit, deambulare opus eſſe impedimento non obnoxium?*

l. 14. Περιδέδε δ' ἢ ἀποβαλέδε.] ἐπιβαλέσθαι fortaſſe, unde ἐπιβολή. & paulo poſt ὀρέγωμαι. *Wolf.* Mox pro χρῆσθαι legit Comes Shaftesburienſis ἔ χρῆσθαι. Nota interea, περισπώμενα φαντασία —— χρῆσις φαντασιῶν περισπωμένων —— πρόθεσις —— ἐπιβολή.

p. 549. l. 5. Ὀρέγωμαι.] Sic Edit. Salmant. alii libri ὀρέγομαι. Mox πόλυ habes ex noſtro codice, πόλυ περίεργον. ſed alii non agnoſcunt.

p. 550. l. 1. Ἂν δ' ἀγχαρεία ᾖ.] De bellico tumultu hìc intelligo, ubi propter neceſſitatem urgentis periculi, militibus rapere licet quicquid ad belli uſum pertinet: ut fit apud nos, cum bombardæ aliquo vehendæ ſunt. *Wolfius.*

l. 13. Τῶν ἰδίων διακείνειν.] διακείνων. Mox, τίς ἀφελίδαι. &, καὶ τ' κλήσεως. & ἐμελέτας. *Wolf.*

l. 16. Ἐνταῦθα τ' ἐκκλισιν.] Noſter codex καλὰ τ' ἐκκλισιν. ſed lego, τ' ἐκκλίσεως. ſcilicet ἐπιεικέως ἔχειν τ' ἐκκλίσεως. totamque adeo ſententiam ſic verte & diſtingue, *Atque in hunc modum præparatus & exercitatus, ita ut à propriis aliena diſcernas, ea quæ prohiberi poſſunt, ab iis quæ non poſſunt; hæc ad te pertinere putes, illa nihil ad te; hìc cures appetitionem, illic averſationem: num quem adhuc times?*

p. 551. l. 1. Περὶ τ' σεαυτῦ, ὅτι ἡ ὑσία.] fic interpunge. Alii libri ὅτι σῦ, at non ita noſter codex.

l. 6. Περίς σε;] Scribe erotematicè. Mox ἐμελέτησας habes ex noſtro codice, alii ἐμμελέτας & ſupra κλήσεως, non κλίσεως.

l. 9. Ἵνα μηδὲν ἧττον.] ironice. ſic ſupra [p. 538. l. 12.] *Com. Shaftesb.*

l. 12. Ὧν γὰ προσδοκωμένων φόβ⟨ο⟩ γίνε⟨τ⟩ καὶ λύπη παρόντων.] *Quæ enim venientia metuuntur, eadem adficiunt ægritudine inſtantia.* Cicero Tuſc. Diſp. IV, 6.

p. 552. l. 1. Ἵνα καὶ τόπον ἀχῇ.] ἔ ἀχῇ Edit. Baſ. in marg. male. *Ita ut locum habeat.* Sic in verſione lege, & dele *non.*

l. 2. Ὡσικόν.] Vide p. 211. l. 8. ὡσικῶς *Impulſorum modo, impellendo more eorum qui ſeſe proterve intrudunt,* vide Suidam. M. Anton. IX, 3. μὴ ὀλοχερῶς, μηδὲ ὡσικῶς. *nec temerarie, nec impetuoſe.* ubi conſule Gatakerum. Hoc in loco recte vertitur, *Brutum illud & impetuoſum,* τὸ ἄλογον ἐκεῖνο καὶ ὡσικόν.

l. 8. Ἐκδυε.] Fortaſſis ἐκδύσῳ. *Com. Shaftesb.* Atque ita noſter codex.

l. 10. Πῶς ἔν ἀκροπόλις καλαλύ⟨ε⟩ι.] Noſter codex interpretationis loco habet, ἀκρόπολις τῶν πραγμάτων διλορότι.

p. 553. l. 12. Ἐγὼ ὃ πώποτ' ἔ θέλων ἐκωλύθην.] Fortaſſis ἐγὼ δ' ὅτε πώποτ' ἐθέλων ἐκωλύθην. *Wolfius.* Ἐγὼ ὃ ὅδ' ἔποτε θέλων, aut πώποτε ὅτε θέλων. *Meibomius.* Fortaſſis hoc modo, Ἐγὼ ὃ πώποτ'

ἔ

ἐ θέλων ἐκωλύθην, ἢ μὴ ἠναγκάσθην μὴ θέλων; *Egone verò unquam contra voluntatem prohibitus fum, aut quidem contra voluntatem coactus?*

p. 554. l. 2. Ἀποθανεῖν ἔν θέλω.] Videtur prius membrum omiſſum, ἀποθανεῖν με βέλεϑ. *Wolf.* Auctior noſter codex, Ἀποθανεῖν ἔν θέλω, ϛρεβλωθῆναι ἔν θέλω. Totam ſententiam ſic legendam arbitror, Οὐ θέλει; Οὐ βέλομαι. Θέλει με ϛρεβλωθῆναι; Ϛρεβλωθῆναι ἔν θέλω. Θέλει με ἀποθανεῖν; Ἀποθανεῖν ἔν θέλω. Τίς ἔτι &c. Propter eandem vocum repetitionem multa paſſim omittunt librarii.

l. 5. Ἀκήκοεν.] viz. ὁ ἀσφαλέϛερος ϖῶϛ ὁδ. Nota tranſitionem à plurali ad ſingularem. Sic Terent. Eun. Act. 2. Sc. 1.

Dii boni quid hoc morbi eſt? adene homines *immutarier ex amore, ut non cognoſcas* eundem *eſſe?*

Ubi Donatus, " More ſuo à plu-" rali numero ad ſingularem ſe con-" vertit". Fit quoque tranſitio à ſingulari ad pluralem. Lucret. L. III. ver. 55.

Quo magis in dubiis hominem *ſpectare periclis*
Convenit, adverſiſque in rebus noſcere qui ſint.

Hæc eſt vera et vetus lectio, ſed vulgo aliter ſe libri habent. Vide ad p. 28. l. 16.

p. 555. l. 6. Ἐκ τινὸς ϖειϑάσεως.] Sic noſter codex, alii ϖαραϑάσεως.

p. 556. l. 5. Τῇ ϖῶϛ ὅλων ϑεϊόϛϕ.] Vide ad p. 171. l. 2.

l. 9. Ἐφ' ὅσον δύναϑ.] Fortaſſis δέδοϑ. Sic enim ſupra [p. 550. l. 1.] *Com. Shafteſb.* Optime vir nobilis, atque ita noſter codex.

l. 15. Τὰς δ' ὥρας τίς;] Horat. L. 1. Od. XII.

——*Variiſque mundum*
Temperat horis.

p. 557. l. 8. Καὶ ϑελησόμενον.] Nec τελησόμενον placet. Quid ſi ϑεωρήσαν ϛα, ac potius ϑεασόμενον, ſequitur enim ϑεασάμενος ϑ' ϖομϖήν. *Wolfius.* Noſter codex, ϑεασόμενον. optime. Vide ſupra ad p. 35. l. 7. & ad p. 246. l. 11. τοιαῦτά ὅϛι τὰ ἡμέτερα ὡς ἐν ϖανηγύρει.

l. 14. Καὶ γὰ οἱ μύϛ μυεῖϑ.] Diutius immorari volunt myſtæ, propter ſpectandi novitatem & pompam iſtam, quam deſcribit Dio Pruſ. Orat. XII. p. 202. χεῖρον ἔν ὅμοιον, ὥϖερ εἴ τις ἄνδρα Ἕλληνα ἢ βάρβαρον μυεῖϑαι ϖαρϑὺς εἰς μυϛικόν τινα μυθὸν ϖοφυῆ [legendum μυχὸν ϖοφυῆ, et ſic interpres legiſſe videtur] κάλλει γ' μεγέθει, ϖολλὰ μὲν ὁρῶν ϛα μυϛικὰ ϑεάμαϛα, ϖολλῶν δ' ἀκούϛα τοιούϛων φωνῶν, σκότους τε γ' φωτὸς ἐναλλὰξ αὐτῷ φαινομένων, ἄλλων τε μυείων γινομένων· ἔϛι δ' εἰ (καθάϖεϱ εἰώθασιν) ἐν τῷ καλυμένῳ ϑρονισμῷ καθίσαν ϛες τὺς μυομένους οἱ τελοῦν ϛες κύκλῳ ϖεριχορδίειν [lego ϖεριχορδίσειαν.] ἆρα γε ἄνδρα τοῦτον μηδὲν ϖαθεῖν εἰκὸς τῇ ψυχῇ. *Reſque fere ſimiliter habet, ut ſi quis homo Græcus aut barbarus traderetur ad initiandum in myſticum quoddam templum pulchritudine et magnitudine præſtantiſſimum; atque illic multa videret arcana ſpectacula, multaſque audiret tales voces, viciſſimque apparerent illi lux et tenebræ, cæteraque plurima fierent; præterea ſi (quemadmodum ſolent) initiantes initiandum in throno collocatum circumſaltarent. anne hunc hominem nihil animo affici veriſimile eſſet?*

p. 558. l. 6. Τί ἀνήκαν☉.] Ab ἱκανὸς videtur compoſuiſſe ἀνίκαν☉. *Wolf.* Cod. Ven. & Baſ. ἀνήκα☉. noſter codex & Edit. Salm. ἀνίκαν☉.

Ibid. Τί στενοχωρεῖς ἢ κόσμον.] Confer p. 131. & infra p. 627. l. 15.

l. 12. Τὸ μὴ ποιεῖ σοί.] Supra etiam, pro δοκεῖ aut ſcriptum aut poſitum videri, monui. *Wolf.* Vide ad p. 198. l. 8. p. 390. l. 9.

p. 559. l. 5. Ἃς εἰλήφασι πρὸς τὰ ἀναγκαῖα.] Confer p. 36. l. 12.

l. 7. Εἴληφε.] Sic optime MS. Par. Hæc enim ſunt adverſarii verba. Male εἴληφε.

l. 9. Μὴ πέφυκας αὐτοῖς] *Noli illis effici*, tanquam eſſent neceſſaria, *ita non erunt neceſſaria.*

l. 13. Ἀπὸ τῶν μισθάτων.] Vide ſupra p. 101. l. 7. & Ench. p. 693. l. 3.

l. 14. Ἀπὸ ποτηείας.] ποτηείου. *Wolf.* Atque ita noſter codex.

l. 15. Πεφύτλθε.] Forſ. πέφυλθε. *Meibomius.*

p. 560. l. 5. Μήτι ὀδυνήσῃς ἀποστώμενον.] Legendum videtur κατ' ἀπόσεφον, μήτι ὀδυνήσῃ τ' ἀποστώμενον; at τὸ ὀδυνᾶν active capiatur. *Wolfius.* Nihil adjuvant codices: Quid ſi legas, Μήτι συμπέφυκεν, ὅ, τι ἂν ὀδυνήσῃς ἀποστώμενον. *Ne quid adnaſcatur, quo detracto doleas.*

l. 8. Ὅτι καρπισὴν δίδως.] *Te dare fructuarium*, ſi dicere liceat. Eadem formula ſupra etiam eſt uſus, alibi nuſquam mihi lecta. Infra quoque ſequitur, μὴ τόλμα καρπισὴν διδόναι, τοσούτους ἔχων τοὺς ἐλέγχους. Videtur certa quædam fuiſſe cerimonia eorum qui ſe ingenuos profiterentur, ut ſupra τὸ στρέφειν ἐπὶ τῷ στρεπτῷ in manumiſſione. Ego καρπισὴν verti poſſe cenſeo *vindicem*, aut *aſſertorem*. Cicero in Topicis, *Si neque cenſu, neque vindicta, neque teſtamento liber factus eſt, liber non eſt.* Wolfius.

Ibid. Καρπισὴν δίδως.] Sæpius hac loquendi formulâ utitur Epictetus, p. 104. l. 4. & infra p. 569. l. 4. p. 642. l. 16. in quibus omnibus locis καρπισὴς eſt *aſſertor*, *vindex*. Sic Gloſſ. Græcum. Nam *Feſtuca*, κάρφ☉, ſeu *virgula* illa, quæ in libertatum vindicationibus adhiberi ſolebat, *Vindicta* vocabatur. Vocat Perſius *vindictam*, Sat. V, 88. & *Feſtucam*, Sat. V, 175. atque ita Plautus, Mil. Act. 4. Sc. 1.

Quid? eam' ingenua, an feſtucâ facta è ſerva libera eſt?

A Græcis autem *Feſtuca*, *Virgula* κάρφ☉ dicitur. inde καρπισὴς, *aſſertor in libertatem*; καρπισμὸς, καρπισία *aſſertio*: & ex mutatione ſpiritus aſperi in tenuem; καρτισὴς, καρτισμὸς, καρτισία. Vide Salmaſ. de Uſur. p. 880. Cæterùm de ritu Manumiſſionis dixi ſupra ad p. 172. l. 15. Munus autem erat Prætoris *virgulam*, ſeu *feſtucam*, ſervi manumittendi capiti imponere; Prætor autem tum dicebat, Dico eum liberum eſſe, more Quiritum. Atque ideo illa feſtuca, ſeu virgula *Vindicta* vocabatur.

l. 9. Ταύτῃ ἠλέθρεύθη Διογένης παρ' Ἀντισθένους.] Antiſthenes erat Diogenis præceptor. Vide Ælian. L. 10. c. 16. Laert. VI, 21. vide ſupra p. 502. l. 3.

l. 11. Ὑπ' ὀδυνός.] Sic Edit. Salmant. alii codices, quos videre contigit, ἐπ' ὀδυνός. Mox autem ὅτι ἐάλω pro πῶς ἐάλω habes ex noſtro codice.

l. 12. Ὅτε ἐάλω, πῶς τοῖς πειρατᾶς ἐχρῆτο;] Captus erat à piratis Diogenes cùm in Æginam navigaret. Meminit Laertius in ejus vitâ, VI, 74. Confer ſupra p. 240. l. 5. p. 501. l. 14.

l. 16.

l. 16. Ἢ ὡς ὀπτιμᾶν αὐτοῖς.] Fortaſſis, ὁ γὰ ὀπτιμῶν αὐτοῖς. *Wolfius.* Variant libri, Ven. & Salmant. ἢ ὡς ὀπτιμᾶν αὐτοῖς. Baſil. ἢ ὡς ἐπιτιμᾶν αὐτοῖς, in margine πῶς ἐπιτιμᾷ. Noſter codex, ἢ πῶς ἐπιτιμᾶν αὐτοῖς. Lego autem, ἢ πῶς ἐπετίμα, *aut quomodo objurgabat.* totamque adeo ſententiam ſic conſtitue: Διὰ τοῦτο ὅτε ἐάλω, πῶς τοῖς πειρατὰις ἐχρῆτο; μήτι κύειον ἢ τινα αὐτῶν; (γὰ δ' λέγω τὸ ὄνομα, ἃ γὰ τ' φωνὴν φοβοῦμαι, ἀλλὰ τὸ πάθος, ἀφ' ἧ ἡ φωνὴ ἐκπέμπεται·) ἢ πῶς ἐπετίμα αὐτοῖς, &c.

p. 561. l. 1. Μήτι κύειον ἐζήτει; ἀλλὰ δοῦλον.] Fortaſſis, ὐκ ἀλλὰ δοῦλον. Cùm ſub corona veniret, proclamavit: Si cui domino eſſet opus, ſe ut emeret. *Wolfius.* Sæpius in his diſſertationibus omittitur ὐ ante ἀλλὰ, repone itaque cum Wolfio, Μήτι κύειον ἐζήτει; Οὔ· ἀλλὰ δοῦλον. Rem narrat Laertius in vitâ Diogenis, VI. 30. 36. 74.

l. 2. Πῶς γ' πραθεὶς ἀνεστρέφετο πρὸς τ' δεσπότην;] Nempe Xeniadem Corinthium, qui Diogenem domui præfecit, atque liberos ei educandos tradidit; de quorum inſtitutione vide Laertium in vitâ Diogenis, VI. 30. 31. 74. A. Gell. L. II. c. XVIII. *Diogenes etiam Cynicus ſervitutem ſervivit: ſed is ex libertate in ſervitutem venum ierat: quem quum emere vellet Xeniades Corinthius, et quid is artificii noviſſet percunctatus; Novi, inquit Diogenes, hominibus liberis imperare. Tum Xeniades reſponſum ejus demiratus emit et manumiſit; filioſque ſuos ei tradens, Accipe, inquit, liberos meos, quibus imperes.*

l. 3. Οὐχ ὕτως] Negativam particulam ὐχ habes ex noſtro codice.

l. 7. Εἰ δ' ἰατρὸν, ὡσαύτως· εἰ δ' ἀρχιτέκτονα.] Tranſpone hoc modo, εἰ δ' ἰατρὸν, εἰ δ' ἀρχιτέκτονα, ὡσαύτως.

l. 9. Τὸν ἔμπειρον τῦ ἀπείρυ κρατεῖν.] Vide p. 427. l. 7.

l. 14. Ἀλλὰ δῆσαί με.] Legendum δῆσαι. patet ex ſequentibus.

p. 562. l. 1. Ἦν δοκεῖς τὸ δῆσαι τοῦτο, ὃ γὰ σὺ ὁμολογήσεις, ἂν θέλῃς σώζειν.] Perplexiora verba, non ſine mendi ſuſpicione. Fortaſſis οἷον δοκεῖς. *Wolfius.* Nihil mihi videtur difficile, modo locum recte interpungas: Τίς ἡ ζημία τῷ δήσαντι τ' αὐτῦ δοῦλον; *Quod verò damnum ei qui ſervum ſuum in vincula conjicit?* Verba ſunt auditoris. Cui Epictetus, Ἦν δοκεῖς; τὸ δῆσαι τοῦτο. ὃ γὰ σὺ ὁμολογήσεις, ἂν θέλῃς σώζειν, ὅτι &c. Vide verſionem noſtram, male enim Wolfius.

l. 4. Ἀμελῶ.] Quid hoc ſit non reperio. Fortaſſis ἀμπελῶ. ἀμελὴς enim non ſatis placet, neque κάμηλῶ. *Wolfius.* Pro ἄμελῶ quæ lectio eſt cod. Ven. & Baſ. Noſter codex habet ἄμπελῶ. Recte. Vide ſupra p. 296. l. 12. & eandem vide alluſionem apud M. Ant. VIII. 19, 46.

l. 13. Ἑλβιδίῳ.] De Priſco Helvidio. vide ad p. 15. l. 13.

l. 14. Πῶς λέγεις; Ὡς γὰ σὺ ἀλεκτρυόνα.] Sic interpunge et verte, Πῶς λέγεις; Ὡς γὰ σὺ ἀλεκτρυόνα ὐ λέγεις καλῶς πεφῦχαι &c. *Quomodo dicis? Quemadmodum et tu dicis non male actum eſſe cum gallinaceo, qui vicit et vulneratus eſt; ſed cum eo qui vincatur, licet non vapulet.*

p. 563. l. 7. Σὺ γὰ αὐτῷ.] Inſerui γὰ ductus auctoritate noſtri codicis: eadem auctoritate verſu ſequente habes διὰ τί ἦν ἐπὶ μόνῳ, pro διὰ τί ἐπὶ μόνῳ ἦν.

l. 8. Ἄλλως φέρῃ;] Senſus patet. Sed nonne legendum, ἐπιφέρῃ, ab ἐπιφέρομαι, unde ἐπιφορὰ, *illatio, quæ in argumentis aſſumptionem ſequitur.* Reddidi Anglicè, *Why there-*

fore in the caſe of man alone wouldſt thou infer otherwiſe?

l. 11. Οὐδὲ τοῦτο. πῶς ἔν.] Fortaſſis, Οὐδὲ τοῦτο. Τοῦτο πῶς ἔν, [ſcil. παράδοξόν ἐστιν,] ὅτι &c.

l. 13. Οὐχὶ ἕτοιμος εἰ μᾶλλον γενναίως πάσχειν.] Sic optime noſter codex: ſed cùm deſit particula εἰ in aliis libris, ſententia turbatur.

p. 564. l. 3. Ἐπέλθωμεν τὰ ὡμολογημένα.] Vide initium hujus capitis.

l. 10. Οὔτε ποιὰ ἔχειν, ἢ πῶς ἔχοντα.] Decem fuerunt prædicamenta ſecundum Peripateticos: at ſecundum Stoicos quatuor, viz. ὑποκείμενα, ποιὰ, πῶς ἔχοντα, καὶ πρός τι πῶς ἔχοντα. Simplic. in Cat. Ariſtotelis.

l. 12. Ἡ κλῆσις ἀλλοτεία.] Hæc verba, ἡ κλῆσις ἀλλοτεία, ut & mox, ἔν, in contextum recepi. verſu ultimo è contextu μόνη removi, μόνη τὸ δυνηθῆναι, ſic enim alii libri: haſce omnes emendationes noſtro optimo codice ſuppeditante.

p. 565. l. 1. Ἄγε δέ μοι, ὦ Ζεῦ.] Vide Ench. C. LII.

l. 5. Ἄφες, σκέψωμαι.] Confer p. 14. l. 11.

l. 9. Ἡμῖν.] Legendum ὑμῖν. Verba ſunt Epicteti, τίνα ἔν ἤρεσκεν ὑμῖν;

l. 14. Τί οὖν οὐχὶ σκέπτῃ.] Lego, τί οὖν ἔτι σκέπτῃ, &c. Sic Anglicè totam hanc ſententiam vertendam duxi, *Why therefore are you ſtill inquiring, and have not already inquired, and come to ſome reſolution? for what ſort of inquiry ſhall I call it, to inquire, Whether it be fitting for a man not to procure himſelf the greateſt evils, when 'tis in his power to procure the greateſt goods? A fine inquiry truly, very neceſſary, and deſerving the higheſt deliberation! Why doſt thou delude us? Know, Man, that ſuch inquiries as theſe are never made. Nor if you really imagined what was fair and honeſt to be Good, what was baſe and diſhoneſt to be Ill, and all other things to be Indifferent, would you ever be at ſuch a ſtand, ſuch a puzzle as this; no, not near it: but by your inward and moral ſenſe you would be able to diſtinguiſh what was Good and Ill, as well as with your eye you diſtinguiſh colours. For when &c.*

p. 566. l. 6. Οὐδ' εἰ ἦ ἀληθείαις καλὰ μᾶλλον ἐφαντάζετο τὰ αἰσχρὰ, τὰ δ' ἄλλα ἀδιάφορα.] Ex ipſo loci ſenſu legendum patet, Οὐδ' εἰ ἦ ἀληθείαις τὰ καλὰ μᾶλλον ἐφαντάζετο ἀγαθὰ, τὰ δ' αἰσχρὰ, κακὰ, τὰ δ' ἄλλα, ἀδιάφορα· ἦλθες ἄν &c.

l. 12. Σκέπτεσθαι λέγεις τὰ ἀδιάφορα.] Lego, εἰ vel πότερον τὰ ἀδιάφορα. *Wolfius.*

lin. ult. Οὔτ' ἐκεῖνα.] Lego, ἔτ' ἐκεῖνα κακά. *Immo verò nequaquam habes hæc decreta; ſed neque hæc tibi neutra videntur, at mala maxima; neque illa* [viz. λόγος ἀγεννὴς καὶ ἄπιστος, φίλε προδοσία &c.] *mala; ſed nihil ad nos attinere.*

p. 567. l. 4. Σχολαστικῶν καὶ ἀφ' μωρῶν.] Vide ad p. 71. l. 6.

l. 5. Οὕτως καλαμαρτυρεῖ φίλος ὑπὸ φιλοσόφου.] Omnino probo noſtri codicis lectionem, φιλόσοφος ὑπὸ φιλοσόφου. et quid ſi pro ἕτως legas ἕτως, et ſic in ſequentibus? Hæc nempe ſpectare videntur, uti illa p. 565. l. 13. φίλου προδοσία, ad quandam ſui temporis hiſtoriam. Vide Tacit. Annal. L. XVI, 32. & Hiſtor. L. IV, 10. De Egnatio Celere, à quo Bareas Soranus falſo crimine circumventus erat. *Philoſophus circumventus eſt à Philoſopho:* ambo enim Stoicam diſciplinam profitebantur. Juvenal. III, 116.

Stoicus occidit Baream, delator amicum,
Diſcipulumque Senex.

Eundem

Eundem Egnatium innuit, Sat. I, 33.

— Poſt hunc magni delator amici.

l. 7. Οὗτος ἐπ' ἀργυρίῳ ἐκμισθοῖ ἑαυτὸν, ὅτος ἐν συγκλήτῳ.] Dele illud alterum ὅτος, bis enim per incuriam ſcripſiſſe videtur librarius, & ſic conjunge, Οὗτος ἐπ' ἀργυρίῳ ἐκμισθοῖ ἑαυτὸν ἐν συγκλήτῳ. *Ille mercede ſeſe elocat in Senatu.* Sic Romæ, eversâ jam libertate, fieri ſolebat. Dii meliora piis!

l. 8. Τίς ὐ θέλει.] Sic noſter codex, alii τίς ὐ λέγει.

l. 10. Καὶ ὢν ὡς ἐκ τειχός.] καὶ ὄν, genere neutro. *Wolfius.* Hic locus ſi quis alius male ſe habet, ipſum videamus: τίς ὐ θέλει [λέγει] τὰ φαινόμενα; ἔνδοθεν τὰ δόγματα αὐτῆ βοᾷ. Σὺ ψυχεὴν καὶ ταλαίπωρον ὑπολιφεῖδιον ἐκ λόγων εἶ, καὶ ὢν [ὧν] ὡς ἐκ τειχὸς ἠρτημένον. ἀλλὰ ἰσχυρὸν καὶ χρησικὸν καὶ φανταστικῆς ἔργων γεγυμνάδος μεμνημένον [μεμνημένον] παραφύλαξον σαυτόν. Sic ſeſe habet cum variis lectionibus. τίς ὐ λέγει τὰ φαινόμενα; vertit Wolfius, *Quis non ea dicit quæ ſentit?* vix vixque ſanè invenitur qui dicit quæ ſentit. Malim itaque legere cum noſtro codice, τίς ὐ θέλει τὰ φαινόμενα; *quis non vult ea quæ ſibi videntur:* i e, voluntas dirigitur ſecundum viſa ſpecieſque rerum. Deinde dele periodum poſt βοᾷ. Ἔνδοθεν τὰ δόγματα αὐτῆ βοᾷ, Σὺ ψυχεὴν &c. corrupta quæ ſequuntur: pro καὶ ὢν, quid ſi ἐξ ὧν, et pro ἠρτημένον, ἠρτημένος, niſi referatur ad ὑπολιφεῖδιον. *ex quibus tanquam de pilo ſuſpenſus es:* uti nervis alienis mobile lignum. Paulo poſt deſunt nonnulla, non ſupplenda niſi ope codicum meliorum, forſan tamen legendum χρησικὸν τῆς φανταστικῶν, vel ταῖς φανταστικαῖς. nam utroque modo legitur. Vide indicem in φανταστικὸς. Totus adeo hic locus ſic mihi conſtituendus videtur. Τίς ὐ θέλει τὰ φαινόμενα; ἔνδοθεν τὰ δόγματα αὐτῆ βοᾷ, Σὺ ψυχεὴν καὶ ταλαίπωρον ὑπολιφεῖδιον ἐκ λόγων εἶ, ἐξ ὧν ὡς ἐκ τειχὸς ἠρτημένος. *** ἀλλὰ ἰσχυρὸν καὶ χρησικὸν τῆς φανταστικῆς, καὶ ὑπὸ τῆ διὰ τῆς ἔργων γεγυμνάδος μεμνημένον, παραφύλαξον σαυτόν. *Quis non velit quæ apparent? intus decreta ejus clamant, Tu frigida & miſella es opinio ex verbis conflatus, ex quibus tanquam de pilo ſuſpenſus.* *** *ſed firmum, & tanquam qui viſis utaris, quique memineris in rebus exerceri, ſerva teipſum.* Ubi plane ἐκ λόγων et διὰ τῆς ἔργων opponuntur. Μεμνημένον magis placet legere cum cod. Baſil. quàm μεμνημένον, cum cod. Ven. Omnino probo χρησικὸν ταῖς φανταστικαῖς, vide p. 330. l. 14.

l. 14. Ὅτι σε τὸ ἔλαιον.] Vide ſupra p. 559. l. 13.

lin. ult. Διατεινομένῳ σοι.] Utitur Dio Pruſ. orat. XIII. p. 222. de Socrate, διατεινόμενος ἐν τῆ παλαίσεως. ubi interpres, *clamans atque contendens,* M. Anton. IV, 48. πόσοι ἦ φιλόσοφοι, μετὰ θανάτε ἢ ἀθανασίας μυεία διατεινάμενοι. *quot philoſophi, poſtquam de morte et immortalitate tàm multa diſſeruiſſent.* Heſychius, Διατείνεως, διαβεβαιώσεως, φιλονεικεῖσθαι. † Διατείνεσθαι, ἀπολογεῖσθαι. Διατείνομαι, ὁμοίως. Sic ibi locus iſte legendus. Unde ὑπερδιατείνεσθαι, *vehementer dicendo contendere:* Utitur Lucianus in vitâ Demonactis p. 457. D. ὐδεπώποτε γὰρ ὤφθη κεκραγὼς, ἢ ὑπερδιατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῆς· ὐδ' εἰ ὑπὸ τιμᾶν τῷ θεοῖ, ἀλλὰ τῆς [lego ὐδ', εἰ ὑπὸ τιμᾶν τῳ θεοῖ, ἀλλ' ἢ τῶν] μὴ ἁμαρτημάτων καθήπτετο, τοῖς ἦ ἁμαρτάνυσι συνεγίνωσκε. *Neque unquam viſus eſt* [Demonax] *vociferari, aut pervicaciùs contendere,*

dere, aut indignari: nec si quis esset reprehendendus, præterquam ipsa vitia reprehendebat, peccantibus verò ignoscebat.

p. 568. l. 3. Ἤθελεν ὀπισῆναι.] Confer p. 205. l. 16. p. 206. l. 15.

l. 4. Πῶς τείνει.] Lego πῶς διατείνει, *quomodo differt.*

l. 10. Τίς γὰρ ἄλλος.] Sic noster codex: et sic scribitur in ora Edit. Basil. alii libri τί γὰρ ἄλλο. Mox pro βλέμματι, habet noster codex νεύματι.

l. 13. Τὰς γραίας θεραπεύοντες καὶ τὰς γέροντας.] De Hæredipetis vide Horat. L. 2. S. 5. Cicer. Paradox. 5. *Hæreditatis spes quid iniquitatis in serviendo non suscepit? quem nutum locupletis senis non observat? loquitur ad voluntatem; quicquid denunciatum est facit: assentatur, assidet: munerat, miratur. quid horum est liberi? quid non denique servi, non inertis?* uti legit Gatakerus ad M. Anton. L. VI. s. 59.

p. 569. l. 1. Ἀπρύλλα.] Nomen occurrit apud Gruterum in inscript. p. CCCXXIII. 2.

CAECILIAE. D. F. APRVLAE.
FLAM DESIGNATAE.

Et p. DCCCCLV. 14.

D. M.
TVRRANIAE. APRVLLAE
TVRRAN. DRACO. PATRO
NAE. OPTIMAE
B. M.

l. 4. Καρπισὴν διδόναι.] Vide supra ad p. 504. l. 4.

l. 7. Ἅμα μὲν ὁρῶντα τὸ ἄμεινον, ἅμα δ' οὐκ ἐξιστορέντα ἀκολουθῆσαι αὐτῷ.] Testis Medæa: Vide p. 144. l. 1.

——*Video meliora proboque,*
Deteriora sequor.

Vide p. 270. l. 6. p. 249. l. 3. p. 280. l. 16.

l. 10. Ὑπὸ τινὸς βιαίου καὶ τεύπου τινὰ ΘΕΙΟΥ κατεσχημένον.] Haud aliter Diotima ubi sermo περὶ τῶν Ἀφροδισίων apud Platonem in Sympos. p. 206. Edit. Steph. ὃ δὴ τοῦτο ΘΕΙΟΝ τὸ πρᾶγμα.

l. 15. Τὰς ἰατρὰς διακεινουσῶν.] Lego ἀναχεινουσῶν. *Wolfius.*

p. 570. l. 1. Τῶν ἀλλοτείων δούλων.] Spectant hæc ad Imperatorum libertos, per quos omnia fiebant in aulâ Romanâ.

l. 3. Στρατηγῶν.] *Prætor.*

l. 6. Φιλιππίωνα.] Vide ad p. 107. l. 3.

l. 7. Ἀνασχόμενον.] Ἀνασχόμενον. *Wolfius.*

l. 9. Καὶ τετυφλωμένον.] Fortasse τετυφωμένον. *Wolf.* Atque ita malit Gatakerus ad M. Anton. X, 19.

l. 10. Σὺ εἶν, φησίν.] Φησὶν, opponendi formula, vide ad p. 23. l. 14. Respondet Epictetus, Θέλω &c. mox claudicationem suam innuit. uti p. 50. l. 4. p. 91. l. 3. & alibi.

p. 571. l. 4. Πάντα δίλυτα εἶχε. πάντα μόνον περισπημένα.] *Omnia habebat tantùm appensa, non adstricta.* Vide Gatak. ad M. Anton. III, 5.

l. 7. Εἰ τῷ σκέλους ὡς ὅλῳ.] Videtur legendum, ἢ ὅλῳ τῷ σωματίῳ: τὸ σκέλος, ὅλον τὸ σωμάτιον. *Wolfius.* At melius restituit locum noster codex inserendo τὸ σκέλος εἰ.

l. 9. Ὡσαύτως ἤδει.] Fortassis ὁ αὐτὸς. *Wolf.* Noster codex habet eodem modo ac edendum curavimus. Paulo post noster codex ἠδέποτ', alii ἠδὲ πώποτ'.

l. 15. Οὐ γὰρ ἐζήτει πότε δόξει τί ποιεῖν ὑπὲρ τῶν ὅλων.] Corruptus haud dubie locus. Vertit Wolfius, *Neque enim quærebat, quando aliquid pro universitate rerum faciendum esset.*

Sed

Sed hoc eſt contra mentem Epicteti. Vertit Schegkius, *Non enim ſolitus fuit aucupari famam, quâ pleriſque pro republicâ feciſſe aliquid viderentur opinionis potius causâ quàm virtutis.* Plane exiſtimabat Schegkius locum eſſe corruptum, qui ſic ex Marco Anton. VII, 73. emendari poſſit. Stultorum eſt, inquit ille, τὸ δόξαι εὖ πεποιηκέναι, *exiſtimationem quærere beneſaciendi.* Idem, VIII, 1. τὸ μὲν, τί δόξεις, ἄφες. *Mitte iſtud, quid videaris.* In hoc Epicteti loco lego itaque, Οὐ γὰρ ἐζήτει πότε τὸ δόξαι τι ποιεῖν ὑπὲρ τῶν ὅλων. *Non enim quærebat unquam exiſtimationem quærere, ſe facere aliquid pro Univerſitate.* Eſſe, quàm videri, bonus malebat. Ut Saluſt. de Catone. Æſchylus,

Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει.

Sic et Epictetus ſupra p. 498. l. 4. καλὸς καὶ ἀγαθὸς ἐδὲν ποιῶ τοῦ δόξαι ἕνεκα, ἀλλὰ τοῦ πεπεῖχθαι καλῶς. Noſter autem codex pro ὑπὲρ τῶν ὅλων, habet ὑπὸ τῶν ἄλλων: ſed non placet.

p. 572. l. 8. Καὶ τὸ ἐπὶ πάντων.] Lego διὰ τό. *Wolf.* Recte. Et ſic noſter codex. Sed lege interrogativè, et verte, *Num omnes Athenienſes, omnes Lacedæmonii, & Corinthii idcirco non potuerant ita cum illis colloqui, ut vellent, ſed timebant eos, et colebant, qui ipſi* [nempe Athenienſes &c.] *è ſervis erant oriundi?*

p. 573. l. 3. Ὡς ἀλλοτείαν παιδεία.] Ὡς ἀλλότεια, παιδεία, &c. ita ſcribendum. *Salmaſius.*

l. 6. Διὰ τοῦτο στρατεύεσθαι μὲν ὁπότ' ἔδει, πρῶτος ἀπῆει, καὶ οὗ ἐκινδύνευσεν ἀφικόμενος.] Militavit Socrates ad Amphipolim, Potidæam, ac Delium. Vide Plat. in Apol. Ἐγὼ ἔν γε καὶ ἂν ἄλλην ἐργασαμήν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ ὅτε μοὶ οἱ ἄρχοντες ἔταττον, οὓς ὑμεῖς εἵλεσθε ἄρχειν μου, ἢ ἐν Ποτιδαίᾳ, ἢ ἐν Ἀμφιπόλει, ἢ ἐπὶ Δηλίῳ, &c. Simplicius in Ench. c. 31. Σωκράτης ἐν τῇ ἐπὶ Δηλίῳ μάχῃ τὰ δεύτερα ἔλαβε. De Militiâ ad Potidæam. vide Plat. in Sympoſ. Ælian. III, 17. Meminit militiæ ad Amphipolim Lucianus in Paraſito, Μόνος τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς Ἀμφίπολιν [l. Ἀμφιπόλει, excidit dimidium vocis.] μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης.

l. 7. Ἐπὶ Λέοντα δ' ὑπὸ τῶν τυράννων πεμφθείς.] Critias & XXX Tyranni Socrati in mandatis dabat, ut Salaminiam proficiſceretur, ad Leontem Athenas deducendum: non tamen imperio Tyrannorum paruit Socrates, ſed Athenis remanſit. Rem narrat Plat. in Apol. & Laertius, L. II, 24. Meminit M. Anton. VII, 66. Πόθεν ἴσμεν, εἰ τηλαυγὴς [Τηλαυγοῦς, vide Menag. ad Laert. II, 61.] Σωκράτης ἢ [lego καὶ] διάθεσιν χρείαν ἦν; ὁ γὰρ ἀρκεῖ, εἰ Σωκράτης εὐδοξότερον ἀπέθανεν, — ἢ ὁ Σαλαμίνιον κελεσθεὶς ἄγειν, γενναιότερον ἔδοξεν ἀντιβῆναι. *Unde ſcimus an Socrates, quod ad animi diſpoſitionem attinet, Telango melior fuerit? neque enim ſatis eſt Socratem morte glorioſiore occubuiſſe, ——— et Salaminium illum adducere juſſum, malle generoſius repugnaſſe.*

l. 9. Ὅτι αἰσχρὸν ἡγεῖτο, οὐδ' ἐπιβουλεύσαι.] *Quia id turpe ducebat, ne quidem deliberavit.* Recte, et ut philoſophum decebat. Vide p. 14. l. 11.

l. 13. Εἶθ', ὅτε ἀπολογεῖσθαι ἔδει.] Cic. Tuſ. Diſp. I, 29. *His et talibus rationibus adductus Socrates nec patronum quæſivit ad judicium capitis, nec judicibus ſupplex fuit; adhibuitque liberam contumaciam,*

ciam, à magnitudine animi ductam non à ſuperbiâ; et ſupremo vitæ die de hoc ipſo multa diſſeruit; et paucis ante diebus, cum facile poſſet educi è cuſtodiâ, noluit; et cùm pæne in manu jam mortiferum illud teneret poculum, locutus ita eſt, ut non ad mortem tradi, verùm in cælum videretur aſcendere.

l. 15. Μήτι ὡς γυναῖκα;] Addit noſter codex ἀλλ' ὡς μόνΘ. Lege itaque, μήτι ὡς γυναῖκα; Οὐ· ἀλλ' ὡς μόνΘ.

p. 574. l. 1. Διὰ τὸ παιδία ἀναγκαῖα.] Mutilus locus, ſic fortaſſe reſtituendus: διὰ τὸ τὰ παιδία ἔχειν τ' ἀναγκαῖα. *Wolfius.*

Ibid. Τί λέγει; ἔρμαιον ἔγεῖτο αὐτό.] Apparet complura deeſſe. Nec enim hæc cum iis conſentiunt, quæ præcedunt. Apparet de Socratis conſtantia et voluntaria morte aliquid fuiſſe dictum, cùm fugere liceret. Supra etiam idem de Socrate locus mutilus fuit, ὅτι ἐξελθε διὰ τὸ παιδία ἀναγκαῖα ὧν ἔιχιεν, &c. Sententia ex Critone Platonis utcunque reſtitui poteſt. *Wolfius.*

Ibid. Ὅτι ἐξελθε διὰ τὰ παιδία· τί λέγει; ἔρμαιον ἡγεῖτο αὐτό;] Sic optime noſter codex. In cæteris libris locus mirè turbatur. Sed monui ſupra ad p. 533. l. 4. Reſpicit autem ad Platonis Critonem Epictetus, ubi Crito variis argumentis agit, ut ſe è carcere eripi patiatur Socrates.

l. 3. Οὐ γὰρ ἤθελεν, φησί.] Malim ἤθελον. Verba ſunt Socratis in Critone Platonis: Ὧ εἰ μὴ ἀκολυθήσομεν, διαφθερῶ μὲν ἐκεῖνο καὶ λωζησόμεθα, ὃ τῷ μὲν δικαίῳ βέλτιον ἐγίγνετο, τῷ δ' ἀδίκῳ ἀπώλυτο. & paulo poſt, Ἀλλὰ μετ' ἐκείνυ ἆρα ὅτιν ἡμῖν βιωτὸν διεφθαρμένυ, ᾧ τὸ ἄδικον μὲν λωζᾷ, τὸ δ' δίκαιον ἐνίνησιν;

l. 7. Ὁ μὴ ἐπιψηφίσας, Ἀθηναίων κελεύντων.] *Socrates non calculum fert jubentibus Athenienſibus.* Xenophon libro primo Ἑλληνικῶν ſcribit, duces Athenienſium, quum prœlio navali commiſſo cæſos atque interfectos non collegiſſent propter fluctus & tempeſtatem, adeóque ſolenni ſepultura non humaſſent, factum fuiſſe decretum, ut omnes ſupremo afficerentur ſupplicio. Id iniquum viſum Socrati cùm fuiſſet, ſolus calculum, quo damnaret eos ſuffragatione ſua, ferre noluit. Sic enim Xenophon ſcribit: Οἱ δὲ πρυτάνεις φοζηθέντες, ὡμολόγυν πάντες πεφεύξεσθαι, πλὴν Σωκράτης τῆς Σωφρονίσκυ. ἔτΘ δ' ἂν, ἔφη, ἀλλ' ἢ καλὰ νόμον ποιήσειν. Iſtud in præſentia vult intelligi Arrianus. *Schegkius.*

Ibid. Ὁ μὴ ἐπιψηφίσας Ἀθηναίων κελεύντων.] De hac re vide Xenoph. L. 1. Hiſtor. Græc. in extremo. Plat. in Apol. eandem hiſtoriam tangit. Xen. in lib. 1. ἀπομ. ſed locus mihi à gloſſemate laborare videtur. Βκλεύσας γάρ ποτε, καὶ ἦ βκλευτικὸν ὅρκον ὀμόσας, ἐν ᾧ ἦν κατὰ τὺς νόμυς βκλεύσειν, ἐπισάτης ἐν τῷ δήμῳ γενόμενΘ, ἐπιθυμήσανΘ τὸ δῆμο παρὰ τὺς νόμυς ἐννέα στρατηγὺς μιᾷ ψήφῳ [τὺς ἀμφὶ Θεραμένην καὶ Ερασινίδην] ἀποκτεῖναι πάντας, ὐκ ἠθέλησεν ΕΠΙΨΗΦΙΣΑΙ, ὀργιζομένυ μὲν αὐτῷ τῷ δήμῳ, πολλῶν δὲ καὶ δυνατῶν ἀπειλύντων· ἀλλὰ θεὶς μὲν πλέονΘ ἐποιήσατο διορκεῖν, ἢ χαρίσασθαι τῷ δήμῳ παρὰ τὸ δίκαιον, καὶ φυλάξασθαι τὺς ἀπειλῶντας. *Nam cum olim eſſet Senator, et ſe ſacramento ſenatorio obligaſſet, in quo ſacramento hoc inſerebatur, nempe ut ſecundum leges ſuffragium ferret, præſes populi factus, populo petente contra leges novem prætores* [nempe Thraſylum et Eraſinidem &c.] *omnes uno calculo morte multari, calculum ſuum noluit*

noluit adjungere; quumque populus ei ſuccenſeret, multique potentes minarentur: nihilominus pluris fecit ſanctè jurare, quàm gratificari populo contra jus et fas, aliorumque minas evitare. Verba quæ uncinis incluſi ex margine deſumpta ſunt; duo tantùm è novem ducibus ad oram annotavit interpres aliquis, quorum ducum nomina refert Xen. in Græc. Hiſtor. L. 1. c. 7. Poſtea librarius pro oſcitatione ſuâ in contextum recepit.

l. 8. Ὁ τὺς τυφάννυς ὑπειδών.] Vide ad p. 240. l. 2.

l. 14. Εἰ μὴ εἰς Θετταλίαν ἀπήειν.] *Num ſi proficiſcerer in Theſſaliam.* Verba ſunt Socratis apud Platonem in Critone, Πότερον ἐὰν μὴ εἰς Θετταλίαν ἀποδημήσῃς, ἐπιμελήσομαι· ἐὰν δὲ εἰς ἅδε ἀποδημήσῃς, οὐχὶ ἐπιμελήσομαι; *Schegkius.*

p. 575. l. 3. Ὅτι τὺς ἀδικοῦντας δεῖ τοῖς ἴσοις ἀμύνεσθαι.] Reſpicit ad Critonem Platonis p. 49. Edit. Steph. Ubi probat Socrates, malum malo non licere rependere. Idem in Gorgia ait, Εἰ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν.

l. 5. Εἰ γὰρ ἔδει, διὰ τρώγλης ἐκδύντας ἐξέλθωμεν ἄν.] Iſtud γὰρ plane otioſum eſt, ſcribe itaque εἰ γ' ἔδει. et forſ. ἐκδύντες. vel ita verba diſponas, ἐξέλθωμεν ἄν, εἰ γ' ἔδει ἐξελθεῖν ἐκδύντας διὰ τρώγλης.

l. 7. Πῶς γὰρ ἂν ἔτι ἔμενον ἐκεῖνοι;] Obſcurus locus. ſed innuere videtur, nos è carcere elapſos, illis nihil fuiſſe profuturos, non ſecuturis nos ſcilicet in exilium abeuntes. Quid verò ſi legas? πῶς γὰρ ἂν ἔτι σοι ἔμελον ἐκεῖνοι; ut ſententia ſit, Hominem vitæ adeò cupidum, non magnopere curare alios, cum ſibi ſit proximus. *Wolfius.*

l. 8. Εἰ ὄντες ἦμεν.] Sic noſter codex, alii Εἰ οἱ ὄντες. Totus autem hic locus hoc modo conſtituendus eſt, atque interpretandus, Εἰ δ' ἐγὼ καὶ σὺ ἦμεν, ἄθυς ἂν κατεφιλοσοφήσαμεν, Ὅτι τὺς ἀδικοῦντας δεῖ τοῖς ἴσοις ἀμύνεσθαι· καὶ προσθέντες, Ὅτι ὄφελος ἔσομαι πολλοῖς ἀνθρώποις σωθεὶς, ἀποθανὼν δ' οὐδενί, εἰ γ' ἔδει διὰ τρώγλης ἐκδύντας, ἐξέλθωμεν ἄν· καὶ, Πῶς ἂν ὠφελήσαμέν τινα; πῶς γὰρ ἂν ἔτι ἔμενον ἐκεῖνοι; Εἰ ὄντες &c. *Si verò ego et tu loco illius fuiſſemus, ſtatim contra diſputaſſemus, Nempe oportere injurios eodem modo ulciſci; illo inſuper addito, Si incolumis evaſero multos juvabo, mortuus verò neminem; ſi per foramen utique evadere liceret, erepſiſſemus; illoque addito, Quo pacto aliquem juviſſemus? Ubinam illi* [viz. liberi mei] *adhuc manſiſſent? Quod ſi ſuperſtites* &c. Plane reſpicit ad Platonis Critonem, ubi Socrates, poſthabitâ curâ vitæ, liberorum &c. quod rectum ſolum ſequendum ducit: τοῦτο σκεπτέον πότερον δίκαιον ἐμὲ ἐνθένδε πειρᾶσθαι ἐξιέναι, ἢ οὔ δίκαιον.

l. 10. Σωκράτης ἀποθανόντος, οὐδὲν ἧττον, ἢ καὶ πλεῖον, ὠφέλιμός ἐστιν ἀνθρώποις ἡ μνήμη ὢν ἔτι ζῶν ἔπραξεν ἢ εἶπε.] Optime noſter codex ἡ μνήμη ὤν, cùm alii perperam ἢ μνήμῃ ὤν. Sic autem Xenoph. ἀπομ. L. IV. C. 1. Ἐπεὶ καὶ τὸ ἐκείνου ΜΕΜΝΗΣΘΑΙ ΜΗ ΠΑΡΟΝΤΟΣ οὐ μικρὸν ὠφέλει τὺς εἰωθότας τε αὐτῷ συνεῖναι, καὶ ἀποδεχομένους ἐκεῖνον. Vide Xenop. Apol. in extremo.

p. 576. l. 5. Ὑπὲρ τῆς ἀληθινῆς.] Mutilus et hic locus eſt, ſic fortaſſe reſarciendus: ὑπὲρ ἧς τῆς ἀληθινῆς καὶ ἀνεπιβουλεύτου καὶ ἀσφαλοῦς ἐλευθερίας οὐκ ἀπάγξῃ, οὐ καταμνημονεύσεις σεαυτόν; ἀπαιτοῦντί τῳ θεῷ ἃ δέδωκεν, ἐκὼν οὐκ ἀποδώσεις, οὐκ αἰδήσῃ; οὐκ (ὡς Πλάτων λέγει) μελετήσεις, &c. *Wolfius.* Male. Noſter codex, quem ſequor, ἀπαιτοῦντί τῳ θεῷ ἃ δέ-

δωκεν, ἐκ ἀποδώσεις; alii ἀπαιτοῦντι τ. θ. ἃ δ. ἐκ αἰσθήσῃ; cætera rectè se habent. Gatakerus verò ad M. Ant. X, 14. pro ἐκ αἰσθήσῃ legit ἐχ ὑσθήσῃ; *non deo, qui dederat, repetente obtemperaris?* Probo ἐκ ἀποδώσεις; Vide p. 11. l. 14. Enc. c. XI. & sic paulo post.

l. 8. Οὐχ, ὡς Πλάτων λέγει, μελετήσεις, ἐχὶ ἀποθνήσκειν μόνον.] Plato in Phædone, Κινδυνεύουσι γὰρ ὅσοι τυγχάνουσιν ὀρθῶς ἁπτόμενοι φιλοσοφίας, λεληθέναι τὰς ἄλλας ὅτι οὐδὲν ἄλλο αὐτοὶ ἐπιτηδεύουσιν ἢ ἀποθνήσκειν τε καὶ τεθνάναι. Et paulo post, τὸ μελέτημα αὐτὸ τοῦτό ἐστι τῶν φιλοσόφων, λύσις καὶ χωρισμὸς ψυχῆς ἀπὸ σώματος. et posteà, τοῦτο γὰρ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ὀρθῶς φιλοσοφοῦσα, καὶ τῷ ὄντι τεθνάναι μελετῶσα ῥᾳδίως. ἢ οὐ τοῦτ' ἂν εἴη μελέτη θανάτου; Cicero Tusc. Disp. I, 30. *Tota enim philosophorum vita, ut ait idem, commentatio mortis est.* Vide p. 175. l. 8.

l. 14. Ὁ Κλεάνθης.] Sic noster codex; at Edit. Ven. & Basil. ὁ καθάνθης. Edit. Salmant. * καθάνθης, in marg. * Κλεάνθης. et sic Schegkius & Wolfius.

p. 577. l. 1. Τετυχόσι.] Edit. Salmant. τετυχόσι. Rectè.

l. 4. Τὸ καῦμα ἴσον.] καῦμα idem quod Latinis æstus, quum de animo dicitur. *Salmasius.*

l. 5. Ἡ ἄσπ ἧσ.] Legendum ἡ ἄσπ, ἢ τῶν ἐ παρόντων, vel potius ἧσ παρόντων. Avari enim et cupidi ea desiderant, quibus jam ante abundant. *Wolfius.* Deest tantùm articulus ἡ, absorptus ab ultimâ litterâ in vocula præcedente, Repone itaque ἡ ἄσπ, ἡ τῶν ἐ π. &c.

l. 12. Περὶ θύρας ὄρθητι τὰς τύτυ.] Fortassis τοιύτυ. Confer p. 261. lin. ult.

l. 14. Πείρασόν γ' ἐκ ἔστιν διαχρῆ ἡ πεῖρα.] Confer p. 417. l. 6, 7.

CAP. II.

IN titulo περὶ συμπεριφορᾶς lege. *Wolfius.* Edit. Ven. & Basil. περὶ συμφορᾶς: rectè noster codex περὶ συμπεριφορᾶς. Vide p. 416. l. 13. & L. III. c. 16.

l. 5. Ἀναπειθῆς.] ἀναπεθῆς lege, ab ἀναπεάννυμαι. *Wolf.* Vertit Schegkius, *ita te accommodes:* Wolfius, *ita sis addictus.* Probo lectionem Wolfii, ἀναπεθῆς: silent nostri libri.

l. 7. Ἂν δέ σ' ἐκφέρῃ.] Fortassis ἂν δ' σοι ἐπέλθοι. et mox, ὑφ' ὧν. *Wolfius.* Perperam hæc interpres, [viz. Schegkius, qui vertit, *si quidem te eminentior fit factus amicus.*] quæ nos alibi exponimus. Legendum ἐὰν ἧ σ' ἐκφέρῃ. Vide infra. *Salmasius.* Legitur p. 674. lin. ult. ἐκφέρῃ γὰ, *animo subit.* Sic hoc in loco ἂν δέ σ' ἐκφέρῃ, legi potest. Sophocles, θαῦμά μ' ἐκφέρει, *subit me admiratio.* Sed noster codex, quem sequor, ἂν δ' σ' ἐκτρέφῃ, *si illud te deflectat.* Interea suo lector fruatur judicio.

l. 9. Περῖνα ὐδὲν γίνεται.] Vide p. 653. l. 14. 693. l. 6.

l. 12. Τῷ πρότερον σεαυτῷ.] Fortassis ἑταίρῳ, pro σεαυτῷ. *Wolfius.* Male. Anglicè, *Thy former Self.*

l. 13. Εἰ γὰ τοῦτο χρεῖσσον, ἀπόνασσον αὐτόθεν ἐπὶ τοῦτο.] Confer M. Anton. III, 6.

p. 579. l. 13. Πότερον μεθυσὴς εἶναι θέλεις.] Non agnoscit μεθυσὴς, H. Steph. in lex. Sed μεθύσης, vel μέθυσος. Vide autem Gloss. ad Script. Med. Græc.

p. 580.

p. 580. l. 3. Ὅλῳ ἀπάλλινον ἐπὶ παναλία.] Omnino vide ad p. 178. l. 6. confer quoque p. 421. l. 9, &c.

l. 5. Ἀναπιδῶν ἐπιμεροζαζει.] Confer p. 370. l. 3.

l. 7. Οὐ δύνασαι καὶ Θερσίτῃ ὑποκείνασθαι, καὶ Ἀγαμέμνονα.] Haud aliter Demades Philippum Macedonum regem affatus est: Βασιλεῦ, ἐκ τύχης σοι πεπιτθείσης πρόσωπον Ἀγαμέμνονος, αὐτὸς οὐκ αἰσχύνῃ πράττων ἔργα Θερσίτου; Diodor. L. 16. p. 555. Edit. Steph.

l. 9. Κυρτόν σε εἶναι δεῖ καὶ φαλακρόν.] Vide Hom. Il. β'. 216. Arrianus κυρτὸν, Homerus

——Τῷ δέ οἱ ὦμω
ΚΥΡΤΩ ἐπὶ ςῆθος συνοχώκοτε.

Arrianus φαλακρὸν, Homerus

——Ψεδνὴ δ' ἐπεγήνοθε λάγνη.

rarum supra sparsum erat capillamentum. Hesychius, Ψεδνὴ, ἡ ἀραιὰ δασεῖα· Ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθεν, μαδαρὰ ἐπήνθει. Sic Hesychii locus iste legendus.

l. 10. Μέγαν καὶ καλόν.] Homer. Il. γ'. 167.

Ὅσις δ' ἐσὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠΰς τε
ΜΕΓΑΣ τε.

Et mox,

ΚΑΛΟΝ δ' ἔτω ἐγὼν ἔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Οὐδ' ἔτω γερσαίον· βασιλῆϊ δὲ ἀνδρὶ ἐοικε.

CAP. III.

Pag. 581. l. 3. Ὅταν.] Edit. Salmant. ὅτ' ἄν.

l. 6. Οὐδ' ἀνὶ ὄνυ ἵππον, ἐδ' ἀνὶ ποδάτυ βῆν.] Hæc omnia addit noster codex; quæ vulgo desunt.

l. 8. Οὐδ' ἀνὶ αἰσχρολογίας αἰδώ.] Videtur deesse participium, ἀνὶ καταλλαξάμενος scilicet, εἴπῃς ὅτι ἐζημείωμαι. *Wolfius.*

l. 10. Διασώσεις τὸ σεαυτῆ πρόσωπον.] Vide L. I. c. 2. p. 129. l. 2. p. 580.

l. 12. Περισέχεις σεαυτῷ.] Edit. Salmant. * περισέχεις in marg. * περισχεῖς. Fortassis rectè: nam mox ἐχεῖν.

l. 14. Τὴν πάντων.] Ἢ τῆς πάντων, vel τῆς πάντων. *Wolfius.*

p. 582. l. 4. Ἐπιτρέψῃ.] Fortassis ἐπιτρέψῃ, *permiserit*, non *obverterit*, ut Wolfius. Gatakerus ad M. Anton. III, 6.

l. 5. Ὑποπαρενθυμηθῇ.] *Si vel parum neglexerit, animum non adverterit.* Vide M. Ant. V, 5. & ibi Gatakerum.

l. 13. Ἀλλ' ἃ τάττομαι τοιάτε τινὲς ἐν' αὐτῶ;] Interrogative.

l. 17. Οὐ κεκυγάζω.] Respicit ad factiones in theatris. Vide p. 370. l. 3. p. 580. l. 6.

p. 583. l. 8. Τῶν ἐνόλων.] Vide p. 126. l. 10. infra p. 264. l. 15.

l. 9. Τήρει δὴ ἀγαθὸν τὸ ἑαυτῆ ἐν παντί· τῆς δ' ἄλλων τι, κατὰ τὸ διδόμενον, μέχει τῦ διλογισεῖν ἐν αὐτοῖς.] Pro τήρει δή, noster codex τήρει τὸ, sed fic scribe. Τήρει τὸ ἀγαθὸν τὸ ἑαυτῆ ἐν παντί. Τῶν δ' ἄλλων τί; Κατὰ τὸ διδόμενον, μέχει τῦ διλογισεῖν ἐν αὐτοῖς. *Conservato tuum proprium bonum in omni re. Quid cætera verò? Quatenus data sint; quamdiu rectam rationem & delectum in iis habeas.* Verbum Stoicorum διλογισεῖν. Laertius in vitâ Zen. VII. 88. ὃ μὴ ἔν Διογένης τέλος φησὶ ῥητῶς, τὸ διλογισεῖν ἐν τῇ τῆς κατὰ φύσιν ἐκλογῇ.

Diogenes Babylonius disertè finem esse ait, in earum rerum, quæ secundum naturam sunt, selectione rationem adhibere. Ubi consule Menagium. Cic. de Fin. II, 11. *Stoicis consentire naturæ; quod esse volunt è virtute, id est, honestate vivere: quod ita interpretantur, vivere cum intelligentiâ earum rerum, quæ naturâ evenirent, eligentem ea, quæ essent secundum naturam, rejicientemque contraria.* Et L. III. *Cum enim virtutis hoc proprium sit, earum rerum, quæ secundum naturam sint, habere delectum.*

l. 13. Οὗτοί εἰσιν οἱ ἐκεῖθεν ἀπεσαλμένοι νόμοι.] Confer L. III. c. XI. in initio.

l. 14. Ἐξηγητά.] Ἐξηγητὴν, vel ἐξηγητάς. *Wolfius.* Noster codex ἐξηγητήν.

l. 15. Οὐ τοῖς Μασσείου καὶ Κασσίου.] *Non Massurii aut Cassii legibus.* Celeberrimi isti fuerunt jurisconsulti quorum de priore sic scribit Athenæus Lib. 14. Dipnosoph. Μασσέριος ὁ πάνυ ἄριστος καὶ σοφὸς, καὶ τῶν νόμων ἐξηγητὴς ἱκανὸς διάτερος. De Cassio apud Cor. Tacitum lib. 12. historiæ Augustæ ita scriptum reperies: Ea tempestate Cassius cæteros præeminebat peritia legum. Fuit sub Claudio & Nerone Imperatoribus. Proinde si lex est constans et perpetua voluntas, omnes nimirum leges, quantumvis pro temporum, locorum, hominumque ratione sint mutabiles, nisi ex ratione dependeant immutabilis legis, pro legibus non sunt habendæ. propterea autem immutabilis est voluntas, quoniam dependet ex ratione perfecta, qua nihil est antiquius Hanc apud deos esse, & in primis penes Jovem, Sophocles inquit in Antigona:

Οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθὲς, ἀλλ' ἀεί ποτε
Ζῇ ταῦτα, κἀδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου φάνη. *Schegkius.*

Ibid. Μασσείου καὶ Κασσίου.] *Massurius Sabinus*, jurisconsultus, et eques Romanus, primùm ab Augusto, deinde à Tiberio, ut sibi de jure respondendi liceret, obtinuit. Ejus meminit Persius Sat. V, 90.

Excepto si quid Masurî rubrica notavit.

Meminit quoque A. Gellius L. IV: c. XX. Item Plin. in nat. hist. Athenæus L. 14. Aliique. Scripsit libros Fastorum, Memorabilium, De Indigenis, De Furtis, De Jure Civili. *C. Cassius Longinus*, jurisconsultus, ex illo inclyto Caio Cassio Cæsaris interfectore ortus, Consul erat imperante Tiberio, Syriæ præfecturam à Claudio accepit, à Nerone in exilium actus est, tandem à Vespasiano revocatus diem obiit in Urbe suprema. Vide Tacit. Annal. L. 12. s. 12. Interea notandum est jurisconsultos in duas sectas divisas fuisse; altera secta dicebatur *Sabiniana & Cassiana*, à Masurio Sabino & C. Cassio; altera *Proculeiana & Pegasiana*, à Proculo & Pegaso. *Proculeiani* à partibus erant Stoicorum, non ita *Sabiniani & Cassiani*: unde ista forsan Epicteti sugillatio, ὃ τοῖς Μασσείου καὶ Κασσίου. Facta autem à jurisconsultis divortia temporibus Augusti; namque illa ætas duo pacis decora tulit Antistium Labeonem & Atteium Capitonem. Vide Tacit. Annal. III, 75. Labeo erat incorrupta mente, Stoicæ disciplinæ, & libertatis amantissimus; ei successerunt Nerva, Proculus, Pegasus: Capito morum erat ab antiquis traditorum studiosus, temporibus atque aulæ servientior; hujus itaque doctrinam complexi sunt Masurius Sabinus & C. Cassius Longinus.

CAP.

CAP. IV.

PAg. 584. l. 7. Οἷον ἐὰν ᾖ.] F. οἷον ἂν ᾖ. *Comes Shaftesburiensis.* & sic noster codex.

l. 10. Ἀρχεῖν ἐπθυμίας ἢ ἀναρχίας.] Lego ἀρχῶν ἐπθυμίας ἢ ἀναρχίας, scilicet ἐπθυμία. *Wolfius.* Rectius verò noster codex, ἀρχῆς ἐπθυμεῖν ἢ ἀναρχίας.

p. 585. l. 2. Εἰ μὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ κατασρέφεις ἐπ' αὐτό.] Fortassis εἰ μὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ κατασρέφεις, ἢ ἐπὶ τῷ ψυχαγωγηθῆναι καὶ μαθεῖν. Si tantum legis, ut legas: hoc est fallas tempus, aut delectationis et cognitionis gratia, non actionis et emendationis ergo. *Wolfius.* Sed nil mutandum, præter interpunctionem. lege μαθεῖν τι, ψυχεὸς εἶ &c. sine interrogatione. sic statim infra πρόξων τί. & rursus infra μαθεῖν τί λέγεις. *Com. Shaftesb.*

Ibid. Εἰ μὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ, &c.] Εἰ μὴ γὰρ αὐτῷ κατασρέφει, ἐπ' αὐτὸ ἢ μαθεῖν τι, ψυχεὸς εἶ καὶ ταλαίπωρος. *Salmasius.* Meibomius notavit, ἐπ' αὐτῷ τῷ ψυχαγωγηθῆναι.

Ibid. Εἰ μὲν γὰρ ἐπ' αὐτῷ &c.] Ἐπ' αὐτῷ — ἐπ' αὐτό. Horum alterutrum est delendum. Dele itaque ἐπ' αὐτῷ nam librarius in contextum recepit et voces corruptas et corectionem istarum vocum. Sic itaque lege, Εἰ μὲν γὰρ κατασρέφεις ἐπ' αὐτὸ τὸ ψυχαγωγηθῆναι, ἢ μαθεῖν τι, ψυχεὸς εἶ καὶ ταλαίπωρος. omissâ interrogatione.

l. 14. Προσέξων τοῖς ΜΕΤΡΟΙΣ ἃ δεῖ τηρεῖν.] Vide infra p. 616. l. 2. Ita Horatius L. 2. Ep. 2. ver. 143.

Et veræ numerosque modosque *ediscere vitæ.*

M. Anton. III, 1. τὰς τῆ καθήκουσῃ δεισιδαιμονίᾳ ἀκειβῶν. ubi vide Gatakerum.

l. 16. Προσέχω τοῖς ἀνθρώποις — ἀλλ' ἐπ' ἐμαυτὸν ἐπιτρέφω.] Optime noster codex ἐπ' ἐμαυτὸν, cum alii legunt ἐπ' αὐτόν. Non aliter autem Horatius. L. 1. s. 4.

—— *Neque enim, cum lectulus aut me*
Porticus excepit, desum mihi: Rectius hoc est:
Hoc faciens vivam melius: sic dulcis amicis
Occurram. Hoc quidam non belle: numquid ego illi
Imprudens olim faciam simile? Hæc ego mecum
Compressis agito labris.

p. 586. l. 3. Πῶς ἄν παύσομαι.] Forsan legendum, inquit Gatakerus, ad M. Ant. L. X. s. 30. ἁμαρτάνω, ὅπως ἂν παύσομαι. *quo modo*, sive *ut id ulterius facere desistam.* Sed emendatione non opus est.

l. 9. Καθ' ἃ ἀνέγνωκας ἐσθίειν;] De hac re vide L. 1. c. 13.

p. 587. l. 1. Παρασκδῇ τις ὄζιν αὐτῆ.] Lego παρασκδή τίς ὄζιν αὐτῃ. *Wolfius.* Atque ita noster codex & edit. Salmant.

l. 5. Ἐπὶ τέτῳ.] Sic noster codex, alii ἐπὶ τῶτο. Mox οἱ ἀλτῆρες vide ad p. 24. l. 15. ἡ ἀφὴ, vide ad p. 419. l. 10.

l. 7. Ἐπὶ τῆ συγκαταθετικῆ πίστει.] Tertius hic in philosophiâ locus. vide ad L. III. c. 11.

l. 8. Τῶν μὲν καταληπτῶν, τῶν δ' ἀκαταληπτῶν.] M. Ant. V, 10. Τὰ μὲν πράγματα ἐν τοιαύτῃ τέτον τινὰ ἐγκαλύπτει ὄζιν, ὥστε φιλοσόφοις οὐκ ὀλίγοις, οὐδὲ τοῖς τυχοῦσιν,

σιν, ἔδοξε ἢ [dele ἢ] παντάπασιν ἀκαταλήπτα εἶναι. πλὴν αὐτοῖς γε τοῖς Στωικοῖς δυσκατάληπτα δοκεῖ. Ubi conſule Gatakerum.

l. 10. Θέλοιμεν.] Sic noſter codex, alii ἔχοιμεν.

l. 15. Καταλήγομεν.] Non καταλέγομεν.

p. 588. l. 2. Θέλεις τὰς μὴ ὄντα σοί.] Fortaſſe, τὰ μὴ. *Wolf.* Atque ita noſter codex.

l. 4. Εἰ ἦ τὰ περὶ ὁρμῆς.] Reſpicit ad tres in Philoſophiâ locos.

l. 10. Παρ' αὐτά.] Forſ. παρ' αὐτάς, id eſt, σχέσεις. ſed altera lectio defendi poteſt.

l. 13. Τὰ ἔργα τὰ κατὰ ἄλλα.] Lego τὰ κατάλληλα. *Wolfius.* Ita noſter codex: Recte. Vide Indicem in voce κατάλληλος.

l. 16. Ὁρμὴν ἐχρησάμην ὡς παραγγέλλει τὸ τῆς φιλοσόφων, ὀρέξει οὐκ ἐχρησάμην.] Vide quæ notavimus ad L. III. c. II. in initio. & ad p. 206. l. 2. p. 414. l. 12. Infra p. 593. l. 11. Ench. c. 2. M. Anton. XI, 37.

l. 17. Ὀρέξει οὐκ ἐχρησάμην.] Aut negatio redundare videtur, ut ὑπὸ κοινῦ intelligatur, ὡς παραγγέλλει τὸ τῆς φιλοσόφων: aut addendum πρὸς τὰ ἀπροαίρετα. *Wolfius.* Male W. Vide quæ ſupra notavi.

p. 589. l. 3. Τὸ ἀφετικόν.] Ab ἀφίημι. Fortaſſis τὸ ἀφεκτικόν, ab ἀπέχομαι. *Wolfius.*

Ibid. Τὸ ἀνεκτικὸν ἐγύμνασα, τὸ ἀφεκτικόν.] Sic noſter codex, & edit. Salmant. Sic p. 434. l. 5. τὸ ἀνεκτικὸν μεγυμνάζει. & p. 315. l. 5. τηρεῖν, τ' ἀνεκτικὸν, τ' ἀφεκτικόν. p. 637. l. 13. πῶς ἀνέχομαι, πῶς ἀπέχομαι. A. Gellius L. XVII. c. 19. *Præterea idem ille Epictetus, quod ex eodem Favorino audivimus, ſolitus dicere eſt, duo eſſe vitia multo omnium graviſſima ac deterrima,* Intolerantiam & Incontinentiam; *quum aut injurias, quæ ſunt ferendæ, non toleramus, neque ferimus; aut à quibus rebus voluptatibuſque nos tenere debemus, non tenemus. itaque, inquit, Si quis hæc duo verba cordi habeat, eaque ſibi imperando atque obſervando curet; is erit peraque impeccabilis, vitamque vivet tranquilliſſimam. Verba duo hæc dicebat* Ἀνέχου καὶ Ἀπέχου. M. Anton. V, 33. Ἀνθρώπους ἵνα εὖ ποιῇν, καὶ ἀνέχεσθαι αὐτῶν καὶ ἀπέχεσθαι. Notandum eſt in pulcherrimâ Cebetis tabulâ, quòd ſorores eſſe dicuntur Ἐγκράτεια, et Καρτερία.

l. 8. Μὴ συνάρχῃς.] Sententia poſtulat σὺ μὴ ἄρξῃς. *Wolfius.* Recte noſter codex, μὴ σύ γ' ἄρξῃς, μηδαμῶς ἄνθρωπε.

l. 12. Εἰ ταύτῃ φίλον.] Vide Ench. p. 738.

lin. ult. Θυάκις ἐστρατεύετο.] Socrates apud Platonem meminit militiæ ſuæ ad Amphipolim, Potidæam ac Delium. Vide ad p. 573. l. 6.

p. 590. l. 7. Ἐν τῇ φυλακῇ παιᾶνας ἐγράφειν.] Vide Laertium in vitâ Socratis. L. II, 42. Plato in Phædone p. 60. D. vocat hunc hymnum in Apollinem, τὸ εἰς τὸν Ἀπόλλω προοίμιον: Laertius vero Παιᾶνα: cujus hæc ſunt verba, ἀλλὰ καὶ Παιᾶνα κατά τινας ἐποίησεν, ἧς ἡ ἀρχὴ

Δήλῃ Ἀπολλον χαῖρε, καὶ Ἄρτεμι, παῖδε κλεεινω.

Themiſt. Orat. II. p. 27. Edit. Par. Καὶ ἔστι Σωκράτει προοίμιον ποιητικὸν ἐν τόνῳ ἑξαμέτρῳ πρὸς τὸν θεόν. *Et extat heroicis numeris à Socrate conditum proœmium in laudem Apollinis.* Verumenimvero nullus dubito quin carmen iſtud, quod ſub nomine Socratis, temporibus Laertii & Themiſtii divulgabatur, ſophiſtæ neſcio cujus figmentum fuerit.

l. 15. Παυήγυειν.] Vide ad p. 246. l. 11.

l. 16.

l. 16. Κἀκεῖ ἄλλος ἄλλο τι πεφάσει, ἄλλος πῶ ἄλλῳ ἐτσείσῃ.] Auctior noſter codex, κἀκεῖ ἄλλος ἄλλο τι κίνεφαγεν, ἄλλος ἄλλο τι πεφάσει, ἄλλος πῶ ἄλλῳ ἐτσείσῃ.

591. l. 5. Τὸ μέλι σαπρὸν, ἀνατρέπει γάρ μου τὴν ἕξιν.] Schegkius, *Mel vitioſum, facit enim nauſeam*, Wolfius, *Mel moleſtum, evertit enim habitum meum.* Mihi in his verbis deeſſe nonnulla videntur, τὸ μέλι σαπρὸν, ἀνατρέπει γάρ μου τὴν ἕξιν· λάχανα ἐθέλω. Nihil adjuvant codices; neque meæ conjecturæ mihi ipſi placent.

l. 7. Ἐρημία ὄζει.] Vide p. 74. l. 12. & L. III. c. 13.

l. 9. Ἢ μετ' ὀλίγον.] ὀλίγων lege. *Wolfius.* Sic noſter codex & edit. Salmant.

l. 11. Λάλει σεαυτῷ.] Vide ad p. 410. l. 12.

Ibid. Ἐξεργάζου τὰς πελήλεις.] Vide L. I. c. 22.

p. 592. l. 2. Ἀλλὰ κατακεκραυγάζουσί μου.] *At clamores contra tollunt:* opponitur ἐπικεκράγασι p. 580. l. 6.

l. 4. Δύναμις ἡ τῆς φανλασίας χρησική;] Vide p. 6. l. 9.

l. 12. Ἀκούειν.] Deeſt hæc vox in aliis codicibus, noſtro excepto; ſed vide infra p. 595. l. 16.

l. 16. Εἴ τις ἀθλητὴς, ἢ ἐκείνων.] Noſter codex τί οἶδες ἢ τῶν ἀθλητῶν ἐκείνων. Corruptè; quid ſi reponas, ἤδη καιρὸς γνῶναί σε πότερον τῶν ἀξιονίκων εἶ ἢ τῶν ἀθλητῶν ἐκείνων, οἳ &c. *Jam tempus eſt te cognoviſſe, an ſis ex eorum numero, qui victoriam emeruere; an ex iſtorum pugilum numero, qui &c.*

lin. ult. Οἱ τὴν οἰκουμένην περιέρχονται νικῶμενοι.] Vide ad p. 517. l. 2.

p. 593. l. 1. Διὰ θορύβου γίνεται.] Sententia poſtulare videtur δίχα θορύβου. *Wolfius.* Ita noſter codex. & in orâ edit. Salmant.

l. 15. Κλίνης.] Noſter codex ἐγκλίνης. minus rectè.

p. 594. l. 1. Ὅλος ἐπ' ἄλλοις.] Edit. Salmant. in orâ ὑπ' ἄλλοις.

l. 3. Ἄγε δέ μοι, ὦ Ζεῦ.] Vide Ench. c. LII.

l. 7. Ἀνάγκη γε.] Sic noſter codex: & ſic repoſui, quia particula iſta γε deſiderari videtur; non quia Pleonaſmus pronominis diſplicet, ἀνάγκη ΣΕ —— ἀτυχῆ ΣΕ ποιεῖν. neque enim politiſſimis diſplicet Scriptoribus. Menander,

Διόπερ ἐγώ ΣΕ φημι δεῖν, ὅσον χρόνον
Εἶ νύεις, χρῆσθαί ΣΕ γενναίως πάτερ.

Perperam locus hic Menandri pro ſuſpecto habetur: ſic verò in initio ſcribe,

Περὶ χρημάτων λαλεῖς ἀβεβαίων πράγματος.
Εἰ μὲ γὰρ οἶσθα ταῦτα παραμενοῦνά σοι
Ἀσφαλῶς ἢ χρόνον, φύλαττε, μηδενὶ
Ἄλλῳ μεταδιδούς, αὐτὸς ὢν ὃς νύεις.

De divitiis loqueris, re parùm firmâ: nam ſi noſti haſce tibi per omne tempus permanſuras, cuſtodi eas, nemini alii impertiens, cùm ipſe ſolus ſis poſſeſſor. Sic locus iſte Menandri legendus. Quin et locus eſt apud Xenoph. in Oeconom: quem perperam ſollicitat Leunclavius, ἃ γὰρ ἂν ἐγωγέ ΣΕ δυναίμην, εἰ τοιοῦτος εἴην, διασώζεσθαί ΣΕ ἐν τῇ ψυχῇ. Eundem pleonaſmum vide apud Arrianum noſtrum p. 318. l. 4. & quæ ibi notavimus. & p. 347. l. 13. αἰσχρὸν Σ' εἶναι ἀνάγκη, κἂν πάντα μηχανᾷ ὦ τῷ φαίνεσθαί ΣΕ καλόν. Eodem modo τό μοι πλεονάζει, apud Æſchinem Socraticum Dial.

Dial. III. Ἐξιόντι μοι εἰς Κυνόσαργες, καὶ γυμνάσῳ μοι καὶ ἡ Ἑλλάνιον, &c. Sic apud Paul. Apoſt. Ep. ad Rom. VII, 12. apud Matth. VIII, 1. & alibi. nec aliter Plautus in Aulular.

Qui mihi *angulos furum impleviſti in ædibus miſero* mihi.

l. 15. Ἀσπασμοί.] Supra de *Salutationibus*, p. 584. l. 14. Notiſſimus verò *Salutandi* ritus apud Romanos. Potentiorum limina obire ſolebant, et matutinum *Ave* portare. Meminit paſſim Martialis & Juvenalis. Virgilius quoque Georg. l. 2. 461.

——*Ingentem foribus domus alta ſuperbis*
Mane ſalutantum *totis vomit ædibus undam.*

p. 595. l. 2. Διὰ τί οὐκ αἴρει καὶ τὴν ἐκκλισιν.] Fortaſſis οὐκ αἴρεις καὶ τούτων. *Wolfius.* At noſter codex, quem ſequor, διὰ τί οὐκ αἴρεις αὐτῶν τὴν ἐκκλισιν;

l. 4. Ὅρα τί δεῖ.] ὅρα ὅτι δεῖ. *Wolf.* Atque ita noſter codex.

l. 5. Τῷ πᾶν ἐμποδίσαι.] Fortaſſe, παντὶ τῷ ἐμποδίσαι δυναμένῳ. *Wolf.*

l. 6. Θεραπεύειν ὡς κακοδαίμονα.] Vide p. 104. l. 12.

l. 12. Οὓς καὶ ὁ Ζεὺς πεποίηκεν.] Idem dicit de Æolo ſupra p. 8.

p. 596. l. 4. Οὐ τοίνυν ἐγώ.] Videtur omiſſum, τὴν ἀναγινώσκοντα πολλά. *Wolf.*

l. 6. Ἂν δὲ ἐπιθυμίαν λόγου, φιλόλογον.] Hæc omnia addidi, ductus auctoritate noſtri codicis.

l. 10. Μηδέποτε γὰρ ἀπὸ τῶν κοινῶν.] Vide infra Cap. VIII. p. 632.

l. 14. Χαῖρε τοῖς παροῦσι.] Reſpicit ad Proverbium, τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, *quod in præſentiâ occurrit bene agere.* Vide Laert. I, 77. Plat. in Gorg. p. 340. F. & Gatak. ad M. Ant. VI, 2. Idem quoque L. IX, 6. Ἀρχεῖ ἡ παροῦσα ἑκάστη πολυπλοκὴ, καὶ ἡ παροῦσα πρᾶξις κοινωνικὴ, καὶ ἡ παροῦσα διάθεσις εὐάρεστος πρὸς πᾶν τὸ * παρὸν τὸ ἐκ τῆς αἰτίας συμβαῖνον. lego, πρὸς πᾶν τὸ ἀπὸ τῆς ἐκλεκτῆς αἰτίας συμβαῖνον: patet ex S. 31. ejuſdem libri.

l. 16. Καὶ διασκέψω ἀπ' αὐτῶν τά σοι εἰς τὰ ἔργα.] Diu me torſit hic locus. ſed legendum haud dubie pro ἀφ' αὐτῶν τὰ, una voce ἀπαντῶντά σοι, ab ἀπαντάω. *Wolf.* Ingenioſe & recte: vide infra Cap. 6. [p. 612. l. 12.] *Com. Shaftesburienſis.* Noſter codex clarè exhibet ἀπαντῶντά σοι.

p. 597. l. 1. Ἀποτίθεσο.] Fortaſſe ἀποτέθεισαι, ἢ μεμείωκας. et poſt, τὸ ἐπισεσυρμένον. *Wolf.* Vulgo, εἰ τὸ κακόηθες καὶ λοίδορον ἀποτίθεσο, μεμείωκας· εἰ τὸ περιπετὲς, &c. At noſter codex, εἰ τὸ κακόηθες καὶ λοίδορον ἐποτέθεισαι, εἰ μεμείωκας τὸ περιπετὲς, &c.

l. 3. Ἐπισεσυρμένον.] Cod. Ven. et Baſ. ἐπισεσυρμένον. Corrupte. Edit. Salmant. ἐπισεσυρμένον. recte. Vide ſupra p. 186. l. 3. μὴ εἰκαῖον, μηδ' ἐπισεσυρμένον. M. Ant. VIII, 51. Μήτε ἐν ταῖς πράξεσιν ἐπισύρειν. *nec in actionibus languidus.* Ubi Gatakerus, "ἐπισύρειν, *languide* "*agere:* tractum ab equis, qui apud "medicos veterinarios ἐπισύρειν di-"cuntur, cùm ilia trahentes languidè "incedunt".

l. 11. Ἔτι διαφέρη.] Habes ἔτι ex noſtro codice. Totam ſententiam ſic verte, *Hiſce cogitationibus innutritus, adhuc intereſſe putas quo in loco ſis deo placiturus? nonne undique dii æquo intervallo diſtant? nonne undique ſimiliter quæcunque fiunt intuentur?* Nota interea numerorum mutationem: —— τῷ θεῷ —— ἀπέχουσιν — ὁρῶσι. Monui ad p. 28. l. 16. Cic. de Nat. Deor. p. 93. *Hoc idem fieri in* Deo— *ex quo eſſe* beati *atque* æterni intelligantur.

CAP.

CAP. V.

PAg. 598. l. 8. Ὅσα παρὰ Ξενοφῶντι.] Vide ſupra ad p. 231. l. 6.

l. 10. Πῶς Πῶλε, πῶς Καλλικλέης.] Sic ſcribe. Vide Plat. de rep. L. 1. et in Gorgiâ.

l. 11. Πῶς τὰ ἡῦ.] Vide Xen. ἀπομ. L. II. c. 2.

l. 15. Οὐχ ἵνα κινῇ.] Fortaſſe ποιῇ ἕτ☉ τὸ κατὰ φύσιν. *Wolf.* Hoc modo ſe locus habet in editis libris, Οὐχ ἵνα κινῇ ἕτός τι κατὰ φύσιν. Ubi ἕτ☉ uſurpari poſſit δεικ]τικῶς. *Non ut iſte* [viz. Thraſymachus &c. filius ſuus, vel quiſpiam alius] *ſeſe moveat aliquo modo ſecundum naturam.* Recte τι, Angl. *at all.* & recte κινῇ. Diog. Laert. VII, 104. ὠφελεῖν δέ ὅτι ΚΙΝΕΙΝ ἢ ἰσχειν κατ' ἀρετήν. *prodeſſe autem eſt* movere *aut habere ſecundum virtutem.* Cic. de Fin. L. III, 10. *Illud enim quod prodeſſet* (ὠφέλημα *enim ſic adpellemus*) motum *aut ſtatum eſſe dixit è natura abſoluta.* Infra quoque p. 641. l. 11. κινηθέν]ες πρὸς φιλοσοφίαν. Tamen noſter codex pro τι dat τὺς, unde fortaſſe aliquis legat hoc modo, ἐχ ἵνα κινῇ τύτυς κατὰ φύσιν. *non ut hos* [viz. Thraſymachum, Polum, uxorem, filium] *moveat ſecundum naturam.* Sed lector ſuo fruatur judicio.

p. 599. l. 3. Καὶ ἐξάξῃ.] Ab ἐξάγω. Fortaſſe διάξῃ. Nam ἐξήξῃ, ab ἐξήκω, non placet. *Wolf.* Διάξῃ W. recte. Sic infra [p. 611. l. 13.] & ſupra [p. 596. l. 9.] & p. [669. l. 1.] & L. III. c. 10. *Com. Shaftesburienſis.* Διεξάξει. *Salmaſius.*

l. 6. Στρατηγῆσαι ; ἀλλ' ἂν δι-δῶ.] Ante στρατηγῆσαι videtur deeſſe verbum βάλε, aut ſimile. poſteaque legendum, ἐκ, ἀλλ' ἂν διδῶ. *Wolfius,* Supple πείσει. Optimè noſter codex. στρατηγῆσαι ; Οὔ· ἀλλ' ἄν δ.

l. 12. Καὶ τὸ παιδίας τυτέστι μανθάνειν.] Hæret ſententia. et quædam deeſſe arbitror.

l. 14. Μὴ γὰ θαυμάζει.] Horat. *Nil admirari.* vid. ſupra ad p. 549. l. 11.

l. 15. Μὴ γὰ ΚΑΙΝ'ΟΝ αὐτῇ φαίνε]ι ;] Vide ſupra ad p. 511. l. 11. Sic Æneas apud Virgil.

——— *Nonulla laborum*
O virgo NOVA *mî facies, inopinave ſurgit,*
Omnia præcepi, atque animo mecum ante peregi.

Cicer. Tuſc. Diſp. IV, 17. *Qui ſemper animo ſic excubat, ut ei nihil improviſum accidere poſſit, nihil inopinatum, nihil omnino* NOVUM.

Terent. Phorm. Act. 2. Sc. 1.

Quamobrem omnis, cum ſecundæ res ſunt maxime, tum maxime
Meditari ſecum oportet, quo pacto adverſam ærumnam ferant:
——— *ne quid horum unquam accidat animo* NOVUM:

p. 600. l. 1. Μὴ γὰ ὁ κέρδ☉ λεγίζε]ι.] Terent. Phorm. Act. 2. Sc. 1.

Quicquid præter ſpem eveniat, omne id deputare eſſe in lucro.

l. 7. Ἡμερόν ὅτι ζῶον.] Vide p. 218. l. 13. p. 562. l. 3. Plat. de leg. L. VI. ὁ ἄνθρωπ☉ παιδείας μὲν ὀρθῆς τυχὼν, θειότατον ἡμερότατόν τε ζώων γίγνετ☉ φιλεῖ. Seneca Epiſt. 95. *Homines mitiſſimum genus.* Ariſtot. Top. L. V. c. 2.

ἀὴ ἂν καλῶς κείμενον ϗ τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ζῆν ἥμερον φύσει.

l. 8. Μεγάλη βλάβη τῷ ἀδικοῦντι αὐτὴ ἡ ἀδικία.] Vide ad p. 575. l. 3. ubi quæ Socrates hac de re in Critone Platonis. Plat. Gorg. p. 469. edit Steph. Π. Σὺ ἄρα βούλοιο ἂν ἀδικεῖσθαι μᾶλλον ἢ ἀδικεῖν; Σ. Βουλοίμην μὲν ἂν ἔγωγε ἀδικεῖσθαι· εἰ δ' ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. Et De repub. L. 1. p. 28. Edit. Cantab. Εἰ ἄρα τὰ ὀφειλόμενα ἑκάστῳ ἀποδιδόναι φησί τις δίκαιον εἶναι· τοῦτο δὴ νοεῖ [scribe ex MS. Oxon. δεῖ νοεῖν] αὐτῷ, [l. αὐτὸν,] τοῖς μὲν ἐχθροῖς βλάβην ὀφείλειν ἀπὸ τῆς δικαίας ἀνδρὸς, τοῖς δὲ φίλοις ὠφέλειαν· ὃ μὴ σοφὸς ὁ τοῦτο εἰπών· ἐ γὰρ ἀληθῆ ἔλεγεν· ἄδικον γὰρ δίκαιον ἄδηλα ἡμῖν ἐφάνη ὂν βλάπτειν. Cic. Tusc. Disp. V, 19. *Accipere, quàm facere præstat injuriam.*

l. 13. Ἀλλὰ περαίρεσις.] Vide p. 356. l. 11.

l. 16. Ἀνθρώπῳ δ' ἂν.] Fortassis, ὡς ἀνθρώπῳ δ' ἂν. *Wolf.*

p. 601. l. 8. Λέοντας πνίγειν, ἢ ἀνδριάντας περιλαμβάνειν.] *Leones strangulare*, ut Hercules: *aut statuas amplecti*, ut Diogenes. vide ad p. 404. l. 10.

l. 11. Ὁ τὸ πιεῖν,] Inserui articulum ὁ auctoritate nostri codicis. sed confer p. 147. lin. ult. p. 183. l. 3.

l. 12. Τοῦτον ἔδει συνελθόντας θρηνεῖν εἰς ὅσα κακὰ ἐλήλυθεν.] Deest ἔδει in aliis, nostro codice excepto: unde constructio depravatur. Cæterùm planè respexit ad sententiam illam qua usus est in Cresphonte Euripides:

ΧΡΗ γὰρ ἡμᾶς σύλλογον ποιουμένους
ΤΟΝ ΦΥΝΤΑ ΘΡΗΝΕΙΝ ΕΙΣ ὍΣ' ἔρχεθ' ΚΑΚΑ'·
ΤΟΝ δ' αὖ ΘΑΝΟΝΤΑ χὠ πόνων πεπαυμένον
Χαίρουσας, εὐφημοῦσας ἐκπέμπειν δόμων.

Nam nos decebat cœtus celebrantes domum
Lugere, ubi esset aliquis in lucem editus,
Humanæ vitæ varia reputantes mala:
At qui labores morte finisset graves,
Hunc omni amicos laude & lætitia exsequi.

Cicero Tusc. Disp. I, 48. Hos ipsos versus præ oculis habuit Dio Orat. XXIII. p. 276. Ἕτερος δὲ ποιητὴς οὐκ ἰδίᾳ πως, ἀλλὰ κοινῇ πρὸς θέατρον ἀγωνιζόμενος, εἰσηγεῖται

Τὸν φύντα θρηνεῖν, εἰς ὅσ' ἔρχεται κακά·
Τὸν δ' αὖ θανόντα χὠ πόνων πεπαυμένον,
Χαίρουσας χὐμνοῦντας εἰκὸς ἐκπέμπειν. Ἔστι ταῦτα. Οὐκοῦν [non οὐκοῦν] ὀρθῶς παρήνεσαν. εἰ γὰρ ἅπαξ ἔδει κλαίειν τοὺς ἀνθρώπους διὰ τὴν ἀτυχίαν· χὠ γιγνόμενος πρόσχημα θρηνεῖν, τὰ ἐσομένων αὐτοῖς κακῶν ἕνεκεν· χὠ τελευτήσαντας, ὅτι πολλὰ χὠ δεινὰ πεπόνθασι· χὠ ζῶντας. [male πάντας, ut monuit Casaub.] ὅτι εἰσὶν ἐν κακοῖς. ὥστε ὄρθ' [non ὄρθ'] ἂν ἔχοι, κατὰ τὸν ποιητὴν, μηδέποτε παύσασθαι ὀδυρομένους πολὺ μᾶλλον τῶν ἀνδρῶν. Alius quoque poeta non ita privatim, sed publicè in theatro certans, persuadet

Lugere ubi esset aliquis in lucem editus,
Humanæ vitæ varia reputantes mala:
At qui labores morte finisset graves,
Hunc cum gaudio et exultatione existimant efferri oportere. Ita est.

Nulla

Nullo certè modo recte admonuero: nam ſi ſemel deflendi fuiſſent homines propter miſeriam; æquum eſſet et nutos lugere, propter mala iis adventura; et mortuos, quod multa et atrocia jam paſſi ſint; et vivos, quod ſint in malis. adeo ut nobis curandum, juxta poetam, nunquam à luctu ceſſare, multo magis quàm luſcinias, &c. Huc reſpexit Æſchines Socraticus p. 86. Edit. Cler. Ὅτι τὸ κοινὸν δήπου τοῦτο ἡμῖν πρὸς ἁπάντων ἐρυλλήμενον, παροιμία τις ὄζειν ὁ βίος; ἢ ὅτι δεῖ ἐπιεικῶς διαγελάσαντας εὐθύμως μονονουχὶ παιανίζοντας [Male MS. Med. παίζοντας] εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι.

l. 14. Συμβεβήκει.] Diſplicet Daviſio ad Cic. Tuſc. Diſp. I, 48. p. 103. ſed vide ad p. 32. l. 2. Infra p. 662. l. 12. πεπισδάκει. Arrianus de Exped. Alex. L. IV. p. 180. Edit. Gron. ἐς τοσόνδε τόλμης τε καὶ εὐτυχίας περιεχωρήκει.

602. l. 4. Τὰς χαραχθείσας ἂν ἔχων.] ὃς ἔχων. Lego. *Wolfius.* Hanc lectionem confirmat noſter codex.

l. 8. Τὸ τετράδραχμον] A quatuor aſſibus videtur compoſitum. Quadraſſem non auſus fui dicere: nummum aut quadrantem vertere licet καταχρηστικῶς. *Wolf.*

Ibid. Τραϊανοῦ φέρε. Νέρωνος. εἶδον ἔξω, ἀδόκιμόν ὄζει.] Hic unicus Arriani locus numiſmatum antiquorum ſtudioſos edoceat, Neronis nummos (utpote qui hoſtis judicatus fuerit Romani nominis) ſub Trajano non probos fuiſſe. Vidi nummum Neronianum penes celeberrimum antiquarium Gulielmum Stukleium ſigno tranſverſo notatum, in quo ſigno hæc erat inſcriptio, SPQR. ſcilicet ut nummus Neronis ſigno novo notatus, pecuniæ præſentis et legitimæ vicem ſuppleret. Cæterùm hac de re in literis ad me datis, Ecce lector benevole, quæ mecum communicavit humaniſſimus itemque rei nummariæ peritiſſimus Franciſcus Wiſe, collegii S. Trinitatis apud Oxonienſes Socius.

" Ex hoc loco non obſcure conſtat
" Neronis nummos, temporibus An-
" tonini Pii, quibus vixit Arria-
" nus, omnis juris & valoris exper-
" tes eſſe; adeo ut in commercio
" cuilibet eos recuſandi facultas eſſet:
" non iiſdem autem de cauſis, qui-
" bus falſi & adulterini vulgo repu-
" diari ſolent. Plurimi enim Ne-
" ronis nummi etiamnum ſuper-
" ſunt, quique, ſi fabricæ tantum
" & metalli puritatis rationem ha-
" beamus, optimæ ſunt notæ. Nec
" ſane ulla ratio dari poteſt, cur
" nummi ejus imagine ſignati abro-
" garentur, quam quod ipſe *a ſena-*
" *tu hoſtis judicatus eſſet*, juxta Sue-
" tonium. Neron. c. 49. Pœnas ſolitas
" itidem decrevit Senatus, *Nudi ha-*
" *minis cervicem inſeri furcæ, corpus*
" *virgis ad necem cædi.* Ibid. Quum
" verò, mortem ſibi conſciſcendo,
" pœnas haſce evitaſſet Nero, mor-
" tuus tamen ſcelera luit, ſecundum
" LEGEM JULIAM MAJES-
" TATIS, *quæ in eos qui contra*
" *Imperatorem, vel Rempublicam,*
" *aliquid moliti ſunt, ſuum vigorem*
" *extendit: cujus pœna animæ amiſ-*
" *ſionem ſuſtinet, & memoria rei*
" *poſt mortem damnatur.* Inſtit. Lib.
" IV. Tit. XVIII. §. 3. Hinc
" pœnæ irrogatæ ſunt delinquenti-
" um Statuis & Inſcriptionibus, vel
" quæ alia eorum nomina & me-
" morias ſervarunt: inter iſta autem
" præcipue recenſendi ſunt nummi.
" *Senatus*, inquit Suetonius, de Do-
" mitiano locutus, *ſcalas etiam in-*
" *ferri clypeoſque & imagines ejus*
" *coram detrahi, & ibidem ſolo af-*
" *fligi juberet: noviſſime eradendas*
" *ubique titulos, abolendamque omnem*

" *memoriam decerneret.* Domit. c. 23. Occiſo etiam Caligula, ejus monetam conflaviſſe Senatum, ad quem ſcilicet pertinebat æreæ monetæ jus, diſerte memorat Dio. Τῇ δὲ δὴ τοῦ Γαΐου μνήμῃ ἀχθόμενοι, τὸ Νόμισμα τὸ χαλκοῦν πᾶν, ὅσον τῷ εἰκόνα αὐτοῦ ἐντετυπωμένῳ εἶχε, συγχωνευθῆναι ἔγνωσαν. *Contra Caij memoriam ægre ferentes, omne æreum Numiſma, quod ejus imaginem haberet, conflari juſſerunt.* Lib. LX. Diverſæ ſemper ſteterunt cauſæ, ex quibus Nummi uſus publici eſſe deſierint. Nummi nuſquam apud exteros idem jus, quod apud ſuos, obtinuerunt: quinetiam in regione, qua cuſi ſunt, aliquando ex nimia vetuſtate exoluerunt. Apud Romanos quid in Imperatorum, quos hoſtes judicaverat ſenatus, nummos actum ſit, ex ſupradictis patet; at nonnunquam Imperatorum proborum, & de Republica bene merentium, monetæ uſus poſt mortem interdictus eſt: *Recte profecto fecerunt veteres, dum omne genus numiſmatis, etſi ad veteres & priſcos principes referretur, ſimiliter valere voluerunt. Verum hoc egregium inſtitutum, haud ſcio qua de cauſa, poſteriores principes in eadem forma conſiſtere non permiſerint; ac tanquam ſubditorum opulentiæ inviderent, quia numiſmata ſuperiorum Principum effigiem ferrent, iis publico uſu interdixerint: ſua vero ſola in communi commercio eſſe voluerint.* Leon. Novel. 52. Quomodocunque autem exoleverint nummi, ſemper penes Principes & Magiſtratus erat, eos in priſtinum ſtatum & valorem reſtituere. Hoc autem antiquitus fieri ſolebat, per vocem Præconis in publico, uti conjicere licet ex Ariſtophanis Concionat. v. 816. Poſtea per Literulas quaſdam novo ſigillo ipſi pecuniæ impreſſas; cujuſmodi plurimæ, quas etiam ad libitum interpretati ſunt antiquarii, cernuntur in nummis argenteis & æreis, tum Græcis, cum Romanis, redintegratum eorum uſum indigitantes NCAPR. *Nota cuſa a Populo Romano*; ni forte ſit, *Nota Communis Æris Probi, vel Probati.* NPROB. *Nummus Probus.* A. P. *Æs Publicum vel Probum.* RM. *Reſtitutio Monetæ.* CAR. *Cuſa a Romanis.* In gaza ornatiſſima Domini Hans Sloane extat nummus Lyſimachi Thraciæ Regis argenteus tetradrachmalis, literas habens CL. CAES. ſcilicet a *Claudio Cæſare* jure Latij donatus. In nummis Auguſti aliquando inveniuntur literæ TI. AV. quaſi iſti auctoritatem novam a Tiberio derivaſſent. Penes celeberrimum antiquarium Guilielmum Stukely M. D. eſt nummus æreus Neronianus primi moduli, characteribus SPQR. ſignatus, ſenatus nempe auctoritatem præ ſe ferens; ſimilis etiam extat in nobiliſſimo D. Pembrokiæ Comitis armario; huic lucem addit alius ex eodem ditiſſimo theſauro, redintegrationis æram demonſtrans per literas IMP. OTHO. Hiſce concinit Hiſtoricus; *Primis epiſtolis ſuis,* [Otho] *Neronis cognomen adjecit. Certe & imagines ſtatuaſque ejus reponi paſſus eſt.* Sueton. in Othon. c. 7. Senatui igitur, quod veriſimile eſt, ſuadente Othone, nummorum aliquot Neronianorum uſum renovare placuit; qui tamen, ſublato de medio Othone, iterum in deſuetudinem abierunt, & uſque ad Arriani tempora neglecti jacuerunt.

P. Si

P. S.

" Τετρᾶσσαρον, Quære annon legi " debeat τετρασσάριον, quippe As- " σάριον est *Æs minutulum*, quod " hodierni antiquarii non inepte vo- " cant *Æs tertii* seu *infimi moduli*; " *Æs secundi moduli*, duplo majus " est; *Æs* autem *primi moduli*, " quale est Nummus iste Steuklei " anus, quadruplo; scilicet Τετρασ- " σάριον.

l. 10. Οὕτω καὶ ἔνθαδε.] Vide p. 182. l. 3. p. 237. l. 14.

l. 15. Μήτι μινίτε.] Fortasse μινίτης, ἀπὸ τοῦ μῆνιν τὸ ἐπίμονον καὶ μανιώδη ὀργήν. *Wolf.* Noster codex μηνίτης. & in orâ edit. Salmant.

p. 603. l. 3. Αὐτὸ καὶ γάσιν.] Cæteri codices αὐτὸ ὄν, sed nostrum sequimur.

l. 8. Τὸ αἴδημον ἀπονενίκρωται.] Confer p. 30. l. 9.

p. 604. l. 6. Κηρύσεις.] *Proclamas.* At tamen hæc omnia tacitè & compressis labris. Vide infra [p. 605. l. 3.] ubi κηρύσσω absolutè ponitur: hic pacis causâ. Supra [p. 412. l. 4.] rursus infra [p. 639. l. 14.] *Com. Shaftesburiensis.*

l. 8. Ὅσοι σὲ βλέπειν δοκοῦσι.] Fortassis alludit ad Platonicum illud, ὅτι οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος τὸ ὁρώμενον. Sed quid si βλάπτειν. *Wolfius.* Optime βλάπτειν noster codex, sententia postulante.

p. 605. l. 4. Ποία κτῆσις ἀναφαίρετος.] ἔστως ἀναφαίρετος. *Com. Shaft.*

p. 606. l. 1. Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην τὸ πεποιηκὸς οὐκ ἄλλο.] Forsan τὸ μονομαχῆσαι πεποιηκός. *Wolf.* Supple ex Ench. p. 715. l. 10. πολεμίως ἀλλήλοις, quæ verba omiserunt librarii. Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην τὸ πεποιηκὸς πολεμίως ἀλλήλοις οὐκ ἄλλο, &c.

l. 7. Καὶ ἐπίβυλον.] Addidi particulam καὶ ex nostro codice.

l. 12. Μετὰ πάντα πολεμίων.] Lego μεσὰ. *Wolf.* Edit. Salmant. * μετὰ, in margine * μεσά.

p. 607. l. 2. Τὴν οἰκείαν.] Οἰκίαν. *Wolf.* & edit. Salmant.

l. 3. Γυναικὸς ἀνεχόμενος τεθρυπτότητος.] Antisthenes in Xen. Symp. Xanthippam vocat γυναίκων χαλεπωτάτην. Et in Mem. L. 2. c. 2. Socratis filius ad patrem ait, ὑφ' οἷς ἂν δύναιτο αὐτῆς ἀνασχέσθαι τὴν χαλεπότητα. Vide A. Gell. L. I. c. XVII.

Ibid. Τῷ ἀγνώμονος.] Respicit ad sermones Socratis cum Lamprocle filio suo natu maximo. apud Xen. Mem. L. 2. c. 2.

l. 4. Ἵν' ὕδωρ κατεχέῃ τὴν κεφαλῆς.] Laertius in vitâ Socratis, II, 36. Πρὸς Ξανθίππην, πρότερον μὲν λοιδορῆσαν, ὕστερον δὲ καὶ ἐπιχέασαν αὐτῷ, Οὐκ ἔλεγον, εἶπεν, ὅτι Ξανθίππη βροντῶσα καὶ ὕδωρ ποιήσει; *Xanthippe cùm in eum prius convicia et maledicta ingessisset, post verò et sordidis aquis perfudisset, Nonne, inquit, dicebam, Xanthippen tonantem quandoque pluituram?* Seneca de Constant. c. 18. *Risitque non minùs, quàm cùm ab uxore Xanthippe immundâ aquâ perfunderetur.*

l. 5. Ἵνα καταπατήσῃ τὴν πλακοῦντα.] Rem narrat Ælianus L. XI. c. XII. Πλακοῦντα ὁ Ἀλκιβιάδης μέγαν καὶ ἐσκευασμένον κάλλιστα, δι' ἐπιμελείας Σωκράτει. Ὡς δὲ ὑπὸ ἐρωμένου ἐρασθῇ πεμφθὲν τὸ δῶρον ἐκκαυστικὸν τὴν πλακοῦντα, διαγανακτήσασα καὶ αὐτῆς τρόπον τινὰ Ξανθίππη, ῥίψασα ἐν τῷ κανῷ, κατεπάτησε. Γελάσας δὲ ὁ Σωκράτης, ἐκεῖνον, ἔφη, οὐδὲ σὺ μεθέξεις αὐτοῦ. *Placentam magnam, pulcherrimeque confectam, Socrati misit Alcibiades. tanquam igitur ab amasio placentam hanc munus amatatori missam, ut ejus amorem accenderet, graviter suo more ferens Xanthippe, eam de canistro*

nistro ejectam conculcavit pedibus. Ridens verò Socrates, Non ergo, inquit, neque tu quicquam ex eâ habebis. Unde Athenæus emendandus L. XIV. c. 13. uti Kuhnius monuit, ὃν Ξανθίππης καταπατήσας, [non καταγελάσας] γελάσας ὁ Σωκράτης, ἔχει, ἔφη, οὐδὲ σὺ μεθέξεις τούτου. *quam placentam concalcante Xanthippe, ridens Socrates, non tu ergo, inquit, quicquam ex eâ habebis.*

l. 7. Οὐδὲν πρὸς ἐμέ.] Sic dedi noſtri codicis auctoritate ductus, vulgò ἐκ ἔστιν πρὸς ἐμέ.

p. 608. l. 1. Οὐκ ἐγγύς.] Malim ἔδ' ἐγγύς. *Wolfius.*

l. 3. Οἶκοι λέοντες, ἐν Ἐφέσῳ δ' ἀλώπεκες.] Proverbium in Lacedæmonios jactatum, domi pugnaces, non foris. Ariſt. in pace. ver. 1188.

Πολλάς γέ δή μ' ἠδίκησαν
Οἶκοι λέοντες, ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες.

Sæpe enim me vexarunt, dum domi quidem leones, in prælio autem vulpes. Ubi Scholiaſtes, Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ Λακώνων ἀτυχησάντων,

Οἶκοι λέοντες, ἐν Ἐφέσῳ δ' ἀλώπεκες.

Sic recte legit Fl. Chriſt. vulgo ἢ Λάκωνες pro δ' ἀλώπεκες. Vide Plutarch. in compar. Syllæ & Lyſandri. Petron. c. 44. *Nunc populus eſt, domi leones, foras vulpes.*

CAP. VI.

In. 10. Ἐᾶν ἐμοὶ, ἂν δείκνυω.] Sic cod. Ven. & Salmant. at Baſil. quem Wolfius ſequitur ἐᾶσόν μοι, *dic mihi.* Paulo ſupra lege τί δέ; *quid verò?*

p. 609. l. 2. Εἴωθεν ἄρα.] Scribe incluſive. Vide ad p. 144. l. 10.

l. 7. Καὶ ἀνάρχουσι.] Sic noſter codex. at edit. Ven. & Salmant. ἢ ἄρχουσι. Baſil. ἢ ἐκ ἄρχουσι.

l. 10. Καὶ ἡ περιουσία ὅσα δ' ἂν ὧν ἂν γένοιτο.] Noſter cod. γένοιτο, alii γένηται. Sed confer Xen. ἀπομ. L. 1. Cap. ult. namque Epictetus in animo habuiſſe videtur illum Socraticum ſermonem.

l. 15. Ὅτι ταῦτά ἐστι.] Malim ταὐτά ἐστι. *diſſimulandum eſſe eadem.* Wolfius. Et ſic noſter codex.

l. 16. Καὶ τὸ τιμώμενον ὑπὸ τῶν ἀνοήτων.] Fortaſſe ἢ τῶν τιμωμένων ἀνοήτων ὑπὸ τῶν ἐπιφανῶν τούτων. *Wolfius.* Malim, pro ἢ τ. legendum ἢ σαυτὸν τ. ſupple autem δείσει. *Et opus erit ut præ te feras teipſum honore affici ab illuſtribus iſtis.*

p. 610. l. 3. Ὡς ἐυμορφότερον φαίνεσθαι ἢ γενναιότερον τὸ ὄντος.] Sic ἡ Κακία Prodici apud Xen. in Memorab. L. 2. c. 1. ſ. 22. Κεκαλλωπισμένην ἢ τὸ μὲν χρῶμα, ὥστε λαμπροτέραν τε ἢ ἐρυθροτέραν τοῦ ὄντος δοκεῖν φαίνεσθαι, τὸ δὲ σχῆμα ὥστε δοκεῖν ὀρθοτέραν ἢ φύσεως.

l. 7. Ὁ Ζεὺς ἐκ ἠδυνήθη ποιῆσαι.] Vide p. 7. l. 2. & 11.

l. 13. Τίς δ' ἔτι πιθανός.] Vide infra p. 647. l. 14.

l. 17. Μαθεῖν; νυνὶ ἐχὶ ἄνω κάτω.] Videtur deeſſe, τρέχεις τοῦτο ἕνεκα; ἐχὶ τοῦτ' ἔστιν οὗ ὁ ἐσπεύδαμας ἢ μανθάνεις, ὥστε ἀλυπος εἶναι, &c. *Wolfius.* In noſtro codice deſunt hæc omnia incluſive, [νυνὶ ἐχὶ ἄνω κάτω; τοῦτ' ἔστιν οὗ ὁ ἐσπεύδαμας, ἢ μανθάνεις.] nec dubium eſt quin, ſi iſta verba deleas, melius proceſſerit oratio. Πῶς ἐν ἔτι πέπεικας σαυτὸν μαθεῖν, ὥστε ἀλυπος εἶναι, &c. *Quî fit ergo ut nondum tibi ipſi perſuaſeris, quo pacto ſis expers doloris, &c.*

p. 611. l. 4. Ἐκτῶνας αὐτῶν.] Confer p. 595. l. 9.

l. 13. Ἐμοὶ δ' οὐδείς ἐστιν ἐγγύτερον ἐμοῦ.] *Proximus egomet sum mihi.*

p. 612. l. 8. Εὑρήκαμεν.] Fortaſſis δ' ἔρηκα. ſed omnino non opus eſt.

l. 12. Ὀπλόεια ἐπιχειρήματα.] Non placet hoc participium, nec occurrit aliud melius: niſi forte ῥιπτὰ κείμενα, temere projecta. *Wolfius.* Forſan ἀποκείμενα, *quæ ſepoſita ſunt nullâ curâ adhibitâ.*

l. 16. Τὰς περιτεινομένας.] Videtur addendum συλλογισμούς. *Wolf.*

l. 17. Καὶ ἄλλας πλείονας, καὶ μεταπιπτούσας.] Deeſſe nonnulla videntur, nempe τὰς ἀποθετικὰς, &c.

p. 613. l. 12. Ἀλλὰ μέλλει σοι.] Μέλει. Poſt, περὶ τοῦ ἔλεον, et ὅτι κεφαλαλγῶ. *Wolfius.* Edit. Salmant. μέλει.

l. 14. Ὁ δέ γ' ὀδυνώμενος.] Videtur deeſſe ναί. Sic, Ναί. ὁ δέ γ' ὀδ.

lin. ult. Περὶ τοῦ ἔλεον.] Sic edit. Salmant. at cod. Ven. et Baſil. περὶ τοῦ ἔλεον.

p. 614. l. 2. Βασιλικὸν, ὦ Κῦρε, πράττειν μὲν εὖ, κακῶς δ' ἀκούειν.] *Regium eſt, ô Cyre, bene rem gerere, male verò audire.* Sic cum Horat. L. 1. Ep. 8. exprimere εὖ πράττειν exiſtimo,

Celſo gaudere & bene rem gerere Albinovano.

Id eſt, Χαίρειν καὶ εὖ πράττειν. Huc autem reſpexit M. Anton. VII. 36. qui emendandus eſt ex hoc Arriani loco, Ἀντισθενικόν· Βασιλικὸν, πράττειν μὲν εὖ, κακῶς δ' ἀκούειν. Diogenes Laertius in vitâ Antiſthenis, VI, 3. Ἀκούσας ποτὲ ὅτι Πλάτων αὐτὸν κακῶς λέγει, Βασιλικὸν, ἔφη, καλῶς ποιοῦντα κακῶς ἀκούειν. *Cùm audiſſet aliquando Platonem ſibi maledicere, Regium, inquit, eſt male audire, cum bene feceris.* Dio Chryſoſt. Orat. 47. Ἔστι δ' ἂν τις, ὅτι καὶ τὸ κακῶς ἀκούειν καλῶς ποιοῦντας, [lego ποιοῦντα] καὶ τοῦτο βασιλικόν ἐστι.

p. 614. l. 4. Ὅτι κεφαλαλγῶ.] Sic noſter codex & edit. Salmant. at Edit. Ven. & Baſ. ἔτι.

l. 7. Οὐδ' ἔλιπες.] Fortaſſis οὐ δι-έλιπες, *non deſtituiſti:* et περιερχόμενος. *Wolfius.* Edit. Ven. οὐ δὲ ἔλιπες. Baſil. οὐδ' ἔλιπες. recte edit. Salmant. οὐ διέλιπες.

p. 615. l. 3. Περιερχόμενος.] Sic edit. Ven. & Salmant. male Baſil. περιεχόμενος.

l. 10. Ἀλλ' ἄλλοι.] Recte noſter codex. Ἀλλ' ἄλλοι. at Edit. Ven. & Salmant. ἀλλά μοι. Baſil. ἀλλά μι.

p. 616. l. 4. Ἀπειπότερον.] Compoſitum à πείπω. Sed ſententia poſtulat, ἀπειπώτερον, et εὐτυχῆσαι. *Wolfius.* Recte noſter codex ἀπειπώτερον, ab ἀπείπατος. vide p. 24. l. 7. p. 330. l. 16. & alibi. Recte mox, εἰ ἐν περιθέσει, ubi εἰ deeſt in aliis libris. Paulo poſt εὐτυχῆσαι habet Edit. Ven. Sed male Baſil. εὐτυχῶσιν.

l. 7. Κατ' ἄλλα τ σχέσεων ὀνόματα.] Vide p. 588. l. 9. Ench. c. XXX.

l. 8. Εἰ δ' ἄρχουσιν ἐκεῖνοι· σὺ δ' ** ἀ θέλεις.] Sic excudendum oportebat. Aliquid excidiſſe videtur. Quid ſi, εἰ δ' ἄρχουσιν ἐκεῖνοι, σὺ δ' ἀνιᾷ. *Si illi imperant, tu verò ægre fers.* Vide initium hujus capitis. Ἀτιῶμαι, φησὶν, ἐλεύθερος.

l. 11. Φέρεις ὃ ἢ τόν.] Negatio redundat. *Wolfius.* Edit. Salmant. * ἤ, in marg. ἤ, δοκεῖ παρέλκειν. Imo tranſponitur incuriâ librariorum, ſed ope noſtri codicis in ſuam ſedem revocavi.

p. 617. l. 7. Καὶ πολλοὶ δή.]

Le-

Legendum, οἱ πολλοὶ δέ. *vulgò dici ſolet.* Vide infra p. 654. lin. ult.

l. 8. Ἔργων ἔργῳ.] Ἔργον nominativo caſu. *Wolf.* Edit. Baſ. ἔργων, alii omnes libri, ἔργον.

l. 8. Ὁ μὲν ἐξ οἴκου ἀναστάς.] τὸ ἐξ οἴκου, nihil ad ſententiam cùm faciat, aliunde videtur irrepſiſſe. *Wolf.*

l. 9. Τίν' ἂν ἐξ οἴκου.] Aut aliquid deeſſe, τῷ Καίσαρος fortaſſis, aut hìc etiam τὸ ἐξ οἴκου redundare videtur. *Wolfius.* Videamus totum locum: Ὁ μὲν ἐξ οἴκου ἀναστάς, ζητεῖ τίν' ἂν ἐξ οἴκου ἀσπάσηται. Dele iſtud alterum ἐξ οἴκου. Nihil uſitatius, quàm cum feſtinantiùs paulo quid exſcribas, eadem verba repetere; Lego itaque, ὁ μὲν ἐξ οἴκου ἀναστάς, ζητεῖ τίν' ἂν ἀσπάσηται. *Ille quidem ſurgens, et domo profectus, quærit quemnam ſalutet.* De Salutationibus vide ſupra ad p. 594. l. 15.

l. 11. Πῶς τῷ ὀρχήσῃ ἀρέσῃ.] Vide p. 580. l. 6. p. 370. l. 3. ubi etiam de favore & ſtudio hiſtrionali.

l. 12. Περὶ τούτων δ' ἔχῃ.] εὔχεται. *Wolf.* Recte δ' ἔχει, et mox lege, ἐπὶ τούτοις θύει.

l. 15. Μὴ δ' ὕπνον.] Vide ſupra p. 397.

p. 618. l. 1. Τί ἔφεξα;] Ἔρεξα. Nam ſic ſupra L. 3. c. 10. in carminibus: et ſic ſtatim infra. Omnino contra præcepta τὸ λέγειν: vide p. [517. l. 5.] et Ench. cap. [33. p. 719. l. 1. & p. 732. l. 9.] *Comes Shaftesburienſis.* Τί ἔρεξα; Sic optime edit. Salmant. perperam alii libri Τί ἔφεξα;

p. 618. l. 5. Λέγουσι γὰρ οἱ φιλόσοφοι, ὅτι οὐδὲν κωλύει ψευδόμενον εἰπεῖν.] Vide Sext. Empir. adverſ. Logicos p. 378. Edit. Lipſ. ὅποτε ψεύδεται, κἂν ψεῦδος λέγῃ. Et Quinctil. Inſtit. L. 12. c. 1. p. 724. Edit. Capper. Item L. 2. c. 14. p. 130.

l. 14. Τί μοι δέον ἦν ἐτελέσθη;] Alludit ad aurea (uti dicuntur) Pythagoræ carmina. Vide ſupra p. 397.

l. 17. Τῶν ἐνθυμένων.] Vel ἐνθυομένων: vel, quod magis placet, τῶν ἐνθυμημένων. *Wolfius.* Fortaſſe ἐνθυμημένων, quia ſupra ἐνθυμᾶ, & rurſus infra ἐνεθύμει. *Com. Shaftesburienſis.* Τῶν ἐπιθυμιῶν. Ita ſcrib. *Salmaſius.* Noſter codex cum Wolfio legit, τῶν ἐπιθυμημένων. id eſt, *rerum quæ deſiderantur.*

p. 619. l. 7. Τῶν ἐκείνων.] ἃ δεῖν ἐκείνων Scrib. *Salmaſius.*

CAP. VII.

PAg. 620. l. 3. Τί ποιεῖ φοβερὸν ἢ τύραννον;] Confer p. 162. l. 13. p. 544. l. 12. p. 552. l. 8.

l. 9. Αἰσθάνησαι.] αἰσθάνῃ. & poſt, φοβεροί εἰσι. *Wolfius.* Edit. Ven. & Baſil. αἰσθάνησαι. rectè noſter codex, et edit. Salmant. αἰσθάνηται.

l. 13. Φοβερόν εἰσιν.] Sic noſter codex, alii φοβερόν εἰσιν.

p. 621. l. 7. Ὀσρακίοις τὰ παιδία παίζοντα.] Vide Meurs. de Ludis Græcorum in voce Ὀσρακίνδα.

l. 14. Εἶτα ὑπὸ μανίας μὲν δύναταί τις ἕτω διατεθῆναι πρὸς ταῦτα, ἢ ὑπὸ ἔθους οἱ Γαλιλαῖοι.] Locum hunc præterire indictum religio eſt. Sic vertit Schegkius, *Affici porro ſic animo poſſunt per inſaniam quandam, & propter conſuetudinem*

linem Galilæi. Wolfius, *Ergo furore quidem ſic aliquis affici poteſt adverſus illa, & conſuetudine, ut Galilæi.* Hunc Arriani locum laudat Meric. Caſaub. ad Anton. L. XI. ſ. 3. Μὴ κατὰ ψιλὴν παραταξιν, ὡς οἱ χριστιανοὶ. *non ab obſtinatione merâ, pro Chriſtianorum more.* Ubi ait, " Arrianus autem et ipſe Chriſtia-" norum (quos Galilæos ille vo-" cat) exemplum in eundem planè " quem Antoninus hîc adducit fi-" nem: ſed quod Antoninus *obſtina-" tioni,* ille *conſuetudini* tribuit". Verumenimvero hæc verba, ὑπὸ ἔθους οἱ Γαλιλαῖοι, ſuſpecta habeo: Chriſtianos ſeſe cruciatibus et morti fortiſſimè obtuliſſe, res notiſſima eſt. ſed quid, ὑπὸ ἔθους? Paulo ſupra habes ὑπὸ τινὸς μανίας καὶ ἀπονοίας: unde hoc mihi perſuaſiſſimum eſt, ſcripſiſſe Arrianum Εἶτα ὑπὸ ΜΑΝΙΑΣ — καὶ ὑπὸ ΑΠΟΝΟΙΑΣ, ὡς οἱ Γαλιλαῖοι. *Ergo aliquis ſic poſſit affici adverſus iſta furore et deſperatione,* [ſeu *dementiâ,*] *Ut Galilæi.* Quinetiam falſa crimina ἀπονοίας Chriſtianis objectare ſolebant tum Græci, tum Romani. Julianus Ep. LII. ad Boſtren. de Chriſtianis & eorum præſulibus, εἰς τοσοῦτον λυσσομανίας ἦκουσι καὶ ἀπονοίας. & Epiſt. XXXI. ἔνεκεν τῆς τῶν Γαλιλαίων ἀπονοίας. & alibi. Plin. in Epiſt. 97. L. X. Meminit de *obſtinatione & amentiâ* Chriſtianorum. Vide & Tertull. apol. c. 2. Ad hæc & talia Græcorum opprobria reſpiciens forſan Paul. Apoſt. 1 Cor. 1. 23. ait, ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον ——— Ἕλλησι δὲ ΜΩΡΙΑΝ. Vide quoque Min. Fel. c. XI. Chriſtiani autem per contemptum *Galilæi* vocabantur: Sic paſſim Julianus. Sed quærat aliquis, undenam verba iſta ὑπὸ ἔθους, quæ ſenſum quendam præ ſe ferunt? credo equidem ex margine in contextum irrepſiſſe, cùm ita emendâſſet Sciolus aliquis Chriſtianus, offenſus his verbis ὑπὸ ἀπονοίας, in quorum verborum locum ſubſtituere voluit iſta, ὑπὸ ἔθους. Conſidera itaque, lector, et quæ ſupra ſunt perpenſus lege, Εἶτα ὑπὸ μανίας μὲν δύναταί τις ἔτω διατεθῆναι πρὸς ταῦτα, καὶ ὑπὸ ἀπονοίας, ὡς οἱ Γαλιλαῖοι, &c. *Ergone aliquis ita affici poſſit adverſus illa furore & amentia, ut Galilæi, &c.*

p. 622. l. 1. Τὸν κόσμον ὅλον μᾶλλον ἀκώλυτον.] Confer infra p. 627. l. 15. & M. Ant. VII, 9.

l. 6. Ὅσι τε μέρος ὄζιν.] Confer p. 188. l. 14. p. 192. l. 5. p. 216. l. 5. Sic M. Anton. II, 3, 4. X, 6. Perſius III, 71.

——— *Quem te Deus eſſe*
Juſſit, & humanâ qua parte locatus es in re.

l. 7. Τὰ μέρη τοῖς ὅλοις εἶκειν ἔχει καλῶς.] Vide ad p. 74. l. 13. & ad p. 80. l. 13. Nota interea, 1. ὅτι μέρος. 2. ποῖόν τι μέρος. 3. ὅτι τὰ μέρη τοῖς ὅλοις εἶκειν ἔχει καλῶς.

p. 623. l. 4. Δυναμένων τοῖς ἐκείνων ἔχουσιν ἐξουσίαν.] Vide p. 181. l. 3. p. 433. l. 15. p. 544. l. 14.

l. 13. Καλῶ ὑποκειτῶ.] Vide Ench. c. XVII.

l. 14. Θέλεις ἀρχάς; φέρε καὶ πόνους.] Pauca quædam excidiſſe arbitror. Senſus facile ſuppleri poteſt, verba non item; donec nacti fuerimus meliores codices.

l. 15. Ὅπου ἂν ἀπέλθω, ἐκεῖ μοι καλῶς ἔσαι.] Seneca ad Helv. c. 5. *Adverſus ipſam mutationem locorum, ſatis hoc remedii putat Varro, quod quocunque venimus, eadem rerum natura utendum eſt: M. Brutus, quod licet in exilium euntibus virtutes ſuas ferre ſecum. Utraque in unum collata plurimùm poſſunt. Quantulum enim eſt, quod perdidimus? Duo, quæ pulcherrima*

cherrima sunt, quocunque nos moverimus, sequentur: Natura communis, & propria virtus. Vide supra ad p. 448. l. 3.

p. 624. l. 2. Ἀφελέᾳς αὐτῷ.] Fortassis αὐτά. *Wolf.* Sic noster codex.

l. 5. Ἀλλ' ἤδη καιρὸς ἀποθανεῖν. Μὴ τραγῴδει τὸ πρᾶγμα.] Post ἀποθανεῖν, supplet noster codex, Τί λέγω ἀποθανεῖν; Sic itaque lege, Ἀλλ' ἤδη καιρὸς ἀποθανεῖν. Τί λέγεις, Ἀποθανεῖν; μὴ τραγῴδει τὸ πρᾶγμα. Cæterùm μὴ τραγῴδει τὸ πρᾶγμα, est, *Noli tragicè exaggerare; Noli verborum granditate tragicâ rem efferre:* amat enim tragœdia ampullas & sesquipedalia verba. Forsan ad hunc locum Arriani respexit M. Ant. III, 7. Τραγῳδίαν ἂν ποιεῖ, ἂν σκηνάζει. Idem IX, 29. εἰ ἤ ἐτραγῴδησαν. *sin tragicè semet ostentarint.*

l. 7. Εἰς ἐκεῖνα πάλιν ἀναλυθῆναι.] Vide ad p. 413. l. 1.

l. 9. Τί γενέᾳς καινόν;] Sic M. Ant. VII, 1. ἁδὲν καινόν. Idem VIII, 6. Solomon Eccles. c. 1. v. 9. *Neque est novi quidquam sub sole.*

l. 16. Καρπισὴν.] Vide ad p. 560. l. 8.

p. 625. l. 1. Οὐχὶ τῶ κτησειδίῳ; Τί ἂν πρὸς ἐμέ;] Hæc omnia supplet noster codex, sed alii non agnoscunt.

l. 3. Σοὶ αὐτῶ ἐξίσαμαι.] Malim αὐτός. *Wolf.* Fortassis αὐτῷ τῷ σωμαδίῳ, &c. *Com. Shafteb.* Quid si αὐτόθεν ἐξίσαμαι, *nec mora cedo:* vel, αὐτῷ adverb. *hic tibi cedo.*

l. 4. Πάρεσαί σου τὴν ἀρχήν.] Fortasse πάρεσαί σου τὴν ἀρχῆς. *Wolf.* Codex noster πάρεσαι. Edit. Salmant. * πάρεσαι, in marg. * πάρεσαι.

l. 6. Τὸς ἐπὶ τῶ κοιτῶνΘ.] Vide ad p. 106. l. 16.

l. 12. Ἐκεῖνο θέλω τὸ γινόμενον.] Vide Ench. c. VIII. Mox lege cum Meibomio, ἢ ὃ ἐγώ.

l. 15. Συνορμῶ, συνορέγομαι, ἁπλῶς συνθέλω.] Recte Wolfius pro ὀρέγομαι legit συνορέγομαι. Sic supra p. 270. l. 15. Ὅταν τοιοῦτον ἔχῃς ἡγεμόνα, καὶ τοιοῦτῳ συνθέλῃς καὶ συνορέγῃ, &c. Ita quoque malit Gatakerus ad M. Ant. X, 21. Λέγω ἂν τῷ Κόσμῳ, Ὅτι σοι συνερῶ. *Dico itaque Mundo, Ecquid tu amas? idem ipse amo.*

p. 626. l. 5. Ἐπαρχίαν] Ἐπαρχία, vel ἐπαρχίαι, quia refertur ad συμβαίνει. et paulo superius pro περσκεῖσομαι, malim περσκεῖμαι: et συνορέγομαι, pro ὀρέγομαι. Videtur autem nomen ἐπαρχία transpositum, & ἐπιτροπὴ omissum, et sic legendus hic locus: Τί αὐτῷ συμβαίνει; Ἐπαρχία. Μήτι ἂν καὶ δόγμα οἷον δεῖ; Ἐπιτροπή. Μήτι ἂν καὶ τὸ χρῆσθαι ἐπιτροπῇ; *Quid ei contingit? Provincia. Num etiam decretum quale oportet? Procuratio. Num etiam illius procuratione ut rectè uti possit?* Wolfius.

p. 627. l. 2. Εἰ ἤ κρύσω.] Lego κύψω; non à κρύπτω, sed à κύπτω. *Wolf.*

l. 11. Θέλει ἦν.] Θέλεις, & περιέρχωμαι. *Wolf.* Noster codex θέλεις. Edit. Salmant. περιέρχωμαι.

l. 15. Ἵνα ὁ κόσμΘ — μηδ' ἐμποδίζηΘ.] Supra p. 622. l. 1. ait κόσμον esse ἀκώλυτον καὶ αὐτοτελῆ.

lin. ult. Ἀλλ' ἃ δεῖ συγκεῖναι.] Confer p. 197. l. 5.

p. 628. l. 4. Θαυμάζω αὐτόν.] Αὐτὸν, id est, Cæsarem. Nota, αὐτὸς, *Dominus.* de quâ significatione supra monui.

l. 6. Λαλήσῃ.] Scilicet Cæsar.

l. 11. Ἔρχομαι πρὸς ἐμαυτόν.] Lego πρὸς αὐτὸν, scilicet τὸ τύραννον, ἢ τὸ Καίσαρα. *Wolf.* Noster codex αὐτὸν, recte.

l. 13. Ἐπὶ Λέοντα.] De Leonte Sala-

Salaminio, vide ſupra ad p. 573. l. 7. lin. ult. Ἀεὶ ὀπαδέει.] Iſtud ἀεί addidi ex noſtro codice, ſententiâ poſtulante.

p. 629. l. 1. Ἀλλ' ἀταφον ῥιφήσῃ.] Ad Diogenis dictum reſpicere videtur. Cic. Tuſ. Diſp. I, 43. *Durior Diogenes, et is idem ſentiens, ſed ut Cynicus aſperius, projici ſe juſſit inhumatum: tum amici, Volucribuſne et feris? Minime verò, inquit; ſed bacillum propter me, quo abigam, ponitote. Quî poteris? illi: non enim ſenties. Quid igitur mihi ferarum laniatus oberit nihil ſentienti?* Laertius in vitâ Diogenis VI, 79. Ἔνιοι δέ φασι τελευτῶντα αὐτὸν κελεῦσαι ΑΤΑΦΟΝ ΡΙΨΑΙ, &c.

l. 9. Τὸ τύτοις χρώμενον, διοικῶν.] Lege cum noſtro codice, τὸ τύτοις χρώμενον κὴ διοικῶν.

l. 11. Οἱ λόγοι ἔτοι καταφρονητὰς ποιῶσι τῶν νόμων.] Vide p. 151. l. 13.

l. 13. Νόμος δ' ὐκ ἔστιν τὰ ἐπὶ μωρῷ.] An lex non ſunt quæ ad ſtultum attinent? Fortaſſe τὰ ὑπὸ μωρῶν, *decreta ſtultorum:* vel τὰ ἐπὶ μωρῷ, pro μωρίᾳ, quæ ſtultum habent finem. *Wolfius.* Placet Wolfii interpretatio, *Lex non eſt, quæ fertur à ſtultis.* Νόμος δ' ὐκ ἔστι τὰ ὑπὸ μωρῶν. Lex ſtultorum, non eſt lex. Audi Cicer. de Leg. I, 15. *Jam verò illud ſtultiſſimum, exiſtimare omnia juſta eſſe, quæ ſita ſunt in populorum inſtitutis, aut legibus etiam (ſi quæ leges ſint) tyrannorum.* [Sic lego & diſtinguo.] *Si triginta illi Athenis leges interponere voluiſſent; aut ſi omnes Athenienſes delectarentur tyrannicis legibus; num idcirco hæ leges juſtæ haberentur? — Eſt enim unum jus, quo devincta eſt hominum ſocietas, et quod lex conſtituit una; quæ lex eſt recta ratio imperandi atque prohibendi: quam qui ignorat, is eſt injuſtus, ſive eſt illa ſcripta uſpiam, ſive nuſquam.*

p. 630. l. 1. Περὶ τ κλῆσιν ἐξίσασζ.] Has voces addidi ex noſtro codice.

l. 4. Ὑποξαιρῶν.] Scil. οἱ λόγοι ἔτοι. Male edit. Baſ. ὑποξαιρῶνται.

l. 9. Ἐν Λιθοστρώτοις.] *Lithoſtrata*, erant pavimenta ſaxis diſcoloribus ſtrata. Vid. Plin. L. 36. c. 28. Joh. c. 19. ver. 13. Ἐκάθισεν ἐπὶ τ βήματος εἰς τόπον λεγόμενον Λιθόστρωτον. Conſule Salmaſ. ad Solin. p. 1214.

l. 10. Οἰκήσετε.] οἰκήσῃς malim. *Wolf.*

Ibid. Πῶς παῖδές σοι κὴ πελάϑ.] *Quomodo ſervi & Clientes.* Πελάϑ, *Clientes.* Vide Plutarchum in vitâ Romuli. Heſych. Πελάϑ, οἱ διὰ τ ἀναγκαίαν τροφὴν μισθῷ δουλεύοντες, λατρεῖς, μίσθαρνοι, ἀπὸ τ πέλας· ἢ ἀπὸ τ πέλας. Sic locus iſte ſcribendus.

l. 16. Πῶς συνάγει.] Vocat λόγον, p. 110. l. 4. σύστημα ἐκ ποιῶν φαντασιῶν. Unde patet λόγον (ſi Stoicos audiamus) ἐκ ποιῶν φαντασιῶν συνάγεσϑαι.

l. 17. Ποίας τινάς.] Noſter codex, ποιότητας.

p. 631. l. 11. Οἷα ὐδείς.] οἷα οἶδας. *Meibomius.*

CAP. VIII.

PAg. 639. l. 4. Μηδέποτ' ἀπὸ τ κοινῶν.] Vide ſupra p. 596. l. 10. Infra p. 636. l. 4.

l. 8. Οὕτως ταχέως λήϑ.] Vide Ench. c. XLV.

l. 12. Καταμαϑὴς.] Sic noſter codex, alii μαϑὴς. Ex eodem codice δόγμα mox habes pro δόγματα. et χρῆται δόγμα. pro χρῆϑαι.

p. 633. l. 3. Τείβωνα ἔχει καὶ κόμην;] Pallium & coma, insignia erant Cynicorum. De *Pallio* dixi supra: De *Comâ* Lucianus in Cynico, *Quid tu tandem barbam quidem habes & comam, tunicam non habes &c.* De Cynicis sui temporis sic Martialis IV, 52.

Hunc quem sæpe vides inter penetralia nostræ
Pallados, et templi limina, Phœbe, novi:
Cum baculo peraque senem: cui cana putrisque
Stat coma, *& in pectus sordida barba cadit:*
Cerea quem nudi tegit uxor abolla *grabati,*
Cui dat latratos obvia turba cibos:
Esse putas Cynicum, deceptus imagine falsa.
Non est hic Cynicus, Cosme. Quid ergo? Canis.

l. 6. Ἰδοὺ ὁ φιλόσοφος ποιεῖ.] Angl. *See, the Philosopher does it.*

l. 10. Εἰ δ' ἐκείνην μᾶλλον.] ἐκείνη, scilicet ἐπαγγελία. *Wolfius.* Nec aliter noster codex. & mox ὅταν τις ἴδῃ τινα, alii codices verò ὅταν ἴδῃ τις κακῶς.

p. 634. l. 11. Ὅτι δὲ τοῦ τέκτονος περίεψιν προσδόμεθα.] Schegkius, *Quòd nimirum curæ nobis esse patimur notitiam fabri.* Wolfius, *Quòd fabri notionem curamus.* Προσδόμεθα, *honore prosequimur.* Anglicè sic reddidi, *Because we pay some regard and esteem to the Idea we form of a Workman and Musician, and of other Artists; but not so to the Idea we have of a Philosopher; which Idea being confused and perplex'd, we judge of it only from external appearances.*

l. 17. Τίς ἦν ὕλη.] Vide L. III. c. 3. in initio.

p. 635. l. 5. Οὐ· ἀλλὰ μᾶλλον.] Sic rectè noster codex, in aliis deest οὐ. perperam. Rectè quoque noster codex pro τειχεῖα habet τοιχεῖα.

l. 13. Ὡς πρέποντος λέγειν.] *Quasi viri esset, cui τὸ πρέπον curæ est, dicere &c.* Noster codex πρεπόντως. Sic verò totum hunc locum reddas, *Quasi esset viri, cui quod rectum & decorum curæ est, dicere istum, qui talia facit, philosophum: & rursus* dicere, *Hoccine philosophicum est? non autem dicis, cùm aliquem mœchari noveris, vel gulæ indulgere videris, ecce fabrum! ecce musicum!*

p. 636. l. 1. Οὕτως ἐπὶ πόσον αἰσθάνῃ καὶ αὐτὸς τῆς ἐπαγγελίας τῆς φιλοσόφου.] Ἐπὶ ποσὸν, *aliquantulùm, leviter.* Verte, *Sic et tu ipse aliquantulùm percipis philosophi professionem; labascis autem & confunderis ex merâ negligentiâ.*

l. 4. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ καλούμενοι φιλόσοφοι.] Horat. L. I. Ep. XIX. 12.

Quid? si quis vultu torvo ferus, et pede nudo,
Exiguæque togæ simulet textore Catonem;
Virtutemne repræsentet moresque Catonis?

l. 13. Εὐφράτης.] De eo vide supra ad p. 420. l. 7.

p. 637. l. 1. Ἤσθιον ἐμαυτῷ καλῶς.] Vide L. I. c. XIII.

l. 2. Κατεσκληκὸς εἶχον τὸ βλέμμα, καὶ φοβερόν.] Contrà prorsus Catilina, Sallust. in Bell. Cat. *Color ejus exsanguis, fœdi oculi; citus modo, modo tardus incessus: prorsus in facie, vultuque vecordia inerat.* Horat. de Tigellio, L. I. S. 3, 9.

Nil æquale homini fuit illi: sæpe velut qui
Currebat

Currebat fugiens hoſtem; perſæpe velut qui
Junonis ſacra ferret.

Audiamus Ciceronem de Off. I, 36. *Cavendum eſt autem ne aut tarditatibus utamur in greſſu mollioribus, ut pomparum ferculis ſimiles eſſe videamur: aut in feſtinationibus ſuſcipiamus nimias celeritates: quæ cùm fiunt, anhelitus movetur, vultus mutantur, ora torquentur: ex quibus magna ſignificatio fit, non adeſſe conſtantiam.*

l. 13. Πῶς ἀνέχομαι, πῶς ἀπέχομαι.] Vide ſupra ad p. 589. l. 3.

l. 14. Πῶς τηρῶ τὰς χέσεις.] Vide p. 242. l. 16. p. 359. l. 6.

p. 638. l. 1. κρίνω.] Sic noſter codex, alii κεῖνε.

l. 4. Ἂν μὴ τὸ πιλίον ἴδῃς.] Vide Vulcani ſtatuas. Montefalconii Antiq. vol. I. L. 3. c. I.

l. 7. Ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν ἀξιοῦντες φιλοσόφοις συναδῆναι.] Vide ad p. 479. l. 2.

l. 11. Χαίρων ἦ, καὶ ὅτι μὴ δοκῶν, οὐκ ἐδάκνετο.] Noſter codex δοκοῖ. Plato in Gorgiâ. Παντὸς μᾶλλον ἀνδρὶ μελετέον, οὐ τὸ δοκεῖν εἶναι ἀγαθὸν, ἀλλὰ τὸ εἶναι καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ. Salluſt. de Catone, *eſſe, quàm videri, bonus malebat.* Sed & Latini ſimpliciter dicunt *mordere*, uti Græci δάκνειν. Horat. l. 1. Ep. 16.

Mordear *opprobriis falſis?*

Heſych. Δάκνει, λυπεῖ. et ſupra Δάκνε, ἐλύπησε. Scribe Δάκνε, pro ἔδακνε. vel Δάκε, *momordit*, pro ἔδακε.

l. 13. Τί ἔργον καλὸν καὶ ἀγαθοῦ;] Sic ſcribe.

p. 639. l. 1. Πῶ ἂν αὐτός;] Confer ſupra p. 314. l. 16. & infra p. 650. l. 5.

l. 2. Εἰ μέ τις, φησὶ, βλάψαι δύναιτο.] Socrates de Anyto & Melito, ἀποκτεῖναι μὲν δύναιτο, ΒΛΑΨΑΙ δὲ οὔ.

l. 6. Εἰς τοσοῦτο σκάμμα.] Ἀσκάπτω. Fortaſſis ad ſaltationem alludit, unde τὸ ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν. Sed quid ſi σκέμμα? à σκέπτομαι. *Wolfius. Scamma*, locus ubi non ſaltu tantùm, ſed & ubi diſco curſu, lucta, vel alio quolibet agone decertaretur: inde ſignificat Stadium, ipſumque certamen. Unde dictum, εἰς τὸ σκάμμα προκαλεῖσθαι, ad *Scamma provocari*. Heſychius, Σκάμματα, ἀγῶνες, στάδια. Vide H. Steph. in lexico, qui citat ex Chryſoſt. εἰς μείζονα σκάμματα καλεῖν, *ad majores agones & certamina vocare.*

l. 7. Τί δοκεῖτε; καταγέλλων καὶ λέγων.] *Quid putatis?* recte, non τί δοκεῖ τε. ut in Edit Baſil. & Gen. Sic ſupra l. 2. c. 4. in fine: τί δοκεῖτε; ὀφρῦν; &c. *Com. Shaftesburienſis.* Καὶ ἐκ ἂν μοι δοκῇ ἐκφῆναι ὑδενί· τί δοκεῖτε; καταγέλλων καὶ λέγων, Ἐγὼ τοιοῦτός εἰμι; μὴ γένοιτο· ἀλλὰ ὧν τοιοῦτος. *neque mihi videtur cuipiam in aliqua re ceſſiſſe: quid putatis? annunciando & dicendo, Ego talis ſum? abſit: ſed qui talis fuerit.*

l. 11. Κυμαινομένων.] Venetus Codex κοιμωμένων. Legendum videtur κυμαινομένων. *Wolfius.* Recte, & ſic vetus interpres, *vobis fluctuantibus. Com. Shaftesburienſis.*

p. 640. l. 2. Πῶς διεφθορότες.] Διεφθαρμένες, niſi διεφθορότω, ſcilicet αὐτῷ magis placeat. *Wolf.* Edit. Salmant. διεφθορότω, ſed magis placet διεφθαρμένες.

l. 5. Τῷ σκήπτρῳ καὶ διαδήματος.] Vide p. 458. l. 6.

p. 641. l. 5. Οὔτ' ὠχρήσαντα.] Hom. Od. λ'.

Κεῖνον δ' ὔπνος πάμπαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
Οὔτ' ὠχρήσαντα χεῖρα κάλλιμον, οὔτε παρειῶν
Δάκρυ ὀμορξάμενόν.

l. 10. Ὡς οἱ ἄλλοι τοίχοις.] Respicere videtur ad dictum Antisthenis. Vide supra p. 446. l. 7. Laertius L. VI. 13. τεῖχος ἀσφαλέστατον φρόνησιν· μήτε γὰρ καλαρρεῖν, μήτε περιίδεσθαι· Τείχη καλαστέον ἐν τοῖς αὐτῶν ἀναλώτοις λογισμοῖς. *Murum tutissimum prudentiam esse; neque enim decidere, neque prodi. Mœnia struenda in nostris animis, quæ capi non possunt,* Horat. L. I. Ep. 1. 60.

——— *Hic murus æneus esto*
Nil conscire sibi, nullâ pallescere culpâ.

l. 11. Κινυθέντες.] Vide ad p. 598. l. 15. Cæterùm νῦν δ' αὐτὸ μόνον, ut supra καὶ τὸ μόνον τοῦτο.

l. 14. Εὐθὺς ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, ἐπὶ τὴν βασιλείαν.] Vide supra p. 640. l. 5. et p. 458. l. 6.

lin. ult. Γυμνὸν δεικνύει τὸν ὦμον.] Vide supra ad p. 456. l. 6.

p. 642. l. 3. Ἰδοὺ σὺ τὴν ὁρμήν.] Constructio hujus sententiæ mihi non placet. Videntur quædam excidisse. distinguendum post ἀγνοεῖς. Tum incipit nova sententia, Μελέτησον πρῶτον τίς εἶ, *Meditare primùm qui sis.* Vide Ench. Cap. 46.

l. 10. Ἐν κήποις Ἀδωνιακοῖς.] *Horti Adonidis*, ut vocabantur, in vasis fictilibus circumferri solebant: ex lactucis & fœniculo constabant. inde proverbium, de rebus meræ pompæ, nulli usui inservientibus. Item περὶ τῶν ἀκάρπων καὶ ὠκυμόρων. Vide Eustathium ad Hom. Od. λ'. Suid. & Hesych. in Ἀδώνιδος κῆποι. Erasm. Adag. *Adonidis horti.*

l. 15. Εἶτα αὐτὰ παγοῦς ἐς λαχὼν ἐξελέγξει.] *Deinde gelu unius noctis segetes arripit, convincitque non esse eas quas præ se esse ferunt.* Sed quid si εἰσλαχὼν, vel ἐπλαχὼν, nisi prior interpretatio magis placet.

p. 643. l. 8. Εἶτα γόνυ λαζεῖν τὸ πρῶτον.] Allusio ad tres Locos. supra L. 3. c. 2. *Com. Shaftesb.*

l. 9. Εἶθ' ἵνως ὁ καρπὸς ἐκζιάσειε τὴν φύσιν.] Videtur esse hypallage, pro εἶθ' ἵνως ἡ φύσις ἐκζιάσειε τὸν καρπόν: Non fructus naturam, sed natura fructum extrudet. Nisi forte τὴν σάχυν, pro τὴν φύσιν legendum sit. *Wolf.* Τὸν σάχυν, recte, ut opinor. Vide supra p. 642. l. 9.

l. 10. Τίς γὰρ ἐγκύμων γενόμενος καὶ πλήρης τηλικούτων λογιάτων.] Vide ad p. 118. l. 7.

l. 13. Ἀλλὰ ταῦρος.] Vide ad p. 18. l. 4.

p. 644. l. 1. ἂν ἴσχω.] Sic noster codex, alii ἀνίσχω.

CAP. IX.

LIn. 12. πλεῖον τούτου.] Τούτου habes ex nostro codice.

p. 645. l. 5. πυρέσσοντες.] Πυρέσσοντος. *Wolfius.* Edit. Bas. πυρέσσοντες. At Edit Ven. & Salmant. πυρέσσοντος.

l. 7. Ὁ δὲ πρὸς ὀλίγον ἥδετο.] Fortassis ἥδετο. Sed & illud ferri potest. *Wolf.*

l. 16. Ἀριστείδην ἀναγινώσκεις καὶ Εὐηνόν.] *Aristides Milesius*, condidit *Milesiaca*, res amatorias et lascivas, Plutarchus in Crasso p. 564. Ἀκόλαστα βιβλία τοῦ Ἀριστείδου Μιλησιακῶν. Lucian. amor. p. 558. Edit. Fol. Ὡς' ὀλίγου δεῖν Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑφηλιτόμενος. Ovid. Trist. L. II.

Junxit Aristides Milesia crimina secum,
Pulsus Aristides nec tamen urbe sua est.

Aristides secum junxit Milesia crimina: id est, sibi habuit conjuncta: fecit mala

mala vitâ, malis moribus, ut Milesiorum crimina, sua ipsius rectè dicerentur: notâ ei infamiæ inusta est, non ob versus tantùm spurcidicos, sed vitæ obscœnitatem. Hoc sensu intelligendum *secum junxit*. Atque hoc monui, quippe hærent, non modo Tanaquillus Faber, sed alii interpretes. *Euenus*, poeta elegaicus, Philisti historici præceptor; diversus ab isto, cujus Plato meminit in Socratis Apol. et Phædone. Citatur autem ab Artemidoro L. I. c. 5. ἐν τοῖς εἰς Εὔνομον ἐρωτικοῖς.

p. 646. l. 5. Μυρρίῳ.] Vocem non agnoscunt Lexicographi. Quid si, Μυειδίῳ, dimin. à μύρον, *unguentum*. amat autem diminutivis uti Epictetus. Vel legi possit μυροποιῷ.

l. 7. Ἀλλὰ τῷ ευσχήμων.] Repetas, ἀλλ' ἐνεθυμῶ τῷ ευσχήμων λόγῳ.

l. 12. Οὐδὲν ἄλλο ἢ κέρμα ἀπολλύσιν.] Confer p. 183. l. 10. p. 219. l. 13. p. 388. l. 7.

p. 647. l. 5. ἀρελῶ σαυτόν.] Quid si, ἄναγε, *reduc te*.

l. 8. Ὅτι μειζεσς.] Μειζεσς, ut habet Veneta Editio. *Wolf.* Atque etiam Edit. Salmant.

l. 9. Τῷ ἀνθρώπῳ.] Non agnoscit hæc verba noster codex: & salvo sensu deesse possunt.

l. 14. Περὶ ὧν οἴδεις ὅτι σὺ πιθανώτερος.] Vide p. 610. l. 14.

p. 648. l. 3. Ὡς ὑπὸ ρεύματος παρεσύρησαν.] Vide Virg. Georg. L. I. ver. 201, 2, 3.

l. 5. Ἀνασὰς, φησὶ, πάλιν πάλαιε.] De Athlothetarum exhortatione ad Athletas, vide Pet. Fab. Agonist. L. II. c. XXXI. qui hunc Arriani locum laudat.

l. 8. Θελῆσαι δεῖ.] Seneca Ep. 80. *Quid tibi opus est ut sis bonus? VELLE*. Vide M. Anton. L. VIII. s. 55.

l. 10. Καὶ βοήθεια.] Sic noster codex, et Basil. in margine. At Venet. et Salmant. ἢ βοήθεια.

l. 15. Οὐδὲ θεῶν σέ τις ἔτι σῶσαι δύναται.] Habes ἔτι ex nostro codice. Non aliter autem Horat. L. I. Od. 27.

Quæ saga, quis te solvere *Thessalis*
Magus venenis? quis poterit Deus?

CAP. X.

PAg. 649. l. 13. Πάλιν ἂν περὶ ὀρέξεως, μὴ ἀγωνία.] Πάλιν ἂν περὶ ὀρέξεως ἀγωνία, *Rursus si de appetitione angatur*. Sic Wolfius in versione. Nihil adjuvant codices. Pendet autem oratio ad p. 650. l. 9.

p. 650. l. 4. Περὶ τῶν ἰδίων ἔργων πεφρόντικεν, ὅπως αὐτὸς ὅζι.] Quid si ὃν αὐτὸς κύριός ὅζι: De suis factis est sollicitus, quæ in ipsius potestate sita sunt. *Wolfius*. Nihil mutandum. Sic L. II. c. 22. [p. 314. l. 16.] ὅπως γὰρ ἂν τὸ ἐγὼ καὶ τὸ ἐμὸν &c. Et L. IV. c. 7. εἰ ἐγώ εἰμι ὁ νέκρος, &c. & alibi. *Comes Shaftesburiensis*.

l. 8. Καὶ ἀπολυχεῖν.] Inferui ex nostri codicis auctoritate.

l. 9. Ποία ἐνθάδε &c.] Distinguo ita, ποία ἐνθάδε ἀποεία; πῶς τόπον ἔχει; nimirum πῶς γένηται, καὶ πῶς ἀποεῖ, καὶ ἀναλήσει τόδε ἢ τόδε, ut ponantur hæc postrema materialiter; *Salmasius*.

p. 651. l. 2. Σὺ αὐτὸ θήσεις καλῶς.] Nam vita est quasi cùm ludas tesseris. Vide supra ad p. 186. l. 8. Plutarc. de tranq. Ex Euripide,

Τοῖς πεφυμασιν γὰρ οὐχὶ δυμῶδες χρεών. ——
Μέλει γὰρ αὐτοῖς οὐδέν. ἀλλ' ὁ τυγχάνων,

Τὰ

Τὰ πράγματ' ὀρθῶς ἂν τιθῇ, πράξει καλῶς.

Idem ad Apollon. p. 112. E. Πάνυ καλῶς ὁ Πλάτων ἔοικε πεφυκέναι ἐν ᾧ τοιαύταις συμφοραῖς ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὥσπερ ἐν π[λ]ώσει κύβων πρὸς τὰ πε[π]τωκότα τίθεσθαι τὰ ἑαυτῶν πράγμα[τα], ὅπη ὁ λόγος ἀρεῖ [lege ὁ λόγος αἱρῇ, *ubi ratio exegerit*] βέλτιστ' ἄγειν.

l. 3. Τίς ἂν ὁ Ἡρακλῆς.] Vide p. 37. l. 7.

p. 652. l. 5. Τὸ τείτε τόπε.] Vide L. III. c. 2.

p. 653. l. 3. Ἂν θέλεις.] Habes particulam ἂν ex noſtro codice. niſi malis ἄν θέλῃς.

l. 13. Περῖπα ὑδὲν γίνεσθ.] Vide p. 578. l. 9.

l. 17. Κατασαπῆναι.] Angl. *To grow quite weary, and tired out with waiting and attendance.*

654. l. 4. Κιρκήσια δῶναι.] *Circenſes ludos exhibere.* De circo, de pompâ, ludiſque Circenſibus, vide Dionyſ. Hal. L. VIII. Ludos ediderunt primò Reges, dein Conſules: imprimis verò, Ædilibus creatis, horum id munus fuit.

l. 5. Σπυρίδι δειπνῆσαι.] *In ſportulis epulum dare.* De ſportulis Romanis, quæ pro ſalutationis officio dari ſolebant, paſſim Juvenalis & Martialis. Athenæus in Deipnoſ. L. VIII. C. 17. p. 365. Οἶδα δὲ καὶ οἱ ἀρχαῖοι καὶ τὰ νῦν καλούμενα ΑΠΟ ΣΠΥΡΙΔΟΣ ΔΕΙΠΝΑ· ἐμφανίζει δὲ Φερεκράτης περὶ τούτων ἐν Ἐπιλήσμονι ἢ Θαλάσσῃ, ἔτως,

Συσκευασάμενος ΔΕΙΠΝΟΝ
ΕΝ ΤΗ ΣΠΥΡΙΔΙ,
Ἐβάδιζεν ὡς πρὸς Ὠφέλην.
[l. Ὠφέλαν.]

Τοῦτο δὲ σαφῶς δηλοῖ ΤΟ ΑΠΟ ΣΠΥΡΙΔΟΣ ΔΕΙΠΝΟΝ, ὅταν τις αὐτὸς αὑτῷ σκευάσας δεῖπνον, καὶ συνθεὶς εἰς σπυρίδα, ἔπειτά τινα δειπνήσων ᾖ. *Veteribus quoque notæ fuerunt* è ſportulis cœnæ: *quas Pherecrates in Mari ſeu Obliviоſo his verbis ſignificat:*

Cœnam *cùm* in ſportulâ *præparaſſet*
Ad Oſellam [Vide Bentl. ad Hor. L. II. ſ. 2. ver. 2.] *ibat.*

Hinc liquet è ſportâ cœnam *vocari, cùm cœna parata ſibi quiſpiam, et in ſportâ recondita ad alium proficiſcitur cum eo cœnaturus.* Heſychius, Ἀπὸ σπυρίδος δειπνεῖν ἢ δειπνίζειν, τὸ ἀντὶ δείπνου ἀργύριον καὶ μέρη ἐν σπυρίδι λαβεῖν ἢ δῶναι. Ubi Palmerius, " Pro ἀργύριον καὶ μέρη, lege ἢ μέρη. " Tangit enim hoc loco ſportulas Ro- " manorum, quas qui accipiebant " eduliis plenas, argentum non ac- " cipiebant. alterutrum enim daba- " tur; vel recta ſcil. vel centum " quadrantes".

l. 6. Ὥσπερ ἀπαιδείας ἔν —— ὑδὲν ἀναλῶσαι θέλεις, ὑδὲν πονῆσαι.] Horat. Epiſt. L. I. I. 42.

—— *Vides, quæ maxima credis*
Eſſe mala, exiguum cenſum, turpemque repulſam,
Quanto devites animi capitiſque labore.
Impiger extremos curris mercator ad Indos,
Per mare pauperiem fugiens, per ſaxa, per ignes.
Ne cures ea, quæ ſtultè miraris & optas,
Diſcere, et audire, et meliori credere non vis?

l. 12. Ἡ ἄλλως τύχῃ, ὧν ἔδει σὲ τυχεῖν: εὐθὺς μὴ δηχθήσῃ;] Lege ἄλλῳ et εὐθὺς δηχθήσῃ, negatione omiſſâ. *Wolfius.* Sic planè exhibet noſter optimus codex.

l. 15. Ἔργον ἔργῳ ὁ κοινωνεῖ.] Supra p. 617. l. 8.

p. 655.

p. 655. l. 3. Πειστεώμεθ' ἐπ' ἀμφότερα.] Vide p. 579. l. 5.

l. 10. Λιμὴν τὸ ἀποθανεῖν.] Cicero Tusc. Disp. L. 1. in fine. *Portum potius paratum nobis & perfugium putemus.* Idem de Senectute. c. 19. *Quo propius ad mortem accedam, quasi terram videre videar, aliquandoque in portum ex longâ navigatione esse venturus.* Longinus S. IX. Ἀλλ' ἡμῖν μὲ δυσδαιμονῶσιν ἀποκεῖ λιμὴν κακῶν, ὁ θάνατος.

l. 13. Καὶ ὁ καπνίζη.] Vide ad p. 129. l. 14. & ad p. 56. l. 2.

l. 17. Οὐτ' ἐκεῖνα ἀκούσα θεὶς ἀλῶν.] Fortasse ἢ τ' ἐκείνοις. *Wolf.* Malim ἐκείνῳ, scil. κακῷ, ut versu superiore τύτῳ, scil. ἀγαθῷ.

p. 658. l. 3. Ὡς ἂν δίδῶ.] Fortassis ᾧ ἂν δίδῶ. et ἐξουσία. vel ὃς ἂν δίδῳ ἐξ τῆς ἐχούσης ἐξουσίαν. Ut sit Græca constructio, δίδωμι καὶ δίδομαι ἐξουσίαν. *Wolfius.* Τὰ ἀλλότρια, ὡς ἂν δίδῶ ἐξ τῆς ἐχούσης ἐξουσίαν, ὄψεται αὐτὰ ὃς ἂν φέρῃ. Ita mox infra, τὰ δ' ἄλλα, ὡς ἂν θέλῃ ὁ ἐκείνων νύσης. Anglicana mea interpretatio sic se habet, *But as to things foreign and out of my power, let them go on in the manner as they are given by Him, who has the management of them; let Him look to them, who has the conducting of them. Who am I, to will they shou'd be So, or So?*

l. 10. Στρέφῃ ἔνθα καὶ ἔνθα;] Hom. Il. ω. ver. 5.

——Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Κλαῖε, φίλῳ ἑτάρῳ μεμνημένος, ὄφρα μιν ὕπνος
Ἥρει παντοσάματος, ἀλὰ ἘΣΤΡΕΦΕΤ' ἘΝΘΑ ΚΑΙ ἘΝΘΑ
Πατρόκλου ποθέων ἀρετήν τε καὶ μένος ἠΰ.

l. 13. Πότε γὰρ εἶχε περὶ ὀφθαλμῶν &c.] Vide quæ Thetis dicit Achilli apud Hom. Il. α. 415. et Il. σ'. 95.

l. 15. Ἀλλ' ὦμην ὅτι ἐκεῖνος ἐπιδώσει μοι, καὶ αὐξήσει μᾶλλον.] Filium suum Neoptolemum innuit. Vid. Hom. Il. τ'. 326, &c.

p. 657. l. 4. Ἀλλ' ἐκεῖνός μοι φαγεῖν παρετίθει.] Vide Il. τ'. 315.

l. 11. Οὐ μὲ γάρ τι.] Hom. Il. τ' 321.

CAP. XI.

PAG. 658. l. 9. Τὸ κοινωνικόν.] Vide p. 119. l. 6. 218. l. 14. 293. l. 8.

l. 10. Ὅτι ποτὲ καθάειον.] Lego, ὅτι τόγε. & mox, καὶ ἔστινι ἄλλῳ καὶ τύτῳ. *Wolfius.* Noster codex, καὶ τύτῳ, alii τῦτο.

l. 14. Ὡς ἀνθρωπος.] Seneca Epist. 92. *Naturâ homo mundum & elegans animal.*

p. 659. l. 4. Οἰόμεθα.] Sic noster codex & MS. Par. vulgò οἰώμεθα.

l. 8. Ἐπὶ τοσῦτον καὶ τῇ καθαρῇ καὶ τῇ καθαείᾳ.] Lego, τῇ καθαρῇ καὶ τῇ ἀκηράτῳ: patet ex superioribus, Ἐπεὶ γὰ ἐκεῖνοι φύσει καθαροὶ καὶ ἀκήρατοι.

l. 12. Πρώτη ἕν καὶ ἀνωλάτω καθαρότης.] Deest articulus, ἡ. Mox habet noster codex ἄνθρως, non ἄνθρ.

p. 660. l. 13. Διὰ τῦτο χεῖρας.] Vide p. 37. l. 3.

p. 661. l. 11. Ξύσρα, νίτρον.] Ξύσρα, *Strigilis*, instrumentum quo se in balneis distringebant. Persius S. 5. 126. *Nitri* usus erat frequens in lotionibus veterum. Vide Cicer. l. 8. Ep. 14. ad Famil.

l. 13. Οὔ· ἀλλ' ὁ μὲ χαλκεύς.] Sic ſcribe. Οὔ· ἀλλά, uſitata formula, quâ objectio cum ironiâ quadam proponitur. *Nil autem ut videtur ejuſmodi ſit: ſed faber quidem &c.*

Ibid. Ὡς χαλκεύς.] Non video quem uſum hæc verba habeant. *Wolf.* Οὔ· ἀλλ' ὁ μὲ χαλκεύς, ὡς χαλκεύς. Ὡς χαλκεύς, eo magis ὡς ἄνθρωπος. An ſi faber hoc facit, quatenus faber; tute non, quatenus homo? *Comes Shaftesburienſis.* Deſunt quidem hæc verba ὡς χαλκεύς, in noſtro codice, quem ſequor; ſed adeò ingenioſe explicantur à viro nobili, ut jam admittenda cenſeo.

l. 16. Ἐὰν μὲ ἢ παυſελῶς.] ἧς lego. *Wolf.* Sic noſter codex & edit. Salmant.

p. 662. l. 2. Ἵνα μὴ ἀνιᾷς.] Ἵνα repoſui noſtri codicis auctoritate.

l. 3. Καὶ ἐκ αἰσθάνῃ σαυτὸν, &c.] Deeſt ὅτι, ut ſit καὶ ἐκ αἰσθάνῃ ὅτι σαυτόν. *Salmaſius.* Vel forſan diſtinguendum cum Wolfio, τοιοῦτόν τι καὶ ἐνθάδε ποιεῖς, καὶ ἐκ αἰσθάνῃ. σαυτὸν ἄξιον ἡγῇ τῷ ὄζειν; *Tale quid hîc etiam facis, nec tamen animadvertis. Cenſeſne te dignum eſſe qui fœteas?*

l. 12. Πειεισώεας αὐτὸν καὶ ἀτημέλητον.] Legendum videtur ἆ πειεισώεας, vel ponenda interrogationis nota poſt ἀτημέλητον, & καὶ vel abundat vel elegantiæ gratia ponitur. *Salmaſius.* Abeſt καὶ à noſtro codice.

l. 17. Κεκοπρωμένον;] Sic noſter codex, à κοπρέω. & edit. Salmant. At edit. Ven. κεκοπρειωμένον. Baſil. κεκοπρειωμένον.

p. 663. l. 2. Ἡ ἐξ ἀθεραπευσίας.] Lego ἢ ἧ ἐξ. *Wolf.*

Ibid. Ἀλλὰ Σωκράτης ὀλιγάκις ἐλούετο.] Plane reſpicit ad locum, qui eſt in Platonis Sympoſio, in initio. Ἔφη γὰρ Σωκράτη ἐπιτυχεῖν λελουμένον τε καὶ τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον· ἃ ὀλίγακις ἐποίει.

l. 3. Ἀλλὰ ὅτι μὲ αὐτῷ τὸ σῶμα.] Neſcio quid hæc verba ſibi velint, *ſed eſt quidem ejus corpus.* Quid eſt? Quid ſi legas? ἀλλ' οὐδεὶς ἐστὶν αὐτῷ τὸ σῶμα, *Nemo ejus corpus oderat.* Wolfius. Ἀλλ' ἴσθι μὲ αὐτῷ τὸ σῶμα ἀλλ' ὅτως ἦν. Sed hæc alias. *Salmaſius.* Sic editi libri, Ἀλλὰ Σωκράτης ὀλιγάκις ἐλούετο· ἀλλὰ ἔστι μὴ αὐτῷ τὸ σῶμα. Locus eſſet ſanè immedicabilis, niſi conjecturis ſubveniret noſter optimus codex; ἀλλὰ ἔστιλε, pro ἀλλὰ ἔστι μὲ, habet. Repone itaque, Ἀλλὰ Σωκράτης ὀλιγάκις ἐλούετο. Ναί· ἀλλὰ ἔστιλεν αὐτῷ τὸ σῶμα. Urget Adverſarius, *At Socrates rarò lavabat.* Cui Epictetus: *Sanè: ſed enituit ejus corpus.* Sic ſupra de Diogene, p. 123. l. 2. Τὸ σωμάτιον σίλεον.

l. 5. Ὡς' ἦρων αὐτῷ οἱ ὠφελιότατοι καὶ ἀγενέσατοι.] Quorum in numero Alcibiades: Vide Platonis Sympoſium: quæque ibi narrat ipſe Alcibiades, ebrius, & in dicendo liberior.

l. 9. Ἰσχὺν ἔχε.] Forſ. αἰσχύνην. Meibomius.

l. 11. Τὺς ὠχειῶνλας.] Ariſtoph. in Nubibus. Act. 1.

Αἰβοῖ. πονηροί γ' οἶδα. τὺς ἀλαζόνας,
Τὺς ὠχειῶνλας, τὺς ἀνυποδήτους λέγεις.
Ὧν ὁ κακοδαίμων Σωκράτης καὶ Χαιρεφῶν.

l. 12. Λέγει γὰρ καὶ ἀεροβατεῖν αὐτὸν, καὶ ἐκ τ παλαίσεας κλέπλειν τὰ ἱμάτια.] Ariſtoph. Act. I. S. III.

Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τ ἥλιον.

Et Act. I. S. II.

Ἐκ τῆς παλαίσεας ἱματίων ὑφείλετο.

l. 14.

l. 14. Πάντες οἱ γεγραφότες περὶ Σωκράτους.] De Socrate Xenoph. ἀπομ. l. 1. Ἀλλὰ μὴν καὶ τῷ σώματι αὐτός τε οὐκ ἠμέλει, τάς τε ἀμελείας οὐκ ἐπῄνει. Laertius in vitâ Socratis, ſ. 22. Ἐπεμελεῖτο δὲ καὶ σωματικῆς, καὶ ἦν εὐεκτής. Vide hac de re colloquium Socratis cum Epigene, apud Xenoph. ἀπομ. L. III. c. 12. ubi in fine ait, Αἰσχρὸν δὲ καὶ τὸ διὰ τὴν ἀμέλειαν γηράσαι, πρὶν ἰδεῖν ἑαυτὸν, [l. αὐτὸν,] ποῖος ἄν κάλλει καὶ ῥώμῃ τοῦ σώματι γένοιτο· ταῦτα δὲ οὐκ ἔστιν ἰδεῖν ἀμελοῦντα· ἃ δὲ ἐθέλει αὐτόματα γίγνεσθαι. *Turpe verò eſt negligentiâ ſeneſcere, priuſquam ipſe videat, quo pacto evaſerit pulcherrimus et robuſtiſſimus corpore: hæc autem videre non poteſt, qui nullam adhibeat curam: neque enim hæc ſponte fieri ſolent.*

p. 664. l. 1. Περὶ Διογένους ταῦτα γεγράφασι.] Vide p. 466. l. 16. & quæ ibi ex Laertio citantur.

l. 7. Ἴδετε πῶς δοικὼς ἂν καὶ ἄπολις.] Vide ad p. 455. l. 8.

l. 8. Καὶ φυγάς.] A patriâ Sinopenſi pulſus erat Diogenes: (Vide Laertium L. VI. ſ. 20, 21. et Julian. Orat. VI.) cùm accuſaretur nummos adulteraſſe.

l. 11. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἱμάτιον ἐᾷτε.] Sententia σωμάτιον poſtulat. *Wolf.* Optime Wolfius, niſi τὸ ἱμάτιον metaphoricè uſurpatur pro σωμάτιον, vide ad p. 130. l. 6. & p. 131. l. 15.

l. 15, Ὡσὲ τοιούτους ποιεῖ;] Wolfius in verſione, *Quæ tales efficiat?* Ἥτις τοιούτους ποιεῖ; rectè fortaſſis.

l. 17. Τὸν νέον.] Polemonem innuere videtur. Vide ad p. 348. l. 13. & infra.

p. 665. l. 4. Ὅτι δ' αὐτὸν εἶναι.] αὐτὸ lego, quia refertur πρὸς τὸ καλὸν. *Wolf.* Αὐτὸ, noſter codex.

l. 10. Φύσει ἁπλοῦς.] Vide p. 7. l. 10.

p. 666. l. 6. Πολέμωνος ἥλω οἱ Ξενοκράτους λόγοι.] Vide ad p. 348. l. 13.

l. 11. Κυλίξ ἐν βορβόρῳ.] Sic noſter codex: edit. Ven. λίξ. Baſ. λύξ. Salmant. * λίξ, in marg. * κυλίξ.

l. 14. Τῆς ἀνθρωπίνης συγγνώμης.] Sententia poſtulat συναναγνώμης. *Wolfius.*

p. 667. l. 1. Οὐ λούσῃ ποτὲ ὡς θέλεις;] Schegkius, *Non pro libitu lavabis aliquando?* Vel hoc vel illo modo, pro libitu. quia dixit ſupra κἂν θερμῷ μὴ θέλῃς, ψυχρῷ. *Com. Shafteſburienſis.*

l. 3. Ἵνα σοι χαίρωσιν οἱ συνόντες;] Reſpicit ad ſalutandi ritum, de quo ſupra.

l. 4. Ὅσερ πτῦσαι ἢ νενόμισαι.] Nefas olim in templis excreare, aut mungere. Vide ad p. 206. l. 7. Eandem præſtare ſolebant reverentiam hiſtriones in theatro. Sueton. de Nerone, *Ita legi obediebat, ut nunquam* excreare *auſus.*

l. 6. Καλλωπίζεσθαι.] Vid. L. III. c. I.

l. 17. Λέγῃ τὰς σχολάς.] Verte, *Scholas haberet*: id eſt, philoſophicas diſputationes. Cicero Tuſc. Diſp. I, 4. *In quam exercitationem ita nos ſtudioſe operam dedimus, ut jam etiam* Scholas *Græcorum more* habere *auderemus.* et mox, *Itaque dierum quinque* Scholas, *ut Græci appellant, in totidem libros contuli.* Et L. IV, 34. *Separatim certæ* Scholæ *ſunt de exilio* ——— *hæc Græci* in ſingulas Scholas *& in ſingulos libros diſpertiunt.* & de Fin. L. II. in initio, *Ne me tanquam philoſophum, putetis* Scholam *vobis aliquam explicaturum.*

p. 668. l. 1. Πᾶσα ἐκτροπὴ ἀπὸ τινὸς ἀνθρωπικοῦ γίνεται.] *Omnis exorbitatio*, vel *depravatio, corruptio*, malim tamen *exorbitatio.* Sed in lexicis non invenio ——— *recedit ab humanitate*, vel potius, *provenit ab humani-*

no aliquo. exoritur ex affectu aliquo naturali. ἀπὸ τινὸς ἀνθρωπικῦ, vel φυσικῦ. ut ſupra [p. 410. l. 4.] Com. Shaftesburienſis.

CAP. XII.

L In. 6. Ὅταν ἀφῇς σοι.] Fortaſſis ὅταν ἀφῇς κἂν πρὸς ὀλίγον. Wolfius. At cum noſtro codice & edit. Salmant. repoſui, ὅταν ἀφῇς σν. Confer autem L. II. c. 18. in initio.

l. 11. Τὸ πάντων χαλεπώτατον.] Inſerui πάντων ductus authoritate noſtri codicis.

l. 14. Εἰώθει ὑπερτιθέμενον.] Aut aliquid deeſt, aut pro εἰωθεν ὑπερτίθεσθαι poſitum videtur: niſi ὑπερτιθέμενον pro ἐὰν ὑπερτεθῇ ponatur, & εἰώθει abſolutè capiatur, *in morem abit. Wolfius.* Caſaubonus in Comment. ad Perſium p. 395. pro εἰώθει, legit ἀπωθεῖν. ingenioſe. εἶτα ἔθος τῦ ἀναβάλλεσθαι τ πρσοχὴν, ἀεὶ δ' εἰς ἄλλον κ ἄλλον χρόνον ἀπωθεῖν, ὑπερτιθέμενον τὸ εὐρρεῖν. *deinde conſuetudo differendæ attentionis, et ſubinde propulſandæ in aliud atque aliud tempus, procraſtinando proſperum vitæ fluxum.* Noſter autem codex, haud negligendus, pro ὑπερτιθέμενον habet ὑπερτιθέμενος. Quid igitur ſi hoc modo? εἶτα ἔθος τῦ ἀναβάλλεσθαι τ πρσοχήν. ἀεὶ δ' εἰς ἄλλον κ ἄλλον χρόνον εἰώθει ὑπερτιθέμενος τὸ εὐρρεῖν. *deinde conſuetudo differendæ attentionis. Subinde verò in aliud atque aliud tempus procraſtinare conſuevit proſperum vitæ fluxum.*

p. 669. l. 1. Τὸ κτ' φύσιν ἔχειν.] Quid ſi legamus, κ τὸ κτ' φύσιν ἔχον διεξάγειν, ut ſit ἔχον, ἀντὶ τῦ ἔχειν, et copula κ tranſponatur. *Salmaſius.*

l. 11. Ὁ τέκτων μὴ πρσέχων [τεκταίνει ἀκριβέστερον; ὁ κυβερνήτης μὴ πρσέχων] κυβερνᾷ ἀσφαλέστερον;] Quid fabro cum nave? Omiſſa quædam verba videntur, ὁ τέκτων μὴ πρσέχων οἰκοδομεῖ κάλλιον; ὁ κυβερνήτης ἀσφαλέστερον κυβερνᾷ. *Wolfius.* Melius reſtituit noſter optimus codex, omiſſa erant quæ uncinis incluſi. vide ad p. 99. l. 1.

p. 670. l. 1. Πᾶν τὸ ἐπελθὸν ποιεῖς.] Vide p. 31. l. 7.

l. 2. Ἐπακολυθεῖς.] ἐπακολυθῶν, vel ἐπακολυθήσας. *Wolfius.* Omittitur copula κ, quod frequens.

l. 3. Πρῶτον μν.] Vide longius infra p. 672. l. 7. ἐπὶ τύτοις δ, quæ reſpondent his vocibus, Πρῶτον μν.

p. 671. l. 1. Ἀλλὰ δοκεῖ τις εἶναι.] *Sed videtur eſſe aliquis*, id eſt, *alicujus momenti.* Act. Apoſt. c. 5. de Theuda, λέγων εἶναί τινα ἑαυτόν. Sic *aliquis* apud Latinos, pro μέγας τις, ὃ σφ τυχόντων. Cicero, *Meque, ut facis, velis eſſe* aliquem.

Ibid. Ὄψεται αὐτὸ κ οἷς δοκεῖ.] Lego αὐτὸς. *Wolf.* Ὄψεται αὐτὸς, ſic noſter codex: *viderit ipſe.* Vide indicem in voce ὄπτομαι.

l. 3. Τοῖς μετ' ἐκεῖνον.] Qui ſunt illi, vide ſupra p. 595. l. 11. p. 83. l. 6, 7.

l. 12. Πᾶσα ὀπτὴ μὴ καταφευκτικὴ ὅτι τ ἀγνοίας.] Confer p. 237. l. 12. p. 239. l. 2. Vide M. Ant. VI, 35.

p. 672. l. 2. Ἔχειν δεῖ.] Reſtitui δεῖ noſtri codicis auctoritatem ſecutus.

l. 4. Μηδὲν σφ ἔξω.] Sic noſter codex, alii μηδὲ σφ ἔξω.

l. 7. Ἐπὶ τύτοις.] Vide ſupra p. 670. l. 3. Πρῶτον μν, quibus longo intervallo reſpondent hæ voces Ἐπὶ τύτοις δέ.

Ibid. Τίνες ἐσμν.] Perſius: *Quid ſumus, & quorſum victuri gignimur.*

l. 8.

l. 8. Τί ἡμῖν ὄνομα.] Vide L. II. c. X. Horat. L. I. Ep. 16.

Cùm pateris ſapiens emendatuſque vocari,
Reſpondeſne tuo, dic ſodes, NOMINE?

l. 10. Τίς καιρὸς παιδείας.] Fortaſſe παιδιᾶς. *Wolf.* Παιδιᾶς W. recte. Sic ſupra [p. 669. l. 5.] & in Ench. [p. 722. l. 10.] *Com. Shaftesburienſis.* Optimè noſter codex, παιδιᾶς.

l. 11. Τί ἔσαι ἀπὸ τῦ πράγματος.] Scribe, retracto accentu, ἄπο. Namque ἀπὸ πράγματος, vel potius, ἄπο, Latinis eſt ad verbum, inquit H. Steph. *abs re.* Ἄπο πράγματος, *hors de propos.* Τί ἔσαι ἄπο τῦ πράγματος, *quid abs re fuerit.*

l. 14. Συμπεπεπεχθῆναι.] Vide p. 416. l. 13. & p. 163. l. 11.

l. 15. Τηρῆσαι τὸ αὐτῦ.] τηρῆσαι τὸ αὐτῦ, *tueri quod noſtrum eſt, quod proprium eſt.*

p. 673. l. 6. Ἀπ' αὔειον.] dele ἀπ', vel lege ἐπ' αὔειον. *Salmaſius.* Edit. Ven. & Salmant. Ἀπαύειον, conjunctim. niſi malis ἐπαύειον, vel ἐσαύειον, uti mox.

l. 12. Ἵνα καὶ αὔειον δυνηθῇς.] Supple καλῶς ἔχειν. M. Anton. VIII, 22. Δικαίως ταῦτα πάσχεις· μᾶλλον ἢ θέλεις ἀγαθὸς αὔειον γενέσθαι, ἢ σήμερον εἶναι. *Merito iſta pateris; nam mavis cras fieri bonus, quàm eſſe hodie.* Ubi nihil muta: δὲ pro γὰρ, quod uſitatiſſimum.

CAP. XIII.

PAg. 674. l. 7. Πρῶτον μὲν ὅτι.] Habes ὅτι ex noſtro codice.

l. 13. Πῶς γίνεται τῦτο;] Fortaſſis πῶς, ut infra [p. 677. l. 8.] *Comes Shaftesburienſis.*

l. 14. Περσέτι δέ.] Malim περσεῖσι. *Wolfius.*

p. 675. l. 3. Οὕτω καὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἐν Ῥώμῃ οἱ περιπετεῖς λαμβάνον.] Milites iſti vocabantur *Frumentarii*: Vide Æl. Spart. in vitâ Adriani & annot. Iſ. Caſauboni, (qui hujus loci meminit,) & Salmaſii. *Comes Shaftesburienſis.* Milites iſti Frumentarii ſpargebantur per domos privatorum habitu, ut res novas explorarent, & Cæſari nunciarent. Æl. Spartian. in Hadrian. *Erat curioſus non ſolùm domus ſuæ, ſed etiam amicorum, ita ut per* Frumentarios *occulta omnia exploraret: nec adverterent amici, ſciri ab Imperatore ſuam vitam, priuſquam ipſe hoc Imperator oſtenderet.* Ammianus Marcell. L. XIV. c. 1. *Excogitatum eſt ſuper his, ut homines quidam ignoti, vilitate ipſa parum cavendi, ad colligendos rumores per Antiochiæ latera cuncta deſtinarentur, relaturi quæ audirent. Hi peragranter & diſſimulanter honoratorum circulis adſiſtendo, pervadendoque divitum domus egentium habitu, quicquid noſcere poterant vel audire, latenter intromiſſi per poſticas in regiam, nuntiabant: id obſervantes conſpiratione concordi, ut fingerent quædam, & cognita duplicarent in pejus.* Hinc explicandum illud Chriſti ad milites monitum, qui delationibus iniquis tum temporis dediti eſſe videbantur: Luc. III, 14. Μηδὲ συκοφαντήσητε, *ne accuſetis falſò per calumniam, ne deferatis ſpe præmii.*

l. 13. Ἄν γε ὦ τοιῦτος.] Fortaſſe πιστὸς, aut σιωπηλὸς, aut eſt ἐλλειπτικὸν, ut ſubintelligatur, οἷος σιωπᾷν, vel οἷον εἶναι μὲ ἐκεῖνος ὑπολαμβάνει. *Wolfius.* Nihil muto; diſtinguo autem: τοιῦτόν τι καὶ ἐν τῷ καθόλε πάσ-

πάσχομεν· αὐτὰς, ὡς ἐμοὶ ἐκεῖνος ἀσφαλῶς πεπίστευκε τὰ ἑαυτῦ, οὕτως κἀγὼ τῷ ἐπιτυχόντι· ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀκούσας σιωπῶ, (ἄν γε ὦ τοιοῦτος,) ὁ δ' ἐξελθὼν ἀπόρρητα πᾶσι τάλλα. *Tale quiddam nobis in universum accidit: verbi gratiâ, ut mihi ille tutò sua credidit, sic & ego cuivis obvio: at ego quæ audivi taceo, (si talis sum qui tacere possim,) ille verò egressus vulgat apud omnes.*

l. 16. Καὶ φύρω χ' φύσομαι.] Vide p. 230. l. 16.

p. 676. l. 2. Τοῦτο μὲν κρατῶ.] *Hoc mordicus teneo, & firmiter statuo.*

l. 4. Πέπονθα ἃ πέπονθα.] Hæc verba ἃ πέπονθα vulgò desunt, sed noster optimus codex agnoscit.

l. 6. Παρεκάλυ.] Παρεκάλυν. *Wolfius.* Παρεκάλυν Edit. Ven. & Salmant. παρεκάλυ, edit. Basil.

p. 677. l. 8. Ὡς ἡ Μήδεια;] p. 144. 269.

Ibid. Πῶ τοῦτο ἴσον ἐστίν;] Fortassis πῶς ut supra [p. 674. l. 13.] πῶ pro πῶς. *Com. Shaftesb.*

p. 678. l. 2. Κυφιῶνα.] Sic noster codex. edit. Salmant. * κυφιῶν in marg. * κυφιῶνα. alii codices κυφιῶνας.

l. 3. Σὺ ἐμοὶ ὁ πιστεύεις;] Interrogativè.

l. 9. Ἐγνωσμένους.] Noster codex ἐγνωεισμένους.

p. 679. l. 2. Τὸ δ' ἐστὶν ὁ τοιοῦτον.] Fortassis, τοῦτο δ' ἐστὶν ὁ τοιοῦτον.

l. 7. Πίσσης ἢ τροχοῦ.] *Pix & Rota*, cruciatuum genera. Lucret. L. III. 1030.

Verbera, carnifices, robur, Pix, lamina, tædæ.

Plaut. in Captiv. *Atra pix agitet te apud carnificem, tuoque capiti illuceat.* Τροχός. *Rota*, aliud apud veteres supplicii genus. Vide Suidam in voce. Cicero Tusc. Disp. *In eo etiam putatur dicere*, in rotam *(id est, genus quoddam tormenti apud Græcos) beatam vitam non ascendere.*

l. 10. Καισαριάνε.] De Cæsarianis, vide supra ad p. 107. l. 8.

l. 12. Μεμνῆσθ' ἂν δεῖ.] Vocem ultimam δεῖ non agnoscunt libri editi: supra autem vulgò ἃ εἶδεν, non ἃ οἶδεν uti edendum curavi. Sed has emendationes noster optimus codex suppeditavit.

Finis Notarum in EPICTETI Dissertationes.

IN

IN EPICTETI ENCHIRIDION NOTÆ.

Ἐγχειρίδιον dicitur omne id quod ad manum, vel in manu est; substantivi vice usurpatur; (uti monuit Salmasius in Simplicium;) subauditur βιβλίον aut πινακίδιον, Latinè *Manuale*: cùm autem pro enficulo accipitur Græcè, subintelligitur ξίφος. Sed audiamus Simplicium, Τὸ δὲ βιβλίον τοῦτο τὸ Ἐπικτήτου Ἐγχειρίδιον ἐπιγεγραμμένον, καὶ τοῦτο αὐτὸς συνέταξεν ὁ Ἀρριανὸς, τὰ καιριώτατα καὶ ἀναγκαιότατα ἐν φιλοσοφίᾳ καὶ κινητικώτατα τῆς ψυχῶν ἐπλεξάμενος ἐκ τῆς Ἐπικτήτου λόγων, ἃς αὐτὸς ἐν τῇ πρὸς Μασσαλῖνον [Rectè Salm. Μεσσαλῖνον, Scil. M. Valerium Messalinum Cos. anno U. ıɔccccc.] ἐπιστολῇ ἔγραψεν Ἀρριανὸς, ᾧ καὶ τὸ σύνταγμα προσεφώνησεν, ὡς ἑαυτῷ μὲν φιλτάτῳ, μάλιστα δὲ τῶν Ἐπικτήτου τεθαυμακότι. τὰ δὲ αὐτὰ σχεδὸν καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ὀνομάτων συνθέσεως ἐν τοῖς Ἀρριανοῦ περὶ τῆς Ἐπικτήτου διατριβῶν γεγραμμένοις εὑρήσεις. Intercidit injuriâ temporis illa Arriani dedicatio seu præfatio ad Messalinum. Cæterùm Arrianus, cùm scripto mandasset ipsos sermones Epicteti, Nicopoli habitos, hoc *Manuale* composuisse videtur; in morem auditorum illorum, qui summa capita eorum, quæ in scholis didicissent, literis consignare solebant, ut in promptu, atque in usu forent: imo vero et suos subinde monent Stoici, ut præcepta quædam sapientum, τὰ καιριώτατα καὶ ἀναγκαιότατα, in animis quotidianâ meditatione revolverent, adeo ut *sua sponte occurrant salutaria*, (verbis utor Senecæ) *et ubique ac statim desiderata præsto sint*. Hinc illæ Epicteti admonitiones, πρόχειρον ἔσω. Vide p. 9. l. 14. 139, 1. 173, 9. 397, 3. & sæpius alibi. Quin & M. Antoninus, L. III. s. 13. monet medicos et chirurgos esse imitandos, qui artis suæ instrumenta semper habent parata. Idem L. IV. s. 3. Vult decreta seu præcepta brevia esse, βραχέα ἔσω καὶ στοιχειώδη, quæ semper occurrant in promptu atque in usu. Nec aliter Epicurus, ut ad manum & in memoriâ haberent discipuli, scripsit κυρίας δόξας, selectas sententias, breviterque comprehensas. Vide Cicer. de Nat. Deor. L. I. c. 30. de Fin. L. II. c. 7. Lucian. in Pseudomanti.

CAP. I.

PAg. 683. Τῶν ὄντων τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν.] Confer p. 116. l. 11. 195, 5. 213, 6. 286, 1. 546, 11.

l. 6. Δόξαι.] Δόξαι, sunt *opiniones*. Repone itaque cum MS. Hafnienſi, monente Meibomio, Δόξας. Vide p. 213. l. 9. 291. 4. 503, 1. 528. 1. Diogenes Laert. VII, 102.

p. 684. l. 5. Τηλικῶτον ὄν ἐφιέμενος

μὴ Θ, μέμνησο ὅτι ὃ δεῖ ὃδὲ μετείως κεκινημένον ἄπληκτος αὐτῷ.] Variæ codicum lectiones indicio ſunt, aliter olim ſcriptum fuiſſe, ac nunc. Simplicii codices hoc modo, ὅτι ὃ δεῖ μετείως κεκινημένον ἄπληκτος αὐτῷ. Quæ prima facie ſaniora videantur. Verumenimvero emendatione opus eſt, quanquam filent libri, & pro αὐτῷ, arbitror legendum ἄλλων. Hoc modo: Τηλικούτων ὧν ἐφιέμην Θ, μέμνησο ὅτι ὃ δεῖ ὃδὲ μετείως κεκινημένον ἄπληκτος ἄλλων· ἀλλὰ τὰ μὲν ἀφιέναι παντελῶς, τὰ δ' ὑποτίθεσθαι πρὸς τὸ παρόν. *Cùm igitur tantas res expetas,* [viz. ὑδεία σε ἀναγκάσει, ὑδεία σε κωλύσει, &c, &c.] *memento non oportere, ne mediocriter quidem commotum, cætera attingere;* [viz. τὸ σῶμα, κτῆσις, δόξα, ἀρχαί.] *Sed alia omnino mittere, alia in præſens differre.* Cæterùm editio Meibomiana poſt πρὸς τὸ παρόν, habet, ἢ πεφηγμένως σεαυτῷ ἐπιμελεῖσθαι. Haud male.

l. 11. πάντως γε μὴν ἐκείνων.] MS. Hafn. Πάντων. et mox nonnulli libri παραγίνεσθαι.

l. 13. Φαντασία τεχνικὰ μελέτα ἐπλέγειν.] Confer L. I. c. XXVII. p. 258. l. 3. 280, 8. 407, 13. 512, 7.

l. 14. Ὅτι φαντασία ἐᾷ.] Pro ἐᾷ malit Meibomius ἔᾳ, uti habet margo edit. Baſil. *Viſum eſt, ac nullo modo quod eſſe videtur.* Sed placet recepta lectio: alloquendum tanquam ad perſonam. Vide p. 280, 8. 407, 13.

p. 685. l. 2. Τὸ, διότι ὑδὲν πρὸς σέ.] Haud male MS. Hafn. τὸ, ὅτι ὑδὲν πρὸς ἐμέ. Confer p. 512. l. 2. Simplicius, Εἰ γὰρ ὡς μὴ ἐφ' ἡμῖν ὄντι τι ὡς φαντάζομαι, ἢ ὄρεκτον ἢ ἔκκλιτον, καλῶς ἔχει γινώσκειν τε καὶ ἐπλέγειν εὐθὺς, ὅτι τοῦτο ὑδὲν πρὸς ἡμᾶς.

CAP. II.

In. 5. Ὀρέξεως μὲν ἐπαγγελία.] Vide p. 475. l. 7. Item p. 22. l. 7. 24, 6. 173, 14. 210, 2. 242, 13. 455, 13. 459, 6. 530, 8. & alibi. Mox pro ἐμπεσεῖν lege cum Salmaſio φθεσεῖν. & pro παρατίθεσθαι, repone φθατίθεσθαι.

l. 12. Ἀεὶ δὲ ἢ ἔκκλισιν.] Confer p. 373. l. 4. 446, 2. 589, 1.

lin. ult. Τὴν ὄρεξιν ἢ παντελῶς ἐπὶ τοῖς παρ' ἡμᾶς ἀνελε.] Vide quæ notavimus ad L. III. c. II. in initio. ad p. 406. l. 2. & 446, 2. Vide & p. 22. l. 8. 414, 12. 588, 17. 593, 11. Infra 733, 3. M. Ant. IX, 7. XI. 37.

p. 686. l. 4. Οὐδὲν ἄπω.] Alii libri ὑδὲν ὑδέπω. nec male. in aliis abeſt ὑδέν. apud Simplicium, ἔπεσοι παρέσιν.

l. 5. Μεθ' ὑπεξαιρέσεως.] *Cum exceptione.* Seneca de Benef. L. IV, c. 34. *Non mutat ſapiens conſilium*
——*ad omnia* cum exceptione *veniet; ſi nihil inciderit, quod impediat.* Vide eundem de Tranquill. c. 13. p. 163. *Navigabo, niſi ſi quid inciderit: et, prætor fiam, niſi ſi quid obſtiterit;* &c. Confer M. Anton. IV, 1. V, 20. VI, 50. XI, 37.

CAP. III.

In. 8. Ἐφ' ἑκάστῳ δὲ ψυχαγωγήσεις.] Confer p. 506. l. 11, &c.

l. 9. Μέμνησο ἐπλέγειν.] *Memento ſingulas notare, verbis ſubjiciendo*

endo qualis sit, à minimis incipiendo. Ita vertendum. *Meibomius.* Mox cum MS. Hafn. lege, ὅτι χύτραν σέργω & paulo post καταφιλῶ.

CAP. IV.

PAg. 687. l. 2. Ὅταν ἄλλαδαί τινος ἔργα.] Vide p. 271. l. 13. Mox lege cum MS. Hafn. ὁποῖόν τί ἐστι.

l. 5. Τὺς ἀποῤῥαίνονλας, τὺς ἐγχρυομβύας, τὺς λοιδορῦλας, τὺς κλέπλοντας.] Variant libri, Edit. Ven. & Baſ. τὺς ἀποῤῥέοντας, &c. Simplicii codices, τὺς ἀποῤῥαίνονλας, τὺς ἐκκρυομβύας, &c. Nonnulli libri, τὺς ἀποῤῥαίνονλας, τὺς ἐνσειομβύας, τὺς λοιδορῦνλας, &c. Cæterùm τὺς κλέπλονλας addit, quippe veſtimenta eorum, qui lavabantur, facillimè ſurripi poſſent: cuilibet enim balneorum Apodyterium pervium. fures autem balneorum plectebantur graviter. Vide Ariſtot. Prob. 14. ſ. 29.

CAP. V.

PAg. 688. l. 2. Ταράσσει τὺς ἀνθρώπυς.] Confer p. 258. l. 11, &c. p. 262. lin. ult. p. 529. l. 4. p. 105. l. 2. p. 131. l. 9.

l. 4. Ὁ θάνατος οὐδὲν δεινόν.] Vide p. 169. l. 11. 170, 6. 529, 4.

l. 9. Ἀπαιδάτυ ἔργον.] Confer L. III. c. 19. in initio. p. 373. l. 6.

l. 11. Ἠγμένυ παιδάγωγ.] Vide L. II. c. XI. in initio.

CAP. VI.

PAg. 689. l. 5. Ἴσθι ὅτι ἐπὶ ἵππῳ ἀγαθῷ ἐπαίρῃ.] Potius, ἴσθι ὅτι ἐφ' ἵππυ ἀγαθῷ ἐπαίρῃ. *Scito te ſuperbire propter bonum quod in equo eſt.* Mox repone cum nonnullis libris, τηνικαῦτα ἀλογῶς ἐπαρθήσῃ.

CAP. VII.

PAg. 690. l. 2. Καὶ τότε πάνλα ἐκεῖνα ἀφιέναι.] Sic Cod. Ven. & Baſ. Nonnulli libri καὶ καλέσῃ πάνλα &c. Et ſupra pro μήτοι γε, habent μήτοι σέ.

l. 9. Μήποτε καλέμβῳ ἐλλίπῃς.] MS. Hafn. καλέμβῳ. Et Simplicius in Comment. ἵνα μὴ τῷ καιρῷ ϛ ἀναχωρήσεως ἐκσάλῃ ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ ὀπισθοβαρὴς δίρεθῇς. Libri editi, μήποτε καλοῦντος ἐλλίπῃς.

CAP. VIII.

LIn. 11. Μὴ ζήτει.] Confer p. 74. l. 9. 242, 9, &c. 625, 12. Variant autem codices, Edit. Ven. & Baſ. Μὴ ζήτει τὰ γιόμενα γίνεσθαι

νεσθαι ὡς θέλεις, ἀλλὰ θέλε τὰ γινόμενα ὡς γίνεται, καὶ εὖ ποιήσεις. Simplicii codices, καὶ διήσεις. Optimé. alii, ἀλλὰ θέλειν ὡς τὰ γινόμενα γίνεσθαι, ut ſit ζήτει θέλειν. Apud Stobæum hoc modo, Μὴ ζήτει τὸ τὰ γιγνόμενα γίγνεσθαι ὡς θέλῃς, ἀλλὰ θέλε, ὡς τὰ γιγνόμενα γίγνεσθαι καὶ διήσεις (l. διέσεις.)

CAP. IX.

PAg. 691. l. 3. Περιαιρέσεως ἢ ἕ.] Vide p. 10. l. 5. 95, 10. 96, 10. 101, 5. 116, 12. 152, 8. 187, 2. 248, 11. 471, 13. 670, 7. & alibi. Nota mox χώλανσις, nam ipſe Epictetus claudus.

CAP. X.

LIn. 8. Ἐφ' ἑκάστῳ.] Confer p. 36. l. 12. 77, 15. 256, 5. 559, 4. l. 14. Οὐ συναρπάσουσιν αἱ φαντασίαι.] Vide p. 280. l. 8. 281, 4. 328, 7. M. Anton. V, 36.

CAP. XI.

PAg. 692. l. 3. Ἀλλ' ὅτι ἀπέδωκα.] Vide ad p. 11. l. 13.

l. 4. Ἡ γυνὴ ἀπέθανεν· ἀπεδόθη.] Hæc inſerui ductus auctoritate noſtri codicis, & Simplicii.

l. 8. Τῇ παιδοχείῳ.] Vide p. 329. l. 4.

CAP. XII.

PAg. 693. l. 3. Ἀρξαι τοιγαροῦν ἀπὸ τῆς σμικρῶν.] Confer p. 101. l. 7. 559, 12.

l. 6. Περῖκα ἢ ἐδέν παραγίνεται.] Vide p. 578. l. 9. 653, 14.

l. 9. Ἀλλ' οὐχ ὅτως δεῖν αὐτὸ καλῶς· ὅλως δέ σοι καλῶς· ἵνα ἐπ' ἐκείνῳ ᾖ τὸ σὲ μὴ ταραχθῆναι.] Sic Simplicii codices, at edit. Ven. & Baſ. καὶ οὐχ ὅτως δεῖν αὐτῷ καλῶς, ἵνα ἐπ' ἐκείνῳ ᾖ, τὸ σε ταραχθῆναι. in marg. verò Baſil. μὴ ταραχθῆναι. Gatakerus ad M. Anton. VII, 45. cum Stobæo legere malit ἵνα ἐπ' ἐκείνῳ ᾖ τὸ ἐμὲ ταραχθῆναι. *Hoc tecum cogita, non tam feliciter agitur cum ſervulo meo, ut me perturbari in illo ſit ſitum.* Scribit Meibomius, ἵνα μὴ ἐπ' ἐκείνῳ ᾖ τὸ σὲ ταραχθῆναι, ut negatio μὴ ſit à librario tranſpoſita. M. Anton. VIII, 56. ὅπερ οὐκ ἔδοξε τῷ θεῷ, ἵνα μὴ ἐπ' ἄλλῳ ᾖ τὸ ἐμὲ ἀτυχεῖν. *Id quod deo non eſt viſum, me alieni arbitrii eſſet miſerum me facere.* Sed lectionis, quam recepimus Simplicii auctoritate, hic ſenſus eſt, *At non tam bene actum eſt cum ſervulo, (interea tecum omnino bene actum eſt,) ut in illius poteſtate ſit tua ipſius imperturbatio.*

CAP.

CAP. XIII.

LIn. 13. Ἕνεκα τῶν ἐκτός.] *Propter rerum externarum neglectum.* aliter legendum ἄνευ τῶν ἐντός. *propter rerum internarum cultum.* Mox ἄνευς habent Edit. Ven. & Baſ. ἀνόητος Simplicius. Paulo poſt Καὶ μηδὲν c. lege.

CAP. XIV.

PAg. 694. l. 14. Κύειος ἐκάστου ἔθνους.] Confer p. 162. l. 13. 181, 3. 239, 15.

CAP. XV.

PAg. 695. l. 6. Ὡς ἐν συμποσίῳ.] Vide p. 262. l. 8.

l. 7. Περιφερόμενον.] Alluſio ad morem in veterum conviviis lances appoſitas circumferendi, ut ſingulis convivarum carpendi poteſtas fieret. Conſule Caſaub. ad Athenæum p. 231.

l. 9. Παρέρχεται· μὴ κάτεχε.] Simplicius, Ἀλλ' εἰ μὲ γινόμενα, ἀφειρεῖτο, (τοῦτο γὰρ νομίζω δηλοῦν τὸ Παρέρχεται,) μὴ κάτεχε, φησὶ, τοῦτέστι, μὴ σπάζου μένειν αὐτὰ, μηδὲ δυσχέραινε ἐπ' ἀφαίρεσιν· εἰ δὲ ἔπεσθαι ἔχει, μὴ ὄρεγε αὐτῷ, μηδὲ πρὸς αὐτοῖς ὅλως γίνου ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ φαντασίαις, σαυτὸν τε καὶ τὸ σαυτοῦ προκοπῆς ἐπιλανθανόμενος. ubi legendum, μηδὲ πρὸς αὐτοῖς ὅλος γίνου τῇ ἐπιθυμίας καὶ φαντασιῶν. *neque præterea totus ſis addictus cupiditati et viſis.* Sic enim Græci, ὅλος ἐστὶ τῆς φιλοσοφίας, *totus philoſophiæ eſt addictus.* Seneca de Benef. L. VII. *lucri totus eſt.* id eſt, totus eſt lucro addictus.

l. 9. Μὴ ἐπίσαλλε.] Nonnulli libri, ἐπίσαλε.

l. 13. Ἄξιος τῆς θεῶν συμπότης.] *Dignus conviva deorum.* Nec aliter Virgilius,

Nec deus hunc mensâ, *dea nec dignata cubili.*

l. 14. Ἂν δὲ καὶ παρατεθέντων σοι μὴ λάβῃς.] Edit. Ven. & Baſil. παραθέντων. melius Simplicius, παρατεθέντων. Pro μὴ λάβῃς, malit Meibomius μὴ μεταλάβῃς. forſan recte. ſic ſupra, κοσμίως μετάλαβε.

CAP. XVI.

PAg. 696. l. 5. Ὅταν κλαίουσα.] Edit. Ven. & Baſil. Ὅταν κλαίουσα ἴδῃς τινὰ ἐν πένθει, ἢ ἀποδημοῦντος τέκνου, ἢ ἀπολωλεκότα τὰ ἑαυτῆς. Addit noſter codex ἢ ἀποθανόντος. Hoc autem modo citat Simplicius, Ὅταν ᾖς, φησὶ, κλαίουσα ἴδῃς, ἢ ὡς ἀποθανόντος αὐτῇ τέκνου, ἢ ὡς ἀποδημοῦντος, ἢ ὡς ἀπολωλεκότος τὰ αὐτῆς, μή σε συναρπάσῃ ἡ φαντασία ὡς ἐν κακοῖς ὄντος ἐκείνου τοῖς ἐκτός.

l. 12. Συμφέρεσθαι.] Vide p. 54. l. 8. 163, 11. 416, 13. 422, 12. 672, 14. L. IV. c. 2.

l. 14. Περισεχε μὴν τοι μὴ ᾗ ἐσωθεν σενάξῃς.] Sic p. 101. l. 10. ᾗ ἐ λέγω ὅτι ἐ δίδοῖ σενάξαι· ἀλλὰ ἐσωθέν τοι μὴ σενάξῃς. Vide Cicer. Tuſc. Diſp. II, 22. & A. Gell. L. 12. c. 5. p. 558. edit. Gronov.

CAP. XVII.

PAg. 699. l. 2. Ὑποκειτης εἰ δράματος.] Eandem alluſionem vide ſupra p. 159. l. 1, &c. 580, 7. 623, 13. Vide M. Anton. XI, 6. XII, 36. Et Stobæi Serm. p. 575. 681. Diog. Laert. VII, 160. εἶναι δ' ὅμοιον τὸ ἀγαθὸν ὑποκειτῇ ἢ σοφόν· ὃς ἂν τε Θερσίτε ἂν τε Ἀγαμέμνονος πρόσωπον ἀναλάβῃ, ἑκάτερον ὑποκρινεῖται προσηκόντως. Seneca Epiſt. 77. *Quomodo fabula, ſic vita; non quàm diu, ſed quàm bene acta ſit, refert. nihil ad rem pertinet, quo loco deſinas: quocunque voles deſine; tantùm bonam clauſulam impone.* Epigram. in Antholog.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος, καὶ παίγνιον ἢ μάθε παίζειν,
Τὴν σπουδὴν μεταθεὶς, ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.

Cic. de Off. L. 1. c. 28. & c. 31. *Ergo hiſtrio hoc videbit in Scenâ, non videbit vir ſapiens in vitâ?*

l. 3. Διδάσκαλος.] Hoc eſt, inquit Wolfius, ὁ ποιήτης, εἴτε κωμῳδοποιὸς, εἴτε τραγικός. *Poeta ſive tragicus, ſive comicus.* Sic in vitâ Sophoclis, ἐδίδαξε δὲ δράματα ρκγ. *Edidit fabulas centum et viginti tres.*

CAP. XVIII.

PAg. 700. l. 3. Ὠφεληθῆναι ἀπ' αὐτῶν.] Vide L. III. c. XX.

CAP. XIX.

LIn. 5. Ἀνίκητος.] Confer p. 378. l. 3. 471, 2.

l. 10. Ἡ ἰσία τῦ ἀγαθῦ.] Vide p. 112. l. 5. 150, 6. 153, 11. 167, 5. 205, 8. 294, 8. 680, 1. 381, 12. & ſæpius alibi. Mox στρατηγὸς eſt *Prætor*.

l. 12. Θελήσῃς.] Potius θελήσεις cum Simplicio.

CAP. XXI.

PAg. 701. l. 11. Περὶ ὀφθαλμῶν ἔσω.] Vide p. 511. l. 11. & p. 304. l. 1. p. 398. l. 8. Mox Cod. Ven. & Baſ. ἐνθυμηθήσῃ. nec male.

CAP. XXII.

PAg. 702. l. 4. Ὅτι ἄφνω φιλόσοφος.] Vide p. 424. l. 16.

l. 6. Τῶν δὲ Στωϊκῶν σοι φαινομένων ἔτως ἔχει.] Ex Chryſippi præceptis.

præceptis. Vide p. 195. l. 7. 216, 9, &c.

l. 8. Εἰς ταύτην ἢ τάξιν.] Nonnulli libri χώραν. Vide p. 55. l. 6. 56, 17. 350, 7.

CAP. XXIII.

PAg. 703. l. 2. Ἔξω στραφῆναι.] Vide p. 405. l. 5. Perſius, *Nec te quæſiveris extra.*

CAP. XXIV.

LIn. 10. Οὐ δύνασαι ἐν παντὶ εἶναι δι' ἄλλον.] Vide p. 58. l. 16. 147, 14.

l. 13. Παραληφθῆναι ἐφ' ἑτοιμασίᾳ.] Auctiores Simplicii codices, ἢ τὸ παραληφθῆναι εἰς συμβουλὴν, ἢ εἰς ἑτοιμασίαν. Vide mox p. 706. l. 2.

p. 704. l. 8. Φασὶν.] Omnino lege φησὶν. Vide ad p. 23. l. 14. Eſt enim, φησὶν, ut apud Latinos, *inquit*, perpetua opponendi formula. Sic mox p. 705. l. 2. Ἀλλ' ὁ πατὴς, φησὶν. Cæterùm ego nullus dubito, quin caput hoc totum ad Diſſertationum libros pertineat. lege itaque p. 704. l. 2. Ἀλλά μοι οἱ φίλοι ἀβοήθητοι ἔσονται. Τί λέγεις τὸ Ἀβοήθητοι; Adverſarius, *At amici mei ſine auxilio erunt.* Epictetus, *Quid dicis Sine auxilio?* Plura detrimenta his libris, quàm vulgo exiſtimatur, importata ſunt.

p. 705. l. 12. Τὸν πιθόν.] Supple ἄνθρωπον. Sic alicubi.

CAP. XXV.

PAg. 706. Περιτιμήθη.] Atque hoc etiam caput ad libros Diſſertationum pertinet. Lege adeò mox p. 707. l. 11. Οὐδὲν ἄρ' ἔχω ἀντὶ τῆς δείπνης; Ἔχεις μὲν, &c. Conſultor, *Nihil itaque cænæ vice habeo?* Epictetus, *Habes quidem, &c.* Vide autem p. 496, 497.

p. 707. l. 13. Τὸ μὴ ἀναστρέφειν αὐτῷ.] Αὐτῷ id eſt, *Domini.* Vide ad p. 107. l. 12. Verte, *Quòd in ingreſſu inſolentiam domini non toleraris:* Sed alii aliter. Lector ſuo fruatur judicio.

CAP. XXIX.

PAg. 709. l. 12. Ἐκάστου ἔργου.] Conſer ſupra L. III. c. XV. Unde hinc tranſlatum eſt totum hoc caput, ſic placuit librariis. Sed vide quæ notavimus ad L. III. cap. XV. ex mutua collatione plurima emendanda ſunt. p. 710. l. 3. & p. 418. l. 1. legendum. Θέλω Ὀλυμπιονίκησαι. Καίγω, νὴ τὸς θεύς· κομψὸν γάρ ἔσῃ. ἀλλὰ σκόπει &c. Mox p. 710. l. 11. ἕτα εἰς ἢ ἀγῶνα παρέρχεσθε. Hæc eſt lectio Scioli alicujus,

alicujus, qui non intellexit ea quæ legas p. 419. l. 8. ἔπτα ἐν τῷ ἀγῶνι παιρυάνεδς. *deinde in pulvere palæstrico ruendo præverti.* paulo post p. 711. l. 1. Νῦν ὁ αὐλητὰς, scribe ex p. 419. l. 13. νυῶ ὁ ἀθλητάς. Corrige quoque p. 711. l. 10. Καὶ ἀκέσανλές τιν☉ ἔτω λέγονλ☉, Ὡς Ἐυφράτης λέγει! καὶ, Τίς ἔτω δύνα☽ εἰπεῖν ὡς ἐκεῖν☉! θέλουσι καὶ αὐτοὶ φιλοσοφεῖν. *Et audientes aliquem sic dicentem, Ut Euphrates disserit! Et, Quis ita differere potest ut ille! volunt et ipsi philosophari.*

CAP. XXX.

PAg. 713. Τὰ Καθήκονλα.] Vide L. II. c. X. & p. 588. 616. 652. 672.

CAP. XXXI.

PAg. 714. Τῆς περὶ τὸς θεός.] Confer L. I. Cap. 12. p. 243. l. 13. &c. 514, 6. 526, 6.

p. 715. l. 1. Μισεῖν τὸς αἰτίους.] Vide p. 117. l. ult. p. 140. l. 9. 314, 5. 370, 16.

l. 5. Τεθηπέναι.] In marg. Edit. Bas. τεθαυμακέναι. atque hanc lectionem videtur agnoscere Simplicius in Comment. καὶ τὰ αἴτια αὐτῆς, ἀσπάζε☽, καὶ μεταδιώκει, καὶ ὡς μεγάλα τεθαύμακεν.

l. 10. Πολυνείκην καὶ Ἐτεοκλέα.] Vide p. 312. 606.

l. 12. Ὁ γεωργός.] Vide p. 140. 314. 370. Mox articulum restitue ὁ ἔμποδος.

l. 14. Ὅπε γὰ τὸ συμφέρον, ἐκεῖ καὶ τὸ ἐυσεβές.] Vide p. 108. l. 7. p. 140. l. 13.

p. 716. l. 1. Σπένδειν ὁ καὶ θύειν, καὶ ἀπάρχεδς καὶ τὰ πάτρια, ἑκάστοις [potius cum nonnullis libris ἑκάστοτε] πρόσηκει, καθαρῶς καὶ μὴ ἐπισεσυρμένως, μηδὲ ἀμελῶς, μηδὲ γλίσχρως, μηδὲ ἐλάτ☉ δύναμιν.] Hæc Vide ad p. 420. l. 6. Mox p. 711. l. 5. lege, πᾶσαν θέαν, ἣν ἂν ἴδῃς. & p. 711. l. 15. & p. 420. l. 11. Sic emenda, Πένλαθλ☉ εἶναι βέλει ἢ παλαισής; εἰ παλαισὴς, ἰδὲ &c. & p. 712. l. 2. supple ex p. 420. l. 13. Δοκεῖς ὅτι ταῦτα ποιῶν δύνασαι φιλοσοφεῖν; δοκεῖς ὅτι δύνασαι ὡσαύτως ἐθίειν, &c. ad hunc modum reliqua ex p. 420, 421. emenda. nam in Enchiridion ex libris Dissertationum totum hoc caput transtulerunt librarii.

omnia Socratica. Κατὰ τὰ πάτρια, sic Socrates apud Xen. ἀπομ. L. I. c. III. s. I. ἥτε γὰ Πυθία νόμῳ πόλεως ἀναιρεῖ ποιήλας ἐυσεβῶς ἂν ποιῶν. & ἀπομ. L. IV. c. III. s. 16. Vide legem Draconis, quam ex Porphyrio citavimus supra ad p. 73. l. 1. Nec aliter Pythagoras,

Ἀθανάτυς μὲ πρῶτα θεὸς, νόμῳ ὡς διάκει☽,
Τίμα.

Epictetus, μηδὲ ὑπὲρ δύναμιν. Socrates, apud Xen. ἀπομ. L. I. c. III. s. 3. Ἐπαινέτης δ' ἦν καὶ τῦ ἔπες τότυ,

Καδδύναμιν δ' ἔρδειν ἱερ' ἀθανάτοισι θεοῖσι·

καὶ πρὸς φίλυς ᾖ, καὶ ξένυς, καὶ πρὸς τ' ἄλλην δίαιταν, καλλὴν ἔφη παραίνεσιν εἶναι τ' Καδδύναμιν ἔρδειν. Et ἀπομ. L. IV. c. III. s. 16. Νόμ☉ ᾗ δήπε παν̄λαχῦ ὄζι κατὰ δύναμιν ἱεροῖς θεὺς ἀρέσκει☽. Sed vide supra ad p. 73. l. 1.

CAP.

CAP. XXXII.

Ὅταν μανικῇ πρσσίῃς.] Confer L. II. c. VII.

p. 717. l. 5. Παραχύσης.] παραχύσης ἄν, vel cum Simplicio παραχύσεις.

l. 6. Καθάπερ ἠξίου Σωκράτης.] Vide Xen. ἀπομ. L. I. c. I. ſ. 6, 9. L. IV. c. VII. ſ. 10.

l. 14. Ἀλλ' ἔνι λόγος, καὶ σὺν τούτοις παείσαι τῷ φίλῳ, καὶ πατείδι συγκινδυνεύειν.] Scribitur ἀλλ' ἐρεῖ, unde legendum, αἰρεῖ λόγος modus loquendi Platoni, Epicteto, & Antonino familiaris. Vide ad p. 155. l. 14. & ad p. 180. l. 1. Repone itaque, Ἀλλ' αἰρεῖ λόγος καὶ σὺν τούτοις παείσαι τῷ φίλῳ, καὶ πατείδι συγκινδυνεύειν. *ſed ratio eligit*, dictat, ſuadet, *etiam cum his opitulari amico, & cum patriâ diſcrimen adire.*

p. 718. l. 3. Ὃς ἐξέβαλε τὸν ναὸν, ἢ ἐβοηθήσαμεν ἀναιρεμένῳ τῷ φίλῳ.] Extat hiſtoria apud Ælian. L. III. c. 44. & apud Simplicium in Comment. Vide quoque Galen. Exhort. ad Med. & Art. Cap. V. p. 14. Edit. Goulſt. Verba Oraculi ſic apud Simplicium ſcribe,

Ἀνδρὶ φίλῳ θνήσκοντι παρὼν πέλας οὐκ ἐπαμύνας,
Ἦλυθες; ὦ καθαρὸς μιαλλέος ἔξιθι σηκοῦ.

Tu qui præſens aderas amico morienti, nec tamen juviſti, Huc veniſti? Homo impure, profane, exi è pulchro templo.

CAP. XXXIII.

Τέξον τινὰ ἴδῃ χαρακτῆρα.] Vide L. III. c. XXIII. in initio.

l. 10. Σπανίως δέ ποτε &c.] Confer L. III. c. XVI.

p. 719. l. 9. Ἐκ τῶν ἐνόντων.] *Totis viribus, quantum fieri poteſt.* Sic autem accipi poſſe arbitror τὰ ἐνόντα, Luc. 11. 14. niſi adjiciatur πάντα. H. Steph. in Lexico. Male hunc locum acceperunt interpretes.

l. 13. Ἑταῖρος ἢ μεμολυσμένος.] Vide L. III. c. XVI. in initio.

lin. ult. Παραλάμβανε.] Edit. Ven. & Baſ. παραλαμβάνειν. Quod eodem redit.

p. 720. l. 7. Ὅτι αὐτῷ ἡ χρῆ.] Potius cum Simplicio, ὅτι αὐτὸς ἡ χρῆ.

l. 13. Εἰς τὰ θέατρα.] Vide L. III. c. IV.

p. 721. l. 5. Ὅτι ἐθαύμασας τὴν θέαν.] *Admirationi fuiſſe tibi ſpectaculum* contra præceptum, Μὴ θαυμάζειν, *Nil admirari.* Vide ad p. 150. l. 10. p. 194. l. 4. 433, 14.

l. 6. Εἰς ἀκροάσεις.] Vide L. III. cap. XXIII. ubi plura de Sophiſticis recitationibus.

l. 9. Ὅταν τινὶ μέλλῃς συμβάλλειν.] Vide p. 279. l. 11, &c. & p. 237. l. 6. Vide etiam Longin. de Subl. ſ. 14. M. Anton. XI, 26. Seneca Epiſt. 11. *Aliquis vir bonus nobis eligendus eſt, ac ſemper ante oculos habendus, ut ſic tanquam illo ſpectante vivamus, & omnia tanquam illo vidente faciamus.*

l. 14. Ὅταν ποιτᾷς.] Vide p. 238. l. 5, &c. Mox δίρησεις αὐτὸν, id eſt, *Dominum.* Sæpius monui.

p. 722. l. 3. Οὐκ ἦν τοσούτου.] Eadem verba habes ſupra p. 198. l. 11.

l. 4. Διαβεβλημένου πρὸς τὰ ἐκτός.] Mallet Wolfius καταβεβλημένου,

μένε, *ejus qui projectus sit ad res externas, qui humi sit abjectus, et rerum externarum mancipium.* Nihil διαβεβλημένον sit ejusdem significationis. Simplicius in Comment. ἰδιωτικὸν ἢ ἐκπίπτειν, καὶ ἐ καλῶς χρωμένων τοῖς ἐκτὸς, ἀλλ' ὡς ἔχει φύσεως, ἀλλὰ μεγάλα αὐτὰ νομιζόντων.

l. 10. Ὀλισθηρὸς γὰρ ὁ τόπος.] Haud aliter locutus est Epictetus p. 405. l. 11. ὁ πολὺς ὀλισθος τῶν φαντασιῶν. Malit Wolfius τόπος, *locus.*

CAP. XXXIV.

PAg. 723. l. 2. φύλαξαι σαυτόν.] Auctiores Simplicii codices, καθάπερ ὀπὶ τῶν ἄλλων, φύλαξαι σαυτόν. Auctior adhuc Stobæus, Ὅταν ἡδονῆς τινος φαντασίαν λάβῃς, ὅπερ καὶ ὀπὶ τῶν ἄλλων φαντασιῶν φυλάξαι, μὴ συναρπάζῃ ταχέως· ἀλλ' ἐκδεξάσθω σε τὸ πρᾶγμα. καὶ μικρὸν ἀναβολὴν αὐτὸς πρὸς σεαυτὸν λάζων, ὑποπόησον τὴν φαντασίαν, καθ' ἃς ἔχεις κανόνας. καὶ πειρῶ κρατεῖν τῶν ἡνιῶν. Plus vice simplici, (ut mihi videtur) in publicum prodiere tum dissertationes Epicteti, tum Manuale, etiam dum superstes esset Arrianus. Sed primùm eo inscio; postea eas dissertationes, emendatiores & auctiores, edidit cum Epistola ad L. Gellium; & Manuale Epicteti, cum Epistola ad Messalinum. Hinc illæ passim variæ et discrepantes lectiones, quæ non videntur à librariis proficisci.

l. 3. Ἐκδεξάσθω σε τὸ πρᾶγμα.] Vide p. 280. l. 9. 407, 13.

CAP. XXXVI.

Ὡς τὸ, ἢ ἡμέρα.] Confer p. 128. Sed hoc modo Edit. Ven. Ὡς τὸ ἡμέρα ὅτι καὶ νύξ ὅτι, πρὸς μὲν τὸ διεζευγμένον μεγάλην ἔχει ἀξίαν, πρὸς λείπει ἢ τὸ κοινὸν ἐν ὑπιδάσει, οἷον μὴ φυλάξει, ἀπαξίαν ἔχει. ὅταν οὖν &c. Edit. Bas. πρὸς λείπει ἢ τὸ κοινὸν ἐν ὑπιδάσει, &c. ad oram verò hæc sunt verba, πρὸς ἢ τὸ συμπεπλεγμένον (ἢ συνημμένον) ἀπαξίαν. ὅτω καὶ τῶν κειμένων τὰ μείζονα ἐλεῖν, πρὸς μὲν τὸ σῶμα μεγάλην ἔχει ἀξίαν. πρὸς ἢ τὸ κοινόν. Paulo aliter Simplicius; Ego vero sequor nostrum optimum codicem.

CAP. XXXVIII.

PAg. 725. l. 14. Ἀφόμεθα.] Non ἀφώμεθα.

CAP. XXXIX.

Μέτρον κτήσεως τὸ σῶμα ἑκάστῳ, ὡς ὁ πὴς ὑποδήματος.] Horat. Epist. L. I. X. 42.

Cui non conveniet sua res, ut calceus olim
Si pede major erit, subvertet; si minor, uret.

Et Epist. L. I. VII. 98.

Metiri se quemque suo modulo ac pede, verum est.

p. 726.

p. 726. l. 3. Ἐπὶ τούτῳ τῷ.] Sic Edit. Ven. & Baſ. at in orâ habet, ἐπὶ τούτοις: ubi tranſitio fit à ſingulari ad pluralem: refertur enim ad ἀναδήματα.

l. 6. Ἐὰν ἀφῇ ἡ πόδα ἀφῇς.] Dicunt Græci ἀφῇ πόδα, *ſupra modum*. ἐπὶ πόδα, *intra modum, congruenter*; metaphoricè à calceis qui pedibus bene quadrant. Lucian. in dial. pro imag. ταῦτά σοι ἁρμόζει ἴσως καὶ ἐφ' ἡμῶν ἡ πόδα. & alibi.

l. 8. Κεντητόν.] Sive artificioſè diſſectos, ſive pictos, ſive gemmis aut imaginibus interpunctos calceos ſignificare videtur. *Wolfius.* Ταύτην (l. τοιαύτην) ἦν, ὡς ἔοικε, καὶ παρὰ Ῥωμαίοις καὶ ἐπὶ τὰ πορφυρᾶ καὶ πανδαπὰ ἐπιτηδεία, ὅτε καὶ τὰ πολυτελῆ χρύσων αὐτὰ περιεμάττετο. Simplicius in Comment.

CAP. XL.

In. 12. Κυρίαι.] *Dominæ*. Vide Servium ad Virgil. Æn. VI, 375. & Suet. in Claud. ſ. 39. Sen. de Benef. L. III. p. 300. Edit. Lipſ.

p. 727. l. 4. Αἰδήμονες ἐν σωφροσύνῃ.] Alia lectio eſt, σὺν σωφροσύνῃ.

CAP. XLI.

In. 9. Ὀχλίειν.] Repone, ὀκνεῖν πολὺ ὀχλίειν.

CAP. XLII.

Pag. 728. l. 2. Ὥστε εἰ κακῶς ἀκούοι κακῶς αὐτῷ φαίνοιτο. τίς ἂν ἐξωνήσαιτο φαίνοιτο;] Auctiora quædam leguntur apud Stobæum, Ἀλλὰ ἐξωνήσεται φαίνοιτο.

CAP. XLIII.

Πᾶν πρᾶγμα.] Confer L. I. c. 2. in initio. & p. 402. l. 3. Item. M. Anton. VIII, 46.

CAP. XLIV.

Οὗτοι οἱ λόγοι.] Confer p. 417. l. 10, &c.

CAP. XLV.

Λέγεταί τις ταχέως;] Vide L. IV. Cap. 8. in initio. Item. p. 390. p. 4 ; & M. Anton. VIII, 49.

p. 729. l. 14. Οὕτως ἐὰν συμβαίνηται σοι, ἄλλας μὲν φαντασίας καταληπτικὰς καὶ ἀφυκτεύτους, ἄλλας

δὲ συγκαταθήσῃ.] Sic MS. Hafnienſis, ἵνα ᾖ, cum negatione. at libri maxima ex parte habent ἵνα ἂν συμβῇ. ſed hanc lectionem non probo. Vide p. 389. οὐδέποτε γὰρ ἄλλῳ συγκαταθησόμεθα, ἢ ἡ φαντασία καταληπτικὴ γένηται. His ſi aſſueverimus, proficiemus, inquit: *neque enim unquam alii rei aſſentiemur, quàm quod ipſum viſum renunciat.* Hoc quoque in loco idem eſt ſenſus, ἵνα ᾖ συμβήσεταί σοι, *ſic* faciendo, ſecundum hoc præceptum, *non tibi continget,* ἄλλας μὴ φαντασίας καταληπτικὰς καταλαμβάνειν, *alia viſa comprehenſibilia percipere,* [τυτέστιν. αἰσθάνεσθαι, inquit Simplicius. Vide Cicer. Academ. I, 12. Lucian. in Sympoſ. p. 644. M. Ant. IV, 22. VII, 54.] ἄλλαις δὲ συγκαταθήσεσθαι, *aliis verò aſſentiri* [τυτέστι, δὲ κελεύειν ἐπάγειν.] Senſu ſanè commodo, & per ſe ſatis luculento. Sed aliter interpretes.

CAP. XLVI.

Μὴ δοκῶμεν σαυτὸν εἶναι φιλόσοφον.] Vide p. 636, l. 13. 642, 5.

p. 730. l. 7. Ἔσθιε ὡς δεῖ.] Vide L. I. c. XIII. p. 26, 9. 438, 2. 586, 9.

l. 8. Οὕτω δὲ Σωκράτης.] Vide p. 479. l. 2. 938, 6.

l. 12. Ὥστε κἂν θεὶ θεωρήματος.] Confer L. III. Cap. XXI.

l. 13. Σιώπα τὸ πολύ.] Suprà p. 718. l. 9. Vide p. 156. l. 11. 410, 12. 415, 13. 591, 11. Juvenalis de Stoicis: *Rarus Sermo illis.*

l. 14. Εὐθὺς ἐξεμέσαι.] Vide p. 213. l. 15, &c. 437, 4.

p. 731. l. 2. Ἐπεὶ δὲ τὰ πεφθάλα, ἃ τὸν χόρτον ἐξεμέσαντα, τοῖς ποιμέσιν ἐπιδείκνυσι, πόσον ἔφαγεν.] Huic lectioni favet Simplicius. Edit. Ven. & Baſ. Ἐπεὶ δὲ τὰ πεφθάλα, ἃ χόρτον φέροντα τοῖς ποιμέσιν ἐπιδείκνυσι, πόσον ἔφαγεν.

CAP. XLVII.

Ὅταν διτελῶς ἁρμοσμένος ᾖς.] Confer L. III. C. XII.

l. 10. Ὅτι ὕδωρ πίνω.] Recte MS. Hafn. πίνω, vulgo πίνεις. ſed vide p. 416. l. 3.

l. 12. Ἀλλ' ἐννόει πρῶτον πόσῳ λιτότεροι ἡμῶν εἰσὶν οἱ πλωχοὶ, καὶ πόσῳ καρτερικώτεροι.] Hæc omnia, uti & mox, καὶ καρτερίαν, ſupplet noſter optimus codex, ſuccinente Simplicio in Comment. ſed alii libri non agnoſcunt.

l. 15. Μὴ τὰς ἀνδρειάντας θεραπεύειν.] Vide ad p. 404. l. 10. Male Simplicius interpretatur.

p. 732. l. 1. Ἀλλὰ διὰ τῶν ποτε, &c.] Idem præcepit Apollonius. Vide p. 408. l. 7.

CAP. XLVIII.

Διὰ τί ἔδοξε.] Confer L. III. c. XIX. Vide etiam L. I. c. XXI.

l. 9. Σημεῖα περιπάτου.] Vide ſupra p. 688. l. 9. p. 136, l. 12. Vide & L. I. c. IV. L. II. Cap. XI. & XVII.

p. 733. l. 2. Τῶν καθηκόντων.] Nonnulli libri τῶν καθηκόντων, *eorum*

quæ

quæ recepta sunt, quæ jam adsunt; sed malit Wolfius, ut alii codices habent, τῶν καθισταμένων, pro ἀποκαθισταμένων, *eorum quæ incipiunt restitui in integrum*: ut significetur initium, καὶ τὰ πρῶτα recuperandæ valetudinis.

CAP. XLIX.

Ὅταν τις ἐπὶ τῷ νοεῖν.] Confer p. 23. 284. 331.

l. 10. Τὰ Χρυσίππου.] Addunt βιβλία, Edit. Ven. & Basil. Sed non agnoscit Simplicius, cum aliis libris.

l. 11. Εἰ μὴ Χρύσιππος ἀσαφῶς ἐγεγράφει.] Vide ad p. 93. l. 15.

CAP. L.

In. 14. Ὅτι δ' ἂν ἐρῇ τις πρὸς σέ, μὴ ἐπιστρέφου.] Quid loquantur. Vide supra p. 702. l. 4. Cæterùm alludere videtur, monente ad locum Simplicio, ad dictum illud Pythagoræum, Εἰς τὸ ἱερὸν ἀπερχόμενος μὴ ἐπιστρέφου, *Ædem ingressus, ne te convertas.*

l. 15. Εἰς ποῖον ἔν ἔτι χεῖρον ἀναβάλῃ.] Vide L. II. Cap. XVIII. in fine. L. IV. Cap. XII.

p. 735. l. 2. Τὸν διαιροῦντα λόγον.] *Rationem dividentem*: seu, *distinctionem rationis*: aut, si magis placet, *orationem distributricem*. Eam partitionis rationem intelligo, qua initio dixit, *Quædam in potestate nostrâ esse, quædam non esse.* Quid verò si τὸν δὴ αἱροῦντα λόγον legas? Frequens Stoicis formula, ὅσα ἂν ὁ λόγος αἱρῇ. *Wolfius.* Ingeniosè Wolfius: cujus si primam interpretationem admittendam censes, confer p. 116. l. 10. 178, 12. 187, 1. 696, 9. 699, 11. Si alteram, vide quæ notantur ad p. 155. l. 14. & ad p. 180. l. 1. Vide quoque Indicem in v. αἱρέω. Sed magis placet, ut verum fatear, τὸ αἱροῦντα λόγον, *dictantem rationem*: Simplicius in Comment. ἐν μηδενὶ παραβαίνειν ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ ΛΟΓΟΝ, ἀλλὰ κατ' αὐτὸν πάντα ἐπιτρέπειν, καὶ ὀρεγόμενον καὶ ἐκκλίνοντα. Sed quisque suo fruatur judicio.

l. 3. Τὰ θεωρήματα.] Hujusmodi θεώρημα est supra p. 730. l. 7. Ἔδιτε ὡς δεῖ, ut Meibomius observabat: Caput XXXIII. nihil aliud nisi ejusmodi theoremata habet. Vide infra p. 736. l. 10.

p. 736. l. 2. Καὶ ὅτι ἅπαξ μίαν πρᾶξιν καὶ ἔνδοσιν ἢ ἀπόλυσιν πέπονθε, ἢ σώζεται.] Minima mutatione restituit hunc locum Casaubonus ad Persium p. 395. Καὶ ὅτι ἅπαξ μίαν πρᾶξιν καὶ ἔνδοσιν, ἢ δι', ἀπόλυσιν πεποίηται, ἢ σώζεται. Sensus est, *Semel victum esse & cessisse, aut non, destruit profectum vel servat.* Simplicius tamen aliam agnoscere videtur lectionem, ἅπαξ μίαν γὰρ ἡμέραν καὶ ἓν πρᾶγμα ἡ σὴ πρόοδος ἢ σώζεται, καὶ ἀπόλυται. *Ob unum enim diem & unam rem, tua progressio & conservatur, & perit.*

l. 3. Σωκράτης —— μηδενὶ ἄλλῳ πειθόμενον ἢ τῷ λόγῳ.] Verba Socratis apud Plat. in Critone: Ὡς ἐγὼ οὐ μόνον νυνί, ἀλλὰ καὶ δεὶ τοιοῦτος, οἵος πρὸς ἐμοὶ μηδενὶ ἄλλῳ πειθεσθαι ἢ τῷ λόγῳ, ὃς ἂν μοι λογιζομένῳ βέλτιστος φαίνηται. Vide supra p. 478. lin. ult.

CAP. LI.

Ὁ Πρῶτος καὶ ἀναγκαιότατος τόπος.] Vide quæ ſupra notantur ad L. III. Cap. 2. Ubi agitur de tribus in philoſophia Ethica locis. Hic agitur de tribus in dialecticâ locis. Cæterùm Stoici totam diſſerendi artem ad vitæ officia revocabant.

CAP. LII.

PAg. 737. l. 12. Ἄγε δή μ', ὦ Ζεῦ.] Vide p. 263. l. 7, &c. 565. 594. Verſus ſunt Cleanthis, Stoici philoſophi, Aſſo nati (uti monuit Simplicius ad locum,) ὃς μαθητὴς μὲν ἐγένετο Ζήνωνος, διδάσκαλος δὲ Χρυσίππου. τοῦτο καὶ ἀνδρειότατα θαυμάσαι ἐν αὐτῇ Λαῷ ἐθεασάμην, δόγμα δὲ Ῥωμαίων συγκλήτου, πρὸς τιμὴν τῆς ἀνδρὸς ἀνατεθέντα. ubi pro δόγμα τ. Ῥ. σ. legit Menagius ad Laert. VII, 168. δόγματι τ. Ῥ. σ. *Senatus Romani decreto.* Sic apud Herodian. δόγμα δὲ συγκλήτου. Sed vide Laertium in vitâ Cleanthis. Sic verſus reddidit Seneca Epiſt. 107.

Duc me, parens celſique dominator poli,
Quocunque placuit, nulla parendi mora eſt:
Aſſum impiger. fac nolle: comitabor gemens;
Maluſque patiar, quod bono licuit pati.

Confer. p. 264. l. 15. M. Anton. VI, 42. & X. 28. Cæterùm in initio hujus capitis corrupta ſunt, quæ plerique codices exhibent, ſic enim Edit. Ven. & Baſ. Ἐπὶ παντὸς πράγματος, εὐκτέον ταῦτα. quæ vertunt, *In quovis incepto hæc optanda ſunt.* Recte Salmaſius in Simplicium p. 7. Ἐπὶ παντὸς πράγματος εὐκτέον ταῦτα. Vide indicem in v. πράγματος. Eadem verba occurrunt apud M. Ant. VI, 48. Διὸ καὶ πράγματα αὐτὰ εὐκτέον.

p. 738. l. 1. Συγχωρήσειν.] Male vulgò συγχωρήσει. contra metrum. Verſus ſunt Euripidis.

l. 3. Ὡς κείτων.] Ex Plat. in Critone. Vide ſupra p. 27. 153. 469. 589.

l. 4. Ἐμὲ δὴ Ἄνυτος.] Supple ex p. 153. l. 13. Καὶ πάλιν Ἐμὲ &c. Sententia etiam poſtulante. Sumpta ſunt ex Plat. in Socratis Apologia. Vide ſupra p. 179. 478. Notulas noſtras in Manuale, deditâ quidem operâ breves, ſed forſan non inutiles, claudent literæ, haud ita pridem ad me datæ, à viro amiciſſimo.

JACOBUS HARRIS JOANNI UPTONO S.

EN! tibi munuſculum, Vir amiciſſime, variantes lectiones in Epicteti Enchiridio. Si quæras, unde harum mihi copiam fecerim, hoc habeo quod reſpondeam. Exſcriptas è vetere quodam MS°. ad oram codicis inveni, quem mihi forte comparaveram. Erat autem codex ille ex editione Epicteti Simpliciique Venetiis impreſsâ Græcè A. 1528, &

pro-

prorepſerat (furtim ut opinor) e bibliothecâ collegii cujuſdam Societ. Jeſu. MSti hujus lectiones cum tuâ Enchiridii editione diligenter contuli, nec cum tuâ ſolum, ſed cum Venetâ etiam A. 1535, necnon Salmaſianâ A. 1640. et Meibomianâ 1711. Quotquot autem ex his lectionibus compertæ fuerunt vel à tuo, vel ab iſtarum editionum textu diverſæ, eas omnes fideliter tranſcripſi, et cum hâc epiſtolâ tibi integras mitto, amicitiæ pignus, quantumvis parvum & tenue. Vale.

Dabam Sarisburiæ Kal. Julii
A. D. MDCCXXXIX.

CAP. 1. Pag. 683. Lin. 6. deeſt φύσει in MS. malè, ut opinor.
—— 684. l. 8. παρὰ τὴ προηγυμένως σεαυτῷ ὀπτιμελῶς. Hæc addunt MS. & Ed. Meibomiana.
—— ibid. l. 9. πλυτεῖν, addit MS. τὴ τῆς οἰκετας κατορθῶν, cui favet Simplicius & Politiani Verſio.
—— 685. l. 2. pro τὸ, διότι — MS — τόδε, ὅτι — cui favet Simplicius.
C. 2. p. 685. l. 8. pro ἐν ὀρέξει —— MS. ἓν ὀ.ξ. forſan ἓν ἐν.
C. 3. p. 686. l. 7. pro χρείαν MS legit χρείας, atque ita Edit. Meibom. & Veneta 1535.
C. 4. p. 687. l. 2. poſt ὀποῖον inſerit MS τὶ —— ὀποῖόν τί ἐστι — ita etiam MS Meibom. p. 103, quibus aſtipulatur Simplicius.
—— ibid. l. 4. pro ἐγκρυομένους, MS — ἐνσειομένους, atque ita Meibomius.
—— ibid. l. 7. εὐθὺς ὅτι —— MS, & Meib. Editio.
—— ibid. l. 9. ἔργων δ' ἁμαρτήσεις. MS & Edit. Meib.
C. 5. p. 688. l. 5. Verba ὅτι —— ἐκεῖνο τὸ δεινόν ἐστιν — deſunt tam in MS° quam in Edit. Venetâ 1535.
C. 6. p. 689. l. 7. poſt τυγχανῶτα, εὐλόγως addunt MS. & Ed. Meibom.
C. 7. ibid. l. 11. deeſt ἢ in MS°.
—— p. 690. l. 1. pro μή τοι γε legit MS. μήτι σὲ — Edit. Meib. μήτοι σὲ. Utraque lectio vulgatâ melior.
—— ibid. l. 2. pro καὶ τότε legunt καὶν καλέσῃ omnes bonæ notæ Editiones, Salmaſii, Meibomii, &c. ita etiam Editio Veneta 1528.
C. 8. ibid. l. 11. legunt hunc locum MS, & Ed. Meibomii hoc modo, ἄλλα θέλειν ὡς τὰ γιγνόμενα γίγνεσθαι, καὶ εὐροήσεις. optimo, ut videtur, ſenſu. Ne quæras fieri res ut velis: Quæ fiunt enim, extra te poſitæ ſunt. Sed velle quæras eo modo quo res fiunt: Velle enim & voluntas in tuâ poteſtate. Fatendum tamen eſt vulgatam lectionem tueri Simplicium.
C. 11. p. 692. l. 1. deeſt αὐτὸ in MS°.
—— ibid. l. 3. deeſt ἢ γ. α. α. in MS°. ſed malè.
C. 12. p. 693. l. 8. ἢ καὶ ὑπαχ —— MSS tam noſter quam Meibom. p. 105, quibus favet Simplicius.
—— ibid. l. 10. ὅλως δὲ σοι καλῶς — deſunt hæc tam in noſtro MS°. quam in Meibomii: deſunt etiam in Edit. Venetâ 1535. optimè, nam ad rem nil faciunt.
C. 13. ibid. l. 12. pro ἐκλὸς MS legit ἐγλὸς, cui favet Simplicius. optima lectio, ſine quâ nullus omnino ſenſus.
—— ibid. l. 13. pro ἀνόητος MS — ἄνους — καὶ μηδὲν MS.
C. 14. p. 694. l. 6. pro ἴσως, ἄν MS & Meib.
C. 16. p. 696. l. 8. διαίρει π. σ. κ. λ. deſunt hæc in MS°. ſed malè, nam eâdem loquendi formulâ mox infra utitur. Vid. C. 18. C. 21.

C. 21. p. 701. l. 8. τὰ ἄλλα desunt in MS — agnoscit Simplicius.

C. 22. p. 702. l. 1. εἰ φιλ· — deest in MS^{a}. εἰ, & leguntur sequentia cum interrogationis notâ. φιλοσοφίας ἐπθυμεῖς; — ita etiam Edit. Veneta A. 1535, magis, ut videtur, ἐμφατικῶς.

— ibid. l. 7. pro τάξιν, MS. χώραν.

C. 24. p. 704. l. 7. pro δύναῃ ἑτέρῳ MS. legit ἑτ. δύν. —

— p. 705. l. 12. pro τὸν πιςὸν MS. Σεαυτὸν πιςόν.

C. 25. p. 706. l. 2. συμβάλλειν MS. — ibid. l. 6. pro μὴ ταῦτα MS legit μόνον τεῦτα, sed malè, & contra Simplicii autoritatem.

— ibid. l. 9. Edit. Ven. 1528. συμπαραπεμ — in MS° desunt.

— 707. l. 8. διάφορον MS.

— ibid. lin. ult. post αὐτῦ legit MS. ΨΨ ἐπὶ τ εἰσόδ. atque ita Simplicius in Edit. Venetâ 1528. — ὁι ἐπὶ τ εἰσόδ nempe Grex iste Servorum, qui olim (ut hodie etiam videre est) divitum limina otiosè servabant, ob pravitatem & insolentiam satis omnibus noti. Ita ergo hunc locum redderem: *Quod non tolerâris servorum ejus insolentiam, qui ad fores astant.*

C. 26. p. 708. l. 7. ὅταν MS pro ὅτε — ὅταν videre est in hoc capite tam supra quam infra.

C. 28. p. 709. l. 3. pro ἀπανῆσαν MS legit ὑπανῆ —

C. 29. Deest totum hoc caput in MS°. nec videtur agnovisse Simplicius, nullum enim ejus extat in hæc verba Commentarium.

C. 30. p. 713. l. 6. deest ὰ in MS°.

C. 31. p. 714. l. 5. εἶχεν ἐν — deest ἐν in MS°. cui favere videtur Simplicius.

— ibid. l. 7. ὑπὸ τῆς — MS ὑπὲ.

— 715. l. 5. pro τεθηπέναι MS legit τεθαυμακέναι, cui astipulatur Simplic. in Com. p. 215, & Meibom. in suâ Editione.

— 716. L. 3. pro ἐκάστοις MS ἐκάστοι — Editiones Veneta 1528 & Salmasiana ἑκάστῳ.

C. 32. ibid. L. 6, & 7. ὅτι μὲν ὡς — MS & Salmasius ὅτι τὶ μὴν ἀπο —

— 717. l. 4. ὅταν τὶ Σοι — MS.

— ibid. L. 13. ὅτι ὁ θάνατ☉ — MS ὅτι ἢ θάνατ☉ σημ — & melius hoc, etsi leviusculum: absque enim articulo, quæ sequuntur, nomina, πήρωσις, φυγή.

C. 33. p. 718. l. 10. παραπαλῆ☉ — ita etiam MS, & Salmasius. παρακολυθῆ☉ utraque Veneta, 1528. 1535, una cum Meibomianâ.

— l. 10. ibid. pro λέγειν τὶ, MS λέγειν, absque τὶ, cui clarè favet Simplicius, quem in re etiam tenui vide.

— l. 12. μηδὲ περὶ ἱπποδ — MS.

— 719. l. 3. pro τοῖς σοῖς λόγοις MS legit τῦς σῦς λόγυς ϗ τῦς — & melius hoc, ut videtur.

— ibid. l. 4. ἀπολιφθεὶς. MS una cum Editionibus Venetâ 1535 & Meibomianâ ἀπολειφθεὶς. Posteriori favet Simplicius editionis Venetæ 1528, priori Salmasianus.

— ibid. l. 12. ἀπορρυῆς — MS et Simplicius ἀπορρυῆς.

— 720. l. 7. ὅτι αὐτὸ — MS & Salmasius αὐτὸς, quod longe melius. ita etiam Simplicius.

— ibid. l. 9. ἀπαγγέλλη — MS noster, atque Meibomianorum alter ἀπαγγελῆ.

— l. 11. MS τὰ ἄλλα τὰ περισόντα —

— 721. l. 14. περὸς τινὰς — MS τινά. atque ita etiam Editiones Meibomii & Salmasii. Porro (αὐτὸν) mox infra effertur ἐνικῶς.

C. 34. p. 723. l. 1. MS ὅταν pro ἐὰν. atque ita Simplic.

— ibid. λαβῆς, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἄλλων,

ἄλλων, φύλαως — MS. Sic etiam Simplicius, & Editio Salmasiana.

C. 35. p. 724. l. 1. ὅταν τι διαγνῷς ὅτι ποιητέον ὅτι σοι, καὶ ποιεῖς, μηδέποτε — ita legit MS.

C. 36. 725. l. 7. ὕπνοι ἡμέρας ἔστιν, ἢ νυξ ὅτι MS, et Meibomii Editio. mox in MSº desunt (sed male) verba καὶ ἐν συμποσίῳ usque ad ἀπαξίαν ἔχει.

C. 37. p. 725. l. 6. καὶ ἐν τ. deest καὶ in MSº.

C. 41. p. 727. l. 6 & 7. desunt hæc in MSº. γυμνάζεσθαι, ὅτι πολὺ ἐφίεται ὅτι πολὺ — ἀποστατεῖν.

C. 42. Hic obiter emendemus Simplicium ex MSº nostro. Sub initio commentarii in hoc caput hæc sunt verba. — ὅτι ἕκαστον τῇ ἑαυτοῦ φαντασίᾳ — ἀκολουθεῖ, εἰ μὲν καὶ αὐτῷ ὁμοίως φαίνοιτο. Hæc Salmasius ita reddit — *quemvis suam opinionem & judicium sequi* — nullâ habitâ ratione sequentium (εἰ μὲν &c.) Nec mirum; sensu enim omnino carent. Lege cum MSº. — ὅτι ἕκαστον τῇ ἑαυτοῦ φαντασίᾳ — ἀκολουθεῖ, εἰ μὴ καὶ ἄλλῳ ὁμοίως φαίνοιτο — *quemque id sequi, quod sibi videtur, e si non eodem modo visum fuerit alteri.*

C. 43. p. 728. lin. ult. deest ἐστὶν, in MSº.

C. 45. p. 729. lin. ult. ἕτως οὐ — MS ἄν. In Simplicio Salmasianæ Editionis, p. 308, l. 13. pessimè legitur — εἰ ἢ ἕτως ποιεῖμεν — pro εἰ ἢ MH ἕτως ποιοῖμεν — quæ lectio est Editionis Venetæ A. 1528. Hoc visum est notatu dignum.

C. 46. p. 731. l. 2. pro ἐξεμέσασθαι — MS una cum Edit. Venetâ & Meib. legit φέρεσθαι. Lectioni vulgatæ favet Simplicius.

C. 47. ibid. l. 11. Verba ἀλλ' ἐνταῦθα usque ad καρτερικώτερον desunt in MSº, sed malè. extant enim apud Simplicium.

—— ibid. l. 12. deest καὶ καρτερείαν in MSº.

C. 48. p. 732. l. 10. ὅταν ἄν ἐμπορ· MS.

C. 49. p. 733. l. 9. post χρυσίωνα addit MS. Βιβλία. Ita etiam Ed. Ven. 1535.

C. 50. p. 735. l 8. πρόθ· ἐκ προθ. desunt hæc in MSº.

—— ibid. l. 13. deest in MSº φαινόμενον.

C. 51. l. 10. pro ὁ τῷ μὴ MS legit τὸ μὴ ὄν — l. 11. deest illud (προθὲν) ——— lin. penult. & ult. deest γάρ ἐστιν.

Finis Notarum in ENCHIRIDION.

ADDEN-

ADDENDA vel *EMENDANDA.*

PAG. 7. col. 1. ad finem not. l. 16. adde, fic p. 204. l. 11. ἀλλὰ παραχολούθησίν γε τῇ χρήσει τῶν φανλασιῶν ἐκ ἔχει.

P. 12. c. 2. not. l. 11. pro noſtræ, lege, noſtri.

P. 24. c. 1. not. l. 9. poſt enclitice. adde, vel potius τὰ ἐδαμῶς παραχείμενα, *quæ neutiquam hiſce finitima.* Magna enim vis eſt humanæ mentis in ideis formandis, comparandis, & componendis.

P. 28. c. 1. ante p. 42. l. 5. inſere, l. 18. τὸ ἀκόλυθον.] Lege ὅτι τὸ ἀκ. Sic ſupra p. 41. l. 9. et hoc ſenſu ὅτι jungitur ſæpe cnm verbo modi imperativi.

P. 36. c. 2. poſt finem not. ad l. 12. adde, Fortaſſis, τί ἔν; Ἐγὼ λίγω, &c.

P. 127. c. 2. ante l. 13. inſere, l. 8. ἐ καλῶς ἐποίησε.] Plane legendum, καλῶς ἐποίησεν, ἐ καλῶς, δεόντως ἐ δεόντως, &c. Hujus generis omiſſiones paſſim occurrunt.

P. 128. c. 1. lin. ult. pro Plat. lege Plut.

P. 131. c. 2. dele not. ad lin. 10. & illius vice repone, ἐκ οἶδε τί ἐςιν ὄχλος, ἢ τί ὄχλε ἔπαυνος.] Confer p. 255. l. 4. Reſpexiſſe videtur Epictetus ad ea quæ Charmidæ dixit Socrates apud Xen. ἀπομ. L. III. C. VII. Vide etiam Ælian. l. 2. c. 1. Cicer. de Fin. II, 15. Tuſc. diſp. V, 36.

P. 132. c. 1. ad finem not. 6. adde, et lib. 7. c. 14. Is erat autem Antigonus Gonatas, Macedoniæ rex, non Antigonus Syriæ rex, uti ſuſpicatus erat Simplicius.

P. 132. c. 2. poſt p. 239. l. 9. adde, l. 10. ἱππεὺς ἦν εἰς πεδίον.] Reſpicit ad Prov. quo utitur Plat. in Theæteto, Ἵππιας εἰς πεδίον περικαλεῖς.

P. 139. c. 2. ad finem not. p. 256. l. 1. adde, & recte; κύριε ὁ θεὸς, ὅπως μὴ ἀγωνιῶ; *domine deus, fieri poteſt ut ego non ungar?* vel, *erit ut ego non ſim in angore?* Sic eleganter ὅπως Græci utuntur: quos imitati ſunt Latini. Horat. l. 1. ep. 12.

— Non eſt ut *copia major*
Ab Jove donari poſſit tibi.
Non eſt ut, ἐκ ἔσθ' ὅπως.

P. 157. c. 1. l. 3, pro Epictetus, lege, Epicurus.

P. 158. c. 2. ad finem not. p. 301. l. 1. poſt. ῥηγνύμενον. adde, & ad iſtam proverbialem locutionem, quam ibi explicavimus, alludere videtur.

P. 164. c. 1. in not. p. 320. l. 7. pro Epictetus, lege, Epicurus.

P. 165. c. 2. ad finem not. p. 324. l. 10. adde, Sed totus hic locus male ſe habet, nam quædam propter repetitionem, ut mos eſt, omiſiſſe videntur librarii: deinde, φησὶν eſt objiciendi formula. τί ἔν, φησὶν, εἰ ἔτω τὸ πρᾶγμα ἔχει; Εἰ ἔτω τὸ πρᾶγμα ἔχει, δύναται καὶ τὸ διακονοῦν κρεῖσσον, &c. *Quid ergo, inquit, ſi res ita ſe habeat? ſi res ita ſe habet, fieri poteſt ut id etiam quod miniſtret, melius ſit,* &c. Vel quid ſi hoc modo: τί ἔν φησὶν; *Quid ergo ait?* nempe Περαίρεσις, *Si ita ſe res habet, poteſt etiam id quod miniſtrat, melius eſſe eo cui miniſtrat, canis venatore, ſervi rege. Quid eſt, quod utitur?* Plurima in hiſce diſſertationibus, propter minutas

nutas interrogatiunculas, et quoniam non dilatatur argumentum copia oratorum, ambigua & perplexiora ſunt, alias ut omittam cauſas. Sed tu, ô lector, Νᾶφε καὶ μέμνησο ἀπιτεῖν, ἄρθες ταῦτα πρὸς φρενῶν.

Ibid. in not. ad l. 12. poſt in ejus vita : adde, lego autem τὸ τὰ φυσικά.

P. 109. c. 1. poſt p. 342. l. 6. adde, l. 11. ἐδὲν κωλύει.] Potius κωλύει. niſi malis ἐδὲν adverbialiter.

P. 205. c. 1. ante p. 439. l. 10. adde, l. 7. σχολὴν ἔχει.] *Scholas habet.* Vide not. ad p. 667. l. 17. & indicem in σχολή.

Ibid. c. 2. in not. ad l. 13. pro apud, lege, ad.

P. 218. c. 1. poſt p. 492. l. 1. adde, l. 10. ἀκ οἶδ' ὅτι ςρατεία τὸ χρῆμά ἐςι.] Fortaſſis, ἀκ οἶδ' οἷον χρῆμα ἡ ςρατεία ἐςί; *neſcio qualis res ſit militia?*

P. 229. c. 1. ad finem not. p. 499. l. 4. adde, Mox αὐτῦ, *domini.* Sic autem Anglicè reddidi, *Did you viſit no one at Athens? Yes, whom I pleaſed, going to his houſe.*

P. 255. c. 2. in not. ad p. 616. l. 4. pro ἀπειπωτότερον, lege ἀπειπτωτότερον.

P. 265. c. 2. ante p. 657. l. 4. inſere, p. 657. l. 2. καὶ τὰ ἄδηλα ὥς.] Scheg. *incerta opinatus es.* Wolf. *incerta pro certis habuiſti.* tanquam aliquid exciderit, τὰ ἄδηλα δῆλα ὥς. Inquit, Ἀλλ' ὤμην — Reſpondet Epictetus, — ἄδηλα ὥς ubi ὥς eſt μιμητικῶς. magis placet itaque hac in parte Schegkii interpretatio.

INDEX.

Πρῶτον δεῖ σε τοῖς ὀνόμασι παρακολυθεῖν. Epict.

Ὅς ἂν τὰ ὀνόματα εἰδῇ, εἴσεται καὶ τὰ πράγματα. Plato.

INDEX.

A.

Ἀβοήθητος, *auxilio carens, ope destitutus.* pag. 408. lin. 13. 409, 7. 413, 10. Ey. 704, 3. 705, 2.

Ἀβούλητος, *involuntarius.* p. 511. l. 10. ἂν τι γένηται τῶν λεγομένων ἀβουλήτων, *si quid eorum acciderit, quæ præter voluntatem,* vel, *contrà quàm vellemus, dicuntur.*

Ἀγαθῇ τύχῃ, Lat. *Quod felix faustumque sit.* p. 11. l. 2.

Ἀγαθοῦ ἕνεκα πάντα. p. 117. 140. 105. 203. 313. 364. 506. 583. 600. 606. Ey. 715.

Ἀγαμέμνων. p. 115. l. 8. 338, 2. 339, 8. 444, 16. 450, 11. 580, 8. p. 128. l. 4. Παίξαι τὰ περὶ Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλέα.

Ἀγάπα ταῦτα, *in his acquiesce, iis contentus.* ἀγαπᾶν est satis habere aliquid, contentum esse eo. Ἀγαπητὸν γάρ, *sufficerit enim, sufficiens fuerit:* vel, *Bene nobiscum actum fuerit.* p. 673. l. 3.

Ἀγγαρεία, vocab. Persicum. Fas erat Persarum cursoribus, cujusvis equos, servos, naves, &c. ad præsentem usum rapere. hinc ἀγγαρεύειν, *angariare,* cogere ad currendum, vel ferendum aliquid. Vide Matt. 5, 41. Marc. 15, 21. et Ἀγγαρεία est officii illius præstatio. dicimus Angl. *A Press:* ubi in itineribus militibus licet rapere ad præsentem usum, equos, plaustra, &c. Sed aliter se res habet apud nos, ubi leges & jura valent; aliter apud exteras regiones, ubi silent leges inter arma & regiam potentiam. p. 550. l. 1.

Ἄγγελος ἀπὸ Διός, p. 448. l. 7. 461, 9.

Ἄγε, *age,* excitantis vox, p. 17. l. 3. alibi.

Ἀγνοῶν τίς ἄν, p. 337. l. 5.

Ἀγνωμόνως, *sine sensu:* Sic verte, uti Horat. l. 1. s. 4, 77. p. 662. l. 10.

Ἄγε δέ μ', ὦ Ζεῦ, &c. p. 331. l. 5. 469, 5. 565, 1. 594, 3. Ey. 737.

Ἀγείδιον, *agellus.* dim. ob rei vilitatem. p. 179. l. 6. 372, 12. 559, 16. 601, 15.

Ἀγειππῖνος, *Paconius Agrippinus:* vide Tacit. annal. XVI, 28, 29. p. 10. l. 17. 14, 8. 761, 5.

Ἀγερωχος, *illepidus, inurbanus.* p. 328. l. 5.

Ἀγύμνασος, *inexercitatus.* p. 228. l. 5. ἀγύμνασοί ἐσμεν. 612, 11. ὑπολήψεις ἀγύμνασοι, nec aliter apud Laert. in vita Zenonis s. 48. τὰς ἀγυμνάστους ἔχουσας φαντασίας. *qui phantasias minimè exercitas habent.* Amat uti Epictetus vocabulis palæstricis: quod notandum est. 671, 12. ἀγύμνασός εἰμι.

Ἀγύρτης, *circulator, præstigiator.* erant Agyrtæ, Sortilegi, circumforanei, in triviis olim aliisque locis publicis prostantes. p. 633. l. 4.

Ἀγωγὸς, *ad ducendum, vel alliciendum valens.* p. 467. l. 6.

Ἀγωνία, propriè timor quo is corripitur qui in certamen descensurus est,

eſt, *angor, trepidatio, conſternatio.* Vocab. Stoic. Laert. VII. 113. Ἀγωνία ἢ, φόβος ἀδήλου πράγματος. ubi vide quæ citat Menagius ex Andronic. & Ariſtot. p. 236. l. 8. Ἀγωνιάω, *in angore ſum, trepido.* L. 2. c. 13. περὶ τῆς ἀγωνίας. vertit Scheg, *de anxietate.* Wolf. *de curâ & angore.* differt anxietas ab angore: vide Cic. Tuſc. diſp. IV, 12. eſt autem angor, ægritudo premens, Cic. IV, 8. p. 233. l. 12. 234, 1. 236, 1. 239, 11. 254, 6. 312, 10. 360, 7. 361, 14. 395, 13. 483, 6. 642, 14. 647, 2. 649, 12. 654, 9. 655, 13.

Ἀγωνοθέτης, *Agonotheta, certaminum arbiter.* Æl. Spart. in Adrian. c. 13. *Multa in Athenienſes contulit, & pro* Agonotheta *reſedit.* p. 354. l. 12.

Ἀδέξιος, *minime dexter, ineptus.* p. 578. l. 7.

Ἀδιάκειτος, *indiſtinctus, indiſcretus.* p. 89. l. 9.

Ἀδιανόητος, *cogitatione non comprehenſibilis.* p. 296. l. 14. 381, 12.

Ἀδιάρθρωτος, *articulis non diſtinctus, non explanatus.* p. 91. l. 12. 634, 14.

Ἀδιαφορέω, *rem aliquam pro indifferente habeo.* p. 194. l. 2. Ἀδιαφορητικός, *ad indifferentiam pertinens, rem aliquam pro indifferente habens.* p. 170. l. 6. τὸ ἀδιαφορητικόν, Scheg. *in nullo diſcrimine ponentem iſta animum.* Wolf. *conſtantia:* ſed dubitat de lectione: & ſignificare ait, Dogma quo mors ſtatuitur non malum, ſed indifferens quiddam eſſe. Recte. Ἀδιαφορία, *indifferentia.* Cicer. *Zenoni ſummum bonum eſt in his rebus neutram in partem moveri; quæ* ἀδιαφορία *ab ipſo dicitur.* p. 190. l. 12. L. 2. c. 6. Ἀδιάφορος, *indifferens,* vide Laert. VII, 102, 104, 165. Cicer. de Fin. III. 16. *Quod enim illi* ἀδιάφορον *dicunt, id mihi ita occurrit, ut* indifferens *dicerem.* A. Gell. L. 2. c. 7. *Quæ verò in medio ſunt, & à Græcis tum* ἀδιάφορα, *tum* μέσα *appellantur, &c.* et L. 9. c. 5. *Zeno cenſuit voluptatem eſſe* indifferens, *id eſt,* neutrum, *neque bonum neque malum; quod ipſe Græco vocabulo* ἀδιάφορον *appellavit.* Senec. Ep. 82. *indifferentia.* p. 54. l. 9. 111, 11. 164, 10. 186, 5. 193, 11. 213, 7. 286, 2. Ey. 716, 15.

Ἄδμητος, *Admetus.* vide Alceſt. Euripid. p. 312. l. 6. 433, 11.

Ἀδοκίμαστος, vide δοκιμάζω.

Ἀδολεσχέω, *loquacitate utor, nugor, garrio.* p. 129. l. 10.

Ἀδοξία, *infamia, ignominia.* p. 122. l. 11. 164, 10. 168, 15. 174, 17. 287, 11.

Ἀδρία, Mare Adriaticum, *inquietum* vocat Horat. l. 3. od. 3. vide & l. 3. od. 27. & alibi. tempeſtatibus obnoxium deſcribunt. p. 197. l. 15.

Ἄδυνατον, vide δύνατον.

Ἀδωνιακῶν ἐκ κήπων, *ex hortis Adonidis.* Prov. vide not. ad p. 642. l. 10.

Ἀεροβατέω, *per aerem ambulo.* Ariſtoph. in nub. *in ſumma inanitate verſari* vox denotat. p. 663. l. 12.

Ἀήττητος, *invictus,* Athlet. Elogium. vide not. ad p. 102. l. 1. *Sapiens verò rectè invictus,* &c. Vide Cicer. de Fin. III, in fine. M. Anton. I, 16. p. 101. l. 17. 102, 1, 12. 378, 3.

Ἀθετέω, *rejicio, improbo.* Heſyc. Ἀθετεῖ, ἀτιμάζει, ῥιπτάζει. p. 230. l. 11.

Ἀθῆναι, *Athenæ.* p. 130. l. 1. 261, 3. 262, 5. 488, 4. 495, 12. 499, 4.

4. 501, 14. 502, 1. 503, 4. 504, 2. 510, 13. 512, 16. 594, 5.
Ἀθηναῖος, *Athenienſis.* p. 50. l. 3.
Ἀθηναῖοι, *Athenienſes.* p. 153. l. 3. 299, 9. 315, 10. 384, 15. 456, 15. 465, 12. 503, 8. 536, 5. 572, 6. 574, 7. 783, 5.
Ἀθηνᾶ, *Minerva.* p. 409. l. 6. Ἀθηνᾶ Φειδίου. inter Phidiæ opera maximè celebrata eſt Minervæ ſtatua. p. 207. l. 6. 208, 1. 289, 7.
Ἀθλητὴς, *athleta.* p. 16. l. 16. 17, 7. 24, 13. 272, 2. 419, 14. 423, 3. 434, 3. 437, 9. 458, 9. 517, 2. 557, 15. 587, 3. 592, 16. Εγ. 718, 13.
Ἀθῶος, *impunitus, indemnis.* p. 496. l. 1.
Αἴανος λίθον βασάζειν. vide Hom. Il. ή. 268. p. 215. l. 8. 339, 14.
Αἰγύπτιοι, *Ægyptii.* p. 65. l. 2, 5. 115, 4. 214, 12. 225, 16.
Αἱμάτιον, *ſanguiculus.* dim. p. 58. l. 14.
Αἴολος, *Æolus.* p. 8. l. 14. 464, 6.
Αἱρέω, *capio, prehendo, exigo, evinco.* Phraſis eſt uſitatiſſima apud Philoſophos, λόγος αἱρεῖ, *ratio exigit, poſtulat.* vel ut Quinctil. *ratio dictat.* Horat. l. 2. ſ. 3, 250. *ratio evincit.* frequens eſt apud Plat. M. Ant. &c. apud Laert. VII, 108. Καθήκοντα μὲν ἄν εἶναι, ὅσα λόγος αἱρεῖ ποιεῖν, *ea verò officia eſſe, quæ ratio faciendæ ſuaſerit.* Sed quod notandum, librarii tum apud Platon: tum apud alios auctores, corruptè hanc loquendi formulam ſæpe exhibent. p. 155. l. 14. Sic repone p. 180. l. 1. 496, 11. 500, 4. vide not. ad Εγ. p. 717. l. 14.
Αἱρέομαι, *eligo.* p. 57. l. 2. 143, 14.
Αἱρετὸς, *expetendus, præ aliis eligendus.* p. 14. l. 15. 114, 10.
Αἵρεσις, *ſecta.* p. 288. l. 2.
Αἴρω, *tollo, aufero.* p. 22. l. 8. ὄρεξιν ἦρκεν. Sic p. 446. l. 2. 593, 11. 594, 2. Εγ. 685, 12. 733, 3. ὄρεξιν ἄρασί σε δεῖ. p. 41. l. 6. τὰ ψόφῳ αἴρειν. 366, 15. αἶρε ἔξω, et mox, αἶρε ἐκ μέσου, *è medio tolle.*
Ἀκαδημαϊκὸς, *Academicus.* L. 1. c. 5. πρὸς τὺς Ἀκαδημαϊκούς. p. 138. l. 3. σοφίσματα Ἀκαδημαϊκά. 141, 1. ἀπαυδάτω Ἀκαδημαϊκὸς. 293, 4. οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ αὐτὺς λέγουσες. 297, 5. ἀταλαίπωρος Ἀκαδημαϊκοί.
Ἀκαθαρσία ψυχῆς, *immundities, impuritas animi.* p. 660. l. 5.
Ἀκαθίστημι, ἀκαθιστάνω, vel ἀκαθιστάω, f. ἀκαταστήσω. *tumultuor, agitor,* ita ut in quiete aliquâ conſiſtere haud poſſim. p. 169. l. 10. Unde
Ἀκαταστασία, *tumultuatio, ordinis turbatio et turbulentia.* Vocab. Stoic. Laert. VII, 110. ἀφ' ἧς πολλὰ πάθη βλαστάνειν, καὶ ἀκαταστασίας αἴτια, *ex quâ mentis perverſione complures pullulare perturbationes, atque inconſtantiæ cauſas.* ubi reddere malit interpres, *motus turbidus,* cum Cicer. L. IV. Tuſc. diſp. ut enim κατάστασις eſt animi quædam quaſi tranquillitas; ſic ἀκαταστασία, è turbidis animi motibus conſtans, quædam animi quaſi tempeſtas eſt. p. 430. l. 13.
Ἀκατάληκτος, *non deſinens.* p. 92. l. 5. Ἀκαταληκτικῶς ἔχειν περὶ ταῦτα, *ſeſe habere indeſinenter in iſtis.* p. 332. l. 5. vide Suid. et Heſych.
Ἀκαταλήπτως, vide καταληπτός.
Ἀκατάλληλος, vide κατάλληλος.
Ἀκατάπληκτος, vide καταπλήττω.
Ἀκαταφρόνητος, *non contemnendus.* p. 52. l. 10.
Ἀκίνητοι ὑπὸ λόγου, *immobiles, qui nequeunt à ſermone moveri.* p. 322. l. 16.

Ἀκοινώνητος, *alienus à communione generis humani, insociabilis. sine communi sensu.* vide Gat. ad Ant. 1, 16. κοινονημοσύνη. Idem II, 1. III, 5. Idem X, 6. ἐδὲν πράξω ἀκοινώνητον, *nihil facturus sum quod communionis jus violet.* p. 106. l. 8. 296, 2. 618, 4. Cic. ad Att. l. 6. Ep. 3. *in quibus* [litteris] non inesset arrogans, ἀκοινωνήτῳ aliquid.

Ἀκόλουθος, *consequens, congruens.* p. 38. l. 15. 41, 18. 42, 3. alibi. Ἀκολούθως, *consequenter, convenienter.* p. 34. l. 11. alibi.

Ἀκουσας πάντας ἁμαρτάνειν, p. 94. l. 5.

Ἀκουσα τερεῖ τ ἀληθείας πᾶσα ψυχή. 143. l. 7. 319, 7.

Ἀκουστικὸς λόγος ἐκ ἡμιν; *nonne eram doctrinæ capax? nonne habui aures ad audiendum?* p. 348. l. 11. λόγων ἀκουστικὸς, 476, 7. A. Gell. l. 1. c. 9. de Pythag. *non minus quisquam tacuit, quàm biennium. hi prorsus appellabantur intra tempus tacendi audiendique* ἀκουστικοί.

Ἀκριβόω, *diligenter exploro, compertum exploratumque habeo.* p. 228. l. 4. 288, 20.

Ἀκρόασις, *auditio, recitatio.* Suet. de illust. Gram. *Plurimas* ἀκροάσεις *subinde fecit, assidueque disseruit.* Vitruvius, *Eo tempore quidam Architectus ab Arado — acroasin fecit, &c.* A. Gell. l. 2. c. 22. *quasi fieret à me* ἀκρόασις ἐπιδεικτική. et l. 18. c. 2. *easdem* auditiones, *eosdemque doctores colebamus.* p. 480. l. 10. 483, 14. Εγ. 721, 6.

Ἀκροατήριον, *auditorium*: ubi suas olim publicè recitabant lucubrationes. p. 475. l. 2.

Ἀκρόπολις, *Acropolis, arx Athenienſium.* p. 261. l. 3. 503, 10. *Arx*, p. 550. l. 10. ἀκρόπολις, scil. πραγμάτων. ubi *arx* metaph. sicut apud Cicer. de div. I. 6. *Arcem Stoicorum defendis*: id est, argumenta quibus præcipuè nituntur Stoici.

Ἀκυρον ποιήσῃ, *irritum faciat.* confer Matt. 15, 6. Marc. 7, 13. p. 641. l. 4.

Ἀκώλυτος, *non impeditus.* p. 11. l. 10. 26, 1. 39, 3. 95, 11. 96, 1. 103, 8. 126, 12. 290, 7. 291, 6. 324, 15. 330, 17. 365, 13. 373, 16. 404, 14. 455, 1. 484, 11. 502, 9. 509, 15. 525, 5. 528, 4. 535, 12. 545, 14. 547, 11. 548, 9. 549, 4. 550, 13. 556, 3. 564. 7. 590, 4. 607, 10. 613, 3. 615, 6. 622, 1. 652, 1. 679, 16.

Ἀλαζονεύομαι, *me ostento, me vendito, falsa de me prædico, glorior.* vide Xen. ἀπομ. l. 1. cap. ult. p. 239. l. 14. 515, 7. 519, 10.

Ἀλειπτης, *Alipta*, gymnasii magister, qui athletis leges dabat epulandi et exercendi. p. 121. l. 7. 363, 8. 399, 4. 434, 9. 524, 9.

Ἀλειπτικὸς, pertinens ad artem in quâ alipta versatur. p. 232. l. 8.

Ἀλεκτρυών, *gallus.* p. 178. l. 8. 562, 14.

Ἀλέξανδρος, *Alexander*, qui & *Paris* dictus, Priami filius. p. 145. l. 10. 147, 11. 284, 8. 315, 15.

Ἀλέξανδρος, *Alexander*, cognomento Magnus, Philippi regis Macedonum filius. p. 240. l. 4. 314, 7. 467, 13. 502, 12.

Ἀλήστευτος, *ab injuriâ prædonum tutus.* p. 554. l. 12.

Ἀλκιβιάδης, *Alcibiades.* p. 279. l. 15. 357, 1.

Ἀλλόκοτος, *monstrosus, absurdus, rationi non consentaneus.* p. 106. l. 13.

Ἀλλότριος, *alienus, qui est alterius.* p. 248. l. 13.

Ἀλλως, p. 50. l. 3. τίνα ἄλλως αὐτοῖς πάρεσιν, *quæ res eis,* sine certâ ratione, temerè, forte, *insint.* vel, *per accidens,* uti loquuntur dialectici:

dialectici: atque ita loci ſenſus poſtulat: Homo ſit philoſophus per ſe, pulcher per accidens. et ſic p. 520. l. 14. p. 206, 14. *Sine certa ratione, perperam, temere:* & 218, 9. 235, 10. 374, 5.

Ἀλογίστως, *inconſideratè, delectu & ratione non initâ.* p. 401. l. 13. 588, 10.

Ἀλυτέω, *illotus ſum,* ἀλύτησον, *balneo ne laves.* p. 462. l. 13.

Ἁλτῆρες, *halteres,* inſtrumenta gymnaſtica. vide Galen. l. 1. de ſanit. tuend. Mart. Ep. l. 14. ep. 49. Juvenal. VI, 420. et ibid. vet. ſchol. p. 24. l. 14. 308, 8. 587, 5.

Ἀλώπηξ, *vulpes.* p. 21. l. 8.

Ἁμαρτάνειν πάντας ἀνάγκη, p. 94. l. 5. αἴτιον τῷ ἁμαρτάνειν ἡ ἄγνοια, 134, 13. ἁμαρτήματος τί ἴδιον, L. 2. c. 26.

Ἀμβολιεργὸς, *dilator operis.* p. 282. l. 3.

Ἀμελετησία, meditationis & exercitationis negligentia, incogitantia. p. 258, l. 5. 636, 3.

Ἀμελέτητος, *non meditatus, non exercitatus,* p. 165. l. 6.

Ἀμελετήτως, *ſine meditatione.* p. 254. l. 3.

Ἀμεταπλωσία, vide in Πίπλω.

Ἀμὶς, *vas urinarium, matula.* p. 13. l. 8.

Ἄμπελος, *vitis.* p. 296. l. 12. 336, 13. 362, 4. Ἀμπελικῶς, *more vitis.* p. 296. l. 12.

Ἀμφιάραος, *Amphiaraus,* Eriphyles maritus, quæ aureo monili corrupta virum prodidit. p. 318. l. 7.

Ἀμφίβολος, *ambiguus, dubius.* p. 92. l. 9. κἂν τι κατ' ἀμφίβολον φωνὴν εἴπω, *ſi quid ambiguè dixero.* Quid ſit ἀμφιβολία, vide apud Laert. VII, 62. Scripſit Chryſippus, περὶ ἀμφιβολιῶν, *de ambiguis.* Laert. VII, 193. & A. Gell. l. 11. c. 12. & l. 12. c. 9. Quinctil. l. 7. c. 10.

Ἀμφιθέατρον, *amphitheatrum.* p. 131. l. 4.

Ἀναβαίνω, *aſcendo.* p. 159. l. 11. πῶς οὖν ἀναβαίνεις νῦν; *quomodo igitur nunc aſcendis,* ſcil. ad tribunal, dicendi teſtimonii causâ. uti apud Demoſth. ἀνάβηθί μοι μάρτυρες. p. 159. l. 11.

Ἀναβάλλομαι, *differo, procraſtino.* p. 223. l. 10. 668, 12. 673, 13. Ey. 734. lin. ult.

Ἀναβλέπειν εἰς τὸν θεατὴν, p. 272. l. 6. vide & p. 290. l. 9.

Ἀνάγῃ ὑπὸ λιμένος, *è portu ſolvit.* vide not. ad p 439. l. 11.

Ἀναγκάζω, *cogo,* ἀναγκάζομαι, *cogor.* paſſim. Ἀναγκαστὸς, *coactus, non voluntarius.* p. 96. l. 12. 187, 13. 248, 13. 331, 1. 484, 10. 544, 5. 549, 14. 593, 16.

Ἀναγκοφαγέω, *neceſſitate coactus edo,* veluti athletæ quibus neceſſitas erat impoſita comedendi, ut ſibi εὐεξίαν et robur compararent. vide not. ad p. 419. l. 3. confer 399, 3. 437, 10. Ey. 710, 6.

Ἀναγνώστης, *anagnoſtes, lector,* cujus munus erat legere alicui ſcriptum aliquod: erant autem apud Romanos ſervi literati, qui cœnante domino aliquid prælegebant. Cicer. ad Attic. 1. *Puer feſtivus anagnoſtes noſter, &c.* Famil. l. 5. ep. 9. *dicitur mihi tuus ſervus anagnoſtes, &c.* Plin. l. 8. ep. 1. *Eucolpus quidem lector &c.* & paſſim. A. Gell. l. 2. c. 22. in initio. Cæſaribus etiam in pretio fuerunt liberti à ſtudiis. p. 136. l. 5.

Ἀναιρεῖσθαι τέκνα, *tollere* ad educandum. more Roman. uti apud Terent. p. 120. l. 10.

Ἀνακλητικὸν, *ſignum quod datur receptui, claſſicum receptus.* p. 156. l. 2. vide et p. 196. l. 12. 412, 15. 510, lin. ult. 526, 10.

Ἀνακόλυθος, *inconsequens, non consentaneus.* p. 45. l. 16. 382, 5.

Ἀναληθὴς, *à veritate alienus.* vide not. ad p. 541. l. 9.

Ἀναλύομαι, *resolvor.* vide Paul. ad Phil. 1, 23. ἀνάλυσις *resolutio, mors.* 2. Tim. 4, 6. p. 624. l. 7.

Ἀναλύω, *resolvo.* συλλογισμὸς ἀναλύειν, *syllogismos resolvere.* p. 156. l. 16. 182, 8. 307, 10. 331, 12. 377, 8. 396, 6. 439, 5. 504, 14. 523, 12. 587, lin. ult. 612, 4. huc refer p. 278. l. 14. σοφισμάτιον ἔλυσας, pro ἀνέλυσας. & p. 438. l. 11. τὴν λέξιν διαλύσω, vertit Scheg. *explicabo.* Wolf. *enarrabo.* sed quid si ἀναλύσω? inde ἀνάλυσις, *resolutio modorum ex figurâ in figuram.* et Ἀναλυτικοὶ, qui τῇ ἀναλύσει utuntur. p. 182. l. 7. Quid autem sit syllogismos resolvere, vide Alex. Aphrod. in l. 1. prior. analyt. Aristot. Scripsit Chrysippus, Περὶ τῆς ἀναλύσεως τῶν συλλογισμῶν, *de resolutione syllogismorum.* et, Πρὸς τὰ ἀντειρημένα ἐν ταῖς τῶν συλλογισμῶν ἀναλύσεσι, *ad ea quæ objiciuntur syllogismorum solutionibus.* Diis acceptum refert M. Anton. 1, 17. se syllogismis resolvendis, συλλογισμὸς ἀναλύειν, *tempus non contrivisse.*

Ἀναμάρτητος, *impeccabilis.* A. Gell. l. 17. c. 19. Laert. VII, 122. ἔτι δὲ ἀναμαρτήτους, τοὺς ἀνεπιπλήκτους εἶναι ἁμαρτήματι, *esse itidem* sapientes *inculpatos, quòd in peccata incidere non possint.* p. 24. l. 7. 103, 10. 633, 10. 673, 1.

Ἀναμάχομαι, *rursus pugno.* p. 512. l. 7. ἀναμάχου τῷ λόγῳ, Scheg. *ratione eam* [phantasiam] *expugna.* Wolf. *ratione pugnam redintegra.* Sed pro ἀναμάχου, magis placet, ἀντιμάχου, *oppugna visum ratione.*

Ἀναναγκάστως, *nullo modo coactus.* p. 39. l. 4. 95, 11. 96, 1. 248, 12. 290, 7. 365. 374, 1. 502, 10.

Ἀναναγκάστως, *sine vi, ultro.* p. 495. l. 1.

Ἀνανεύω, *renuo, abnuo.* p. 97. l. 9. 337, 13. 343, 1. 363, 12.

Ἀνανεύστικῶς, *cum denegatione, sine adsensione aut adprobatione.* p. 82. l. 5.

Ἀναπόδικτος, vide in τυγχάνω.

Ἀναρχία, *status privati hominis, & ejus qui magistratu caret.* Sic accipe, p. 436. l. 5. 584, 11. 590, 11. 593, 15. 609, 3. 615, 5.

Ἀνασκευὴ, *eversio, refutatio.* p. 577. l. 7. vide κατασκευάζω.

Ἀναστρέφομαι *versor.* passim. Ἀναστροφὴ, *conversatio, ratio versandi.* p. 40. l. 9. 53, 16. 57, 3. 117, 6.

Ἀνατείνει τὰς χεῖρας πρὸς τὸν θεὸν *manus ad deum sursum extendere: cælo supinas ferre manus.* Hor. l. 3. od. 23. *tollere palmas ad sidera.* Virg. p. 652, l. 8. Ἀνατεινάμενον, Scheg *intentum in negotia.* Wolf. *elata manu.* potius, *elatâ & magnificâ voce:* nam ἀνατείνασθαι est superbe minari. vide Hesyc. & Suid. p. 449. l. 4.

Ἀναφαίρετος, *qui non possit auferri.* p. 506. l. 12. 507, 6. 547, 8. 605, 4. 624, 3.

Ἀναφορὰ, *relatio:* seu potius, *scopus,* ad quem res referuntur. p. 474. l. 2. 596, 2.

Ἀναχωρέω, *retrocedo, de statione decedo.* p. 168. l. 15. ἐκεῖ τὸ ἀναχωρητικὸν, Scheg. *ibi de statione decedimus.* Wolf. *ibi fuga.* Sensus est, Ibi oritur opinio, quæ nos perturbet, & de statu mentis dejiciat.

Ἀνδράποδον, *mancipium.* loquendi modus perquam Epicteto familiaris, quoties cum verborum quadam asperitate responsum dat, aut adverarii argumentum in ipsum regerit; severè, sed non semper sine festivitate

vitate. Notandum præterea, ſapientem ſolum eſſe liberum, cæteros ſervos, mancipia, &c. p. 25. l. 2. 37, 3. 46, 5. 56, 1. 76, 13. 79, 11. 124, 14. 153, 3. 203, 2. 238, 6. 292, 10. 318, 1. 399, 12. 439, 8. 523, 13.

Ἀνδραποδώδης, *ſervilis.* p. 490. l. 2.

Ἀνδριάντας περιλαμβάνειν, *ſtatuas amplecti.* quod genus ἀσκήσεως improbat Epictetus. vide not. ad p. 404. l. 10. 601, 9. Εγ. 731, 15.

Ἀνέγκλητος, *inculpatus.* p. 145. l. 1.

Ἀνεικαιότης, *temeritatis immunitas.* Laert. VII. 46. ἡ δ' ἀνεικαιότητα, ἰσχυρὸν λόγον πρὸς τὸ εἰκὸς, ὥστε μὴ ἐνδιδόναι αὐτῷ, *porrò veriſimilitudinis redarguitionem, validam orationem ad id quod veriſimile videtur, ne impertinenti argumento cedamus.* Ubi interpres, ἀνεικαιότης proprie eſt quædam in homine quaſi levitatis amotio, quæ facit ut ne cuiquam veriſimili aſſentiamur: *Circumſpectio.* uti Cicer. in Academ. p. 358. l. 10.

Ἀνειμένως, *remiſsè, ſolutè, negligenter.* p. 111. l. 11.

Ἀνεκτός, *tolerabilis.* p. 245. l. 13.

Ἀνεκτικὸς, *ſuſtinendi et tolerandi vi præditus.* p. 220. l. 16. 315, 5. 319, 3. 434, 5. 438, 16. 470, 10. 589, 3. 602, 11.

Ἀνεμπόδιστος, *cui nihil eſt impedimento.* p. 26. l. 2. 291, 6. 454, 6. 530. 547, 12. 556, 3. 583, 12.

Ἀνεξαπατησία, *deceptionis immunitas.* p. 358. l. 10.

Ἀνεξαπάτητος, *qui non poſſit decipi.* p. 24. l. 8. 45, 9. 360, 1.

Ἀνεξέταστος, *non exploratus.* verbum juridicum & πολιτικὸν. vide Demoſth. Plat. in Phædone. p. 137. l. 7. 407, 11. βίον ἀνεξέτασον, *vitam in quam non inquiritur.* 359, 11. 407, 12. ἀνεξέταστος φαντασία.

Ἀνεπανόρθωτος, *qui corrigi ſeu emendari non poſſit.* p. 348. l. 6.

Ἀνεπιστρεπτέω, *me non converto, non curo.* p. 188. l. 2.

Ἀνεπιστρεπτως, *negligenter, et ſine curâ.* Heſyc. Ἀνεπιστρέπτως, μὴ ὑποστρέφων. p. 211. l. 5.

Ἀνεπιστρεψία, *negligentia, incuria.* p. 170. l. 5.

Ἀνέχομαι, *ſuſtineo.* p. 36. l. 11, 49, 8. 54, 5. 117, 2. 129, 5. 175, 4. 200, 13. 231, 4. 350, 11. 372, 1. 406, 8. 415, 6. 493, 7. 520, 13. 607, 3.

Ἀνέχομαι καὶ Ἀπέχομαι, de quibus verbis conſule A. Gell. l. 17. c. 19. & vide not. ad p. 589. l. 3. 315, 5. 637, 13.

Ἀνὴρ, *vir*, id eſt, *athleta.* vide not. ad p. 17. l. 7.

Ἀνθρωπάδιον, *homuncio.* p. 21. l. 1. 161, 11.

Ἀνθρωπε, cum contemptu illius de quo Serm. p. 10. l. 3. & alibi.

Ἄνθρωπος. ζῶον λογικὸν, θνητὸν, p. 210. l. 10. θνητὸν ζῶον χρησικὸν φαντασίας λογικῶς, 352, 8. καθαρὸν ζῶον, l. 4. c. 11. φιλοθέωρον ζῶον, 162, 5. θεατὴς 35, 7. confer, 487. ἥμερον ζῶον, 218, 13. 562, 3. 600, 7. κοινωνικὸς, 119, 6. 147, 2. 218, 14. 293, 8. πρὸς πίσιν γέγονε, 183, 3. 147, 3. 601, 11. μέρος πόλεως, 192, 10. 216, 3. μέρος πρὸς τὰ ὅλα, 77, 3. 622, 6. πολίτης τοῦ κόσμου, 216, 4. 250, 13. confer, 51, 4. τεία δὲ ἐστὶ τὸ ἄνθρωπον, ψυχὴ καὶ σῶμα καὶ τὰ ἐκ τοῦ, 380, 11. ἀνθρωπικὴ φύσις, 296, 11. 487, 5. 562, 7. 563, 10. 591, 15. ἀνθρώπου ἐπαγγελία, l. 2. c. 9.

Ἀνθύπατος, *proconſul.* p. 457. l. 13. 554. 8.

Ἀνίκανος, *cui ſatis non eſt*, p. 558. l. 6.

Ἀνίκητος, *invictus.* p. 102. l. 12. Εγ. 700, 5.

Ἄνισος, *iniquus.* p. 623. l. 7. 674, 7. 676, 4.

Ἀνισόρυθμος, *qui non novit historias.* p. 35. l. 17.

Ἂν μὲν — ἂν δὲ, *si quidem &c.* bene est. *sin minus,* &c. vide not. ad p. 124. l. 5.

Ἀνομοιογενὴς, *qui sit diversi generis vel speciei.* τὰ ἀνομοιογενῆ, *alienigena.* sic Lucret. 1, 86. *ex alienigenis rebus.* p. 109. l. 9.

Ἀνομολογία, *incongruentia, inconvenientia.* l. 2. c. 21. vide not. ad p. 246. l. 8.

Ἀνομολογούμενος, *incongruens.* p. 246. l. 8. 335, 15.

Ἀνοχὴ, *intermissio, feriatio.* p. 163. l. 4. 544, 7.

Ἀξιος, *par existimatione, æqualis pretii.* vide ἀξία. p. 464. l. 11.

Ἀντεισάγω, *in alterius locum introduco.* p. 280. l. 13.

Ἀνεξετάζω, *contra,* seu *ex adverso,* seu *vicissim examino.* p. 279. l. 12.

Ἀντέχεις τῇ φαντασίᾳ, *inhibes, retines visum: viso ordinem rectum evaganti frænum injicis.* p. 360. l. 4.

Ἀντιβλέπω, *oculos contra attollo, rectis oculis intueor.* vide not. ad p. 504. l. 4. 528, 5. 570, 11.

Ἀντίγονος, *Antigonus Gonatas,* Macedoniæ rex; apud quem Zeno magna fuit in gratia. vide Laert. in vita Zenonis, & Æl. L. 7. c. 14. et l. 9. c. 26. Fallitur ergo Simplicius, qui Antigonum primum putat fuisse, Syriæ regem. p. 237. l. 6.

Ἀντιδιατάττομαι, *contra statuo, adversor.* p. 490. l. 13.

Ἀντίλοχος, *Antilochus,* Nestoris filius. p. 656. l. 11.

Ἀντίπατρος, *Antipater,* Stoicus philosophus: cujus meminit Laert. in vita Zenonis, Cicer. de Off. l. 3. c. 12. Academ. l. 2. f. 46. *Duo vel principes dialecticorum Antipater & Archedemus.* et alibi. p. 275. l. 1. 283, 8. 285, 2. 361, 13. 438, 12.

Ἀντιποιοῦμαι, *vendico, adfecto.* p. 123. l. 12. 151, 15. 152, 2. 195, 4. 198, 16. 217, 14. 259, 16. 471, 4. 583, 3. 629, 16. 630, 13.

Ἀντισθένης, *Antisthenes,* philosophus Socraticus, princeps Cynicæ sectæ & Diogenis præceptor. p. 93, l. 11. 273, 16. 460, 2. 502, 3. 566, 10. 614, 1.

Ἀντιτείνω, *in contrariam partem traho, repugno.* p. 178. l. 5. 507, 2.

Ἀντιτείνω, *renitor:* quod minime sapientem decet. Senec. ep. 107. *ille pusillus ac degener qui obluctatur,* &c. de prov. l. 5. *boni viri* —— *non trahuntur à fortunâ, sequuntur illam,* &c. Ep. 61. *da operam ne quid invitus facias* —— *repugnanti, non volenti necessitas est.* & sæpius alibi. nec aliter M. Ant. & Epict. p. 550. l. 2. 556, 10. & sic repone p. 248. l. 5.

Ἀντιτίθημι, *ex adverso pono, oppono.* p. 490. l. 13. 644, 8. 654, 13. Eg. 723, 8.

Ἀνυπαίθυνος, vide ὑπαίθυνος.

Ἀνυπότακτος, *non subjectus, qui sui juris est.* p. 216. l. 2. 573, 13.

Ἄνυτος, *Anytus* Athenienfis, qui cum Melito Socratem accusavit. p. 153. l. 13. 179, 1. 190, 1. 478, 14. 738, 4.

Ἄνω καὶ κάτω, *sursum ac deorsum.* vide Erasm. in Adag. phrasis Plat. Aristoph. &c. familiaris. p. 181, l. 2. 265, 9. 424, 2. 449, 8. 610, 17. 612, 16.

Ἀξία, *dignitas, æstimatio.* vide Laert. VII, 105. Cicer. de fin. III, 10. *æstimatio, quæ ἀξία dicitur, neque in bonis numerata sit, nec rursus in malis,* et mox, *alia æstimabilia, alia contra, alia neutrum: quæ autem æstimanda essent, eorum in aliis satis esse causæ quamobrem quibusdam anteponerentur.* Acad. I, 11. *ea sumenda, & quadam æstimatione dignanda docebat,* viz. Zeno.

ἡ τῶν ἐπιδε. ἀξίας συγχωρώμεθα, p. 17. l. 7. μεμίζεται ἀξίαν ἔχει, 13. 16. σύγκειται ταύτας τὰς ἀξίας, 128, 11. κατ' ἀξίαν, 19, 14. 208, 16. 443, 2. 464, 13. 579, 6. Sic M. Anton. III, 11. ἅμα μέντοι τῶ κατ' ἀξίαν ἐν τοῖς μέσοις συσσοχάζομαι, *interim tamen in mediis istis pro rei cujusque æstimatione rationem ejusdem habeo.* ubi vide Gatak. τὴν ἀξίαν ἑκάστῳ ἀποδιδόασιν, 326, 5. 401, 5. τὸ δὲ ἀξίαν ἑκάστου λογιζόμενον, 321, 13. ἰδεῖν δὲ ἀξίαν ἑκάστου δυνάμεως, 328, 10. & supra 326, 12.

Ἀξιόνικος, *victoriâ dignus.* p. 592. l. 16.

Ἄξιος, *dignus, æstimabilis.* πόσου ἄξιος, p. 6. l. 7. 14, 4. 321, 15. 322, 10. πλείονος ἄξιος, 25, 11. οὐδενὸς ἄξιος, 74, 4. 332, 1.

Ἀξιόω, non tantùm dignum censeo, dignor, existimo: sed & quasi axioma constituo, pro axiomate pono. Sic p. 166. l. 6. τὸ ἀξιούμενον ὑπὸ τῶν φιλοσόφων. Scheg. *quod pro verissimo habetur à philosophis.* Wolf. *hoc philosophorum pronuntiatum.* Ἀξίωμα, si Ciceronem audiamus, est enunciatio, effatum, pronuntiatum. vide Laert. VIII, 65, 66, & ibi Menag. Varro *profatum, proloquium,* appellat: vide A. Gell. l. 16, c. 8. τί παραδόξον ἀξιοῦσιν οἱ φιλόσοφοι, 167, 8. ἠξίωσε δυναρχίας; *dignatus est honore tribunatus?* 108, 1. πρὸς τὸν ἀξιοῦντα λαβεῖν, *ad eum qui æquum censebat se accepturum, ad eum qui expetebat,* 181, 8. Est etiam Ἀξίωμα, *dignitas, auctoritas,* 605, 4. & Ἀξιωμάτιον, dim. *dignitatula.*

Ἀοργησία, *status animi ab iracundiâ immunis.* p. 434. l. 11.

Ἀόργητος, *qui non irascitur.* p. 434. l. 6. Ἀοργήτως, *sine iracundiâ.* p. 429. l. 8.

Ἀπαγγελτικὴ δύναμις, *enunciativa facultas.* p. 320. l. 8.

Ἀπαγόρευσις, *interdictum, prohibitorium edictum.* p. 510. l. 6.

Ἀπαγορεύω, *interdico, renuncio, animum despondeo.* p. 178. l. 10. ἀπαγορεύσαντος, Scheg. *muta sententiam.* Wolf. *animum despondeto.* Sed aliam interpretationem locus postulat; verbum palæstricum esse videtur, eorum nempe qui retractant. Angl. *cry off, or yield.*

Ἀπήγξατο ἀπελθεῖν, Mat. 27, 5. p. 121. l. 8. ἐξ ἀπάγξης, eodem modo Angl. *Hang your self.* 273, 9. 354. 7. ἀπάγξασθαι ἂν αὐτὸν ἐποίησα, sic Theoc. Id. 3. ἀπάγξασθαί με ποιήσεις. 301, 1. οἱ μὲν ἀπάγχονται, 576, 4.

Ἀπάγω, *abduco, avoco.* p. 24. l. 1. τί δ' ἀπάγεις; *quid abducis, avocas?* 29, 11. ἀπαχθείς, *abductus,* ubi vide not. 45, 5. ἐπ' ἀδύνατον ἀπαχθῆναι, *ad impossibile perduci.* 362, 16. εἰς ἄτοπον ἀπαχθήσεται.

Ἀπαιδία, Ἀπαίδευσία, vide Παίδευσις.

Ἀπαίδευτος, *inerudituſ, rudis.* p. 103. l. 5. 178, 8. 431, 14. 593, 7. Ey. 688, 9.

Ἀπάνθρωπος, *inhumanus.* p. 98. l. 14.

Ἀπαντάω, *occurro.* est etiam ἀπαντᾶν, cum aptâ & repentinâ responsione aliqui regerere, quasi occurrere in sermone. p. 18. l. 6. 28, 5. 140, 16. 202, 8. 228, 9. 367, 1. 409, 4. 467, 10. 468, 2. 520, 15. 596, 16. 612, 12. 642, 1. 649, 6. 650, 11. 676, 9. Ey. 709, 6. Ἀπαντῶντες, *obvii.* 108, 1. 113, 13. 191, 4. 421, 2. 424, 15. 445, 8. 456, 6. 465, 5. 602, 15.

Ἀπαξία, *indignitas.* p. 13. l. 16.

Ἀπαραβάτως, *citra transgressionem.* p. 226. l. 9. in quo loco mihi videtur allusio ad albam lineam, quæ vocabatur Κανὼν, quæque

quæque non transgredienda erat in certaminibus. Cic. parad. 3. *est peccare, tanquam transilire lineas.* Sæpe amat uti Epictetus vocabulis è re agonisticâ petitis. p. 249. l. 2. νόμος ἀπαραβάτος, item Ey. 735, 14.

Ἀπαραλόγιστος, *qui falli non possit.* p. 83. l. 9.

Ἀπαραπόδιστος, *liber ab impedimentis, non præpeditus.* p. 39. l. 4. 96, 2. 126, 13. 132, 4. 290, 8. 365, 13. 453, 13. 546, 2. 590, 5.

Ἀπαραποδίστως, *sine impedimento.* p. 239. l. 9. 272, 4. 417, 8. 495, 1. 505, 5. 638, 1.

Ἀπαρεμπόδιστος, *non præpeditus.* p. 7. l. 9. Ey. 683.

Ἀπαυδάω, *renuncio.* idem ac ἀπαγορεύω, quod supra vide. p. 516. l. 9. ὅτ' ἂν ἀπαυδήσωμεν, Angl. *tho' we cry off.* verbum palæstricum

Ἀπειθέω, *non obedio.* p. 593. l. 7.

Ἀπείθεια, *inobedientia.* p. 490. l. 16.

Ἀπειπεῖν, *abdicere, abnuere, deficere.* p. 516. l. 14. κἂν πάλιν ἀπείπῃς, Scheg. *iterum si non obtineas.* Wolf. *si denuo succubueris.* Sed eodem sensu dicitur ac ἀπαυδάω, & ἀπαγορεύω. verba Agonist.

Ἀπεκλέγομαι, *in electione reprobo, non eligo.* p. 631. l. 10.

Ἀπελεύθερος, *libertus.* p. 9. l. 10.

Ἀπεπτέω, *cibum non concoquo.* p. 137. l. 1. 650, 12.

Ἀπεείπωτος, vide in Πίπτω.

Ἀπερισκέπτως, *sine circumspectione.* p. 662. l. 10.

Ἀπερίσπαστος, *non distractus.* p. 309. l. 2. 461, 4. Ἀπερισπάστως, *absque ulla distractione.* Hesyc. ἀπερισπάστως, ἀμερίμνως, ἀφροντίστως, ἡσύχως. utitur M. Ant. III, 6. Paul. ad Cor. Ep. 1. 7. 35. p. 162. l. 7.

Ἀπερίστατος, vide Περίστασις.

Ἀπευθύνω, *dirigo, dispono.* p. 672. l. 9.

Ἀπέχεις ἅπαντα, *habes omnia.* p. 361. l. 13. quo sensu apud Matt. 6. 2. ἀπέχουσι μισθόν, *mercedem habent.* & sic p. 469. l. 2.

Ἀπέχομαι, *abstineo.* p. 230. l. 14. 279, 1. 382, 12. 383, 8. 406, 14. 517, 17. 637, 13. Vide Ἀνέχομαι.

Ἀπιστία, *diffidentia.* opponitur huic οἴησις, *opinatio.* p. 417. l. 1.

Ἄπληστος, *inexplebilis, insatiabilis.* p. 558. l. 6.

Ἄπλοια, *tempus quo navigari non potest.* p. 8. l. 9.

Ἀπὸ τοῦ πράγματος, *hors de propos.* 672. 11.

Ἀποβάλλω, *abjicio.* ἀπόβαλε, *abjice,* p. 367. l. 4. alibi. Sed τὸ ἀποβάλλον, *quod inconveniens,* si scriptura non fallit, opponitur voci πρόσηκον, ἐπιβάλλον. vide not. ad p. 223. l. 3.

Ἀπογαλακτίζω, *ablacto.* ἀπογαλακτισθεὶς, *lacte depulsus.* Horat. l. 4. od. 4. p. 262. l. 13. 486. 9.

Ἀπόγνωσις, *desperatio.* p. 18. l. 9.

Ἀπογνωστικῶς, *desperanter, cum omnis spei abjectione.* p. 352. l. 5.

Ἀποδεικτικὸς λόγος. p. 341. l. 6.

Ἀποδημέω, *peregre proficiscor.* de more philosophorum exteras regiones lustrandi passim meminit Epictetus. vide not. ad p. 26. l. 13. & 424. l. 12. 35, 16. 53, 3. 482, 2. 486, 4. 494, 4. 504, 12. 505, 2. 544, 8. Ey. 696, 5.

Ἀποδημητικὸς, *peregrinari solitus.* p. 485. l. 4. 500, 12. 508, 2. 511, 13.

Ἀποδημία, *peregrinatio.* p. 509. l. 4. 584, 7.

Ἀποδίδωμι, *reddo, persolvo.* p. 11. l. 14. 576, 7, 10. Ey. 692, 3.

Ἀποδιοπόμπησις, *sacrum piaculare, piamentum.* p. 279. l. 9.

Ἀποδοκιμάζω, *non approbo, rejicio.* p. 364. l. 9.

Ἀποδυσειῶμαι, *in feram bestiam vertar.*

tor. vide Gat. ad Ant. VI, 30. p. 31. l. 5.

Ἀποθησαυρίζω, *recondo, pro theſauro congero.* Cynici ſolebant argentum datum in maxillis recondere. p. 456. l. 6.

Ἀποικονόμητος, *ab adminiſtratione ſeu diſpenſatione alienus:* vel, *minimè eligendus,* uti ἀποικονομία opponitur τῇ ἐκλογῇ. apud Alex. Aphrod. p. 539. l. 9. ὅτι παντὶ τρόπῳ ἀποικονόμητον δεῖ, Scheg. *omni modo profligandum.* Wolf. *modos omnibus propulſandum.* potius, *minimè eligendum.*

Ἀποκαρτερέω, *à vitâ per inediam diſcedo.* Sic vertit Cicer. Tuſc. diſp. I, 34. vide Lucian. Macrob. p. 473. ἢ ἀποκαρτερῶν, &c. *et inediâ ſibi mortem conſciſcens, &c. dicuntur* ἀποκαρτερεῖν, à non ſuſtinendo, inediâ vitam finire. p. 249. l. 11.

Ἀποκεφαλίζω, *capite privo, caput amputo.* p. 9. l. 5. 10, 5. 563, 13.

Ἀποκλάυματα γενῶν, p. 262. l. 14.

Ἀποκλειόμενος, *excluſus,* de amatoribus exclusis: vide not. ad p. 533. l. 13.

Ἀποκλίνω, *declino, deflecto.* p. 49. l. 9.

Ἀποκνέω, *per ignaviam aliquid aggredi recuſo.* p. 516. l. 2.

Ἀποκοπτόμενοι, *iis quibus virilia amputantur, caſtrati.* p. 296. l. 16.

Ἀποκρίνομαι, *reſpondeo.* p. 253. l. 8. ἀποκρίνεσθαι τοῖς πράγμασι, *reſponſare ipſis rebus,* nec aliter Horat. l. 2. ſ. 7. 85. *Reſponſare cupidinibus.* eleganter. 425, 10. πῶς ἀποκρίνομαι πρὸς αὐτάς. 336, 11. ἀποκρίνου ὡς πρὸς ἐρώτημα. vide l. 3. c. 8.

Ἀπολαύω, *ſum particeps,* in malam partem. p. 36. l. 9. 423, 1. 662, 9.

Ἀπολιθόω, *in lapidem verto, lapideſcere facio.* vide Gatak. ad Ant. VI, 30. p. 29. l. 11.

Ἀπολίθωσις, *in lapidem mutatio.* p. 29. l. 13.

Ἀπόλλων, *Apollo.* p. 349. l. 8. 409, 16.

Ἀπολλώνιος, *Apollonius.* vide not. ad p. 408. l. 7.

Ἀπολύομαι, *diſcedo, emigro.* p. 55. l. 5. 558, 17.

Ἀπολύω, *ſolvo, dimitto, do veniam abeundi.* p. 55. l. 4. 163, 7, 17.

Ἀπόλυτος, *ſolutus, abſolutus,* eodem ſenſu ac dicimus ea quæ abſolutè & per ſe accipiuntur. M. Ant. X, 24. μήτι ἀπόλυτον ἢ ἀπεσπασμένον κοινωνίας, *nunquid à ſocietate communi ſoluta & revulſa?* p. 191. l. 12. 192, 2. 195, 16. 216, 10.

Ἀπομύω, vel ἀπομύττω, *emungo.* p. 37. l. 4. 256, 3. 596, 12. 667, 5.

Ἀπονεκρῶμαι, *mortificor.* p. 30. l. 5, 9. 603, 8.

Ἀπονέκρωσις, *mortificatio.* p. 30. l. 3.

Ἀπονενοημένως, *temerè, ſtultè.* p. 115. l. 2.

Ἀπορδῶ, *inclino.* p. 578. l. 14. 631, 5. 649, 10. 672, 16.

Ἀπονοέομαι, *inſoleſco, veſanâ mente efferor.* p. 169. l. 2. τὸ ἀπονενοημένον, *temerarium, deſperatum.* Scheg. *vecordem.* Wolf. *deſperatiomem.* p. 263. l. 3. ἀπονοήθητι, ubi non cum deſperatione, ſed cum audaciâ inſigni efferri, vox ſignificat. vide not. eſt in promptu emendatio, ἐμνοήθητι. ſed addit Epictetus, τὸ λεγόμενον. Angl. *Man, be thou (If I may ſay ſo) a very Deſperado for the ſake of Philoſophy.*

Ἀπόνοια, *amentia, veſania, vecordia, veſana quædam confidentia.* vide Caſaub. ad Theoph. in cap. περὶ ἀπονοίας. p. 73. l. 8. 621, 5.

Ἀποπάχειν, dicitur mens cùm non affi-

afficitur ab aliquâ re, vide in Πάσχω.

Ἀποπαίω, *impleo.* ut Cicer. pro Cluent. *Impudentiæ est profiteri, quod non potes implere.* p. 91. l. 1. 184, 6. 509, 13. 559, 1.

Ἀποπίπλω, vide in Πίπλω.

Ἀπορέω, *nescio quo me vertam, consilii sum inops, in angustiâ versor.* p. 410. l. 14. 414, 1. 501, 1. ubi lege ἀπορῶμαι, vel ἐυπορῶμαι, vel saltem ἐρωτηματικῶς. Ἀπορία, *consilii inopia, angustia, egestas.* p. 413. l. 13. 435, 4. 519, 15. 527, 11. 554, 11. 649, 4. 650, 10. Εγ. 721, 11. l. 3. c. 26. Πρὸς τὰς ἀπορίαν δεδοικότας.

Ἀποσαλεύω, *fluctuo.* Paul. 2. Thes. 2. 2. εἰς τὸ μὴ ταχέως σαλευθῆναι ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ νοὸς, *ne cito à mente dimoveamini.* p. 523. l. 3. μὴ ἀποσαλεύειν διὰ σοφισμάτων, *ne à ratione dimoveamini sophistarum captiuneulis.*

Ἀποσπάω, *abstrabo, avello, decerpo.* p. 96. l. 11. 119, 9. 138, 13. 185, 7. 560, 5.

Ἀπόσπασμα, *pars rei decerpta, delibata, diuinæ particula auræ,* uti Horat. vide not. ad p. 81. l. 16.

Ἀπόστασις, *abscessio, segregatio.* p. 595. l. 9. 669, 2.

Ἀπόσημα, *abscessus.* Confer M. Ant. II, 16. p. 70. l. 10.

Ἀποστρέφομαι, *avertor, aversor.* p. 405. l. 5. 580, 2. 662, 15.

Ἀποστροφὴ, *aversio, depulsio.* p. 582. l. 1.

Ἀποτίλλω, *avello.* p. 358. l. 6. vide Μιλόω.

Ἀποτρόπαιος, *averruncus.* p. 279. l. 10. Θεῶν ἀποτροπαίων. Apud Romanos *Dii Averrunci* putabantur mala averruncare, depellere, avertere: Persius vocat Deos depellentes: ——— *Diis depellentibus aquam Perente.* Cujusmodi apud Græcos Apollo & Hercules habebantur, quos idcirco appellavere Ἀλεξικάκους, Ἀποτροπαίους, Ἀποτροπαίους.

Ἀπολυγχάνω, Ἀπολευκικὸς. Ἀπολευκικῶς, vide in Τυγχάνω.

Ἀποτυφλόω, *excæco.* p. 39. l. 10. 90, 16. 98, 11. 297, 7. 302, 14.

Ἀποφαίνω, *enuncio.* p. 160, l. 15. 542, 5. Ἀπόφανσις, *enunciatio.* p. 160, l. 10. vide Laert. in vitâ Zenonis VII, 69. Cic. Acad. l. 2. *fundamentum dialecticæ est quicquid* enunciatur *aut verum esse aut falsum.*

Ἀποφάσκων, p. 396. l. 9. τὰ τῦ ἀποφάσκοντος, Scheg. *redarguentem syllogismum.* Wolf. *inficiantem.* Meminit Clem. Alex. Strom. 4. περὶ ψευδαποφάσκοντος λόγυ. Scripsit autem Chrysippus, Περὶ Ἀποφάσκοντος, de *negatione.* item, Λόγοι ἀποφάσκοντες. Laert. VII, 197.

Ἀπραγμων, *qui nihil efficit, ignavus.* p. 60. l. 12.

Ἀπρόπλωτος vide in Πίπλω.

Ἀπροσδόκητος, *inopinus.* p. 511. l. 11.

Ἀπροσεξία, *incuria, negligentia.* p. 669. l. 14.

Ἀπρύλλα, *Aprylla,* nomen fœminæ. vide not. ad p. 569. l. 1.

Ἀπταίστως, *citra offensionem.* p. 239. l. 8. M. Ant. V, 9. jungit τὸ ἀπταιστον καὶ εὔρυθμον, vertit interpres, *facultatem quæ nusquam impingat, sed prosperè feratur.*

Ἅπτομαι, *tango.* μέχρι νῦν ἁπτῶ τὰ πράγματος *hactenus rem ne tetigisti quidem,* p. 271. l. 13. ὅτως ἥψατο τῦ γινομένων, *tam dextrè rem tetigit,* 481, 9. καλῶς μεμάθηκε, *pulcrè me tetigit, tractavit,* 483, 10. Πολέμωνος ἥψαντο οἱ λόγοι, *sermones Polemonem pupugere, affecere, tetigere,* 666, 6. ἅψασθαι τινος ἔργυ,

Ἔργα, *opus aliquod aggredi*, Ey. 684, 6. 687, 2. 723, 10. 725, 14. ἀπερωμένῳ ἦ, scil. τῶν ἀφροδισίων, eo sensu quo Paul. 1 Cor. 7, 1. γυναικὸς ἅπτεσθαι, *mulierem attingere*. 720, 5.

Ἀργίαι, *feriæ*. p. 641. l. 9.

Ἀργυρίδιον, *pecuniola*. dim. quibus uti amat Epictetus, quo rei vilitas & contemptus indicaretur. p. 102. l. 6.

Ἀργυρογνώμων, *argentarius, qui argentum probat*. Hesych. ἀργυρογνώμονες, τραπεζῖται, δοκιμασταί. p. 110. l. 16. 182, 5.

Ἀργυρογνωμονικὸς, *pertinens ad artem argenti probandi*. p. 182. l. 1.

Ἀρεστὸς, *gratus, placidus*. p. 79. l. 9.

Ἀρεστῶς, *grate*. p. 79. l. 3.

Ἀρίκεια, *Aricia*, oppidum non procul à Româ. p. 11. l. 8. 761, 13.

Ἀριστείδης, *Aristides*, Milesius. vide not. ad p. 645. l. 16.

Ἀριστεύω *fortissime me gero*. Hom. Il. ζ'. 208. p. 139. l. 7.

Ἀριστοφάνης, Comicus poeta. p. 663. l. 10.

Ἀρκέω, *sufficio, satis sum*. ἀρκεῖ αὐτοῖς, *iis esto contentus*. p. 8. l. 2. ἀρκεῖσθαι τῷ δεδομένῳ, 10, 14. ἀρκεῖ ἐκείνοις, *iis satis est*. 34, 6.

Ἁρμόζω, *quadro, apto, congruo*. p. 180. l. 6. Ἁρμογὴ, *aptatio, coagmentatio*. p. 539. l. 13.

Ἁρπαστὸν, *harpastum*, genus pilæ. sic vocat Martial. in Epigr. dictum est ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν, namque arripere conati sunt projectum, non in sublime, sed solo repercussum, extraque ludi limites ejicere. p. 189. l. 4. Ἁρπάστιον, dim. p. 190. l. 6.

Ἀῤῥώστημα, *infirmitas, morbus*. Cic. Tusc. disp. IV. 10. *deinde ægrotationes, quæ à Stoicis ἀῤῥωστήματα*. p. 276. l. 13. 277, 6.

Ἀρχέδημος, *Archedemus*, Stoicus. Cujus meminere Cicer. in Academ. & alibi. Strab. l. 14. Laert. in vitâ Zenonis. aliique.

Ἀρχιμήδης, *Archimedes*, Syracusanus. p. 766. l. 8.

Ἀσβολέω, vel ἀσβολόω, *fulgine inficio*. p. 422. l. 14. Ἀσβολὴ, *fuligo*. p. 423. l. 1.

Ἀσιτέω, *à cibo abstineo*. p. 246. l. 5. sic lege & p. 267. l. 8. 414, 11. ita quoque, 462, 12. Ἄσιτος, *qui cibum non sumpsit*. p. 273. l. 4.

Ἄσκημα, *id in quo nos exercemus*, p. 529. l. 6. Ἄσκησις, *exercitatio*, p. 504. 506, 9. 550, 12. ἀσκήσας ἄσκησιν. Περὶ Ἀσκήσεως, l. 3. c. 12. Ἀσκητὴς, *exercitator, athleta*. vide Hesyc. 281, 2. 406, 1. Ἀσκητικὸς, *ad exercitationem comparatus*, 405, 12. 408, 4. 416, 3.

Ἀσκληπιός, *Æsculapius*, medicorum deus, pro ipso medico. p. 640. l. 1. Ἀσκληπιεῖα, *Æsculapii templa*. p. 314. l. 8.

Ἀσόφιστος, vide σοφίζομαι.

Ἀσπάζομαι, *saluto*. ubi respicit ad morem salutandi apud Romanos. p. 194. l. 14. 280, 3. 617, 9. Ἀσπασμὸς, *Salutatio*. 584, 15. 594, 15.

Ἀσταφὶς, *uva passa*. p. 508. lin. ult.

Ἄτομος, *facultate loquendi destitutus*. p. 340. l. 4. ἀτόμους αὐτοὺς πεποίηκε, *eis ora obturavit*.

Ἄστρωτος, *qui non est instratus, stragulis non tectus*. p. 122. l. 15. ἐπ' ἀστρώτου πέδου καθεύδειν, *dormire in nudo solo*, cùm herba ipsa vicem straguli præstat.

Ἀστυνόμος, *urbis curator, Ædilis*, sed diversi erant Ædiles Romanorum ab Athenienſium Astynomis. p. 354. l. 11.

Ἀσύγχυτος, *non confusus*. p. 660. l. 9. Ἀσυγχύτως, *citra confusionem*, p. 637, lin. ult.

Ἀσυμμετρία, *inconcinnitas, symmetriæ*

triæ carentia. p. 407. l. 9. Ἀσύμμετρος. *inconcinnus, incongruus.* p. 492. l. 9.

Ἀσυμπαθὴς, vide συμπαθέω.

Ἀσύμφωνος, *absonus, inconveniens.* p. 246. l. 8. 423, 9. Ἀσυμφώνως, *inconvenienter.* p. 25. l. 5. 335, 16.

Ἀσύναλος, *qui congregari non possit.* p. 167. l. 2. Ex. 729, 2.

Ἀσφάλεια, *securitas.* p. 250. l. 8. 359, 10. 424, 7. 522, 13. 605, 10. ἐν ἀσφαλείᾳ, *securè, tuto,* 52, 10. πᾶσά σοι ἀσφάλεια, 176, 8. Dicitur ἀσφάλεια in contractibus & fide data, *cautio, securitas, pignora, sponsores.* ἀσφάλειαν διδόναι, et ἀσφάλειαν γράφειν, dare cautionem, dare idoneos sponsores, satisdare, dicimus Angl. *to give security.* p. 235. l. 10.

Ἀσφαλὴς, *securus, tutus.* p. 147. l. 3. 649, 12. ἀσφαλὲς τὸ πρᾶγμα, 231, 12. ἀσφαλὲς τὸ τεῖχος, 604, 14. Ἀσφαλῶς, *securè,* 239, 8. 273, 4. 382, 16. 439, 15. 491, 11. 522, 8. 554, 13. 598, 13. 656, 1. 670, 12. 674, 14. 675, 11.

Ἀσχολοῦμαι, *occupatus sum, negotiis distringor.* p. 375. l. 16. Ἀσχολία, *occupatio, negotium.* p. 462. l. 3. 590, 11.

Ἀταλαίπωρος, non modo ærumnarum & laborum expers, sed is qui diligenter non examinat, non curiosè inquirit, laboris impatiens, delicatulus. Thucyd. l. 1. c. 20. ἔτως ἀταλαίπωρος τοῖς πολλοῖς ἡ ζήτησις τ ἀληθείας, *adeo apud plerosque ipsa veritatis investigatio est laboris impatiens.* ubi schol. ἀταλαίπωρος, ἀνεξέτας. Dionys. Hal. antiq. Rom. l. 4. c. 30. ἔτως ὀλίγον ὄξιν ἐν ᾗ ἱστορίαις αὐτῆς τὸ περὶ τ ἐξέτασιν τ ἀληθείας ἀταλαίπωρον, *adeo parum laboris hic scriptor in suis historiis ad exquirendam rerum veritatem impendit.* Hinc optime explicatur illud p. 279. l. 5. ἀταλαίπωροι Ἀκαδημαϊκοί. Sic dicit, quippe qui severiorum studiorum fuerint impatientes, qui diligentius res non perpenderint. p. 75. l. 11. ἀταλαίπωρος, Scheg. *impatiens.* Wolf. *delicatus.* haud male. p. 161. l. 10. ἀταλαιπώρους, Scheg. *minus strenuis. Wolf.* ignavis. p. 257. l. 10. ἀταλαίπωροι, Scheg. *molles ac effœminati.* Wolf. *delicati.* Sic quoque lege p. 271. l. 6. ἀταλαίπωρε, cum nostro codice, id est, Tu qui adeo delicatulus es, ut hasce res ad amussim non examinaveris.

Ἀταπείνωτος, *minimè abjectus.* p. 611. l. 2.

Ἀταραξία, *status animi imperturbati.* l. 2. c. 2. περὶ ἀταραξίας. p. 52. l. 12. 123, 1. 171, 12. 281, 6. 412, 10. 421, 6. 505, 3. 522, 3. 582, 10. 618, 9. 640, 8. 654, 7. Ex. 693, 6. Ἀτάραχος, *vacuus à perturbationibus.* p. 186. l. 7. 208, 14. 209, 11. 272, 14. 438, 16. 477, 10. 551, 11. 594, 13. 611, 2. 639, 10. 640, 13. 664, 5. Ἀταράχως, *imperturbatè, tranquillè.* p. 28. l. 1. 187, 11. 242, 14.

Ἀτέκμαρτος, *de quo nulla certa conjectura fieri potest.* 292. l. 14.

Ἀτελὴς, *imperfectus, inefficax, irritus.* ὀρέξεις ἀτελεῖς, p. 459. l. 6. 522, 12. 594, 8. 605, 8. 649, 15. ἐπιβολὴ ἀτελὴς, 471, 10.

Ἀτεχνία, *imperitia, inertia,* opponitur voci τέχνη. *nulla ars,* vide Quinct. l. 2. c. 20. p. 632. l. 5.

Ἀτιμώτητος, *neglectus.* p. 451. l. 13. 631, 12. 662, 12.

Ἀτοπία, ἄτοπος, vide τόπος.

Ἄτοπος, *absurdus, inconsequens.* p. 45. l. 16. 67, 13. 362, 15.

Ἀτόπως,

Ἀτόπως, *absurdè*. p. 346. l. 4.
Ἀτρεὺς Ἐυριπίδου, tragœdia nunc non extat. p. 149. l. 13.
Ἀττικὴ, *Attica*, regio Achaiæ, in qua Athenæ. p. 264. l. 7.
Ἀτυχέω, Ἀτυχὴς, Ἀτυχία, Ἀτύχημα, vide in τυγχάνω.
Αὐγέστα ἱερωσύνη, de ſacerdotibus Auguſtalibus, quos ſcribit Tacit. Annal. XIV, 15. inſtitutos fuiſſe in honorem Auguſti Cæſaris, vide not. ad p. 108. l. 9.
Αὐλὴ, *aula*. p. 60. l. 1. 677, 7.
Αὐτόθεν, *ex tempore, confeſtim*. p. 3. l. 11. αὐτόθεν ὁρμηθεὶς, Scheg. *pro re natâ*. Wolf. *citra ullam præmeditationem*. 26, 16. αὐτόθεν προθύμως, *nec mora* &c. et p. 177, 16. 178, 12. 213, 13. 260, 2. 316, 4. 578, 14.
Αὐτομέδων, *Automedon*, p. 657. l. 5. Virg. Æn. 2.

— *Equorum agitator Achillis*
Armiger Automedon,

Αὐτὸς, de aliquo κατ' ἐξοχὴν, ſic diſcipuli de Pythagora Αὐτὸς ἔφα. item ſervi de domino. vide Schol. ad Nub. Ariſtoph. verſ. 218. & conſule Caſaub. ad Theophraſt. c. 2. nec aliter Plaut. *Ipſa miſit*. ubi *ipſa*, eſt hera. p. 107. l. 12. τί ποιεῖ Αὐτὸς, id eſt, *dominus*. 300, 6. ὑπ' Αὐτῦ, à domino. Sic lege p. 444. l. 1. Αὐτὸς λέγει, *domino dicit*. Sic & p. 499, l. 5. εἰς οἶκον Αὐτῦ, *in domum ipſius*, id eſt, domini. vide etiam not. ad p. 707. l. 13. Sic forſan honoris causâ Arrianus p. 183. l. 3. Λέγουσι αὐτῦ, *Epicteto dicente*; & alibi.
Αὐτῦ, pro αὑτῦ, ſeu ἑαυτῦ, paſſim uſurpatur. vide not. ad p. 230. l. 10.
Αὐτῦ ἕνεκα πάντα ποιεῖν, p. 105. l. 15. confer p. 117. l. 7. 140, 4. 313, 11. 364, 7. 383, 13. 506, 8. 600, 10. 606, 5. 611, 13. 715, 1.
Αὐτοτελὴς, *in ſe ſuum habens finem, ſuis numeris abſolutus*. p. 622. l. 2.
Ἀφαιρετὸς, *qui auferri poſſit*. p. 484 l. 10.
Ἀφειδὴς, *non parcens*. p. 170. l. 5. τὸ ἀφειδὲς, ubi forſ. ſupplendum τῦ βίυ. Sic Ariſtot. Eth. l. 4. c. 3. ἀφειδὴς τῦ βίυ, *vitæ prodigus*. cæterùm τὸ ἀφειδὲς, *non parcere*, idem eſt ac ἀφειδία, qua voce utitur Paul. Apoſt. col. 2. 23. ἐν ἀφειδίᾳ τῦ σώματος, *in eo quod corpori non parcant*.
Ἀφεκτικὸς, *abſtinendi facultate præditus*. p. 315. l. 6. 589, 3.
Ἀφὴ, *haphe*, Mart. l. 7. Ep. 66. *tactus*, Ovid. Met. IX, 26. vide not. ad p. 419. l. 9. 457, 3. 587, 5. Ey. 710. 13.
Ἄφιλος, *ab amicitiâ alienus*. p. 618. l. 14.
Ἀφιλόσοργος, *à caritate alienus*, p. 274. l. 6.
Ἀφίστημι, *abſisto, diſcedo*. p. 19. l. 3. ἀποστῶ *diſceſſerim*. et mox ἀφιστάμεθα. 25, 14. Ey. 714, 11. ἀποστὰς τῦ ἐχθρῦ. 30, 2. ἀφίσασθαι, *abſiſtere*, 44, 2. ἀπέστημεν, 76, 15. ἀποστήσεις, vide not. alibi, ut, 98, 5. 106, 10. 230, 8. 240, 8. 342, 12. 344, 5. 398, 12. 403, 3. 405, 16. 418, 14. 605, 11.
Ἀφόρητος, *intolerabilis*. p. 12. p. 13. Ey. 728, 11.
Ἀφυὴς, *inhabilis, hebes, ingenio tardus*. p. 19. l. 3. 379, 8. 612, 1. Ey. Ἀφυΐας σημεῖον, 727, 6.
Ἀχάριστος, *ingratus*. p. 321. l. 6. 326, 5. 327, 12.
Ἀχίλλης, *Achilles*. p. 69. l. 11. 115, 8. 148, 2. 328, 3. 338, 2. 339, 9. 445, 1. p. 128. l. 4. παίζει τὸν περὶ Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλέα. p. 483. l. 3. διαγελᾶσθαι πῶς Ἀχίλλης ἀπέθανεν.
Ἄχρηστος, *inutilis, incommodus, nequam*. nonnunquam, *noxius*, uti

apud Horat. l. 3. od. 24. *aurum inutile.* p. 54. l. 1. 107, 6. 184, 10. 308, 5. 493, 3, 8. 505, 11, 522, 1. 525, 7. 603, 8.

B.

Βαλανεῖον, *Balneum.* p. 524. l. 7.
Βάλλω, *jacio.* p. 121. l. 8. νεανίσκῳ βέβληκεν, lege. συμβέβληκεν, & verte, *composuit cum juvene.* Sic Horat. l. 1. s. 8. 20. *Uti non* compositus *melius* cum *Bitho Bacchius.* & apud Cicer. *compositiones gladiatorum.*
Βάπτω, *immergo.* p. 214. l. 15. τῷ βεβαμμένῳ, *baptizati.* loquitur de Christianis quos cum Judæis confundit.
Βάραθρον, *Barathrum,* locus in Atticâ tenebrosus, ubi facinorosos præcipitare solebant: usurpatur pro quovis loco profundo & tenebricoso. p. 80. l. 6.
Βαρβαρίζω, *barbarè loquor.* Laert. VII, 44, 59. p. 395. l. 2.
Βασανίζω, *exploro, examino.* βάσανος est lapis, quo aurum probatur: & βασανισταὶ, *exploratores.* p. 244. l. 13. 284, 4. 286, 9. 420, 5.
Βασιλεία, *regnum.* p. 281. l. 5. ubi allusio ad Stoicorum illud, Solus sapiens est rex. Vide Cicer. de fin. III, 22. p. 269. Laert. VII, 122.
Βάτων, *Bato,* nomen aliptæ. p. 17. l. 10.
Βιωτικὸς, *ad vitam pertinens.* p. 133. l. 6. 134, 1, 16.
Βλακεύω, *socordiæ me dedo.* p. 126. l. 3.
Βοήθεια, *adjumentum.* p. 138. l. 2. Βοήθημα, idem. 213, 14.
Βουλευτὴς, *Senator* Romanus, p. 354. l. 16. 494, 2. 510, 8. Βουλεύων, Senatorem agens apud Athenienses, unus ex Senatoribus Areopagi. p. 500. l. 17.
Βούλημα τῆς φύσεως, p. 94. l. 2. 435, 8. Εγ. 708, 2.
Βούλησις, *voluntas.* p. 242. l. 9.
Βρισηΐς, p. 128. l. 6. *Briseis,* quam secum abduxit ad Trojam Achilles, ab urbe Lyrnesso prius dirutâ; quæque postea dissidii causa fuit inter Achillem & Agamemnonem.
Βρόγχος, *sorbitio.* Hesych. Βρέγχος, ῥόφισμα, lege ῥόφημα. Nicandri Schol. significare ait, ὀλίγον πόμα. p. 408. l. 9. ἐφέλκυσαι βρόγχον ψυχρῷ, *frigidæ aliquantulum sorbillando sumas.*

Γ.

Γάλβας, *Galba,* Romanus imperator, Neronis successor. occisus est imperii mense 8. p. 420. l. 14.
Γαλήνη, *securitas, tranquillitas.* p. 281. l. 13.
Γαλιλαῖοι, *Galilæi,* sic Christianos vocabant. p. 621. l. 15.
Γάλλοι, *Galli* Cybeles, (Phædr. l. 3. fab. 20.) dicti vel à Gallo quodam qui primus Cybeles sacerdos fuerit, vel à Gallo Phrygiæ flumine, cujus largiore hausto, ut aiunt, lymphatici facti, seipsos castravere. de eis Lucan: l. 1. 566. Ovid. Fast. IV. 243. Lucian: in dial. Ven. & Cup. Cæterùm dicit, ἡ μανία καὶ ὁ οἶνος, quippe, ut Liv. l. 9. dec. 4. *additæ voluptates religioni, vini et epularum.* neque unquam sejuncta sunt sacra Cybeles & Bacchi. notum quoque proverbium, οἶνος καὶ ἀλήθεια: p. 296. l. 10.
Γελωτοποιὸς, *scurra.* p. 159. l. 1.
Γέρων χωλὸς, p. 91. l. 3. & Γερόντιον, *senecio.* p. 198. l. 13. ubi de se Epictetus, uti & p. 289. l. 5.
Γέτας, *Geta,* servi nomen apud Menandrum & Terentium. p. 534. l. 1.
Γέται, *Getæ,* qui & *Daci* vocabantur, pop.

pop. in Scythiâ Europæa. p. 315. l. 14.

Γήδιον, dim. à γῆ *terra*. p. 413. l. 3.

Γηροκομέω, *curam alicujus in ſenectute gero*. Xen. in œcon. vocat liberos qui ſenes alunt parentes, γηροβοσκούς. p. 372. l. 14.

Γιγνῶσκε σαυτὸν, *noſce teipſum*. p. 101. l. 6. 350, 3. 457, 3.

Γνώριμοι, *diſcipuli*, quibus familiariter utimur, vocabulum minus arrogans, quàm μαθηταί. vide Suid. & Heſych. errant ſæpe interpretes in hac voce vertenda. p. 164. l. 1. 443, 6.

Γνωστικὸς, *cognoſcendi facultate præditus*. p. 297. l. 12. Γνωστὸς, *cognoſcibilis*. p. 292. l. 13.

Γογγύζω, *murmuro*. Heſych. Γογγύζειν, φθέγγεσθαι, τὸ θορύζειν, lege, τονθορύζειν. p. 161. l. 12. 550, 3.

Γονάτων ἅψασθαι, *genua amplecti*; ſupplicantium more: nam genibus quandam ineſſe reverentiam credebant veteres. frequenter apud Homer. γούνων ἅπτεσθαι. Sic Virg. Æn. 6. *Genua amplexus, genibuſque volutans*. p. 135. l. 12. 178, 2.

Γρατίλλα, *Gratilla*, nobilis fœmina cujus meminit Plinius. vide not. ad p. 201. l. 11.

Γραφεῖον, *Stylus*. p. 463. l. 2.

Γύαρα, *Gyarus*, & *Gyara* plur. num. inſ. maris Ægæi, ubi Romani noxios mittere ſolebant. Juv. I, 73. *Aude aliquid brevibus Gyaris, &c.* p. 130. l. 4. 198, 6. 510, 13. 512, 10. 514, 3. 594, 4.

Γυμνάζω, *exerceo*. p. 10. l. 9. 11, 3. 133, 11. 157, 2. 174, 5. 258, 4. 280, 15. 286, 11. 366, 10. 389, 3. 399, 1. 405, 15. 408, 2. 419, 4. 434, 12. 437, 10. 458, 1. 527, 3. 529, 5. 541, 6. 560, 6. 586, 10. 587, 4. 589, 3. 591, 11. 613, 3. Εγ. 727, 8. Γυμνασία, *exercitatio*. p. 42. l. 11. 45, 13. 48, 15. 138, 16. Γυμνάσιον, *gymnaſium*. p. 259. l. 13. Γυμνασίδιον, *gymnaſiolum*. p. 260. l. 6. Γυμνασίαρχος, *gymnaſii præfectus, gymnaſiarcha*. p. 384. l. 13.

Γυναῖκες κοιναὶ, p. 185. l. 2. confer fr. p. 760. l. 8. Γυναῖκες ἀπὸ ἰσῆς ἑπτῆς, Εγ. 726. l. 11.

Γυναῖκες μετὰ χεῖρας ἔχουσι ἡ Πλάτωνος πολιτείαν, διά τι fr. p. 760. l. 7. Γυναικάριον *mulierecula*. dim. non ἀπροσδιορίστως, *ſed* μειωτικῶς & καταφρονητικῶς. p. 278. l. 16. 316, 2. 452, 16. 552, 14. Εγ. 690, 5, *uxorcula*. Γύναιον, 485, 7. 499, 1.

Γωνία, *angulus*. ἐν γωνίᾳ ποιεῖν, i. e, *ſecreto, clanculum*, p. 231. l. 14. εἰς τὴν γωνίαν ἀπελθὼν, ſic M. Ant. X, 8. ἀπιέναι εἰς γωνίαν τινα. 240, 8. 470, 2.

Δ.

Δαδοῦχος, *Daduchus, faciſer*, qui in Eluſiniis Cereri facem ferebat. p. 440. l. 4.

Δαιμόνιον, *dæmonium, genius*. p. 350. l. 8. 355, 13. 595, 11.

Δαίμων, *genius, deus*. p. 83. l. 7. 190, 1. 559, 3. κατά τινα δαίμονα, *forte fortuna, forte quadam*, 107, 7. κακοῖς δαίμοσιν, 118, 2.

Δαίρεσθαι, *flagellis cædi*: ſcil. ſi quid contra leges certaminum admitterent. p. 398. l. 14. vide & p. 419. l. 10. 456. lin. ult.

Δάκνω, *mordeo*. Δάκνομαι, *mordeor*: quo ſenſu & apud Latinos. Terent. Eun. 3. 1. *quod eam mordeat*. Hor. l. 1. ep. 16. *mordear opprobriis falſis*. p. 360. l. 5. 512, 7. 515, 4. 611, 8. 638, 12. 654, 12. Εγ. 731, 1.

Δάκνειν, *mordere*, ut fera. p. 562. l. 7. 603, 10.

Δάκτυλον μηδὲ ἐκτείνοντες, *ne digitum porrigentes.* exemplum leviſſimæ actionis. apud Laert. VII, 104. vide not. ad p. 226. l. 10. fr. 760. l. 16.

Δάκτυλον μέσον ἐκτείνας, *digitum medium porrigens*: contemptûs ſignum. p. 631. l. 3.

Δακτύλιος, *annulus*. p. 118. l. 11. 538, 2.

Δαναός, *Danaus*, quinquaginta filiarum pater. p. 464. l. 6.

Δεῖνα, loco nominis proprii uſurpatur, *aliquis, quidam, neſcio quis*. p. 125. l. 3. 226, 1. 262, 4.

Δεῖξον ἡ πλάνην, p. 98, l. 4. 144, 5. 228, 15. 343, 8. 387, 15.

Δέω, *ligo, in vincula conjicio*. p. 9. p. 10. p. 151.

Δηΐφοβος, *Deiphobus*, Hectoris frater. p. 284. l. 8.

Δημαρχέω, *plebis tribunatu fungor*. p. 417. l. 11. Δημαρχία, *tribunatus plebis*. p. 108. l. 1. 545, 3. 582, 16.

Δημήτηρ, *Ceres*, quaſi γῆς μήτηρ, *mater telluris*. p. 301. l. 7. 439, 13.

Δημήτριος, *Demetrius*, nobilis Cynicus. vide not. ad p. 130. l. 8.

Δημοσθένης, *Domoſthenes*, Orator Athenienſis. p. 331. l. 12.

Δηνάριον, *denarius*. p. 25 l. 10.

Διαβάλλω, *defero*. p. 342. l. 9. φύσει διαβέβληται πρὸς μάχην, ad verbum, *naturâ defertur contra pugnam*: vel, *naturâ abhorret à pugnâ*. 442, 9. ὑπὸ διαβαλλόντων, *qui calumniantur*. 481, 8, διαβέβληκεν, *criminatus eſt*. 505, 10, ἵνα μὴ διαβάλῃς, *ne damnes*. Ep. 722, 4, διαβεβλημένος πρὸς τὰ ἐκτὸς, *eſt hominis abjecti ad externa*.

Διαβασανίζω, *diligenter exploro*. p. 522. l. 5.

Διαγωγὴ, *traductio, converſatio*. p. 410. l. 13. 414, 1. 641, 8.

Διάδοσις, *traditio quæ ſit per manus, diſtributio, impertitio*, ſic Bud. ex Dionyſ. Areop. διάδοσις τῶν θεῶν, *impertitio providentiæ*. M. Ant. I, 17. de diis locutus, ἢ ἐκεῖθεν διαδόσεσι, vertit Gatak. *ſuggeſtiones*. p. 72. l. 14. 82, 14. ubi vide not.

Διάθεσις, *diſpoſitio, ſeu animi affectio*. p. 478. l. 6.

Διαθήκη, *teſtamentum*. p. 235. l. 8.

Διαιρέω, *divido, diſtinguo*. τὰ γένη τὰ διηρημένα, *genera diſtincta*, p. 90. l. 1. διελεῖν, 116, 10. αὐτόθεν δίελε, 178, 12. δίελε τὰ πράγματα, 187, 1. αὐτὸς διαίρει παρὰ σεαυτῷ, Ep. 696, 19. 699, 10. τὸν διαιροῦντα λόγον, 735, 2. ubi vide not. Διαίρεσις, *diviſio, diſtinctio*. p. 198. l. 14. 286, 11. 287, 3.

Διακονία τοῦ θεοῦ, *dei miniſterium*. p. 461. l. 5. Vide Act. 1, 25. 2 Tim. 4, 5.

Διάκονος, 526, 4.

Διακείνω, *dijudico, diſcerno, diſcrimino*. δυνάμεις διακείνουσι, p. 6. l. 12. διακείνειν φαντασίας, 35, 6. 110, 12. 310, 8. 587, 9. ἃ θέλεις αὐθάνετος καὶ διακεῖναι, 50, 1. διακείνης δὲ ἐπὶ μέρους ἕκαστον, 65, 13. διακεῖναι, 50, 1. 309, 14. 337, 10. διακείνειν, 550, 13. 551, 7. 566, 9. 587, 9. διακείνουσι, lege ἀνακείνοντος, 569, 15. Διακεικτικὸς, *diſcernendi, ſeu ſecernendi vim habens*. p. 41. l. 12, 15. 93, 8. 98, 11.

Διαλαμβάνω, *diviſim et ſigillatim accipio, divido, diſtinguo*. διαλάβωμεν, p. 92. l. 14. διαλαμβάνουσι, 265, 13. ὑπὸ ταῦτα διειλημμένων, 295, 14. διαλαβοῦσα, 623, 9.

Διαλέγομαι, *diſſero*. Περὶ τοῦ διαλέγεσθαι,

λέγειν, l. 2. c. 12.
Διαλογισμὸς διαλογιεῖσθε, p. 53. l. 11.
Διαλύσω τ λέξιν, Scheg. *orationem explicabo.* Wolf. *dictionem declarabo.* vide ἀναλύω. p. 438. l. 11.
Διαλύομαι, *dissolvor.* διαλυθῆναι τ ψυχὴν ἀπὸ τ σώματος, *animam à corpore solvi, segregari,* p. 400. l. 14. τὰ μὲν διαλύειν, 186, 16.
Διάνοια, *mens, animus, animi sensa.* τ ἐκείνου διανοίας, Scheg. *ipsius sententias.* Wolf. *ingenii illius.* Angl. *his sentiments.* p. 3. l. 9. ἐν ἀνθρωπίνῃ διανοίᾳ, *in mente humana,* 29, 2. ἐξ ὅλης τ διανοίας, *toto animo,* 142, 13. 148, 6. μὴ τ διάνοιαν, *animum meum.* item p. 309. l. 2. 395, 11. 396, 3. 447, 12. 566, 9. Εγ. 689, 14. Διανοητικῶς, *cum animi cogitatione & intelligentiâ.* p. 82. l. 5.
Διαξυρέω, vel Διαξυράω, *abrado.* p. 17. l. 14.
Διαπρέπω, διαπρέφω, *conspicuus fio, excello.* Hesyc. διαπρέφας, λαμπρὸς φανείς. p. 435. l. 10.
Διαπίπτω, vide in Πίπτω.
Διαπυκτεύω, *pugnis decerto, contendo.* p. 305. l. 15.
Διαρθρόω, *articulis suis distinguo, explano.* utitur M. Ant. III, 1. p. 91. l. 11. 92, 2. 226, 15. 230, 4. 266, 16. 267, 16. Διάρθρωσις, *explanatio.* p. 268. l. 10. 630, 16.
Διαστροφὴν ἐναντίαν ἴσῃ διεστραμμένῃ, *contrariâ perversitate depravatus eris.* p. 384. l. 7.
Διατείνομαι, *contendo, vehementer differo.* hanc vocem Cicero videtur in animo habuisse Tusc. disp. III, 17. p. 198. *Zeno contendere & magnâ voce dicere solebat.* vide not. ad p. 567. l. 16.
Διατίθημι, *dispono, aliquo modo adficio.* διατίθεσθαι, *affici,* p. 99. l. 4. διατιθέναι, *disponere,* 193, 4. διατιθεὶς, vide not: 219, 11. διαθεῖναι, 628, 3.
Διατριβὴ, *diatriba,* (ita A. Gell. I, 17.) *locus philosophicis exercitiis dicatus, dissertatio, conversatio, congressus.* p. 485. l. 9. 495, 10. 502, 7. 503, 5. 512, 11.
Διαφέρω, *differo.* τί διαφέρει; *quid interest?* p. 186. l. 2. 286, 7. τί μοι διαφέρει πῶς, *mihi perinde est,* 188, 16. ἐμοὶ ἐγγὺς διαφερόμεθα, *nobis perinde est,* 222, 1. τί διαφερόμεθα; *quid dissentimus?* 268, 11. ἐκέτι διαφέρομαι, *mihi perinde est,* 627, 16. 680, 3.
Διαφορὰ, *differentia.* p. 328. l. 7. 430, 5.
Διαχέω, *diffundo.* διαχεῖσθαι, *gaudio diffundi.* vel Simpl. *diffundi,* nam sic apud Latinos. Cicer. in Lælio, *Ut ex bonis amici quasi* diffundatur, *& incommodis contrahatur.* & Tusc. disp. IV, 6. *cùm inaniter et effuse animus exsultat &c.* p. 592. l. 1. Διάχυσις, eadem signif. vox Stoic. *diffusio.* Senec. de vit. beat. c. 5. *ex cognatione veri gaudium & diffusio animi.* Cicer. Tusc. disp. l. 4. *eodem enim vitio est* animi effusio *in lætitia, quo in dolore contractio.* Opponuntur inter se διάχυσις & συστολή. Laert. VII, 114. ἡδονὴ δέ ἐστιν ἄλογος ἔκφασις —— ὑφ' ἣν τάττει διάχυσις, &c. et mox, διάχυσις ἤ, ἀνάλυσις ἀρετῆς. utitur M. Ant. VIII, 57. p. 507. l. 1. 512, 12. 513, 2.
Διδασκαλικὸς, *ad doctrinam & documenta pertinens.* p. 441. l. 14. 482, 9.
Διεζευγμένον, *disjunctum.* A. Gell. l. 16. c. 8. *est item aliud, quod Græci* διεζευγμένον ἀξίωμα, *nos* disjunctum *dicimus; id hujusce modi est: Aut malum est voluptas, aut*

aut bonum: aut neque bonum, neque malum est. vide Laert. VII, 69. & paulo post, s. 72. Διεζευγμένον δέ ἐστιν, ὃ ἀπὸ τοῦ Ἢτοι διαζευκτικοῦ διέζευκται· οἷον, Ἢτοι ἡμέρα ἐστὶν, ἢ νύξ ἐστιν. Scripsit autem Chrysippus, Περὶ ἀληθοῦς διεζευγμένου, *de vero disjuncto.* Laert. VII, 190. p. 211. l. 16. Ey. 724, 10.

Διεξάγω, *vitæ cursum traduco.* unde Διεξαγωγὴ, *totius vitæ cursus.* vocabula sunt è porticu. p. 95. l. 12. Διεξαγαγεῖν τὸ λοιπὸν τοῦ βίου. 242, 14. ἀταράχως διεξάγειν. 378, 1. 394, 2. 399, 13. 596, 9. 611, 13. 669, 1. κατὰ φύσιν ἔχειν τὴν διεξάγειν. unde omnino legendum p. 599. l. 3. κατὰ φύσιν ἕξει τὴν διεξάξει, non ἐξάξει. 455, 6. διεξάγειν εὐροῶς. 590, 13. διεξάγειν. 591, 9. διεξαγαγεῖν. Διεξαγωγὴ, *totius vitæ cursus.* p. 35. l. 14. 53, 7. 410, 3. 460, 15. 510, 15. 511, 2. 535, 8.

Διέξοδος, *via qua ex aliquo loco per alium transitur, exitus.* p. 40. l. 9.

Διέσις, *diesis,* tonus muficus. vide Vitruv. l. 5. c. 4. Macrob. in Som. Scip. p. 222. l. 10.

Διεσφαλμένως, *cum aberratione.* p. 474. l. 2.

Διϊδικεύω, vel διϊδικευέω, *dijudico, accurate examino.* p. 226. l. 13.

Διήγησις, *narratio.* p. 177. l. 6.

Διΐστημι, *seorsum statuo, separo, distinguo.* p. 187. l. 1.

Διογένης, *Diogenes,* Cynicus Sinopeus, Antisthenis discipulus: ei erat acre & vividum ingenium. vid. l. 3. c. 22. p. 122. l. 9. 181, 8. 240, 3. 262, 2. 361, 21. 441, 13. 448, 12. 458, 6. 460, 2. 464, 13. 466, 16. 467, 11. 495, 12. 501, 6. 525, 2. 536, 2. 560, 9. 570, 16. 572, 3. 628, 8. 646, 1. 664, 1. Ey. 696, 1. fr. 762, 1.

Διογένης ἐν τῇ ἠθικῇ, p. 286. l. 8. ubi vide not.

Διόδωρος, *Diodorus.* vide not. ad p. 282. l. 13. 283, 16.

Διοικέω, *administro.* sæpe apud M. Ant. ut II, 4. VI, 1. & 5. ὁ διοικῶν λόγος. Senec. Ep. 71. *Cuncta temperans deus.* p. 72. l. 17. 261, 7. τῷ διοικοῦντι τὰ ὅλα. 247, 8. τίς κόσμον διοικεῖ; & p. 421. l. 16. 489, 9. 572, 1. Ey. 714, 4. θεῶν διοικούντων τὰ ὅλα.

Διοίκησις, *administratio.* p. 50. l. 12. 616, 7. 375, 1. ὁ τῇ διοικήσει τοῦ κόσμου παρηκολουθηκώς. 61, 10. τίς ἐστιν ἡ τοῦ κόσμου διοίκησις. 73, 5. πῶς ἂν εὐαρεστοίην τῇ θείᾳ διοικήσει; 82, 2. περὶ τῆς θείας διοικήσεως. 331, 1. συναρμόζουσα τῇ τοῦ Διὸς διοικήσει. 374, 7. μήτι ἐμέμψαμεν σοῦ τὴν διοίκησιν. vide & p. 402. l. 12. 410, 10, 14. 496, 7. 509, 3. 523, 11. 526, 6. 555, 16. 557, 8. 622, 4. 652, 10. Διοικητὴς, *administrator.* p. 656. l. 6.

Διορθόω, *corrigo.* p. 648. l. 8.

Διορθωτὴς, *Corrector,* munus erat & dignitas apud Romanos; quorum plurimæ provinciæ suos habuere Rectores, Consulares, Correctores, Præsides. Treb. Poll. *Aurelianus*

——— *eum quem triumpharverat,*

Correctorem *totius Italiæ fecit.* vide not. ad p. 380. l. 4.

Διόσκοροι, *Jovis filii, Castor & Pollux.* p. 281. l. 8.

Δίρκης ὕδωρ, p. 260. l. 9. ubi vide not.

Δισύπατος, *iterum consul.* p. 531. l. 6. 542, 11.

Διωθοῦμαι, *detrudor, deturbor.* p. 626. l. 6. τί ἔτι διωθοῦμαι; Scheg. *Sed quid est, quòd propellor ego?* Wolf. *Quid adhuc turbâ premor? quid ingredi nitor?*

Δίων, *Dio* Prusiacus Sophista, cui ob suaviloquentem orationem cognomen *Chrysostomus*: familiaris erat Trajano, apud quem plerumque vixit. p. 477. l. 7. 478, 3.

Δίων, usurpatur θετικῶς à Stoicis. p. 74. l. 1. γεφφειν τὸ Δίωνος ὄνομα. Sic & 180, 9. 238, 15. 498, 7.

Δοκέω, *videor*. p. 69. ἔδοξεν ἡμῖν, *nobis visum est*. passim. τὸ δόξαν, *quod visum est, quod placitum est*. ὅτω δέδοκταί μοι, *sic statui, sic placitum est*. τὰ δεδογμένα, *decreta, placita*; quæ & Δόγματα, Senec. Ep. 95. *decreta, scita, placita*. Cicer. Acad. II, 9. Δόγματα, *decreta*. Δογματίζω, *dogma aliquod introduco, decerno*. p. 386. l. 8. Δογματικὸς, *ad dogmata, seu decreta pertinens*. p. 441. l. 15. Δόγμα, & Δόγματα, sæpe occurrunt. Notandum est quod dicit p. 70. l. 3. αἴτια τῦ πεῖθεσθαι ἢ μὴ, ὑπολήψεις καὶ δόγματα. & sic passim: ut p. 96. l. 9. 367, 15. 391, 12. 632, 13. τὰ δόγματα ταράσσει, 105, 2. 258, 12. 430, 13. δόγματα ἀλλόκοτα, 106, 13. θηριώδη καὶ μιαρὰ δόγματα, 319, 12. φαῦλα δόγματα, 357, 4. 373, 3. 391, 11. πονηρὰ δόγματα, 367, 14. 384, 16. 660, 6. σαπρὰ δόγματα, 459, 9. ὀρθὰ δόγματα, vide in ὀρθός. ἀνθρωπικὸν δόγμα, 316, 16. δόγμα οἷον δεῖ, 626, 5. 658, 3. 660, 8. ὑπὸ δογμάτων λαλῦσιν, 423, 14. ὅταν τις τὰ δόγματα αὐτῦ δείξῃ, τό τε αὐτὸν ὡς ἄνθρωπον ἔδειξε, 561, 7. κάθηρον τὰ δόγματα, 360, 3. ἐπανεῖται ὑπὸ δογμάτων, 596, 11. confer l. 4. c. 8. in initio.

Δοθεὶς, *datus*. τοῖς δοθεῖσιν, *datis & concessis*, p. 41. l. 18. ἣ δοθεῖσαν, *datam & concessam*, 44, 14.

Δοκιμάζω, *exploro, probo*. unde Δοκιμασταὶ sunt qui aurum et argentum probabant. Δοκιμάζον χρήσεις, p. 6. l. 12. sic &, 232, 11. 321, 13. 631, 9. Δοκιμάζον ἕκαστον, 110, 12. Δοκιμάζειν φαντασίας, 280, 10. ἄφες σε δοκιμάσω, 602, 6. Δοκιμάζομεν, de numismate, 181, 14. Δοκιμαστικὸς, *exploratorius*, δύναμιν δοκιμαστικὴν, p. 5. l. 8. 41, 12. ἀνάγκη δοκιμαστικὴν γενέσθαι, 41, 15. Δοκιμασία, *probatio, exploratio*. p. 110. l. 16. 399, 16. 406, 17. Ἀδόκιμος, *non probatus, non exploratus*. p. 110. l. 13.

Δολιχοδρόμος, *qui dolichum decurrit, qui sexies stadium curriculo obibat*. p. 473, l. 8.

Δομιτιανὸς, *Domitianus*, Romanus imperator. p. 201. l. 12.

Δοξάριον, *gloriola*. dim. ob rei vilitatem. p. 102. l. 8. 446, 5. 642. lin. ult. Ey. 699, 14.

Δορυφόρος, *speculator, satelles*. p. 104. l. 15. 124, 16. 468, 9. 515, 3. 553, 10. 620, 3.

Δυλάριον, *servulus*. p. 547. l. 3. 601, 16. 609, 3. 653, 11.

Δύλεια ὑπὸ τῆ ἐρωμένης, p. 533. 534. 537.

Δρομεὺς, *cursor*. p. 26. l. 11. 346, 13. Δρομικῶς, *more cursoris* 26, 11.

Δρωπακίζω, *pilos & cutem deglabro*. vide ψιλόω. p. 445. l. 9.

Δύναμις, *vis, facultas, potentia tam animi quàm corporis*. τῆ ἄλλων δυνάμεων, p. 5. l. 7. δύναμις λογικὴ, 6, 4. χρηστικὴ δύναμις τῆ φαντασίαις, 6, 9. 592, 4. 601, 1. 650, 16. 652, 3. δύναμις συνεκτικὴ, 31, 12. δύναμις ὁρεκτικὴ, 32, 5. 77, 16. 324, 17. παρακολουθητικὴ δύναμις, 34, 9. 90, 15. δοκιμαστικὴ καὶ διακριτικὴ δύναμις, 41, 12. δύναμις ὀπτικὴ καὶ παιδαγωγικὴ,

48, 14. ἀπαγγελτικὴ δύναμις, 320, 8. περαιρετικὴ δύναμις, 321, 16. 323, 2. 326, 4. φερτικὴ δύναμις, 326, 13. τοῦτο γὰρ δύναμιν καλοῦμεν; 30, 10. δυνάμεις ἂν εἰλήφατε; 36, 13. ἀποβλεπτέον εἰς τὰς δυνάμεις, ἃς ἔχεις, 38, 8. ἀναιρῶ τὰς δυνάμεις ταύτας; 50, 5. πᾶσα τέχνη γὰρ δύναμις, 109, 6. ἡ αὐτῆς φαντασίαν γὰρ δύναμιν, 194, 5. ψυχῆς δύναμις, 220, 9. πᾶσα ἕξις γὰρ δύναμις, 275, 5. δύναμις κατὰ τὸ τόπον, 327, 15. πᾶσα δύναμις ἐπισφαλὴς τοῖς ἀπαιδεύτοις, 48, 17. πᾶσα μεγάλη δύναμις ἐπισφαλὴς τοῖς ἀρχομένοις, 414, 7. κατὰ δύναμιν, *quoad possum, pro virili parte.* 141, 16 166, 8. 217, 11. 328, 14. 464, 1. 490, 12. 598, 4.

Δυνατὸν, *possibile:* Ἀδύνατον, *impossibile.* Laert. VII, 75. Δυνατὸν μέν, τὸ ἐπιδεκτικὸν τοῦ ἀληθὲς εἶναι, τῆς ἐκτὸς μὴ ἐναντιουμένων εἰς τὸ ἀληθὲς εἶναι· οἷον, Ζῇ Διοκλῆς. Ἀδύνατον δέ, ὃ μή ἐστιν ἐπιδεκτικὸν τοῦ ἀληθὲς εἶναι· οἷον Ἡ γῆ ἵπταται. *Possibile quidem est, quod recipi potest tanquam verum, externis non adversantibus ne verum sit; ut, Vivit Diocles. Impossibile est, quod tanquam verum recipi nequit; ut, Terra volat.* Cicer. de fato: p. 300. Edit. Dav. *Obscura quæstio est, quam* περὶ δυνατῶν *Philosophi appellant; totaque est logicæ, &c.* Vide & C. 9. vide etiam Aristot. περὶ ἑρμην. c. 14. Plut. de rep. Stoic. p. 1055. Scripsit Chrysippus, Περὶ δυνατῶν. Laert. VII, 191. Cicer. l. 9. Ep. 4. ad *Var.* Inter Chrysippum & Diodorum erat περὶ Ἀδυνάτων contentio. vide Cic. de fato cap. 7. et not. ad l. 2. c. 19. p. 45. l. 4, δυνατὸν δεξάμενον ὑπόθεσιν, ἐπ' ἀδύνατον ἀπαχθῆναι. ex quo loco lego etiam p. 29. l. 11, ὅταν ἐπ' ἀδύνατον ἀπαχθείς. vel legi posset iste locus, ὅταν εἰς ἄτοπον ἀπαχθεὶς, sic enim p. 362. l. 15. p. 282, 283, Δυνατῷ ἀδύνατον μὴ ἀκολουθεῖν. δυνατῷ ἀδύνατον ἀκολουθεῖ. 284. 17, γίγεσθαι χρύσιππος περὶ δυνατῶν.

Δυσαρεστέω, *ægrè me habeo, morosum me præbeo,* more eorum qui ægroti in lecto acquiescere nequeunt & jactantur. p. 76. 142, 14. 157, 3. 416, 8. 420, 16. 652, 15.

Δυσάρεστος, *cui difficulter quæas placere, morosus.* p. 75. l. 12. 591, 3.

Δυσεντερικὸς, *dysenteriâ laborans.* p. 308. l. 14.

Δυσκατασόνητος, *qui ex labore conficitur.* p. 406. l. 4.

Δυσοδέω, vide in ὁδός.

Δυσπαρακολούθητος, vide in Παρακολουθέω.

Δυσφορέω, Δύσφορια, Δυσφορητικὸς, vide in Εὐφορέω.

Δυστυχέω, Δυστυχὴς, Δυστυχία, vide in τυγχάνω.

Δύσφημος, *mali ominis, infaustus.* p. 508. l. 3.

Δυσωπέω, *pudore adficio.* p. 589. l. 2.

Δῶρα πέμπται, *quod hæredipetæ faciebant.* vide Horat. l. 2. s. 5, 10. Martial: passim. p. 387. l. 8. 568, 14. 577, 11, 617, 10. 654, 1.

E.

Ἐγγίων ἐμοῦ ἐστὶν, *Ego mihi sum proximus.* p. 611. l. 12.

Ἐγγύη, *Sponsio.* p. 235. l. 10.

Ἐγκαλλωπίζομαι vide καλλωπίζω.

Ἐγκαρτερέω *pertinaciter maneo in aliquâ re.* ἐγκαρτερήσας ἀπέθανε, p. 17. l. 5. id est, ἀπεκαρτέρησε, quod vide.

Ἐγκοιμάομαι, *indormio, incubo super.* p. 275. l. 4. τίς ἡμῶν ἐνεκοιμήθη; *quis noſtrûm pellibus incubuit ſtratis?* ſcil. in æde Oraculi. Sic cum Virg. reddas. vide not.

Ἐγκωμιάζω, *laudo.* p. 31. l. 12.

Ἐγὼ γὰρ τὸ Ἐμὸν, p. 314. l. 16. confer p. 611, 13. 639, 1. 650, 5.

Εἴδωλον, *ſimulacrum.* p. 159. l. 4. ἐν εἰδώλῳ. vide not.

Εἰκῇ γὰρ ὡς ἔτυχεν, *temere & pro re nata.* p. 40. l. 13. 46, 15. alibi.

Εἰκοστὸς, *viceſimus.* εἰκοστὴν δοῦναι, p. 173. l. 2. *viceſimam ſolvere:* nempe aurum viceſimarium, quod ex ſervorum manumiſſione ſolvebatur. vide not.

Εἰκοστωτὴς, ὁ τὰς εἰκοστὰς ἀπαιτῶν, Gloſſ. vet. *Viceſimarius.* Sic lege p. 536. l. 16. Εἰκοστῶται *viceſimarii,* qui præfecti fuerint colligendo vectigali auri viceſimarii.

Εἰμαρ, *in fatis eſt,* p. 272. l. 10.

Εἰπεῖν, jubendi ſenſu. p. 81. l. 2.

Εἴπερ ἄρα, *ſi modo &c.* ubi quædam ſunt ellipſeis. p. 144. l. 11. 367, 9. εἰ ἄρα, 406, 17.

Εἰσαγωγὴ, *introductio,* ſcriptio quâ artis alicujus elementa traduntur, & ad eam quaſi introducuntur lectores. vide A. Gell. l. 16. c. 8. in initio. p. 154. l. 15. 261, 14.

Εἰσάπαν, vel disjunctim, Εἰς ἅπαν, *omnino, prorſus.* p. 22. l. 8. 277, 9. 507, 1. 648, 2. Εγ. 719, 8. Εἰσάπαντα, *perpetuo,* 262, 14.

Εἶτα, *itane verò,* interrogatio cum indignatione. p. 28. l. 8. 76, 14. 476, 1. 482, 2. 504, 7. 506, 4. 573, 13. alibi.

Ἑκάβη, *Hecuba, Priami uxor.* p. 284. l. 9.

Ἐκβάλλω, *ejicio,* p. 427. l. 15. 493, 8. 553, 9. alibi. at p. 419. l. 9. χεῖρα ἐκβαλεῖν, *manum luxare:* rectiſſima lectio. nam ἐκβολὴ eſt *artuum luxatio.* Sic p. 481. l. 13. ὦμον ἐκβεβληκώς.

Ἐκβλητὸς, *ejiciendus, ejectitius.* p. 511. l. 14. ἤδειν ἐκβλητὸς ὤν, Scheg. *Sciebam me poſſe è patria ejici.* Wolf. *noram ejici poſſe.*

Ἐκβάτανα, *Ecbatana,* pl. num. *Mediæ metropolis.* p. 262. l. 6.

Ἐκβιάζω, *vi exturbo, vi compello ex uno loco in alium.* p. 102. l. 4. ὑπὸ ἐξεβίασε † πρῶτον κλῆρον, Scheg. *primâ ſortitione ſuperior is fuit.* Wolf. *hic primâ ſorte evicit.* Ego vero credo in hoc loco, ſanè difficili, alluſionem eſſe tum ad rem agoniſticam, tum ad tres locos in philoſophiâ. Sed Meibomii lectio non diſplicet, ἐξεβίασε, nam ἐκβιάζω eſt *exire facio:* dicebantur autem *exire,* quorum nomina ſortibus inſcripta, inque urnam demiſſa, inde extrahebantur.

Ἐκδέχομαι, *exſpecto.* ἐκδέξαδε † θεὸν, p. 55. l. 3. ἔκδεξαί με, φαντασία, 280, 9. 407, 13. ἐκδεξάδω σε τὸ πεζῆγμα, 723, 4.

Ἐκδημέω, *peregrinor.* p. 26. l. 15. ubi de philoſophorum peregrinatione: confer p. 420. lin. ult. 424, 12. 482, 2. alibi.

Ἔκκλισις, *averſatio.* vide Ὄρεξις.

Ἐκκλίνω, vide Ὀρέγομαι.

Ἐκκλιτικὸς, *averſandi vim habens.* p. 7. l. 15. δύναμιν ἐκκλιτικήν.

Ἐκκλιτικῶς, *cum averſatione.* ἐκκλιτικῶς κινεῖσθαι πρὸς κακὸν, p. 364. l. 1. ἐκκλιτικῶς ἔχω πόνου, 405, 14.

Ἐκκρούω, *deturbo, dimoveo.* p. 238. l. 16. γεάφειν μέλλων τὸ Διώνου ὄνομα, δέδοικας μὴ ἐκκρουσθῇς; Scheg. *Scripturus nomen Dionis, times ne quid te impediat?* Wolf. *metuis ne tibi extidas?* forſ. *ne ex animi ſtatu dimovearis, deturberis?* M. Ant. V, 9. ἀλλ' ἐκκρουσθέντα, πάλιν ἐπανιέναι, *verùm ubi excuſſum aliquando te ſenſeris, regredere.* Chryſippus

apud Plut. 450. c. τὰ ὁρμιγνόμενα πάθη ἐκκρούει τὰς λογισμὰς εἰς τὰς ναντίας πράξεις βιαίως περωθοῦντα, *oborti affectus rationes explodunt propellentes vi ad contrarias his actiones.* Ἐκκρουστικὸς, *deturbandi vim habens*, p. 281. l. 9. ὑπ φαντασιῶν ἰσχυρῶν καὶ ἐκκρυστικῶν τὸ λόγυ, Scheg. *è vehementer impellentibus nos visis, ac sanam rationem profligantibus.* Wolf. *è firmis visis & rationem eludentibus.* Sed non hac in parte Wolfium æque laudo ac Schegkium verte, *ex visis vehementibus, et rationem deturbantibus.* ἰσχυραὶ φαντασίαι sunt, ut ait A. Gell. l. 19. c. 1. *Visa quæ vi quadam suâ sese inferunt noscitanda hominibus.* Hæc est itaque mens Epicteti, *Ecquæ major tempestas esse possit, quàm cùm visa vehementer sese inferunt & rationem deturbant?*

Ἐκλέγομαι, *eligo.* Ἐκλογὴ, *electio, delectus.* Ἀπεκλέγομαι, *in electione reprobo et rejicio.* Ἀπεκλογὴ, *rejectio.* Vocabula sunt è porticu petita. Laert. VII, 88. Διογένης τέλος φησὶ ῥητῶς, τὸ εὐλογιστεῖν ἐν τῇ τῶν καλὰ φύσιν ἐκλογῇ, *Diogenes* Babylonius *diserte finem definit esse, rationi rite obtemperare in eis eligendis quæ secundum naturam sunt.* plenius apud Stobæum Ecl. Eth. p. 171. Διογένης ὃ εὐλογιστεῖν ἐν τῇ τῶν καλὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀπεκλογῇ. Ἀρχέδημος ὃ, πάντα καθήκοντα ἐπιτελεῖν ζῆν, ἐκλεγόμενον μὲν τὰ καλὰ φύσιν, ἀπεκλεγόμενον δὲ τὰ παρὰ φύσιν διηνεκῶς. Hæc Cicero respexit de Fin. II, 11. *vivere cum intelligentia earum rerum, quæ natura evenirent,* eligentem *ea, quæ essent secundum naturam,* rejicientemque *contraria.* id est, ἐκλεγόμενον καὶ ἀπεκλεγόμενον, quæ verba occurrunt p. 631. l. 10. p. 10. l. 13. εἰ μὴ ὡς βαρύτερον ἐκλέγῃ, τίς ἡ μοιρία τῆς ἐκλογῆς; 217, 4. πρὸς ἐκλογὴν ἐυφυεστέρων. 656, 5. μὴ γάρ μοι δέδοται ἐκλογὴ αὐτῶν; Ἐκλεκτικὸς, *eligendi vim habens.*

Ἐκλύω, *exsolvo, enervo.* ἐκλελυμένος, *dissolutus.* p. 288. l. 4.

Ἐκπίπτω, Ἔκπτωσις, vide in Πίπτω.

Ἐκπληρόω *expleo, compleo.* τὴν χώραν ἐκπληροῖ, *munus explere,* p. 91. l. 1. 559, 1. τὰ ἐμὰ ἐκπεπλήρωται, *meo sum functus munere.* 188, 8. ἐκπεπληρωκὼς ἔννοιαν, *expleta notione,* 230, 3. ἂν ταῦτα ἐκπληρώσῃ, *hæc si præstiterit,* 401, 9. item, 429, 5. 509, 13. Εγ. 705, 6. 725, 7.

Ἐκπλήσσω, vide Καταπλήσσω.

Ἐκπονέω, *elaboro, excolo.* p. 25. l. 16. 26, 11. 272, 12. 347, 5. 360, 3. 377, 3. 404, 13. 579, 4. 605, 12. 652, 3.

Ἐκπύρωσις, *conflagratio.* Laert. VII, 134. 141. 142. Anton. III, 3. p. 409, 14. 410, 2.

Ἐκστρέφω, *inverto, immuto.* p. 356. l. 6. μὴ ἐκστρέφειν τὰ καλῶς ἔχοντα.

Ἐκτὸς, *extra.* τὰ ἐκτὸς, *quæ extra sunt, externa.* p. 7. l. 6. 13, 6. 14, 12. 25, 15. 27, 13. 71, 1. 85, 5, 11. 140, 2. 150, 7. 177, 14. 178, 16. 315, 2. 365, 5. 380, 12. 401, 10. 436, 6. 581, 4. 584, 8. 585, 16. 623, 3. 631, 11. 649, 4. 654, 16. 670, 12. 694, 4. 712, 14. 720, 17. 722, 4.

Ἐκτροπὴ, *deflectio, depravatio.* p. 668. l. 1.

Ἐκτυφλόω, *excæco.* p. 111. l. 12. 140, 4.

Ἕκτωρ, *Hector,* Priami filius. p. 284. l. 7. 338, 13. 444, 17. 472, 6.

Ἐκφέρω, *effero.* ἐξήνεγκα εἰς ἀνθρώπους, *edidi, publici juris feci,* p. 3. l. 5. εἰς ἀνθρώπους ἐξενέγκαι, 28, 12. ἐκφέρειν τὰ ἀπόῤῥητα.

πόρρητα, *divulgare arcana*, 674, 5.
Ἐλαΐδιον, dim. ab ἐλαία, *olea*. p. 401, l. 11.
Ἔλαφος, *cervus*. ubi de more cervos in venationibus formidine terrendi. vide not. ad p. 168. l. 4.
Ἐλέγχα, *redarguo*. apud Plat. in Gorg. ἐλέγχειν, *disputantem certa argumentatione vincere*, & ἐλέγχεσθαι *vinci*. p. 174. l. 3. 394, 12. 603, 7. Ἔλεγχος, *Elenchus, confutatio, reprehensio, argumentum*. ὑποπροσχεῖν ἔλεγχον, *sustinere reprehensionem*, 245, 14. ἐνθαδ' ὁ ἔλεγχος τῶ πράγματος, *hic res arguitur*: uti Virgil. usus est verbo Arguo; *Degeneres animos timor arguit*. in Epist. ad Heb. 11, 1. fides est πραγμάτων ἔλεγχος ἀ βλεπομένων. ubi ἔλεγχος est *argumentum, indicium*. vertas autem, *res non visas fides arguit*: Virgiliano sensu: 399, 15. οἴησιν ἔλεγχος ἐξαιρεῖ, *opinationem reprehensio tollit*, 417, 4. τοσούτους ἔχων τῆς δουλείας ἐλέγχους, *tot habens servitutis argumenta, indicia*, 569, 5. Ἐλεγκτικὸς, *reprehensorius, redargutorius, arguendi vim habens*. ἐλεγκτικοὶ λόγοι, *sunt sermones compositi ad coarguendos qui contra disputant*: Quinct. l. 2. c. 15. Scribit Ælian. de Diogene l. 13. c. 26. *neminem excepisse eum, sed fugasse propter ingenium ejus ad reprehendendum proclive, & quod ad ea quæ agebantur aut dicebantur, sese morosum præberet*, ὅτε τις αὐτὸν ἐξένιζε, ἢ ἄνδρα ἐπιτρεπόμενος διὰ τὸ τῦ τρόπου ἐλεγκτικὸν, καὶ ὅτι ἦν πρὸς τὰ πραττόμενα καὶ λεγόμενα δυσάρεστος. p. 343. l. 4. 441, 12. 482, 9. Εγ. 720, 7.
Ἐλεεῖν, & Ἔλεος, vide not. ad p. 98. l. 4. 271, 6. 446, 4. 496, 8. 531, 1. Ἐλέησον, 105, 5. Κύριε ἐλέησον, 203, 1.
Ἑλένη, *Helena*, Menelai uxor. p. 145. l. 11. 285, 9. 328, 4.
Ἐλεύθερος, *liber*, quis, p. 73. l. 6. 171, 16. 530.
Ἐλευθεροποιὸς, *libertatis efficiens*, p. 577. l. 10. ἐλευθεροποιὸν δόγμα, *decretum ad libertatem comparandam efficax*: vel, *decretum libertatis efficiens*. ut Cicer. de Off. l. 3. c. 3. *virtus efficiens utilitatis*.
Ἐλευσὶς, *Eleusis*, Atticæ opp. ubi Eleusinia sacra in honorem Cereris. p. 440. l. 1.
Ἑλκύω, *traho*. ἑλκύσας ἔτεμψε, *tractum eum* (scil. in carcerem) *loris secuit*, p. 444. l. 4. οὐχ ἑλκυσθήσῃ ὑπὸ φαντασίας, 280, 7. Ἑλκυστικὸς, *vim attrahendi, alliciendi habens*, p. 407. l. 10.
Ἕλκω, *traho*. ἑλκόμενον ἐπὶ τὸ ἄλογον, p. 12. l. 12. φύσις ἕλκουσα ἐπὶ τὸ αὑτῆς βέλημα.
Ἑλλάνικος, *Hellanicus*, historicus. p. 284. l. 12. 286, 6.
Ἑλλὰς, *Hellas*, Græcia. p. 315. l. 12. 491, 6. 504, 8. fr. 449, 2. 757, 6. 769, 1. Ἕλλην, *Græcus*, 214, 10. Ἕλληνες, *Græci*, 338, 12. 340, 3. 383, 7. 387, 2. 451, 13.
Ἑλλεβόρου δέον, sic Plaut. Pseud. *Helleborum hisce hominibus est opus*. Vide Horat. l. 2. s. 3. 82, 166. p. 251. l. 9.
Ἑλκίδιος, vide Πέσκος.
Ἐμβάδες *cothurni*. p. 158. l. 15. 159, 3.
Ἐμὸν παρ' ἐμὲ φίλερος ἑδεῖς, p. 371. l. 10. Ἐμοὶ ἑδεῖς ὄζιν ἐγγίων ἐμῆς, 611, 13. confer, 117, 7. 140, 4. 313, 11. 364, 11. 506, 7. 583, 8. alibi.
Ἔμπειρον ἀπείρου κρατεῖν ἀνάγκη, p. 561. l. 9.
Ἐμπερπερεύομαι, vide in Πέρπερος.

Ἐμπίπλω, vide in Πίμπλω.

Ἐμποδίζω, *impedio.* p. 7. l. 7, 17. 139, 6. 140, 4. 235, 16. 268, 15. 269, 7. 313, 15. 325, 1. 370, 10. 502, 10. 537, 3. 551, 3. 564, 6. 583, 12. 585, 9. 588, 3. 592, 3. 594, 10. 623, 4. Εγ. 683, 12. 688, 7. Ἐμπόδιον *impedimentum.* p. 493. l. 9. Εγ. 691, 2. Ἐμπόδιος *qui impedimento eſt.* p. 11. l. 1. Ἐμποδισμὸς, *impeditio.* p. 588. l. 2. Ἐμποδὼν, adv. *impedimento.* p. 687. l. 11.

Ἔμφασις, *repræſentatio, inanis rei exhibitio.* p. 226. l. 3. 664, 3. 666, 4.

Ἐμφύω, *ingenero, inſero.* p. 276. l. 11. Ἔμφυτος, *ingenitus, inſitus à naturâ.* vide Ἔννοια. p. 223. l. 5.

Ἐναθλέω, *certamen ineo, illaboro.* p. 425. l. 4.

Ἐναντιότης, *contrarietas.* p. 74. l. 13. Ἐναντιότητες ἀφ' συμφωνίας τῆ Ὅλων.

Ἐναργὴς, *clarus, evidens.* p. 139. l. 1. 229, 10. 292, 3. 364, 9. Ἐναργῶς, *evidenter.* 566, 11.

Ἔναυσμα, *fomes, incitamentum.* p. 66. l. 8.

Ἕνα σε δεῖ ἄνθρωπον εἶναι ἢ ἀγαθὸν ἢ κακὸν, p. 421. l. 9. confer p 178. l. 6. 580, 3. Sic Horat. *Quanto conſtantior idem in vitiis, tanto leviùs miſer, &c.*

Ἐνδέχομαι, *recipio.* ἐνδέχεται, *recipit dubitationem utrum ſit an non ſit.* τὸ ἐνδεχόμενον *contingens. inter ſe opponuntur* τὰ ἐνδεχόμενα καὶ τὰ ἀναγκαῖα. p. 291. l. 9, τὸ πρᾶγμα ἐνδεχόμενον, *res eſt neutiquam neceſſaria ſed contingens et in noſtrâ poteſtate.* p. 659. l. 11. & 660, 11, εἰς τὸ ἐνδεχόμενον; et κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον, *quatenus fieri licuit: quoad ejus fieri poſſit.*

Ἐνέργεια, *actio, efficacia.* p. 256. l. 11. 257, 5. 667, 8. 672, 18. 677, 2.

Ἐνθύμημα, *Enthymema.* ἀτελὴς συλλογισμός ὅτι τὸ ἐνθύμημα, p. 48. l. 2. ἐνθυμημάτων, 47, 10. ἐνθύμημα γενναῖον, *generoſus animi conceptus, ſenſa animi generoſa,* 646, 8.

Ἐνίστημι, *inſiſto, inſto.* p. 188. l. 15, ἐνεστῶναί με δεῖ ὡς ὥραν, *me præſentem eſſe oportet, ut horam:* ut hora dicitur præſens, præterita, ſic me dici oportet: χρόνος ἐνεστὼς eſt *tempus præſens:* & hinc fit alluſio. Ἐνίστημι, *obſiſto, repugno.* p. 29 l. 7. ἄν τις ἐνίσταται τοῖς τὰ ἄγαν ἐμφανῆ, *ſi quis obſiſtat, repugnet, rebus admodum luculentis.* hinc mihi olim incidit ſuſpicio, τὰ ἧ κατ' ἔνστασιν, 416, 14, verti oportere, *partim fiunt ex oppoſitione:* quæ contraria ſunt, τοῖς κατ' συμπεποιημένοις iis *quæ obſequii causâ fiunt.* κατ' ἔνστασιν, Angl. *by way of oppoſition.* atque haud procul ab hac interpretatione eſt illa Mer. Caſaub. qui vertit, *ex obſtinatâ, animi,* vel, *propoſiti tuendi firmitate.* Sed vide not. ad locum. tuoque judicio utere, lector benevole. p. 447. l. 11. ἡ ἔνστασιν ταύτην, vertit Wolf. *illud vitæ inſtitutum.* Εγ. 703, 4. ἀπώλεσας ἧ ἔνστασιν, Politian. *Scito te de ſtatu decidiſſe.* Wolf. *te de ſtatione dejectum eſſe ſcito.* vide not. ad p. 416. l. 11.

Ἔννοια, *notio.* Cicer. de Fin. III, 6. *Simul autem cepit intelligentiam vel notionem potius, quam appellant* Ἔννοιαν. Cic. Tuſc. Diſp. I, 24. *Nec vero fieri ullo modo poſſe, ut à pueris tot rerum atque tantarum inſitas & quaſi conſignatas in animis notiones quas ἐννοίας vocant haberemus, &c.* Acad. II, 7. p. 83. & p. 92. *notitiæ.* vide Πρόληψις. φύσει ἔννοιαν ἔχοντες, p. 222. 11. ἔμφυτον ἔννοιαν, 223, 5. τὰ ἀπὸ τῆ ἐννοιῶν, 229, 11. ἐννοίας

νοίας φυσικὰς, 266, 14. τίς ἡ ἔννοια; 335, 6.

Ἐνόω, *unio.* p. 80. l. 13. ubi vide not. ad locum.

Ἐνσείω, *incutio.* p. 416. l. 2. ἐνσείσθητι, *teipſum concute:* Horat. l. 1. ſ. 3, 35.

Ἔνλονος, *intentus.* Sed accipi forſan poteſt pro, *ad intentionem habilis, idoneus,* vel, *intendendi vim habens,* ἐνλατικός. vel, quid ſi, ἐυεργὸν ἐποίησε καὶ ἔντονον, idem ſit ac, ἐυεργὸν ἐποίησε πρὸς ἐντονίαν, *aerem fecit habilem & idoneum ad intentionem.* vide not. ad p. 321. l. 2.

Ἐνλευξίδιον, *codicillus.* p. 61. l. 7.

Ἐνλρεπτικὸς, *vim habens pudore adficiendi.* p. 29. l. 14. 31, 4.

Ἐνλυγχάνω, vide in Τυγχάνω.

Ἐξάγω, *educo.* p. 250. l. 12. ἐξάγεις ἐκ τῆς ζωῆς. 557, 12. ὅταν σ' ἐξάγῃ. in quibus locis ad Stoicorum εὔλογον ἐξαγωγὴν, *ad juſtam illam cauſam è vitâ educendi; ἐκ τῆς τυχούσης περιφάσεως,* ut loquitur Epict. p. 155. Sed vide Cic. de fin. l. 3. ſ. 18. Laert. VII, 130. & not. ad p. 56. l. 2.

Ἐξαγόμεθα, *inducti ſumus, incitamur.* p. 674, l. 4.

Ἐξαίρετος, *eximius.* p. 15. l. 7. 18, 14. 501, 13. 659, 3. 665, 10. Ἐξαιρέτως, p. 33. l. 16. 351, 11. 352, 11.

Ἐξανάγκης, *neceſſario,* ὑφὲν pro ἐξ ἀνάγκης. p. 292. l. 3.

Ἐξάπαντος, *perpetuo.* p. 270. l. 11. 556, 8. *prorſus,* 490, 8. 588, 3. 620, 15. 672, 6.

Ἐξελέγχω, *redarguo, convinco.* p. 137. l. 4. 244, 15. 299, 17. 436, 12. 505, 13. 598, 12. 642, 15.

Ἐξεμέω, *evomo.* p. 301. l. 13. Ἐγ. 730, 14.

Ἐξεργάζομαι, *abſolvo, perficio.* p. 25. l. 16. 91, 12. 652, 2.

Ἐξέρχομαι, *exeo, egredior.* p. 16. l. 6. ἐμὸν ἐξελθεῖν, *meum exulare.* p. 56. l. 2. ἐξελθὲ, *exibis,* ſcil. è vitâ. Cicer. de fin. II, 18. *in his* & exceſſum è vitâ, & *in vitâ manſionem.* qui locus Ciceronis eſt diligenter legendus: vide ſupra Ἐξάγω, & not. ad p. 56. l. 2. eadem habes, 129, 15. 203, 2. 249, 15. 390, 10. 528, 8. Huc refer & p. 262. l. 7. ἐξελθεῖν τὸ συμποσίου. nec aliter Horat. I. 2. ep. 2. 215. *Tempus* abire *tibi.* vide M. Ant. V, 29. item, 155, 13. 558, 1, 12. 653, 5. 655, 13. ἂν ἐξέλθῃς, Angl. *if you come off,* p. 191. l. 3.

Ἐξατονέω, vide in τόνος.

Ἐξηγητὴς *doctor in re aliqua, enarrator, interpres.* p. 35. l. 9. 94, 10. 95, 7. 213, 3. 583, 14.

Ἕξις, *habitus.* p. 26. l. 14. ἐπὶ τὴν ἐν τοῖς βιβλίοις ἕξιν τέταται, Scheg. *Si ſe ſtudiis ac libris addixerit.* Wolf. *Si quis lectitandorum librorum exercitationi eſt intentus.* Potius, *Si quis lectitandis libris intentè ſeſe aſſueverit.* 591, 6. ἀνατρέπει γάρ μου τὴν ἕξιν, Scheg. *facit enim nauſeam.* Wolf. *evertit enim habitum meum:* ubi ἕξις eſt *ſtabilis in corpore affectio, conſtitutio, corporis habitudo.* p. 275. l. 5. πᾶσα ἕξις, *omnis habitus:* 276, 5. 517, 13. Ἐκτικὸς, *ad habitum pertinens,* 270, 1. 504, 14.

Ἐξίσταμαι. ἐξίστασθαι ἐν πᾶσι, *in omnibus cedere,* p. 217. l. 10. ἐξίσταμαι, *extra me ſum, mente non conſto,* 258, 8. ἐξίστασαι ὑπὸ τῶν φαντασιῶν, *viſis perculſus mente non conſtas; de ſtatu mentis à viſis dimoveris;* 310, 11. τῶν ἀλλοτρίων ἐξίστασθαι, *alienis abſiſtit,* 471, 4. τούτων πάντων ἐξίσταμαι, *his omnibus abſiſto,* 625, 3. περὶ σωμάτιον Ἀι-

τὰ ἐπάνω ἐξίστασθαι, *quod ad corpus attinet, dolens desistere*, 630, 1.
Ἐξίστημί τί μ' ἐκ τῶνδε; *quid me ex hoc statu mentis dejicies, percellet?* p. 36. l. 16. Vide M. Ant. IX, 37. eodem sensu, 102, 1. ὃν οὐκ ἐξίστησιν οὐδὲν τῶν ἀπροαιρέτων. p. 258. l. 16. τὰ ἐξιστάντα ἡμᾶς, *quæ nos percellunt, de statu mentis dimovent.* 360, 16. ἐξίστησας, *tibi mens non constat, de statu dejectus es.* p. 611. l. 4. ἐκστῆναι τῶν ἀπροαιρέτων, *abstinere ab iis quæ sub voluntatem non cadunt.* item 558, 10. οὐκ ἐκστήσῃ τῶν ἀλλοτρίων;
Ἐξορμάω, *impello.* p. 68. l. 8.
Ἐξορχέομαι, *divulgo.* proprè Ἐξορχεῖσθαι est *extra numerum movere:* inde met. *arcanas saltationes in sacris divulgare, enunciare, illudere.* p. 413. l. 17. 440, 15. 443, 17.
Ἔξω βλέπεις, *extrà, foras prospicis:* vel ut Pers. I, 7. *te quæris extra:* p. 361. l. 10. ἔξω σεσῶσθαι, 703, 2. οὐκ ἔξω δεῖ ζητεῖν, 69, 1. ἔξω οὐ κέχυνεν, 113, 8. 181, 1. τὰ ἔξω, 187, 2. 401, 12. 672, 4. 712, 14. 731, 15. 732, 7. ἔξω νενεύκοτα, 408, 4.
Ἑορτάζω, *festum celebro.* p. 557. l. 14.
Ἑπαγωγός, alliciendi & persuadendi vim habens. p. 241. l. 11.
Ἐπαίρω, *attollo.* unde ἔπαρσις, *animi elatio:* vide not. ad p. 69. l. 4. p. 20. l. 5. 49, 2. 69, 4. 215, 4. 227, 8. 256, 14. 534, 12. 382, 1. 594, 9. 689, 2.
Ἐπαίτης, *mendicus.* p. 467. l. 2.
Ἐπαμινώνδας, *Epaminondas* Thebanus. p. 464. l. 4. 757, 3.
Ἐπαμφοτερίζω, *in utramque partem inclino.* p. 519. l. 2. Ἐπαμφοτερισμός, *in utramque partem inclinatio, vacillatio.* 579, 5. confer 655, 3.
Ἐπάναγκες, *necesse, necessarium.* p. 292. l. 6.
Ἐπανορθόω, *in integrum restituo, corrigo.* p. 372. l. 9. 431, 11. 501, 16. 521, 6. 652, 2. Ἐπανορθώσεις, *emendatio, correctio.* p. 440. l. 13. Ex. 721, 4. 735, 5.
Ἐπαοιδή, *incantatio.* p. 139. l. 13.
Ἐπαοιδός, *incantator,* 486, 11. 508, 4.
Ἐπαρχία, *præfectura, provincia.* p. 365. l. 16. 543, 5. 597, 8. 626, 5.
Ἐπαφρόδιτος, *Epaphroditus,* Neronis libertus & a libellis, Epicteti dominus. p. 9. l. 10. 107, 6. 135, 12.
Ἐπεί τοι, in transitione ab alio ad aliud, *porro, etenim, siquidem,* &c. p. 281. l. 11. 544, 15. alibi.
Ἐπείγω, *urgeo, instio.* ἐπείγει μᾶλλον, *magis necessarium est,* 92, 5. ἐπείουσα, *necessaria,* 140, 16. τόπος μάλιστα ἐπείων, *locus maximè necessarius,* 358, 12. παρὰ τὰ μέτρα ἐπείγοντα, Scheg. *ultrà mediocritatem nos urgens.* Wolf. *ultra modum concitatum.* 552, 2.
Ἐπεξανύομαι, *expio.* p. 202. l. 2.
Ἐπέρχομαι, *advenio, accedo.* πᾶν τὸ ἐπελθὸν, *quicquid obviam venerit,* p. 31. l. 7. 670, 1. τὰ ἐπελθόντα, *quæcunque in buccam venerint,* 306, 3. οὐκ ἐπέρχεταί μοι, *mihi in mentem non venit,* 258, 10. οὐδ' ὕπνος ἐπέρχεταί μοι, *ne somnus quidem mihi obrepit,* 540, 11.
Ἐπευφημέω, *fausta murmuratione approbo.* Hom. Il. ά. 22. p. 526. l. 12.
Ἐπεύχεσθαι, Scheg. *bene precari.* Wolf. *favere votis.* recte. p. 562. l. 9.
Ἐπέχομαι, *accupor.* p. 82. l. 17.
Ἐπέχω, *inhibeo, reprimo,* scil. assensum. Cicer. Acad. l. 2. *Præsertim cum dicatis sapientem in furore sustinere se ab omni assensu.* —— *Adjungit dupliciter dici* assensum sustinere *sapientem.* ——

Qui de omnibus rebus contineat ſe ab aſſentiendo. Vide Sext. Emp. Pyrr. l. 2. c. 22. ſ. 253. Inde Philoſophi quidam ἐφεκτικοὶ dicebantur, ὅσοι ἐπέχουσι περὶ πραγμάτων, ὡς ἀκαταλήπτων. verba ſunt Laert. I, 16. p. 41. l. 6. τὰ ἄδηλα ἐπέχειν, ubi lege περὶ τ. Sic enim 143, 1. 363. 12. p. 337. l. 13. ἀκ ἐφέξει κατὰ φύσιν. Ἐφεκτικῶς, *hæſitanter, adſenſionem inhibendo & ſuſpendendo*, 82, 6. Ἐποχὴ *inhibitio*, ſeu *retentio adſenſionis*. Sic Cicer. Acad. l. 2. ſ. 18. Vide Laert. IX, 61. A. Gell. XI, 5. p. 24. l. 8.

Ἐπιβάθρα, pons qui machinis admovetur ad muros urbium ſcandendos, metap. pro *gradu & via* ad rem aliquam. Vide Suid. p. 44. l. 13, 131, 14.

Ἐπιβάλλω, *tendo alique*, vel, *aliquò pervenio felici rectoque curſu, & quaſi collimando*: uti H. Step. in lex. citato Homero in od. ὁ. 295. Ἡ ἢ Φαιὰξ ἐπέβαλλεν, (navis videlicet) id eſt εὐσοχῶς καὶ ἐπιτυχῶς ἔπλευν ſive ἔθεον. idem Euſt. alibi, ἐπιβάλλει χεῖν τις τοῦματι ἢ ἔργῳ, ἤγουν πειθωμένως ἐγχειρεῖ καὶ ἐπιτυχῶς ποεῖ. unde ἐπιβάλλω ἔρῳ τινὶ, uti dicit H. Step. *Incumbo rei alicui, ad eam tanquam ad ſcopum collimans.* Hinc Stoici ἐπιβάλλεσθαι utuntur pro, *moveri propoſito ad rem inceptandam.* Heſych. ἐπιβαλλόμενος, ἐπιβολὴν καὶ πρόθεσιν ἔχων, ἐπιθυμῶν: ut legendum eſt, monente Salmaſ. in Simpl. p. 46. ubi idem vir doctus ex Stobæo, "Ἐπιβολὴν interpretatur ὁρμὴν "περὶ ὁρμῆς. qui aliquid inceptu-"rus eſt, ipſa quidem inceptio "ὁρμὴ eſt, hoc eſt ipſa actio: qui "illam præcedit actionem motus "qui ad inceptionem fertur, ἐπι-"βολὴ, quam et nonnulli cum "προθέσει confundunt. nam ἐπι-"βάλλεσθαι hoc ipſum eſt, propo-"ſitum nempe habere alicujus rei "inceptandæ". Steph. in lex. ait Ciceronem ἐπιβολὴν interp. *conatum*, ubi quod Stoici dixerunt ἔρωτα εἶναι ἐπιβολὴν φιλοποιίας διὰ κάλλος ἐμφαινόμενον, eſſe dixit *Conatum amicitiæ faciundæ ex pulcritudinis ſpecie.* notandum eſt quod ait, p. 660. l. 1. ἔρρα ψυχῆς, ὁρμᾶν, ἀφορμᾶν, ὀρ. ἐπ. παρασκευάζεσθαι, ἐπιβάλλεσθαι. plura enim ſunt genera ὁρμῆς, *impetûs*: in quibus ſunt, πρόθεσις, ἐπιβολὴ, παρασκευὴ, &c. quæ omnia accuratè diſtinguunt & definiunt. nam ut ἐπιβολὴ eſt ὁρμὴ περὶ ὁρμῆς, ita παρασκευὴ eſt πρᾶξις περὶ πράξεως. p. 25. l. 4. πῶς ἐπιβάλλεις καὶ προτίθεσαι, *quomodo propoſito uteris ad rem inceptandam, & propoſitione de re perficienda*, Sic interp. 274, 3. ἐπιβάλλεσθε, προτίθεσθε, ſic lege. 337, 12, ὅτ' ἐπιβαλεῖται, *neque propoſitum habebit alicujus rei* ſecundum naturam *inceptandæ*. 548, 14, προσθέσις ἢ ἐπιβαλέσθαι. Aliud autem ſignificat Ἐπιβάλλω. Sicut in lex. H. Steph. Ἐπιβάλλει μοι τοῦτο ποιεῖν, *officio meo convenit hoc facere*, &, *res ipſa poſcit ut hoc faciam*: &, Ἐπιβάλλει μοι τόδε τὸ πρᾶγμα, *Hæc res ad me pertinet.* in qua ſignificatione frequens hoc verbum occurrit apud M. Anton. vide l. 5. ſ. 15. & ibi Gatak. item l. 7. ſ. 7. τὸ ἐπίβαλλον, *id quod tibi incumbit, ad te pertinet.* & l. 10. ſ. 25. ὅσα ἑκάστῳ ἐπιβάλλει, *quæ cuique conveniunt, & ad unumquemque pertinent.* Sic p. 134. l. 7. τὸ ἐπίβαλλον ἑαυτῷ καὶ προσῆκον. p. 193. l. 4. ὡς ἐπιβάλλει. 359, 9, τοῖς περιόπλοις ἐπιβάλλων. 444, 14, σοὶ τοῦτο ἐπιβάλλει καὶ πρέπει.

πρέπει. Sed ad primam verbi ſignificationem quam dedi refer p. 136. l. 16. ἐπιβάλλουσ᾽ ἐδίειν, *comedere conantur*. 443, 11, ὁ τηλικούτῳ πράγματι ἐπιβαλλόμενος, ubi Scheg. & Wolf: *qui hanc rem tantam aggreſſus fuerit*: magis accurata erit interpretatio ſi ſic reddas, *qui propoſitum habet rei tantæ inceptandæ*. Hinc Ἐπιβολὴ *motus qui præcedit* ὁρμὴν, *quique fertur ad inceptionem: Propoſitum rei inceptandæ: Conatus*: vide ſupra. p. 73. l. 3. 113, 11. 135, 3. 235, 12. 246, 8. 272, 1. 273, 7. 290, 6, 12. 291, 13. 376, 10. 456, 4. 471, 10. 613, 10. 616, 4. 637, 8.

Ἐπιγέννημα, quod ad aliquam rem quaſi ſuper accedit, quod in poſteris & in conſequentibus eſt. omnino vide Cicer. de fin. III, 9. p. 228. Edit. Dav. Vocat M. Ant. Anton. VI, 36. *Venena, ſpinas, lutum* &c. ἐκείνων ἐπιγεννήματα τῶν σεμνῶν καὶ καλῶν, *rerum illarum ſpecioſarum & pulcrarum appendices*: ubi vide Gat. item III, 2. τὰ ἐπιγιγνόμενα, *quæ ſuperveniunt*, vertit interpres, quem conſule. p. 382. l. 3.

Ἐπιδεικτικὸς, *ad oſtentationem comparatus*: quales ἐπιδείξεις, *Sophiſtarum recitationes*. p. 482. l. 10. Εγ. 730, 9 vide l. 3. c. 23.

Ἐπίθετος, *adjectus, aliunde invectus, adſcititius*. σχέσεις ἐπίθετοι, *relationes accerſitæ, adſcititiæ*; cujuſmodi ſunt affinitatis & amicitiæ; p. 242. l. 16. 359, 7. 637, 15. ὀσμὴ ἔξωθεν ἐπίθετος, 663, 1.

Ἐπικάρπιος, *Frugifer*, Jovis Epith. p. 106. l. 2. 118, 3.

Ἐπίκυρος, *Epicurus*. p. 112. l. 9. L. I. c. 23. πρὸς Ἐπίκυρον. 214, 7. 293, 7. 297, 1. 315, 8. 325, 10. 282, 6. 383, 1. fr. 760, 1.

Ἐπικούρειος διορθώτης, 380, 5.

Ἐπικρεμὲς πλοῖσες ὑμῶν διρήσεται, 288, 3. Περὶς Ἐπικρεμές, L. 2. c. 20.

Ἐπικρεμῶν πόλις, 384, 9. Ἐπικρεμῶν καὶ κιναίδων, 494, 11. Συνεπικρεμεῖς, 384, 9.

Ἐπικρατέω, vide κρατέω.

Ἐπίκτητος, *Epictetus*. Ἐπικτήτου λόγους, p. 3. l. 3. τί λέγει ὁ Ζεύς; Ἐπίκτητε &c. 7, 8. ἄγε δή, Ἐπίκτητε, διαξύρησαι, 17, 14. Ἐπίκτητος κρείσσων Σωκράτους ἐκ ἔστιν, 19, 4. Εὖ, Ἐπίκτητε, 278, 13. τί εἶδεν ἐν ἐμοὶ ὁ Ἐπίκτητος, 348, 8. ταῦτά μοι Ἐπίκτητος ἐκ εἴρηκε, 355, 4. ἐρεῖς, συνέβαλον Ἐπικτήτῳ ὡς λίθῳ, 394. Ἐπίκτητος ἐρωτηθεὶς &c. fr. 782, 3.

Ἐπιλογισμὸς, *computatio*. p. 218. l. 6. Ἐπιλογιστικὸς, *calculatorius, ratiocinatorius, qui computandi ſeu ratiocinandi arte pollet*. p. 216. l. 7.

Ἐπίλογος, *Epilogus, peroratio* apud Rhetor. p. 177. l. 7. 179, 8.

Ἐπιμελὴς, *diligens, qui curam habet*. p. 210. l. 3. 272, 15.

Ἐπιμήνιος, *menſtruus, qui ſit per ſingulos menſes*. τὰ ἐπιμήνια, *Epimenia*, ſic Juven. VII, 120. ita vocabantur ſervorum cibaria, demenſa. τὸ πλοῖον τῶν ἐπιμηνίων, *navis cibariorum*, quæ ſcilicet ſingulis menſibus mittere ſolebat mulier quædam Gratillæ exuli. p. 201. l. 11.

Ἐπινεύω, *annuo, aſſentior*. p. 95. l. 14. 142, 14. 343, 3. 363, 11.

Ἐπινοέω, *animadverto, intelligo, in animum induco*. p. 45. l. 12. 71, 10. 119, 6. 262, 3. at p. 263. l. 3. ὑπονοήσῃτι, non ἐπινοήσῃτι: vide not. & ſupra Ἀπονοέω.

Ἐπιὸν, *quod ingruit, quod invadit*, ab ἔπειμι. p. 305. l. 7.

Ἐπισίπλω, vide in Πίπλω.

Ἐπιπλέκω, *connecto*. p. 52. l. 5.

Ἐπιπλοκὴ, *nexus*. p. 247. l. 16.

Ἐπι-

Ἐπιπληκτικὸς, objurgatorius, increpandi vim habens. p. 441. l. 14.
Ἐπιῤῥεπῶς, propensè, ἐπιῤῥεπῶς ἔχων πρὸς, propensior ad, p. 443. l. 7.
Ἐπιῤῥώννυμι, corrobore, p. 514. l. 15.
Ἐπισπάω, attrabo. p. 78. l. 14.
Ἐπίστασις, consideratio, deliberatio. p. 566. l. 8. ἦλθες ἂν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐπίστασιν, Scheg. unquam huic deliberationi institisses. Wolf. ad hanc considerationem descendisses. magis mihi Schegkii versio arridet. Angl. would you ever come to such a puzzle, such a stand.
Ἐπιστάτης, gymnasii magister, curator qui athletas exercebat. p. 419. l. 7. 593, 3.
Ἐπιστήμη τοῦ βίου, p. 546. l. 5. 561, 10. Ἐπιστήμη πᾶσα καταφρονητικὴ δι' ἀγνοίας, p. 671. l. 13. confer, 239, 2.
Ἐπιστολὴ, epistola. p. 57. l. 14. 58, 12. 491, 3.
Ἐπιστρέφω, converto, πρὸς τὸ ἄνεμον ἂν ἐπιστρέψῃ, si ad ventum converterit; ubi ἐπιτρέψῃ, permiserit: legend. sæpe inter se à librariis permutantur ἐπιστρέφειν & ἐπιτρέπειν: p. 582. l. 4. ἐπ' ἐμαυτὸν ἐπιστρέφω, ad meipsum reverto, ad me refero. ἵνα τὰς γυναῖκας ἐπιστρέψῃς, ut in te mulierum animos atque oculos convertas, 646, 5.
Ἐπιστρέφομαι, me converto, revertor. ἐπὶ τὴν προαίρεσιν ἐπέστραπται τὴν ἑαυτοῦ, ad suam ipsius voluntatem se converterit, 25, 16. ἐπέστραπται ἐφ' αὑτὸν; an ad sese rediit, reversus est? 477, 1. τίς ἐπιστραφὴ εἰς αὐτόν; 483, 9. εἶτ' ἂν ἐπιστρέψῃ πρὸς σαυτὸν, 511, 15. ἐπιστρέψατε αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτοὺς, 453, 10. in quibus & in aliis locis ἐπιστρέφειν idem ferè significat ac in nov. Test. resipiscere, ad mentem atque intellectum redire. οὐκ ἐπιστρέφεις, est etiam, non converteris ad revocantem; respectu dedignari; id est, negligere, non curare: hac significatione occurrit, p. 45. l. 10. 56, 7. 105, 7. 117, 13. 136, 10. 140, 10. 160, 1. 161, 6. 176, 11. 179, 9. 184, 11. 234, 8. 237, 9. 256, 8. 508, 4. 537, 4. 547, 16. 615, 5. 671, 7. Εγ. 690, 1. 734, 14. at p. 298. l. 1, ἐπιστρέψαντες τιμῶσι τὸ θεῖον, ut animis conversis numen colant: uti act. 14, 15. ἐπιστρέφειν ἐπὶ τὸν θεὸν, se convertere ad deum. p. 301. l. 12. ἐπιστράφητε, conversi sunt; ut act. 3, 19. 1 Thess. 1, 9. Ἐπιστραφεὶς ὁ κύριος, dominus reversus, gressum convertens, ut Matt. 9, 22. Mar. 5, 30. alibi. p. 444. l. 2.
Ἐπιστροφὴ ἐφ' αὑτὸν, sicut supra, quum ad nos redimus, & mentem convertimus, animadversio, cura, M. An.. IV, 32. ἡ ἐπιστροφὴ καθ' ἑκάστην πρᾶξιν, ubi interpres, cura. p. 425. l. 7. Ἐπιστροφὴν ἔχειν, curam habere. p. 550. l. 15.
Ἐπισύρω, attrabo, post me trabo. in incessu aut cursu dicitur ἐπισύρειν, qui pedes ægre post se trahit. M. Ant. VIII, 51. μήτε ἐν τῇ πράξεσιν ἐπισύρειν, nec in actionibus languidus. ubi Gatak. "ἐπισύρειν languide agere, tractum ab equis, qui apud medicos veterinarios ἐπισύρειν dicuntur, cùm ilia trahentes languide incedunt". Hinc ἐπισεσυρμένον, male coagmentatum, dissolutum, laxum, languidum, remissum: & Ἐπισεσυρμένως, sordidè, remissè: p. 186. l. 8. 397, 3.
Ἐπίσχω, inhibeo, cohibeo. vide Ἔπεχω. p. 97. l. 10.
Ἐπιτείνω, intendo, invalesco, augeo. p. 276. l. 12.

Ἐπιτήδευμα, *vitæ institutum, vitæ ratio.* p. 474. l. 6.

Ἐπιτηδειότης, *habilitas, aptitudo.* p. 441. l. 9.

Ἐπιτροπὴ ipſa actio adminiſtrandi ſeu procurandi aliquid, *procuratio, tutela,* p. 208. l. 9. 626, 6. Ἐπίτροπος, *cui cura alicujus commiſſa eſt, tutor, cuſtos,* 83, 7. 595, 12. *Gymnaſii magiſter, Alipta, qui curam & imperium habet in gladiatores,* 157, 17. *Procurator,* 369, 3. 370, 2. 421, 8.

Ἐπιτυγχάνω, Ἐπιτυχικὸς, vide in τυγχάνω.

Ἐπιφέρω, *infero.* τὸ ἐπιφερόμενον, *id quod ex ſupra conceſſis infertur:* ἐπιφορὰ apud dialecticos eſt *illatio,* quæ aſſumptionem ſequitur. vide Laert. VII, 76. p. 43. l. 8. 44, 1. 255, 14. 545, 13.

Ἐπιφύομαι, *adorior, invado.* p. 603. lin. ult.

Ἐπιφωνημάτιον, dim. *Epiphonema,* vide Quinctil. l. 8. c. 5. p. 481. l. 16. 482, 6.

Ἐπίχαρις, *gratus, gratioſus.* p. 241. l. 11.

Ἐπιχείρημα, *Epichirema, argumentum,* vide Quintil. l. 5. c. 10. *ratiocinatio,* ſic Cicer. vide Laert. VII, 162. p. 47. l. 10. 300, 1.

Ἐπιχειρητικὸς, *vim habens aſtruendi & conficiendi:* dicuntur problemata ἐπιχείρητα & δυσεπιχείρητα, quæ facile, ſeu, ægre aſtrui & confici poſſint. Sed forſ. legendum Ἐπιχειρηματικὴ δύναμις, *facultas exercitata in argumentis,* p. 48. l. 14. ſed lector ſuo fruatur judicio.

Ἐπιψελλίζω, *balbâ voce loquor.* p. 507. lin. ult.

Ἐπιψηφίζω, *in ſuffragium mitto, rogo ſententias.* p. 229. l. 9. 343, 14. 574, 7.

Ἐπόπτης, *inſpector.* p. 403. l. 13.

Ἔργα ψυχῆς τίνα, p. 660. l. 1.

Ἔργον τῆ φιλοσοφίᾳ, 242, 7.

Ἔργον ἔργῳ ἐ κοινωνεῖ, 617, 8. 654, 15. confer p. 24. l. 5. L. 1. c. 4.

Ἐρεθίζω, *irrito, laceſſo.* ἐρεθισθεὶς ὑπὸ φαντασίας, p. 277. l. 3. ἐρεθισθῆναι ἢ μὴ, 323, 13. ἠρεθισμένας, 340, 6. Ἐρεθιστικὸς, *irritatorius, irritandi vim habens,* 278, 6.

Ἐρημία, *deſertum, ſolitudo.* vide L. 3. c. 13. p. 75. l. 13. 413, 13. 591, 7. 662, 7. Ἔρημος *deſertus, ſolitarius,* 408, 14. 409, 6. 413, 9. 414. 3.

Ἐριφύλη, *Eryphyle, Amphiarai uxor.* p. 318. l. 6.

Ἔρμαιον, *lucrum inſperatum, res opportuna et exoptata:* utitur Plato in Phædone. p. 574. l. 1. Ἑρμῆς, *Mercurius,* p. 356, l. 4. Ἑρμοῦ ῥαβδίον, *Mercurii virgula,* 435, 1.

Ἔρχομαι, *venio.* p. 349. l. 5. ὅταν εἰς σαυτὸν ἔλθῃς, Angl. *when you come to your ſelf.* vertas cum Horat. l. 2. ep. 2. 138. *cùm ad te redieris.*

Ἑρῴμην, *deliciæ.* p. 314. l. 9. Ἑρωμένη, *amica, concubina:* quam à ſcorto diſtinguebant. p. 148. l. 5. 533, 5.

Ἔτδιε ᾧ πίνε ᾧ συνουσίαζε, p. 294. l. 11.

Ἐτμημμένος, *repurgatus, purus:* à σμήχω, *abſtergo.* p. 139. l. 1.

Ἔτοπλεσεν λάβε, p. 456. l. 9.

Ἐτραδόμβως, *feſtinatò,* à σπεύδω. p. 111. l. 12.

Ἐτεοκλῆς, *Eteocles* & Polynices, Oedipi ex Jocaſtâ filii. p. 312. l. 13. 606, 1. Εχ. 715, 10.

Ἑτεροδοξος, *qui alterius eſt opinionis.* p. 214. l. 6.

Ἑτεροκλινῶς, *in alteram partem inclinando.* p. 405. l. 12.

Εὖ σοι γένοιτο. formula ironica. Angl. *Well fare thee.* Utitur M. Ant. V, 28. p. 193. l. 5.

Εὐα-

Εὐαρεστέω, *libens acquiesco & cum hilaritate comprobo.* utitur M. Ant. VII, 54. VIII, 32. IX, 3. p. 73. l. 5. 327, 8. Εὐαρέστησις, *animus placidè acquiescens & cum hilaritate comprobans.* L. 1. c. 12. περὶ εὐαρεστήσεως, Angl. *of Acquiescence.* Εὐαρεστότερον, *magis gratè*, 540, 14. Εὐαρέστως, *animo grato & placido*, 76, 3. fr. 744, 1.

Εὐβοία, *Eubœa*, maris Ægei insula. fr. p. 768. l. 13.

Εὐγνωμοσύνη, *animi æquitas & probitas*, sic vulgò interpretantur: at Wolf. *dexteritas*: forsi. *peritiâ, ab* εὖ & γιγνώσκω: apud Laert. VII, 126. vertit interpres, *rectum judicium.* p. 189. l. 7.

Εὐδαιμονία, *felicitas.* passim. est δαίμων ἀγαθὸς, inquit M. Ant. VII, 17. ubi vide Gatak. Εὐδαιμονέω, p. 390. l. 9. 489, 2. Εὐδαιμονητικὸς, *ad felicitatem pertinens*, 435, 14.

Εὐδία, *serenitas, maris tranquillitas.* p. 281. l. 14.

Εὐδοκίμησις, *approbatio*, quid sit apud rhetor. vide Cicer. ad Heren. l. 2. c. 6. p. 177. l. 8.

Εὐεπήρεαστος, *qui facile noceri possit, injuriis obnoxius.* p. 559. l. 13.

Εὐεργὸς, *facilis, expeditus*, vide ἔυεργον. p. 321. l. 3.

Εὐεργέτης, *benefactor.* p. 39. l. 11.

Εὔνους, *Eunus*, vide not. ad p. 645. l. 16.

Εὐπειθῶς, *placidè*, met. ab equo qui habenas facile audit. p. 623. l. 10.

Εὐθυμέω, *placido, læto & tranquillo sum animo.* Vide Cicer. de fin. V, 8. p. 367. & ibi Davis. Menag. ad Laert. IX, 46. Gatak. ad M. Ant. IV, 24. Laert. in vitâ Zenonis, VII, 117. ὁ δὲ χαρὰν —— εὐθυμίαν: vide ibi interpretem. p. 10. l. 1. Εὔθυμος, *tranquillus, placidus*, 664, 4.

Εὐθὺς, *exempli gratiâ, verbi causâ.* p. 60. l. 14. 103, 6. 228, 6. 268, 2. 366, 10. 431, 2. 636, 5.

Εὐκοσμία, *decentia, mores compositi.* p. 582. l. 16.

Εὐλάβεια, *cautio.* Sic Cicero & Seneca. vide not. ad p. 166. l. 5. Andron. Rhod. φόβος ἐστὶν ἀλογος ἔκκλισις —— εὐλάβεια δ' εὔλογος ἔκκλισις. & apud Laert. VII, 116. p. 166. l. 14. 167. 170, 3. 230, 14. Εὐλαβέομαι, *cautus sum*: ὁ μάχης τὸ φαρμακὸν εὐλαβεῖται, l. 2. c 1. p. 168. l. 1. 196, 6. 173, 12. 175. 16. 176, 2. 675, 2. Εὐλαβὴς, *cautus.* p. 166. l. 10. 167, 14. 169, 3. 178, 14. Εὐλαβῶς, *cautè.* 166, 9. 173, 10. L. 3. c. 16. 422, 11. 424, 7.

Εὐλογιστέω, *recta ratiocinatione & delectu utor.* vide not. ad p. 583. l. 9. 329, 1. Εὐλόγιστος, *rectæ ratiocinationi & delectui consentaneus.* p. 66. l. 3. Εὐλογίστως, *secundum rationem bene subductam & delectum*, 358, 9.

Εὔλογος, *rationabilis, rationi consentaneus.* p. 12. p. 13. 615, 11. 616, 13. Εὐλόγως, *rationabiliter, rationi convenienter*, 348, 6. 382, 1. 414, 13.

Εὔλυτος, *qui facile solvi possit*, utitur M. Ant. III, 5. ubi vide Gatak. p. 571. l. 4. πάντα εὔλυτα ἔχει, *omnia habuit solutissima*: tenui tantùm pendentia filo. Εὐλύτως, *expeditè*: utitur M. Ant. III, 7. p. 196. l. 16. 260, 2.

Εὐμάρεια, *lenitas, facilitas, tranquillitas animi.* vide M. Ant. IV, 3. p. 176. l. 8.

Εὐοδέω, vide in ὁδὸς.

Εὐπατρείδης, *patricius.* p. 664. l. 9. Ant. I, 11. εὐπατρείδαι ἀσοργότεροί πως εἰσὶ, quæ optime explicant notos illos versus Juvenalis, *Rarus enim ferme sensus communis in illâ fortunâ.*

Εὐπείθεια, *obedientia*. p. 217. l. 13. 491, 4. 573, 5. 582, 10. Εὐπειθῶς, *obedienter*, 509, 13.

Εὐπορέω, *mihi est facultas, mihi abunde suppetit*. p. 237. l. 12. & sic forſ. leg. p. 501. l. 1.

Εὐπρέπεια, *decora species, speciositas*, p. 48. l. 16.

Εὑρεσιλογία, *solertia in argumentis excogitandis*. vide Laert II, 134, atque ibi H. Steph. p. 302. l. 5.

Εὐριπίδης, *Euripides*, poeta tragicus, p. 260. l. 14. Εὐριπίδου Ἀτρεύς, 149, 13. quæ tragœdia nunc non extat.

Εὐροέω, *bene fluo, facilem cursum habeo*: met. *feliciter & prospere vitæ cursum traduco*. inde εὔρους, Εὔροια: ubi omnia ex voto et quaſi ſecundo flumine eunt. Cicero de Off. l. 1. *Rebus prosperis & ad voluntasem nostram fluentibus*. Seneca Ep. III. *Par sibi in omni statu rerum, sive secundo cursu vita procedit, sive fluctuatur per adversa ac difficilia*. & Ep. 120. *Hinc intellecta est illa beata vita, secundo defluens cursu*. vide Laert. VII, 88. utitur M. Anton. paſſim. p. 10. l. 1. 149, 5. 267, 17. 290, 8. 399, 12. 417, 3. 427, 16. 435, 11. 540, 4. 590, 4, 594. 15. 668, 14. Εγ. 690, 13. Εὔροος, εὔρους, *secundo defluens cursu*, 22, 6. 449, 10. 453. 12. 531, 2. 622, 16. 664, 10. Εὐρόως, cum *secundo cursu, prosperè*, 28, 1. 455, 6. Εὔροια, *prosper rerum cursus*, 22, 14. 23, 7. 28, 4. 263. 264. 281, 5. 537, 4. 585, 5. 595, 8. 618, 13. Huic opponitur Δυσροέω, cum res parum prosperè ſuccedunt, et adverſo quaſi flumine eunt. p. 149. l. 5. 268, 15. 269, 7. 271, 6. 537, 3. 542, 5. 544, 2. Δυσροητικὸς, *ad rerum improsperum cursum pertinens*, 544, 6. Δύσροια, *infelix rerum cursus*, 269, 11.

Εὐρυθμία, *concinnitas*. p. 186. l. 6. Εὐρύθμως, *concinne*. 190, 10.

Εὐρυθεύς, *Eurystheus*, rex Mycenarum. p. 263. l. 16. 458, 2. 527, 4.

Εὐσταθέω, *sum stabili & constanti animo*. Verbum M. Antonino familiare. p. 162. l. 16. 189, 12. 194, 14. 368, 4. 395, 10. 399, 13. 435, 11. 462, 10. 484, 8. 540, 1. Εὐσταθεια, *stabilitas, constantia*; ille animi conſtans et immotus tenor, qualis æquoris eſt in malacia: vide Gatak. ad Ant. VI, 10. L. 1. c. 29. p. 188. l. 2. 505, 2. 522, 2. 582, 10. Εὐσταθὴς, *stabilis*, 186, 7. Εγ. 721, 7. Εὐσταθῶς, *stabiliter*, 187, 11. 429, 7.

Εὐστοχέω, *scopum attingo, perspicio quid quisque eventus poscat*. p. 138. l. 1, 168, 14. 616, 5.

Εὐσχολέω, Εὐσχολία, vide in Σχολή.

Εὐτακτέω, *ordinem servo*. p. 419, l. 3. Εὐτάκτως, *ordinatè*, 509. 13.

Εὐτονία, vide in τόνος.

Εὐτυχέω, Εὐτυχία, Εὐτύχημα, vide in τυγχάνω.

Εὐφημέω, *celebro, laudo*: εὐφημεῖν, non modo *favere linguis*, ſed & *fauſtâ acclamatione uti*; ita Εὐφημία uſurpatur apud Plat. in Alcib. 2. p. 90. l. 5. Εὐφήμοις, *bona verba*, 375, 15.

Εὐφυὴς, *qui naturâ aptus eſt & habilis, ingenioſus*. p. 55. l. 13. 157, 4. 198, 11. 257, 7. 340, 8. 379, 5. 476, 7. 649, 11. τὰ εὐφυέστερα, *quæ constitutioni meæ & propriæ naturæ sunt aptiora*, 195, 8. 217, 5.

Εὐφράτης, *Euphrates*, Philoſophus, de quo *Plin.* vide not. ad p. 420, 7. 636, 13. Εγ. 711, 10.

Εὐχαριστέω, & εὐχαριστοῦμαι, *gratum me præbeo, gratias ago*. p. 29.

29. l. 4. 32, 1. 60, 2. 78, 7. 88, 6. 108, 7. 202, 5. 231, 11. 557, 12. 589, 4. nec aliter Paul. Apoſt. ad Rom. 5, 8. & 2 Theſſ. 1, 3. & alibi. Εὐχάριςος, *gratus, beneficii memor.* Utitur M. Ant. II, 3. p. 31. l. 14. 88, 10. 301, 5. ubi ironicè. 558, 1. 607, 13.

Εὐχρηςία, *commoditas, uſus commodus.* conſule Cicer. de fin. III, 21. Laert. VII, 45, 98, 99, 129. Seneca Ep. 74. *Itaque* commoda *vocantur, et ut noſtra linguâ loquar producta.* Idem de benef. V, 13. *Commoda autem illa eſſe & expetenda non negamus.* p. 31. l. 15. 220, 11. Εὔχρηςος, *commodus,* 38, 6.

Ἐφ' ἡμῖν, *in noſtra poteſtate,* ſic Cicer in lib. de Fato. p. 6. l. 15. 8, 15, 39, 5. 116, 11. 120, 5. 236, 5. 291, 2. 528, 3. 546, 11. Εγ. 683. 685. 686. 700, 10. 706, 8. 714, 12. 733, 4. Οὐκ ἐφ' ἡμῖν, 7, 11. 116, 12. 528, 3. 564, 9. Εγ. 683. 685. 686. 700, 14. 714, 11. 716, 11. Μὴ ἐφ' ἡμῖν, 167, 13. 169, 8. Ἐφ' ἡμῖν, *contra nos,* ſed legendum videtur ἐφ' ἡμᾶς, vide not. ad p. 54. l. 16.

Ἐφαρμόζω, *adapto, accomodo.* p. 13. l. 4. 115, 14. 116. 223, 6. 224. 267. 268. 269. 538. L. 2. c. 17.

Ἐφαρμογὴ, *accommodatio.* p. 114. l. 13. 224, 6.

Ἑφελκύω, *attraho.* p. 408. l. 9. vide βείγχος.

Ἔφεσος, *Epheſus,* Ioniæ urbs. p. 608. l. 3.

Ἐφήβαρχος, *juventutis moderator.* p. 354. l. 12. 384, 13.

Ἐφιςάνω, idem quod ἐφίςημι, *mentem adhibeo, animum intendo.* Heſyc. ἐφιςάνουσιν, ἐκζητοῦσιν. *exquirunt.* Simplic. in comment. c. 1. οὐκ ἐφιςάνουσα, *non conſiderans, non exquirens.* Ἔδει ἐφιςάνειν, *perpendere,* p. 137. l. 2. ὥςε μηδ' ἐφιςάνειν, *ita ut haud perpendas, exquiras,* 281, 17. ἐφιςάνειν συνεχῶς, *crebro perpendere,* 305, 2. Sic M. Ant. VII, 62. συνεχῶς ἐφιςάνα, *crebro tecum perpende.* ἐφιςάνειν τῇ θείᾳ διοικήσει, *perpendere, diligentius conſiderare. & animadverſione accuratiore divinam adminiſtrationem aſſequi,* 410, 14. ἔτος ἐφίςησι, *ſecum perpendit,* 555, 10. ἐφιςᾷ θεάτρῳ, *impendit tempus & curam theatro,* 163, 5.

Ἐφοδεύω, *ordine diſpono, viâ modoque tracto*: nam ἔφοδος eſt ſeries ſeu diſpoſitio argumentorum in ratione diſputandi. ἐφοδεύσης ὑποθετικὰς, Scheg. *ut hypotheticis rectè uti poſſis.* Wolf. *in hyp. tractandis*: p. 504. l. 15. τὸ ὑποθετικὸν ἐφοδεῦσαι, Scheg. *rationem & viam hypotheticorum tenere*: Wolf. *tractare*: 588, 1. Ἐφοδεῦσαι ὑποθετικὰς, eſt diſponere hypotheticos ſyllogiſmos in ratione diſputandi.

Ἔχις, *vipera.* p. 144. l. 10. 564, 1.

Z.

Ζεὺς δέτιος καὶ ἐπικάρπιος, p. 106. l. 2. 118, 3. Ζεὺς, ἄγαλμα Φειδίου, 207, 7. 289, 7. Ζεὺς ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ, 209, 6. Ζεὺς πατρῷος, 403, 10. Ζεὺς ἐν τῇ ἐκπυρώσει, 409, 13.

Ζηλόω, *imitor,* vel, *approbo, laudo.* p. 628. l. 10. Ζηλωτὴς, *imitater, ſectator,* 104, 10. 199, 4. 233, 8. 387, 16. 495, 11. p. 244, 4, ζηλωτὴν θεῦ, ſic Act. 22, 3. ζηλωτὴς ὑπάρχων τῦ θεῦ. Ζηλωτὸς, *approbandus, laudandus,* 435, 14. vide Heſych.

Ζηλοτυπέω, *æmulor,* p. 271. l. 7. 289, 12. Ζηλοτυπία, *æmulatio.* omnino vide Cicer. Tuſc. diſp. IV, 8. *obtrectatio,* &c. Stob. Ecl. Eth. p. 176. Laert. VII, 111. p. 459. l. 7.

l. 7. 645, 11. Εγ. 790, 14. Ζηλοτυπία, Zelotypus, æmulatione seu obtrectatione percussus. p. 394. l. 13. 359.

Ζηνων, Zeno, Stoïcæ sectæ conditor. p. 93, 19. 112, 3. 237, 6. 441, 14. 482, 7. 494, 14. 635, 6. 645, 15. Εγ. 721, 11.

Ζητητικὸν, quæstiuncula. p. 257. l. 16.

Ζυγὸς, libra. p. 533. l. 5. item 344, 2. sed locus est corruptus: ex Cicerone in Academ. IV, 12. sensum suppleas: Ut enim necesse est, lancem in libra, ponderibus impositis, deprimi; sic animum perspicuis cedere.

H.

Ἡγεμονεύω, principatum teneo. p. 385, l. 3. ζῆν ἐν ἡγεμονεύσῃ πόλει, Schegk. vitam ducis in principali urbe. Wolf. in principe urbe degis. sed passivè forsan accipiendum, vel ita scribendum, vivis in urbe bene administratâ.

Ἡγεμονία, præfectura. p. 494. l. 1.

Ἡγεμονικὸς, principalis, imperatorius, principatum obtinens. τὸ ἡγεμονικὸν, animi principatus. Cic. de nat. deor. II, 11. Principatum autem id dico, quod Græci ἡγεμονικὸν dicunt: quo nihil in quoque genere nec potest, nec debet esse præstantius. Seneca de irâ, l. 1. c. 3. Regium illud & principale. Vide Laert. VII, 159. Notanda est divisio apud M. Ant. II, 2. Σαρκία, πνευμάτιον, ἡγεμονικόν, & eodem sensu, III, 16. σῶμα, ψυχὴ, νοῦς. p. 85. l. 14. 111, 7. 136, 13. 175, 13. 277, 1. 281, 14. 316, 7. 344, 3. 363, 7. 372, 12. 377, 10. 394, 2. 399, 15. 401, 17. 421, 19. 437, 9. 447, 19. 449, 10. 451, 13. 468, 4. 596, 8. 598, 13. 599, 7. 631, 7. 655, 1. Εγ. 7, 12, 13. 785, 12.

Ἡδονὴ τέλος, Epicurus ἡδονὴν ἀγαθὸν p. 494. l. 19.

Ἡδὺς ἀθρωπος, homo lepidum caput. p. 158. l. 4.

Ἡλιάζομαι, apricor. p. 131. l. 7. 590, 3.

Ἥμερος, mansuetus, mitis Ἥμερος τροφὰς, mitia alimenta, fic. Ov. Met. V. 655. p. 48. Ἥμερον ζῶον ἀνθρωπος, 218, 13. 1819, 4. 1829, 4. 1830, 7. 1862, 9. 1863, 9. 1900, 9. 1902, 9.

Ἡμιτόνιον, hemitonium, dimidia pars toni, vide Vitruv. l. 5. c. 4. Macrobii in somn. Scip. p. 222. l. 11.

Ἠπείρου ὀπτεύων, Epiri procurator, Epirus regio est Græciæ finitima. p. 369. l. 3.

Ἥρα, Juno. p. 409. l. 15.

Ἡράκλειτος, Heraclitus philosophus. vid. Laert. IX, 1. Εγ. p. 696. l. 2. Alius ejusdem nominis, Epicteti popularis seu familiaris. p. 179. l. 6.

Ἡρακλῆς, Hercules. p. 37, 28. 263, 16. 264, 5. 280, 19. 498, 14. 584, 14. 727, 1. 865, 1.

Ἡρημένος, electus, qui sibi aliquam sectam consectandam elegit. Loci sensus itaque potest, eum susceperit affectum & mores baptizati, & qui in eâ fuerit [illegible] uti verbis Ciceronis utar, tamen fortasse legendum ἐξηρημένου, circumcisi. p. 214. l. 19.

Ἡσίοδος, Hesiodus, poëta Ascræus. p. 288. l. 1.

Ἡσθάομαι vel ἥδομαι, inferior dissendo, vincor. [illegible] Hor. l. 1. Ep. 10, 24. mihi in cantantis ore vel [illegible] claudo, insidiosas partes. p. 276. l. 7. 281, 14. 310, 12. 328, 7. 407, 1. 502, 15. 503, 5. 517, 3. Εγ. 702, 11. 785, 11.

Ἡσυχάζων

Ἡσυχάζων, de syllogismo *Quiescente*, qui species est Soritis: vide Cicer. in Academ. quæst. & Menag. ad Laert. VII, 197. p. 279. n. 9.

Ἥφαιστος, *Vulcanus*. p. 638. l. 3.

Θ.

Θάλης, *Thales*, unus è septem Græciæ sapientibus. fr. p. 771. l. 11.

Θάνατος λιμὸν, p. 655. l. 11.

Θάνατος, τί, 122, 10. 624, 6.

Θαυμάζω, *admiror*. apud Laert. VII, 123. τὸ σοφὸν ἐστὶν θαυμάζειν τὸ δοκοῦν παρὰδοξον. & Hor. *Nil admirari*. hac de re, vide p. 27. l. 13. 56, 4. 150, 10. 194, 4. 255. 322, 11. 349, 11. 516, 16. 599, 14. 623, 5. 627, 12. 628. Εγ. 721, 5. Θαυμάζω ἐμὲ, *me cum admiratione audit*, 476. 477. Θαυμασῶς, *præclarè*; 273, 13. 284, 16. 479, 12. ubi vide not. Πρὸς τὸς θαυμάζοντας θέλουσας, L. 1. c. 21. Θαυματοποιὸς, *præstigiator, circulator*; quales sunt funambuli, quique ignem vomunt, gladios devorant, &c. pessimi hominiones. p. 404. l. 4.

Θέα, *spectaculum*. p. 487. l. 11. Εγ. 721, 5. Θεάτης, *spectator*. 55, 8. 408, 5. 558, 13. 593, 3. Θέατρον, *theatrum*. p. 185. l. 9. 370, 7. 396, 6. Εγ. 720, 13.

Θέλοντα ἄθελα, *volis nolis*, p. 364. l. 5. Θέλων ἄθελα, *volis nolis*, 395, 8.

Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους, *Themistocles*, Atheniensis, filius Neoclei. fr. p. 783. l. 6.

Θεόκριτον Θ', *Theocritus*, vide not. ad p. 266. l. 8.

Θεὸς, *Deus*. Πατὴρ ἀνθρώπων τε θεῶν, p. 20. l. 1. Ἀγαθὸς βασιλεὺς καὶ ἀληθείας πατὴρ, 39, 3. Ποιητὴς, πατὴρ καὶ κτίστης, 52, 12. 488, 9. Πάντα ὁρᾷ, 80, 10. 206, 9. Ἐγγὺς θεὸς, 83, 14. Μέγας, 90, 8. Περιγραφὴ τῶν ὅλων, 243, 11. Πιστὸς, ἀληθὴς, εὐεργετικὸς, μεγαλόφρων, 244, 1. Καθαρὸν θεὸν ἀμῶν καὶ πατρικῶς προσκυνῶμεν, 484, 13. Καλῶς δοκεῖ τὰ ὅλα ἐκ θεοῦ ἀμελεῖσθαι καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων, 526, 6. & 514, 6. & 72. 243. 526. confer Εγ. 714. Παίζει πεπόηκε τὸ ἐν τῷ κόσμῳ, 621, 17. Ὡς ὁ θεὸς θέλει, p. 9 l. 1. 614, 10. 625, 13: loquendi modus qui occurrit in nov. testam. Θεῶν πάντα μεστὰ, 413, 6. Τὸς θεούς σου, jurandi formula: subaudi ἐπόμνυμι. *te per deos obsecro*. frequens est in his dissertationibus. ita Anacreon od. 31.

Ἄφες με, τὸς θεούς σου,
Πιεῖν, πιεῖν ἀμύστι.

sinito me, quæso per deos, bibere, bibere largis hauſtibus. Occurrit quoque apud M. Ant. VII, 17. ἀπέρχου, τὸς θεούς σου ὡς ἦλθες, *succesſe hinc*, per deos, *ut acceſeſti*. hinc corrige A. Gell. l. 1. c. 2. p. 37. Edit. Gronov. Formula est elliptica, cujus generis sunt in omni ferè linguâ vulgaria juramenta. Repone adeo tùm apud A. Gell. tùm p. 287. l. 13. λέγει, τὸς θεούς σου, ὦ &c. vide et p. 356. l. 2. 540, 9. sic 384, 9. & θεόν σου: & 433, 1. 463, 14. 472, 5. p. 483. l. 4. παύσασθε, τὸς θεοὺς ὑμῶν, *desinite, quæso per deos*. huc refer p. 475. l. 14. τὴν ὑμὴν σου σωτηρίαν, *per meam ſalutem te obſecro*, id est, *ita ſalvus ſim*.

Θεομαχία, *cum deo pugna, deo repugno*. Act. 5, 39. & 23, 9. p. 490. l. 3. 556, 7. Θεομαχία, *cum deo pugna*, 490, 15. Cicer. de Senect. *Quid enim eſt aliud*

gigantum modo bellare cum diis, nisi naturæ repugnare?

Θεομάχος, *diis invisus.* p. 206. l. 14. 355, 8. 443, 12.

Θερμοπύλαι, *Thermopylæ*, angustiæ montis Oetæ, ubi Leonidas cum suis Persarum exercitum sustinuit, & fortiter pugnans occubuit. vide Πύλαι. p. 299. l. 8. 483, 14.

Θερμὸς, *calidus.* τὸ θερμὸν, sub. ὕδωρ. *calida*, sub. *aqua.* p. 79. l. 6. 461, 16. 663, 9. Θερμαὶ *thermæ:* Θερμαὶ Νέρωνος, *thermæ Neronianæ*, quarum meminit Mart. l. 7. Ep. 33. *Quid thermis melius Neronianis?* & alibi. p. 260. l. 15.

Θερσίτης, *Thersites*, inter Græcos fœdissimus. vide Hom. Il. β'. p. 328. l. 3.

Θὲς, *pone:* uti Horat. l. 1. Ep. 16, 35. p. 123. l. 13. 159, 8.

Θετταλία, *Thessalia*, Macedoniæ pars. p. 574. l. 14.

Θέωνος ὄνομα γεγένται, p. 180. l. 11. ubi θετικῶς usurpatur, ut supra Δίων.

Θεώρημα. sunt θεωρήματα disciplinarum speculamenta et veluti commentationes. Cicer. de fato, *præcepta.* p. 45. l. 15. 266, 2. 307, 8. 308, 5. 330, 6. 331, 7. 332, 4. 391, 8. 393, 14. 437, 3. 442, 11. 505, 10. 521, 16. 613, 1. 634, 17. 635, 3. 638, 15. Εγ. 730, 5. 735, 3. 736, 10. unde dim. Θεωρημάτιον, *præceptiuncula*, 307, 10. 375, 15.

Θεωρητικὸς, *contemplativus.* αὐτῆς θεωρητικὴν, *suimet contemplatricem*, p. 5. l. 8. τὸ θεωρητικὸν, 5, 9. Sic & M. Ant. X, 9. Λόγος αὐτῷ θεωρητικὸς, L. 1. c. 20. ἐπὶ τῆς θεωρητικῶν φαντασιῶν, *in visis quæ contemplatione constant, quæ in mente solâ existunt*, 432, 3.

Θεωρία, *contemplatio*, p. 35. l. 13. *spectaculum*, 14, 8. 425, 4.

Θήβαι, *Thebæ*, Bœtiæ urbs. p. 488. l. 4. 510, 13. Θηβαῖοι, *Thebani*, 315, 11. 464, 3.

Θησεὺς, *Theseus*, filius Ægei Athenarum regis. p. 264. l. 7.

Θλίβω, *premo, adfligo.* p. 12. l. 10. 138. 411, 1.

Θρᾳκέας, *Thraseas Pætus.* vide not. ad p. 10. l. 11.

Θρασύμαχος, *Thrasymachus*, Sophista, de quo vide Plat. in primo de rep. p. 598. l. 10.

Θρασωνίδης, *Thrasonides*, nomen proprium in comœdiis Menandri. p. 533. l. 15.

Θυμαδίοις οἱ ἐρασταὶ ὄπισθεν, ad quem morem Juvenalis & Tertull: alluere. vide not. ad p. 507. l. 3.

Θύρα, *janua.* ἤνοικται ἡ θύρα, *patet janua*, Virg. Æn. 6. Senec. de Prov. c. 6. *patet exitus.* vide not. ad p. 56. l. 2. & confer, 125, 6. 129, 16. 171. 390, 9. 412, 15. 452, 6. Κατὰ θύραν, *per januam*, id est, rectâ viâ atque aditu. Cicer. de Orat. I, 47. *ab hoc aditu januaque patefacta.* p. 222. l. 8. At p. 261. l. 16. φιλοσόφου δὲ θύραν παρῆλθον, & 577, 12. ἐπὶ θύρας ὄφηται, in quibus locis & alibi respicit Epictetus morem illum, fores atque aulas frequentandi divitum & potentiorum: quod vocabant, θεραπεύειν τὰς αὐλὰς & ποιεῖν ἐπὶ τὰς θύρας. A. Gell. *At nunc videre est Philosophos ultro currere ad fores juvenum divitum: eosque ibi sedere, &c.* Scribit Ælian. VII, 21. *Cæsarem Aristonis januam frequentare*, (ἐπὶ τὰς θύρας ποιεῖν) *et Pompeium Cratippi.*

Θύτης, *Sacrificus, aruspex.* p. 95. l. 1. 97, 1.

I.

Ἰατρεῖον, *officina medici* vel *chirurgi*. p. 481. l. 10.
Ἰδεῖν θάνατον, Luc. 2, 26. Joh. 8. 51. p. 491. l. 15.
Ἰδιώτης, *privatus, qui non fungitur magistratu*, cui opponitur ὁ πολιτικὸμῶς, & ὁ ἄρχων. neque in hac significatione solùm, sed in aliâ occurrit ἰδιώτης, *vulgus indoctum, & rude*. cui opponitur πεπαιδευμῶς. Ἰδιῶ sunt, uti poeta nostras optimè exprimit, *both the great vulgar and the small.* ad rem A. Gell. l. 1. c. 2. *Permitte, inquit, philosophorum amplissime, quoniam respondere nos tibi non quimus, quos* idiotas & rudes *vocas, &c.* Facile itaque videre est, quo in sensu hoc vocabulum accipiendum in locis sequentibus. p. 138. l. 10. 163, 11. 228. 230, 7. 234. 7. 241, 7. 242, 1. 360, 5. 380, 5. 421, 13. 422, 12. 430, 5. 466, 10. 510, 7. Ex. 699, 6. 730, 13. 732, 5. 735, 11. 784, 10. Ἰδιωτεύω, *privatam vitam ago*. ἰδιωτεύων opponitur τῷ ἄρχειν. p. 263. l. 10. Ἰδιωτικὸς, *ad privatos pertinens*. p. 461, l. 7. 462, 14. Ἐν σχήματι ἰδιωτικῷ, *habitu privati hominis, habitu plebeio*, 675, 5. ἑστιάσεις ἰδιωτικὰς, *vulgaria convivia*, quibus opponuntur philosophica sympolia, 719, 10. Ἰδιωτικόν ἐστι, *plebeium est, non decet philosophum*, 722, 3. Ἰδιωτισμὸς, *status vulgaris*, Ex. 728, 12. 728, 11.
Ἱεροφάντης, *hierophanta, sacrorum antistes*, qui apud Athenienses sacra & symbola τοῖς τελουμένοις ostendebat. p. 440. l. 2. 441, 1.
Ἱεροσύνη τοῦ Αὐγούστου, vide not. ad p. 108. l. 9.
Ἰλιὰς, *Ilias*, Homeri poema de rebus ad Ilium gestis. 145. l. 8.
Ἴλιον, *Ilium*. p. 315. l. 14. 444, 16.
Ἰλιόθεν με φέρων, &c. Prov. de iis qui à malo ad pejus deflectunt. p. 285. l. 16.
Ἰουδαῖοι, *Judæi*, quos cum Christianis confundere solebant. p. 65. 115, 3. 214.
Ἵππος εἰς πεδίον ἐλελάθης, ubi respicit ad prov. ἱππείας εἰς πεδίον περιπαλεῖς, quo utitur Plato in Theæteto : vide Zenob. &c. Edit. Schott. p. 447. p. 239. l. 10.
Ἱππίας, *Hippias*, Eleus, de quo Cicero l. 3. de orat. et Plato passim. p. 376. l. 7.
Ἱπποκράτης, *Hippocrates*, Cous medicus. p. 49. l. 10. 267, 5.
Ἱππόλυτος, *Euripidis tragœdia*, cui nomen dedit Hippolytus Thesei filius à Phædrâ novercâ amatus. p. 149. l. 15.
Ἴσθμια, *Isthmia*. p. 371. l. 16.
Ἰσοδυναμέω, *æque polleo*. τὰ ἰσοδυναμοῦντα, *æquipollentia*, sic vocant dialectici. p. 47. l. 9.
Ἰσοκράτης, *Isocrates*, orator Atheniensis. p. 478. l. 9.
Ἰσος τοῖς θεοῖς. p. 77. l. 7. 263, 8.
Ἱστορέω, *inquiro*. p. 44. l. 3. 248, 2. 380, 9.
Ἱστορία, *historia, narratio*. p. 283, 284. παρείληφα ἱστορίαν ταύτην, *talem narrationem accepi*. 285, 11. τῆς ἱστορίας κρατεῖν, *historiam memoriâ tenere*, vel, *mente apprehendere*. 305, 12. τὴν ἱστορίαν μανθανόμενος, *historiam cognoscens*.
Ἰσχαδοκάρυα, *caricæ cum nucibus mixtæ*. p. 396. l. 13. 626, 6.
Ἰταλικὸς, *Italicus*, vide not ad p. 390. l. 12.
Ἰταμὸς, *temerarius, præceps*. p. 169. l. 2.

K.

Καδαιρεσις, expulsio, l. 4. 11.
Καδαρσις ψυχης, p. 166. l. 7.
Καδεζομαι, sedeo, f. καθεδουμαι p. 16. l. 13. καθεδοῦμαι, in satis est, destinatum est, p. 195. l. 11.
Καδελκω, deorsum traho. p. 8. l. 8.
Καδηγεμονα, antecedentia. p. 418. l. 10. Ep. 710. 5.
Καδηκον, officium, vide Cicer. de off. I. 5. de fin. III. 17. ad Att. I. 16. Ep. 11. A. Gell. I. 13. M. Ant. VI. 26. Laert. VII. 107. & ibi Menag. Secundus in philosophiâ locus est περὶ τὸ καδηκον, vide p. 358. p. 40. l. 6. 44. 10. 97. 14. 117. 12. 143. 11. 200. 4. 245. 5. 269. 1. 272. 16. 358. 8. 359. 5. 386. 1. 461. 7. 462. 14. 588. 9. 672. 9. Ep. 713. 2.
Καδημαι, sedeo. καδηδζ, sedere, vox ignavæ sessionis, ut apud Terent. *Sedere domi tam grandem virginem.* et apud Virg. *Meliora deos sedet omnia poscens.* p. 8. l. 8. 38. 12. 39. 9. 49. 16. 53. 8. 55. 16. 140. 9. 256. 11. 442. 11. p. 157. 11. 2. καδηδζ ἐν γωνίᾳ, & 161. 11. 240. 9. 261. 11. καδήμενος χλαύσεις, & 339. 16. 414. 2. 486. 7. 657. 3. nam Sessio propriè est lugentium; solebant quoque lugubria olim peragentes officia sedere, uti Statius in Syl.

——Genetrix super eggere nati
Mœsta sedet, &c.

Præterea *sedere* est judicum, regum, doctorum: & quanquam p. 49. l. 16. ἐδει καὶ καδημενον ἐντολεις, *per otium, sedentem*, vertitur; tamen nonnihil dubito annon vertendum sit, *sedentem & docentem.* ita credo accipiendum p. 153. l. 8. καδηδζ ὁ παρεσκευασμενος. Dicitur denique καδηδζ de auditoribus seu discipulis, ita p. 69 l. 7. p. 398. 18. Non aliter Paul. Act. 22. 3. sedens ad pedes Gamalielis tanquam discipulus, audiebat præceptorem docentem. p. 263. l. 22. habes, ἐν βοὸς κοιλίᾳ καδημενος, ubi vide quæ notantur: sed forsan nimis audax mea ibi est emendatio. nam narrat Lucianus in Tox. Scythas olim (sic mos erat) sedisse, supplicantes in tergore bovis mactati. pro dicit itaque Epictetus ἐν βυρσῃ, sed ridiculi gratiâ, ἐν βοὸς κοιλίᾳ. Sed lector suo semper utatur judicio.
Καδιημι, *demitto. submitto.* εἰς ἀγωνα καδιεναι, *in certamen descendit.* p. 378. l. 1. καδιεναι ἑαυτὸν, *in certamen descendere*, 406. 17. καδιεναι, *scenicæ committere*, 554. 6. τὴν γωνια καδιεναι, de barbâ promissâ, vide Παγωνια.
Καδισασθαι, *constitui, componi*, p. 551. l. 15. Καδισασθαι τὴν ὀρεξιν, Scheg. *accomodatam.* Wolf *tranquillam*: nimis laxè. potius, *compositam.* Persius, *Compositum jus fasque animi.* Seneca, *mens composita.* Παιδεια, apud Cebetem, est γυνὴ καδεστηκυια τῷ προσωπῳ, *vultu composito & constanti*: & paulo post, Εὐσταλειη dicitur γυνὴ καδεστηκυια, *matrona decens & composita*: sive ad vultum, sive ætatem, sive mores referas. Ep. 733. 2. Κινησαι τὰ τῶν καδισαμενων, *movere aliquid eorum, quæ sunt composita, constituta, bene collocata.*
Καδολικὰ, *universalia*, scripsit Zeno librum quem inscripsit Καδολικὰ, Laert. VII. 4. p. 180. l. 16. 202. 8. 502. 8. 570. 41.
Καδολου, *in universum, in genere, in summâ.* p. 48. l. 17. 74. 3. 106,

206, 11. 131, 7. 268, 8. 275, 14. 308, 13. 319, 10. 346, 5. 386, 1. 6. 561, 10. 675, 10. 679, 12.

Καίσαρα, p. 52, 2. ὑπὸ τὸν Καίσαρα τὸν Γάιον, 6. παρὰ Καίσαρι θυμωθεὶς, 84, 4. ἐπὶ τοῦτον τὸν τρόπον τοῖς τριάκοντα τῶν Καίσαρος. 84, 3. Καίσαρος ἐστιάσεις. 107, 2. ὅτου Καίσαρ ἐστὶν ἐπὶ τῶν λειτουργιῶν ποιῶν. 107, 9. τῶν Καίσαρος φίλων. 157, 15. Καίσαρος κουράτωρ. 197, 13. τῷ ἀπὸ τῶν ὑπὲρ τύχης τοῦ Καίσαρος. ib. 236, 16. 241, 3. τοῦ Καίσαρος. 243, 3. ὁ Καίσαρ, ὃν ἐν Ῥώμῃ. 287, 2. ἂν Καίσαρι παραπέμψωσι. 364, 3. τῷ Καίσαρος νόμισμα. p. 369, 11. 531, 14. 539, 12. 546, 3. 555, 1. 585, 10. Καίσαρος φίλος. 387, 3. Καίσαρ μὲν πανδίκτων ἐγράφη. 389, 9. Καίσαρ ἐστὶν ἀπόστασις. 395, 14. ἐκ ἐγγυᾶται τὸ σφέτερον περὶ τῶν Καίσαρα. 411, 4. εἰρήνην μεγάλην Καίσαρ ἄγει παρέχων. p. 421, 8. & 27. 712, 11. Καίσαρος ἐπίτροπος. 457, 11. ὦ Καίσαρ, ὦ τῆς σῆς εἰρήνης οἷα πέπονθα; 552, 10. ὁ παῖς τοῦ ἀνδρὸς Καίσαρ. 532, 15. νὴ τὴν Καίσαρος τύχην. 539, 5. ὅτι Καίσαρ ἐκ ἐλεύθερος ἦν. 586, 11. ὅταν Καίσαρι προσίῃς. 626, 4. τιμᾶται ὑπὸ τοῦ Καίσαρος. 675, 6. στρατιώτης ἀρξάμενος κακῶς λέγειν τοῦ Καίσαρα.

Καίσαρος φίλος, *Cæsaris amicus.* Treb. Poll. in Macr. C. 12. *Huc accedit, quòd habet juvenis filios Romano dignos collegio, nostrâ dignos amicitiâ.* nempe cœtus erat illorum, quos Princeps ipse sibi deligebat, ut eligere à consiliis. hi dicebantur, *Familiares, contubernales principis, comites, amici.* Spartian. in Hadrian. p. 98. *Cum judicaret, in consilio habuit non amicos tantùm & comites, sed etiam juris-consultos,* &c. Assumebantur autem ex viris consularibus, senatoribus, interdum ex equitibus. p. 368. l. 11. 531, 14. 539, 12. 546, 3. 555, 1. 585, 10.

Καισαριανοὶ, *Cæsariani,* officiales Cæsaris procuratores. unde vox ista (ut nonnulli putavere) *Serjeant.* p. 107. l. 8. 515, 3. 679, 10.

Κακελπίσια, *male sperè, malâ spe frustrà fuit.* p. 69. l. 7.

Κάκιλα, *eadem in mundo ac sterilitas,* &c. p. 14. l. 12.

Κακοδαιμονία, *adversâ fortunâ uter.* p. 128. l. 15. 331, 14. Κακοδαιμονίαι, *adversæ fortunæ,* 269, 12. 327, 9. Κακοδαίμων, *malus Genius:* erant apud Romanos, *Numina læva,* sic vocat Virgil: ut Vejovis, Febris, &c. p. 595. l. 6.

Κακόπαιγνα, vel κακόπαιγνα παιδία, Scheg. *pituitosos liberos.* Wolf. *Malè fragis liberos.* p. 463. l. 15.

Κακὸς ἐδαίμων, *malè fortunatus,* p. 219. lin. ult. 561, 16. confer, 338, 7. 76, 4.

Κακὸς κακῶς ἄρξεις, *malus malè imperabis,* p. 373. l. 1.

Κακόσχολος, *male feriatus.* p. 286. l. 19.

Κακόν μοί ἐστιν, *mihi malè est.* p. 584. l. 11. 614, 9. Κακῶς ἀκούειν, *malè audire.* p. 614. l. 3.

Καλλικλῆς, *Callicles,* Gorgiæ familiaris, vide apud Platonem in initio Gorgiæ. p. 598. l. 10.

Καλλωπίζω, *decoro, exorno.* Καλλωπίζομαι, *exornor, mihi placeo.* p. 287. l. 17. 323, 17. 352, 13. 667, 6. Ey. 727, 1. 731, 10. Ἐγκαλλωπίζομαι, *exorno aliquem ita ut sibi placeat.* p. 458. l. 14. Καλλωπισμὸς, *comptus, cultus superfluus.* L. 4. c. 1. Καλλωπιστικὴ δύναμις, *facultas verborum exornatrix, apta ad verba*

verba ornanda & expolienda, p. 323. l. 15.

Καλοκαγαθία, *probitas & honestas, quod pulcrum & honestum*, plenitudinem & perfectionem denotat. p. 48. l. 9. 574, 9. Καλὸς καὶ ἀγαθὸς, *Vir fortis ac sapiens*: Seneca Ep. 24. *Vir bonus & sapiens*: Hor. l. 1. Ep. 7. 22. & Ep. 16, 20. Cicer. Paradox. 2. *Bonus vir & sapiens & fortis miser esse non potest*. vide Xen. Oecon. c. 7. p. 40. l. 8. 72, 16. 216, 15. 227, 15. 279, 11. 360, 2. 363, 9. 461, 8. 466, 12. 489, 8. 498, 4. 509, 10. 513, 4. 598, 3. 599, 5. 638, 13.

Τὸ καλὸν καὶ λίθον κινῆσαι δύναται, p. 478. l. 5.

Καλὸν μηδὲν ἢ ἆρα τὸ ἔνδοξον, Ἐπικούρου λόγος. p. 315. l. 9.

Καλῶς πυρέσσειν, τί, p. 400. l. 6. 374, 7. 528, 12. 553, 15.

Καλῶς μοί ἐστιν, *mihi bene est*: p. 615. l. 4. 623, 15. καλῶς ἀκούειν, *bene audire*: fr. 742, 8. Καλῶς σοι γένοιτο, *bene sit tibi*: formula ironica: 131, 16. 510, 1. nec aliter p. 574. l. 9. Καλῶς γένοιτο Λεσβίᾳ.

Καλυψοῦς νῆσος, *Calypsûs insula*, de quâ Hom. in odyss. η. p. 285. l. 10.

Κανὼν, *norma, regula*, ad mores & vitam dirigendam. Horat. l. 1. s. 3. 117. *Adsit* regula, *peccatis quæ pœnas inroget æquas*. Scripsit Epicurus volumen de vitâ & moribus, cujus titulus, Κανὼν, *regula*. vide not. ad p. 325. l. 11. præterea vocabatur Κανὼν linea alba quæ in certaminibus non erat transgredienda. p. 148. l. 14. 149. 7. 225. 9. 226, 4. 227, 1. 297, 9. 325, 12. 366, 13. 649, 13. 671, 6. Εγ. 684, 15.

Καπιτώλιον, *Capitolium*, p. 46. l. 11. 108, 5.

Κάπνος, *fumus*. Καπνίζω, *fumo infacio*. translatio ab ædibus fumo infestatis, p. 129. l. 14. 130. 655, 13.

Καρπιστὴς, *adsertor, vindex*: a Κάρφος, *festuca, virgula*, quæ olim in libertatum vindicationibus adhiberi solebat. vide not. ad p. 560. l. 8. 504, 4. 569, 4. 264, 16.

Κασσιόπη, *Cassiope*, Epiri urbs. p. 381. l. 1.

Κάσσιος, *Cassius* Longinus, jurisconsultus. vide not. ad p. 583. l. 16.

Καλά. Ἀλλ' οὐκ ἂν κατ' ἐμὲ, Angl. *but this would not be agreeable to my character*: p. 14. l. 2. οὐ κατ' ἐμὲ, *meæ personæ non convenit*, τὸ κατ' ἐμὲ, οὐ κατ' ἐμὲ, 143, ult. Καλὰ σὲ, *secundum tui animi sententiam*, 302, 8. Ἐντῆς κατὰ σαυτὸν, *in rebus ad te pertinentibus*, 445, 15. neque aliter apophthegma illud, cujus meminit Callim: in Epigr. τὴν καλὰ σαυτὸν ἴλαε. vide Laert. 1. 80. Κατ' ἰδίαν, *particulatim*, 285, 3.

Καταβάλλω, *dejicio, prosterno*, p. 184. l. 15. 332, 2. 470, 8.

Καταβολὴ, *jactus qui fit ex alto deorsum, jactus seminis, satio*, vide Ep. ad Heb. c. 11. ver. 11. Synes. Dion. p. 48. Εἰ μή τις εὐγένεια τύχοι ψυχῆς ἄνωθεν ἅλυσα τὴν καταβολὴν, id est, interprete Petav. *cujus prima initia quasi fundamenta è cœlo demissa sint*. nisi malis magis ad verbum, *ex alto ducens sationem suam*. sic p. 79. l. 3. ἐξ αὐτῆς ἄνωθεν καταβολῆς, *ex eadem calitùs satione*.

Καταλαμβάνειν, *percipio, comprehendo*. Laert. VII. 163. p. 30. l. 11. Unde Stoicorum illa vox, Κατάληψις, quam Cicero vocat *comprehensionem*, quam quidem Stoici ponebant, Academici tollebant. Cicer. Acad. I, 6. *Nec definiri aiebant esse, quid esset* cognitio, *aut* perceptio, *aut si verbum à verbo volu-*

voluntas, comprehensio, *quam* καταλήψιν *illi volunt*. Idem de fin. III, 5. *Rerum autem cognitiones* — καταλήψεις *adpellemus licet*. vide Laert. VII, 52. p. 587. l. 10. τὰ περὶ καταλήψεως ἀναγινώσκειν. Καταληπτὸς, *qui comprehendi possit, comprehensibilis*: sic Cicer. Acad. l. 12. *Id autem visum cùm ipsum per se cerneretur* comprehensibile. *feretis haec? Nos verò, inquit: quonam enim modo* καταληπτὸν *diceres?* Vide Laert. l. 16. M. Ant. VII, 54. V, 10. p. 587. l. 8. καταληπτῶν φαντασιῶν, Scheg. & Wolf. *Visa quae percipi à nobis possunt*: potius cum Cicerone, *visa comprehensibilia*, vel, *visa quae comprehendi possint*. Ἀκατάληπτος, *qui comprehendi non possit*. Laert. VII, 46. M. Ant. V, 10. p. 587, l. 9. Καταληπτικὸς, *comprehensivus*. Laert. VII, 46. 54, 177. M. Ant. IV, 22. ἐπὶ πάσης φαντασίας σώζειν τὸ καταληπτικὸν, *in omni visu intellectus servetur integer*, vertente Gatak. nimis laxè: & IX, 6. ὑπόληψις καταληπτικὴ, *existimatio certa*, potius, *opinio comprehensiva*. καταληπτικαὶ φαντασίαι, sunt *visa comprehensiva*, id est, visa quae nec mora veritatem comprehendunt. sic Epictetus, p. 589. l. 14. Eg. 730, 1. Vide quoque Lucian. in Symp. p. 644.

Καθάλληλος, *congruus, consentaneus, sibi respondens*. Καταλλήλως καὶ κατὰ φύσιν, p. 53. l. 7. τὸ πρέπον καὶ τὸ καθάλληλον. 129, 3. Καθάλληλοι ὑσίαι, 266, 16. τὰ καθάλληλα ἔργα, 77, 5. 212, 3. 275, 5. 276, 10. 588, 13. 643, 3. ἀπὸ τῆς καθαλλήλου φαντασίας, 277, 4. sic M. Ant. VII, 2. φαντασίαι καθάλληλοι δόγμασι, *phantasiae quae decretis respondent*, seu, *visa decretis congrua & consentanea*. πόα καθάλληλος τῷ προβάτῳ, *conveniens ovi*, 336, 6. Ἀκαθάλληλος, *incongruus, dissentaneus*, p. 212. l. 13. 224, 6. Καταλλήλως, *congruenter, convenienter*. p. 116. l. 10. 224, 9.

Καταπλήσσω & καταπλήττω, *percello, obstupefacio, in stuporem & admirationem induco*. p. 104. l. 15. 284, 14. 589, 2. Ἀκατάπληκτος, *non perculsus admiratione & stupore*, vel, *imperterritus*: vel, *quem species improvisa non exterret*; cum Horat. l. 1. Ep. 6, 11. *Improvisa simul species exterret utrumque*. p. 208. l. 14. 586, 12. Ἐκπλήσσω, *percello*. ἐκπλήσσεσθαι est vel admiratione vel metu percelli. Vide Laert. VII, 112. ubi docet quid sit ἔκπληξις. 586, 15.

Κατάρα, *exsecratio*, p. 196. l. 2.

Καταρτίζω, *reconcinno, resarcio, reficio*. est propriè καταρτίζειν, luxatum membrum in suum locum restituere. utitur Paul. Apost. verbum est athleticum. p. 434. l. 8.

Καταστήθομαι, *marcesco*. p. 330. l. 12.

Κατασκευάζω, *instruo, praeparo, efficio*. est etiam κατασκευάζειν, apud oratores, *confirmare, constituere*. Quinctil. l. 2. c. 4. *non inutiliter subjungitur opus* destruendi confirmandique *eas, quod* ἀνασκευὴ & κατασκευὴ *vocatur*. & l. 3. c. 9. *haec enim est quae* constituat, *illa quae* destruat. in hac significatione occurrit p. 297. l. 15. κατασκευάσω ὅτι ἀγαθὸν, ubi redde *confirmabo, constituam*, uti Quinctil. Alibi κατασκευάζειν, est *praeparare*, &c. p. 8. l. 17. 32, 14. 33, 3. 55, 2. 38, 2. 96, 12. 106, 6. 207, 9. 330, 5. Κατασκευὴ, *constructio, structura, constitutio, conditio*: item *confirmatio, constitutio*, apud rhetor. vide supra quae ex Quinctil. citantur: in quo sensu vox occurrit p. 298. l. 3. ἔχεις τὰς κατα-

κλασεις, *constitutiones, constitutiones*, sic verte cum Quinctilian. quibus opponuntur ἀναιρέσεις. Alio sensu habes apud Mich. Apost. IV, 52. ποιεῖν τὰ κλαῖε ἴδιαν κλασεις, *facere quod propriæ conditioni videatur.* VI, 44. συμφέρει ἑκάστῳ τὰ κλαῖε τῆς ἑαυτοῦ κλασεως καὶ φύσιν, *conducit unicuique, quod est constitutioni & naturæ ipsius consentaneum.* VII, 20. ἡ κλασις τῆς ἀνθρώπου, *hominis conditio*: & alibi. p. 32. l. 12. ἐξ ἀνάγκης τῆς κλασεως, *structurâ.* 35, 5: τῆς διανοίας κλασεως, *structura.* 34, 11: ἀλλ' ἐν μὲν — ἀκολούθως τῇ ἑκάστου φύσει καὶ κλασεως πράττομεν [l. πράττωμεν.] *constitutioni, conditioni.* 34, 13: κλασεις διάφοροι, *constitutiones, conditiones.* 207, 15: διὰ τῆς κλασεως, *ex structurâ.* 216, 12: τῇ φυσικῇ κλασεως, *naturali constitutioni, conditioni.* 379. 9: λόγος ἐνεχθήσεται κλασιν ἐπὶ τὴν αὐτῆς κλασεως, *sumpta natura & ei propriâ.* Κλασεως ἔργα, *opificium.* p. 207. l. 13. 208, 5. 247, 12. 289, 8.

Κλασκοπέω, *explorator, speculator.* p. 121. l. 12. 122, 8. 123, 6.

Κλασις, *constitutio, ordinatio, institutio.* p. 379. l. 2. 408, 13. 442, 17. 461, 3. 463, 12.

Κλασχάλλω, *reprimo, inhibeo, compesco.* κλασχαλᾶν, *ad modestiam revocare, in officio continere.* κλασχαλιστός, *sedatus, moderatus, modestus, compositus.* p. 431. l. 8. 477, 1. 586, 13. 637, 2. 670, 1. Κλασχολή, *repressio, inhibitio, moderatio, modestia.* p. 219, l. 3. 306, 1. ubi vide not.

Κλασχοφή, *exitus, mors.* p. 653. l. 7.

Κλασσις, *decuriatio.* mancipia semper per decurias veniebant. Sen. Ep. 47. *Retulit ille gratiam servuli illi in primum decimus decessoris, in quo eorum prono ruperatur.* Plaut. aul. sc. 3. 3. *gregem emptum vocat.* p. 932.

Κλεαρχέω τὸν χαρακα, p. 497. l. 15. 626, 13.

Κλεαρχολογία, *philosophiæ contra aliquem disputo.* p. 575. l. 2.

Κλεάω τὸν κορυφὴν [vel ut noster codex κεφαλήν] μου, *demulcebo meum caput.* ubi Terent. haud. 4, 3, 14. *non possum pati, quin tibi caput demulceam.* p. 278. l. 13.

Κλεξοράω, *contra aliquem vomo.* p. 415. l. 6. 438, 9.

Κλησιγορία, *categoria, prædicamentum.* p. 479. l. 14.

Κλησορθόω, *felici successu rem gero, recte perficio.* Cic. de fin. III, 7. & de Off. I, 3. vertit κλησορθωμένα *recte facta.* vertimus itaque κλησορθῶν *recte facere.* p. 94. l. 5. 139, 8. 149, 4. 182, 10. 327, 5. 342, 5. 391, 8. Κλησορθωτής, 343, 10.

Κλίτος, vide Ἄνω.

Κλῶμαι, *ardor, æstus.* κλωμένοις sunt etiam ardores & nimii calores in humano corpore, quales sunt febricitantium. p. 1020. 577, 4.

Κναμπτίζω, *ictu cædo.* p. 36. l. 7. 457, 2.

Κεκλημένος, *cessatus, inditatus.* Mart. l. 1. Ep. 37. *Bis tibi truces ni fatuus Mavortius cursus* p. 185. l. 3. vide & 540, 16.

Κίνεμα, *decursus.* p. 249. l. 13. 231, 7. 252, 5.

Κίς, *cumus.* p. 284. l. 14. 594. 9. 640, 1.

Κοπιάτιον, *cunniculus, dim.* ob rei consumptum. p. 360. l. 3. 372, 13. 677, 6.

Κεφάλαιον, *quod caput est.* Cicer. quod caput & summa. p. 125. l. 15. 529. ὁ κεφαλαιώδης *summarius.*

... vox dialecto ... vide not. ad p. 230. l. 6.

Κίνησις ... opiniones. elegantere ...

... in sacris Eleusiniis profanos absistere jubebat; initiatos ... ludicris ... p. 440. l. 3.

Κιννάμωμον, Cinnamum, p. 479. l. 7.

Κιθαιρών, Cithæron, mons Bœotiæ ... Oedipus expositus. p. 124. l. ...

Κιθαρίζειν, citharizare, p. 548. l. ... dicit Κιθαρίζειν ὁ ψάλλειν τὴν κιθάραν, citharam pulsare, 423. ... Citharœdus, 162. 8. 234. 2. 255. 2. 474. 7. 479. 18. 630. 12.

Κίκονες, Cicones, Thraciæ populus prope Hebrum, ubi Ulysses, captâ Troiâ ... allatus. Ismarum eorum urbem diripuit. 285. l. 16.

Κινεῖσθαι, ... 1. p. 3. l. 27. ... 80. 24.

Κινεῖν, movere, verbum Stoic. vide Laert. VII. 8104. p. 4. ... Scheg. & Wolf. animos incitare. 33. 10, ἱκανὰ κινῆσαι ... 68. 8. ... 86. 9, ... 123. 16. φθόνον μοι κινεῖ, invidiam mihi ... 134. 6. ... ἢ λείως, leniter moveri seu agere, ... voluptate vel dolore. 228. 8. ... 230. 12, κίνησις ... 328. 3. κινοῦνται, moveri. 335. 16, κινῶ σε πρὸς φιλοσοφίαν. 363. 18. πρὸς ... κινεῖσθαι. 344. 6. ... 444. 8. ... 464. 18, ὑπ' ἐκείνου ... 585. ... Scheg. ... Wolf. ... 597. 8.

... 598. ... 611. ... 664. ... 684. 6. ... 722. 10. ...

Κίνησις ἀφροδισιακή, humanus motus, p. 296. l. 16. ... κίνησις ἀνθρώπου καὶ θεοῦ, animi motus, & hominis & dei.

Κίρκη, Circus, locus in Urbe amplissimus, spectaculis destinatus. p. 425. l. 5. Κίρκου ἄγειν, Circenses ludos exhibere. p. 654. l. 4.

Κιχᾶν, ... labore. p. 642. l. 4.

Κλεάνθης, Cleanthes, Stoicus, successor & discipulus Zenonis. p. 93. l. 10. 283. 7. 284. 286. 8. 482. 7. 535. ... 576. 14. 594. l. ...

Κλέπτειν καὶ κατακαλύπτειν τὸ ἁμαρτάνειν, non furtum facere, sed deprendi miserum est, Stoicorum dogma. p. 383. l. 1.

Κλίμα, inclinatio. p. 252. l. 7.

Κλινίδιον, lectulus. p. 375. l. 7.

Κνώσιοι, Gnossus, Cretæ urbs, hinc Gnossius. p. 391. l. 13. 392. 83.

Κύβος, Quadratus, vide not. ad p. 479. l. 7.

Καινὸν Χάος, vide in Κάτθυμαι.

Κοιμᾶν, dormio. κοιμᾶσθαι, dormire cum aliqua, id est, rem habere. p. 278. l. 9. 426. 13.

Κοινολογία, collocutio. p. 45. l. 7.

Κοινὸς, communis, publicus, vulgaris, τὸ κοινὸν commune, sic Horat. l. 2. Od. 15. vers. 14. p. 106. l. 5. 462. 4. 591. 8. Ἀπὸ τῶν κοινῶν μὴ ἀναίνεσθαι, μήτε λέγειν, 596. 10. 632. 4. 636. 4.

Κοινὸς νοῦς, p. 378. l. 11.

Κοινωνικὸς, communionis seu societatis amans, Laert. VII. 122. M. Ant. III. 4. V. 6. alibi. p. 147. l. 2. 218. 14. 295. 8. 410. 5. 602. 11. 668. 9. E. 724. 15. 741. 7.

Κατωνίτης, *cubitularius, à cubiculo.* p. 106. l. 16. 165, 10. οἱ ἐπὶ κοιτῶνος, 446, 15. 620, 5. 625, 6.

Κόκκινος, Coccineus; cocco tingi veſtes ſolebant pretioſiores. Mart. l. 5. Ep. 24. *Non niſi vel cocco madidâ vel murice tinctâ veſte nites.* p. 445. l. 11. 667, 10.

Κοκκίζω, *Cercyza, canto ut cuculus.* p. 601. l. 4.

Κολακεύω, *adulor.* quod prorſus à philoſopho alienum judicabant. p. 7. l. 17. 57, 9. 130, 16. 202, 1. 395, 14. 401, 2. 402, 14. 426, 7. 435, 11. 476, 4. 497, 2. 503, 8. 535, 7. 627, 4. 629, 7. Κολακεία, *adulatio.* 56, 3. 499, 14, 565, 13. 618, 1.

Κολλύριον, *Collyrium,* oculorum medicamentum. Horat. l. 1. ſ. 5. 30. p. 442. l. 2.

Κολοφῶν, *faſtigium, apex, ſumma manus.* dicunt κολοφῶνα ἐπιτιθέναι, *colophonem addidit,* quum ſumma manus operi imponitur. vide Suid. & Heſyc. Nec aliter κεφάλαιον ἐπιτιθέναι, ſicut κολοφῶνα ἐπιτιθέναι, *ultimam manum & faſtigium rei alicui imponere.* 245. l. 10. 538, 9.

Κομψῶς, *ſcitè, eleganter, lepidè, belle.* κομψῶς σοι ἔχει, *bellè tecum agitur,* p. 278. l. 7. κομψῶς ἔχεις, Angl. *you are pretty well.* Joh. 4. 52. ἐν ᾗ κομψότερον εἶχε, *qua horâ melius habuit.* p. 400. l. 11.

Κορασίδιον, *puellula.* p. 102. l. 7. 148, 4. 312, 3. 339, 2. 340, 1. 366, 2. 406, 14. 407, 3. Κοράσιον, 173, 5. 260, 6. 360, 4. 376, 12. 446, 4. 657, 3.

Κόρη, Cereris filia dicta eſt *Core, à* κόρος *ſatietas,* ejus ſacra vocabantur κόρεια, vide Schol. ad Pynd. Oly. od. 7. & Heſych. p. 301. l. 8.

Κόρινθος, *Corinthus,* urbs Achaiæ, Græcarum urbium clariſſima. p. 262. l. 5. 270, 12. 501, 17. Κορίνθιος, 51, 3. Κορίνθιοι, 354, 11. 465, 13.

Κορύζη, *mucus.* p. 305. l. 11. κορυζῆς μεστὸς, *muco nares oppletus;* qua loquendi formula utitur Lucianus paſſim, & Plat. rep. l. 1. apud Latinos *mucidus* accipitur, pro *ſtupido, fatuo,* cui opponitur apud Horat. *emunctæ naris homo.*

Κόσμος μία πόλις, p. 486. l. 11. confer. p. 192. 216. 235. 250. 444. 498. Κόσμος ἀκώλυτος καὶ αὐτοτελὴς, p. 622. l. 1. 627, 15. confer. p. 508. 509. Οὐ κακὴ φύσις ἐν κόσμῳ, Εγ. 709, 3. confer. p. 74. l. 11, &c. fr. 783. 784.

Κόσμιος, *mundanus,* Cicer. Tuſ. diſp. V, 37. Utitur Plutarc. p. 600. περὶ φυγῆς, p. 51. l. 4. 52, 6.

Κυκκύμιον, vel potius Κυκύμιον, *Cucuma,* vas æreum balnearium. vocabulum apud Græcos recentiores. p. 461. l. 15.

Κραβάττιος, *lectulus.* p. 463. l. 3.

Κρατῆσαι φαντασιῶν, *continere viſa, imperare viſis,* p. 135. l. 10. Κρατεῖν τῆς ἱστορίας, *hiſtoriam memoriâ tenere,* vel *mente apprehendere,* 285, 11. κρατῶ τοῦτο, *hoc mordicus teneo,* 676, 2. κρατήσεις σαυτοῦ, *tibi ipſi imperabis,* Εγ. 701, 7.

Κράτης, *Crates,* Cynicus, Diogenis diſcipulus. p. 460. l. 2. 463, 8.

Κραυγάζω, *clamo,* ubi reſpicit ad veterum acclamationes in Theatris. p. 370. l. 3. Vide Ench. p. 720.

Κρεῖσσον ἀεὶ περιγινέσθαι τῶν κρεισσόνων, p. 152. l. 10. 154, 2. 479, 15. 561, 9. 558, 10.

Κρήσσονες, *pumina,* p. 321. l. 7.

Κρίνις, *Crinis,* Stoicus philoſophus, cujus ſæpe meminit Diog. Laert. in vitâ Zenonis. p. 362. l. 6.

Κριτήριον, *judicandi organum, id ad quod reſpicientes judicamus.* Vide Laert. VII. 49. 5. Sext. Emp. l. 2.

l. 2. c. 5. p. 64, 65. 93, 1. 225, 3. 392, 10.

Κριτης τῶν Ἑλλήνων, *Judex* seu *prætor Græcorum*, qui & erat Corrector. p. 387. l. 2.

Κρίτων, *Crito*, Athenienſis, Socratis familiaris. p. 573. l. 17. 738, 3.

Κροῖσος, *Cræſus*, Lydiorum rex, cujus divitiæ in proverbium abierunt. p. 19. l. 7. 449, 16.

Κρωτεῖν et ἐπικρωτεῖν dicunt Græci, quod Latini *acclamare*. p. 156. l. 6.

Κρυσάλλινα, *Cryſtallina*, captioſa quædam argumentationum genera. p. 396. l. 8. vide Μύρρινα.

Κτησείδιον, à κλῆσις, vel à dat. Ionic. κλήσι, κλησίδιον. *poſſeſſiuncula*. dim. ad notandam rei vilitatem & contemptum. p. 7. l. 8. 130, 11. 236, 9. 428, 12. 471, 15. 482, 5. 625, 1. Εγ. 699, 13.

Κύβος, *teſſera*. p. 186. l. 10. Κυβεύω, *teſſeris ludo, ſubeo aleam, periclitor*. τοὺς κυβεύοντας, *qui teſſeris ludunt*, 186, 9. τί κυβεύεις περὶ τὰ μέγιστα; *quid in rebus maximi momenti aleam ſubis, fortunam experiris?* vide not. ad p. 290. l. 1. Sic & p. 442. l. 4. 443, 2. Κυβευτὴς *aleator*. met. *qui fortunæ ſe committit*: ſumptâ metaphorâ ab aleatoribus, qui aleæ fortunam experturi, dicunt ἀνερρίφθω κύβος, vide Suid. & Gatak. ad M. Ant. I, 8. p. 468. l. 5.

Κυλίω, *volvo, voluto*. κυλίομαι, *volvor, volutor*. p. 181. l. 2. 449, 8. 482, 13. 666, 6.

Κυνίζω, *Cynicam diſciplinam & inſtitutionem amplector*, Diog. Laert. VII, 121. p. 443. l. 7. 460. 14.

Κυνισμὸς, *Cynica inſtitutio, diſciplina, Cynicorum ratio & vita*, Cicer. de Fin. III, 20. Diog. Laert. VI, 2. VII, 121. L. 3. c. 22. Κυνικὸς, *Cynicus*. dicti ſunt Cynici philoſophi, vel à *Cynoſarge*, gymnaſio Attico, ubi Antiſthenes profitebatur, vel à mordacitate iſtâ *Canina*, qua in humanos errores, nullo facto diſcrimine, invehebantur. inter veros Cynicos erant Antiſtenes, Crates, Demetrius, & Diogenes: plurimi hoc nomine mores impudicos & protervos tegentes, hanc Sectam profitebantur. p. 446. l. 12. 448. 459, 13. 460, 12. 467, 2. 640, 5.

Κυρεύω, *dominium obtineo, dominor*. τὸ κυρίευον, *quod principatum obtinet*. idem ac τὸ ἡγεμονικὸν, quod vide ſupra. M. Ant. IV, 1. τὸ ἔνδον κυρεῦον, *quæ intra nos pars principatum obtinet*. Cicer. Tuſ. Diſp. II, 20. *Sed præſto eſt domina omnium & regina ratio*. p. 6. l. 16. 315, 1. Dicitur etiam argumentatio Κυρεύων, quia cæteras inter argumentationes dominari videtur, vide ad l. 2. c. 19. in initio. meminit autem τῶν κυρευόντων, p. 278 l. 15. 279, 4. 282, 7. 285, 2. meminit quoque Lucianus in vit. auct. Plutarc. in Symp. l. 1. quæſt. 1. Themiſtius in orat. 2.

Κύριός εἰμι, p. 105. l. 8. Κύριος, 162, 13. 181, 3. 239, 15. 532, 10. 541, 1. 544, 8. 560, 12. 568, 10, 624, 17. Κύριε, 202, 1. 251, 11. 300, 13. 401, 3. 453, 6. 478, 5. 543, 15. Κύριε, de deo, p. 159. l. 17. Κύριε ἐλέησον, notiſſima formula apud Chriſtianos: vide Matt. 20, 30. p. 203. l. 1. Κύριε ὁ θεὸς, 225, 16. Κυρίαι, de puellis, Εγ. 726, 12.

Κῦρος, *Cyrus*, non ille Cambyſis filius, ſed Cyrus minor dictus, Artaxerxis frater. p. 614. l. 2.

Κωδίκελλος, *codicillus*, vide not. ad p. 387. l. 4.

Κώκυτος, *Cocytus*, inferorum flumen. p. 413. l. 5.

Κωλύω, *prohibeo*. passim. κωλυτὸς, *qui prohiberi possit*, 96, 12. 126, 13. 187, 13. 248, 13. 484, 10. 549, 14. 550, 13. 551, 8. 593, 16. 622, 13. Ey. 683. κωλυτικὸς, *prohibitorius, vim prohibendi habens*, 544, 5.

Κωμῳδὸς, *Comœdus*. p. 369. l. 4.

Κώνειον, *cicuta*. p. 27. l. 5. 153, 7.

Λ.

Λαβὲ νῦν, *accipe nunc*, sic Horat. l. 2. s. 2. 70. p. 298. l. 14.

Λαβὴ, *prehensio* quâ athleta adversarium corripit, *ansa*. ἡ λαβὴν ἡ ἀπὸ σώματος, p. 239. l. 16. πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, Ey. 728, 10.

Λαΐος, *Laius*, rex Thebarum, pater Œdipi. p. 394. l. 9.

Λακεδαίμων, *Lacedæmon*. p. 299. l. 3. Λακεδαιμόνιοι, 12, 7. 315, 11. 384, 14. 456, 16. 572, 5. 608, 2. 764, 8.

Λαλεῖν ἑαυτοῖς, et Λάλησον σαυτῷ. Vide Cic. de off. l. 3. in initio, ubi de Scipione scribit, *in solitudine secum loqui solitum*. unde illa apud Juvenal. sugillatio, *Rarus sermo illis*. & apud Pers. *Murmura cum secum & rabiosa silentia versant*. Cleanthes (apud Laert. VII, 174.) πρὸς ἡ μονήρη ἡ ἑαυτῷ λαλιὰ, Οὐ φαῦλόν, ἔφη, ἀνθρώπῳ λαλεῖς. p. 410. l. 13. 415, 13. 591, 11. 592, 12. 647, 13. Confer Ey. 718, 9.

Λάμπις ὁ ναυκλήρου, fr. p. 766.

Λάσανον, *lasanum*. p. 107. l. 2. ἐπὶ τῆς λασάνου, *à lasano*, λασανοφόρος. vide ibi not. & nor. ad p. 13. l. 8.

Λατέραν, *Plautius Lateranus*. vide not. ad p. 9. l. 5.

Λαχανοπώλης, *olerum venditor*. p. 364. l. 4. 393, 16. 497, 8.

Λειτουργέω, *munus publicum seu ministerium obeo*. p. 14. l. 9.

Λεκάνη ὀστρακίνη, p. 368. l. 6.

Λεξίδιον, vel λεξείδιον, (vide κτησείδιον.) *dictiuncula*. p. 173. l. 14. 174, 6. 331, 7. 375, 14. 438, 14.

Λέσβιος, *Lesbius*, aliquis è Lesbo. p. 436. l. 11.

Λέων, *leo*. p. 18. l. 3. 21, 7. 251, 7. 444, 12.

Λέοντας νίζειν. p. 601. l. 8.

Λέων με καὶ φαγέτω, Prov. *me leo vel devoret*. p. 211. l. 11.

Λέων, *Leo Salaminius*, de quo Plato in Apol. et Laert. II, 24. p. 575. l. 7. 628, 13.

Λῆμμα, *sumptio*, id quod sumitur, major propositio apud dialecticos, τὰ τεθέντα & λεγόμενα. vide Laert. VII, 76. & Suid. in voce. p. 42. l. 13. 44, 2. 307, 11.

Λῃστὴς πεζοπρίστως ἐγίνετο, p. 471. l. 13.

Λίθος, *lapis*. dicebantur *stupidi*, λίθοι *lapides*. sic Aristoph. in nub. Plaut. & Terent. p. 387. l. 11. 548, 7. 394, 7. 470, 12. 548, 7.

Λιθόστρωτος, *lapidibus stratus*. p. 630. l. 9. ἐν λιθοστρώτοις, Scheg. *in solo atque ædificio strato structoque saxis quadratis*: Wolf. *in palatiis*. quæ sunt *lithostrota*, vide Plin. l. 36. c. 28. vide Joh. 19, 13. p. 630. l. 9.

Λιμὴν ὁ θανάτου, p. 655. l. 11.

Λίχνος, *liguritor, gulosus*. p. 100. l. 7. Λιχνεύω, *ligurio*. 185, 6.

Λόγος, *sermo, ratio, ratiocinatio, syllogismus*. in his omnibus sensibus accipitur. λόγος est sermo philosophicus, & peculiari sensu, magistri sui sermones λόγους vocat. p. 3. p. 4. alibi habes λόγοι Σωκρατικοὶ, *Socratici sermones*, ut et apud Horat. Λόγος αἱρεῖ, vide in Αἱρέω.

Λογικὸς, *rationalis, ad scientiam disse-*

differendi pertinens, dialectica. Δύναμις ἡ λογικὴ, 6. 6. λογικὸν ζῶον, 12, 4. 33, 16. 52, 3. 61, 11. 106, 6. 210, 10. τὸ λογικὸν καὶ νοητὸν, ubi τὸ λογικὸν eſt ea pars animæ quæ rationis eſt particeps: 31, 5. Τὰ λογικὰ, *logica*, Cic. Tuſ. diſp. IV, 14. *Habes ea, quæ de perturbationibus enucleate diſputant Stoici; quæ* logica *appellant, quia differuntur ſubtilius*: p. 138. l. 15. & l. 2. c. 25. ἀναγκαῖα τὰ λογικὰ, l. 1. c. 17. l. 2. c. 25.

Λογάριον, *diſputatiuncula, ratiuncula*, p. 161. l. 9. 222, 3. 281, 1. 288, 7.

Λογισμὸς, *computatio, ratiocinatio*. p. 216. l. 11.

Λοιπὸν, *quod ſupereſt, deinceps*, ſæpe occurrit: & ſic reposui p. 106. l. 1. ſententiam claudit, p. 156. l. 11.

Λύκειον, *Lyceum*, Atticum gymnaſium. p. 504. l. 11. 589, 14. 590, 3.

Λύκος, *lupus*, p. 21. l. 6. 120, 14. 186, 1. 564, 1. 600, 14.

Λυκοῦργος, *Lycurgus*, rex et legiſlator Lacedæmoniorum. p. 299. l. 4. 757. 764.

Λυσίας, *Lyſias*, orator Athenienſis. p. 478. l. 9.

Λύω, *ſolvo*. λύσις eſt quæſtionis ſolutio. vide Ἀναλύω. p. 278. l. 14. 598, 9.

Λύειν παιδιὰν, *incidere ludum*: Horat. l. 1. ep. 14. 36. p. 127. l. 14.

M.

Μαίνομαι, *inſanio*. Cicer. Par. omnes ſtulti inſaniunt. vide Laert. VII, 124. Horat. l. 2. ſ. 3. 43. p. 114. l. 3. 118, 8. 119, 3. 150, 2. 225, 1. 392, 9. Μανία, *inſania*. p. 73. l. 9. 226, 11. 621, 5.

Μακάριος, *beatus*. Μακάριοι, *beati*, ſic ſophiſtæ olim vocabantur: adeo venerabile eorum nomen. p. 174. l. 8.

Μακεδόνες, *Macedones*. p. 315. l. 13.

Μακρὰ τεῖχη, *muri longi*, qui portum Pyræum urbi jungebat. p. 503. l. 10.

Μάνης *Manes*, ſervi nomen: vide not. ad p. 528. l. 16.

Μαντεύομαι, *divino, auguror, oraculum ſeu vates conſulo*. vide Laert. VII, 149. Cicer. de divin. l. 2. c. 7. Πῶς μαντεύεται, vide Ench. c. 32.

Μάξιμος, *Maximus*, vide not. ad p. 380. l. 15. 382, 10.

Μάρτιον ὕδωρ, *Martia aqua*, ab Anco Martio Romam ducta, vide Plin. l. 31. c. 3. Meminit Tibull. l. 3. el. 7. p. 260. l. 10.

Μαρτυρέω, *teſtis ſum*. p. 159. l. 12. 160, 3. 161, 17. 229, 5. 568, 9. 641, 2. Μαρτυρία, *teſtimonium*, 159, 17. 160, 6. 466, 8. Μάρτυς, *teſtis*, 159, 11. 229, 6. 513, 13. 343, 13. 526, 4.

Μασούριος, *Maſurius*, juriſconſultus. vide not. ad p. 583. l. 15.

Μαστιγίας, *maſtigia, verbero*. p. 538. l. 7.

Μαστιγόω, *flagris cædo*. μαστιγοῦμαι, *flagellor, vapulo*. de Lacedæmoniorum flagellatione, p. 12. l. 6. de flagris eorum, qui contra ſcita certaminum quid admitterent, p. 419. l. 10.

Μάχαιρα, *machæra, gladius*. p. 165. l. 10. οἱ ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ, milites ſtationarii machæris armati, οἱ μαχαιροφόροι. & p. 558, 12. 620, 4. 627, 7.

Μάχη, *pugna, repugnantia, contentio, altercatio*. τὰ μαχόμενα, *pugnantia*, id eſt, *repugnantia*, ut Horat. *pergis pugnantia ſemper frontibus adverſis componere*. Cicer. Tuſc.

Tusc. I, 7. *pugnantia te loqui non cernis? quid enim tam pugnet, &c.* Μάχη, *pugna, repugnantia*, p. 31. l. 1. 66, 4. 229, 12. 736, 15. Μάχη, *contentio, altercatio*, 282, 8. 336, 1. 342, 3. 482, 12. 598, 7. Μάχομαι, *pugno, repugno*, 114, 8. 335, 15. τὰ μαχόμενα *pugnantia*, id est, *repugnantia*, p. 30. l. 2. 45, 3. 66, 5. 133, 10. 224, 13. 225, 13. 242, 11.

Μάχη τοῖς ἀνθρώποις πρὸς ἀλλήλους, p. 115. l. 2. 225, 5. 336, 1. 482, 12.

Μεγαλόδουλος, *servus majoris ordinis, magnus servus*, ironicè. p. 543. l. 8.

Μεγαλοφυῶς, *magnificè*; p. 269. l. 13.

Μέγας βασιλεύς, rex Persarum. p. 315. l. 12. 459, 4. 502, 13. 542, 10.

Μέγα ἐφρόνει, *magnificè de se sentiebat*. p. 362. l. 7.

Μεθαρμόζομαι, *transmuto aliter aptando, commuto*. p. 270. l. 9.

Μεθυσὴς, *ebriosus*. vide not. ad p. 579. l. 13.

Μελαγχολία, *melancholia, furor*. Cicer. Tusc. III, 5. *quem nos* furorem μελαγχολίαν *illi vocant: quasi verò atra bile solum mens, &c.* & mox, Furor *in sapientem cadere possit, non possit* insania. vide Laert. VII, 118. p. 273. l. 6. Μελαγχολάω, *melancholiâ laboro*. p. 102. l. 11. 359, 12.

Μελετάω, *meditor, exerceo*. ut p. 10. l. 9. ταῦτα δεῖ μελετᾶν, in qua significatione sæpe occurrit. refertur etiam ad exercitationes athletarum, consule Hesych. vide p. 158. l. 4. sunt etiam Μελεταὶ sophistarum declamationes; et μελετᾶν est orationes habere, exercendi causâ, quarum orationum argumentum fictum est: sic p. 393. l. 8. καὶ αὐτὸς ἐμελέτας.

Μέλιτος, *Melitus*, Atheniensis, qui Socratem accusavit. p. 153. l. 13. 179, 1. 478, 14. 738, 4.

Μέλος, *carmen, modulus*. p. 5. p. 6. alibi. Παρὰ μέλος, *inconcinnè*, vide not. ad p. 228. l. 9.

Μενέλαος, *Menelaus*, frater Agamemnonis, Helenæ maritus, p. 145. l. 10. 315, 15. 656, 11.

Μενοικεύς, *Menœceus*, Creontis filius, pro patriâ non timidus perire. p. 433. l. 3.

Μέρος, *particula*. p. 7. l. 12. μέρος τι ἡμέτερον, verba Jovis ad Epictetum, quo sensu Horat: *divinæ particula auræ*. Sic 205, 13. ἔχεις τι ἐν σεαυτῷ μέρος ἐκεῖνο, viz. θεῦ. vide p. 96. l. 10. Μέρος *pars*, uti Lucret. l. 6. *et quota* pars *homo sit terrai totius unus*. p. 77. l. 3. πλέον μέρος πρὸς τὰ ὅλα; 188, 14. ἄνθρωπος μέρος τοῦ πάντων. 192, 5, μέρος ὅλου τινός. & mox, μέρος πόλεως. 216, 5, μέρος κόσμου. nec aliter M. Anton. II, 3, 4. & passim. tamen in his & aliis in locis *particula* reddas, uti Cicero, *Homo non est perfectum aliquid, sed* particula *quædam perfecti*. Τὰ κατὰ μέρος, *particularia*, 13, 3. 62, 9. 224, 9. 65, 13. 112, 7. 114, 14. 116, 9. 226, 14. 267, 12. 538, 13. 546, 6. Ἀπὸ μέρους, *ex parte*, 141, 7. Τὸ ἐμὸν μέρος, *quantum ad me attinet, pro virili parte*, 141, 1. 651, 14. 652 12. Ἐν τῷ μέρει, *vicissim, per vices*, 174, 4. 394, 10. 674, 9. 676, 5. Μέρος, *fabulæ pars, actus*, περὶ τρίτον ἢ τέταρτον μέρος, *circa tertium aut quartum actum*, 124, 13.

Μειδιον, *portiuncula*. dim. festive. *A dainty bit*. p. 316. l. 1.

Μεταβολὴ, *mutatio*. p. 44. l. 4. 81, 11. 437, 8. 509, 2. Μεταβαλεῖν μεταβολὴν τοσαύτην, *tantam subisse mutationem*, 348, 15.

Μετα-

Μεταδοκῶ μοι, mutato consilio seu sententiâ mihi videtur. p. 69. l. 16. κἂν μεταδόξῃ, *si aliter tibi visum fuerit.*

Μετανοέω. *sententiam & mentem muto, pœnitet me.* p. 319. l. 1.

Μεταπίπλω, Μεταπίπλοντες, Μετάπλωσις, Μεταπλώτως, vide in Πίπλω.

Μεταῤῥιπίζομαι, *in diversam partem impetuosè rapior.* p. 26. l. 5. ubi vide not. nisi malis μεταῤῥιπίζεσθαι, quæ conjectura confirmari possit ex M. Ant. l. V, s. 5. ὃ τοσαῦτα ῥιπίζεσθαι τὴν ψυχήν, *animo tantopere jactari.* & l. 1, s. 16. τὸ ἐυμεταπίνητον καὶ ῥιπιστικὸν, *quod nec dimoveri proclivis, nec divagari.*

Μεταλίδημι, *transfero.* p. 140. l. 2. 169, 5. 368, 3. 373, 4. 422, 8. 446, 3. 577, 9. Εγ. 708, 8. 733, 4. Μεταλίδεσθαι, *animi sententiam seu consilium mutare,* 249, 16. 251, 3. 301, 2. 252, 2. 270, 9. 665, 16.

Μετέωρος, *sublimis, elatus.* p. 504. l. 2.

Μέτρον, *mensura, numerus, modus:* uti Horat. *Et veræ numerosque modosque ediscere vitæ.* μέτρα καθ' ἃ χρείη ἄνθρωπον, p. 237. l. 14. περιέχων μέτρησις ἃ δεῖ ποιεῖν, 585, 14. τὰ φυσικὰ μέτρα, 616, 2. παρὰ τὰ μέτρα, *immodicè, supra modum,* 552, 2. διὰ μέτρα τοιῶνδε, *tali carminum genere,* 27, 13.

Μὴ γένοιτο, *absit.* formula negandi & deprecandi Paulo Apost. familiaris. p. 8. l. 2. 31, 6. 50, 5. 58, 9. 67, 10. 73, 9. 104, 16. 134, 13. 146, 15. 148, 3. 151, 14. 203, 12. 209, 5. 326, 4. 357, 3. 381, 3. 426, 13. 476, 6. 479, 17. 511, 1. 514, 4. 627, 13. 639, 8. 664, 15. 667, 7. 668. 1.

Μήδεια, *Medæa,* filia Æetæ Colchorum regis. p. 269. l. 13. 677, 8.

Μικρόδουλος, *servus inferioris ordinis, minutus servus.* festivè. p. 543. l. 6.

Μίλων, *Milo,* Crotonienfis: de quo Cicer. de Senect. Plin. l. 7. c. 20. Ovid. Met. l. 15. Valer. Max. atque alii. p. 19. l. 6.

Μισθάριον, *parva merces, mercedula.* p. 161. l. 12.

Μοῖραι, *Parcæ.* p. 77. l. 1.

Μονομαχέω, *singulari certamine pugno.* p. 158. l. 1. 444, 17. Μονομάχος, *gladiator,* 419, 14. 423, 2. 718, 12. Καίσαρος μονομάχοι, vide not. ad p. 157. l. 15. Μονομαχία, *gladiatorium,* 425, 5.

Μόριον, *particula,* ut Horat. l. 2. s. 2. 79. *divinæ* particulam *auræ.* p. 81. l. 16.

Μορμολύκειον, *larva, tragicorum persona, terriculamentum.* p. 170. l. 7. 171, 4. Μορμολυκεία, idem. p. 170. l. 11. πρὸς τὰς μορμολυκείας, sed de scriptura dubito: & leg. forsan. πρὸς τὰ μορμολύκεια.

Μυκηναὶ, *Mycenæ,* Peloponnesi urbs, ubi Agamemnon regnavit. Virg. *Agamemnoniaque Mycenas.* p. 527. l. 2.

Μύξα, *mucus, mucor, humor fluens è naribus.* p. 37. l. 2. 256, 3. 660, 12. p. 467. l. 8. μύξα γίνεται, *fit mucus,* vel ut Horat. est *naris obesæ,* non homo *emunctæ naris.* & p. 667. l. 6.

Μυράφιον, *unguentum:* fors. μυριδίον, vide not. ad p. 646. l. 5.

Μυρίζω, *unguentis illino.* p. 647. l. 8.

Μυῤῥίνα, sic potius scribendum videtur, quàm Μίῤῥινα, quanquam in re incertâ nihil temere statuendum est. *Chrystallina & Myrrhina* pocula, in pretio fuere apud veteres; de quibus Plin. & alii. hinc facta allusione, excogitavere Stoici argumentationum captiosa quædam genera,

genera, quæ vocabant, κρουσλλία & Μύρτια: nam dialecticarum plagarum amantissimi erant, nova nomina subinde aucupantes, eaque ex rebus levissimis, ne dicam prorsus ridiculis. p. 396. l. 9.

Μυσία, *Mysia*, Asiæ minoris regio. p. 126. l. 6.

Μυστήριον, *mysterium*, *arcanum*. p. 439. l. 17. 440, 11. Μύστης, *mysta*, *qui sacris initiatur*, 557, 14. Μυστικὸς, *mysticus*, *arcanus*, 441, 6.

Μύρων, *Myro*, vide not. ad p. 449. l. 15.

Μωρὲ, p. 466. l. 4. 477, 4.

Μωρὸν ἔστε πεῖσαι, ἔστε ῥῆξαι ἐστὶν, p. 251. l. 5. ad quam proverbialem locutionem allusio est p. 301. l. 2.

N.

Νάσων, *Naso*, Romanum cognomen. L. 2. c. 14.

Νεανισκάριον, *adolescentulus*. p. 260. l. 7.

Νεκρῶμαι, *mortificor*. p. 30. l. 16. Νεκρὸν, *cadaver*, 105, 10. & νεκρὸς, 629, 1. alibi. ἀτυχῆ καὶ νεκρὰν, 20, 10. τὰς νόμους τῶν νεκρῶν, 80, 7.

Νέμεα, *Nemea*, ludi in honorem Jovis. p. 371. l. 15.

Νέρων, *Nero*, imperator Romanus. p. 9. p. 14. 130, 8. 260, 15. 450, 9. 602, 8. 761, 13.

Νεῦρον, *nervus*, met. *vis*, *efficacia*. vide not. ad p. 210. l. 1. 270, 6. 280, 16.

Νεῦω, *nuo*, *annuo*, *propendeo*, *vergo*. γυναικείοις νένευσθε, *mulieres consentientes*, 278. l. 16. νένευε ἐφ' ὃ φέρουσιν, *propendet*, *vergit*, *inclinat eo quo natura ducit*. ἔξω νενευκότος ἐστὶ, *illius est qui extra prominet*, *qui ad externa se verterit inclinarit*. 408, 4. ἐνταῦθα νενεύκασιν οἱ λόγοι, 529, 6.

Νήτη, *ima seu ultima chorda*, quæ acutissimum reddit sonum. p. 161. l. 2. 234, 11.

Νίκαι, *Victoriolæ*, vide not. ad p. 208. l. 2.

Νικέας, *Nicias*, pictor Atheniensis. fr. 766. l. 5. Eadem ferè verba habet Plut. in lib. *an seni gerenda resp.*

Νικόπολις, *Nicopolis*, Epiri civitas, sic dicta ab Augusti victoriâ, victo Antonio. vide Sueton. Aug. 18. & ibi Casaub. Epictetus noster, Domitiano imperante, ex Urbe Italiâque senatusconsulto pulsus, Nicopolin Româ decessit. p. 108. l. 17. 129, 17. 306, 12. p. 197. l. 14. ubi regionem istam terræmotibus obnoxiam dicit: confer infra 258, 13. Νικοπολῖται, *Nicopolitani*, 456. 16. 532, 15.

Νοημάτιον, Scheg. *sententiola*. Wolf. *noema*, vide Quinctil. l. 8. c. 5. Dionys. Hal. de Isoc. & Lys. p. 481. l. 15.

Νοητικὸς, *intelligendi facultate præditus*. p. 29. l. 14. τῇ νοητικῇ, *facultatis intellectualis*.

Νόμος ἀνθρώπινος, p. 133. l. 3. Νόμος ἰσθμικὸς, l. 1. c. 24. Νόμος θεῖος, τὸ κρεῖττον ἀεὶ πειρᾶσθαι τῆς χείρονος, p. 152. l. 10. 154, 1. 427, 6. 470, 15. 558, 10. 561, 9. Νόμος θεῶν, τὰ ἴδια σπεύδειν, &c. p. 259. l. 15. 583, 8. Νόμος θεῶν, ὁ τοὺς μεγίστας εἰσπραττόμενος κολάσεις παρὰ τῶν τὰ μέγιστα ἁμαρτανόντων, p. 496. l. 2. & L. 3. c. 11. in initio.

Νοσοκομία, *ægrotorum cura*, *gere*, p. 459. l. 12. 537, 16. Νοσοκομία, *ægrotorum curatio*, 461, 13.

Νουμήνιος, *Numenius*, nescio quis è potentiorum numero in aulâ Romanâ. p. 387. l. 7.

Ξ. Ὁ-

INDEX

Ξένιον, *strena*. Ξένια, seu ξενίια δῶρα dicebantur, quibus abeuntes hospites prosequebantur. alias etiam ob causas dabantur xenia. hoc autem in loco Ξένια sunt, quæ vocat Sueton. in Vespas. c. 19. *Apophoreta*, munera quæ in conviviis domum ferenda dabantur. p. 654. l. 2.

Ξενοκράτης, *Xenocrates*, Platonis auditor, præceptor Polemonis. p. 666. l. 7.

Ξένος, *peregrinus, hospes*. p. 235. l. 2. 490, 2. eodem sensu. ξένος occurrit apud M. Ant. IV, 29. ubi vide Gatakerum.

Ξενοφῶν, *Xenophon, Socraticus*. περὶ Σωκράτης γέγονε Ξενοφῶν, ὅτι ἤρχετο ἀπὸ τῆς τῶν ἀνομάτων ἐπιστάσεως p. 93. l. 14. Ξενοφῶνος συμπόσιον, 231, 6. γράφεις εἰς τὸν Ξενοφῶνος Οἰκονομικὸν, 273, 14. παρὰ Ξενοφῶντι ἐν τῷ συμποσίῳ, 598, 8. fr. p. 772, 6. θαυμαστὴ ἡ φύσις καὶ ὡς φησὶ Ξενοφῶν φιλόζωον.

Ξέρξης, *Xerxes*, rex Persarum, Darii filius. 483. l. 13.

Ξέστης, *sextarius, sexta pars congii*, mensura aridorum & liquidorum. p. 58. l. 14. ξέστης αἱματίου. eodem modo philosophus apud Senecam de tranq. c. 14. *hemina sanguinis in eam potestate est*. p. 258. l. 11. τρῶν ξέστου αἱματίου.

Ξυστὸς, *Xystum*, locus in quo athletæ exercebantur. Xystici autem gladiatores pugnabant in porticu & ambulacris hyberno tempore. Vide Sueton. in Aug. c. 45. p. 425. l. 5.

Ὀβελίσκος, *veruculum*. p. 113. l. 12.

Ὁδὸς, *via, ratio, methodus*. vide not. ad p. 28. l. 8. & ad p. 90. l. 15. Unde Εὐοδῶς, *feliciter, prospere, rectâ ratione modoque progredior*. p. 237. l. 1. Utitur M. Anton. VI, 17. ubi vide Gatak. & Δυσοδῶ, *parum feliciter progredior*, p. 430. l. 12.

Ὀδυσσεύς, *Ulysses, Ithacæ* rex, filius Laertis. p. 72. l. 5. 340, 3. 487, 11. 489, 4. 527, 10. Ὀδύσσεια, *Odyssea*, Homeri poema de Ulyssis rebus gestis post Trojam captam. p. 145. l. 15.

Ὀθόνιον, *linteolum*. p. 661. l. 11.

Οἱ δὲ, *quidam, nonnulli*. vide not. ad p. 266. l. 3.

Οἰδίπους, *Oedipus*, Laii & Jocastæ filius. p. 125. l. 2. Οἰδίπους Σοφοκλέους, 149, 14.

Οἴησις, *opinatio*. sic Cicer. Tusc. IV, 11. p. 223. l. 15. 224, 3. 265, 6. 274, 12. 416, 15. 477, 3.

Οἰκείωσις, *consuetudo, familiaritas*. p. 364. l. 11.

Οἰκειόω, *familiarem reddo, concilio*. οἰκειοῦμαι, *familiaris reddor, concilior*. p. 313. l. 11. 487, 2. Εγ. 713, 6. Οἰκείωσις, *conciliatio, conjunctio*. reddit Cicero Acad. II, 12. οἰκεῖον, *quod ad naturam accomodatum*. Vide M. Anton. III, 9. & not. ad p. 106. l. 12.

Οἰκημάτιον, *domuncula*. ob rei contemptum. p. 146. l. 7. οἰκίδιον, 146, 13. 547, 4. 601, 15.

Οἶκοι λέουσες, &c. Prov. *domi leones*. p. 608. l. 3.

Οἰκονομία, *dispensatio*. Stoic. vocab. M. Ant. IV, 19. πρὸς τὰ ζῶα, τί ὁ ἴδιος, πλὴν εἰ μή τι οἰκονομίαν τινὰ, *ad superstitem ipsum, quid ipse facit? nisi forsan ratione* dispensationis *cujusdam*. Idem IV, 51. *liberat*, inquit, *istiusmodi propositum, à molestiis, militiâ, καὶ πάσης οἰκονομίας καὶ κομψείας, & dissimulatione omni atque ostentatione.*

ne. ſic vertit interpres. Idem XI, 18. ubi de delictis & quid de iis cogitandum, addit, *nec an etiam iſte peccaverit noſti ſatis,* πολλὰ γὰρ κατ' οἰκονομίαν γίνεσθαι, *multa enim* per diſpenſationem *geruntur.* Ubi Gatak. "κατ' οἰκονομίαν fieri aliquid dicitur, cùm aliud quidpiam ſpecie tenus geritur, quàm quod vel intenditur, vel revera ſubeſt." Eodem modo Epictetus in actionum diviſione p. 416. l. 11. τὰ δὲ κατ' οἰκονομίαν, ubi Wolfius, "Non rem familiarem intelligo, ſed certum conſilium, ob rem commodiùs gerendam, captum." Pro certo diſtinguendum eſt inter οἰκονομίαν & συμπεφορὰν, quod vocabulum vide infra in Indice. Sic autem reddo Angl. κατ' οἰκονομίαν, *with reſpect to a prudent diſcretion, regarding a man's own private concerns.* p. 53. l. 16. γίνεται εἰς οἰκονομίαν, male Scheg. & Wolf. *ad conſtituendam rem familiarem.* p. 416. l. 13. κατ' οἰκονομίαν. p. 509. l. 3. τεταγμένη τις οἰκονομία καὶ διοίκησις, ubi accipio ut apud Paul. ad Coloſſ. 1, 25. οἰκονομία, illa divina diſpenſatio qua omnia ad certum finem adducuntur, atque adminiſtrantur in mundo, tanquam in domo ſuâ.

Οἰνάδιον, *villum,* dim. ab οἶνος. p. 401. l. 11.

Οἰνωμένος, *temulentus,* p. 273. l. 6. Οἴνωσις, *temulentia,* 359, 12.

Οἷον ἂν ᾖ τὸ αἴτιον, τοιοῦτον καὶ τὸ ἀποτελούμενον, *qualis eſt cauſa, talis effectus.* p. 392. l. 5.

Ὀλισθος τῶν φαντασιῶν, *lapſus viſorum,* vel, *ubi in lubrico ſunt viſa,* p. 405. l. 11. Ὀλισθηρὸς ὁ τρόπος εἰς ἰδιωτισμόν, *ratio iſta lubrica,* vel, *proclivis ad mores vulgares & rudes,* 722, 10.

Ὅλμος, *mortarium,* p. 406. l. 7.

Ὁλόκληρος, *integer.* p. 570. l. 13.

Ὅλος, *totus.* τὸ Ὅλον, & τὰ Ὅλα, *Univerſum & univerſitas rerum.* vide Laert. VII, 143. & ibi Menag. diſcrimen inter Πᾶν & Ὅλον ponunt Stoici. p. 73. l. 1. 74, 14. 76, 15. 77, 3. 81, 3. 83, 2. 112, 8. 192, 5. 216, 13. 217, 1. 243, 11. 261, 7. 489, 10. 525, 11. 526, 6. 571, 16, 622, 3. Ἐξ ὅλης ψυχῆς, *ex toto animo,* ſic Marc. 12, 30. Luc. 10, 27. & apud M. Ant. III, 4. IV, 31. alibi. 447, 7. 564, 17. & ὅλῃ τῇ ψυχῇ, 417, 9. 711, 14. 419, 16. ἐξ ὅλης τῆς διανοίας, 178, 6. ὅλον τὸ σωμάτιον, 123, 16. 503, 2. 571, 8. 625, 3. Ὅλῳ τῷ σαρκιδίῳ, 151, 7. δι' ὅλων, *per totum corpus,* 141, 6. ὅλῳ τῷ αἰῶνι, *per omne ævum,* 208, 3. ὅλων τῶν ἀνθρώπων, 324, 12. Ὅλον ἄλλο ἐστί, Angl. *'tis quite another thing,* 477, 8.

Ὀλυμπία, *Olympia,* urbs non procul ab Elide & Piſa, quinquennali illâ celebritate ludorum Olympicorum nobilis. p. 35. l. 15. 36, 6. 102, 5. 458, 10. 498, 10. 557, 15. Ὀλύμπια, *Olympia, certamina Olympica.* Ὀλύμπια κεκηρυγμένος, *in Olympicis certaminibus victor præconis voce declaratus,* p. 17. l. 8. Ὀλύμπια στεφανωθῆναι, *Olympia coronari,* (ſic et Horat. l. 1. Ep. 1. 50.) 157, 498, 12. Ὀλύμπια νενικηκότα, *Olympia viciſſe,* (ſic Ennius apud Cicer. de Senect. *Vicit Olympia,*) 280, 1. & 419, 1. & Εγ. 710, 3. Ὀλύμπια ἀπογράφεσθαι, vide not. ad p. 456. l. 10. alibi, p. 516. l. 11. 590, 14. Εγ. 736, 1. Ὀλυμπιονίκης, *victor in Olympiis,* 121, 8.

Ὅμηρος, *Homerus.* p. 284. l. 11. 464, 5. 489, 6. 658, 1. 734, 7.

Ὁμόγνιος, *fratrum præſes,* Jovis Epith. Jupiter gentilicius. p. 403. l. 12

Ὁμο-

Ὁμογνωμονέω, *ejuſdem ſum ſententiæ, adſentior.* p. 263. l. 7. 289, 9.

Ὁμοειδής. *qui ſit ejuſdem ſpeciei ſeu generis.* p. 109. l. 7.

Ὁμολογουμένως, *ex confeſſo, indubitanter,* p. 23. l. 10. φύσει ὁμολογουμένως, *naturæ convenienter,* 352, 10. Vide Laert. VII. 87.

Ὀνομάτων ἐπίσκεψις, p. 93. l. 14. 244, 6. L. 2. c. 10.

Ὄνος. *aſinus.* p. 101. l. 17. 387, 12. 418, 6. 457, 8. 595, 3. 603, 7. Ὀνάριον ἐπισαγμένον, *aſellus clitellis onuſtus,* 549, 16.

Ὀξύτης, *celeritas,* p. 280. l. 8. vide συναρπάζω. *ingenii acumen, acrimonia,* 467, 8.

Ὀττίκια, vel ὀρρίκια, *officia,* v not. ad p. 515. l. 5.

Ὄψομαι, *videbo.* ὄψεται ἐκεῖνος, *viderit iſte.* ὄψει σύ, *videris tu.* formulæ ſunt frequentes in his diſſertationibus. *Viderit ille,* ὄψεται ἐκεῖνος, quaſi dicas, *Quid hoc ad me?* Nec aliter Latini: Cicer. Acad. l. 4. *Viderit hoc Epicurus.* & Ep. 4. ad Attic. l. 6. *hoc fortuna viderit.* ſic apud M. Ant. V, 25. VIII, 41. & alibi. Act. Apoſt. 18, 15. ὄψεσθε αὐτοί, *ipſi videritis.* Dicimus quoque Angl. *you look to that: let him look to that.* p. 24. l. 15. 28, 2. 193, 7. 402, 5. 430, 1. 611, 11. 614, 16. 626, 11. 638, 14. 656, 2. 671, 1.

Ὄψασις, *viſus, ipſe videndi ſenſus.* p. 32. lin. ult. ὄψεσις, niſi & ibi legendum ὄψασις. Ὀπτικὸς, *viſorius, videndi facultate præditus,* 50, 6. 77, 16. 324, 17.

Ὁρᾶτε οὖν, *cavete igitur.* p. 21. l. 11. 35, 14.

Ὁρδινατίων, *ordinatio.* vide not. ad p. 515. l. 3.

Ὄρεξις, *appetitio.* ἔκκλισις, *averſatio.* animi ſunt affectus, quibus ad actionem impellimur, aut ab actione abhorremus. de præcepto illo ἄιρου τὴν ὄρεξιν, vide l. 2. c. 3. in initio. & ſupra in Αἶρω. ἐν ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει μὴ ἀποτυγχάνειν, vide infra in τυγχάνω. ἐν ἐκκλίσει μὴ περιπίπτειν, vide in Πίπτω. Primus locus in philoſophia eſt περὶ τὰς ὀρέξεις καὶ ἐκκλίσεις, vide L. 13. c. 2. & infra in τόπος. σύμμετρον καὶ καθισαμένην ὄρεξιν, 551, 15. ἐφ' αὑτῷ κειμένην ἔκκλισιν, 169, 7. Ὀρεκτικὴν καὶ ἐκκλιτικὴν δύναμιν, 7, 14. ὀρεκτικῆ καὶ ὁρμητικῆ τόπῳ, 96, 2. Ὀρεκτικῶς κινεῖσθαι πρὸς ἀγαθὸν, 363, 13. ἐκκλιτικῶς κινεῖσθαι πρὸς κακὸν, 364, 1. ἐκκλιτικῶς ἔχω πόνου, 405, 14. Ὁρμὴ, *impetus,* Seneca. melius quàm Cicero, qui vertit, *conatus, appetitio.* alibi, *motus,* haud male. Vide Salm. in Epict. p. 25. Ὁρμὴν *impetum tendentis aliquo. tendere* hoc ſenſu eſt ὁρμᾶν, Perſius,

Eſt aliquid quo tendis & in quo dirigis arcum?

ἐφ' ὃ ὁρμᾷς. *motio animi* qua ad aliquid fertur ſive ſponte, ſive aliunde incitatus, ὁρμὴ vocatur Stoicis. Huic opponitur Ἀφορμὴ. nam ὁρμὴν definiunt, φορὰ διανοίας ἐπί τι τῶν ἐν τῷ πράττειν, *motus animi ad aliquid eorum quæ in agendo verſantur:* Ἀφορμὴν, autem hoc modo, φορά τις διανοίας ἀπό τινος τῶν ἐν τῷ φεύγειν. vide Salmaſ. in Epict. p. 45. Anglicè verti, Ὁρμὴ, *Action,* Ἀφορμὴ, *Retreat.* Vocabulum Ἀφορμὴ, occurrit, p. 24. l. 7. 113, 10. 358, 8. 407, 6. 388, 3. 452, 15. 592, 16. 665, 8. Locus autem ſecundus in philoſophiâ eſt περὶ τὰς ὁρμὰς καὶ ἀφορμὰς, vide L. 3. c. 2. in initio. Ὁρμᾶν καὶ ἀφορμᾶν, p. 25. l. 3. 386, 7. 451, 8. 454, 14. 548, 3. 660, 1. Εγ. 684, 4. ὁρμητικὴν καὶ ἀφορμητικὴν δύναμιν, 7, 13.

ὁρμῆσαι ἐπί τι, 97, 11. 553, 16. ὁρμῆσαι κατὰ φύσιν, 108, 7. 337, 12. ὁρμῆσαι παρὰ φύσιν, 236, 12. αὐτόθεν ὁρμήθεις, 3, 11. ἀφ' ὧν ὁρμώμενοι, 223, 15. 385, 8. 439, 1. 613, 2. sic ἀπὸ γνωρίμων ὁρμώμενοι, 226, 14. & 410. 4. Εγ. 728, 7. Συνορμῶ, Συνορέγομαι, p. 625. l. 14.

Ὀρέστης, *Oreſtes*, filius Agamemnonis, & Clytemneſtræ, quam in ultionem paternæ cædis occidit. Hinc furiis agitatus. p. 296. l. 5.

Ὀρθογώνιος, *rectangulus*. p. 222. l. 10.

Ὀρθὸς, *rectus*, per ſe, non aliena indigens ope: quo ſenſu utitur M. Anton. III, 5. VII, 2. alibi. p. 101. l. 15. ὀρθὰ δόγματα, 148, 8. 150, 11. 152, 17. 259, 9. 391, 10. 614, 12. 615, 6. 616, 13. 632, 11. ὀρθὸς λόγος, *recta ratio*, M. Ant. III, 6. & 12. p. 203. l. 13. 635, 3. ὀρθοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς, *rectis oculis*, vide Bentl. ad Horat. l. 1. od. 3. p. 528. l. 6.

Ὄρθρος, *tempus matutinum*. p. 366. l. 10. ὄρθρια, diluculo. 367, 6. ἐξ ὄρθρου.

Οἰζομαι, *definio*. p. 266. l. 9. Οἰκὸς, *definitivus*, 230, 6.

Ὁρμὴ vide in Ὄρεξις.

Ὀρνιθάριον, *avicula*. quemadmodum Græci dicunt ὄρνις & οἰωνὸς, de ave, ex cujus volatu aut garritu augurari ſolebant: Sic ὀρνιθάριον accipio pro ipſo augurio; nam quo ridiculum magis appareat, utitur Epictetus dim. p. 202. l. 16.

Ὄρτυξ, *coturnix*. p. 517. l. 3.

Ὀστρακίοις παίζειν, *teſtulis ludere*. de luſu qui dicitur ὀστρακίνδα, *oſtracorum luſus*: vel ὀστράκου περιστροφὴ, *teſtulæ converſio*: cujus meminit Plato in Phædro, & de rep. l. 7. vide quoque Pollucem & Euſtath. p. 1160. p. 621. l. 7.

Ὀστράκινος λόγος, *fictilis ratio*. p. 395. l. 16. ὀστράκινα πρόσωπα, *larvæ fictiles*, 472. l. 2.

Ὅτι, cum verbo imperativo. uti apud Ælian: 14. c. 15. ἀπεκείνασθαι τὸ ζωγράφον, ὅτι ῥέψον τὸ πινάκιον, *reſpandiſſe pictorem, Verte tabulam*. eodem modo p. 15. l. 11. 36, 10. 41, 10. 119, 2. alibi.

Οὐὰ *vah, papæ*. 479. l. 12. 482, 5.

Οὐ· ἀλλὰ, &c. *non: ſed, &c.* uſitata loquendi formula, qua objectio cum ironiâ quadam proponitur. Sic itaque ſemper ſcribe οὐ· ἀλλὰ &c. p. 83. l. 6. 89, 9. 104, 3. 105, 12. 135, 15. 148, 13. 151, 1. 157, 5. 158, 11. 163, 10. 164, 1. 204, 15. 251, 14. 258, 12. 263, 13. 273, 7. 322, 14. 355, 8. 357, 10. 394, 15. 402, 4. 414, 15. 425, 4. 429, 10. 433, 11. 434, 6. 435, 2, 14. 438, 7. 456, 4. 457, 10. 478, 10. 479, 6. 483, 13. 503, 12. 548, 6. 557, 13. 562, 8. 599, 8. 600, 13. 616, 12. 635, 1. 661, 13.

Οὐδέτερος, *neuter*. οὐδέτερα, *neutra*, quæ neque bona, neque mala. Cicer. de divin. II, 4. *quid bonum ſit, quid malum, quid neutrum?* Laert. VII, 42, 101, 102. vide ſupra Ἀδιάφορα. p. 110. l. 7. 253, 5. 310, 1. 566, 7. Οὐδέτερος, *neutro modo*, 364, 2.

Οὐεσπεσιανὸς, *Veſpaſianus*, imperator Romanus. p. 15. l. 14.

Οὐσία, *eſſentia*. vide Quinctil. I. 2. c. 6. p. 164. edit. Capper. ubi οὐσία (uti obſervabat doct. Editor) *eſſentia*, ſive ut mox, *ſubſtantia*, eſt ipſamet rei exiſtentia, τὸ ὅτι ἔστι, non autem natura τὸ τί ἐστιν. hinc apud Rhetoras στάσις οὐσίας, eſt ipſe ſtatus conjecturalis, vel, quæſtio de rei exiſtentia. Ταῖς ὅπου μέρεσι οὐσίας, Scheg. *rebus ſingulis in quibus verſamur.*

simur. Wolf. *singulis personis.* male. rectius alibi, *singulis rebus*: p. 13. l. 4. 114, 14. 116, 9. 223, 7. 268, 1. κατάλληλα οὐσίαι, 266, 16. οὐσία τ᾽ ἀγαθὸν, L. 2. c. 8. & p. 112. l. 5. 116, 15. 118, 15. 200, 10. 203 9. 294, 8. 381, 12. 448, 10. 451, 9. 484, 12. 551, 1. 650, 13. 680, 1. Εγ. 700, 10. πλουτεῖν οὐσία, 268, 6. χειρὸς οὐσία ἡ σὰρξ, 385, 14. οὐσιώδης, *essentialis*, 112, 12.

Οὐσίδιον, dim. *facultates exiguae.* ob contemptum, & vilitatem. p. 177. l. 15.

Ὀφελλιῶν, *Ophellius*, vide not. ad p. 449. l. 13.

Ὄφις, *Serpens.* p. 319. l. 11.

Ὀφρὺς *supercilium.* ἐπαίρειν τὰς ὀφρῦς, *attollere, allevare supercilia:* nam fastum indicant; ibique dicitur suam sedem habere superbia. p. 20 l. 4. 94, 13. 208, 15. 401, 4. 570, 6. Εγ. 702, 6.

Π.

Παγκρατιαστὴς, *athleta qui pancratio certare solitus est; peritus pancratio certandi; qui simul in luctâ & pugilatu valebat:* est autem παγκράτιον *certamen ex pugilatu & luctâ compositum.* vide Aristot. rhet. l. 1. c. 5. Plut. Symp. l. 2. c. 4. p. 280. l. 5. 346, 12. Παγκράτιον, *pancratium*, 516, 4. Παγκρατιάζω, *certo, pancratio*, id est, *luctâ & pugilatu*, 398, 13.

Πάδη vide infra in Πάσχω.

Παιὰν *hymnus in laudem Apollinis*, Virg. VI, 657. Ovid. art. am. l. 2. 1. p. 199. l. 5. 590. 7. Quin & ipse Apollo *Paean* dictus est, 398, 2.

Παιδεῖον, *pusio.* p. 173. l. 6. 366, 4. 446, 5.

Παιδεία, *eruditio, institutio, disciplina.* p. 13. l. 2. 271, 10. 440, 12.

Παιδισκάριον, *ancillula, puellula.* p. 517. l. 4. 533, 3. 534, 4. 537, 13. 596, 3. 679, 8.

Παιδοτρίβης, *pædotriba, gymnasii magister.* p. 561. l. 5. 648, 4.

Παίκτης, *lusor.* p. 280. l. 4. ubi πύκλας reponendum: nisi jocosè accipias.

Παῖς, τὶς, p. 431. l. 12.

Πάλη, *lucta.* p. 346. l. 15. 516, 4. Παλαιὼν, *luctor*, 612. 3. Παλαιστὴς, *luctator*, 346, 12. 420, 11. Παλαιστικὸς, *ad palæstram & luctatores pertinens*, 561, 6.

Παλάτιον, *palatium.* p. 576. l. 12.

Πᾶν, *Pan*, deus pastorum. Virg. Ecl. 10. *Pan deus Arcadiæ.* p. 475. l. 16.

Πανδοχεῖον, *diversorium.* p. 329. 330. 331.

Πανήγυεις, *publica celebritas, publicus conventus, nundinæ.* p. 76. l. 3. 246. 247. 248. 374, 14. 557. 558. 590. 591. Πανηγυρίζω, *festam panegyrin agito*, 247, 6.

Πανθοίδης, *Panthœdes*, Stoicus nescio quis. p. 284. l. 1.

Πάντα εἰρήνης γέμει, p. 123. l. 3. 412, 10. Πάντα θεῶν μεστὰ, 413, 6. 468. lin. ult.

Παραβαπτιστὴς, *adulterinus baptista, qui adulterino baptismate abluitur.* Qui falso nomine se Stoicos jactant, βαπτιστὰς vocat Epictetus; met. à baptismo eorum, qui sacris Christianæ religionis initiantur: sed tamen Christianos cum Judæis confundit. p. 215. l. 1.

Παραβατικῶς ἔχειν, *violare.* p. 295. l. 12.

Παράγω, *perverto, fallo.* p. 203. l. 5. 293. 11. Παράγειν. p. 59. l. 5.

Παράδοξος, *qui est præter seu contra opinionem.* τὰ παράδοξα, *paradoxa*: Ciceronis libellus extat, qui in-

inscribitur Παράδοξα, *quia sunt admirabilia contraque opinionem omnium.* Cic. Acad. II, 44. *Pleraque* mirabilia *Stoicorum, quæ* παράδοξα *nominantur.* Idem de Fin. IV, 27. *Hæc* παράδοξα *illi, nos* admirabilia *dicamus.* Seneca Ep. 81. *Inopinata* —— παράδοξα *Græci vocant.* p. 132. l. 5. 166, 6. 167. 175, 14. 404, 4. 563, 6. Athletæ quoque *Paradoxi* vocabantur, qui eodem die lucta simul & pancratio victores coronabantur: vide not. ad p. 280. l. 3. Παραδοξολογέω, *paradoxè loquor, admirabilia dico.* p. 313. l. 3. 513, 7. 563, 5.

Παράδοσις, *doctrina quæ ore traditur, præceptio.* p. 330. l. 2.

Παρακαθίζομαι, *juxta sedeo.* p. 198. l. 13.

Παρακαλέω, *obsecro, deprecor*; item, *accerso, advoco.* p. 58. l. 4. 61, 8. 64, 4. 91, 8. 333, 5. 480, 16. 483, 1. 676, 6. 677, 13. 678, 9.

Παράκλησις *invitatio, vocatio.* p. 481. l. 3.

Παράκειμαι, *adjaceo, accubo à latere accumbo,* οἱ κατακείμενοι, apud Luc. 5, 29. *qui accumbebant, qui mensæ assidebant.* ὁ παρακείμενος, *qui juxta mensæ accumbit.* p. 185. l. 5.

Παρακολουθέω, animadversione & intelligentiâ assequor, rei alicujus cognitionem ita persequor ut eam sim consecutus; vel, ex observatione diligenti intelligentiam consequor. p. 30. l. 7. μηδὲν [l. μηδενὶ] παρακολουθεῖν. Sic p. 34. l. 1. παρακολουθεῖ ἐκείνοις. & 34. 35. 42, 8. 47, 1. 83, 4. 94. 435, 9. 136, 7. 147, 1. 196, 8. 205, 4. 244, 7. 337, 8. 566, 12. 629, 10. At p. 51. l. 12. ὁ τῇ διοικήσει ἕπεσθαι παρηκολουθηκὼς, et 216, 6. παρηκολουθηκὼς τῇ θείᾳ διοικήσει, quæ sic haud male Anglicè exprimantur, *Accompanying the divine administration.* Seneca Ep. 107. *Optimum est* —— *deum sine murmuratione* COMITARI. vide & p. 261. l. 7. 622, 4. 375, 1. Παρακολούθησις, *intelligentia,* ἀπὸ τοῦ παρακολουθεῖν, 34, 3. 244, 11. 35, 13. 204, 11. Παρακολουθητικὸς, *præditus facultate assequendi & intelligendi.* M. Anton. V, 9. ὁ παρακολουθητικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς δωμιάσεως, *facultatis intelligentiâ scientiâque præditæ:* p. 34. l. 8. 90, 15. Δυσπαρακολούθητος, *quem intelligentia non facile consequi possumus, intellectu difficilis.* p. 230. l. 8.

Παρακρατέω, *contineo, retineo.* p. 386. l. 14. ἵν' ἐν τοῖς κατὰ φύσιν ἔργοις παρακρατῇ, *ut retineat &c.* Scheg. & Wolf. *ut perseveret &c.* at p. 13. ἀμίδα παρακρατεῖν, *matulam porrigere.*

Παρακύπτω, *capite inclinato aspicio,* veluti qui è fenestrâ venientes eunteſque observant. p. 8. l. 10.

Παράληψις, *acceptio;* ἀπὸ τοῦ παραλαμβάνειν, *accipere,* quasi per manus traditum, ut qui aliquid accipit à majoribus sibi relictum. p. 222. l. 12. ἀπὸ τινὸς τεχνικῆς παραλήψεως, Scheg. & Wolf. *artificiosâ quadam traditione.*

Παραλλαγὴ, *differentia, discrimen.* p. 204. l. 4. 328. 2.

Παραλογίζομαι, *falsa argumentatione utens decipio.* p. 293. l. 14. Παράλογος *rectæ ratiocinationi non consentaneus, absurdus,* 576, 15. 624, 9. Παραλόγως, *præter expectationem,* 68, 12.

Παραμετρέω, *admetior habitâ alterius ratione.* p. 14. l. 2.

Παραμυθία, *solamen.* p. 9. l. 3.

Παραπίπτω, vide in Πίπτω.

Παραποδιστὸς, *præpeditus.* p. 126. l. 13.

Παραπορεύεσθαι, *perperam vel temerè*

temerè admittimus: sic verte, ex vi præposit. παρά. p. 111. l. 9.

Παρασκεύάζω, *præparo*. Hesych. παρασκευάζει, ἑτοιμάζει. p. 11. l. 10. 18, 10. 25, 4. 165, 12. 177, 11. 305, 10. 398, 8. 550, 11. 592, 12. 644, 2. 656, 7. 660. 1. 702, 2. Παρασκευή, *præparatio*, quam Stoici definiebant πρᾶξιν πρὸ πράξεως, *actionem præ actione*: ita ut παρασκευή sit *præparatio*, prior illa actio, actioni principali præcedens. significat etiam quamvis naturæ atque artis præparationem. p. 18. l. 4. ὁ ταῦρος αὐτὸν ἐπ' αὐτὸ παρασκευῆς: ubi reddas, *vim suam, constitutionem suam*: Lucret. *Sentit enim vim quisque suam*. Seneca Ep. 121. *Quærebamus, an esset omnibus animalibus constitutionis suæ sensus?* & p. 643. l. 14. Ταῦρος ἐν ἀγνοεῖ τὴν αὑτοῦ φύσιν καὶ παρασκευήν: ubi φύσιν καὶ παρασκευήν, accipio pro τὴν φύσεως παρασκευήν, *naturalem suam præparationem, naturæ suæ vim atque constitutionem*. vide quoque p. 18. 38. 39. 45, 13. 111, 16. 177. 194, 5. 290, 13. 410, 7. 472. 613, 10. 644, 2. p. 550. l. 11: καὶ ταύτην τὴν παρασκευὴν παρασκευασάμενος, Scheg. *itaque industria hac te præparans*: Wolf. *atque in hunc modum præparatus*.

Παράσασις, *probatio*. p. 283. l. 1.

Παρασάτης, qui juxta aliquem stat, opitulator. p. 281. l. 7.

Παράταξις, *acies instructa & ad bellum parata*. p. 460. l. 4. ὡς ἐν παρατάξει, *tanquam in acie ad pugnam instructâ, tanquam in procinctu*.

Παρατεράτλω, *conturbo, exterreo*. p. 449. l. 2.

Παρατεταμμένος, omnino repone παρατεταγμένος, nam παρατάττεσθαι est se opponere ut repugnaturum, ex adverso se sistere. vide not. ad p. 30. l. 1.

Παρατήρησις, *observatio, animadversio*. p. 425. l. 8.

Παραχώρησις, *ipsa cedendi actio, concessio*. p. 486. l. 14.

Παρεγγυάω, *mando*. p. 572. l. 1.

Παιερύσεως ἐν τῷ ἀγῶνι, *in pulvere palæstrico ruendo præverti*. mos erat pulverem altè injectum rutris prorsuere & in fossas se invicem impellere, atque ita mutuâ pulveris aspersione ad certamen devenire. p. 419. l. 8.

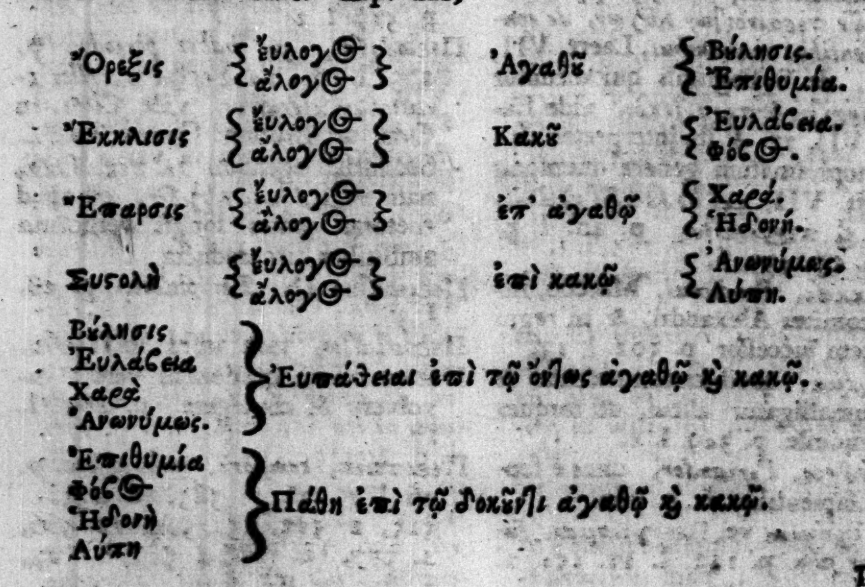
Παῤῥησία, *dicendi libertas*. p. 3. l. 9.

Πᾶς, *omnis*. τὸ Πᾶν, *universum, universitas*. discrimen inter Πᾶν & Ὅλον statuebant. vide Laert. VII, 143, & ibi Menag. p. 82. l. 15. 188, 14.

Πᾶσα ἀνάγκη, *omnino necesse est*. p. 43. l. 11. 65, 4. 103, 4. 106, 14. 561, 9. 605, 6. Εγ. 694, 5. 714, 14. 716, 11.

Πάσχω, *patior, adficior*. Quinctil. orat. l. 6. c. 1. *philosophos minus miror, apud quos vitii est loco, AFFICI*. sed non in malam partem semper accipitur. apud M. Anton. VII, 2. τοῦτο πάθε, καὶ ὀρθὸς εἶ *hoc modo sis affectus & rectus consistis*. variam tamen in variis locis significationem habet πάσχω, p. 63. l. 9. τοῦτο τλεῖσοι πατέρες πάσχομεν, *hoc nobis cum vulgo patrum usu venit*, vel, *accidit*. p. 100. l. 13. ἔπαθέ τι ἂν ἀπίδανον, *accidit ei aliquid*, &c. 111, 14, μαχρὰν εἶ τῷ ὡς δεῖ πεπονθέναι περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν, *multum abes ut ita sis affectus*, &c. p. 170. l. 9. & 255, 19, τοιοῦτόν τι καὶ ἡμεῖς πάσχομεν, *afficimur*. 13, 10, ἃ πείσεταί τι τραχύ. *passurus est*. 236, 15, τοῦτο ὁ σπλὴν πέπονθε, *ille ex splene laboravit*. 362, 16, τοῖς εὖ παθοῦσι, *quibus bene*

bene eſt. Dicitur autem mens Πάσχειν, quoties ſeſe inferunt φαντασίαι: cujus quidem mentis officium eſt, ſpatium ſibi dare ad conſiderandum, ne temerè abripiatur, & ſibi perſuadeat id verum eſſe, quod primo impulſu ſuggeritur. Chryſippus apud Plut. l. 4. de placit. philoſop. φαντασία ἐστὶ ΠΑΘΟΣ ἐν τῇ ψυχῇ γινόμενον, ἐνδεικνύμενον ἑαυτῷ καὶ τὸ ποιητικόν. Laert. VII, 49. προηγεῖται γὰρ ἡ φαντασία. εἶτ' ἡ διάνοια, ἐκλαλητικὴ ὑπάρχουσα, ὃ ΠΑΣΧΕΙ ὑπὸ τῆς φαντασίας, τοῦτο ἐκφέρει λόγῳ, *Præcedit namque viſio: deinde mens cujus officium ſit enuntiare quod à viſione* accipit, *exprimit verbo.* vide ibi Aldob. Recte ergo p. 12. l. 9. ὅταν πάθῃ, pro μάθῃ repoſui. ſic 97, 8, τὸ παθεῖν ὅτι ὑπάρχει. 143, 2, πάθε, εἰ δύναται. & mox πάθε ἢ ἀπόπαθε, ubi opponuntur πάσχειν & Ἀποπάσχειν. & 145, 12. 151, 9. 250, 2. 302, 1. Πάθος, *perturbatio.* Vide Laert. VII, 110. & Cicer. Tuſc. diſp. III, 10, p. 184. edit. Dav. & IV, 6. p. 244. & de fin III, 10. p. 230. A. Gell. l. 1. c. 26. *Quos Latini philoſophi affectus vel affectiones, Græci* πάθη *appellant.* Γένεσις παθῶν, p. 140. l. 1. vide & p. 358. l. 13. ἀνθρώπινα πάθη, 27, 13. ψυχῆς πάθων, 277, 10. δίχα παθῶν, 347, 7. ἀπὸ πάντος πάθους ὑγιοῦ, 639, 17. ἐκ παθῶν 543, 14. 560, 14. τὸ πάθος τὸ σὺν ἐκλαμμένῃ, 214, 15. Ἀπαθὴς, *carens omni perturbatione.* vide M. Ant. l. 9. Laert. VII, 117. p. 22. l. 6. 28, 6. 208, 14. 272, 14. 359, 5. 373, 16. 412, 3. 438, 16. 586, 12. 594, 13. 613, 2. 639, 10. 655, 6. Ἀπάθεια, *perturbationum vacuitas, ſtatus* mentis humanæ ἀπαθής. p. 22. l. 14. 28, 5. 421, 5. 522, 3. 618, 9. 652, 3. 654, 6. Ep. 693, 5. 712, 8. Σχεδίασμα τῶν παθῶν καὶ εὐπαθείων, *perturbationum & conſtantiarum.* vide Diog. Laert. VII, 111, 112, 113. Andron. Rhod. p. 523. Stob. ecl. eth. p. 176.

Πάτροκλος, *Patroclus*, arctissimâ cum Achille amicitiâ conjunctus. p. 69. l. 12. 148, 3. 656, 11.
Πάτρων, *patruus*. p. 393. l. 11.
Πάτριος, *patrium præsus*, Jovis Epith. p. 403. l. 10.
Πεπάλιστον, *tentatio*. p. 518. l. 5.
Πειραιεύς, *Piræeus*, portus Atticæ, nunc π. m. p. urbi conjunctus. p. 503. l. 9.
Πειθὼ, *persuasio*. p. 299. l. 4.
Πελλήνης, *Clitus*. p. 630. l. 10.
Πεντάεθλα, *quinquertium*, *quinque certamina*. p. 346. l. 14. vide Aristot. rhet. l. 1. c. 5. Anthol.

Ἰσθμοῖ [non Ἴσθμια] καὶ Πυθοῖ Διονῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα,
Ἅλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην.

Πένταθλος, *quinquertio, victor quinque gymnasticorum certaminum*. p. 479. l. 11.
Περιλογισμὸς, vide in Πλέκω.
Περιλογισμοὶ, sunt syllogismi qui aliquid ex præmissis concludunt & conficiunt. scripsit Chrysippus περὶ τῶν περαινόντων λόγων, *de concludentibus orationibus*, Laert. VII, 195. de Syllogismis qui dicuntur ἀπερωτῆσαι & περωτικοὶ, vide Laert. VII, 77. & ibi interpretes. Inter sophismatum genera memorat Laert. VII, 44, ἐλλιπεῖς καὶ ἀπόρους καὶ περάτους. p. 40. l. 5. 359, 15. 439, 6.
Περδίκκας, *Perdiccas*, Macedo, inter comites Alexandri, & in regni partem successor. p. 502. l. 13.
Περιαμμα, quod circumnectitur & circumalligatur alicui, uti torques aut monile. p. 349. l. 1.
Περίανδρος, *Periander*, unus è septem sapientibus. ſt. p. 767.
Περιγίγνομαι vel Περιγινομαι, *superior sum*. p. 152. l. 11. 154, 2. *adipiscor*, 194, 12.
Περιτραπήναι, *elami, abolire*. à περιτέλλω, *super*, *abvolvo*. p. 383. l. 5.
Περισὸς, *reliquum est, superest, restat*. p. 242. l. 12.
Περιέχω, *circumdo*. ὁ περιέχων vel τὸ περιέχον, *aer nos ambiens, aer nobis circumfusus*: vel cum Seneca, *Spatium quo circumdati sumus*. p. 193. l. 2. 492, 1.
Περίζωμα, *cingulum*. p. 636. l. 9.
Περκαδάρμαι, *pergamentum, expimentum*. Καδάρμαι & περικαδάρμαι (ubi præpositio vim voci addit) vocabantur homines scelerati & quasi pinculares. vide Paul. 1 Cor. 4, 13. p. 464. l. 7.
Περίοδος, *circuitus*. p. 171. l. 2. περίοδος τῦ κόσμυ, *mundi circuitus*: sic Plin. Cicero vertit περιόδους, *conversiones*. sunt autem κόσμυ περίοδοι, *mundi conversiones & vicissitudines*, quæ & κυκλικαὶ φοραὶ dicuntur. vide Laert. VII, 137. & IX, 8. M. Anton. XI, 1. sic & p. 486. l. 13. 556, 5. Περίοδον νικᾶν est *omnia obire certamina & victor evadere*, vide ad p. 517. l. 2.
Περιοδικὸς, *qui habet periodos*. p. 173. l. 16. τὰ περιοδικὰ, *illos orationum circuitus*. vide Cicer. in Orat. ad Brutum. Quinct. IX, 4. Sed forsan legendum τὰ περιοδικὰ, nam περιοδικὸς λόγος, est apud rhetoras oratio longis verborum ambitibus circumducta.
Περιπατητικοὶ, *Peripatetici*. p. 28. l. 3.
Περιπλοῦς, vide infra in Πλέω.
Περιπλέκειν, orationem verbis involvere & contegere. p. 289. l. 13.
Περιποιέω, *comparo, mihi asscro*. p. 26. l. 7. 236, 7. 383, 16. 434, 1. 515, 2. 522, 15. 544, 11. 566, 2. 577, 10. 581, 4. 583, 6. 623, 7. 670, 9. Ez. 693, 1. 704, 12.

Περιπόρφυρος, *purpura amictus, prætextatus.* p. 112. l. 15. 544, 2.

Περιστράω, *distraho, in diversa traho.* vide M. Ant. II, 7. VII, 20. p. 134. l. 2. 396, 3. 424, 14. 572, 1. 579, 1. 655, 3. Περιστασμός, *distractio, molestia ex variis negotiis & curis,* 462, 3.

Περίστασις, non modo *circumstantiam* significat, sed & pericula rerumque difficultates, quæ hominem quasi circumstare videantur, atque ita circumscribere ut vix vixque evadere possit. de Etymologiâ vocabuli vide p. 197. l. 1. τάδε κατὰ περίστασιν, 416, 12. ubi vide quæ citantur ex Laertio & Cicerone. et vide Gatak. ad M. Ant. IX, 13. L. 1. c. 24. πῶς πρὸς τὰς περιστάσεις ἀγωνιστέον: & l. 1. c. 30. p. 16. l. 11. 38, 1, 9. 85, 13. 102, 2. 114, 10. 121, 5. 133, 7. 274, 7. 458, 14. 463, 8. 492, 3. 507, 14. 555, 6. 620, 11. 678, 1. Ἀπερίστατος, *quem nulla circumstant pericula & difficultates,* 572, 15.

Περιτρίβω, *circumcirca tero, exerceo.* περιτετριμμένος, *exercitatus,* veluti attritus quotidiano usu. p. 194. l. 13. sic & p. 257. l. 9. περὶ τὰς ὕλας τετρίμμεθα.

Πέρπερος, *perperus, levis, vanus.* vox recentiorum Græcorum à Latinis mutuata. Vide Suid. & Hesyc. p. 362. l. 2. Ἐμπερπερεύσῃ, *te inaniter efferes,* 174, 12: ab Ἐμπερπερεύομαι. Utitur M. Ant. V, 5. περπερεύεσθαι, *ostentare te levem esse.* ubi consule Gatak. Paul. Apost. 1 Cor. 13. ἡ ἀγάπη. οὐ περπερεύεται ubi vetus interpres, *non perperam agit.* vide Hesyc. et Cicer. ad Attic. l. 1. Ep. 10.

Περραιβοί, *Perrhæbi,* populi quibus Perrhæbe, Thessaliæ vicus, nomen dedit: ii autem vim Lapitharum fugientes, sedes posuere prope Pindum, unde regio ista dicta est Perrhæbia. p. 502. l. 1.

Πέρσαι, *Persæ,* incolæ Persiæ. fr. p. 749. l. 1.

Πευδήν, ῆνος, vel ὁ Πευδήνης, si Scriptura non fallit, *Sciscitator, auscultator.* Hesych. πευδῆνες, πύσοι [lege πυσοί] περίεργοι. p. 322. l. 16. πευδῆναι, sed quærendum annon potius legendum πευδῆνες.

Πήγη τῆς ἀληθείας, p. 350. l. 1.

Πηλὸς, *lutum,* p. 7. l. 10. 549, 13. 665, 10. Πήλινον σῶμα, 556, 4.

Πηδίον, dim. à πήρα, *pera:* quæ tota fere erat Cynicorum supellex. vide Laert. VI, 13. & 22. M. l. 4. Ep. 53. *cum baculo peraque senem.* p. 445. l. 7. 456, 4.

Πιθανὸς, *persuasorius,* Laert. VII, 75. p. 407. l. 10. 610, 14. 647, 15. Πιθανότης, *probabilitas.* πραγμάτων πιθανότητες, *rerum probabilitates,* id est, illecebræ ad assentiendum: vide Laert. VII, 89. p. 138. l. 5. 310, 12. 385, 10. τῶν πρώτων δυεῖν πιθανότητι, 283, 1. Πιθανολογικὸς, *vim dicendi habens probabiliter & persuasorie,* 48, 15.

Πίθηκος, *Simia,* p. 420. l. 1.

Πίθον ἔχεις τετρυπημένον, p. 676.

Πίλιον, *pileus.* Vulcani gestamen. p. 636. l. 9. 638, 4.

Πινακὶς, *tabella.* πινακίδες, *pugillares, codicilli.* Synes. p. 109. τὸ πινακίδιον πέμψας, ubi Petav. "Πινακίδιον, codicillus, seu li- "teræ principis, quibus alicui aut "abrogatur imperium, aut man- "datur, aut exilium imperatur, "aut ab eo revocatur". Sic accipe p. 60. l. 6. παρὰ Καίσαρος πινακίδες. Πινακίδιον, *tabella,* 463, 2. Πινάκιον, 103, 14.

Πίπτω, *cado, labor.* Ἀποπίπτω, *decido, delabor.* L. 3. c. 25. πρὸς τὰς ἀποπτώσεις ὧν προέθετο. Scheg. *ad eos qui in proposito non per-*

perſeverant. Wolf. *ad eos qui à propoſito deſciſcunt.* dicimus Anglice ad verbum, *to fall off.* Διαπίπτω, *excido, aberro.* μὴ διαπίπτειν, *non aberrare,* 41, 8. ſic & 293, 11. 319, 5. ſed vide not. ad p. 275. l. 11. Ἐκπίπτω, *emano.* ἐξέπεσεν εἰς ἀνθρώπους, ubi accipitur pro *emanare ad vulgus:* recte Scheg. *in manus hominum pervenerint:* p. 3. l. 14. *excido,* ἐκπεπτωκὼς ἁπάντων, *qui bonis ſuis omnibus excidit, qui ſua omnia amiſit,* 57, 13. Ἔκπληξις ψυχῆς, *prolapſio animi,* 270, 5. Ἐμπίπτω, *incido,* 121, 6. 257, 16. 261, 2. 223, 16. 409, 10. 467, 10. 537, 10. Εγ. 685, 7. 691, 5. 721, 12. 730, 13. Ἐπιπίπτω, *ſuperincido.* ἢ πόλις ἐπιπίπτειν μοι μέλλει, 258, 14. λίθος ἐπιπεσών, 519, 7. Angl. ad verbum. *to fall upon.* Μεταπίπτω, *recido,* vel potius μεταπίπτειν *dilabi,* vel *labi,* ut Cicer. de off. l. 1. *Labi etiam errare — & malum & turpe putamus.* p. 26. l. 5. Hinc Μεταπίπτοντες λόγοι, de quibus ſcripſit Chryſippus, Laert. VII, 195. Περὶ τῶν μεταπιπτόντων λόγων. *de recidentibus orationibus.* & mox, Λόγοι μεταπίπτοντες πρὸς τὴν μεσότητα, *orationes recidentes ad medium.* Idem VII, 76. ἡ ἄλλα δέ ἐστι διαφορὰ ἀξιωμάτων, ἢ μεταπτώσεις αὐτῶν ἐξ ἀλλήλων εἰς ψεῦδη ἢ ἀντιστροφά. *ſunt item aliæ pronuntiatorum differentiæ, ipſorumque ex ſe invicem in falſa & converſa incidentiæ.* vide Sext. Emp. adv. Math. p. 101. Citat autem Simpl. ad phyſ. Ariſtot. p. 305. ἀξιώματα μεταπίπτοντα. Mihi quidem λόγοι μεταπίπτοντες videntur eſſe aut eadem argumenta, aut iis valde ſimilia, quæ Græcè ἀνθυφόντα appellantur: de quibus omnino conſule A. Gell. L. V. c. X. & c. XI. p. 40. l. 4. 239, 5. 271, 11. 307, 11. 330, 10, 359, 15. 439, 6. 505. 7. 612, 17. 671, 8. nec non Μετάπτωσις, eadem ſignificatione ac ea quæ paulo ſupra ex Laertio citavi. p. 44. l. 4, 7. et 362, 13. περὶ τὰς μεταπτώσεις τῶν λόγων, Scheg. *in rationibus quas in contrarium quiſpiam contorquere poteſt.* Wolf. *inverſiones ſermonum.* Μεταπτώτως, *mutabiliter,* p. 311. l. 10. Ἀμεταπτωσία, eſt ſtatus hominis τοῦ ἀμεταπτώτου, *qui non labitur, non decipitur.* M. Ant. V, 10. πᾶσα ἡ ἡμετέρα συγκατάθεσις μεταπτωτή· πᾶ γὰρ ὁ ἀμεταπτωτος; *omnis noſter aſſenſus eſt lavilis & mutabilis: ubinam enim gentium eſt qui ſententiam, falſus quandoque, non mutaverit?* p. 360. l. 6. 522, 9. Παραπίπτω, *incido, accido, evenio.* p. 26. l. 10. παραπιπτούσης ὕλης, *materiæ occurentis, obviæ: rei propoſitæ.* et ſic forſan legendum, p. 604. l. 3. non περιπιπτούσας. Περιπίπτω, *incido:* nempe in caſus et infortunia. p. 134. l. 12. 140, 6. περιπίπτω κακῷ, *incido in malum.* 173, 16. et 588, 8. 594, 10. 714, 15. περιπίπτεις οἷς ἂ θέλεις. et Simpl: 174, 15, ἃ περιπίπτω. 22, 8, ἐν ἐκκλίσει μὴ περιπίπτουσι. 174, 15. ἐκκλίνων ἃ περιπίπτω. ſic 242, 13. 358 7. 405, 1. 455, 14. 531, 2. alibi, 175, 6. 257, 14. 269, 9. 271, 1. 289, 11. 459, 7. 471, 9. 475, 8. 650, 9. ſed male p. 604. l. 3. περιπιπτούσας pro παραπιπτούσας. et 685, 9. παραπίπτων pro περιπίπτων. Περιπτωτικὸς, *cui periculum eſt ne incidat,* 378, 8. 471 9. 650, 1. Περιπτωτικῶς, *cum caſu & lapſu,* 650, 6. Ἀπερίπτωτος, *qui talis eſt ut non incidat:* vide mox περιπίπτω. p. 11. l. 10. 27, 7, 10.

103, 9. 210, 2. 330, 16. 405, 4. 531, 3. 616, 4. Προπίπτω, *procido, præceps feror, ad temerè assentiendum proclivis sum.* unde Προπετὴς, *præceps, temerarius.* p. 149. l. 6. 471, 8. 597, 2. 675, 3. et προπέτεια, *nimia prochivitas & præcipitantia assentiendi.* p. 632. l. 6. et ἀπροπτώτου συγκαταθέσις, p. 210. l. 3. idem ac Ἀπροπτωσία, id est, Ἐπιστήμη τοῦ πότε δεῖ συγκαταθέσθαι, καὶ μή. Laert. VII, 46. *Continentiam à lapsu* vertit interpres. Cicer. Academ. *Quibus de causis nihil oportere neque profiteri, neque affirmare quenquam, neque assentione approbare, cohibereque semper, & ab omni lapsu continere temeritatem.* vide omnino M. Anton. III, 9. & ibi Gatak. notanda est distinctio Ἀπροπτώτου refertur ad ὑπόληψιν, *opinionem:* Ἀδιαπτώτου, ad πρᾶξιν, *actionem:* Ἀπειπτώτου, ad πεῖσιν, *perpessionem.* dum contendebant sapientem, *nec falli, nec labi, nec lædi* posse. Habet M. Ant. XI, 10. προπτωτικοὶ, *temerarii.* & l. 17. καὶ ὅτι περὶ οὐδένα αὐτῶν προπετέστερον πλημμελῆσαί τι, & *quod adversus neminem eorum temere aliquid aut præcipitanter deliquerim.* Apud Stobæum προπίπτειν exponitur, περὶ καταλήψεως συγκατατίθεσθαι. p. 186. l. 11. ἐξαποπηδῆναι ἢ προπεσεῖν. 676, 13. δέλεές με προπεσεῖν; 530, 11. προπίπτων, omnino recte. Προσπίπτω, *accido, incurro, occurro.* ἄλλο ἄλλῳ προσπίπτει, *aliud alii evenit,* p. 12. l. 13. ζημία οἱ προσπίπτει, 111, 9. προσπετέτο φαντασία, *incidat, incurrat, sese inferat visum,* 258, 2. & sic 279, 8. & προσπιπτούσαι φαντασίαι, 330, 14. 425, 9. 548, 15. optime ad rem A. Gell. l. 19. c. 1. *visa animi quas phantasias philosophi appellant, quibus mens hominis prima statim specie accidentis rei pellitur, non voluntatis sunt neque arbitraria, sed vi quadam sua inferunt sese hominibus nescitanda.* Notandum quod scribit Laert. VII, 118. προσπεσεῖσθαι μέντοι ποτὲ αὐτῷ φαντασίας ἀλλοκότους, *incidere tamen sapientem aliquando in imaginationes absurdas.* nam cum visum vi suâ sese inferat animo; nolentes volentes primò abripimur; donec spatium sibi dederit animus. pro certo itaque, lector, vel furcillis ejicienda est illa lectio. p. 604. l. 3. περιπιπτούσας φαντασίας, et legendum vel προσπιπτούσας, vel παραπιπτούσας. sed magis placet προσπιπτούσας. & sic tu repone. Ep. 691, 8. Ἐφ' ἑκάστων τῶν προσπιπτόντων, *in rebus singulis quæ incidunt, incurrunt, sese inferunt.* Συμπίπτω, *accido, contingo.* τὰ συμπίπτοντα, 439, 1. ὑποπίπτω, *cado sub, succumbo,* 543, 1.

Πίσσα, *pix.* tormenti genus. p. 679. l. 7.

Πίστις, *id quod fidem facit, probatio, argumentum.* p. 143. l. 1. 177, 7. 383, 2. *fidelitas,* 675, 7.

Πίτταχος, *Pittacus,* unus è septem sapientibus. fr. p. 764. l. 11.

Πλακουντίον, *placentula,* p. 406. l. 16. 446, 6. 470, 1. Πλακούντιον, 259, 6.

Πλάτυσμα, sub. ἐσθὴς, *tunica lati clavi, latus clavus.* p. 123. l. 13. 159, 8.

Πλάτων, *Plato.* p. 49. 143, 8. 266, 9. 268, 2. 273, 15. 279, 9. 319, 6. 576, 8. fr. 760, 8.

Πλέκω, *plecto, connecto.* Plat. in Hipp. & Eurip. in Rhesо, πλέκειν λόγους. sic Latini, *nectere, texere,* usurpant. p. 240. l. 9. πλέκει συλλογισμὸς, & 612, 17. Unde Πεπλεγμένον, p. 157. l. 2. μᾶλλον

λεν συμπλεγμένον πρόβλημα περιτιθέναι; potius aliquid ingeniose perplexum proponite. & συμπεπλεγμένος, à συμπλέκομαι, nos vel conjunctum vel copulatum dicimus, inquit A. Gell. l. 16. c. 8. ubi vide exemplum τοῦ συμπεπλεγμένου. Vide quoque Laert. VII, 69, 72. Scripsit Chrysippus, περὶ τοῦ συμπεπλεγμένου, de copulato: Laert. VII, 190. p. 136. l. 6. 215, 13. Ey. 724, 11. 728, 4.

Πλεονέκτημα, adjumentum quod aliquis præ aliis habeat, melior conditio, prærogativa. p. 103. l. 3.

Πληρῶσαι ἐπαγγελίαν, p. 210. 211. 214.

Πλάτων, Pluto. p. 301. l. 8.

Πνευμάτιον, dim. à πνεῦμα, spiritus, flatus. p. 413. l. 4.

Πόθεν, nequaquam. Suidas Πόθεν; ἀντιλογικὸν, ἴσον τῷ οὐδαμῶς. Sic Latini, undenam? negative. p. 103. l. 8. 104, 16. 105, 8. 153, 1. 307, 5. 352, 1. 547, 2. 577, 14.

Ποιὰ ἔχειν, ἢ πῶς ἔχοντα. p. 564. l. 10. & 386, 2. vide Simplic. in Categ.

Ποιέω, facio. p. 184. l. 7. τί σὲ ποιήσωμεν; Angl. What shall we make of you? & paulo post, τί σὲ θέλεις ποιήσωμεν; what would you have us do with you? 253 6. τί αὐτὸν ποιήσομεν; what shall we do with him? 198, 6. ἂν σοι ποιῇ, if it makes for you. 390, 9. ὅταν σοι μὴ ποιῇ, when they make not for you. 558, 12. εἰ μὴ ποιεῖ σοι, if they make not for you.

Πολέμων, Polemo vide not. ad p. 348. l. 13. 666, 6.

Πόλις, Urbs, pro Roma. Sic Horat. l. 1. Od. 2. 4. & alibi. p. 60. l. 5.

Πόλις μεγάλη, p. 192. l. 10. 217, 2. 444, 4. 486, 11. 498, 14. 512, 4.

Πολίτης τῆ κόσμου. p. 216. l. 4.

Πολυνείκης, Polynices, vide Ἐτεοκλῆς p. 212. l. 14. 606, 1. Ey. 715, 10.

Πολλὴ ἀνάγκη, omnino necesse est. p. 342. l. 12. 343, 1.

Πομπὴ, pompa. ut Virg. Solemnes ducere pompas &c. p. 557. l. 11. magnificus apparatus, species. 609, 16. Πομπεύω, non modo cum pompâ incedo, sed mihi placeo, exulto, ostento. 515, 6.

Πορδωνίς, crepitum ventris edentes, à πορδὴ. de Cynicis, qui nullâ cujusquam habitâ ratione crepitum ventris edere nulli dubitant. p. 464. l. 16.

Πορφύρα, purpura. p. 15. p. 16. 351, 14.

Πούλβινος, pulvinus. vide not. ad p. 483. l. 2.

Πρᾶγμα, res, negotium. latissimo sensu. p. 125. l. 8. ὅταν αὐτοῖς μὴ ἀρέσκῃ τὸ πρᾶγμα, Angl. when the thing does not please them. de lusu loquitur. Sed nonnihil dubito annon legendum παῖγμα ludus. Πράγματά εἰσι κύριοι, p. 544. l. 12. 552. 8. confer 162, 13.

Πραγμάτιον, negotiolum, res, lis, causula. p. 179. l. 6. πραγμάτιον ἔχων, lite cum aliquo agens. & mox, κατέρρηξε τὸ πραγμάτιον, causulâ cecidit: litem perdidit. p. p. 354. l. 1. ἀλλ' οὐκ ἀρέσκει σοι τὸ πραγμάτιον ὅλον, Angl. but the whole affair displeases you. ubi credat aliquis σωματεῖα legendum. sed nihil temerè muto. p. 366. l. 3. πώλησόν μοι τὸ πραγμάτιον, sell me that thing.

Πραιτωρεῖον, prætorium. p. 455. l. 10.

Πράσσω, facio. p. 154. l. 15. τοίαν ἔπραξα ἂν εἰσαγωγήν; what Introduction could I make? 261, 14. εἰσαγωγὰς ἔπραξά τινας I made some sort of Introductions, 271, 10.

συλ-

συλλογισμὰς ἔπεξας, *thou haſt made Syllogiſms.* p. 562. l. 10. κακῶς πράσσει, *male rem gerit: miſer eſt.* 614, 3. εὖ πράττειν, *bene rem gerere.*

Προσδίω, p. 634. l. 11. προσδίεμαι, Scheg. & Wolf. *curamus.* vide H. Steph. ubi προσδίεσθαι non ſolum eſt *honore proſequi*, ſed *aſſerere aliquid & conſtituere.* utitur Laert. I, 18. Πρόσδετος, *legatus.* p. 554. l. 7.

Πρίαμος, *Priamus.* p. 284. l. 8. 285, 9. 464, 6.

Πρίσκος Ἑλβίδιος, *Priſcus Helvidius.* vide not. ad p. 15. l. 13. p. 16. l. 7. 562, 13.

Προαγνίζω, *prius luſtro, purifico.* p. 440. l. 9.

Προάγω, *produco.* ὅτι οὐδεὶς αὐτὸς προάγει, *neminem eos in medium producere,* p. 157. l. 16. προαγάγη, *produxerit,* ſcil. in ſcenam. Sic lege, 159, 4. mox l. 13. προαχθῆναι μάρτυς, *produci ut teſtis.* lege adeo p. 160. l. 5. προαγαγεῖν εἰς μαρτυρίαν, *te teſtem producere.* & 515, 13: προάγειν μαρτυρα. 224, 5, προάγουσι, *progrediuntur* 280, 11, προάγων, *progredi* & ſic 512, 9. Εγ. 736, 4. προάγων ἑαυτὸν, *ſeſe promovens.* Προαγωγὴ, *promotio, honoris vel dignitatis amplificatio,* 677, 6.

Προαίρεσις, *voluntas.* Stobæus interpretatur, αἵρεσις περὶ αἱρέσεως. Eſt autem αἵρεσις, βούλησις ἐξ ἀναλογισμοῦ, *voluntas ex ratiocinatione.* non voluntas temeraria, ſed ea quæ ratiocinatur de re aliqua optanda. Heſych. Προαίρεσις, ἐπιλογὴ καλοῦ ἢ κακοῦ. paſſim occurrit. ut et Προαιρετὸς, *arbitrarius.* τὰ προαιρετὰ *quæ ſub voluntatem cadunt,* 325, 1. Προαιρετικὸν, *qui fertur ad rem aliquam certo animi propoſito.* ſed τὰ προαιρετικὰ uſurpatur pro προαιρετὰ. paſſim.

Προβαίνω, *progredior.* p. 406. l. 9.

Προβάλλω, *projicio, objicio, propono.* p. 18. l. 4. 158, 11. 180, 8. Εγ. 687, 4. 721, 10.

Πρόβλημα, *quod explicandum proponitur, quæſtio.* p. 175. l. 7. Προβλημάτιον, *quæſtiuncula* p. 301. l. 13.

Προγράφω, *proſcribo, publice in ſcriptis propono.* p. 353. l. 7. 505, 8. Πρόγραφὴ, *ſcriptum quod publicè proponitur, tabella publice propoſita,* 353, 10.

Προγυμνάζω, *præexerceo.* p. 136. l. 3. 434, 4. ubi reſpicit ad athletarum *progymnaſmata.* apud rhetoras autem προγυμνάσματα, ſunt primordia dicendi. Vide Quinctil. l. 2. c. 4. De primis apud rhetorem exercitationibus. Προγυμναστὴς, *qui præparat præexercendo, qui athletas in proagonibus exercet.* p. 434. l. 5. 593, 2.

Προηγέομαι, *præeo, præcedo.* p. 402. l. 2. 405, 8. τὰ προηγούμενα, *præcipua, producta, quæ primario loco ſunt.* Vide Cicer. Tuſc. diſp. V, 16. & de fin. III, 16. M. Ant. VII, 55. τὸ μὲν ἓν προηγούμενον ἐν τῇ τοῦ ἀνθρώπου κατασκευῇ, τὸ κοινωνικόν ἐστι, *itaque in hominis natura primum ac præcipuum eſt ſocietatem colere.* eodem modo p. 205, l. 12. 112, 11, 17. p. 216. l. 6. & 204, 13. ὑπηρετικὰ et τὰ προηγούμενα opponuntur. vide et p. 26. l. 10. 109, 6. 112, 2. 186, 13. 381, 12. 385, 15. 384, 4. 463, 12. Προηγουμένως, *primarie, præcipuè, ex cauſa primariâ.* p. 416. l. 11. τῶν πραττομένων τὰ μὲν προηγουμένως πράττεται. p. 386. l. 2. καθήκοντα τελειὰ, — τὰ δὲ τὰ προηγούμενα, &c. qui quidem locus maxime alterum illuſtrat. nam τὰ προηγούμενα ſunt, πολιτεύεσθαι, &c. &c. alibi autem occurrit, p. 20. l. 1. 52, 2. 460, 12.

Πρόημι, *omitto.* p. 217. l. 15.

Πεῖνα ἡδὺν γίνεται, p. 578. l. 9. 653, 13. 654, 14. Ey. 693, 6. confer. 706, 13.

Πεῖρατα, *propositum est.* p. 599. l. 5. Πεῖρώμενον, *propositum*, 329, 10. 330, 13. 331, 6. 332, 1. 404, 13. 539, 14. Ey. 717, 9.

Πεῖρόπτω, *procedo, progredior, proficio.* Cicer. de fin. IV. 23. *Nihil igitur adjuvat* procedere & progredi *in virtute, &c.* ὁ πεῖρόπτων, *proficiens.* sic Seneca Ep. 35. in fine. et Ep. 109. *quæris itaque aut perfectum virum, aut proficientem, vicinumque perfecto.* et Ep. 71. *Itaque inchoatus, ad summa procedens, cultorque virtutis, etiamsi appropinquat perfecto bono, &c.* scripsit Plut. Πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτὸν πεῖρόπτοντα ἐν ἀρετῇ. p. 22. 23. 24. 25. 26. 31. 3. 222, 3. 266, 6. 274, 16. 306, 9. 359, 9. 377, 13. 389, 13. 431, 1. 579, 2. Ey. 692. 693. 732. 735. p. 141. l. 13. ὡς πεῖρόπτων, Scheg. et Wolf. *tanquam operæ pretium facturus.* Ey. 732. σημεῖα πεῖροπτοντος. Πεῖροπτὴ, *progressio, profectus.* vide Cicer. de fin. IV, 24. de off. III, 4. p. 22. 23. 24. 25. 397, 4. 736, 3.

Πεῖρρῆξις, *Procrustes*, latro infamis. vide not. ad p. 264. l. 9.

Πεῖλῆψις, *anticipatio, prænotio, antecepta animo rei quædam informatio.* sic Cicero passim. vide Laert. VII, 54. πεῖλήψεις, *notitiæ.* vide Cic. de nat. deor. I. 1. de fin. V, 21. p. 405. p. 13. l. 4. 45. 16. 114, 7. 13. 116, 9. 127, 9. 148, 15. 139, 1. 223, 7. 224, 9. 266, 16. 538, 14. 226, 15. 267. 268. 374, 6. 402, 14. 443. 9. 453, 11. 538, 16. 539, 9. 591, 12. 633, 8. 634, 11. 652, 14. L. 1. c. 22. περὶ πεῖλήψεως.

Πεῖνοέω, *provideo.* p. 71. 72. 243, 11. πεῖνοεῖ θεὸς τῶν ὅλων. Πεῖνοια, *providentia.* vide Cicer. de nat. deor. II, 22. L. 1. c. 16. L. 3. c. 17.

Πεῖοίμιον, *exordium.* vide Laert. VII, 43. p. 177. l. 6.

Πεῖσπέμπω, *deduco.* p. 381. l. 1. 479, 6.

Πεῖσπετὴς, Πεῖσπέτεια, vide supra in πίπτω. item Πεῖσπίπτω.

Πεῖσαρμόζω, *adapto, accomodo.* p. 74. l. 6.

Πεῖσαρτάω, *appendo, annecto.* is dicitur πεῖσηρτημένος, qui alicui rei deditus est, et veluti ex eâ pendens. p. 8. l. 4. 53, 14. 560, 4. 571, 5, πάντα εἶχε μόνον πεῖσηρτημένα, *omnia habuit tantùm appensa: tenui tantùm pendentia filo:* Angl. *just hung on so slightly, that the least pulling would take them off.*

Πεῖσδοξάζω, *opinionem adjicio.* p. 148. l. 12. πόθεν ἔν τοῦτο πεῖσδοξάζεις, *unde itaque hanc opinionem adjicis? unde itaque hoc ipsi tibi verum esse persuades, quod à visis suggestum est?* legerem πεῖσιπίδοξάζεις, vide A. Gell. l. 19. c. 1. nisi ita quoque M. Ant. VII, 64. ἢ μὴ πεῖσδοξάζῃς, *opinionem ne adjeceris:* nihil amplius ex opinione tuâ adjeceris, quàm quod ipse sensus renunciaverit.

Πεῖσπεῖχθῆναί τινι, *sic seipsum erga me gerere, sic mecum agere, me tractare.* p. 402. l. 3.

Πεῖσπεῖσωρεύω, *insuper accumulo, exaggero.* p. 16 l. 15. 258, 5.

Πεῖσσυκαιρέω, *opportunitatem etiam habeo, insuper mihi vacat hoc agere.* ἄλλῳ τινὶ δεῖ πεῖσσυκαιρεῖν, is in aliâ re otium etiam consumere debet, p. 142. l. 8. τοῖς κοινοῖς πεῖσσυκαιρῶν, *rebus communibus etiam vacans.*

Πεῖσέχω, *adhibeo, attendo.* ἐὰν πεῖσέχωμεν, supple τὸν νοῦν, γνώμην, διανοίαν, *si animum adhibeamus,* p. 12. l. 9. 153, 12, 278, 6.

6. 581, 12. 585, 14. 668, 11. 673, 6. p. 21. l. 12. Ὁρᾶτέον μὴ περιέχεσι. uti apud Matt. 16, 6. L. IV. c. 12. περὶ προσοχῆς.

Προσθήκη, *additamentum, acceſſio.* p. 49. l. 4.

Προσκαταλέυδομαι, *inſuper ordino, inſuper adjungo.* p. 553. 554. 555.

Προσκαταψεύδομαι, *mendacium adverſus aliquem confingo.* p. 427. l. 13.

Προσκόπτω, *offendo.* προσκόπτομαι, *offendor.* p. 145. l. 6. 467, 3. 667, 9.

Πρόσκρουσμα, *offenſio.* p. 670. l. 14.

Προσλιπαρέω, *aſſiduus ſum in re aliqua, inſtanter rem aliquam facio, affixus ſum, non diſcedo, perſevero.* p. 493 l. 5.

Προσπάσχω, *adpatior, adficior.* προσπάσχειν eſt rei alicui addictum eſſe, et quaſi per quandam ſympathiam ei adhærere. M. Ant. V, 1. ἕτοι ὅταν προσπαθῶσιν, *iſti ubi rebus hiſce vehementius addicti fuerint.* inde προσπάθεια eſt affectio iſta qua rei alicui addicti ſumus, eamque quodammodo deperimus. vide Gatak. ad M. Ant. XII, 3. vide L. 3. c. 24. p. 188. l. 11. 259, 11. 264, 13 506, 2. 549, 12. 559, 9. 564, 13.

Προσπηδάω, *proſilio,* p. 18. l. 10.

Προσπτύω, *deſpuo, contemptim rejicio* p. 503. l. 2.

Προστάτης. *præſes.* p. 391. l. 13.

Προστήκω, *liquefactum adfundo.* προστήκομαι, metap. *inſideo, adhæreo,* more eorum quæ liquefacta rei alicui affuſa firmiter inhærent, et veluti coaleſcere videntur. vide H. Steph. in voce: et Gatak. ad M. Ant. V, 1. X, 24. τούτοις προστηκὰς, *his addictus,* ſeu, *his affixus inhærens.* p. 21. l. 4.

Προσίθημι, *addo, adjicio, adjungo.* προσίεμαι, *me adjungo, aſſentior, aſſipulor.* p. 33. l. 7. 49, 5. 179, 12. 427, 13. 304, 11. 390, 5. 438, 11. 477, 12. 531, 6. 575. 4. 596, 1. at p. 274. l. 3. pro προστίθεσι lege προτίθεσι. p. 523. l. 10. pro προσθέσθαι lege πρόσθεσι.

Προσωπεῖον, *larva.* p. 158. l. 15. 159, 3. 170, 8. 472, 1.

Πρόσωπον, *perſona.* L. 1. c. 2. Πῶς ἂν τις σώζοι τὸ κατὰ πρόσωπον. p. 13. l. 8. 17, 12. τὸ κατὰ πρόσωπον. p. 18. l. 8. πίδεν αἰσθησόμεθα τῷ κατὰ πρόσωπον. 581, 10. τὸ σεαυτῆς πρόσωπον. Nec aliter Cicero de off. quem vide L. 1. ſ. 28. 31. ſic ipſe ſ. 28. L. 1. *Nobis autem* perſonam *impoſuit ipſa natura, magna cum excellentia præſtantiaque animantium reliquorum.* p. 162. l. 1. αὐτὸ τὸ πρόσωπον ἀνάλαβε. p. 725. l. 6. vide & p. 217. l. 7. 461. l. 9. 580, 7. 699, 7. ‖ *vultus.* p. 132. l. 2. ἐν ἐχων πρόσωπον. 376, 3. ‖ *perſona tragica,* 159, 9.

Προτείνω, *propono.* uti in ſcholis dialecticorum, Propono tibi hanc quæſtionem. p. 157. l. 1. 240, 10. 389, 5. 613, 16. at p. 158. l. 10. pro προδῆναι lege προτείναι.

Προτίθημαι, *propoſitum habeo de re aliquâ perficiendâ.* Πρόθεσις, *propoſitum de re aliquâ perficiendâ.* πρόθεσιν Stoici definiebant, σημείωσιν ἐπιτελέσεως, *perfectionis deſignationem.* inter genera ὁρμῆς ponuntur etiam, πρόθεσις, ἐπιβολὴ, et conjunctim leguntur, ἐπιβολὴ προθέσεως, προθετὸς, & ἐπιβολὴ πρόθεσις. nam ἐπιβολὴ eſt *propoſitum habere de re aliquâ inceptandâ;* προθετὸς, *de re aliquâ perficiendâ.* p. 25. l. 4. (274, 3. ubi προτίθεσι omnino lege. & contra 523, 10. lege πρόσθεσι.) 454, 16. 548, 14. L. 3. c. 25. p. 515, l. 12. Εγ. 734, 12. Πρόθεσις,

113, 11. 210, 3. 235, 12. 616, 4. Ey. 735, 8. & p. 329. l. 6. pro περαιρέσεως repone πεῖθέσεως. cui lectioni favet noster optimus codex. Quanquam quidem περαίρεσις & πείθεσις nonnunquam apud alios auctores promiscue usurpantur: vide Hesych. sed nunquam apud Epictetum.

Παρτρεπτικὸς, *exhortatorius, incitatorius.* scribit M. Ant. I, 7. se Rustico debuisse, quòd ad æmulationem ambitionemque sophisticam non declinaverit, vel de theorematibus aliquid conscribendo, vel oratiunculas hortatorias declamando, ἢ προτρεπτικὰ λογίδια διαλέγεσθαι. apud Laert. VII, 129. citatur Ποσειδώνιος ἐν τοῖς προτρεπτικοῖς, *in exhortationibus.* & Zenonis libri, Προτρεπτικῶν, *exhortationum*: VII, 163. p. 343. l. 4. 424, 1. 482, 8. 483, 6.

Πρόφασις, *prætextus, excusatio, causa.* p. 46. l. 2. 155, 17. 501, 1.

Πρόχειρος, *qui est ad manum, qui est in promptu.* Monebant suos Stoici, ut eorum quæ in scholis didicissent capita semper ad manum & in promptu haberent. Hinc passim ista, Πρόχειρον ἔχω. & Πρόχειρα ἔχειν. Hinc quoque Ἐγχειρίδιον, seu *Manuale* inscribitur libellus Arriani, nam hujusmodi rerum est tractatus, quæ semper debent ad manum esse, & in memoriâ. Seneca Ep. 92. *Non reposita præcepta esse debent, sed* in promptu. De Benef. VII, 1. *Plus prodesse, si pauca præcepta sapientiæ teneas, sed illa* in promptu *tibi & in usu sint, quàm si multa quidem didiceris, sed illa non habeas* ad manum. P. 9. l. 14. 139, 1, 2. 173, 9. 397, 3. 401, 17. 403, 8. 427, 6. 428, 4. 469, 3. 511, 5. 514, 13. 581, 3. 594, 1. 668, 8. 670, 4. 672, 2. 687, 11. 696, 10. 708, 5. 737, 9.

Προχειρότης, *promptitudo.* p. 441. l. 9.

Πρωταγόρας, *Protagoras*, Abderites, auditor Democriti, artem rhetoricam docuit. vide A. Gell. l. 5. c. 3. & Plat. in Protag. p. 376. l. 7.

Τὴν πρώτην, *à principio, ab initio.* p. 277. l. 15. 278, 3. 418, 12. Ey. 710, 1.

Πτερὸν, *pinna.* vide not. ad p. 168. l. 4.

Πτοέω, *exterreo, metu consterno.* πτοοῦμαι, *expaveſco.* ἐπτοημένος, *attonitus.* ἐπτοῆσθαι περὶ, πρὸς, vel ὑπὲρ, *usque ad stuporem deditum esse, & attonitis hærere animis.* p. 492. l. 6. 615, 20. 650, 3.

Πτῶμα, *cadaver*, à cadendo, ἀπὸ τῆ πίπτειν. Matt. 7, 27. & 24, 28. Marc. 6. p. 58. l. 13.

Πυθαγόρας, *Pythagoras.* p. 617. l. 13.

Πύθιος, *Pythius*, sic Apollo dictus erat. Ey. p. 718. l. 3. Πυθίας, *Pythia*, Apollinis sacerdos, 299, 13. Πύθια, *Pythia*, ludi in honorem Apollinis, p. 371. l. 15.

Πύλαι, *Pylæ.* sic etiam à Livio l. 6. d. 4. Thermopylæ appellantur. p. 483. l. 14.

Πυρετῶ Σαμὸς ἐν Ῥώμῃ. Febrem ad minus nocendum templis colocant. vide not. ad p. 104. l. 13. 118, 2.

Πυεὶ φρύγανα παρέβαλες, Prov. *you have added fuel to the fire.* Horat. l. 2. s. 3. 321. *Oleum adde camino.* p. 270. l. 6.

Πύρρων, *Pyrrho*, philosophus, Eleus patria, ab illo Pyrrhonii sunt dicti. fr. p. 772. l. 3. Πυρρώνεια ἢ Ἀναλημματικὰ συστήματα, 138, 3. ἀπαντάτω Πυρρώνειος ἢ Ἀναλημματικὸς, 140, 16.

Πώγωνα καθῆναι, *barbam demisisse, alere*: id est, philosophi personam gerere. sic Horat. l. 2. s. 3. 35. *jussit sapientem pascere barbam*. p. 325. l. 12. vide & p. 635. l. 4. 636, 6.

Πῶλος, *Polus*, Sophista Agrigentinus, Gorgiæ auditor. p. 598. l. 10.

P.

Ῥάβδοι δώδεκα, *fasces duodecim*. consularis potestatis insignia. p. 543. l. 15.

Ῥήγνυμι, *frango, rumpo*. ῥήγνυσθαι, *rumpi*, uti Latini. vide not. ad p. 79. l. 9. 119, 1. 142, 5. 301, 2. 563, 4.

Ῥῆναι, *liberos exponere*. p. 121. l. 2. 463, 5.

Ῥοῦφος, *Musonius Rufus*, vide not. ad p. 10. l. 12. 46, 9. 58, 1. 379, 6. 421, 14. 481, 5.

Ῥώμη, *Roma*. p. 52. 57. 59. 68. 69. 130. 231. 245. 353. 383. 391. 408. 480. 491. 504. 510. 512. 562. 594. 675. fr. 760. Ῥωμαῖοι, p. 65. 115. 315. 390. 465. 495. Ey. 704. Ῥωμαϊστί, *Romanè. Latinè, Romano sermone*. p. 94. l. 12.

Σ.

Σαγμάριον, *clitella, onus jumenti sarcinarii*, dim. à σάγμα. p. 550. l. 8.

Σαννίων, *sannio*. vide Cicer. de Orat. 2. 61. *fatui, stulti*, appellati sunt à Græcis Σάννιες, Σάννοι, Σαννίωνες, homines μαιρολόγοι, qui deridiculi causâ aliorum gestus imitantur, ridicularia quavis occasione funditantes. p. 465. l. 9.

Σαπρός, *putris, putidus*. σαπρὰ δόγματα Schleg. *vaecordes opiniones*: Wolf. *pravæ, putidæ decreta*, uti Latini. p. 184. l. 3. 250, 8. 280, 4. 423, 14. 459, 9. σῦς σαπρός, τὸ μέλι σαπρόν, *molestum*, 591, 4. de nummulo adulterino, et improbo, 602, 9. Sordidi, impuri anseres dicuntur σαπροί, 666, 13. Σαπρῶς, *putidè*, 306, 12.

Σαρδανάπαλος, *Sardanapalus*, rex Assyriorum ultimus, mollitie infamis. p. 450. l. 10.

Σαρκίδιον, *caruncula, corpusculum*. dim. propter rei vilitatem. p. 21. l. 2. 151, 7. 171, 6. 386, 4. 557, 7. 573, 11.

Σάρον, *scopa, verriculum*. p. 141. l. 12.

Σαρπηδών, *Sarpedo*, Jove natus, à Patroclo occisus. p. 139. l. 5.

Σατορνάλια, *Saturnalia*, quæ dicuntur Κρόνια, à Julian. in Cæsar. p. 127. l. 15. 544, 7. p. 156. l. 7. Σατορνάλια ἀγαθά, *bona Saturnalia*: solennis clamor festis Saturni diebus.

Σέ, articulum habes geminatum, p. 347. l. 13, 4. vide not. ad p. 534. l. 7.

Σειρῆνες, *Sirenes*. p. 330. l. 13. Ovid.

Monstra maris Sirenes erunt, quarum ore canoro
Quamvis dulcibus adhibitæ detinuere ratem.

Σεισμοὶ, *terræ motus*. Neapoli terræ motus frequentes. p. 197. l. 14. 258, 13.

Σεμνοπροσωπία, *vultûs gravitatem præ se ferens*. Aristoph. nub. 362. p. 208. l. 16.

Σημαίνω, *signum do, significo, portendo*, ὅταν ἐκεῖνος σημήνῃ, *cùm signum dederit*, p. 55. l. 4. ἐὰν σημήνῃ τὸ σύνθημα, *si signum receptui datum est*: *si receptui cecinerit*, 152, 2. 412, 15. 510, lin. ult. 526, 11. ὅταν τινὶ σημαίνωσί τι, *cùm corvus aliquid tibi portendit*, 355. 9. et mox, σημαίνων, *portendens, auspicium præbens*.

bens. Σημαίνω, *si quid significat*, 374, 13. Σημαντικὸς, *significativus*, 508, 7.

Σικυάζω, *cucurbitulas impono*, p. 267. l. 9.

Σικχαίνω, *fastidio, nauseo.* vide Phryn. et Hesyc. et M. Ant. V, 9. p. 423. lin. ult. 641, 13.

Σιφάρας ἀναίρεις, *sipara attollis.* vide not. ad p. 363. l. 3.

Σκάμμα, *scamma.* vide not. ad p. 639. l. 6.

Σκάφη, *Scapha*, sed hìc est *labrum*, i. e. vas in quo lavatur. p. 461. lin. ult.

Σκυνὴ τραγικὴ, p. 449. l. 5.

Σκῆπτρον τῆς Διογένους, p. 458. l. 6. 459, 16.

Σκίρων, *Sciro*, latro infamis, à Theseo occisus. p. 264. l. 9.

Σκυθρωπάζω, *vultu sum tetrico.* p. 455. l. 16. 611, 7. Εγ. 722, 16.

Σκώληξ, *vermis*, p. 568. l. 2.

Σοβέω, *concito.* εὐθὺς σεσόβηνται, *statim trepido & concitato gradu feruntur*, p. 162. l. 11. τὸ σεσοβημένον, 168, 16. *quod consternatum est, citatum.* uti Basil. in Epist. Σόβισμα ἀφροδίσιον καὶ σεσοβημένον, *gressus citatus*, usurpatur de eo, qui citato gressu fertur, sicut ii qui meta perculsi fugitant.

Σολοικίζω, *solœcos in loquendo profero.* vide Laert. VII, 44. §. 59. p. 395. l. 2.

Σόλων, *Sole*, unus è septem sapientibus. fr. p. 767. l. 1.

Σφύρα, *Sura.* vide not ad p. 426. l. 13.

Σοῦσα, *Susa.* agebat rex Persarum æstatem in Ecbatanis, hyemem in Susis p. 262. l. 6.

Σοφίζομαι, *cavillor.* dicitur σοφίζεσθαι, qui vafrè agit in disputatione, more Sophistarum, ut decipiat eum quocum agit. p. 42. l. 8. 341, 7. 598, 12. Σόφισμα, *captiosum argumentum, cavillatio, sophisma*, 47, 1. 138, 3. 254, 1. 279, 1. 523, 3. Σοφισμάτιον, *cavillatiuncula*, 278, 3. Σοφιστικὸς, *captiosus*, 138, 15. 389, 3. Σοφιστὴς, *Sophista*, 298, 9. Ἀσόφιστος, *qui fallaci argumentatione non illectus est in errorem*, 45, 9.

Σοφοκλέους Οἰδίπους, p. 149. l. 14.

Σπάρτα, *Sparta*, fr. p. 768. l. 13.

Σπάω, *traho.* σπᾶσθαι, ea significatione quâ *distrahi curis* dicunt Latini. M. Ant. II, 2. μηκέτι σπῶ, *nec distrahere amplius.* et IV, 3. περὶ πάντος μὴ σπῶ, *cum primis cave distraharis.* & alibi. Καθήμεθα σπώμενοι, p. 8. l. 10. μηδὲ καθυγραίνεσθαι σπῶ, 101, 13.

Σπουδάζω, *sedulo ago, diligenter operam navo, studeo, faveo.* p. 59. l. 6. 65, 10. 126, 7, 127, 4. 255, 12. 274, 4. 309, 7, 8. 328, 12. 366, 4. 381, 4. 615, 12. 619, 2. 638, 15. 665, 16. 679, 4. in his locis σπουδάζειν est *operam navare diligentem, studere, anniti, &c.* frequenter cum περὶ habente suum accusativum, nonnunquam genitivum. p. 181. l. 4. ὧν σὺ σπουδαζομένων, *quæ à te affectantur, ambiuntur:* & 516, 17. Est etiam σπουδάζειν *favere:* cum allusione ad factiones in Circo & theatris. Sueton: *cum populus aurigam, cui ipse favebat, cavillatus esset, &c.* vide not. ad p. 369. l. 2. Mart. l. 9. Ep. 70. *Vincenti parmæ cum sua turba favet.* Capitol. de Vero. *Amavit & aurigas, præsino favens.* Plin. l. 9. Ep. 6. *favent panno.* & sic scriptores istius ævi. hoc est σπουδάζειν, atque ita accipe, p. 68. l. 12. 369, 4, 8. Εγ. 720, 14.

Σπυρίδι δεδῆσθαι, *in sportulis epulum dare*, vide notas ad p. 654. l. 5.

Στάδιον, *stadium.* p. 587. l. 3.

Στάσις, *ſtatus, ſtatio.* vox agoniſt. Æſch. contra Cteſiph. ἐφάτε τὰς πύκτας περὶ τῆς σάσεως πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζομένας. p. 113. l. 7. 373, 4. 421, 12. Ey. 732, 5. *Seditio,* 367, 17.

Στατὸς, ſub. χιτὼν, *recta tunica.* vide not. ad p. 255. l. 2.

Σταυρὸς, *crux.* p. 180. l. 1. Σταυρόω, *crucifigo,* 79, 16.

Στέγην δερματίνην, *tectum coriaceum, &c.* vide not. ad p. 406. l. 6.

Στενόσημος, ſub. ἐσθὴς, *anguſtus clavus.* vide not. ad p. 123. l. 14.

Στενοχωρέω, *arcto, anguſto.* Στενοχωροῦμαι, *in anguſtum claudor.* p. 36. l. 7. 131, 9. 558, 6. Στενοχωρία, *anguſtia, arctatio, ſpatium anguſtum.* 131, 2.

Στέργω, naturali quadam charitate complector; qualis eſt amor parentum erga liberos, & viciſſim liberorum erga parentes. p. 67. l. 3. 68, 1. 120, 5. 491, 14. Ey. 686, 9. Στερκτικὸς, amandi naturali amore vi præditus. τὸ σερκτικὸν, vis illa amoris naturaliter inſita parentibus erga liberos, & viciſſim. p. 220. l. 15. & M. Ant. X, 1. γένοιο ποτε ἆρα τῆς φιλοτεκνικῆς καὶ σερκτικῆς διαθέσεως; *ecquando diſpoſitionem dilectioni & affectui genuino deditam deguſtabis?*

Στιλβὸς, *lucidus, fulgidus.* p. 123. l. 2.

Στιλπνὸς, *lucens, fulgidus.* p. 15. l. 9. 646, 4. Στιλπνόω, *nitidum facio.* p. 209. l. 4.

Στοὰ, *porticus.* Ey. p. 705. l. 3. unde dim. Στωίδιον, 260, 7.

Στοιχεῖον, *principium ex quo aliquid componitur, elementum.* Lacrt. VII, 136, 137. p. 413. l. 2. 635, 6.

Στολὴν, *ſtola.* dim. ob harum rerum contemptum. p. 483. l. 2.

Στομαχικὸς, *qui ſtomachi vitio laborat.* p. 437. l. 4.

Στρατεία, vel στρατιὰ, *expeditio, militia.* p. 244. l. 16. τρεῖς στρατιὰς ἐστρατευμένον, *qui jam tres militias militaſſet.* 538, 8. δευτέραν αἰτεῖ στρατείαν καὶ τρίτην. ubi notandum eſt, quòd ad Senatoriam ipſam dignitatem per militares honores progrediebantur.

Στρατεία ὁ βίος, *militia eſt vita.* p. 493. l. 11.

Στρατηγέω, *prætoram gero.* p. 570. l. 3. ubi pro *Imperator:* redde, *Prætor.*

Στρατηγὸς, *imperator,* p. 56. l. 16. 156, 3. 469, 13. 493, 15. 526, 10. 599, 6. *Prætor,* 172, 15. 354, 12. Ey. 700, 11. 713, 14.

Στρατηγία, *Prætura.* p. 464. l. 8. 545, 4. 582, 16. 626, 12.

Στρατιῶται, *milites frumentarii,* vide not. ad p. 675. l. 3.

Στρέφω, *verto.* p. 172. l. 15. ὅταν στρέψῃ, *cum verteris, &c.* ſic Perſ. V, 78. *Verterit hunc dominus,* nam ſervus manumittendus coram Prætore à domino in orbem rotabatur. feſtive itaque Epictetus dicit στρέφειν, *vertere,* pro manumittere: Prætor quidem vertit, non emancipat; pileo, non libertate donat. & ſic p. 173. l. 4.

Στρόφιον, *Strophium,* zona ſacerdotalis. p. 441. l. 1.

Στωϊκὰν λογαρίων, p. 161. l. 15. 288, 7. τί στωϊκὸν λέγεις σταυλίον; 214, 9. 287, 17. 495, 13. στωϊκὰν δείξαί μοι. 288, 6. 289, 2. καταχηλήσεις ἀπὸ τῶν στωϊκῶν, 295, 3. τῶν λεγομένων στωϊκῶν, 384, 4.

Συγγένεια, *cognatio.* p. 20. l. 10. 50, 12. 52, 53. alibi. Συγγενὴς, *cognatus.* ἀπελθεῖν πρὸς τοὺς συγγενεῖς, 54, 2. συγγενεῖς τινες τῶν θεῶν ἐσμεν, 54, 10. τῶν θεῶν συγγενὴς, 56, 57.

Συγκαθεύδειν καλῇ, *dormire cum*, id est, *rem habere*. p. 645. l. 11. vide & p. 278. l. 9. Ey. 726, 14.

Συγκαθίημι, *una demitto, me submitto*. εἰς τὴν σκέψιν συγκαθεὶς, p. 14. l. 13. ἢ συγκαθῆται εἰς ἐρώτησιν —— ἢ ὅτι συγκαθεὶς, 40, 11. ἃ συγκαθῆσαι, 45, 5. οἱ δὲ πολλοὶ καὶ εἰκαῖοι συγκαθέντες εἴς τι τοιοῦτον, *at vulgus & temerarii homines si se rebus talibus submiserint; si in talem arenam descenderint*. 230, 15. ἂν συγκαθῇς, *si ad auscultandum te submiseris*, 244, 6.

Συγκαταβαίνω, *simul descendo, me demitto, ad alterius captum me accommodo*. p. 224. l. 8. 576. 6.

Συγκατάθεσις, *adsensio, adprobatio*. Cicer. Acad. II, 12. *nunc de* adsensione *atque* adprobatione, *quam Græci* συγκατάθεσιν *vocant pauca dicemus*. vide A. Gell. L. 19. c. 1. *probationes quas* συγκαταθέσεις *vocant, quibus eadem visa noscuntur, ac dijudicantur, voluntariæ sunt, fiuntque hominum arbitratu* & M. Ant. V, 10. Tertius in Philosophiâ locus est περὶ συγκαταθέσεως, L. 3. c. 2. p. 113. l. 11. 269, 3. 358, 11. 407, 9. 395, 17. 548, 6. 471, 7. Συγκατατίθεμαι, *assentior, adprobo*. vide A. Gell. L. 19. c. 1. p. 97. l. 8. 142, 10. 143, 5. 208, 17. 337, 12. 383, 12. 389, 14. 442, 15. 454, 10. 547, 10. 611, 14. 616, 1. 649, 9. 660, 3. Ey. 730 2. Συγκαταθετικὸς, *adsentiens, adprobativus*. p. 95. l. 13. 547, 11. 587, 7. Συγκαταθετικῶς, *cum adsensione & adprobatione*. p. 82. l. 6.

Συγκλητος, *Senatus*, p. 11. p. 15. p. 16. 567, 7. 584, 9. Συγκλητικὸς, *Senator*. p. 15. l. 15. 131, 1. 135, 6. 476, 4. 531, 13. 584, 10.

Συγκρούω, *collido, offendo*. p. 9. l. 11. ὑπὲρ τῆς συγκρουσῆναι, Scheg. & Wolf. *de conjuratione*. vide not.

Συγχορεύω, *una tripudio*. p. 558. l. 14.

Συγχύω, *confundo*. vide Laert. VIII, 112. p. 449. l. 3. 634, 13. 636, 3. Ey. 798, 9. Συγκεχυμένως, *confusè*. 44, 11.

Συλλογίζομαι, *colligo, ratiocinor, argumentor*. p. 44. l. 5. Συλλογισμὸς, *Syllogismus*. p. 46. l. 10. συλλογισμὸς ἀναλύειν, vide supra ἀναλύειν. p. 175. l. 8. 182, 6. 194, 8. 239, 5. 249, 9. 271, 10. 307, 10. 308, 10. 330, 10. 331, 12. 377, 8. 439, 5. 504, 14. 522, 4. 523, 12. 587, 16. 612, 4. 671, 7.

Σύμμετρος, *congruens, temperatus, moderatus*. p. 551. l. 16.

Συμπαθέω, una cum alio afficior. cùm alio naturâ consentio. reddit Cicer. συμπάθειαν, *convenientiam & conjunctionem naturæ*: nat. Deor. II, 11. δόγμαι συμπαθῆσαι, p. 19. l. 14. συμπαθῶν τοῖς ὁμοίοις, 80, 14. συμπάσχειν τοῖς ὅλοις, 81, 13. Ἀσυμπαθὴς, *minimè affectus*, 215, 2.

Συμπανηγυρίζω, *una festum seu panegyrin celebro*. p. 374. l. 15.

Συμπαρακολουθέω, *accomitor*. vide παρακολουθέω. p. 375. l. 1.

Συμπεριφέρω, *una circumfero*. Συμπεριφέρομαι, *una circumferor*: & Metaph. συμπεριφέρεσθαι, *morigerum esse, & comiter se alicui dare*. Laert. VII, 108. ex Zenone, inter vitæ officia nominat συμπεριφέρεσθαι φίλοις. ipse Zeno dicitur, apud Laert. VII, 13. εὐσυμπεριφορῶν, Angl. *a man of Complaisance and good humour*. nec aliter

Simo

Simo in fabulâ de filio ſuo, vide ad p. 415. l. 5. *Sic vita erat, &c. &c.* p. 54. l. 8. 163, 11. 164, 2. 672, 14. Εγ. 696, 12. Συμπεριφορά, *ad alterius captum accommodatio, obſequentia.* τὸ κατὰ συμπεριφορὰν dicuntur actiones, quæ fiunt obſequii causâ ac vitandæ offenſæ. Vide L. 4. c. 2. L. 3. c. 16. p. 416. l. 14. 423, 13. 672, 15.

Συμπλοκὴ, *connexio.* p. 556. l. 16.

Συμπομπεύω, *unà pompam ſeu ludos celebro.* p. 557. l. 9.

Συμπάθεια θεῶν, Εγ. 695. 13.

Συμφέρον καὶ ἀσύμφορον, p. 13. l. 1. 143, 11.

Σύμφορος, *Symphorus.* vide not. ad p. 387. l. 7.

Σύμφωνα γεγραφότες, *pacta conventa ſcribentes.* vide not. ad p. 108. l. 11.

Σύμφωνος, *conſonus, conſentaneus.* p. 13. p. 25. 28, 35. συμφώνως τῇ φύσει. Horat. L. 1. Ep. 10. Verſ. 12. *naturæ convenienter.* Sic & Cicer. de Off. III, 3. de Fin. III, 7. IV, 7.

Συνάγω, *cogo, concilio, colligo.* eſt etiam συνάγειν, *concludere, ratiocinari, colligere.* p. 42. l. 10, ἡ περὶ τῶν συναγόντων λόγων καὶ τρόπων πραγμάτεια, Scheg. *doctrina quæ tradit de connectendis rationibus, earumque obligationum modis & figuris.* Wolf. *tractatio concludentium orationum ac modorum.* p. 167. l. 2, ἀσύναχτα συνάγοντας, *res à conjunctione abhorrentes conjungentes.* p. 188. l. 1, συναγαγεῖν, *in unum cogere.* Εγ. 729, 5, λόγοι συναχτοὶ, *ratiocinationes cohærentes.* Συναγωγαὶ, *collectanea,* 274, 16.

Συναίσθησις, *ſenſus.* p. 18. l. 6. 24, 1. 222, 8.

Συναναστρέφομαι, *converſor.* p. 410. l. 5. 552, 6. Συναναστροφὴ, *converſatio.* 52, 4. 259, 3.

Συναρμόζω, *coapto, concinno, quadro.* συναρμόσαι βέλησιν τοῖς ὑποκειμένοις, p. 242. l. 9. συναρμόζοντα τῇ τοῦ Διὸς διοικήσει, 331, 1.

Συναρπάζω, *corripio, abripio.* M. Ant. V, 36. μὴ ὁλοσχερῶς τῇ φαντασίᾳ συναρπάζεσθαι, *ne imaginationi ullâ temere abripiaris.* Phantaſiæ ſe ingerunt nobis nolentibus volentibus; idque vehementer ſæpe & celeriter; adeoque monet Epictetus, p. 280. l. 8. κατὰ τὸ ἐξαίφνης καὶ συναρπασθῇς, *ex vehementiâ ejus atque celeritate ne abripiaris.* Vide & p. 281. l. 4. 328, 7. Εγ. 691, 14. 696, 8. 699, 10. 700, 9. 701, 6. 723, 3.

Συναπατυχεῖν, συναπάτυχεῖν, p. 484. l. 5.

Συνεῖναι ἀνθρώπῳ, *familiariter cum homine vivere.* p. 489. lin. ult. οἱ συνόντες, *familiares,* 492, 1. 667, 3. 672, 12. Εγ. 719, 3.

Συνιλθέτω, *coeat, congrediatur,* ut cum muliere. p. 77. l. 11. Sic Matt. 1. verſ. 18.

Συνιλκύω, *ſimul traho.* p. 9. l. 8. ἐπ' ὀλίγον συνιλκυθεὶς, Scheg. *cùm parumper ſe contraxiſſet.* Wolf. *pauliſper conſternatus.*

Συνορτάζω, *unà feſtum celebro.* p. 557. l. 9. 558, 13. 591, 13.

Συνεπικούρειοι, *qui ſimul ſunt de grege Epicuri.* vocab. ab Epicteto fictum. p. 295. l. 5.

Συνεπωθέω, *ſimul impello.* p. 385. l. 11.

Συνεργέω, *mutuum auxilium confero.* p. 562. l. 9. Συνεργητικὸς, *mutuum auxilium conferendi vim habens,* 589, 4.

Συνηγορέω, *patrocinor, aſſtipulor.* p. 141. l. 3. 283, 8.

Συνήθεια, *conſuetudo.* τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, *quod mulieri dici ſolet.* p. 141. l. 3. 142, 1.

Συνθέλω, *simul volo.* p. 270. l. 15. 625, 14.

Σύνθημα, *signum, tessera.* p. 407. l. 15.

Συνίημι, *commendo.* p. 181. l. 14. 182, 2. 479, 5. 638, 8. 671, 4. Fr. 730, 11. πρὸς τοὺς συνιέντας τινὰς τοῖς φιλοσόφοις, L. 2. c. 3. τοῖς συνιεμένοις αὐτὸ, *iis qui sibi illud constant & efficiunt,* 242, 12. γράμματα συνιέντα, *literæ commendatitiæ,* 181, 9. vide Cicer. fam. Ep. 5, 5, 1. Paul. 2. Cor. 3, 1.

Συνημμένον, *connexum,* nempe propositio conditionalis. Vide Cicer. de fato. c. 7. p. 314. & in Acad. A. Gell. l. 16. c. 8. Laert. VII, 69, 71, 73, 190. p. 160. l. 10. 193, 11.

Συνηρέθισμαι, *una rudo.* p. 337. l. 2.

Συνοικέω, *una habito.* p. 270. l. 11.

Συνορεκτικὴ δύναμις, p. 31. l. 13.

Συνορέγομαι, *simul appeto.* p. 270. l. 15. 625, 15.

Συνορμάω, *simul impetus utor, ad eadem conor.* p. 625. l. 15.

Συνουσία, *conversatio, congressus, colloquium.* p. 279. l. 11. *venerea consuetudo* 205, 16. 276, 7. Συνουσιάζω, *venereâ consuetudine utor,* 206, 15. 294, 11. 568, 3.

Σύνταξις, *volumen.* Χρυσίππου σύνταξις, p. 23. l. 8. 274, 16. περὶ ὁρμῆς συντάξεως, 25. l. 136, 16. 285, 4.

Συντείνω, *contendo, intendo, annitor, omnes nervos intendo ut ad exitum perducam.* συντεταμένοι, *intenti fuerimus,* p. 59. l. 9. περὶ τόνου συντεταμένου, *in hoc intendendi nervi,* 367, 14. Σύντασις, *animi intentio,* 471, 12.

Συνυφίστημι, *compono, confingo.* συντιθεμένων τάδε, p. 33. l. 8. διαλόγους συνυφιστάμενοι, 174, 12. ὀνόματα συνθέσεως, 323, 17. 480, 6. vide & p. 479, 9. 480, 6. Extat Dionysii liber, περὶ συνθέσεως ὀνομάτων *de compositione verborum.*

Σύρμα, *Syrma,* dicitur de veste tragicâ, quæ cùm longa sit, veluti trahunt inter incedendum. p. 158. l. 15.

Σύροι, *Syri.* p. 65. l. 2. 115, 4. 214, 11. 225, 15.

Συσκηνέω, *contuburnalis sum, in eodem tabernaculo habito.* p. 319. l. 9.

Συσπουδάζω, simul operam ad rem aliquam navo. p. 62. l. 4.

Συστατικὸς, vide in συνίημι.

Συστέλλω, *contrabo.* Ant. I, 17. ἐγγυτάτω ἰδιώτου συστέλλειν ἑαυτὸν, *ita se contrahere, ut ad privati speciem proximè accedat.* vocab. Stoic. συστελλεσθαι, *demitti contrahique animo:* cui opponitur διαχεῖσθαι. ficut τῇ συστολῇ, *contractioni,* opponitur ἡ διάχυσις, *animi effusio,* seu *diffusio.* vide Cicer. Tusc. disp. IV, 6. Laert. VII, 111. huc pertinet illud Horatii l. 1. Ep. 5. 20.

Contracta *quem non in paupertate* solutum?

ubi *solutum,* refert ad διαχεῖσθαι: *contracta,* ad συστέλλεσθαι. Pleraque Stoica, non verba solùm, sed & dogmata habet Horatius. Sed de hoc alias. vide autem not ad p. 69. l. 4. 749, 8.

Σύστημα, *systema, coagmentatio constitutio.* p. 51. l. 14. σύστημα τὸ θεῖον καὶ ἀνθρώπινον, *deorum hominumque systema:* vel, *quod ex diis atque hominibus constat.* vide auct. de mundo, in initio. Laert. VII, 138. M. Ant. VII, 13. IX, 23. p. 110. l. 4. λόγος est, ut ait, σύστημα ἐκ πολλῶν φαντασιῶν, *systema, compages è visis quibusdam:* vel, *quod*

ex

ex visis aliquo modo se habentibus constat: apud M. Ant. XII, 23. dicitur vita eleganter, ἐκ πασῶν τῶν πράξεων σύστημα.

Συστρέφομαι, *colligor, condensor*, dicuntur milites in acie condensati & confertim coeuntes συνεστραμμένοι. dicitur quoque corpus compactum, robustum, concinnum, συνεστραμμένον, p. 123. l. 2. συνεστραμμένῳ, ϛλέμματι, *fronte contractâ*.

Συστροφὴ ἀνθρωπίνη, *humanus convictus*. p. 166. l. 14.

Σφαιρίζω, pilâ ludo. p. 189. l. 3. 190, 10. Σφαιριστικὸς, *pertinens ad peritiam pilâ ludendi*, 190, 1.

Σφὴξ, *crabro*, p. 564. l. 2.

Σφραγίζομαι, *obsigno, notâ impressâ insigno*. p. 235. l. 10.

Σφυγμῶν ἅπτεσθαι, *arteriæ pulsum explorare*. p. 462. l. 11.

Σχέσις, *relatio, affectio seu convenientia rei unius cum altera*. relationes autem & mutuæ affectiones vel sunt naturales, vel adscititiæ; ut Epictetus docet: & ipsa officia ut plurimùm pro relationibus & qualitatibus personarum, quas invicem gerunt, definiuntur. p. 242. l. 16. 359, 6. 637, 16. 247, 16. 315, 6. 365, 4. 403, 13. 410, 15. 461, 7. 505, 5. 588, 10. 616, 7. 652, 16. 672, 8. Εγ. 713, 2. M. Ant. VIII, 27. τρεῖς σχέσεις· ἡ μὲν πρὸς τὸ αἴτιον τὸ περιεχόμενον· ἡ δὲ πρὸς τὴν θείαν αἰτίαν, ἀφ' ἧς συμβαίνει πᾶσιν πάντα· ἡ δὲ πρὸς τοὺς συμβιοῦντας.

Σχοινίον, *funiculus*: p. 404. l. 6. ἐπὶ σχοινίου περιπατεῖν, *ire per extentum funem*. Horat.

Σχολὴ, *otium*. p. 141. l. 2. 174, 8. 462, 14. 584, 6. 590, 12. 591, 6. κατὰ σχολὴν, *otiosè, per otium*, 443, 10. item, *locus in quo otium rei alicui impenditur, schola*, 156, 15. 162, 2. 175, 1. 206, 14. 222, 2. 239, 5. 257, 14. 261, 12. 272, 1. 287, 16. 305, 11. 306, 14. 367, 7. 424, 10. 513, 6. 565, 6. 567, 2. 608, 4. 629, 5. item, *disputatio philosophica*, vide not. ad p. 667. l. 17. & sic accipe, p. 439. l. 7. Σχολεῖον, *ludus litterarius*, 411, 11. Σχόλιον, *scholium, glossema, interpretamentum*, 438, 8. Σχολάζω, *otior, philosophiæ & studiis mihi vacat*, 142, 4. 162, 4. 248, 1. 525, 2. 589, 15. 592, 11. Σχολαστικὸς, *scholasticus*. vide Plin. l. 2. Ep. 3. Quinctil. inst. l. 12. c. 11. M. Ant. I, 16. Hierocl. facet. edit. Need. p. 460. Casaub. ad hist. aug. p. 188. Voss. etymol. in *scholasticus*. p. 71. l. 6. 567, 4. Ἀσχολία, *occupatio, negotium*, 462, 3. 590, 11. Ἀσχολοῦμαι, *occupatus sum*, 375, 16. Εὐσχολία, *otium*, 631. 5. Εὐσχολέω, *otium ago*, 362, 12. 396, 3. 481, 6. 584, 14. 678, 7.

Σωκράτης, p. 18. l. 15. 19, 4. 51, 2. 56, 9. 72, 5. 76, 11. 93, 13. 104, 10. 132, 1. 137, 6. 153, 4. 156, 2. 163, 13. 170, 6. 174, 1. 177, 8. 178, 16. 189, 15. 199, 5. 229, 4. 231, 2. 240, 1. 262, 1. 343, 11. 350, 5. 356, 15. 375, 10. 376, 5. 387, 17. 407, 11. 423, 10. 428, 13. 441, 12. 449, 6. 479, 2. 480, 2. 482, 6. 494, 14. 495, 11. 500, 12. 510, 10. 524, 16. 538, 13. 562, 11. 571, 1. 574, 6. 575, 10. 589, 12. 590, 6. 598, 6. 607, 1. 628, 8. 638, 6. 646, 1. 663. 2. Εγ. 688, 4. 717, 6. 721. 11. 730, 8. 736, 5. Σωκρατικὸς, 185, 8. 478, 8.

Σωτὴρ, *servator, salvator*. Jovis Epith. p. 118. l. 3.

Σωτηρίαν Καισαρος, p. 84. l. 3.

Σώφρων, *Sophro*. Comœdi nomen. p. 371. l. 7.

T.

Τάλας ἐγὼ, *ô me miserum.* p. 27. l. 3.

Ταμίας, *promus condus, dispensator.* ταμίην ἀνέμων, p. 8. l. 13. de Æolo, ex Hom. od. κ'. 21. *Quæstor*, 554, 7.

Ταραχικὸς, *perturbatorius, perturbandi vim habens.* p. 258. l. 3. 428, 3.

Ταῦρος, *taurus.* p. 18. l. 2. 351, 8. 444, 13. 470, 4. 643, 13.

Τείνω, *tendo, intendo,* τεινεῶς, *niti, conari; omnes vires & nervos intendere.* τέταμαι, *intentus est,* p. 26. l. 14. ἐκεῖ τέτασο, *illic esto intentus,* 512, 13. ὅλος τέταμαι πρὸς θεὸν, 514, 10. πῶς τέταμαι, 568, 4. τετάσθαι ἀπὸ ψυχὴν, 672, 3. τετάσθαι διηνεκῶς, 673, 3. τετάσθαι ἀπὸ διάνοιαν, Εγ. 689. 14.

Τελειότης, *perfectio.* p. 23. l. 2.

Τέλος, *dignitas.* οἱ ἐν τέλει, *ipsi magistratus,* aut, *quicunque principem obtinent locum, optimates.* p. 62. l. 8. Περὶ Τέλους, *de finibus,* scripsit Epicurus, p. 325. l. 11. vertit Cicero *de summo bono*: Tusc. disp. III, 18. vide Laert. X, 6, & 36.

Τελώνης, *publicanus.* p. 420. l. 8.

Τεταγμένως, *ordinatè, ex ordine.* p. l. 34. 10.

Τετραετία, *quadriennium.* p. 516. l. 11.

Τετράσσαριον, *nummus quatuor assibus valens.* vox formata ex Lat. *assis.* vide not. ad p. 602. l. 8.

Τέχνη περὶ βίον, p. 85. l. 8. vide p. 111. lin. ult. τέχνη τοῦ λέγειν, 333, 7. τέχνη τοῦ ἀκούειν, 334. 6.

Τεχνικῶς, *arte, secundum artem.* p. 186. l. 11.

Τεχνολογέω, artificiosè disputo, argutor. p. 213. l. 4. 214, 7.

Τήρησις, *servatio.* p. 45. l. 1. ἐπὶ τῆς τηρήσεως, Scheg. *constanter in eo est persistendum.* Wolf. *perpetuò standum in eo quod concesseris,* in conservatione, vide not. sed verte, *in suppositione*: est τηρεῖσθαι, quod dialectici dicunt, *supponi,* et τηρεῖν, *supponere; ac in suppositione manere*: Vide Petav. ad Synes. p. 23. ita quoque accipe τηρήσει p. 283. l. 3, & 12. 284 1.

Τιλλάειον lego πιλάειον, *penna, calamus.* p. 463 l. 2.

Τίλλω, *vellico.* p. 353, l. 10. 354. 13. 357, 2. Vide ψιλόω.

Τὶς, de persona loquentis: ἄφελόν τις, *utinam aliquis,* id est, *utinam ego.* p. 278. l. 9. τί ἔνι; passim: *quid ergo? quid igitur?* uti Cicero & Seneca. τί ἡμῖν καὶ αὐτῷ; *quid rei nobis cum illo?* p. 8. l. 11. τί μοι καὶ αὐτῷ; *quid rei est mihi cum illo?* 117, 14. τί ἐμοὶ καὶ αὐτοῖς; 140, 11. καὶ τί μοι αὐτῷ μέλει; *quid mihi cum istis?* 151, 13. τί σοι μέλει; *quid tua refert?* 197, 6. 238, 7. τί δὲ, βέλτιστε; τίς σὺ εἶ; *quid tua refert, vir bone? quisnam es tu?* 233, 5. sic ibid. lego: vid. p. 351. l. 5. vel legas, τί δέ σοι, βέλτιστε, καὶ μοι; *quid tibi mecum, vir bone?* τί μοι προφέρειν; *quorsum ad me attinet proferre?* 268, 12. τί ἡμῖν καὶ σοι; *quid nobis tecum?* 286, 17. τί ἔν σοι καὶ ἐπιχειρεῖν; Angl. *what have you to do to undertake?* 460, 10. τί δέ σοι καὶ τοῖς ἀλλοτρίοις. *quid tibi cum alienis?* 470, 3. τί γάρ σοι καὶ τοῦτο εἰπεῖν; *quid tua intererat hoc etiam dicere?* 618, 3. τινά ποτ' ἀκούω, *nescio quem olim audio.* p. 348. l. 13. τί ποτ' ἐκεῖνο τὸ αἴτιον, *nescio quam illam causam,* 354, 2. τινά ποτ' ἐκεῖνον τὸν Κεῖνιν, *nescio quem Crinidem,* 362, 6, in quibus locis, vide notas; haud temerè tamen contextus mutandus.

Τοῖος ἢ ὁ τοῖος, *cum talis & talis sit*. p. 424. lin. ult.

Τόνος, *tenor, intentio*. apud Medicos τόνος est *nervus*: sed distinguit Epict. οἷα νεῦρα, οἷοι τόνοι. est adeo τόνος, *intentio nervorum*: metaph. *vis & tenor animi inflexibilis*. Ἀτονία est animi imbecillitas & infirmitas, cùm scilicet nervis quasi virtutis relaxatis à rectâ ratione desciscat: cui Εὐτονία opponitur, vis & firmitas nervorum, i, e, animi robur & constantia, Τόνος, p. 249. l. 3. 252, 3, 7, 13. Ἀτονία, 249, 7. Ἄτονος, 423, 16. Εὐτονία, 250, 8. Ἐξάτονία, 569, 8.

Τόπος, *locus argumentum, thema aliquod quod tractatur. sedes argumentorum*, vide Quinctil. l. 5. c. 10. Cic. in Parad. in initio. *Animadverti* —— locos *graves ex philosophiâ tractare*. vide Laert. VII, 39. ταῦτα ἦ τὰ μέρη ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος ΤΟΠΟΥΣ καλᾶ, &c. vide & s. 84. De tribus autem in philosophiâ locis vide ad L. 3. c. 2. et Ey. c. 51. πρῶτοι δ' εἰσὶν οἱ πρῶτοι τόποι, p. 24. l. 9. δεύτερον τόπον ἢ περὶ τὰς ὁρμὰς, 268, 16. 407, 6. ἢ τρίτον ἢ περὶ τὰς συγκαταθέσεις. 95, 13. 269, 2. 547, 11. 587, 7. vide & p. 272. 273. 407, 9. 522, 9. 652, 5. τῶν τόπων τούτων, 41, 3. ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ 44, 9. 166, 12. 578, 3. 671, 11. κατὰ ἢ τόπους, 46, 7. 141, 5. 149, 2. 223, 14. 284, 6. 327, 15. πῶς ἔστι τόπος δακρύων; *qui lacrymis locus?* 56, 2. οὐκ ἔχει τόπον, *locum non habet*, 99, 13. τόπον ἔχουσιν, 124, 10. πῶς τόπος; 236, 7. ἔξω τόπου, *extra locum*, 440, 15. τόποις συνήθεσι, *loca consueta*, 499. 16. 502, 7. δὸς ἄλλοις τόπον, *da aliis locum*, 558, 2.

Τραγῳδέω, *tragœdia decanto*, p. 15. l. 1. 419, 15. *exaggero tragicorum more*, 624, 5. Τραγῳδία, *tragœdia*, 27, 12. 124, 10. 149, 12. 261, 1. Τραγῳδός, *tragœdus*, 125, 1. 158, 14. 159, 1. 162, 8. 415, 10. 630, 12. Τραγικὴ σκηνὴ, 449, 5.

Τραϊανός, *Trajanus*, imperator Romanus. p. 602. l. 8.

Τραπεζίτης *nummularius*, p. 364. l. 3.

Τραχηλοκοπέω, *collum abscindo*. p. 9. l. 1. 15, 1. 104, 11. 151, 6. 154, 19.

Τραχὺς, *asper*. τραχέως, *asperè*. Τραχέως κινεῖσθαι, *asperè moveri*, id est à dolore, p. 171. l. 6. ἀφ' ἑνὸς τῶν τραχέων, *in singulis rebus asperis*, 398, 16. φαντασία τραχεῖα, Ey. 684, 13.

Τρέμω, *tremo*. p. 16. l. 5. 24, 10.

Τριβὴ, *usus, exercitatio*. p. 194. l. 11. 334, 18.

Τρίβων, *pallium tritum*. p. 352. l. 4. 633, 3. 636, 6. 641, 15. 667, 11. Τριβώνιον, *palliolum tritum*: quale Cynici gestabant; quod ita in sinistrum humerum conjiciebant, ut dexter humerus nudus exereretur: erant autem sine tunicâ; Diog. Laert. VI, 13. τριβώνιον φορῶ, p. 445. l. 5. κομῶ τρίβωνα ἢ τριβώνιον, 483, 2. Τριβωνάριον, idem, 455, 11.

Τρίγωνον, *figura triangularis*. p. 422. l. 10.

Τριπτόλεμος, *Triptolemus*, agriculturæ inventor. p. 28. l. 9.

Τρώας, *Troja*. p. 147. l. 12. Τρῶες, *Troes, Trojani*, 338, 12. 451, 15.

Τρόπος, *modus, ratio*, τίνα τρόπον; *quo pacto?* p. 12. l. 5. 62, 12. 195, 2. κατὰ τρόπον, *rectâ ratione, eo quo decet modo*, 34, 10. ὃν δεῖ τρόπον, *eo quo deceret modo*, 96, 13. ἐκ παντὸς τρόπου, *omni modo*, 126, 15. παντὶ τρόπῳ,

294, 2. 389, 3. ὅτῳ τρόπῳ, *quo pacto*, 232, 16. ἕτερον τρόπον, *alio modo*, 249, 8. ἄλλον τρόπον, 441, 4. τρόπος τῆς διδασκαλίας, *doctrinæ ratio*, 241, 5. τῶν τρόπων, *modernum*, 42, 10. vox dialect. vide Laert. VII, 43. 76, 194. τρόπος δέ ὅτιν, οἱονεὶ σχῆμα λόγου. ubi vide interpretes. καθ' ὅσους τρόπους, *quot modis*, 47, 8. τοιοῦτο τροπικὸν, *tale tropicum*, nempe ubi sunt τρόποι: 158, 11.

Τροχὸς, *rota*, tormenti genus. p. 679. l. 8.

Τυγχάνω. τῶ ἀγαθῶ τυγχάνει, *bono potitur*, p. 365. l. 6. 542, 3. & alibi. ὠκῆ χῇ ὡς ἔτυχε, *sine causa & temere, ut fors tulerit*, 46, 15. alibi. Τυχὸν, *fortasse*, 4, 11. 155, 17. Τύξις, *ipsa parandi actio, adeptio, consecutio*, 187, 14. Ἀποτυγχάνω, *frustror, non assequor*, ubi quis à scopo & à fine sibi proposito excidit. Aristot. Eth. l. 2. τῦ σκοπῦ ἐπιτυγχάνειν, is dicitur qui à scopo aberrat, neque eum assequitur. p. 22. l. 7. 117, 4. 134, 12. 173, 15. 174, 14. 175, 6. 242, 13. 270, 16. 289, 11. 358, 7. 391, 8. 404, 15. 455, 13. 471, 9. 475, 7. 522, 12. 588, 4. 650, 9. 653, 9. Εγ. 684, 11. 685, 8. 694, 13. 709, 2. 714, 14. Ἀποτυκτικὸς, *aberrationi & frustrationi obnoxius*, 378, 7. 471, 12. 650, 1. Ἀποτυκτικῶς, *cum frustratione*, 650, 6. Ἀναπότυκτος, *qui non frustratur*, 24, 6. 210, 2. 330, 15. 405, 3. 531, 4. 616, 3. Ἐπιτυγχάνω, *incido, occurro*. ἐπιτυγχάνειν αὐτοῖς *incidant in ea*, nempe ut legantur ab aliis, p. 3. l. 12. Sic ἐπιτυγχάνειν γεγράμμασι est legere literas: ut mox, οἱ ἐπιτυγχάνοντες, *lectores*, 4, 7. μέλλων ἐπιτυγχάνειν Ἀντιγόνῳ, *conventurus Antigono*, 237, 6. τῷ ἐπιτυγχάνοντι. προσελθὼν, *obvium quemque aggressus*, 350, 13. τῷ ἐντυχόντι [sic lego non ἐντυχόντι.] *obvio cuique*, 675, 12. Εγ. 718, 8. ἀνθρώποις ἐπιτυγχάνων' *in congressibus hominum*. Ἐπιτυγχάνω, *assequor, nanciscor, adipiscor, compos sum*, ejus nempe quod desideravi & ad quod contendi. Propriè de sagittariis, qui jaculando attingunt & assequuntur scopum. vide p. 617. l. 1. ὧν ἐπέτυχες, *voti compos non factus es*, 195, 3. Vide &, 268, 4. 619, 10. Εγ. 685, 5. at p. 675, 12. pro ἐντυχοῦσι. lego ἐπιτυχοῦσι. quanquam hæ voces nonnunquam promiscue usurpantur, et ἐντυχὼν de quolibet dicatur in quem primum incidimus. Utatur itaque lector suo judicio. Ἐπιτευκτικὸς, *qui id assequi solet ad quod contendebat*, 405, 7. 530, 8. Τύχη. ἀγαθῆ τύχῃ, *quod felix faustumque sit*. 11. 2. Jurandi formula, νὴ τὴν τύχην, 300, 11. et νὴ τὴν Καίσαρος τύχην, vide ad p. 532. l. 16. Ἀτυχὴς, *infortunatus, impos voti*, 128, 14. 452, 9. 594, 8. 639, 5. Εγ. 685, 8. p. 21. l. 11. ἤ τι ἄλλο ἀτυχέστερον, Scheg. *aut si quid aliud pro monstroso habetur*. Wolf. *aut aliquid aliud infelicius*. Hoc in loco ἀτυχέστερον, *magis monstrosum*, reddas: ἀτυχὲς enim est quicquid finem suum minimè assequitur, qualia sunt monstra. Ἀτυχέω, *infeliciter rem gero, voti compos non fio, non assequor*, 57, 11. 117, 13. 149, 5. 223, 8. 327, 7. 330, 17. 484, 5. 491, 9. 492, 7. 506, 4. 551, 10. 583, 12. 590, 2. Εγ. 686, 2. Ἀτυχία, *infortunium*, 27, 4. 297, 8. 486, 1. Ἀτύχημα, *infortunium, voti frustrationes*, Vide M. Ant. IV, 49. ἐν ζώοις ἀτυχήμασι. *inter bestias infortunia*, seu *monstra quædam*, vide not. ad p. 21.

l. 9. 35, 17. 219, 9. 257, 11. 388, 1. Δυσυχὴς, *qui difficili utitur fortuna, miser*, 27, 17. 481, 2. 594, 10. 601, 7. Εχ. 685, 9. Δυσυχία, *adversa fortuna, miseria*, 27, 3. 223, 2. 359, 2. 367, 16. 466, 1. 491, 8. Δυσυχέω, *difficili & adversa utor fortuna, miser sum*, 22, 12. 160, 1. 269, 9. 271, 2. 330, 17. 403, 2. 414, 5. 489, 8. 492, 7. 496, 9. 501, 4. 537, 13. 583, 11. 606, 17. Εχ. 685, 12. Εὐτυχὴς, *fortunatus*, 500, 4. 516, 7. 652, 5. Εὐτυχῶς, *fortunatè*, 439, 16. Εὐτυχία, *prospera fortuna*, 28, 7. 466, 1. 516, 8. Εὐτυχέω, *prosperâ fortunâ utor*, 149, 5. 223, 9. 288, 15. 327, 8. 426, 12. 501, 4. 570, 8. Εὐτύχημα, *fortuna secunda*, 651, 2.

Τυλόω, *callosum reddo.* τυλῶμαι, *occalleo.* p. 277. l. 8.

Τύπος, *forma, signum, exemplar.* p. 82. l. 7. 321, 1. τυπόω, *formo, signum imprimo*, 33, 6. τυπωμενος, vide not. ad p. 289. l. 3.

Τυρὸν ἁπαλὸν ἀγχίσρω ἢ ἧκι λαβεῖν, *caseum recentem ad uncum suspendere non potes.* Bionis dictum. p. 379. l. 4.

Τυφλόω, *obcæco.* p. 570. l. 9.

Τύφος ἀφορμὴ, p. 48. l. 13.

Υ.

Ὑγιὴς, *sanus, integer.* τὸ ὑγιὲς, *verum.* p. 68. l. 16. 72, 12. 250, 6. 292, 3. Ὑγιῶς, *verè*, 72, 9. 294, 13. ὑγιὲς, *rectum*, 249, 2.

Ὑδάτιον, dim. ab ὕδωρ, *aqua.* p. 413. l. 4.

Ὑδροφόβος, *qui aquam timet*; uti ii qui à cane rabioso commorsisunt. p. 589. l. 11.

Ὑέτιος, *Pluvius.* Jovis Epith. Tibull. l. 1. el. 7. 25. *Pluvio Jovi.* p. 106. l. 2. 118, 3.

Ὑιὸς Διὸς εἶ, p. 20. l. 15. Ὑιὸς τοῦ θεοῦ, 52, 6. vide & p. 105. l. 10. 264, 3.

Ὕλη, *materia.* Quinctil. l. 5. c. 10. *quorum materiam, quam ὕλην alii, δύναμιν alii nominaverunt.* Aristot. Polit. 1. ὕλην dicit esse τὸ ὑποκείμενον, ἐξ οὗ τι ἀποτελεῖται ἔργον, *subjectum & rem propositam ex quâ aliquid efficitur*: ut ὕλη textoris est lana, &c. statuarii, æs, marmor, &c. architecti, ligna, &c. sic p. 85. l. 7. τεκτονικὴ ὕλη, τὰ ξυλα, & p. 290. l. 15. At p. 40. l. 7. 133. 7. & alibi habes, ἐπὶ πάσης ὕλης, *in omni objecto negotio*: sic redde, vel, *in omni re propositâ.* Sed alio sensu 194, 4. τὰς ὕλας τεθαμμάχοτες. & 257, 9. ἐὰ περὶ τὰς ὕλας τελείμεθα. 386, 4. ἐχ ὕλην τιμᾶν. ubi ὕλη est *materia*, & opponitur τῇ μορφῇ, *formæ*: ex quibus nempe materiâ & formâ, constant omnia; sed in materiâ neque versari debemus, neque eam mirari; crassis istis terrenæ molis impedimentis liberi formam potius contemplemur. His præmissis, quoties vox ista ὕλη occurrat, quo sensu accipienda sit, facile lector judicabit. p. 26. l. 10. 38, 1. 40, 7. 85. 7. 109, 12. 133, 7. 135, 8. 150, 8. 158, 16. 186, 5. 188, 2. 192, 3. 194, 4. 257, 9. 290, 15. 307, 9. 359, 17. 363, 7. 386, 4. 433, 14. 447, 12. 453, 16. 561, 9. 586, 15. 599, 7. 621, 10. 634, 17. 747, 11. 774, 13.

Ὑμνεῖν τὸ θεῖον. p. 90. l. 5. 526, 15.

Ὑπαίθριος, *qui est sub dio*, uti Cynici esse solebant. p. 447. l. 1. 466, 13.

Τὰ ὑπάρχοντα, *bona fortunæ, facultates quæ suppetunt.* p. 11. l. 6.

Ὑπατεύω, *sum consul.* p. 531. l. 14.

570, 3. 576, 12. 651, 12. 653, 9. Ὑπάλεια, *consulatus*, 367, a. 450, 6. 543, 5. 545, 4. 597, 8. 626, 12. Ὑπατος, *consul*, 367, 1. 450, 1. Εγ. 700, 12. Ὑπατικὸς, *consularis*, 231, 16. 417, 11. 542, 11. 554, 15.

Ὑπάτη, sub. χορδὴ, *summa chorda*, quæ ſonum reddat graviſſimum. p. 161. l. 2. 234. 11.

Ὑπεξαίρεσις, *exceptio*. vide not. ad Εγ. 684, 5.

Ὕπερον, *piſtillum*. p. 405. l. 7.

Ὑπερτίθεμαι, *differo, procraſtino, in aliud tempus rejicio*. p. 22. l. 9. 688, 14. Εγ. 684, 7. 735, 5. Ὑπέρθεσις, *procraſtinatio*, 669, 2. Εγ. 735, 8.

Ὑπερχέλαι ἡμᾶς, *ſubit cogitatio*. p. 674. lin. ult.

Ὑπεύθυνος, *obnoxius, reus, reddendæ rationi obnoxius*, ab εὐθύνη, *inquiſitio*, quæ in eos fiebat, à quibus vitæ ratio repoſcebatur. vox forenſis apud Att. p. 78. l. 9. 546, 16. 549, 11. 602, 2. Ἀνυπεύθυνος, *rationi reddendæ non obnoxius*, 78, 10.

Ὑπερφυῶς, *eximiè, nihil ſupra, non poteſt melius*. p. 476. lin. ult.

Ὑπηρέτης τοῦ Διὸς, *Jovis miniſter*. p. 465. l. 7. 469, 2. 510, 4. 514, 5. Ὑποδικὸς, *miniſtratorius, aptus ad obeunda miniſteria*. idem ac ὑπηρετικὸς, p. 204. l. 13. 216, 5.

Ὑπόθεσις, Ὑποθήκη, vide infra in ὑποτίθημι.

Ὑποκαταγελάω, *ſubrideo*. p. 614. l. 10.

Ὑποκείτης, *hiſtrio*. vide Laert. VII, 160. p. 125. l. 1. 574, 11. 623, 13. Εγ. 699, 2. Ὑποκείνομαι, *diſſimulo*, 126, 4. *hiſtrioniam exerceo, perſonam induo*, 574, 13. 580, 8. Εγ. 699, 4.

Ὑπολαμβάνω, *opinor*. p. 20. l. 13. 60, 4. 128, 2. 129, 13. 192, 2. 198, 1. 236, 11. 288, 6. 294, 8. 310, 13. 311, 3. 417, 2. 428, 6. 436, 2. 499, 12. 607, 6. 613, 9. 614, 15. 678, 13. Εγ. 713, 12. 714, 13. 724, 5. Ὑπόληψις, *opinio*. 70, 3. 197, 17. 213, 1. 246, 9. 424, 6. 426, 11. 612, 11. Εγ. 683. 761, 5. 714, 3. Ὑπολημείδιον, dim. 567, 9.

Ὑπολογίζομαι, *rationem habeo*. p. 373. l. 7.

Ὑπόμνημα, *monumentum*. ὑπομνήματα ἑαυτῷ διαφυλάξαι, *monumenta mihi conſervare*. p. 3. l. 8. ſunt ὑπομνήματα, quæ ſcribuntur ſubſidio futura memoriæ, commentarii: reſpicit ad hunc locum M. Ant. I 7. ubi ſe debere Ruſtico ait, quod Epicteti commentarios legerit, τὸ ἐντυχεῖν τοῖς Ἐπικτητείοις ὑπομνήμασιν.

Ὑποπτικὸς, *ſuſpicioſus*. p. 119. l. 12.

Ὑποπαρενθυμέομαι, *paulùm per neglectim habeo, animum non prorſus adverto*. p. 582. l. 5. ubi obiter notanda eſt vis præpoſitionum: ὑπὸ, diminuit: παρὰ, in deteriorem fert partem. vide M. Ant. V, 5. et VI, 20.

Ὑποστατικὸν, *ſubſtantiale*. p. 112. l. 12.

Ὑποστρέφω, *averto*. vide not. ad p. 578. l. 7.

Ὑποστέγω, *ſubmitto, ſuſtineo*. p. 245. l. 14.

Ὑποτάσσω, *ſubjungo*. p. 545. l. 9. *ſubjicio*, 584, 8. 593, 16. 671, 2. 679, 5. Ἀνυπότακτος, *non ſubjectus, qui ſui juris eſt*, 216, 2. 573, 13.

Ὑποτίθημι, *ſuppono, ſubjicio, propono*. ὅταν ὑποθῇς, *cum ſubjeceris*, p. 178. l. 3. ὑποθοῦ μοι, *propone mihi*, 180, 4. ὅμως δ' ἂν ὑποθώμεθα, *tamen fac ita eſſe*, 460, 16. ὑπέθηκας τὸν τράχηλον, *collum jugo ſubjeciſti*, 542, 10. Ὑπόθεσις, *ſup-*

ſuppoſitio, item *poſitio rei alicujus tanquam conceſſæ & demonſtratæ*, item, *materia & argumentum*. p. 44. l. 11. 75, 2. 128, 10. 133, 5. 158, 4. 188, 9. Ὑποθετικοὶ, qui ſunt συλλογισμοὶ ἐξ ὑποθέσεως, in quibus præmiſſæ poſitæ ſunt & aſſumptæ: p. 40. l. 4. 44, 11. 128, 8. 133, 3. 135, 4. 136, 1. 307, 12. 359, 16. 504, 15. 505, 7. 588, 1. Ὑποθῆκαι, *admonitio*. ὑποθήκας, *præcepta*. τοιαύτας ἔχων ὑποθήκας, *præcepta*, p. 127. l. 5. ὑποθήκης ἐκ ἀπορήσεις, 181, 1. Scheg. & Wolf. *admonitione*.

Ὑπολιμώμενος, *æſtimationem ſe commeruiſſe confeſſus*. vide not. ad p. 500. l. 16.

Ὑποφορὰ, *objectio, adverſarii propoſitio*. p. 158. l. 13.

Ὑποφύομαι, *ſuppullulo, ſubnaſcor, ſuberior*. p. 276. l. 13.

Φ.

Τὸ φαινόμενον πάσης πραξέως μέτρον, p. 144. lin. ult.

Φαντασία, *viſum*. ſic Cicero in Acad. Seneca de irâ, l. 3. *capit ergo viſus ſpecieſque rerum*. A. Gell. XIX, 1. *Viſa animi, quas φαντασίας philoſophi appellant, quibus mens hominis primâ ſtatim ſpecie accidentis ad animum rei pellitur, non voluntatis ſunt, neque arbitraria, ſed vi quadam ſuâ inferunt ſeſe hominibus noſcitanda*. vide Laert. VII, 45, 46. & 50. ubi ut aiunt, φαντασία ἐστὶ τύπωσις ἐν ψυχῇ. vide & M. Ant. III, 16. et ibid. Gatakerum. χρηστικὴ δύναμις τῶν φαντασιῶν, p. 6. l. 11. 7. 16, 592, 4. χρῆσιν ὀρθὴν τῶν φαντασιῶν, 6, 17. χρῆσις φαντασιῶν, 20, 16. 78. 14. 110. 4. 145, 9. 165, 2. 204, 5. 291, 5. 317, 9. 442, 15. 447, 14. 471, 5. 502, 9. 615, 15, 618, 7. χρωμένων ταῖς φαντασίαις, 34, 4. χρῆσθαι φαντασίαις, 205, 1. χρηστικὰ φαντασιῶν, 208, 4. 322, 4. ζῶον χρηστικὸν φαντασίαις λογικῶς, 352, 9. ἔργον καλὸν ἡ ἀγαθὸν τὸ χρῆσθαι φαντασίαις κατὰ φύσιν, 362, 10. παρεμπολυθεῖν ταῖς φαντασίαις, 35, 5. 629, 10. δοκιμάζειν φαντασίας, 110, 12. κρατῆσαι φαντασιῶν, 135, 10. 522, 5. βασανίσαι φαντασίαν, 284, 4. ἀντέχεις τῇ φαντασίᾳ, 360, 4. πέφυκε ταῖς φαντασίαις, 582, 8. γυμνάζειν τὰς φαντασίας, 591, 11. παρεισαμένων φαντασιῶν, 587, 8. φαντασίας δέχόμενοι, 202, 15 φαντασίαν παραπεμπόδεχόμενα, 111, 8. ὅταν περισπᾶται φαντασία, 279, 8. περισπᾶσθαι φαντασίαι, 316, 8. 322, 4. 330, 15. 425, 9. 548, 16. 587, 14. & ſic lege, 604, 13. οἷον αἰγὴ περισπασθεῖσα ὑδάτι, τοιοῦτον αἱ φαντασίαι, 368, 8. τελεχῶς αἱ φαντασίαι γίνονται, 137, 11. φαντασία ταραχτικὴ, 258, 3. ὑπὸ τῶν φαντασιῶν ταραταραχθέντα, 449, 2. ὑπὸ τῆς φαντασίας περιλαμπομένους, 450, 4. ὑπὸ φαντασίας κεχινότες, 367, 8. ἀνεξέταστος φαντασία, 359, 11. 407, 12. φαντασία καταληπτικὴ, 389, 14. θεωρητικῶν φαντασιῶν, 432, 3. εἰς φαντασίαν ἐρχόμεθα, 440, 12. εἶχε ἣν δεῖ φαντασίαν, 269, 16. καταλλήλου φαντασίας, 277, 4. αἰχρὰ φαντασίαν λαμβάνει, 386, 11. ὅταν σε φαντασία δάκνῃ, 512, 7. φαντασία ταραχεῖα, Εγ. 684, 13. ἢ ὁμοίως πτῶσί σε αἱ φαντασίαι, 407, 2. πτῶμα φαντασία, 517, 3. ἀγαθὸν ἀνθρώπου ποιᾷ περαίρεσις φαντασιῶν, 50, 8. ὑσία ἀγαθὴ χρῆσις ὕλα δεῖ φαντασιῶν, 112, 5. 167, 5. & confer p. 50, 8. 110, 4. 126, 5. 150, 6. 165, 2. ἐκδέξαί μι,

ις, φαντασία, 280, 9. 407, 13. ἐδέποτε ἀγαθῦ φαντασίαν ἐναργῆ ἀποδοκιμάσει ψυχή, 364, 8. & sæpius alibi.

Φαντάζομαι, *imaginem, visum, seu speciem mente concipio.* p. 30. l. 12. 100, 4. 221, 10. 245, 1. 249, 1. & alibi.

Φάτνη, Hesyc. & Suid. *mensa, præsepe,* sic Horat. Ep. 1, 15. vers. 28. p. 537. l. 10.

Φειδίας, *Phidias,* nobilis statuarius, de quo Cicer. de Orat. *Phidiæ simulacris nihil in eo genere perfectius.* p. 35. l. 16. 207, 6. 288, 12. Ἀθηνᾶ Φειδίου, 207, 6. 289, 7. Φειδιακὸν ἀνδρείαντα, 288, 11.

Φηλικίων, *Felicio.* vide not. ad p. 107. l. 3. 570, 6. Felicio nescio quis citatur in inscriptionibus apud Gruterum. idem nomen occurrit apud Petron. Sat. c. 60. & c. 67. & apud Senecam.

Φησὶ, formula objiciendi, seu opponendi: uti apud Latinos, *inquit:* obiter notandum, sæpe errâsse librarios in hac voce, tum apud Senecam, tum Ciceronem: quem corrige in Parad. nam male, *inquis,* ibi legitur. vide not. ad p. 23. l. 14, 83, 3. 88, 14. 96, 6, 14. 98, 1. 220, 7. 223, 16. 238, 3. 324, 6. 359, 13. 372, 6. 523, 12. 532, 6. 570, 10. 585, 7. 608, 8. 620. 4. 645, 13. 661, 19. sic quoque repone, 704, 8. 705, 2.

Φθισικὸς, *qui tabe laborat.* p. 414. l. 9. 466, 7.

Φιλάλληλος, *mutuo amore prosequens,* p. 410. l. 4. 563, 10. 600, 8. 608, 11.

Φιλάνθρωπος, *humanus,* p. 501. l. 7. 591, 15. 640, 15. Φιλανθρώπως, *humaniter,* 628, 6.

Φίλαυλος, *sui diligens, sibi charus,* p. 105. l. 14.

Φιλία, L. 2. c. 22.

Φιλικὰ δόγματα, p. 677. l. 10.

Φίλιππος, *Philippus,* rex Macedonum, Alexandri M. pater. p. 240. l. 5. 448, 11. 502, 12.

Φιλοθεάμων, *spectaculorum amans.* p. 247. l. 7.

Φιλοθέαμον ζῶον ἄνθρωπος, p. 162. l. 5.

Φιλόκαλος, *pulcri studiosus,* p. 666. l. 7.

Φιλολογέω, *litterarum studiis incumbo, versor in philologiâ.* p. 339. l. 11. Φιλολογία, *philologia,* 584, 7. Φιλόλογος, *litterarum studiosus litteratus, qui versatur in philologiâ,* unâ ex partibus polymathiæ. vide Quinctil. l. 1. c. 4. p. 183. l. 6. 184, 11. 185, 15. 361. 12. 596, 7.

Φίλος Καίσαρος, vide Καίσαρος Φίλος.

Φίλου θεοῖς, p. 27. l. 6. 153, 15. 469, 2. 500, 14. 583, 1. 589, 13.

Φιλοσοφία τί ἐπαγγέλλεται, L. 1. c. 15. Φιλοσοφίας ἀρχὴ, p. 136. l. 12. L. 2. c. 11. p. 265. l. 5. τί καλὸν ἐποίησε φιλοσοφία: 505, 11. φιλοσοφοῦντος ἔργον, 242, 7. τὸ φιλοσοφῶν τί, 398, 7. 417, 7. ἀσφαλέστερον ἐστι τὸ τῆς φιλοσόφου σχολῆς ὄνειδος, 481, 10. vide & p. 462. l. 10. φιλοσόφου ὕλη, 635, 1. σαυτῷ φιλοσόφησον, 642, 5. confer. p. 18. l. 9.

Φιλοστοργία, *amor naturalis & reciprocus inter parentes & liberos.* L. 1. c. 11. p. 67. l. 8. 119, 13. 500, 8. 506, 5. Φιλοστοργέω, *naturali illo amoris affectu prosequor,* p. 66, 67, 68. Φιλόστοργος, *propensus ad amorem naturalem qualis est inter parentes & liberos,* p. 65, 66, 67, 68. 274, 9. 429, 3. 500, 3. Φιλοστόργως, *cum affectu illo amoris mutui inter parentes & liberos,* 66, 14.

Φιλοστοργος, *Philostorgus.* p. 426. l. 12.

12. nomen proprium. idem nomen legas apud Gruterum. p. MXXV, 10.

Φιλοτεχνέω, incumbo in rem aliquam, more illius qui artibus est deditus. p. 190. l. 13. 396, 2. 519, 1. 660, 11. 665, 4. Φιλοτεχνία, *artificiosa industria*, 269, 1. Φιλότεχνος, *artificiosus, solers.*

Φιλῶ σε, *amabò*, p. 107. l. 11.

Φλέγμα, *pituita*, p. 415. l. 7.

Φλωρεῖς, *Florus*. p. 14. l. 7.

Φοίνικα ἱστάναι, *palmas*, seu *ligna præcelsa erigere*, in quorum culmen adrepere solebant: vide not. ad p. 404. l. 9. φοίνικα σῆσαι, *palmas erigere*, 406, 6.

Φοίνιξ, *Phœnix*, Amyntoris filius, comes Achillis ad bellum Trojanum. p. 149. l. 15. 340. 4. Φοίνιξ, Euripidis tragœdia. p. 149. l. 15.

Φορὰ *motus*, dicitur de impetu naturæ ad aliquid concitatæ. κλίματι καὶ τῇ φορᾷ, p. 252. l. 14. Ἀρχεδήμου φορὰν, *vim & efficaciam Archedemi*, 438, 12.

Φραστικὴ δύναμις, p. 323. l. 14. 325, 2. 326, 12. 327, 1.

Φράττω, *munio, obturo*. p. 142. l. 2.

Φρενητικὸς, *phreneticus*. p. 249. l. 5.

Φρύαγμα, *insolentia*. p. 570. l. 7.

Φυγαδεύω, *in exilium mitto*. φυγαδεύομαι, *exulo, in exilium pellor*. p. 9. l. 17. 10, 12. 16, 5. 190, 7.

Φῦμα, *tuberculum, verruca, nævus*: omnis tumor qui in corpore citra externam causam oritur. Utitur M. Anton. II, 16. p. 63. l. 12. 70. 9.

Φύρω, *misceo, inquino*. φύρομαι, *misceor, inquinor*. p. 230. l. 16. 675, 16.

Φυσάω, *inflo*. p. 103. l. 5. 255, 8. Φυσημάτιον, *inflatiuncula*, 255. 9.

Φύσις ἡ ἐπὶ μέρους, καὶ φύσις ἡ τῶν ὅλων. p. 112. l. 8.

Φυσικὸς, *naturalis, ad naturam pertinens, naturæ conveniens*. p. 116. l. 9. 242, 16. 359, 6. 637, 16. 266, 14. 293, 8. 336, 9. 410, 4. 427, 6. 467, 7. 508, 12. 533, 11. 601, 3. 616, 2. 649. 13. 748, 13. Scripsit Epicurus τὰς φυσικὰς, ubi supple αἰτίας. p. 125. l. 12. vel forsl. legendum τὰ φυσικὰ, *de rebus naturalibus*: seu Περὶ φύσεως, ut citat Laertius in ejus vitâ.

Φυσικῶς, *naturaliter, secundum naturam, naturali ratione*. p. 63. l. 6. 453, 14.

Φωνασκὸς, *phonascus*, vocis moderator & magister. p. 26. l. 12. Vide Sueton. in Ner. c. 25. Quinctil. l. 11. c. 3. Φωνασκικῶς, *more phonasci*, 26, 12.

Φωνὴ, p. 108. l. 11. οἱ τὰς φωνὰς γεγραφότες, *qui nomina scribunt*. nam φωνὴ est *nomen*. nisi malis οἱ τὰ σύμφωνα γεγραφότες, *pacta conventa scribentes*.

Φωτίζω, *illumino, illustro*. p. 28. l. 11. φωτίσαντι, de eo qui illuminando patefecit & docuit. quo sensu Paul. Apost. & scriptores evangelii.

X.

Χαίρω, *bio*. p. 113. l. 8. 367, 8. Χαίρειν ἔφη, *valere jussit*, p. 349. l. 10. & 460, 3. χαίρειν λέγω. non opus est ut legas χαῖρε. est χαίρειν verbum renunciationis, uti observabat Donatus ad Terent. Andr. Act. 4. sc. 2. *valeant qui inter nos dissidium volunt*. Horat. l. 2. ep. 1. 180. *Valeat res ludicra*. Aliter p. 667. l. 3. ἵνα σοι χαίρωσιν οἱ συνόντες, *ut familiares salvere te jubeant; te salutent*.

Χαιρώνεια, p. 448. l. 13. *Chæronia*, Bœotiæ vicus. Strabo L. 9. Χαιρώνειά ἐστιν Ὀρχομενοῦ, πλησίον, ὅπου Φίλιππος ὁ Ἀμύντου μεγάλη

γάλη μάχη νικήσας Ἀθηναίους τε καὶ Βοιωτοὺς, καὶ Κορινθίους, κατέσχε τῆς Ἑλλάδος πᾶσης. Χαλεπαίνων δὲ τοῖς ἁμαρτάνουσι, L. 1. c. 18. & C. 28. L. 2. C. 26.

Χαρακτὴρ, *forma, character, nota*: formas orationis seu genera dicendi, vocant Latini, quos Græci χαρακτῆρας: vide Cicer. in Orat. & A. Gell. L. 7. C. 14. χαρακτῆρες dicuntur etiam propriè de nummis, apud Latinos autem *formæ & notæ* appellantur. vide p. 602. l. 7. at p. 273. l. 15. γεγράφεις εἰς τὸν Ξενοφῶντος χαρακτῆρα, Angl. *You write after the manner and style of* Xenophon. προτρεπτικὸς χαρακτὴρ, *hortatorium dicendi genus*, 482, 8. ἴδε χαρακτὴρ, *ecce Character, nota*, 456, 4. χαρακτῆρα Διογένους, 464, 13. τὸς χαρακτῆρας οὐκ ἔχων, 602, 4. τάξον τινὰ χαρακτῆρα σαυτῷ, Εγ. 718, 6. ἰδιώτου χαρακτὴρ, 732, 5.

Χάριν σοι ἔχω, p. 16. l. 12. 374, 15. 600, 3. Χάρις τῷ θεῷ, 586, 4. 622, lin. ult. 653, 1. utitur Paul. 2 Cor. 2, 14.

Χάσκω, *hio*. p. 111. l. 7. 181, 2. 431, 3. 477, 14.

Χασμάομαι, *oscito*. p. 495. l. 2.

Χειμασκέω, *hybernis exercitiis incumbo*: vide Suid et *de aliquâ durâ ac vehementi exercitatione*. p. 18. l. 9. 642, 3.

Χεῖρα καταφιλῆσαι, p. 497. l. 15. 570, 1. 626, 13. 653, 16.

Χειροτονέω, *protensâ manu eligo, per suffragia creo*, p. 391. l. 15.

Χιλίαρχος, *tribunus*. p. 88. l. 1.

Χορδὸς, *Saltator*, qui simul saltat & cantat uti fit in choris: dicit Budæus χορδὸς, *qui chorum constituit*. p. 428. l. 11.

Χορτίζω. non modo gramine, seu fœno pasco; sed simpliciter *pasco, alo*. nam χόρτος non solùm est gramen seu fœnum, sed *cibus* qui servis objicitur, ut fœnum equis. vide Matth. 15, 33. Joh. 6, 26. & alibi. p. 55. l. 15. 263. 15. 460, 10.

Χράομαι, *utor*. πῶς χρήσεταί τις αὐτῷ; *quomodo quis eum tractabit?* p. 29. l. 12. πῶς χρῇ τῷ πράγματι; *quomodo res tibi cedat?* 62, 11.

Χρηστήριον, *locus in quo oracula eduntur, ipsum oraculum*. p. 305. l. 10.

Χρυσάντας, p. 196. l. 11. *Chrysantas*, dux in exercitu Cyri.

Χρυσηὶς, p. 115. 16. 338, 6. *Chryseis*, Chrysæ filia apud Homerum.

Χρύσιππος, *Chrysippus*. p. 23. 61, 9. 93. 94. 195, 7. 273, 8. 275, 1. 284. 286; 8. 331, 13. 361, 12. 505, 12. 645, 15. Εγ. 733, 10. 734, 7.

Χρυσίππειος, p. 261. l. 15. 438, 10.

Χύτρα καὶ πίτρα ἡ συμφωνεῖ. p. 407. l. 5.

Ψ.

Ψευδόμενος, p. 273. l. 9. 279, 2. 307, 11. 359, 16, 396, 8. vide Cicer. de div. II, 4. p. 163. *Quomodo mentientem, quem* ψευδόμενον, *vocant dissolvas, &c.* Laert. II, 108. & ibi Menag. & VII, 44, 197.

Ψῆφος, *calculus*. p. 186. l. 9. Ψηφίζω, *calculis computo, supputo*. 14. 13.

Ψιλόω, *deglabro, depilo*. Ψιλόμενος, *deglabratus, cui pili sunt evulsi*: secundum molliorum morem, vide supra δρωπακίζω. ad id verò usi sunt vellellis, pumicibus, resinâ, &c. p. 349. l. 2. confer & p. 353. l. 6. 354, 13. 357, 2.

Ψυχῆς ἔργα τίνα, p. 660. l. 1. Ψυχικὴ νόσος, 381, 10. Ψυχάριον, *animula*, per contemptum. 360, 12.

Ψυχρολογία, *dictio frigida, sermo frigidus.* p. 581. l. 7.
Ψυχρὸς, sub. ὕδωρ. *frigida,* sub. aqua. p. 408. l. 9. 419, 6. 669. 9.

Ω.

Ὦ ἔτος, *heus tu.* p. 238. l. 1.
Ὠδεῖον, *cantilena.* p. 478. l. 12.
Ὠδίνω, *parturio.* vide not. ad p. 118. l. 7. 157, 9.
Ὦμον δεικνύειν, *humerum ostendere.* Cynici humerum nudum & exertum ostendere solebant. p. 456. l. 7. 641, fin. ult.
Ὠσικὸς, *propulsorius, vim habens cum violentiâ trudendi.* ὠσικῶς, *modo impulsorum, pellendo, trudendo, idque violenter & turbidè.* vide Suid. utitur M. Ant. IX, 3. p. 552. l. 1. τὸ ἄλογον ἐκεῖνο καὶ ὠσικὸν, *brutum illud & violenter impetuosum.* p. 211. l. 8. θυμικῶς καὶ ὠσικῶς, *iracundè & impetuosè.*

MVSEVM BRITANNICVM

INDEX

SCRIPTORUM,

Qui in notis obiter emendantur.

p. paginam. c. columnam denotat.

Ælianus. p. 208. c. 2.
Æschines Socraticus. p. 251. c. 1.
Alexander Aphrodis. p. 64. c. 2.
Anthologia Epigrammatum. p. 81. c. 2. p. 117. c. 1. Indice in *v.* Πενταδλία.
Marcus Antoninus. p. 13. c. 2. p. 18. c. 2. p. 28. c. 1. p. 34. c. 1. p. 36. 37. p. 42. c. 2. p. 44. c. 2. p. 49. c. 1. p. 50. c. 2. p. 54. c. 1. p. 60. c. 2. p. 114. c. 1. p. 127. c. 1. p. 134. c. 1. & c. 2. p. 136. c. 1. p. 142. c. 2. p. 150. c. 2. p. 166. c. 1. p. 170. c. 2. p. 180. c. 1. p. 202. c. 2. p. 219. c. 1. p. 221. c. 2. p. 239. c. 2. p. 246. c. 1. p. 248. c. 1. & c. 2. p. 255. c. 1. p. 269. c. 2.
Arrianus in Epicteteis. in notis passim. Indice in *v.* αἱρέω. ἀναμάχομαι. ἀνθιτείνω. ἄπρεπω. ἀταλαίπωρος. αὐτός. ἀφειδής. βάλλω. διακείνω. διεξάγω. δύνατον. εἰκοσωτής. ἐνοχλέω. ἐπέχω. ἐπιτρέφω. ἐπιχειρητικός. ἀπορέω. ζυγός. ἠσυμμήθης. θεός. καθῆμαι. καταστυλάζω. λοιπόν. μορμολύκειον. μυρεψικόν. μυρρίνα. ὄρασις. παρακολουθέω. παρίστημι. πάσχω. πειθώ. πειθήν. πίστις. πρᾶγμα. πράγω. προσλίθημι. προτείνω. προτίθεμαι. τίς. τιλλάειον. τυγχάνω. φαντασία. φησί. φυσικός. φωνή.
Athenæus. p. 50. c. 1. p. 254. c. 1. p. 264. c. 1. & c. 2.
Cebes. p. 102. c. 1. expl. Indice in *v.* καθίσαμαι.
Cicero de Finibus. p. 48. 49. p. 61. c. 2. p. 167. c. 1.
Tusc. Disput. p. 60. c. 1. p. 116. c. 1. p. 177. c. 2. p. 190. c. 1.
De Nat. Deorum. p. 38. c. 1. et c. 2. p. 46. c. 1.
De Divinatione. p. 46. c. 2.
De Legibus. p. 259. c. 1. et 2.
In Paradox. Indice in Φησί.
Epist. Famil. p. 78. c. 2. Expl. p. 152. 153.
Cornelius Nepos. p. 158. c. 1.
Dio Cassius. p. 214. 15.
Dio Chrysostomus. p. 13. 14. p. 25. c. 1. & c. 2. p. 62. c. 1. p. 63. c. 1. p. 83. c. 2. p. 91. c. 2. p. 94. 95. p. 171. 172. p. 233. c. 2. p. 250. c. 2. p. 255. c. 2.
Diogenes Laertius. p. 71. c. 2. p. 78. c. 1. p. 138. c. 1. & c. 2. p. 206. c. 1. p. 208. c. 1. et c. 2.
Dionysius Hal. Rom. Histor. p. 94. c. 2.
Eunapius. p. 182. c. 1.
Euripides. p. 161. c. 2. p. 183. 184. p. 188. c. 2.

INDEX.

Eustathius in Hex. p 130. c. 1.
Galenus in Exhort. ad med. p. 60. 61.
Gellius, p. 42. c. 2. p. 76. c. 2. p. 154. c. 1. Indice in v. Θεός.
Hesychius. p. 139. c. 1. et c. 2. p. 149. c. 1. p. 177. c. 1, et c. 2 p. 204. c. 1. p. 211. c. 2. p. 237. c. 2. p. 259. c. 2. p. 261. c. 1. p. 264. c. 2. Indice in v. Ζεύγχθ. γογγύζω. ἐπιζάλλω. πευθήν.
Hierocles. p. 3. c. 2. p. 10. c. 1. et 2.
Horatius. p. 17. c. 2. p. 54. c. 1. p. 222. c. 1. p. 226. c. 1. Expl. Indice in v. συςέλλω.
Iamblicus. p. 42. c. 1. p. 135. c. 2.
Inscriptiones Gruteri. Expl. p. 13. c. 1.
Josephus. p. 177. 178.
Julianus. p. 206. c. 1. p. 208. c. 2.
Justinus Martyr. p. 41. c. 1.
Juvenalis. p. 31. c. 2.
Lactantius. p. 62. 63. p. 157. c. 2.
Lucanus. p. 191. c. 2.
Lucas Evang. Expl. p. 269. c. 2.
Lucianus in Asino. p. 177. c. 2.
In Hermotimo. p. 180. c. 2.
In Parasito. p. 239. c. 2.
In Peregrino. p. 177. c. 2.
In Somno. p. 199. c. 2.
In vitâ Demonactis. p. 237. c. 2.
Lucretius. p. 20. c. 2. p. 233. c. 1.
Lysias. p. 82. c. 2.
Marcas Evangel. Expl. p. 39. c. 1.
Martialis. p. 96. c. 1.
Maximus Tyrius. p. 23. c. 1. p. 177. c. 2.
Menander. p. 136. c. 1. p. 228. c. 1. p. 247. c. 2.
Nemesius. p. 41. c. 2.
Origines adv. Celf. p. 198. c. 2.
Ovidius in Metamorph. p. 197. c. 2.
Ovidius Trist. p. 262. 263.
Paulus Apost. Expl. p. 257. c. 1.
Persius. p. 16. c. 2.
Petronius. p. 72. c. 1. et c. 2. p. 96. c. 1.
Phædrus. p. 17. c. 2.
Philemon. p. 94. c. 2. Expl. p. 158. c. 1.
Plato in Alcib. 2. p 26. c. 2. p. 74. c. 2.
In Apologia. p. 113. c. 2. p. 219. c. 2.
In Critone. p. 177. c. 2.
In Phædone. p. 177. c. 2.
De Repub. p. 59. c. 1. p. 74. c. 1. et c. 2. p. 108. c. 2. p. 250. c. 1.
In Sophista. p. 189. c. 1.
Plutarchus. p. 139. c. 1. p. 149. c. 2 p. 207. c. 1. p. 264. c. 1.
Porphyrius. p. 42. c. 1. p. 204. c. 2.
Propertius. p. 72. c. 1. et c. 2.
Scholiastes Aristophanis. p. 254. c. 2.
Seneca in Medæa. p. 208. c. 2.
De Brevitate vitæ. p. 44. c. 2.
De Clementiâ. p. 56. c. 1.
De Irâ. p. 189. c. 1.
In Epist. p. 22. c. 1.
Simplicius, p. 180. c. 1. p. 202. c. 1. p. 271. c 1. p. 275. c. 1. &. c. 2. p. 279. c. 2. p. 281. c. 2. p. 284. c. 1. p. 287. c. 1. Indice in v. Ἀνήγον Θ.
Sophocles. p. 49. c. 1. et c. 2.
Stobæus. p. 22. c. 2. p. 94. c. 2. p. 136. c. 1. p. 274. c. 2.
Synesius. Expl. Indice in v. Καθαρολή.
Theognis. p. 20. c. 1. & c, 2 p. 164. c. 2.
Xenopho in memorab. p. 46. c. 2. p. 53. c. 2. p. 169. c. 1. p. 240. 241. p. 267. c. 1.
Oecon. p. 74. c. 1. p. 247. c. 2.
Xiphilinus. p. 9. c. 1.
Zosimus. p. 118. c. 1.

FINIS.

